Ιουανάριος_1 Ιουανάριος_2 Ιουανάριος_3 Ιουανάριος_4 Ιουανάριος_5 Ιουανάριος_6 Ιουανάριος_7 Ιουανάριος_8 Ιουανάριος_9 Ιουανάριος_10 Ιουανάριος_11 Ιουανάριος_12 Ιουανάριος_13 Ιουανάριος_14 Ιουανάριος_15 Ιουανάριος_16 Ιουανάριος_17 Ιουανάριος_18 Ιουανάριος_19 Ιουανάριος_20 Ιουανάριος_21 Ιουανάριος_22 Ιουανάριος_23 Ιουανάριος_24 Ιουανάριος_25 Ιουανάριος_26 Ιουανάριος_27 Ιουανάριος_28 Ιουανάριος_29 Ιουανάριος_30 Ιουανάριος_31

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η κατά σάρκα Περιτομή τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, καί Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου τού Μεγάλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό «Κύριε εκέκραξα» ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τής Εορτής γ' καί τού Αγίου γ'.

Στιχηρά Ιδιόμελα τής Εορτής.

Ήχος πλ. δ'

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τον Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς. (Δίς)

Ο αυτός

Ουκ επησχύνθη ο πανάγαθος Θεός, τής σαρκός τήν περιτομήν αποτμηθήναι, αλλ' έδωκεν εαυτόν, τύπον καί υπογραμμόν, πάσι πρός σωτηρίαν, ο γάρ τού Νόμου Ποιητής, τά τού Νόμου εκπληροί, καί τών προφητών τά κηρυχθέντα περί αυτού, ο πάντα περιέχων δρακί, καί εν σπαργάνοις ειληθείς, Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο επωνύμως κληθείς τής βασιλείας, ότε τό βασίλειον σύ Ιεράτευμα, τό τού Χριστού έθνος άγιον, φιλοσοφία, καί επιστήμη Πάτερ εποίμανας, τότε διαδήματι, σέ κατεκόσμησε, τής βασιλείας Βασίλειε, βασιλευόνων, ο βασιλεύων καί πάντων Κύριος, ο τώ τεκόντι συννοούμενος αϊδίως Υιός καί συνάναρχος, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ιεραρχίας στολαίς ηγλαϊσμένος, χαίρων ανεκήρυξας τό Ευαγγέλιον, τής βασιλείας Βασίλειε, ορθοδοξίας, τή Εκκλησία βλύσας διδάγματα, οίς νύν φωτιζόμενοι, μίαν θεότητα, τήν εν Πατρί παντοκράτορι, μονογενεί τε, τού Θεού Λόγω καί θείω Πνεύματι, θεολογούμεν καί δοξάζομεν, εν Προσώποις Τρισίν αδιαίρετον, ήν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο ουρανίαις συνών χοροστασίαις, καί συναυλιζόμενος Πάτερ Βασίλειε, ών καί τόν βίον εζήλωσας, τή λαμπροτάτη, ειλικρινεία τής πολιτείας σου, έτι μετά σώματος αναστρεφόμενος, τοίς επί γής ώς τις άσαρκος, τούς εντρυφώντας, τής θεοπνεύστου διδασκαλίας σου, εκ τών κινδύνων, καί τού σκότους τής αγνωσίας, Χριστόν τόν Θεόν ημών, καθικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Σοφίας εραστής γενόμενος Όσιε, καί πάντων τών όντων, τήν πρός Θεόν προκρίνας συμβίωσιν, μελέτην θανάτου, εικότως τώ βίω κατέλιπες, τά γάρ σαρκός πάθη, εγκρατείας πόνοις, σεαυτώ περιελόμενος, καί θείου μελέτη Νόμου, αδούλωτον τής ψυχής τηρήσας τό αξίωμα, αρετής περιουσία, όλον τής σαρκός τό φρόνημα, καθυπέταξας τώ πνεύματι, διό σάρκα μισήσας, καί κόσμον καί κοσμοκράτορα, παριστάμενος τώ Χριστώ, αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τόν Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 17, 1-14)

Ώφθη Κύριος τώ Άβραμ, καί είπεν αυτώ. Εγώ ειμι ο Θεός σου, ευαρέστει εναντίον εμού καί γίνου άμεμπτος. Καί θήσομαι τήν διαθήκην μου ανά μέσον εμού, καί ανά μέσον σού, καί πληθυνώ σε σφόδρα, καί έση πατήρ πλήθους Εθνών. Καί ου κληθήσεται τό όνομά σου Άβραμ, αλλ' έσται τό όνομά σου Αβραάμ, ότι πατέρα πολλών Εθνών τέθεικά σε. Καί αυξανώ σε σφόδρα σφόδρα, καί θήσωσε εις Έθνη, καί Βασιλείς εκ σού εξελεύσονται. Καί στήσω τήν διαθήκην μου ανά μέσον εμού, καί ανά μέσον σού, καί ανά μέσον τού σπέρματός σου μετά σέ εις τάς γενεάς αυτών, εις διαθήκην αιώνιον, καί έσομαι αυτοίς Θεός. Καί έπεσεν Αβραάμ επί πρόσωπον αυτού, καί προσεκύνησε τώ Κυρίω. Καί είπεν ο Θεός πρός Αβραάμ. Σύ δέ τήν διαθήκην μου διατηρήσεις, σύ, καί τό σπέρμα σου μετά σέ εις τάς γενεάς αυτών. Καί αύτη η διαθήκη, ήν διατηρήσεις ανά μέσον εμού, καί αναμέσον τού σπέρματός σου μετά σέ εις τάς γενεάς αυτών. Περιτμηθήσεται υμίν πάν αρσενικόν, καί περιτμηθήσεσθε τήν σάρκα τής ακροβυστίας υμών, καί έσται σημείον διαθήκης αναμέσον εμού καί υμών. Καί παιδίον οκτώ ημερών,

περιτμηθήσεται υμίν πάν αρσενικόν εις τάς γενεάς υμών. Καί απερίτμητον άρσεν, ό ου περιτμηθήσεται τήν σάρκα τής ακροβυστίας αυτού τή η μέρα τή ογδόη, εξολοθρευθήσεται η ψυχή εκείνη εκ τού γένους αυτής, ότι τήν διαθήκην μου διεσκέδασε.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 8, 22-30)

Κύριος έκτισέ με αρχήν οδών αυτού εις έργα αυτού. Πρό τού αιώνος εθεμελίωσέ με, εν αρχή πρό τού τήν γήν ποιήσαι. Καί πρό τού τάς αβύσσους ποιήσαι, πρό τού προελθείν τάς πηγάς τών υδάτων. Πρό τού όρη εδρασθήναι, πρό δέ πάντων τών βουνών γεννά με. Κύριος εποίησε χώρας καί αοικήτους, καί άκρα οικούμενα τής υπ' ουρανόν. Ηνίκα ητοίμαζε τόν ουρανόν, συμπαρήμην αυτώ, καί ότε αφώριζε τόν εαυτού θρόνον επ' ανέμων. Ηνίκα ισχυρά εποίει τά άνω νέφη, καί ως ασφαλείς ετίθει πηγάς τής υπ' ουρανόν, εν τώ τιθέναι τή θαλάσση ακριβασμόν αυτού, καί ύδατα ού παρελεύσεται στόμα αυτού, καί ισχυρά εποίει τά θεμέλια τής γής, ήμην παρ' αυτώ αρμόζουσα. Εγώ ήμην, ή προσέχαιρε, καθ' ημέραν δέ ευφραινόμην εν προσώπω αυτού εν παντί καιρώ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Εκλογή)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας. Στόμα σοφών μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν, καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διά παντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδία αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό τού γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν, Ο ορθρίσας πρός αυτήν, ού κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ού κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμην τού κάλλους αυτής, καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεότητός μου, καί εζήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ. Ότι ό πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν, μύστις γάρ εστι τής τού Θεού επιστήμης, καί αιρετίς τών έργων αυτού, οι πόνοι αυτής εισίν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Εί δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων καί λύσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων, καί πάσι σύμβουλός εστιν αγαθή. Ότι αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια εν κοινωνία λόγων αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδίας. Θεέ Πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα

δεσπόζη τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ότι εγω δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου, καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί, καί οδηγήσει με εν γνώσει, καί φυλάξει με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί, καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος γ' Γερμανού

Χριστόν εισοικισάμενος εν τή ψυχή σου, διά τής καθαράς σου πολιτείας, τήν πηγήν τής ζωής, Ιεροφάντα Βασίλειε, ποταμούς ανέβλυσας δογμάτων ευσεβών τή οικουμένη, εξ ών ποτιζόμενος ο πιστός τής Εκκλησίας λαός, καρπόν χειλέων ομολογούντων, τήν χάριν προσφέρει τώ δοξάσαντι τήν μνήμην σου, εις αιώνα αιώνος.

Ο αυτός

Μύρον εκκενωθέν επί σοί τής χάριτος, έχρισέ σε Ιερουργήσαι τό Ευαγγέλιον τής βασιλείας τών ουρανών, Βασίλειε Θεοφάντορ, τού Χριστού γάρ ευωδία γενόμενος, τής οσμής τής γνώσεως αυτού, τήν οικουμένην επλήρωσας, διό τάς φωνάς τών οικετών σου ευμενώς δεχόμενος, αίτησαι ημίν τοίς τιμώσί σε, τό μέγα έλεος,

Βύζαντος, ο αυτός

Τήν Ιερατικήν στολήν αμπεχόμενος, Τριάδος υπέρμαχε Βασίλειε, θρόνω παρέστης δικαστικώ, προκινδυνεύων τής πίστεως, καί αθλητικήν ένστασιν επιδειξάμενος, θυμόν Επάρχου κατήσχυνας, θρασυνομένου τώ κράτει τής ασεβείας, καί σπλάγχνων εκτομήν απειλούντος, προθύμως ταύτα προέκρινας, καί Μάρτυς γενόμενος τή προαιρέσει, τόν στέφανον ανεδήσω τής νίκης παρά Χριστού, τού έχοντος το μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, καί γέγονας ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά Θεότητι.

Καί νύν...

τής Εορτής, Ήχος πλ. δ'

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τόν Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος α' Βύζαντος

Ω θεία καί Ιερά τής Χριστού Εκκλησίας μέλισσα, Βασίλειε παμμακάριστε, σύ γάρ τού θείου πόθου τώ κέντρω, σεαυτόν καθοπλίσας, τών θεοστυγών

αιρέσεων τάς βλασφημίας κατέτρωσας, καί ταίς ψυχαίς τών πιστών ευσεβείας τόν γλυκασμόν εθησαύρισας, καί νύν τούς θείους λειμώνας, τής ακηράτου διερχόμενος νομής, μνημόνευε καί ημών, παρεστώς τήν Τριάδα τήν ομοούσιον.

Ο αυτός

Στίχ. Τό ατόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Βασιλείου Μοναχού

Πάντων τών αγίων ανεμάξω τάς αρετάς, Πατήρ ημών Βασίλειε, Μωϋσέως τό πράον, Ηλιού τόν ζήλον, Πέτρου τήν ομολογίαν, Ιωάννου τήν Θεολογίαν, ως ο Παύλος εκβοών ουκ επαύσω. Τίς ασθενεί, καί ουκ ασθενώ; τίς σκανδαλίζεται, καί ουκ εγώ πυρούμαι; Όθεν σύν αυτοίς αυλιζόμενος, ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β'

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καί η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν.

Ιωάννου Μοναχού

Τών όντων εκμελετήσας τήν φύσιν, καί πάντων περισκοπήσας τό άστατον, μόνον εύρες ακίνητον, τόν υπερουσίως όντα Δημιουργον τού παντός, ώ καί μάλλον προσθέμενος, τών ουκ όντων τόν πόθον απέρριψας. Πρέσβευε καί ημάς τού θείου πόθου τυχείν, Ιεροφάντα Βασίλειε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ο τήν χάριν τών θαυμάτων ουρανόθεν κομισάμενος, καί τήν πλάνην τών ειδώλων στηλιτεύσας εν τοίς δόγμασιν, Αρχιερέων υπάρχεις δόξα καί εδραίωμα, παμμακάριστε Βασίλειε, καί πάντων τών Πατέρων διδασκαλίας υπόδειγμα. Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ουκ επησχύνθη ο πανάγαθος Θεός, τής σαρκός τήν Περιτομήν αποτμηθήναι, αλλ' έδωκεν εαυτόν, τύπον καί υπογραμμόν, πάσι πρός σωτηρίαν, ο γάρ τού Νόμου ποιητής, τά τού Νόμου εκπληροί, καί τών Προφητών τά κηρυχθέντα περί αυτού, ο πάντα περιέχων δρακί, καί εν σπαργάνοις ειληθείς, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον τού Αγίου Ήχος α'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος σου, ως δεξαμένην τόν λόγον σου, δι' ού θεοπρεπώς εδογμάτισας, τήν φύσιν τών όντων ετράνωσας, τά τών ανθρώπων ήθη κατεκόσμησας, Βασίλειον Ιεράτευμα, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Έτερον τής Εορτής, ο αυτός

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες, Θεός ών κατ' ουσίαν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καί Νόμον εκπληρών, περιτομήν, θελήσει καταδέχη σαρκικήν, όπως παύσης τά σκιώδη, καί περιέλης τό κάλυμμα τών παθών ημών, Δόξα τή αγαθότητι τή σή, δόξα τή ευσπλαγχνία σου, δόξα τή ανεκφράστω Λόγε συγκαταβάσει σου.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ως βασίλειον κόσμον τής Εκκλησίας Χριστού, τόν Βασίλειον πάντες ανευφημήσωμεν, τών δογμάτων θησαυρόν τόν ανέκλειπτον, διά τούτων γάρ αυτός, εξεπαίδευσεν ημάς, Τριάδα σέβειν αγίαν, ηνωμένην μέν τήν ουσία, διαιρετήν δέ ταίς υποστάσεσι.

Δόξα... Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Βασίλειε σοφέ, παρεστώς τή Τριάδι, Ικέτευε λαβείν, εν ημέρα τής δίκης, ημάς τούς υμνούντάς σε, καί τιμώντας τήν μνήμην σου, χάριν έλεος, καί ιλασμόν τών πταισμάτων, όπως στόματι, δοξάζωμεν καί καρδία, τόν μόνον φιλάνθρωπον.

Καί νύν... τής Εορτής, όμοιον

Ο πάντων Ποιητής, καί Δεσπότης τού κόσμου, ό ών σύν τώ Πατρί, καί τώ Πνεύματι άνω, ως βρέφος περιτέμνεται, επί γής οκταήμερος. Όντως θείά τε, καί θαυμαστά σου τά έργα! σύ γάρ Δέσποτα, υπέρ ημών περιτέμνη, ως ών Νόμου πλήρωμα.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής αρρήτου σοφίας θεοπρεπώς, εξαντλήσας τόν πλούτον τόν μυστικόν, πάσιν εθησαύρισας, ορθοδοξίας τά νάματα, τών μέν πιστών τάς καρδίας, ενθέως ευφραίνοντα, τών δέ απίστων τά δόγματα, αξίως βυθίζοντα. Όθεν δι' αμφοτέρων, ευσεβείας ιδρώσιν, εδείχθης αήττητος, τής Τριάδος υπέρμαχος, Ιεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... τής Εορτής Ήχος δ'

Ως υπάρχων άβυσσος, φιλανθρωπίας, ενεδύσω Δέσποτα, μορφήν τού δούλου, καί σαρκί, περιετμήθης δωρούμενος, ανθρώποις πάσι, τό μέγα σου έλεος.

Μετά τόν Πολυέλεον, τού Αγίου.

Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λογον

Τή δυνάμει τών λόγων τών θεϊκών, καθελών τάς αιρέσεις τάς ζοφεράς, πάντα τά φρυάγματα, τού Αρείου εβύθισας, τοίς γάρ βροτοίς τό Πνεύμα, Θεόν ανεκήρυξας, καί τών χειρών εκτάσει, εχθρούς εθανάτωσας, πάσαν εκδιώξας, Σαβελλίου λατρείαν, καί πάντα φρονήματα, Νεστορίου κατήργησας, Ιεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... όμοιον

Η τών λόγων σου χάρις τών θεϊκών, καί δογμάτων τό ύψος τό μυστικόν, θείας ημίν γέγονεν, αναβάσεως κλίμαξ, πνευματικήν γάρ Πάτερ, κτησάμενος σάλπιγγα, εν αυτή εκήρυξας, τά θεία διδάγματα. Όθεν καί εις τόπον, κατεσκήνωσας χλόης, μισθούς τών αγώνων σου, κομισάμενος' Οσιε Ιεράρχα Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον

Ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, εξ αχράντου σου μήτρας σάρκα λαβών, προστάτιν σε έδειξε, τών ανθρώπων Πανάμωμε, διά τούτο πάντες, πρός σέ καταφεύγομεν, ιλασμόν πταισμάτων, αιτούμενοι Δέσποινα, καί αιωνιζούσης, λυτρωθήναι βασάνου, καί πάσης κακώσεως, τού δεινού κοσμοκράτορος, διά τούτο βοώμέν σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν πανάγιον τόκον σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' ήχου.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχος. Ακούσατε ταύτα, πάντα τά Έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες τήν οικουμένη.

Πάσα πνοή

Τό Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην

Είπεν ο Κύριος, ο μή εισερχόμενος...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό Ιδιόμελον, Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, καί γέγονας ποιμήν τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά Θεότητι.

Ο Κανών τής Εορτής καί τού Αγίου.

Ο Κανών τής Εορτής
Ποίημα Στεφάνου

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Η Ογδοάς, φέρουσα τύπον τού μέλλοντος, τή σή Χριστέ λαμπρύνεται, καί αγιάζεται, εκουσίω πτωχεία, εν ταύτη γάρ νομίμως, περιετμήθης σαρκί.

Περιτομήν, δέχεται τή ογδοάδι Χριστός, τής εαυτού γεννήσεως, καί ταύτης σήμερον, τήν σκιάν καταστέλλει, τό φώς εξανατέλλων, τής νέας χάριτος.

Τού αγίου, ο αυτός
Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Σού τήν φωνήν, έδει παρείναι Βασίλειε, τοίς εγχειρείν εθέλουσι, τοίς εγκωμίοις σου, αλλά Πάτερ συγγνώμων, γενόμενος τήν χάριν, νέμοις αφθόνως ημίν.

Τό εμπαθές, σκίρτημα τής τυραννούσης σαρκός, φιλοσοφίας έρωτι, επαιδαγώγησας, διό εν ακηράτοις, αυλίζη βασιλείοις, Πάτερ Βασίλειε.

Τών αρετών, σύ τήν τραχείαν βαδίσας οδόν, επί τήν λείαν έφθασας, καί αστασίαστον, τήν ουράνιον βάσιν, καί πάσιν ανεδείχθης, τύπος Βασίλειε.

Τά τής ψυχής, πάθη χρησίμως Βασίλειε, άμα δέ καί τού σώματος, εν τώ τού Πνεύματος, περιέτεμες ξίφει, σαυτόν δέ, τώ Δεσπότη, θύμα προσήνεγκας.

Σύ γεγονώς, μύστης αρρήτων Βασίλειε, τό τού Χριστού βασίλειον, εμυσταγώγησας, Ιεράτευμα Πάτερ, σαφώς τό τής Τριάδος, φώς απαστράψας ημίν.

Θεοτοκίον

Τίς εξειπείν, σού κατ' αξίαν δυνήσεται, τήν υπέρ λόγον σύλληψιν; Θεόν γάρ τέτοκας, εν σαρκί Παναγία, ημίν επιφανέντα Σωτήρα πάντων ημών.

Καταβασία

«Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα καί διά ξηράς οικείους έλκει, εν αυτώ κατακαλύψας αντιπάλους, ο κραταιός, εν πολέμοις Κύριος, ότι δεδόξασται».

Ετέρα

«Στίβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
»Ήπειρον αύθις, Ισραήλ δεδειγμένον,
»Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων,
»Έκρυψεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος,
»Ρώμη κραταιά, δεξιάς τού Δεσπότου».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν

φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Ο λόγος σαρκωθείς ο υπερούσιος, εις λήξιν τού Νόμου περιετμήθη, απαρχάς δέ θείας χάριτος, καί ζωής ακηράτου ημίν δέδωκε.

Τού Νόμου πληρωτής ως ουκ αντίθεος, υπάρχων Χριστός σεσαρκωμένος, ανεδείχθη καί ηξίωσεν, εκών περιτμηθήναι οκταήμερος.

Τού Αγίου, ο αυτός

Παιδείας γεγονώς απάσης έμπλεως, ού μόνον τής κάτω καί πατουμένης πολλώ μάλλον δέ τής κρείττονος ανεδείχθης τώ κόσμω φώς Βασίλειε.

Τώ φόβω τού Κυρίου στοιχειούμενος, αρχή γάρ σοφίας, ούτος υπάρχει, τή φιλία τής αμείνονος, επτερώθης σοφίας ώ Βασίλειε.

Βασίλειε σοφώς επέβης πράξεως, καί πράξιν επίβασιν θεωρίας, θειοτέρας επιδέδειξαι, καί τών όντων τήν γνώσιν εμυήθης σαφώς.

Συνέδραμε Χριστού καί συνεξέλαμψεν, η μνήμη σου Πάτερ τοίς γενεθλίοις, ών τό άφραστον μυστήριον, ταίς σαίς διδασκαλίαις εφανέρωσας.

Θεοτοκίον

Ασπόρως εν γαστρί Θεόν συνέλαβες, καί τίκτεις αφράστως σεσαρκωμένον, εις όν βλέπειν ου τολμώσιν Αγνή, ουρανών αι Δυνάμεις Αειπάρθενε.

Καταβασία

«Ισχύν ο διδούς τοίς Βασιλεύσιν ημών Κύριος, καί κέρας χριστών αυτού υψών, Παρθένου αποτίκτεται, μολεί δέ πρός τό Βάπτισμα, διό πιστοί βοήσωμεν, ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Ετέρα

«Όσοι παλαιών εκλελύμεθα βρόχων,
»Βορών λεόντων συντεθλασμένων μύλας,
»Αγαλλιώμεν, καί πλατύνωμεν στόμα,
»Λόγω πλέκοντες εκ λόγων μελωδίαν,
»Ω τών πρός ημάς ήδεται δωρημάτων».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί λόγον

Εξανοίξας τό στόμα λόγω Θεού, εξηρεύξω σοφίαν κήρυξ φωτός, καί φρόνημα ένθεον, τή οικουμένη κατέσπειρας, τών γάρ Πατέρων όντως, κυρώσας τά δόγματα, κατά Παύλον ώφθης, τής πίστεως πρόμαχος, όθεν καί Αγγέλων, συμπολίτης υπάρχεις, καί τούτων συνόμιλος, ανεδείχθης μακάριε, Θεοφάντορ Βασίλειε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος γ' Θείας πίστεως

Πάσαν ήρδευσας τήν οικουμένην, ώσπερ ύδασι ταίς διδαχαίς σου, τής ευσεβείας ενσπείρας τά δόγματα, η τής ζωής γάρ πηγή ο Χοιστός εν σοί,

επανεπαύσατο όντως Βασίλειε, όν ικέτευε, ως παρρησίαν κεκτημένος θεόπνευστε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Η Παρθένος σήμερον

Ο τών όλων Κύριος, περιτομήν υπομένει, καί βροτών τά πταίσματα, ως αγαθός περιτέμνει, δίδωσι τήν σωτηρίαν σήμερον κόσμω χαίρει δέ εν τοίς υψίστοις καί ο τού Κτίστου, Ιεράρχης καί φωσφόρος, ο θείος μύστης Χριστού Βασίλειος.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Περιτέμνεσθαι πέπαυται αφ' ού Χριστός εκων περιετμήθη, τών Εθνών τά πλήθη, σώζων τή χάριτι.

Τήν τού μέλλοντος άληκτον, η ογδοάς ζωήν εξεικονίζει, εν ή ο Δεσπότης, περιετμήθη Χριστός.

Τού Αγίου, ο αυτός

Καλλωπίζεται ώσπερ, τώ τόκω Χριστού, η Νύμφη Εκκλησία, ούτω καί τή μνήμη σου Παμμακάριστε.

Σεμνυνόμενος τέκνον, υπάρχειν Θεού, θεότητα εις κτίσιν, ευσεβώς Βασίλειε ού κατήγαγες.

Αταπείνωτος ώφθης, Θεώ συμμαχών, Βασίλειε ο πάσι, τώ αυτού προστάγματι ταπεινούμενος.

Τή Εκκλησία δέδοσαι, παρά Θεού χαράκωμα, καί τείχος οχυρόν, Βασίλειε παμμακάριστε.

Τοίς αντιθέοις πέλεκυς, εκκοπτικός, καί πύρ καταναλίσκον, τήν απάτην ώφθης Πάτερ Βασίλειε.

Θεοτοκίον

Δυσωπούμέν σε Άχραντε, η τόν Θεόν ασπόρως συλλαβούσα, τού αεί πρεσβεύειν υπέρ τών δούλων σου.

Καταβασία

«Ακήκοε Κύριε φωνής σου, όν είπας, Φωνή βοώντος εν ερήμω, ότε εβρόντησας πολλών επί υδάτων, τώ σώ μαρτυρούμενος Υιώ, όλος γεγονώς τού παρόντος, Πνεύματος δέ εβόησε. Σύ εί Χριστός, Θεού Σοφία καί Δύναμις».

Ετέρα

«Πυρσώ καθαρθείς μυστικής θεωρίας,
»Υμνών Προφήτης τήν βροτών καινουργίαν,
»Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
»Σάρκωσιν εμφαίνουσαν αρρήτου Λόγου,

»Ω τών δυναστών τά κράτη συνετρίβη».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγος, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, Οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Σύ εκ Παρθένου Μητρός, ανερμηνεύτως προελθων Κύριος, καί τήν βροτών μή απαξιώσας, ενδύσασθαι μορφήν, ως βρέφος νομίμως, τόν Νόμον επλήρωσας.

Νυκτί εξωμοίωται, ως τήν σκιάν τήν νομιΚήν στέργουσα, τόν Ισραήλ η γεννησαμένη, εξ ής απαστράψαν, τό φώς τό τού κόσμου, Χριστός πεφανέρωται.

Τού Αγίου, ο αυτός

Άγει διπλήν αληθώς, η Εκκλησία εορτήν σήμερον. Περιτομής, ως βρέφος Δεσπότου, οφθέντος επί γής, καί μνήμης οικέτου, σοφού καί τρισμάκαρος.

Τό ακατάληπτον φώς, αναπαυσάμενον εν σοί Όσιε, φωτιστικήν λαμπάδα τώ κόσμω, σέ έδειξε Χριστός, διό σου τήν μνήμην, υμνούμεν Βασίλειε.

Ού νομοθέτης Μωσής, ού πρό τού Νόμου, Ιωσήφ γέγονε, τής κατά σέ τροφής σιτομέτρης, τής θείας γάρ σαρκός, αυτός εστιάτωρ, εδείχθης Βασίλειε.

Τήν τού παντός αμυδρώς, Ιστορηθείσαν εν Σινά Γένεσιν, τώ Μωϋσεί, αυτός ερμηνεύων, εκ θείων θησαυρών, ανέπτυξας πάσι, παμμάκαρ Βασίλειε.

Θεοτοκίον

Σοί τή τεκούση Χριστόν, τόν τού παντός δημιουργόν κράζομεν. Χαίρε αγνή. Χαίρε η τό φώς, ανατείλασα ημίν. Χαίρε η χωρήσασα, Θεόν τόν αχώρητον.

Καταβασία

«Ιησούς ο ζωής αρχηγός, λύσαι τό κατάκριμα ήκει, Αδάμ τού πρωτοπλάστου, καθαρσίων δέ, ως Θεός μή δεόμενος, τώ πεσόντι καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, εν ώ τήν έχθραν κτείνας, υπερέχουσαν, πάντα νούν ειρήνην χαρίζεται».

Ετέρα

«Εχθρού ζοφώδους καί βεβορβορωμένου,
»Ιόν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
»Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
»Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν,
»Μόνοις προσιτήν, οίς Θεός κατηλλάγη».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, ανάγαγε Κύριε, Κύριε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Είληφε τέλος ο Νόμος, αφ' ού Χριστός νηπιάσας, καί πληρωτής τού Νόμου

δειχθείς, Περιτομήν κατεδέξατο, καί έλυσε τήν τού Νόμου κατάραν.

Σάββατα Περιτομή τε, τό φρύαγμα τών Εβραίων, τού επιφανέντος Χριστού, τώ νεύματι πέπαυται, καί έλαμψε τό τής χάριτος έαρ.

Τού Αγίου, ο αυτός

Έθρεψας, λιμώ τακείσας, ψυχάς πενήτων αφθόνως, καί τάς τών πεινώντων καρδίας, πάσης ενέπλησας, Βασίλειε θεϊκής ευφροσύνης.

Έθρεψας ψυχάς πεινώσας, τροφή τή επουρανίω, άρτος γάρ Αγγέλων υπάρχει, ο λόγος Βασίλειε, ού άριστος σιτοδότης εγένου.

Ήθροισας τώ τής μελίσσης, Βασίλειε φιλοπόνω, αρετής απάσης τό άνθος, καί περιδέξιος γενόμενος, εν αυταίς μακαρίζη.

Έσπευσας κόσμου ραγήναι, καί Θεώ συμβιοτεύσαι, διό τοίς αστάτοις, καί ρευστοίς, Πάτερ Βασίλειε, τά μένοντα ως σοφός κατεκτήσω.

Θεοτοκίον

Βάτος σε εν τώ Σιναίω, αφλέκτως προσομιλούσα, τώ πυρί προγράφει Μητέρα, τήν αειπάρθενον, Ανύμφευτε Θεοτόκε Μαρία.

Καταβασία

«Η φωνή τού λόγου, ο λύχνος τού φωτός, ο εωσφόρος, ο τού Ηλίου Πρόδρομος, εν τή ερήμω, Μετανοείτε, πάσι βοά τοίς λαοίς, καί προκαθαίρεσθε, ιδού γάρ πάρεστι Χριστός, εκ φθοράς τόν κόσμον λυτρούμενος».

Ετέρα

«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανολβίω,
»Ήχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο,
»Ναί φησιν ούτος, συμφυής γόνος πέλων,
»Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους,
»Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ώφθης βάσις άσειστος τή Εκκλησία, νέμων πάσιν άσυλον, τήν κυριότητα βροτοίς, επισφραγίζων σοίς δόγμασιν, Ουρανοφάντορ Βασίλειε Όσιε.

Ο Οίκος

Τής σωφροσύνης ο κρατήρ, τό στόμα τής σοφίας, καί βάσις τών δογμάτων, Βασίλειος ο μέγας, πάσιν αστράπτει νοερώς. Δεύτε ούν, καί στώμεν εν τώ οίκω τού Θεού, θερμώς ενατενίζοντες, τοίς θαύμασι τοίς τούτου τερπόμενοι, καί ώσπερ λαμπηδόνι αστραφθέντες τώ φωτί αυτών, θαλφθώμεν τώ τού βίου καθαρτικώ πνεύματι, μιμούμενοι αυτού τήν πίστιν, τήν ζέσιν, τήν ταπείνωσιν, δι' ών οίκος εδείχθη τού όντως Θεού, πρός όν βοώντες υμνούμεν, ουρανοφάντορ Βασίλειε Όσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός εορτάζομεν τήν κατά σάρκα Περιτομήν τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

Χριστού περιτμηθέντος, ετμήθη Νόμος.
Καί τού Νόμου τμηθέντος, εισήχθη Χάρις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Βασιλείου, Αρχιεπισκόπου Καισαρείας Καππαδοκίας τού Μεγάλου.

Στίχοι

Ζή Βασίλειος, καί θανών εν Κυρίω.
Ζή καί παρ ημίν, ως λαλών εκ τών βίβλων,
Ιανουαρίοιο θάνες, Βασίλειε, πρώτη.

Τή αυτή ημέρα, ό Άγιος Μάρτυς Θεόδοτος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Ο Θεόδοτος, Ουκ ανέξομαι, λέγει,
Ει μή κεφαλήν τού Θεού τμηθώ χάριν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Γρηγόριος, ο Πατήρ τού Αγίου Γρηγορίου τού Θεολόγου, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εγκωμιαστήν οίκοθεν πλουτείς, Πάτερ,
Τής σής τελευτής, σού εκ μηρού γόνον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεπάτησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ τού πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί ό Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Λαμπρά παμφαή, τά Γενέθλια Χριστού, καί τής τού μέλλοντος, ανακαινίσεως υπογράφοντα, τό μυστήριον σήμερον, ότι νομική διατάξει, ο Σωτήρ περιτέμνεται, ουχ ως Θεός, αλλ' ως βροτός, καί Νόμου πλήρωμα.

Τόν Νόμον πληρών, ο τού Νόμου Ποιητής, τήν σάρκα σήμερον, εθελουσίως περιτέμνεται, περιτομήν εργαζόμενος, τού τής αμαρτίας χειμώνος, καί κραυγάζειν δωρούμενος. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αγίου, ο αυτός

Εικών τού Πατρός ο Υιός, καί τού Υιού τό Πνεύμα πέφηνε, σύ δέ τού Πνεύματος, ώ Βασίλειε, ακηλίδωτον έσοπτρον, οικός τε τής όλης Τριάδος, μακαρία η μνήμη σου, καί οι δοξάζοντες αυτήν, αντιδοξάζονται.

Βυθίσας τόν νούν, εις τά βάθη τού Θεού τά ακατάληπτα, καί συλλεξάμενος τόν πολύτιμον, σύ μαργαρίτην τής γνώσεως, επλούτισας τόν κόσμον σοφία,

καί κραυγάζειν εδίδαξας. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ω σύμπνοια νού, Ιερά τε ξυνωρίς, η ώσπερ μία ψυχή, εν δυσί σώμασιν αδιαίρετος, εν Γρηγορίω Βασίλειος, πόθω θεϊκώ συνημμένοι, εν Βασιλείω Γρηγόριος, νύν ικετεύσατε Χριστόν, υπέρ τής ποίμνης υμών.

Πατήρ ορφανών, καί χηρών προασπιστής, καί πλούτος πένησι, τών ασθενούντων η παράκλησις, καί τών εν πλούτω κυβέρνησις, γήρως βακτηρία εδείχθης, παιδαγωγία νεότητος, καί Μοναζόντων αρετής, κανών Βασίλειε.

Καθάρας τόν νούν, ιλυώδους μολυσμού, παντός Βασίλειε, συνδιεσκέψω τά τού Πνεύματος, τώ ποθουμένω σοι Πνεύματι, όθεν ανυμνών τήν Τριάδα, εν παρρησία εκραύγαζες. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σέ βάτον Μωσής, εν τώ όρει τώ Σινά, πυρπολουμένην Αγνή, προεθεώρει τήν ενέγκασαν, ακαταφλέκτως τήν άστεκτον, αίγλην τής αρρήτου ουσίας, ενωθείσης παχύτητι, σαρκός μιάς τών εν αυτή, αγίων υποστάσεων.

Καταβασία

«Νέους ευσεβείς, καμίνω πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεύμα δρόσου, αβλαβείς διεφύλαξε, καί θείου Αγγέλου συγκατάβασις, όθεν εν φλογί δροσιζόμενοι, ευχαρίστως ανέμελπον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ετέρα

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας,
»Ο τής καμίνου τήν μετάρσιον φλόγα,
»Νέους φέρουσαν ευσεβείς Κατευνάσας,
»Τήν δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
»Όλην πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος».

Ωδή η' Ειρμός

«Τόν αρρήτω σοφία, συστησάμενον τά πάντα Θεόν Λόγον, καί εκ μή όντων, εις τό είναι παραγαγόντα, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Τή ογδόη ημέρα, περιτέμνεται ως βρέφος ό Δεσπότης, τήν Ιησού τε, δέχεται προσηγορίαν, ότι τού κόσμου Σωτήρ, υπάρχει καί Κύριος.

Τών Χριστού Γενεθλίων, επαξιως τή ογδόη συνεζεύχθη, τού Ιεράρχου, η πανένδοξος μνήμη, ήν γεραίροντες πίστει, υμνούμεν τόν κυριον.

Τού Αγίου, ο αυτός

Τόν αφράστω προνοία, δωρησάμενον Βασιλειον τώ κόσμω, φώς ευσεβείας, σάλπιγγά τε θεολογίας, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τόν δαψιλεί ενεργεία, ενοικήσαντα τώ σοφώ Βασιλείω, καί δι' αυτού, ευσεβώς θεολογηθέντα, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Οι τών θείων σου λόγων, απολαβόντες Βασίλειε απαύστως, εν τή σή μνήμη, πανηγυρίζοντες βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Τάς ακτίνας τών λόγων, εξαπέστειλας Βασίλειε τω κόσμω, φωταγωγούσας, μίαν σέβειν Τριάδος φύσιν, Ευλογείτε τά έργα, κραυγάζων, τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Τόν εκ Πατρός προελθόντα, προαιώνιον καί άχρονον Θεόν Λόγον, καί επ' εσχάτων, ανατείλαντα εκ Παρθένου, ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

«Μυστήριον παράδοξον, η Βαβυλώνος έδειξε κάμινος, πηγάσασα, δρόσον, ότι ρείθροις έμελλεν, άϋλον πύρ εισδέχεσθαι ο Ιορδάνης, καί στέγειν σαρκί, βαπτιζόμενον τόν Κτίστην, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας».

Ετέρα

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται,
»Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι.
»Μόνος στενάζει, τού σκότους ό προστάτης.
»Νύν ευλογείτω συντόνως τόν αίτιον,
»Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία».

Ωδή θ'

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Ψαλλόμενα εν τή Ωδή ταύτη

Ήχος β'

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, τών άνω στρατευμάτων. Δίς
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν κατά τόν Νόμον, σαρκί περιτμηθέντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν τή ογδόη, περιτομήν λαβόντα.
Σήμερον ο Δεσπότης, τέμνεται τήν σάρκα, ως βρέφος πληρών τόν Νόμον.
Σήμερον ό Δεσπότης, σαρκί περιετμήθη, καί Ιησούς εκλήθη.

Έτερα εις τόν Κανόνα τού Αγίου.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν Ιεράρχαις, Βασίλειον τόν Μέγαν.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ Καισαρείας, Βασίλειον τόν Μέγαν.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν τής οικουμένης, υπέρλαμπρον φωστήρα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν κεκοσμηκότα, Χριστού τήν Εκκλησίαν.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη Πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Υπερβάς τούς όρους Χριστός, τής ανθρωπίνης όλης, φύσεως, υπερφυώς εκ

Παρθένου αποτίκτεται, καί τό γράμμα τό νομικόν, καθώς διακελεύεται, τήν σάρκα περιτέμνεται, καί πληρωτής τού Νόμου δείκνυται.

Δεύτε τού Δεσπότου τά ένδοξα, Χριστού ονομαστήρια, εν αγιότητι πανηγυρίσωμεν Ιησούς γάρ θεοπρεπώς, ανηγόρευται σήμερον, σύν τούτοις καί τήν μνήμην δέ, τού Ιεράρχου μεγαλύνωμεν

Τού Αγίου, ο αυτός

Τού Αρχιποίμενος ως πρόβατον, πιστόν Χριστού Βασίλειε, τοίς ζωηφόροις ίχνεσιν επηκολούθησας, τώ τυράννω γάρ τήν σαυτού, ψυχήν Πάτερ προδέδωκας, προκινδυνεύων άριστα, τής Εκκλησίας παμμακάριστε.

Τό τής Εκκλησίας πανίερον, Χριστού κατιδών σύστημα, υπό τής σής κοσμούμενον Ιεραρχίας σοφέ, ό πανώλης εμβροντηθείς, καταπέπτωκε τύραννος, τήν γάρ εν σοί τού Πνεύματος, αίγλην ουκ ήνεγκε Βασίλειε.

Τής τών Αποστόλων καθέδρας, τής χορείας τε τών Αθλοφόρων, Χριστού Πατριαρχών σκηνής, καί τών Δικαίων τρυφής, τής χορείας τε τών Προφητών, ηξιώθης Βασίλειε, τής Θεοτόκου μύστης γάρ, καί τής Τριάδος λάτρις γέγονας.

Θεοτοκίον

Ο τά υπερώα εν ύδασι, στεγάζων μόνος Κύριος, αναχαιτίζων θάλασσαν, αβύσσους τε ό ξηραίνων, εκ σού Αγνή τήν σάρκα προσλαβόμενος, εκ Βηθλεέμ επείγεται, πρός Ιορδάνην βαπτισθήναι σαρκί.

Καταβασία

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν ιλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ω τών υπέρ νούν, τού τόκου σου θαυμάτων!
»Νύμφη πάναγνε, Μήτερ ευλογημένη,
»Δι' ής τυχόντες παντελούς σωτηρίας,
»Επάξιον κροτούμεν ως ευεργέτη,
»Δώρον φέροντες ύμνον ευχαριστίας».

Εξαποστειλάριον

Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Φιλοσοφίας έρωτι, περιέτεμες Πάτερ, τό τής ψυχής σου κάλυμμα, καί τώ κόσμω εδείχθης, ως ήλιος τοίς θαύμασι, καί πιστών κατηύγασας, τας διανοίας θεόφρον, τής Τριάδος ο λάτρις, ώ Βασίλειε σοφέ, καί μύστης τής Θεοτόκου.

Τής Εορτής, όμοιον

Τήν σάρκα περιτέμνεται, ο τόν Νόμον πληρώσας, ως βρέφος οκταήμερον, τών αιώνων ο Κτίστης, καί σπάργανα ειλίσσεται, ως βροτός καί γάλακτι, εκτρέφεται ο τά πάντα, τή απείρω ισχύϊ, ως Θεός διακρατών, καί τή ροπή διεξάγων.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Φέρει Περιτομήν εν σαρκί, ο εκ Πατρός άνευ τομής τε καί ρεύσεως, αφράστως τεχθείς ως Λόγος, καί ως Θεός εκ Θεού, εν ατρέπτω μένων τή Θεότητι, διό κατά Νόμον, ο υπέρ Νόμον γενόμενος, κατάρας Νόμου, εκλυτρούται τούς άπαντας, καί τήν άνωθεν, ευλογίαν δεδώρηται. Όθεν τήν υπεράγαθον, αυτού συγκατάβασιν, ανευφημούντες υμνούμεν, καί ευχαρίστως δοξάζομεν, αυτόν δυσωπούντες, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Θέσει υιός Θεού γεγονώς, αναγεννήσει τή τού θείου Βαπτίσματος, τόν φύσει καί αληθεία, καί πρό αιώνων Υιόν, τού Θεού καί Λόγον ομοούσιον, Πατρί καί συνάναρχον, ωμολόγησας Όσιε, αιρετικών δέ, τά απύλωτα στόματα, τή λαμπρότητι, τών σών λόγων ενέφραξας. Όθεν καί τά Βασίλεια, τά άνω κατώκησας, συμβασιλεύων τώ μόνω, καί φυσικώς βασιλεύοντι, Χριστώ τώ πλουσίως, διανέμοντι τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Ένδον επουρανίου Ναού, ως Ιεράρχης Ιερός προσεχώρησας, τήν πράξιν καί θεωρίαν, τάς τής σοφίας αρχάς, ως στολήν αγίαν περικείμενος, καί νύν εις τό άνω, θυσιαστήριον Όσιε, ιερατεύων, καί Θεώ παριστάμενος, καί τήν άϋλον, λειτουργίαν τελούμενος, μέμνησο συμπαθέστατε, παμμάκαρ Βασίλειε, τών εκτελούντων τήν μνήμην, τήν Ιεράν σου καί πάντιμον, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Όλος Ιερωμένος Θεώ, καί ολοτρόπως εκ παιδός ανακείμενος, σοφίας τής υπερσόφου, καταυγασθείς ταίς αυγαίς, τήν τών όντων γνώσιν διετράνωσας, λαμπρώς εξηγούμενος, καί σοφώς διηγούμενος, τήν εν τοίς ούσιν, ευταξίαν ποιούμενος, επιγνώσεως, θειοτέρας υπόθεσιν. Όθεν σε θεορρήμονα, καί θείον Διδάσκαλον, καί φωτοφόρον Φωστήρα, τής Εκκλησίας κηρύττομεν, Χριστόν ανυμνούντες, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσί σου, Όσιε Πάτερ, καί γέγονας ποιμήν, τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκων τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά Θεότητι.

Καί νύν... τής Εορτής
Ήχος πλ. δ'

Συγκαταβαίνων ο Σωτήρ, τώ γένει τών ανθρώπων, κατεδέξατο σπαργάνων περιβολήν, ουκ εβδελύξατο σαρκός τήν περιτομήν, ο οκταήμερος κατά τήν Μητέρα, ο άναρχος κατά τόν Πατέρα. Αυτώ πιστοί βοήσωμεν. Σύ εί ο Θεός ημών, ελέησον ημάς.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά καί εκ τού Κανόνος Ωδή γ' καί ς'.

Ει δέ βούλει, ειπέ τά εξής Αντίφωνα τής Εορτής.

Αντίφωνον Α'

Στίχ. α'. Αλαλάξατε τώ Κυρίω πάσα η γή.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. β'. Ψάλατε δή τώ ονόματι αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Διηγήσασθε πάντα τά θαυμάσια αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Είπατε τώ Θεώ, Ως φοβερά τά έργα σου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχ. α'. Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, καί αγαλλιάσθω ή γή.

Σώσον ημάς Υίέ Θεού, ο σαρκί περιτμηθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Στίχ. β'. Άσατε τώ Κυρίω ψάλατε τώ ονόματι αυτού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί περιτμηθείς...

Στίχ. γ'. Εκ Σιών ή ευπρέπεια τής ωραιότητος αυτού.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί περιτμηθείς...

Στίχ. δ'. Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ, καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν εποίησεν.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί περιτμηθείς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'

Στίχ. α'. Τά ελέη σου, Κύριε, εις τόν αιώνα άσομαι.

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην προσέλαβες, Θεός ών κατ' ουσίαν, πολυεύσπλαγχνε Κύριε, καί Νόμον εκπληρών, περιτομήν, θελήσει καταδέχη σαρκικήν, όπως παύσης τά σκιώδη, καί περιέλης τό κάλυμμα τών παθών ημών, Δόξα τή αγαθότητι τή σή, δόξα τή ευσπλαγχνία σου, δόξα τή ανεκφράστω Λόγε συγκαταβάσει σου.

Στίχ. β'. Απαγγελώ τήν αλήθειάν σου εν τώ στόματί μου.

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην...

Στίχ. γ'. Ηγάπησας δικαιοσύνην, καί εμίσησας ανομίαν.

Μορφήν αναλλοιώτως ανθρωπίνην...

Εισοδικόν

Δεύτε προσκυνήσωμεν... Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί περιτμηθείς, ψάλλοντάς σοι...

Απολυτίκιον τής Εορτής, τού Αγίου καί τού Αγίου τής Μονής. Κοντάκιον «Ο τών όλων Κύριος». Κοινωνικον «Αινείτε». Αντί τού, «Είδομεν τό φώς», λέγομεν «Μορφήν αναλλοιώτως».

Ιστέον δέ, ότι κατά τήν σήμερον τελείται η Λειτουργία τού Μεγάλου Βασιλείου διά τήν Ιεράν αυτού καί σεβάσμιον μνήμην.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τών Φώτων, καί μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Σιλβέστρου, Πάπα Ρώμης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια Προεόρτια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Προεόρτια άσματα, ευσεβώς προηχήσωμεν, τού σεπτού Βαπτίσματος, τού Θεού ημών. Ιδού γάρ μέλλει ως άνθρωπος, σαρκί παραγίνεσθαι, πρός τόν

Πρόδρομον αυτού, καί αιτείσθαι τό Βάπτισμα, τό σωτήριον, εις ανάπλασιν πάντων τών εν πίστει, ιερώς φωτιζομένων, καί μετεχόντων τού Πνεύματος.

Ο Χριστός αναδείκνυται, ο Θεός επιφαίνεται, ο Δαυϊδ προέγραψεν εμφανέστατα, καί πρός τόν δούλον τό Βάπτισμα, αιτούμενος έρχεται, Ιορδάνη ποταμέ, ευφροσύνης πληρώθητι. Γή καί θάλασσα, οι βουνοί καί τά όρη, καί ανθρώπων, νύν σκιρτήσατε καρδίαι, φώς νοητόν εισδεχόμεναι.

Ποταμόν τής ειρήνης σε, καί χειμάρρουν ως γέγραπται, τής τρυφής υπάρχοντα παντοδύναμε, πώς σε ποτάμια ρεύματα, εισδέξονται Κύριε, επιβαίνοντα γυμνόν, ουρανούς τόν τοίς νέφεσι, περιβάλλοντα, καί γυμνώσαντα πάσαν τήν κακίαν, τού εχθρού καί αφθαρσίαν, τούς γηγενείς επενδύσαντα;

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου.

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Πάτερ Ιεράρχα Σίλβεστρε, Ιερωσύνης φωτί, Ιερώς φωτιζόμενος, τούς πιστούς εφώτισας, φωτοβόλοις διδάγμασι, Μονάδα φύσει τήν τρισυπόστατον, ουσίαν σέβειν, καί απεδίωξας, σκότος αιρέσεων, τήν φωσφόρον σήμερον, όθεν φαιδρώς, μνήμην σου γηθόμενοι, πανηγυρίζομεν.

Πάτερ θεοφόρε Σίλβεστρε, στύλος ωράθης πυρός, ιερώς προηγούμενος, Ιερού συστήματος, καί νεφέλη σκιάζουσα, Αιγύπτου πλάνης πιστούς εξαίρουσα, καί πρός τήν θείαν γήν μεταφέρουσα, ταίς απλανέσι σου, διδαχαίς εκάστοτε, τήν ευκλεή, όθεν καί πανίερον, μνήμην σου σέβομεν.

Πάτερ θεηγόρε Σίλβεστρε, ρείθροις τών σών προσευχών, τόν πολύμορφον δράκοντα, ασφαλώς απέπνιξας, ιερώς θαυμαζόμενος. Ελλήνων πλήθη, Θεώ προσήγαγες, Εβραίων θράσος δέ εταπείνωσας, θαύματα μέγιστα, εκτελών ενώπιον, τούτων σαφώς, όθεν σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Έρχεται πρός Ιορδάνην, Χριστός η αλήθεια, τού βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, καί φησί πρός αυτόν. Εγώ χρείαν έχω υπό σού βαπτισθήναι, καί σύ έρχη πρός με; ού τολμώ ο χόρτος προσψαύσαι τώ πυρί, σύ με αγίασον Δέσποτα, τή θεία επιφανεία σου.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ιωάννου Μοναχού
Ήχος α'

Λαμπρά μέν ή παρελθούσα Εορτή, λαμπροτέρα δέ Σωτήρ η επερχομένη. Εκείνη Άγγελον έσχεν ευαγγελιστήν, καί αύτη Πρόδρομον εύρε προετοιμαστήν. Εν εκείνη, αιμάτων εκχεομένων, ως άτεκνος ώδύρετο η

Βηθλεέμ, εν ταύτη, υδάτων ευλογουμένων, πολύτεκνος γνωρίζεται η Κολυμβήθρα. Τότε Αστήρ τούς Μάγους εμήνυσε, νύν δέ Πατήρ κόσμω σε υπέδειξεν, ο σαρκωθείς, καί πάλιν ερχόμενος εμφανώς, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Ήχος β'

Πάλιν Ιησούς ο εμός καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, μάλλον δέ καθαίρει τάς αμαρτίας ημών, έρχεται γάρ αληθώς επί τό Βάπτισμα, εκπλύναι θέλων τού Αδάμ τό χειρόγραφον, καί φησί πρός τόν Ιωάννην. Δεύρο υπηρέτησον ώ Βαπτιστά, μυστηρίου ξένου τό κεφάλαιον, δεύρο, έκτεινον τήν σήν χείρα ταχύ, καί άψαι τής κορυφής, τού συντρίψαντος τήν κάραν τού δράκοντος, καί ανοίξαντος τόν Παράδεισον, όν έκλεισεν η παράβασις, απάτη τού όφεως, τή γεύσει τού ξύλου ποτέ.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Ήχος γ'

Φαιδρά μέν η παρελθούσα Εορτή, ένδοξος η παρούσα ημέρα. Εν εκείνη, τώ Σωτήρι Μάγοι προσεκύνησαν, εν ταύτη δέ τόν Δεσπότην δούλος κλητός εβάπτισεν. Εκεί Ποιμένες αγραυλούντες, είδον καί εθαύμαζον, ώδε φωνή τού Πατρός, τόν μονογενή Υιόν εκήρυττε.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Δεύτε άπαντες πιστοί, τήν Ιουδαίαν αφέντες, διέλθωμεν τήν έρημον τού Ιορδάνου, καί θεασώμεθα σήμερον εκεί, τόν δι' ημάς επιφανέντα σαρκί, τό Βάπτισμα αιτούντα, εν τοίς ρείθροις τού Ιορδάνου, τόν Βαπτιστήν παραιτούμενον, καί βοώντα τώ φόβω. Ου τολμώ χειροθετήσαι τή πηλίνη παλάμη τό πύρ. Ο Ιορδάνης καί η θάλασσα έφυγον, Σωτήρ, καί απεστράφησαν, κάγω πώς επιθήσω επί τήν κορυφήν σου χείρα, ήν τρέμει τά Σεραφίμ; Ανεχώρησεν ο Ιορδάνης, ώς εδέξατο τήν Ηλιού, δι' Ελισσαίου μηλωτήν πώς μή δύη εις χάος καί βάθος, βλέπων γυμνόν σε εν τοίς ρείθροις; πώς δέ μή φλέξη με, όλος εκ σού πυρούμενος; Τί βραδύνεις Βαπτιστά, τού βαπτίσαι τόν Κύριόν μου; ο Ιορδάνης βοά πρός, Ιωάννην. Τί τών πολλών κωλύεις τήν κάθαρσιν, πάσαν την κτίσιν ηγίασεν, άφες αγιάσαι καμέ καί τών υδάτων τήν φύσιν, ότι εις τούτο επεφάνη.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καί ευτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ιορδάνη ποταμέ, στήθι υπόδεξαι σκιρτών, τού βαπτισθήναι ερχόμενον τόν Δεσπότην. Αγάλλου ο Αδάμ σύν τή Προμήτορι, μή κρύπτετε εαυτούς, ως εν Παραδείσω τό πρίν, καί γάρ γυμνούς ιδών υμάς επέφανεν, ίνα ενδύση τήν πρώτην στολήν, Χριστός εφάνη, τήν πάσαν κτίσιν, θέλων ανακαινίσαι.

Εκ τρίτου

Εν τοίς Αποδείπνοις ψάλλομεν τό παρόν Τριώδιον, ού η Ακροστιχίς τή δευτέρα

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Τώ τήν άβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Η απόρρητος, τού Κτίστου συγκατάβασις, πρίν εκ Παρθένου λάμψασα, κόσμον κατηύγασεν, αυτός πάλιν ο Χριστός, άλλο νύν μυστήριον, τελέσων έρχεται, εν Ιορδάνη βροτών, εις ξένην αναγέννησιν.

Διακονήσων, έργω φρικτώ προέρχεται, πρός Ιορδάνην Πρόδρομος, νύν η τού Λόγου φωνή, τόν πτωχεύσαντα Αδάμ, ο πλουτών θεότητι, διά τού Πνεύματος γάρ, πλουτήσων ήκει Χριστός, τώ δώρω τού Βαπτίσματος.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έφριξε παίδων ευαγών, τό ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα, καί είξε τό τραφέν, εν απείρω ύλη ακάματον πύρ, αειζώου δέ εκμαρανθείσης φλογός, διαιωνίζων ύμνος ανεμέλπετο. Τόν Κύριον, πάντα τά έργα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Υμάς μου σκεύη εκλεκτά, επιγνώσομαι, εί τής εμής δωρεάς, σφραγίς ενσημανθή, εν υμίν τρισσόν φώς απαστράπτουσα, πρός τό Βάπτισμα Χριστός, ο Λόγος φησί, τοίς ραθυμίας όκνω διαμένουσιν, εν τούτω γάρ νέαν οδόν σωτηρίας, καί ελευθερίας, ζωήν ήκω δωρούμενος.

Τάξεως έμπαλιν εν σοί, φυσικής εστι πράγμα τελούμενον νύν, τό έλαττον καί γάρ, γνώμη ευλογείται τού, κρείττονος, όθεν δέδοικα σήν χειραπτήσαι κάραν, τώ Λυτρωτή εβόησεν ο Πρόδρομος, ου θέμις γάρ χόρτον πυρί προσεγγίζειν, σύ με μάλλον, αγίασον σόν δούλον.

Έτερον Διώδιον, Ήχος ο αυτός
Ού η Ακροστιχίς
Τρίτη τε
Τώ δόγματι τώ τυραννικώ

Ραθυμίας ύπνον ψυχικόν, τινάξαντες καρδίας εγρηγόρσει, τώ ερχομένω καθάραι ψυχάς εν ρείθροις βοήσωμεν. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον.

Ικανούσθω πράξις εν ημίν, ψυχής εν υψηλή θεωρία όπως κατ' άμφω φανέντες φαιδροί, τώ πάντας καθαίροντι, Ευλογείτε τά έργα, βοώμεν τόν Κύριον.

Τό τάλαντον λόγω πρακτικώ, κοσμήσαντες εν διπλή εργασία, πίστει τώ δόντι Δεσπότη πιστοί, ως δούλοι προσάξωμεν, βαπτισθήναι μολούντι, ψυχών εις ανάπλασιν.

Ο Ειρμός

«Τώ δόγματι τώ τυραννικώ, οι Όσιοι τρείς Παίδες μή πεισθέντες, εν τή καμίνω βληθέντες Θεόν, ωμολόγουν ψάλλοντες. Ευλογείτε τά έργα, Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Εμεγάλυνας Χριστέ, τήν τεκούσάν σε Θεοτόκον, αφ ής ο Πλάστης ημών, όμοιοπαθές περιέθου σώμα, τό τών ημετέρων λυτήριον αμπλακημάτων, ταύτην μακαρίζοντες, πάσαι γενεαί σέ μεγαλύνομεν».

Ρύπον πάντα εμπαθή, απωσάμενοι επαξίως, Βαπτίσματος τού θείου, γνώμην αναλάβωμεν έμφρονα, ήκει γάρ ο Κτίστης, κάθαρσιν δωρήσασθαι ξένην, ρείθροις βαπτιζόμενος, πάσί τε καινήν δείξαι αλλοίωσιν.

Αφορώντες είς Χριστόν, ταπεινούμενον εκουσίως, μέχρι καί δούλου μορφής, υπό τήν αυτού χείρα τήν κραταιάν, νύν ταπεινωθώμεν, πνεύματι συνεπαρθέντες, όπως βαπτιζόμενον, τούτον καθαροίς έργοις τιμήσωμεν.

Έτερος

Η τόν αχώρητον Θεόν

Τής αμαρτίας τόν βαρύν, ρύπον απορρίψαντες, καθαροί τώ πάντας Καθαίροντι, ρείθροις θείοις, εποφθώμεν Δεσπότη.

Εν Ιορδάνη ποταμώ, βαπτισθήναι ήκοντι, τώ Χριστώ δεύτε προσεγγίσωμεν, τών δακρύων, καθαρθέντες τοίς ρείθροις.

Εν τή Γεννήσει σου Σωτήρ, ημάς εορτάσαντας, μετά Μάγων καί Ποιμένων, νύν πρόσδεξαι, σέ τιμώντας, βαπτισθήναι μολούντα.

Ο Ειρμός

«Η τόν αχώρητον Θεόν, εν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τώ κόσμω κυήσασα, σέ υμνούμεν, Παναγία Παρθένε»

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Φορέσας την εμήν, Ιησού μου πτωχείαν, προέρχη σεαυτόν, τοίς οικέταις μιγνύων, καί Βάπτισμα αιτούμενος, υπό δούλου φιλάνθρωπε, όθεν βλέπων σε, ο Ιωάννης εβόα. Πώς βαπτίσω σε, ρύπον μή έχοντα όλως, Θεέ υπεράγαθε;

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Προέρχεσθαι Χριστός, αγαθότητι μέλλει, πρός ρείθρα ποταμού, Ιορδάνου εν

τούτοις, ημών τήν ανάπλασιν, απεργάσασθαι χάριτι, θείε Πρόδρομε, τούτον υπόδεξαι χαίρων, καί τοίς ύδασι, τούτον θελήσαντα λούσον, τόν μόνον φιλάνθρωπον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Πτωχεύσας ο πλούσιος, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, ημάς τούς πτωχεύσαντας, δι' ακρασίαν ποτέ, πλουτίσαι βουλόμενος, έρχεται επιβήναι, Ιορδάνου τοίς ρείθροις, καί υπό Ιωάννου, προφανώς βαπτισθήναι. Υμνήσωμεν πιστοί, τήν αυτού άκραν ταπείνωσιν.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Πεπλήρωται σήμερον, τού Ησαϊου φωνή, βοώντος. Ετοιμάσατε, τήν τού Κυρίου οδόν, καί τρίβους ποιήσατε, ήχησε γάρ ως έφη, η φιλέρημος σάλπιγξ, άπαντας συγκαλούσα, Ιωάννης ο πάνυ, διό συνδράμωμεν άμα, καί παράδοξα ίδωμεν.

Ο Προεόρτιος Κανών, ού η Ακροστιχίς.

Κατά Αλφάβητον, άνευ τών Ειρμών.

Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Τώ τήν άβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Αισθανόμενος, τήν τού Κυρίου έλευσιν, εκ τής ερήμου πρόεισιν, ο θείος Πρόδρομος, εκβοών περιφανώς, Ήγγικεν επέφανεν, η απολύτρωσις, μετανοήσατε, καί ύδατι καθάρθητε.

Βαπτιζόμενον, αμαρτιών με κλύδωνι, Λόγε Πατρί συνάναρχε, όλον καθάρισον, μετανοίας ραντισμώ, ο τώ βαπτισμώ σου πιστοίς, τήν απολύτρωσιν αεί δωρούμενος, δι' ευσπλαγχνίαν άμετρον.

Γή ως γέγραπται, τού Ζαβουλών τό άδυτον, βλέπουσα φώς αυγάσθητι. Ιδού γάρ πάρεστιν, Ιορδάνου ταίς ροαίς, καί τόν επί πάντων Θεόν, ύμνει κραυγάζουσα, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Δήμον άπαντα, ο θεηγόρος Πρόδρομος, βλέπων παραγενόμενον, τούτοις εφθέγγετο, Τίς υπέδειξεν υμίν, από τής μελλούσης οργής φυγείν, ποιήσατε τής μετανοίας καρπούς, εν χάριτι σωζόμενοι.

Έτερος κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Υμνείν σε πίστει τήν χάριν δίδου μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ανεμέλπετο. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Υιοθετήθης εν χάριτι Σίλβεστρε, Θεώ Πατρί καθαρόν, βίον ασπασάμενος, καί θείαις αστραπαίς, ψυχήν φωτοειδέστατος, γενόμενος μετήλθες πρός τό φώς, κραυγάζων τό ανέσπερον. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Μεγαλοφρόνως παθών κατεκράτησας, καί σάρκα ασκητικαίς, αγωγαίς υπέταξας, τώ Πνεύματι σοφέ, θείον καταγώγιον, Τριάδος γεγονώς περιφανώς, τής πονηρίας τά πνεύματα, ψάλλων εταπείνωσας. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Νόμω τώ θείω ενθέως πειθόμενος, καί θεοπνεύστου Γραφής, γνώσει καλλυνόμενος, Ελλήνων τούς σοφούς, αλήθειαν επαίδευσας, Χριστόν ομολογείν σύν τώ Πατρί, βοώντας καί τώ τώ Πνεύματι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Εν υποστάσει μιά γνωριζόμενον, τόν σαρκωθέντα Χριστόν, μάκαρ ανεκήρυξας, θελήσεσι διτταίς, καί ενεργείαις Σίλβεστρε, νοούμενον, καί πίστει τούς αυτώ, Θεώσαντα κραυγάζοντας. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Ίνα τούς κάτω τοίς άνω συνάψειεν, ο μόνος πάντων Θεός, μήτραν απειρόγαμον, υπέδυ καί σαρκός, φανείς εν ομοιώματι, τής έχθρας τό μεσότοιχον ελών, ειρήνην εμεσίτευσε, καί ζωήν εβράβευσε, καί θείαν απολύτρωσιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Επέφανε Χριστός βοά ο Πρόδρομος, καί ρείθροις επιβαίνει τού, Ιορδάνου, υπαντή σαι τούτω σπεύσωμεν, καθαραίς διανοίαις φωτιζόμενοι.

Ζητών ανοδίαις τόν πλανώμενον, Θεέ μου πτωχείαν πλουσιωτάτην, ενδυσάμενος εφίστασαι, βαπτισθήναι η απάντων απολύτρωσις.

Η γή καί ουρανός νύν χορευέτωσαν, ο πάντων βαπτίζεται ευεργέτης, εν τοίς

ύδασι βυθίζων ημών, τήν πληθύν τών αμέτρων παραπτώσεων.

Τού Αγίου

Τόν φοβον σου Κύριε

Νοός καθαρότητα, κτησάμενος Ιεράρχης γεγένησαι, χρίσμα άγιον δεξάμενος, διό σε θεοφόρε Πάτερ ευφημούμεν.

Σταυρώ τόν τανύσαντα, παλάμας σαρκί Θεόν ετράνωσας, λογικαίς σου αποδείξεσι, καί Ιουδαίων θράσος, ώλεσας παμμάκαρ.

Εν θαύμασι μέγιστος, γενόμενος φυγαδεύεις τά πταίσματα, καί καθαίρεις τά νοσήματα, τών πίστει αιτουμένων, Σίλβεστρε θεόφρον.

Θεοτοκίον

Παρθένος Αγνή, μετά τήν κύησιν Παναγία διέμεινας, Θεόν Λόγον γάρ εγέννησας, ημίν ομοιωθέντα, χωρίς αμαρτίας.

Ο Ειρμός

«Τόν φόβον σου Κύριε, εμφύτευσον ταίς καρδίαις τών δούλων σου, καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία επικαλουμένοις».

Κάθισμα τού Αγίου
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ποταμός ευσεβείας αναδειχθείς, τών δογμάτων σου ρείθροις πάσαν τήν γήν, κατήρδευσας Σίλβεστρε, Ιεράρχης ως ένθεος, καί θαυμάτων όμβροις, παθών ρύπον έπλυνας, καί τρυφής χειμάρρουν, αξίως κεκλήρωσαι, όθεν συνελθόντες, ευσεβώς σε τιμώμεν, εν άσμασι σήμερον, καί πιστώς εκβοώμέν σοι, Ιεράρχα Θεσπέσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής
Ήχος πλ. δ'
Ανέστης εκ νεκρών

Αόρατε Θεέ, ακατάληπτε Λόγε, ετέχθης εκ Πατρός, υπέρ φύσιν καί λόγον, πάλιν δέ επ' εσχάτων, εκ τής Παρθένου ουκ αλλοιώσας ο ής, έρχη καί εν τοίς ρείθροις, τού Ιορδάνου νύν βαπτισθήναι σαρκί, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον, με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θαυμάζει σου, Ιησού ευεργέτα τήν άφιξιν, ο μέγιστος Πρόδρομος, καί συστελλόμενος κράζει σοι, Πύρ υπάρχων Δέσποτα, μή καταφλέξης με, χόρτον χρηματίζοντα Κύριε

ιστάμενον, εν τοίς ύδασι τούτοις θελήματι, ορών με νύν πρόσελθε, ώ Ιωάννη καί βάπτισον, όπως τήν δι' ύδατος, χάριν ανθρώπων, τώ γένει απεργάσωμαι.

Κρυπτόμενον, ως νεφέλη σε έγνωκα Ήλιον, Θεέ μου τώ σώματι, πώς ούν γυμνούσαι τά ύδατα, νύν περιβαλλόμενος; ο Ιωάννης εβόα εκπληττόμενος.

Λαμπρύνεται, τών ανθρώπων η φύσις καί λύτρωσιν, τού σκότους εισδέχεται, τής αμαρτίας καί άνωθεν, θείον περιβάλλεται, τής αφθαρσίας χιτώνα γυμνουμένου μου.

Τού Αγίου

Εισακήκοα Κύριε

Ιεράρχης θεόληπτος, χρίων Ιερέας θείω εν Πνεύματι, ανεδείχθης Πάτερ Σίλβεστρε, καί λαούς φωτίζων Ιερώτατε.

Συνεργεία τού Πνεύματος, νόσους απελαύνων πάθη ανίατα, εθεράπευσας πανόλβιε, επιστρέφων πλάνης τούς παράφρονας.

Τών αιρέσεων Σίλβεστρε, πλάνην εκδιώξας, ποίμνην εποίμανας, ευσεβείας βρύων ύδατα, επί χλόην θείας επιγνώσεως.

Εξεχύθη σου χείλεσι, χάρις θείου Πνεύματος, διά τούτό σε, Ιερέα τού λαού αυτού, ο Θεός παμμάκαρ Πάτερ έχρισεν.

Θεοτοκίον

Ιασαί μου τά τραύματα, Κόρη τής καρδίας, καί κατευόδωσον, τής ψυχής μου τά κινήματα, εις Θεού Παρθένε τά θελήματα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών σών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Μετανοείτε βοών, η Βασιλεία τού Θεού ήγγικεν, ο Ιερός Πρόδρομος εφάνη, εκ τής ερημίας, τούς ερημωθέντας ημάς ανακτώμενος.

Νόμος ο πάλαι φησί, καί προφητών ο ιερός σύλλογος. Ήλθε Χριστός ημάς αναπλάττων, τώ θείω βαπτισμώ, τούς παλαιωθέντας, πολλοίς παραπτώμασι.

Ξένα φησί καί φρικτά, ο Ιωάννης καθορώ σήμερον! Νύν η πηγή, τής αθανασίας, προήλθεν εκ μικράς, ρανίδος τό θείον, αιτήσασθαι βάπτισμα.

Τού Αγίου

Ίνα τί με απώσω

Ταίς πλοκαίς τών σών λόγων, άπαντα διέλυσας μάταιον σύνδεσμον, καί πρός θείαν Πίστιν, τούς τή πλάνη δεθέντας συνέδησας, διανοίγων Πάτερ, τούτων τόν νούν τή αναπτύξει, τών Γραφών Ιεράρχα μακάριε.

Η καρδία σου Πάτερ, άμωμος γεγένηται τοίς δικαιώμασι, τού κοινού Δεσπότου, όν ποθήσας σαρκός κατεκράτησας, καί θαυμάτων χάριν, πεπλουτηκώς νόσους ιάσαι, καί ψυχών χαλεπώτατα τραύματα.

Νεμομένης καρδίας, νόσον ψυχολέτειραν δεινής αιρέσεως, τού πικρώς μανέντος, δραστηρίοις φαρμάκοις τών λόγων σου, θεοφόρε στήσας, ως ιατρός χάριτι θεία τού σεπτού εφυγάδευσας Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Χαίρε μόνη τεκούσα, τόν Απειροδύναμον σάρκα πτωχεύσαντα. Χαίρε τού πεσόντος, επανόρθωσις κόσμου Πανάμωμε. Χαίρε λύπης λύσις, χαίρε πιστών η σωτηρία, χαίρε θρόνε Θεού υψηλότατε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτημάτων, εκύκλωσέ με εσχάτη, αλλ' ως τόν Προφήτην Ιωνάν, ανάγαγε Κύριε, Κύριε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου».

Όμβρησον αμαρτημάτων, ημίν φιλάνθρωπε λύσιν, ο τού Ιορδάνου ταίς ροαίς, βυθίσας τά πταίσματα, τών γηγενών, διά έλεος μέγα.

Πέλαγος Χριστέ υπάρχων, δικαιοσύνης προέρχη, νύν εν Ιορδάνη ποταμώ, βυθίσαι τόν δράκοντα, καί τού Αδάμ, τήν παράβασιν πλύναι.

Ρείθρόν σε τής αφθαρσίας, Χριστέ υπάρχοντα όντως, ρείθρα πώς χωρήσει ποταμού; εβόα ο Πρόδρομος, δοξάζων σου, τήν πολλήν ευσπλαγχνίαν.

Τού Αγίου

Τήν δέησιν εκχεώ

Απρόϊτον καί φρουρά αιωνία, συγκλειόμενον ειργάσω ευχαίς σου, τόν πονηρόν, λυμαινόμενον φθόνω, τούς προσιόντας μακάριε δράκοντα, ως θύρας τε, καί ως μοχλούς, τού Σταυρού τήν σφραγίδα ενθέμενος.

Ρημάτων σου μελιρρύτων ο φθόγγος, εις τήν σύμπασαν εξήλθε Παμμάκαρ, καί διδαχών, εις τά πέρατα πάντα, τής οικουμένης τό φέγγος εξέλαμψε, θαυμάτων τε τό διαυγές, καί τών έργων η θεία επίδειξις.

Ιάματα καί χαρίσματα θεία, επομβρίαις αναβλύζων πλουσίως, τού παντουργού, Ιεράρχα παμμάκαρ, καί Παναγίου εκάστοτε Πνεύματος, τούς πίστει σοι ειλικρινεί, προσιόντας ιάσαι εν χάριτι.

Θεοτοκίον

Νοήσαντες θεηγόροι Προφήται, Μυστηρίου σου Παρθένε τό βάθος, προφητικώς, προκατήγγειλαν τούτο, φωταγωγούμενοι θείω εν Πνεύματι, καί νύν ημείς περιχαρώς, τάς εμφάσεις ορώντες πιστεύομεν.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Εν τοίς ρείθροις σήμερον τού Ιορδάνου, γεγονώς ο Κύριος, τώ Ιωάννη εκβοά. Μή δειλιάσης βαπτίσαι με, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Ο Οίκος

Ουκ απαιτώ σε, Βαπτιστά, τούς όρους υπερβήναι, ού λέγω σοι. Ειπέ μοι ά λέγεις τοίς ανόμοις, καί παραινείς αμαρτωλοίς, μόνον βάπτισόν με σιωπών, καί προσδοκών τά υπό τού Βαπτίσματος, έξεις γάρ διά τούτο αξίωμα, όπερ ουχ υπήρξε τοίς Αγγέλοις, καί γάρ πάντων τών Προφητών μείζονά σε ποιήσω, εκείνων μέν ουδείς σαφώς με κατείδεν, αλλ' εν τύποις καί σκιαίς καί ενυπνίοις, σύ δέ, επί σού ιστάμενον κατά γνώμην, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Έτερον τού Αγίου

Ήχος δ' Τά άνω ζητών

Σοφίας Θεού, εμπλήσας τό στόμα σου, Τριάδος ημίν, τήν γνώσιν ετράνωσας, καί τήν αθεότητα τών τυράννων, κατέβαλες Σίλβεστρε, τή σφεδόνι τών λόγων σου, διό υπέρ ημών δυσώπει τόν Κύριον.

Ο Οίκος

Τού Κορυφαίου τών Αποστόλων τήν καθέδραν πλουτήσας, τού Θεού Λειτουργός εδείχθης θαυμασιώτατος, ωραϊζων, στηρίζων, καί μεγαλύνων δόγμασι θείοις τήν Εκκλησίαν, ως αστήρ δέ φωτοβόλος, φωτίζων φωτί αρετών, Τριάδα σέβειν διδάσκεις, ως αμέριστον μίαν θεότητα, καί τάς αιρέσεις τών δυσμενών απεδίωξας, Σίλβεστρε πάνσοφε, διό υπέρ ημών δυσώπει τόν Κύριον.

Συναξάριον

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Σιλβέστρου Πάπα Ρώμης.

Στίχοι

Ζωοί νεκρόν βούν, αισχύνων Ζαμβρήν Μάγον,
Ο καί νεκρός ζών, Σίλβεστρος Ρώμης Πάπας.
Θυμόν αποπνείει Σίλβεστρος δευτέρη ηοί.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεαγένους.

Στίχοι

Θεάγενες, βλήθητι τού πόντου μέσον,
Ώ κάν βυθισθής, ένδον εκνήξη πόλου.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Θεόπεμπτος καί Θεοδότη, η μήτηρ τών Αγίων Αναργύρων, εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Τόν Θεόπεμπτον σαρκικής λύσαι πέδης,
Ήλθον, Θεού πέμψαντος, έμπυροι Νόες.
Νόσω παρήλθε τόν βίον Θεοδότη,
Νόσων λυτήρας η τεκούσα τώ βίω.

Τή αυτή ημέρα ο Όσιος Μάρκος ο κωφός, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ο Μάρκος ουκ ήκουσε γηϊνων λόγων,
Καί πρίν λιπείν γήν, ώτα γήθεν εξάγων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βασιλείου τού εξ Αγκύρας.

Στίχοι

Βρύχημα, χάσμα, δήγμα θηρών αγρίων.
Βασιλείου τό πράον ού κατεπτόει.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σέργιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Ούχ οίον ειπείν, ουδέ γνώσιν φέρειν,
Οση χαρά Σέργιος ετμήθη κάραν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Θεόπιστος, λιθοβοληθείς τελειούται.

Στίχοι

Κτείνει σε Θεόπιστε πιστέ τοίς λίθοις,
Η τών απίστων πληθύς εκ δυσβουλίας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κοσμά, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού θαυματουργού, τού εν τή σεβασμία Μονή τής Χώρας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνος χρυσής εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεπάτησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Στολήν ιεράν, επενδύων με Χριστέ τόν γυμνωθέντα, τή συμβουλία τού αλάστορος, γυμνός προβήναι τοίς ύδασιν, είλου αγαθότητος πλούτω, ανυμνώ σου τό εύσπλαγχνον, καί προσκυνώ τήν θαυμαστήν οικονομίαν σου.

Τίς αύτη Χριστέ, η πολλή σου πρός ημάς οικονομία; τίς η πτωχεία; τίς η

άφατος καί υπέρ νούν συγκατάβασις; έφη οπηνίκα σε είδεν, ο Ιωάννης γυμνούμενον, καί βαπτισθήναι υπ' αυτού εγκελευόμενον.

Υφήψας Χριστέ, ώς περ λύχνον τήν σεπτήν σάρκα σου μέσον, τού Ιορδάνου καί εζήτησας, τήν συγχωσθείσαν τοίς πάθεσι, καί τή άμαρτία εικόνα, καί ευρών κατεκάλλυνας, τώ Βαπτισμώ σου αγαθέ, όθεν υμνούμέν σε.

Τού Αγίου

Οι εκ τής Ιουδαίας

Δίκαιος ώσπερ φοίνιξ, εν τώ οίκω Κυρίου Πάτερ εξήνθησας, καρπούς δικαιοσύνης, εξ ών οι σέ τιμώντες, διατρέφονται ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ισχυραίς τών σών λόγων, αποδείξεσιν είλες τούς ματαιόφρονας, νοσούντας απιστίαν, καί χαίρων εμελώδεις, παναοίδιμε Σίλβεστρε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Διαμένει η δόξα, εις αιώνάς σου Πάτερ καί τό μνημόσυνον, σύν πάσι τοίς Δικαίοις, μεθ' ών ημών τών πίστει, μελωδούντων μνημόνευε. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ο κλεινός Ιεράρχης, τή τού Πνεύματος αίγλη καταλαμπόμενος, τό σκότος τής κακίας, διέλυσε καί πάντας, τούς βοώντας εφώτισεν. Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπερθαύμαστε Κόρη, τόν πρό πάντων αιώνων εκυοφόρησας, ημίν Ομοιωθέντα, δι' άκραν ευσπλαγχνίαν, ίνα σώση τούς ψάλλοντας. ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Φωνή βοώντος εμφανώς, εν ερήμω επιστάς ο Ιωάννης, επιστρέφων καρδίας, μετανοούσας θερμώς δοξάζειν τόν επιφαι νόμενον, εν τώ Ιορδάνη, Σωτήρα καί Δεσπότην.

Χειμάρρους πέφυκας τρυφής, ο θαλάσσας καί πηγάς δημιουργήσας, καί πώς ύδασι βαίνεις; τί αποπλύναι ζητών, η πάντων έκπλυσις καί κάθαρσις, τών υμνολογούντων, Χριστέ σε εις αιώνας.

Ψύξαι τά ρεύματα ζητών, τής κακίας τού εχθρού καί τάς θαλάσκιιιας σας, τών παθών αναστείλαι, καί τοίς πιστοίς ιλασμόν, πηγάσαι καί άφεσιν Δέσποτα,

έρχη βαπτισθήναι, εν ρείθροις, Ιορδάνου.

Ωρών καί χρόνων Ποιητά, υπό χρόνον γεγονως δι' ευσπλαγχνίαν, ο αχρόνως εκλάμψας, εκ προανάρχου Πατρός, επέστης τά χρόνια πταίσματα πάντων αποπλύναι, εν ρείθροις Ιορδάνου.

Τού Αγίου

Νικηταί Τυράννου

Μίαν φύσιν Πάτερ, τής μιάς θεότητος θεολογήσας, εν τρισί προσώποις, νοουμένης έμελπες ακαταπαύστως. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αληθείας Πάτερ, αληθής διδάσκαλος ανηγορεύθης, ψευδωνύμου πλάνης όθεν εστηλίτευσας απάτην μέλπων. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Κορυφαίος ώφθης, ιερού συστήματος Ιερομύστα, καί τού Κορυφαίου, Μαθητών εκόσμησας βοών τόν θρόνον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Αρεταίς ενθέοις, Πάτερ τήν καρδίαν σου κατακαλλύνας, όλος ωραιώθης, καί ταίς άνω τάξεσι βοών συνήφθης. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρήμασί σου θείοις, γενεαί επόμεναι αι τών ανθρώπων, μακαρίζομέν σε τήν άειιιιμακάριστον καί μελωδούμεν. Ευλογειτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβόων. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφώνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Ιδών σε ο Ιωάννης, πρός αυτόν Ευεργέτα, ελθοντα καί αιτούντα παρ' αυτού, εν ταπεινώσει τό Βάπτισμα, εκπλαγείς συνεστάλη, μηδόλως χειραπτήσαί σε τολμών, τόν απτόμενον πάντα, ορέων καί καπνίζονται.

Ως χελιδών σεμνοτάπη, προμηνύουσα έαρ, επέστη νοητόν ο Βαπτιστής, τοίς εν χειμώνι υπάρχουσι, τών αμέτρων πταισμάτων, καί ζάλην υπομένουσιν αεί, εναντίων πνευμάτων, πονηροτάτοις πάθεσι.

Σέ τό απαύγασμα δόξης, τού Πατρός επιλάμψαν, τοίς σκότει καθημένοις τών δεινών, άδυτε Ήλιε Κύριε, καί ερχόμενον πάντας, φωτίσαι ιερώ σου Βαπτισμώ ως Θεόν καί Σωτήρα, εν ύμνοις μεγαλύνομεν.

Η τού θανάτου αξίνη, εν τή ρίζη κειμένη, ως δένδρω απειλεί τήν εκτομήν, τήν ακαρπίαν σου βλέπουσα, μή ούν άκαρπος μείνης, ψυχή μου, αλλά βόησον Θεώ, εν θερμή μετανοία. Ημάρτηκά σοι, σώσόν με.

Φωνή βοώντος ηκούσθη, εν ερήμοις καρδίαις. Ευφράνθητε, επέστη ο Χριστός, άφεσιν πάσι δωρούμενος, αγιάσθητε πάσα, η θάλασσα πηγαί καί ποταμοί, καί κοιλάδες καί νάπαι, καί πάσα η υφήλιος.

Τού Αγίου

Κυρίως Θεοτόκον

Ιέρευσας προθύμως, σεαυτόν Παμμάκαρ, τών ηδονών τή νεκρώσει καί γέγονας, τού δι' ημάς νεκρωθέντος, θύμα ευπρόσδεκτον.

Ως θείος Κορυφαίος, ιερών Πατέρων, ιερώτατον δόγμα εκράτυνας, αιρετικών αποφράξας, άθεα στόματα.

Συνήφθης ταίς χορείαις, ταίς τών Ασωμάτων, τούς ασωμάτους εχθρούς τροπωσάμενος, περιφανώς Ιεράρχα, θεόφρον Σίλβεστρε.

Η μνήμη σου τώ κόσμω, Πάτερ Ιεράρχα, ως φωταυγής εξανέτειλεν ήλιος, φωταγωγούσα τούς πίστει, ανευφημούντάς σε.

Θεοτοκίον

Φιλάγαθε Παρθένε, τήν κεκακωμένην, τή αμαρτία ψυχήν μου αγάθυνον, τόν αγαθόν η τεκούσα, Θεόν καί Κύριον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε Αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις, σέ μεγαλύνοντες.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Φωνή βοώντος ήχησε καί οι βουνοί σκιρτήσατε, χόρευσον γένος ανθρώπων, ο γάρ προάναρχος Λόγος, σάρκα λαβών ως άνθρωπος, ήκει βαπτισθησόμενος, υπό χειρών ών έπλασεν, εν Ιορδάνη και λύσων, τού κόσμου τήν άμαρτίαν.

Όμοιον

Πώς ρείθρά σε ποτάμια, εισδέξονται Φιλάνθρωπε, τόν ποταμούς καί θαλάσσας, ποιήσαντα εκ μή όντων; πώς κορυφήν τήν άχραντον, τήν σήν τολμήσει Πρόδρομος, χειροθετήσαι Δέσποτα; υμνούμεν φρίττοντες Λόγε, τής σής πτωχείας τό ύψος.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, ών η ακροστιχίς μέχρι τών τής Ε' τού παρόντος μηνός. Άσμα Θεοφάνους εις τά Φώτα.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Αι Αγγελικαί, προπορεύεσθε Δυνάμεις, εκ τής Βηθλεέμ, πρός τά ρείθρα Ιορδάνου. Προέρχου Ιωάννη, καταλείψας τήν έρημον. Χαίρε ποταμέ καί ευτρεπίζου. Πάσα δέ γή αγαλλιάσθω. Χριστός έρχεται, τήν αμαρτίαν τού Αδάμ, καθάραι ως εύσπλαγχνος.

Στόμασιν αγνοίς, καί ψυχαίς κεκαθαρμέναις, δεύτε μυστικώς, Βηθλεέμ μεταχωρούντες, καί πρός τόν Ιορδάνην, σύν Χριστώ επειγόμενοι, άσωμεν αυτώ μετ' ευφροσύνης, αι πατριαί τής γής νύν πάσαι, πιστώς λέγουσαι. Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι.

Μέγα καί φρικτόν, τό μυστήριον υπάρχει! ότι ο Θεός, τοίς ανθρώποις ωμοιώθη, καί αμαρτίαν όλως, μή ειδως ο ανεύθυνος, υπό Ιωάννου βαπτισθήναι, εν ποταμώ τώ Ιορδάνη, αιτεί σήμερον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Άνθος εκ Δαυϊδ, ανατείλας τής Παρθένου, ήλθεν ο Χριστός, πρός τά ρείθρα Ιορδάνου, τάς αμαρτίας πλύναι, τού Προπάτορος ύδασι. Χόρευσον Αδάμ, ευφραίνου Εύα, ο ουρανός αγαλλιάσθω, λαοί είπωμεν. Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Τρέμει τή χειρί, δειλιών χειροθετήσαι, χαίρει τή ψυχή, εννοών ο Ιωάννης, ότι τήν κορυφήν σου, υποκλίναι ηυδόκησας, δούλου τήν μορφήν ενδεδυμένος, ίνα βροτούς δουλείας ρύση, εχθρού κράζοντας. Ευλογημένος ο ελθών, Θεός ημών δόξα σοι.

Καί νύν... όμοιον

Άπασα η γή, μυστικώς αγαλλιάσθω, νύν προφητικώς, καί τά όρη σκιρτησάτω, ανάστρεψον τό ρείθρον, Ιορδάνη ως γέγραπται, φρίξον εκ προσώπου τού Δεσπότου, ότι Θεός ενανθρωπήσας, βροτούς άπαντας, τής αμαρτίας τού Αδάμ, καθάραι ελήλυθεν.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιομελα.

Ήχος πλ. β'

Φαιδροτέρα ηλίου γέγονεν, η παρελθούσα εορτή τών Γενεθλίων Χριστού, λαμπρά καί επίφωτος δείκνυται η επερχομένη, τής θείας Επιφανείας αυτού. Εν εκείνη Ποιμένες, μετ' Αγγέλων δοξολογούντες, προσεκύνησαν Θεόν ενανθρωπήσαντα, εν ταύτη δέ τού Δεσπότου ο Ιωάννης αψάμενος τή δεξιά χειρί, σύν τρόμω έλεγεν. Αγίασον εμέ καί τά ύδατα, ο μόνος έχων τό μέγα έλεος.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Ετοιμάζου Ιορδάνη ποταμέ. Ιδού γάρ παραγίνεται Χριστός ο Θεός, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, ίνα τών δρακόντων αοράτους κεφαλάς συνθλάση τή θεότητι, εν τοίς ύδασι τοίς σοίς. Αγάλλου η έρημος, Ιορδάνου, τά όρη σκιρτήσατε μετ' ευφροσύνης, ήκει γάρ η αιώνιος ζωή, ανακαλέσαι τόν Αδάμ. Φωνή βοώντος βόησον, ώ Ιωάννη Πρόδρομε. Ετοιμάσατε οδούς τού Κυρίου, καί τάς τρίβους αυτού ευθείας απεργάσασθε.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Αγαλλιάσθω η έρημος τού Ιορδάνου, καί ανθείτω ως κρίνον, φωνή γάρ βοώντος ηκούσθη εν αυτή. Ετοιμάσατε την οδόν τού Κυρίου, ο γάρ τά όρη στήσας σταθμώ, καί τάς νάπας ζυγώ, ο τά πάντα πληρώνω Θεός, βαπτίζεται υπό δούλου, πτωχεύειν ήρξατο, ο τά πλούσια δώρα χαριζόμενος. Ήκουσεν Εύα, εν λύπαις τέξη τέκνα, νύν δέ ήκουσεν η Παρθένος, Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ' Ανατολίου

Ιωάννη Βαπτιστά, ο εν μήτρα γνωρίσας με τόν αμνόν, εν ποταμώ μοι διακόνησον, μετ' Αγγέλων μοι λειτούργησον, εκτείνας άψαι τή παλάμη, τής κορυφής μου τής αχράντου, καί όταν. ίδης τά όρη τρέμοντα, καί τόν Ιορδάνην επαναστραφέντα, σύν τούτοις βόησον, ο σαρκωθείς εκ Παρθένου, εις ημών σωτηρίαν, Κύριε δόξα σοι.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τών Φώτων, καί μνήμη τού Αγίου Προφήτου Μαλαχίου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Γορδίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Προφήτου.

Ήχος πλ. δ'

Κύριε, εί καί κριτηρίω

Κύριε, σοί τόν σόν Προφήτην ικέτην, καί πρεσβευτήν προχειρίζομαι, ού ταίς ικεσίαις οικτίρμον, καί ταίς πρεσβείαις ως εύσπλαγχνος, απεγνωσμένης ψυχής, τά πταίσματα διάλυσον, ουσιώδη κεκτημένος, καί φυσικήν αγαθότητα.

Ρήματα, τής θεοκινήτου σου γλώττης, εκβεβηκότα Θεώμενος, σέ νύν

μακαρίζω Προφήτα, τής αληθείας αγάμενος, σύ γάρ φωνή λιγυρά, τόν κόσμον περιήχησας, τήν τού Κυρίου προαγορεύων, παρουσίαν τήν σωτήριον.

Άγγελος, αγγελομιμήτω σου βίω, επί τής γής εχρημάτισας, καί προσηγορίαν Αγγέλου, παναρμονίως επλούτησας, τήν καλλονήν τής ψυχής, τώ κάλλει τώ τού σώματος, καταλλήλως συναρμόσας, Μαλαχία παμμακάριστε.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια τού Μάρτυρος.

Ήχος ο αυτός
Ώ τού παραδόξου θαυματος

Κορυφουμένην Θεώμενος, τήν τής απάτης αχλύν, φυγαδεύων εμάκρυνας, αθλοφόρε Γόρδιε, τόν Θεόν προσδεχόμενος, πολλοίς δέ πόνοις, εγγυμνασάμενος, καί ταίς νηστείαις παιδοτριβούμενος, ώσπερ αισθόμενος, τής σαυτού δυνάμεως, αγωνιστής, ώρμησας αυτόκλητος, πρός τόν αντίπαλον.

Σφόδρα πεποιθώς κατείληφας, τών δυσμενών τήν πληθύν, παναοίδιμε Γόρδιε, παρ' ουδέν ηγούμενος, τών ανόμων τό θέατρον, καί στάς εν μέσω, κήρυξ αυτόμολος, μεγαλοφώνως Χριστόν εκήρυξας, Κτίστην καί Κύριον, τώ Πατρί συνάναρχον, καί τώ σεπτώ, Πνεύματι ομότιμον, καί συναϊδιον.

Ξίφει κεφαλήν τεμνόμενος, από ζωής εις ζωήν, εκ θνητής εις αθάνατον, καί φθαρτής πρός άφθαρτον, προφανώς μεταβέβηκας, μή αναμείνας φύσεως νέκρωσιν, αλλ' αυθαιρέτως θανείν ελόμενος. Ώ τών αγώνων σου, Αθλοφόρε Γόρδιε! δι' ών Χριστόν, Μάρτυς εμεγάλυνας, τόν μόνον εύσπλαγχνον.

Δόξα... Καί νύν...
Ήχος δ' Ιωάννου Μοναχού

Ω τού παραδόξου θαύματος! ο εν Πνεύματι Αγίω βαπτίζων καί πυρί, εν Ιορδάνη έρχεται βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, Θεός ού γυμνός, ουδέ άνθρωπος ψιλός, αλλ' εν δυσί ταίς φύσεσιν, εις ο αυτός Υιός μονογενής, ζητών μέν τό βάπτισμα, ως άνθρωπος εκ θνητού, αίρων δέ ως Θεός, τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί παρέχων πάσι τό μέγα έλεος.

Απόστιχα. Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Ιδού ο φωτισμός τών πιστών, ιδού ο ιλασμός ημών, επιβαίνειν, μέλλει ρείθροις ποταμού, τόν ρύπον όπως πλύνη, κακίας τών ανθρώπων, καί αναπλάση συντριβέντας ημάς.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Ως είδέ σε ερχόμενον, ο Πρόδρομός σου Κύριε, καί αιτούντα, βαπτισθήναι υπ'

αυτού, εν φόβω ανεβόα, Θεέ μου πλαστουργέ μου, πώς σε βαπτίσω τόν αμόλυντον,

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Συνέλθωμεν πιστοί νοητώς, πρός τάς τού Ιορδάνου ροάς, θαύμα μέγα, όπως ίδωμεν σαφώς, ο Κτίστης γάρ τών όλων, επιφανείς ωράθη, καί βαπτισθήναι παραγέγονε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. α'

Εν Ιορδάνη ποταμώ Χριστός ο Θεός ημών, μολεί πρός τό Βάπτισμα, καθάραι θέλων ημάς, εκ τών ανομιών ημών, τή αυτού επιφανεία, ως μόνος αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Απολυτίκιον Προεόρτιον
Ήχος δ'

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καί ευτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ιορδάνη ποταμέ, στήθι υπόδεξαι σκιρτών, τού βαπτισθήναι ερχόμενον τόν Δεσπότην. Αγάλλου ο Αδάμ σύν τή Προμήτορι, μή κρύπτετε εαυτούς, ως εν Παραδείσω τό πρίν, καί γάρ γυμνούς ιδών υμάς επέφανεν, ίνα ενδύση τήν πρώτην στολήν, Χριστός εφάνη, τήν πάσαν κτίσιν, θέλων ανακαινίσαι.

Εν τοίς Αποδείπνοις ψάλλομεν τό παρόν Τριώδιον, ού η Ακροστιχίς.

Τετράδι ψαλώ

Ωδή γ' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Της πίστεως εν πέτρα με στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Εν κενοίς η επίνοια τού Ηρώδου, τού μέλλοντας τυχείν τής ελευθερίας, ανόμως ανελόντος παίδας, Χριστός γάρ, ο λυτρωτής ημών, ζωήν χαρίζεται, πάσι τήν ανώλεθρον βαπτιζόμενος.

Τό δεινόν βουλευτήριον τού Ηρώδου, νηπίων πρίν απέκτεινε νεολαίαν, τήν Βηθλεέμ αιμάτων πληρώσαν, νύν δέ, τή Εκκλησία Χριστός έρχεται, τέκνα πολλά, διά τού Βαπτίσματος εισποιήσασθαι.

Έτερον Τριώδιον, ού η Ακροστιχίς.

Προσάββατόν τε

Ωδή ε' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Πρός σέ ορθρίζω, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, σεαυτόν τώ πεσοντι, κενώσαντα ατρέπτως, καί δούλου χειρί, βαπτισθήναι θελήσαντα, Λόγε Θεού, τήν ειρήνην

πα ράσχου μοι φιλάνθρωπε».

Ρυφθέντες φρένας, καί προκαθαρθέντες, μυστηρίου μεθέξει, φρικτής οικονομίας, άπαντες πιστοί, ερχομένω Χριστώ, υπαντήσωμεν, Ιορδάνου τοίς ρείθροις εκκαθάραι ημάς.

Οράτε φίλοι, τήν φωνήν τού Λόγου, τού Ηλίου τόν λύχνον, τόν φίλον τού Νυμφίου, Μετανοείτε τοίς λαοίς εκβοώντα, καί σπεύσατε καθαρθήναι, τού Κτίστου εις υπάντησιν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ρήμα Τυράννου, επεί υπερίσχυσεν, επταπλασίως κάμινος, εξεκαύθη ποτέ, εν ή Παίδες ουκ εφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, αλλ' εβόων. Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Αποκενούντες, δακρύων πηγάς οι πιστοί, έξ οφθαλμών καθάρωμεν, πάντα ρύπον ψυχών, καί φώς εν φωτί τρισσόν οψόμεθα, βαπτισθήναι Χριστού ερχομένου, ώ προσμαρτυρήσει Πατήρ ουρανόθεν, καί Πνεύματος Αγίου, λάμψει παρουσία, περιστεράς εν είδει.

Δάκρυον άπαν, Χριστός αφαιρούμενος, από παντός προσώπου, προέρχεται ψυχών, πολυώδυνα νοσήματα, ανωδύνως εν ύδατι παύων, καί παλαιωθέντας ανθρώπους, καινίζων τή παλιγγενεσία, τούς υμνολογούντας αύτον εις τούς αιώνας.

Ιερουργούνται, ψυχαί τού Βαπτίσματος, τώ θεοσδότω λουτρώ, καί Πνεύματος πυρί, του τά πάθη εκκαθαίροντος, καί τήν ύλην συμφλέγοντος πάσαν, μοχθηράς κακίας, καί χάριν διδόντος, βοάν εν κατανύξει. Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Έτερος

Στήλην κακίας

Από βλεφάρων, ψυχών κακίας ύπνον εκτιναξάμενοι, τάς πονηρίας αφελώμεθα, πιστοί καρδιών ημών, καί δάκρυσι θερμοίς, λούσωμεν φρένας, θεαταί τού επιφανέντος, όπως οφθώμεν, τόν Χριστόν δοξάζοντες εις τούς αιώνας.

Βέβηλον έπος, πονηρών εννοημάτων μή προσενέγκωμεν, λόγον δέ θείον μελετήσαντες, τοίς ύμνοις προσάξωμεν τώ Λόγω, δι' ημάς σαρκί φανέντι, καί φωτίζοντι τούς εν σκότει, όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Βάθους σοφίας, κεκρυμμένον μυστήριον, νύν φανερούται βροτοίς, Θεού κριμάτων νύν η άβυσσος, πιστοίς εκκαλύπτεται, Θεού μετά σαρκός εν γή

φανέντος, εις ανάπλασιν βροτείου γένους, όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Απαγορεύεις, Ιωάννη όπερ δράσεις τάχος υπείκων μου, Άφες ούν άρτι, ούτω πρέπον γάρ ημίν εστιν άπασαν, πληρώσαι αληθώς δικαιοσύνην, ο Δεσπότης τώ δούλω έφη, όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Στήλην κακίας, τού δεινού Ηρώδου πάντες εκμυκτηρίσαντες, πρός Ιορδάνην δεύτε. ίωμεν, πιστοί ίν, οψώμεθα, Χριστόν τόν λυτρωτήν, υπό Προδρόμου, βαπτιζόμενον σαρκί εν ρείθροις, όν πάσα κτίσις ευλογεί, δοξάζουσα εις τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ψυχαίς καθαραίς, καί αρρυπώτοις χείλεσι, δεύτε μεγαλύνωμεν, τήν ακηλίδωτον, καί υπέραγνον Μητέρα τού Εμμανουήλ, δι' αυτής τώ εξ αυτής, προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς».

Αγνώμων μηδείς, καί πρός Χριστόν αχάριστος, έστω τό μακρόθυμον τής ανοχής αυτού, καί χρηστότητος υβρίζων καταφρονήσει, αλλ' εν φόβω καί χαρά δουλεύσωμεν, αυτώ μελωδούντες. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς,

Λέγει τοίς λαοίς, τών απειθών ο Πρόδρομος. Τίς υμίν υπέδειξεν, εκ τής οργής φυγείν, εχιδνών γεννήματα τής μελλούσης; μετανοίας ούν καρπούς, ενδείξασθε αξίους βοώντες. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Ωπηρωτικής, αγνωμοσύνης τόλμημα! όν γάρ οι αλλόφυλοι, ως λυτρωτήν Χριστόν, προσεκύνησαν εν δώροις τετιμηκότες, οι οικείοι μανικώς, εζήτουν αποκτείναι φανέντα. Φείσαι τών ψυχών ημών, Χριστέ ο Θεός, καί σώσον ημάς.

Έτερος

Τήν τιμιωτέραν

Ο λέθριον πτώμα τό τού Αδάμ, νύν επανορθώσων, επεφάνη νέος, Αδάμ, τήν ελευθερίαν, τής παλιγγενεσίας, παρέχων παραδόξως, διά Βαπτίσματος.

Νόμον καί Προφήτας αποπληρών, καί δικαιοσύνην, εκτελών ο πάντων Σωτήρ, νύν υπό παλάμης, χειροθετείται δούλου, δουλείας αφαρπάζων, εχθρού τόν άνθρωπον.

Τοίς Έθνεσιν έλαμψε μέγα φώς, τοίς εσκοτισμένοις, θεϊκή ανέσχεν αυγή, τοίς εν σκιά πάλαι θανάτου καθημένοις, ο Ήλιος τής δόξης, Χριστός ανέτειλεν.

Εκύκλουν Αγγέλων αι στρατιαί, τόν εν Ιορδάνη, βαπτιζόμενον Λυτρωτήν, καί τρόμω τό μέγα, Μυστήριον ανύμνουν, τής τούτου απορρήτου, συγκαταβάσεως.

Είτα τόν Ειρμόν

«Τήν τιμιωτέραν τών Χερουβίμ, καί ενδοξοτέραν, ασυγκρίτως τών Σεραφίμ, τήν αδιαφθόρως, Θεόν Λόγον τεκούσαν, τήν όντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν».

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ

Τήν ωραιότητα

Ο απερίγραπτος ών τή θεότητι, περιγραφόμενος ύλη τού σώματος, μέλλει προέρχεσθαι ροαίς, Ιορδάνου τού βαπτισθήναι. Τούτον καθαρότητι, διανοίας δεξώμεθα, πάντων γάρ εργάσασθαι, τήν ανάπλασιν βούλεται, πρός όν νύν εκβοήσωμεν φόβω. Δόξα Χριστέ τή επιφανεία σου.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Επιφανέντος σου εν Ιορδάνη Σωτήρ, επί τά ύδατα τού βαπτισθήναι σαρκί, αι τών Αγγέλων στρατιαί, εξίσταντο καθορώσαι, δούλω παριστάμενον, τόν Δεσπότην τής κτίσεως, άνωθεν εκήρυττε, σέ Πατήρ ο προάναρχος, διό μετ' ευφροούνης βοώμέν σοι. Δόξα Χριστέ τή επιφανεία σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν ομότιμον Λόγον Πατρί καί Πνεύματι, σαρκωθέντα δι' οίκτον καί βαπτιζόμενον, τών Αγγέλων οι χοροί, βλέποντες έτρεμον, καί Ιορδάνης ποταμός, ευλαβηθείς καί φοβηθείς, εστράφη εις τά οπίσω, ημάς ανάγων πρός ύψος, τής σωτηρίας, πάθεσι ρεύσαντας.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Ο συνάναρχος Λόγος Πατρί καί Πνεύματι, μορφωθείς διά σπλάγχνα νύν τό αλλότριον, βαπτισθήναι δι' ημάς, ήδη επείγεται, υπαντήσωμεν αυτώ, διανοία καθαρά, Ευλογητός εί βοώντες, Χριστέ Σωτήρ ευεργέτα, ο αγιάσαι ημάς ερχόμενος.

Κανόνες τρείς, ο Προεόρτιος εις ς' τού Προφήτου εις δ' καί τού Μάρτυρος εις δ'.

Ο Προεόρτιος, ού η ακροστιχίς, κατά Αλφάβητον.

Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Αβύσσους προστάγματι, δημιουργήσας φιλάνθρωπε, τήν γήν ο τοίς ύδασι, κρεμάσας Κύριε, ταπεινούμενος, προέρχη βαπτισθήναι, ποταμίοις ρεύμασι, πλύνων με ρύπου παθών.

Βουλήσει επτώχευσας, τόν εκουσίως πτωχεύσαντα, κακών επιδόσεσιν, εμέ πλουτίζων Χριστέ, καί εν ύδασι, προέρχη Ιορδάνου, Βάπτισμα αιτούμενος, ο αναμάρτητος.

Γηράσαντα πταίσμασι, κόσμον καινίζων Φιλάνθρωπε, ξένην αναγέννησιν, έρχη ποιήσασθαι, διά ύδατος καί πνεύματος ανθρώποις, όθεν, σου δοξάζομεν, τήν επιφάνειαν.

Δαυίδ θείω Πνεύματι, προκελαδών απεφθέγγετο. Τί σοι έστι θάλασσα, ότι νύν έφυγες; καί τί ότι σύ, εστράφης Ιορδάνη, Χριστόν θεασάμενος, γυμνόν εστώτα εν σοί;

Έτερος Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Μαλαχίου με τό κλέος δοξαζέτω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή δέ ανεμέλπετο. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Μετά τής άνω χορείας γηθόμενος, καί ταύτη συγχορεύων καί συναγαλλόμενος, καί θείου φωτισμού, αξίως εμφορούμενος, θεόπνευστε, τούς πίστει τήν σεπτήν, σού, μνήμην εορτάζοντας, τώ Κυρίω ψάλλοντας, πρεσβεύων διαφύλαττε.

Αγγελομόρφω ψυχής ωραιότητι, καί κάλλει διαπρέπων, πάλιν τώ τού σώματος, τήν άνωθεν αυγήν, τής θείας επιλάμψεως, εδέξω θεηγόρε τηλαυγώς, καί χαίρων ανεκραύγαζες, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Λελογισμένως ανύων τόν βίον σου, καί τρόπων ευκοσμία, καθωραϊζόμενος, καί ήθεσι χρηστοίς, Παμμάκαρ σεμνυνόμενος, Προφήτης αληθείας ευσεβής, κραυγάζων εναπέφηνας. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Μήτηρ Θεού Παντοκράτορος, η Βασιλίδος φυλής, Δέσποινα βλαστήσασα, καί μόνη τόν Θεόν, τόν πάντων βασιλεύοντα, γεννήσασα σαρκί υπερφυώς, κινδύνων με διάσωσον, τώ Υιώ σου ψάλλοντα. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Έτερος Κανών τού Μάρτυρος, ού η ακροστιχίς.

Μάρτυρα Γόρδιον ύμνοισιν μελιηδέσιν άδω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά τόν Φαραώ βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Μάρτυς τής αληθείας, Γόρδιε παμμάκαρ γνωριζόμενος, φωτοφόρον μοι χάριν, ουρανόθεν παράσχου ταίς πρεσβείαις σου.

Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ τόν Αθλοφόρον ενισχύσαντι, κατά τών αντιπάλων, καί στεφάνω τής νίκης κοσμήσαντι.

Ρώμη καί πανοπλία, τού Παμβασιλέως κρατυνόμενος, τών τυράννων καθείλες, τήν μανίαν πανένδοξε Γόρδιε.

Τόνοις τής ευσεβείας, εγγεγυμνασμένος δι' ασκήσεως, τούς αγώνας υπέδυς, εκουσίως πανεύφημε Γόρδιε.

Θεοτοκίον

Ύδατος αλλομένου, εις αθανασίαν ώφθης σκήνωμα, τού πηγάζοντος πάσι, τήν ζωήν τοίς ανθρώποις Θεόνυμφε.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Ευφράνθητι έρημος διψώσα, βροτών φύσις άπασα ιδού, τό ύδωρ επιφαίνεται, τό τής ζωής αρδεύόν σε, γονιμωτάτως χάριτι, Χριστός η πάντων ανάπλασις.

Ζητήσαί με γνώμη πλανηθέντα, προέρχη εν ύδασι Χριστέ, εν οίς Καταδυόμενος, βυθίζεις μου τά πταίσματα, καί εκ βυθού ανάγεις με, πάσης κακίας ως εύσπλαγχνος.

Ήλιον οράν σε μέλλων Λόγε, γυμνούμενον κρύπτει τάς αυγάς, έρχη γάρ γυμνωθέντα με, απάτη τή τού όφεως, διά τού σού Βαπτίσματος, στολήν ενδύσαι σωτήριον.

Τού Προφήτου

Συ εί τό στερέωμα

Χαίρεις νύν Θεώμενος, τήν τών προρρήσεων έκβασιν, μάκαρ τών σών, τετελειωμένην, Μαλαχία θεόληπτε.

Ίασιν εν πτέρυξιν, έχων ανέτειλεν Ήλιος, ο νοητός, τής δικαιοσύνης, ως προέφης θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Όλην τήν ελπίδα μου, εν σοί Πανάμωμε τίθημι, όλην πρός σέ, χαίρων ανατείνω, τήν ψυχήν καί διάνοιαν.

Τού Μάρτυρος

Ουκ έστιν Άγιος

Ρεόντων τό άστατον λογιζόμενος, καί μενόντων τήν σύστασιν, Μάρτυς, αοίδιμε, ενθυμούμενος μάκαρ, ατρόμως τό στάδιον, υπήλθες τής αθλήσεως.

Απέθου τήν πρόσκαιρον ματαιότητα, καί συνέθου Πανόλβιε, τοίς αεί διαμένουσι, καί φυγών τούς ανθρώπους, Αγγέλων ομόσκηνος, θεόφρον εχρημάτισας.

Γεώδη φρονήματα καταλέλοιπας, πολιτείαν ουράνιον, Μάρτυς ευράμενος, καθοράν γάρ μή φέρων, τής πλάνης τό φρύαγμα, εις έρημον εμάκρυνας.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ Δέσποινα, καί ουκ έστιν άχραντος, πλήν σου πανάμωμε, εν γαστρί γάρ τόν Κτίστην, τών πάντων εχώρησας, τόν μόνον πολυέλεον.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τού Προφήτου
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Προφητείας τήν χάριν πεπλουτηκώς, εσομένων τήν γνώσιν θεοπρεπώς, μεμύησαι εν Πνεύματι, Μαλαχία θεόπνευστε, καί προλέγεις άπασι, Χριστού τήν επέλευσιν, καί Εθνών πανόλβιε, τήν θείαν ανάκλησιν, όθεν τήν σεπτήν σου, εορτάζομεν μνήμην, καί πόθω υμνούμέν σε, καί πιστώς μακαρίζομεν, εκβοώντές σοι ένδοξε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τού Μάρτυρος, όμοιον

Πυρωθείς τή αγάπη τού Ιησού, αυθαιρέτω βουλήσει Μάρτυς σοφέ, προθύμως εις θάνατον, σεαυτόν παραδέδωκας, καί σταδίου εν μέσω, αυτόκλητος ίστασο, εκβοών τοίς τυράννοις, ιδού εγώ πάρειμι. Όθεν καί τήν πλάνην

παρρησία ελέγξας, ετμήθης τήν κάραν σου, καί ζωήν πρός τήν άληκτον, μεταβέβηκας ένδοξε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος ο αυτός

Αυλών Ποιμενικών

Χορός προφητικός, προκηρύττων χαίρει, τό Βάπτισμα Χριστού τήν ζωήν αναβλύζον. Κράζει ο Ησαίας, αντλήσαι ύδωρ τό καθαρτήριον. Γράφει ο Θεοπάτωρ, πώς εκ προσώπου φεύγει η θάλασσα, τού ευδοκία σώζοντος Θεού, τό γένος τών ανθρώπων.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Θάμβει συσχεθήσεται ο ουρανός, καί τά τών Αγγέλων στρατεύματα, δουλοπρεπώς σε, αφικνούμενον Χριστέ, πρός τόν σόν δούλον βλέποντες, καί επιζητούντα τό Βάπτισμα.

Ιωάνη σκίρτησον, έρχεται γάρ, πάντας ο λυτρούμενος Κύριος, υποκλιθήναι, ο τή χειρί σου ταπεινώς, όπως ταπεινωθέντα με, θείω ανυψώση Βαπτίσματι.

Κλίνας καταβέβηκας τούς ουρανούς, επί τήν Παρθένον Φιλάνθρωπε, καί Ιωάννη, υποκλίνεις κορυφήν, επιζητών τό Βάπτισμα, δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία σου.

Λύων τάς αμέτρους μου Λόγε σειράς, τών αμαρτημάτων εν ύδασι, τού Ιορδάνου, επισπεύδεις προσελθείν, καί βαπτισθήναι Δέσποτα, δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία σου.

Τού Προφήτου

Εισακήκοα Κύριε

Υποφήτης γενόμενος, τής θεαρχικής Μάκαρ αγαθότητος, πάσιν Έθνεσιν εκήρυξας, τήν γεγενημένην απολύτρωσιν.

Μυηθείς διά Πνεύματος, τής υπερφυούς τού Λόγου σαρκώσεως, τό απόρρητον μυστήριον, Μαλαχία μάκαρ προηγόρευσας.

Θεοτοκίον

Επί σοί ανατίθημι, πάσαν προσδοκίαν τής σωτηρίας μου, καί τού βίου τήν κυβέρνησιν, Κεχαριτωμένη Μητροπάρθενε.

Τού Μάρτυρος

Εξ όρους κατασκίου

Ρήσεων Χριστού, παμμάκαρ υπακούσας, χαίρων τήν φθαρτήν, κατέλιπες στρατείαν, καί Βασιλεί εστρατεύθης τώ ουρανίω, στεφανηφόρε Μάρτυς Γόρδιε.

Διεθρύβησαν μάρτυς, όρη τών τυράννων, ετάκησαν δέ, βουνοί οι τών ειδώλων, τή καρτερά σου αθλήσει καί παρρησία, στεφανηφόρε προσεγγίσαντα.

Ίσχυσας Σταυρού, τή θεία δυναστεία, δήμω δυσσεβεί, βοάν μεγαλοφώνως. Τοίς μή ζητούσιν ευρέθην μηδ' ερωτώσι, νύν πεποιθότως εμφανίζομαι.

Όλην κατά σού, θεόφρον τού τυράννου, ήγειρας σοφέ, τήν άσχετον μανίαν, καταπλαγέντος παμμάκαρ τής διανοίας, καί τής ψυχής σου τό ανάστημα.

Θεοτοκίον

Νύμφη τού Θεού, Μαρία Θεοτόκε, ρύσαί με δεινών, πταισμάτων καί κινδύνων, καί πρός γαλήνης λιμένα καί σωτηρίας, ταίς σαίς πρεσβείαις καθοδήγησον.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα».

Μακράν τό ανθρώπινον, από Θεού γενόμενον, ο Λόγος Θεού κατοικτειρήσας, άνθρωπος ώφθη, καί Βαπτισμώ θεουργώ, τούτο οικειοί θεοπρεπώς, καί πρός τό αρχέτυπον, επανάγει αξίωμα.

Νεκρούς χρηματίσαντας, ημάς ταίς παραβάσεσιν, έρχη Ζωοδότα πανοικτίρμον, αναζωώσαι ταίς, Ιορδάνου ροαίς, όθεν σου δοξάζομεν πιστώς, νύν τήν επιφάνειαν, καί άφατον έλεος.

Ξενίζεται άπασα, ψυχή εννοουμένη σου, Λόγε τήν φρικτήν οικονομίαν! πώς αναπλάσαι πάντα βουλόμενος, έρχη επιβήναι ποταμού, ρεύμασι γυμνούμενος, ο φώς αναβαλλόμενος.

Τού Προφήτου

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Τήν φοβεράν ημέραν, τής τού Χριστού παρουσίας παρήγγειλας, Μαλαχία θεόφρον, θείω φωτιζόμενος Πνεύματι.

Ο τών ψυχών τόν ρύπον, αναχωνεύων καί πλύνων τή χάριτι, ως εν πόα πλυνόντων, ούτως σε θεόφρον εδόξασε.

Θεοτοκίον

Κράτος θανάτου Κόρη, τώ ζωηφόρω σου τόκω διέλυσας, Παναγία Παρθένε,

καί ζωήν επήγασας άλυπον.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Υπεισελθών ατρόμως, καί ρωμαλέως ως λέων τό θέατρον, πέτρας ώσπερ αψύχους, Μάκαρ ελογίσω τούς άφρονας.

Μεμυημένος Μάρτυς, τής θεοπνεύστου Γραφής τά διδάγματα, πάντα πρός σωτηρίαν, εύρες επαλείφοντα Γόρδιε.

Νενοηκώς θεόφρον, τήν σταθεράν σου ο Τύραννος ένστασιν, πέτρα καθάπερ κύμα, τή σή διερράγη στερρότητι.

Θεοτοκίον

Ο εκ τής σής νηδύος, υπερουσίως Παρθένε σαρκούμενος, θεογνωσίας αίγλη, κόσμον κατελάμπρυνε Πάναγνε.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες».

Οι σκότει πάλαι καθήμενοι, τό φώς επιδημήσαν Θεώμενοι, χαράς εμπλήσθητε, ιδού επέφανε Κύριος, τά Ιορδάνου ρείθρα περιβαλλόμενος.

Πώς βλέψει σε αφικόμενον, ο Πρόδρομος Σωτήρ καί αιτούμενον, τό θείον Βάπτισμα, πώς σε ροαί υποδέξονται, τού Ιορδάνου, ρείθρον όντα αφέσεως;

Ρανάτωσαν ευφραινόμεναι, νεφέλαι νοητήν αγαλλίασιν, ιδού αφίκετο, τού βαπτισθήναι ο Κύριος, διασκεδάζων νέφη τών καρδιών ημών.

Τού Προφήτου

Τήν δέησιν εκχεώ

Λαμφθείσά σου η σοφή διάνοια, υπ' αυτής τής θεϊκής φωταυγίας, καί τών χαμαί, χωρισθείσα πραγμάτων, τής τών μελλόντων ηξίωται γνώσεως, τήν κλήσιν γάρ τήν τών Έθνών, καί τού νόμου τήν παύσιν προείρηκας.

Ελήλυθεν αληθώς ο Κύριος, όν ημείς περιχαρώς εζητούμεν, εις τόν ναόν, όν αυτός εκ Παρθένου, ευλογημένης σοφώς ώ κοδόμησεν, ως έφησεν υπό Θεού, ελλαμφθείς Μαλαχίας ο ένδοξος.

Θεοτοκίον

Ο άναρχος τού Πατρός Μονογενής, ο αυτός μονογενής εκ Παρθένου, σωματωθείς, απορρήτως ετέχθη, καί τήν τεκούσαν Παρθένον εφύλαξε, Θεός γάρ ήν αληθινός, ει καί φύσιν ανθρώπου ανέλαβε.

Τού Μάρτυρος

Ως τόν Προφήτην

Ιερουργείται θυσία, καί δεκτή προσφορά σοι προσάγεται, σταζόμενος αίματι, ο Γόρδιος Δέσποτα, τό εκούσιον Πάθος σου μιμούμενος.

Σεσοβημένος τάς φρένας, σοί φθαρτόν υπισχνείτο δοξάριον, τώ δόξαν ακήρατον, Γόρδιε πλουτήσαντι, καί αθάνατον ζωήν θησαυρίσαντι.

Ιθυτενείς τάς ελπίδας, πρός Θεόν κεκτημένος παρέδραμες, τού βίου τό άστατον, καί ξίφει τεμνόμενος, πρός ευρύχωρον πλάτος μεταβέβηκας.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον τόν νούν μου, τών παθών τρικυμίαις ανάστησον, ζωήν τήν αιώνιον, Χριστόν η κυήσασα, τόν παρέχοντα πάσι τά ιάματα.

Ο Ειρμός

«Ως τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθού κατωτάτου Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλάνθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι».

Κοντάκιον τού Προφήτου
Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Τής σοφίας έμπλεως, τής υπερσόφου καί θείας, Μαλαχία μέγιστε, σύ πεφυκώς ως Προφήτης, άνωθεν αυτόν τόν όντα Θεού σοφίαν, έδειξας τοίς πάσι κάτω αναστραφέντα, διά τούτό σε τιμώμεν, τελούντες πίστει τήν θείαν μνήμην σου.

Έτερον τού Μάρτυρος
Ήχος β'
Τήν εν πρεσβείαις

Τόν εν αθλήσει αήττητον στρατιώτην, καί εν βασάνοις ανίκητον στεφανίτην, Γόρδιον πάντες ανευφημήσωμεν, τόν εξ Εώας μέγαν, όντως αστέρα λάμψαντα, τό θείον αγλάϊσμα τών Μαρτύρων Χριστού.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Μαλαχίου.

Στίχοι

Ο κλήσιν αυχών Αγγέλου Μαλαχίας,
Αυχεί μάλιστα τήν μετ' Αγγέλων στάσιν.
Εκ ρεθέων Μαλαχίου απέπτατο εν τρίτη ήτορ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Γορδίου.

Στίχοι

Καί τίς παρέλθη Γόρδιον τόν οπλίτην,
Πρός φρικτόν όπλον στερρόν άνδρα τό ξίφος;

Τμηθείς αμφί τρίτη πέσε Γόρδιος εν κονίησιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Πέτρου τού Σημειοφόρου, τού εν τώ Αγίω Ζαχαρία τής Ατρώας κειμένου.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Μάρτυρες, Μήτηρ καί δύο τέκνα, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

Μητρός φλεγείσης, καί τά τέκνα πρός φλόγα,
Τετριγότα τρέχουσιν ως στρουθού τέκνα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Συντριβέντα με τοίς πταίσμασι, καί κείμενον, εν σκότει Κύριε, τής παραβάσεως, οικτείρας ηλέησας, δι' αγαθότητα, καί εν ύδασι, τού Ιορδάνου Κύριε, παραγίνη βαπτισθήναι.

Τί τό ξένον τούτο θέαμα; εβόησαν Αγγέλων τάγματα, ο λίμνας καί ποταμούς, ποιήσας προστάγματι, τά Ιορδάνια, ρείθρα έρχεται, περιβαλέσθαι, τούτοις γάρ, τόν Αδάμ ανακαινίζει.

Ύψος άφατον, καί βάθος μή μετρούμενον, υπάρχει Δέσποτα, οικονομία η σή, πάσαν υπερβαίνουσα, νοός κατάληψιν, πώς δι' ύδατος, καί Παναγίου Πνεύματος, τούς βροτούς αναχωνεύεις.

Τού Προφήτου

Παίδες Εβραίων

Σύ τού δεσπόζοντος τών όλων, τήν σεβάσμιον προείπες παρουσίαν, Μαλαχία Προφήτα, μακάριε κραυγάζων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Δέχου πρεσβεύοντα Οικτίρμον, τόν αοίδιμον Προφήτην Μαλαχίαν, υπέρ τών ευσεβώς, υμνούντων καί βοώντων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλω μοι όλος ασυγχύτως, καθ' υπόστασιν ηνώθης Θεού Λόγε, εκ Παρθένου σεπτής, φορέσας με οικτίρμον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Ο τούς Παίδας δροσίσας

Μαρτυρίου τό κλέος κεκτη μένος, μετ' Αγγέλων χορεύεις, στεφηφόρος Χριστώ κραυγάζων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ευσεβή παρρησίαν κεκτημένος, δυσσεβείς καταισχύνεις, αναμέλπων μεγαλοφώνως. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Λυτρωθήναι πταισμάτων νύν δυσώπει, τούς εν πίστει υμνούντας τήν σήν μνήμην, Χριστώ βοώντας. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιοβόλους ακάνθας αμαρτίας, ιαμάτων πλημμύρα τών σών, αμβλύνεις Θεοκυήτορ, ευλογημένη Πάναγνε, η Θεόν ασπόρως τέξασα.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Φωνή τού Γεννήτορος εξ ύψους, Υιόν μαρτυρήσει ομοούσιον, βαίνοντα εν ύδασι, καί τήν ευλογίαν σου, τούτοις προσεπιπέμποντα, ευλογημένε Χριστέ, καί Πνεύμά σε τό Άγιον πάσιν, επανακηρύξει, Θεόν σεσαρκωμένον.

Χόρευε η κτίσις αισθομένη, Θεού τήν αγίαν επιφάνειαν. Άγγελοι υμνήσατε, θάλασσα ευφράνθητι, Λίμναι Πηγαί σκιρτήσατε, καί Ποταμοί μυστικώς, κροτήσατε εν ύμνοις, επέστη, ο ταίς ευλογίαις, υμάς Χριστός λαμπρύνων.

Ψάλωμεν Κυρίω εν αινέσει, τώ επιφανέντι εν τοίς ύδασι, καί τήν συντριβήν ημών, τούτοις αναπλάσαντι, καί κεφαλάς συντρίψαντι, τών αοράτων εχθρών, καί κράξωμεν. Υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα θαυμάτων! πώς ο πάσης, επέκεινα κτίσεως Θεός ημών, κτίζεται καί πλάττεται, εκ τής Θεομήτορος, καί καινουργεί θελήματι, καί αναπλάττει ημάς, δι' ύδατος καί Πνεύματος πλάσιν, θαυμασιωτάτην, ο μόνος ευεργέτης.

Τού Προφήτου

Νικηταί Τυράννου

Ξενωθείς απάσης, υλικής εμφάσεως Ιεροφάντα, θεϊκής ακτίνος, ώφθης ακηλίδωτον έσοπτρον ιμέλπων. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Απορρήτου δόξης, θεατής σύ γέγονας, καί μυστηρίων, ουρανίων μάκαρ, κήρυξ εχρημάτισας, μέλπων απαύστως. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον,

καί υπερυψούτε, εις πάνΤας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ζωής σε Μητέρα, καί Θεού γεννήτριαν επεγνωκότες, ορθοδόξω πίστει, πάντες μακαρίζομεν Παρθενομήτορ, ευλογούντες άμα τόν τόκον σου Άχραντε, καί υπερυψούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Οι θεορρήμονες παίδες

Η επομένη σοι χάρις αοράτως, καταλαμπρύνουσα Μάρτυς, ανδραγαθίας ενέπλησεν, Ευλογείτε βοώντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Δρόμω συντόνω χρησάμενος Αθλοφόρε, πρός τό ποθούμενον τέλος, τής Βασιλείας κατήντησας, Ευλογείτε κραυγάζων τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εις απεράντους αιώνας διαμένει, η τών Μαρτυρων σου δόξα, καί η αθάνατος εύκλεια. Ευλογούμεν διό σε απαύστως τόν Κύριον, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον τόν Λόγον συλλαβούσα, τόν πρίν ασώματον Εύας, αράν τής πάλαι ανέτρεψας, ευλογίαν Παρθένε, τώ κόσμω κυήσασα, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Οι θεορρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην, καταπατύντες υπέψαλλον. Εύλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιεράν πανήγυριν, τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε».

Ίδε ο Αμνός, ο αίρων τά πταίσματα τής ανθρωπότητος, ήλθεν επεδήμησε, καί πρός τόν δούλον αι τών τό Βάπτισμα, δουλοπρεπώς εφίσταται, ελευθερώσαι ζητών, δουλωθέντας, ημάς τώ αλάστορι, καί τό κάλλος πρίν απολέσαντας.

Ώφθη εμφανώς, Θεός σωματούμενος, δι' αγαθότητα, καί τά Ιορδάνια, περιβαλέσθαι έρχεται νάματα, ο περιβάλλων νέφεσι, τόν ουρανόν αληθώς, τούτου πάντες, νύν προεορτάσωμεν, τήν σεπτήν εν χαρά Επιφάνειαν.

Σκίρτησον χαρά, καί προετοιμάσθητι, καθυποδέξασθαι, ύδωρ τό αλλόμενον, ώ Ιορδάνη εις αιωνίαν ζωήν, οι ποταμοί χορεύσατε, βλέποντες νύν τής τρυφής, τόν χειμάρρουν, ρείθροις επιβαίνοντα, καί κακίας τήν χύσιν

ξηραίνοντα.

Ηύγασεν ημίν, ημέρα σωτήριος, τοίς εν νυκτί τών παθών, πάντοτε καθεύδουσι, καί γάρ επέστη Χριστός ο Κύριος, δικαιοσύνης Ήλιος, ών καί νοούμενος, υποκλίναι, δούλω κεφαλήν αυτού, καί σαρκί βαπτισθήναι θελήματι.

Θεοτοκίον

Φρίττει Χερουβίμ καί πάσα ουράνιος φύσις Πανάμωμε, τόν υπέρ κατάληψιν, σεπτόν σου τόκον όμοιωθέντα ημίν, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, καί βαπτισθέντα σαρκί, ού τήν θείαν, πάντες Επιφάνειαν, εορτάζομεν νύν αγαλλόμενοι.

Τού Προφήτου

Έφριξε πάσα ακοή

Επέστη η θεοφεγγής, τού Προφήτου εορτή καί σεβάσμιος, περιαυγάζουσα, τούς συνελθόντας πίστει καί ψάλλοντας, προφητικαίς μαρμαρυγαίς, καί πάσι πηγάζουσα, ψυχών ιάματα, καί φωτίζουσα φαιδρώς τούς θεόφρονας.

Τήρησον τή ζωαρχική, κραταιά τε δεξιά σου Φιλάνθρωπε, τήν Εκκλησίαν σου, ταίς ικεσίαις τού σού θεράποντος, τού προθεσπίσαντος ημίν τήν σήν ενανθρώπησιν, δι' ής ανέτειλε, σωτηρία καί πιστών απολύτρωσις.

Θεοτοκίον

Ώριμον δρέπομαι ζωήν, μή βλαπτόμενος τώ ξύλω τής γνώσεως, σύ γάρ Πανάμωμε, ζωής τό ξύλον Χριστόν εξήνθησας, τόν τάς εισόδους τής ζωής, τοίς πάσι γνωρίσαντα, διό σε πάναγνε, Θεοτόκον οι πιστοί καταγγέλλομεν.

Τού Μάρτυρος

Τόν προδηλωθέντα

Ίλεων γενέσθαι, δυσώπησον τόν Δεσπότην, τοίς έν πίστει σε τιμώσι, καί τήν σήν φωτοφόρον, καί σεπτήν Εορτήν εκτελούσι, Γόρδιε Μαρτύρων εγκαλλώπισμα.

Νύν τής ακηράτου, τρυφής καί τής θεοπτίας, εμφορούμενος Γόρδιε, καί φωτός ανεσπέρου, εν σκηναίς αιωνίοις κομίζη, τάς επικαρπίας τών αγώνων σου.

Αύτη η ημέρα, τήν σήν άθλησιν επείδεν, ήν ουκ ημαύρωσεν ο χρόνος, ουκ εκάλυψε λήθη, αλλ' αεί τοίς υμνούσί σε πίστει, Μάρτυς ανατέλλει ώσπερ ήλιος.

Δόξαν τήν ρευστήν, καί φθαρτήν καί πεπατημένην, παριδων θεόφρον Μάρτυς, αϊδίου νύν δόξης, καί χαράς αληθούς απολαύεις, θρόνω τού Δεσπότου παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Ως διασωθέντες, Παρθένε πρίν τής κατάρας, διά τού σού θείου τόκου, επαξίως υμνούμεν, ευχαρίστως πάντες μελωδούντες. Χαίρε Θεοτόκε η ελπίς ημών.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ Νομοθέτη εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ϋμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος
Γυναίκες ακουτίσθητε

Γορδίου τού θεόφρονος, καί πανενδόξου Μάρτυρος, αύτη επείδεν ημέρα, τήν άθλησιν, ης τήν μνήμην, λαμπρώς νύν εκτελέσωμεν, Χριστού γάρ υπερήθλησε. Διαναστώμεν προθύμως, ώ φιλομάρτυρες πάντες, πρός αρετών ευκαρπίαν.

Προεόρτιον
Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τήν Βηθλεέμ αφέμενοι, τό καινότατον θαύμα, πρός, Ιορδάνην δράμωμεν, εκ ψυχής θερμοτάτης, κακείσε κατοπτεύσωμεν τό φρικτόν Μυστήριον, θεοπρεπώς γάρ επέστη, γυμνωθείς ο Χριστός μου, επενδύων με στολήν, τής ουρανών Βασιλείας.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Αι Αγγελικαί

Θρόνον ουρανόν, κεκτημένος ο Δεσπότης, ήλθεν επί γής, σαρκωθείς εκ τής Παρθένου, καί πρός τόν Ιορδάνην, επιστάς τό καθάρσιον, πάντων εξαιρεί τόν Ιωάννην. Αι πατριαί τής γής απάσης, αυτώ ψάλλωμεν Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Έφθασε Χριστός, πρός τά ρείθρα Ιορδάνου, Βάπτισμα αιτών, ο καθαίρων άμαρτίας. Πάσα η γή σκιρτάτω. Ουρανοί ευφραινέσθωσαν. Χαίρε τών Εθνών η Εκκλησία, τώ Βασιλεί νυμφευομένη, πιστώς βόησον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Όρη γλυκασμόν, ευφροσύνης σταλαξάτω, χείρας μυστικώς, νύν κροτήσατε τά Έθνη, η έρημος ανθείτω Ιορδάνη υπόδεξαι, δεύρο Βαπτιστά τώ μυστηρίω, τού Λυτρωτού υπούργει χαίρων, λαοί μέλψωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Φώς τό εκ φωτός, υπέρ χρόνον προεκλάμψαν, τοίς εν τή νυκτί, καθημένοις επεφάνη, καί σκότος αμαρτίας, εκκαθάραν εφώτισε. Χόρευσον Αδάμ, ευφραίνου Εύα, η λύτρωσις Χριστός επέστη, Δαϋδ βόησον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Άστρον Ιακώβ, εξανέτειλε τώ κόσμω, καί τήν φλογεράν, τών ανθρώπων αμαρτίαν, αναλαβών ενθάπτει, Ιορδάνου τοίς νάμασι, λάμπων τής θεότητος τώ φέγγει, καί φωτισμόν θεογνωσίας, διδούς Έθνεσιν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Καί νύν... όμοιον

Νόμου πληρωτής, κατά σάρκα χρηματίσας, ήλθεν ο Χριστός, απαρχήν τής σωτηρίας, επί τόν Ιορδάνην, εκτελέσαι ως εύσπλαγχνος, καί τώ Βαπτιστή καθυποκλίνει, τήν κορυφήν πιστώς βοώντι, λαοί κράξωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Από τής Βηθλεέμ, επί τόν Ιορδάνην, μεταβώμεν, εκεί γάρ, τό φώς τοίς εν τώ σκότει, αυγάζειν ήδη άρχεται.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Γή η τού Ζαβουλών, οι πέραν Ιορδάνου, ακούσατε, Εγγίζει, Χριστός η σωτηρία, τό φώς η απολύτρωσις.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Ευτρέπιζε καί σύ, Ιορδάνη τό ρείθρον, ο πυρί γάρ βαπτίζων, εγγίζει τού καινίσαι, τό συντριβέν πλαστούργημα.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Ώφθη τό πατρικόν, απαύγασμα τής δόξης, εν ρείθροις Ιορδάνου, Βαπτίσματι καθαίρον, τόν ρύπον τών ψυχών ημών.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τών Φώτων, καί η Σύναξις τών Αγίων Εβδομήκοντα Αποστόλων, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοκτίστου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Αποστόλων.

Ήχος δ'

Εδωκας σημείωσιν

Κλεόπαν Ανδρόνικον, Σιλουανόν τε καί Άγαβον, Ανανίαν καί Φίλιππον,

Πρόχορον Νικάνορα, Ρούφον καί Σωσθένην, Λίνόν τε καί Στάχυν, Στέφανον Τίμωνα Ερμάν, Φλέγοντα Μάρκον, Λουκάν Σωσίπατρον, Ιάσονα καί Γάϊον καί Τυχικόν, καί Φιλήμονα, ιεροίς μελωδήμασιν, οι πιστοί μακαρίσωμεν.

Νάρκισσος καί Τρόφιμος, Καίσαρ Ζηνάς καί Αρίσταρχος, Μάρκος Σίλας καί Γάϊος, Ερμής καί Ασύγκριτος, Απολλως Κηφάς τε, Κλήμης καί Ιούστος, Κούαρτος Έραστος Λουκάς, Ονησιφόρος Κάρπος καί Εύοδος, Ματθίας καί Ιάκωβος καί Ουρβανός Αριστόβουλος, Τυχικός καί Αρίσταρχος, επαξίως τιμάσθωσαν.

Πούδην Ηρωδίωνα, καί Αρτεμάν καί Φιλόλογον, Ολυμπάν τε καί Ρόδιον, Απελλήν Αμπλίαν, Πατροβάν καί Τίτον, Τέρπνον καί Θαδδαίον, Επαινετόν τόν θαυμαστόν, Αχαϊκόν τε, Ακύλαν Λούκιον, Βαρνάβαν Φουρτουνάτόν τε, καί Απολλώ τόν αοίδιμον, καί τόν Κρήσκην Τιμήσωμεν, τούς σεπτούς θεοκήρυκας.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου.

Ήχος β'
Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε κατετρώθης τήν ψυχήν, έρωτι τώ θείω Παμμάκαρ, τόν σόν επάρας σταυρόν, χαίρων ηκολούθησας τώ σταυρωθέντι Χριστώ καί νεκρώσας τό φρόνημα, σαρκός εγκρατεία, Πνεύματος ενέργειαν ζώσαν εισδέδεξαι, λύειν νοσημάτων χειμώνα, θέρμη πρεσβειών ευπροσδέκτων, όθεν σε συμφώνως μακαρίζομεν.

Ότε επιμόνοις προσευχαίς, καί συντονωτάτη νηστεία, τό Οπτικόν τής ψυχής, Πάτερ απεκάθηρας, ναός γεγένησαι, Τρισηλίου θεότητος, καί Ιερωσύνης, χρίσμα θείον άγιον υποδεξάμενος, ένδον τών αδύτων εισήλθες, θύων διά σέ τόν τυθέντα, διά συγκατάβασιν απόρρητον.

Πράος, ανεξίκακος οφθείς, εν ακεραιότητι γνώμης, Πάτερ θεόκτιστε, κατεκληρονόμησας, πραέων όντως τήν γήν, καί μεθέξει Θεούμενος, τρυφής απολαύεις, καί αγαλλιάσεως, καί χαρμονής αληθούς, ένθα μνημονεύων μή παύση, τών εορταζόντων εκ πόθου, καί τήν σήν Τιμώντων θείαν κοίμησιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος γ'

Φαιδρά μέν η παρελθούσα Εορτή, ένδοξος η παρούσα ημέρα. Εν εκείνη τόν Σωτήρα Μάγοι προσεκύνησαν, εν ταύτη δέ τόν Δεσπότην, δούλος κλητός εβάπτισεν. Εκεί Ποιμένες αγραυλούντες, είδον καί εθαύμασαν, ώδε φωνή τού Πατρός, τόν μονογενή Υιόν εκήρυξε.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ολύχνος τώ Φωτί, η αυγή τώ Ηλίω, ο φίλος τώ Νυμφίω, ο Πρόδρομος τώ

Λόγω, Προφήτα καθυπούργησον.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Ήλθεν ο φωτισμός, η λύτρωσις εφάνη, εν Ιορδάνη, δεύτε, συνέλθωμεν ρυφθήναι, καί άσαι προεόρτια.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Πάντα μοι διά σού, τά καλά Θεοτόκε, ο Θεός εν ανθρώποις, τό φώς εν Ιορδάνη, καγώ εν τώ φωτί αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Έρχεται πρός Ιορδάνην, Χριστός η αλήθεια, τού βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, καί φησί πρός αυτόν. Εγώ χρείαν έχω υπό σού βαπτισθήναι, καί σύ έρχη πρός με; ου τολμώ ο χόρτος προσψαύσαι τώ πυρί, σύ με αγίασον Δέσποτα, τή θεία επιφανεία σου.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Απόστολοι Άγιοι, πρεσβεύσετε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί Προεόρτιον Ήχος δ'

Ετοιμάζου Ζαβουλών, καί ευτρεπίζου Νεφθαλείμ. Ιορδάνη ποταμέ, στήθι υπόδεξαι σκιρτών, τού βαπτισθήναι ερχόμενον τόν Δεσπότην. Αγάλλου ο Αδάμ σύν τή Προμήτορι, μή κρύπτετε εαυτούς, ως εν Παραδείσω τό πρίν, καί γάρ γυμνούς ιδών υμάς επέφανεν, ίνα ενδύση τήν πρώτην στολήν, Χριστός εφάνη, τήν πάσαν κτίσιν, θέλων ανακαινίσαι.

Εν τοίς Αποδείπνοις ο Κανών ού η ακροστιχίς.

Τή μακρά πέμπτη μακρόν ύμνον εξάδω.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ο Ειρμός

«Τμηθείση τμάται, πόντος ερυθρός, κυματοτρόφος δέ ξηραίνεται βυθός, ο αυτός ομού αόπλοις γεγονώς βατός, καί πανοπλίταις τάφος, ωδή δέ Θεοτερπής αναμέλπετο. Ενδόξως δεδόξασται, Χριστός ο Θεός ημών».

Η πανταιτία, καί παρεκτική ζωής, η άπειρος Σοφία τού Θεού, ωκοδόμησε τόν οίκον εαυτής, Αγνής εξ απειράνδρου Μητρός, πρός, Ιορδάνου δέ νύν ροάς έρχεται, αιτούσα τό Βάπτισμα, βροτών εις ανάπλασιν.

Μυσταγωγούσα, πάντας συγκαλεί, τούς εξ Εθνών η τού Θεού Σοφία, πρός τό φώς, τούς εν σκότει πρίν αγνοίας αφεγγούς, κειμένους εις επίγνωσιν αληθείας, ανάγουσα μυστικώς τώ Βαπτίσματι, καρδίας καθαίροντι, καί κτίζοντι Πνεύματι.

Ακουτισθώμεν, νύν προφητικών, εκπληρουμένων διά Πνεύματος φωνών, ο βαπτίζων γάρ εν Πνεύματι καί πυρί, επείγεται Χριστός πρός Ιορδάνην. Προσέλθετε πρός αυτόν καί φωτίσθητε, υμών γάρ τά πρόσωπα, ου καταισχυνθήσονται.

Ωδή γ' Ο Ειρμος

«Κύριος ών πάντων, καί κτίστης Θεός, τό κτιστόν ο απαθής, πτω χεύσας σεαυτώ ήνωσας, καί τοίς ρείθροις οίς έμελλες ελθείν, αυτός ών τοίς λαοίς προσεφώνεις. Ύδωρ τής ζωής αντλήσατε, καί πίστει στερεωθήσεσθε».

Ρύσιον ψυχών, καί σωμάτων άμα, τού Βαπτίσματος τήν χάριν, Σώτερ έρχη χαρίσασθαι, διά τούτο βραβεύεις νύν ημίν, καί χάριν αντί χάριτος κράζων. Ύδωρ τής ζωής αντλήσατε, καί πίστει στερεωθήσεσθε.

Άφρων ανήρ, ο μή γινώσκων Θεόν, διαφθείρεται καί γάρ, ατόποις επιτηδευμασιν, ελαττούται παντός εξ αγαθού, καί πάσης εκπίπτει σωτηρίας, ούπερ τής μερίδος άπαντες, οι Χριστόν γνόντες ρυσθείημεν.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Προκατιδών ο Προφήτης, τού μυστηρίου σου τό απόρρητον, Χριστέ προανεφώνησεν. Έθου κραταιάν, Βαπτίσματος τήν χάριν τοίς πίστει, τούτο δεχομένοις άπασιν, εις λύτρωσιν τών αμπλακημάτων ημών».

Επί τό Βάπτισμα σπεύδεις, τό τοίς θνητοίς πηγάζον τήν άφεσιν, πεφορτισμένοις άπασι, πταίσμασι κακοίς, κακώς εν μοχθηρία βιούσι, τήν κατά ψυχήν ανάπαυσιν αυτοίς, ως οικτίρμων παρέξειν επαγγειλάμενος.

Μεταλαβων τής σαρκός μου, τής σής θεότητος μεταδίδως μοι, είκων γάρ απαράλλακτος, ών τού σού Πατρός, χωρείς επί χειρών σου Σώτερ τό πλάσμα, πλήν τής αμαρτίας, άνθρωπος φανείς, τώ ομοίω καθαίρων, Λόγε τό όμοιον.

Πόμα καί χρίσμα καί Πνεύμα, τής σής σφραγίδος Σώτερ γνωρίσματα, καί μυστικά χαρίσματα, καί τών δωρεών τών θείων, αξιέραστα γέρα, τόν Μονογενή καί γάρ σε ιλασμόν, ο Πατήρ εις τόν κόσμον απέστειλεν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ συνδέσμω τής δειλίας, συνεχόμενος νύν ο Πρόδρομος, παραιτείται τό βαπτίζειν, ευλαβώς Χριστόν θεασάμενος, γυμνόν εστώτα επί τού ύδατος, ύδατι στεγάζοντα τά υπερώα».

Η τό άσχετον κρατούσα, καί υπερώον εν αιθέρι ύδωρ, η αβύσσους χαλινούσα, καί θαλάσσας αναχαιτίζουσα, Θεού Σοφία, μολεί πρός Ιορδάνην. Βάπτισμα δέ δέχεται, χειρός εκ δούλου.

Μορφωθείς Αδάμ τόν πρώτον, Βαπτισμώ ήκει καθάραι Χριστός, ο νεφέλαις δέ τόν πόλον, περιβάλλων καί αναβαλλόμενος φώς, γυμνός οράται, εν Ιορδάνου ρείθροις, καί χειρί κατέχεται, ο πάντα φέρων.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Άβυσσος εσχάτη, αμαρτημάτων εκύκλωσέ με, καί τόν κλύδωνα μηκέτι φέρων, ως Ιωνάς τώ Δεσπότη βοώ σοι. Εκ φθοράς με άνάγαγε».

Κύριόν σε γνόντες, ουρανοί διηγούνται τήν σήν, Σώτερ δόξαν εν τή σή γεννήσει, νύν δέ Πατήρ σε κηρύττει, Υιόν αγαπητόν βαπτιζόμενον.

Ρύπον πάς ο φέρων, απορρυφθήτω δακρύων κρουνοίς, καί Χριστώ εν τρόμω προσερχέσθω, πυρί καί Πνεύματι θείω, καθάραι προϊόντι τήν φύσιν ημών.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Νευστάζων κάραν πρός έχθραν, μηδείς δολίως κινήσειε, τώ πλησίον κακώς αποδούναι, κακόν αντί κακού μελετών, αλλ' εν αγάπη Κύριον, τόν φανέντα τιμήσωμεν.

Υμών Χριστού όσοι φίλοι, μικρόν προσκακοπαθή σατε, τούτω μορφωθέντι καί φανέντι, καθ' ημάς καί τό Βάπτισμα, επειγομένω δέξασθαι, τής εικόνος εις κάθαρσιν.

Μεθ' όστις εμού κατέλθη, καί συνταφή τώ Βαπτίσματι, μετ' εμού τής δόξης απολαύσει, καί τής αναστάσεως, Χριστός νύν επαγγέλλεται, ώ πιστώς υπαντήσωμεν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Νόμων πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Οι δαιτυμόνες τής Θεού τροφής, τής Βηθλεέμ τώ λόγω κατατρυφήσαντες, σύν Αγγέλοις τε δοξάσαντες, καί Ποιμέσι καί Μάγοις, τόν σαρκωθέντα, νύν πρός Ιορδάνην μυστικώς, πορευθώμεν οψόμενοι, μυστήριον τό μέγα, όπερ ήκει Χριστός εκτελέσων, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Νόμου τηρούντες τό κεφάλαιον, καί προφητών αγαπην ενστερνισάμενοι, μιμηταί Χριστού γενώμεθα, δι' αγάπησιν άκραν σάρκα λαβόντος, καί διά

Βαπτίσματος ημάς τώ Πατρί καταλλάξαντος, καί διδάξαντος μέλπειν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εδεξιούτο τόν ερχόμενον, τάς αμαρτίας πάντων καθάραι νάμασιν, αλλά τούτον διεκώλυε, συστελλόμενος φόβω. Εγω γάρ χρείαν έχω βαπτισθήναι υπό σού, τώ Νυμφίω αντέφησεν, ο φίλος η φωνή τε τώ Λόγω, καί Ηλίω ο λύχνος, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ξενίας Δεσποτικής, καί αθανάτου τραπέζης, εν πενιχρώ σπηλαίω πρίν, απολαύσαντες, νύν πρός Ιορδάνην δράμωμεν, μυστήριον οψόμενοι ξένον, τό τής άνω λαμπρότητος πρόξενον».

Άπιτε τής Βηθλεέμ, οι τρυφηταί τών θαυμάτων, πρός χώραν Ιορδάνου, κακεί οψόμενοι, έργα μυστικώς τελούμενα, Βαπτίσματί τε τόν Χριστόν προσελθόντα, τόν Αδάμ αναπλάσαι, καί γάρ σεσάρκωται.

Δημιουργός γεννηθείς, εκ τού Πατρός πρό αιώνων, ετέχθη επ' εσχάτων, ατρέπτως σαρκωθείς, Κόρης εξ αγνής θεόπαιδος, διπλούς Θεός καί άνθρωπος θέλων, τόν Αδαμ αναπλάσαι διά Βαπτίσματος.

Ως άνθρωπος επέστης, ουσία ού φαντασία, ώς εις εν μέσω πάντων, ζητών τό Βάπτισμα, ο μόνος φύσει ανεύθυνος, ενθάψαι γάρ ευθύνας ήλθες, τών ανθρώπων, εν ύδασι βαπτιζόμενος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχυ προκατάλαβε

Ιδού παραγίνεται, πρός Ιορδάνην Χριστος, φωνεί τώ Προδρόμω τε. Δεύρο με βάπτισον, τόν πάσαν καθαίροντα, κόσμου τήν αμαρτίαν, ποταμίοις εν ρείθροις, εκτεινόν σου τήν χείρα, κορυφήν μου πρός θείαν, χειρός γάρ τό παράπτωμα, ήλθον ιάσασθαι.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν Βασιλέα τού παντός καί Δεσπότην επί τό Βάπτισμα πιστοί καθορώντες, θεοπρεπώς ερχόμενον υμνήσωμεν αυτόν, τρίβους καρδιών ημών, ευτρεπίσωμεν πόθω, σπίλους αποπλύνοντες, τών δεινών εγκλημάτων. Ιδού γάρ σώσαι γένος τών βροτών, εν Ιορδάνου ροαίς παραγίνεται.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Ο μέγας Βαπτιστής, τού Κυρίου αγάλλου, επέστη γάρ Χριστός, υπό σού βαπτισθήναι, τρέμεις ως υπηρέτης, ο γάρ Δεσπότης κεφαλήν κλίνει σοι, άψαι τής θείας κάρας, τού απτομένου χειρί τά σύμπαντα, καί ευδοκία σώζοντος Θεού, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Οι Κανόνες. ο Προεόρτιος εις ς' τών Αγίων Αποστόλων εις δ' καί τού Οσίου εις δ'. Προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς.

Κατά Αλφάβητον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β' Ο Ειρμός

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Αγαλλιάσθω η κτίσις, αι πατριαί, τών Έθνών αδέτωσαν. Ιησούς ο Βασιλεύς, πάσης γής προέρχεται ροαίς, Ιορδάνου τήν ημών, ποιήσαι κάθαρσιν.

Βασιλικήν αλουργίδα παρθενικών, εξ αιμάτων Κύριε, ενδυσάμενος σαρκί, ποταμού πρός ρεύματα γυμνός, επιβαίνεις τήν ημών, ενδύων γύμνωσιν.

Γόνος Πατρός προανάρχου σύ πεφυκώς, πρός τόν Γόνον εύσπλαγχνε, Ζαχαρίου ευτελώς, παραγίνη βάπτισμα αιτών, όπως χάριτι υιούς Θεού ποιήσης ημάς.

Κανών τών Αποστόλων, ού η Ακροστιχίς.

Χριστού Μαθητάς δευτέρους επαινέσω. Ιωσήφ.

Ωδήα' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Χριστώ μαθητεύσαντες, τώ δι' ημάς ύλη σώματος, φανέντι Πανεύφημοι, κατεφωτίσατε, κόσμον άπαντα, ακτίσιν ευσεβείας, τό σκότος μειώσαντες τής αθεότητος.

Ρεόντων αφέμενοι, τό πεφυρμένον καί άστατον, Χριστώ η κολούθησαν, Κρήσκης καί Πρόχορος, καί, Ανδρόνικος, Θαδδαίος καί Νικάνωρ, φωστήρες γενόμενοι, θεοειδέστατοι.

Ισχύν τού αλάστορος, κατεπαλαίσατε ένδοξοι, ισχύϊ τού Πνεύματος, τούς τή

μανία τε, αθεότητος, τελείως παρεθέντας, ισχύος επλήσατε, καί θείας γνώσεως.

Σαρκός ομοιώματι, επιφανέντα τόν Κύριον, Αμπλίας εκήρυξε, Στάχυς καί Φίλιππος, ως Απόστολοι, ως θείοι Ιεράρχαι, ως όντες διάκονοι, τών υπέρ έννοιαν.

Θεοτοκίον

Τό θείον παλάτιον, τού Βασιλέως τιμήσωμεν, εν ώ κατεσκήνωσε, καθώς ηθέλησε, τήν απείρανδρον, καί μόνην Θεοτόκον, δι' ής εΘεώθημεν, υμνολογήσωμεν.

Κανών τού Οσίου. Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα πανστρατιάν, η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δειδόξασται».

Τής τρυφής χειμάρρους ο Χριστός, νάμασι προέρχεται, δουλοπρεπώς τού Ιορδάνου λούσασθαι, τά όρη σκιρτήσατε, αγαλλίασιν, οι βουνοί περιζώσασθε, οι ρερυπωμένοι, κάθαρσιν πρός θείαν ευτρεπίσθητε.

Η φωσφόρος μνήμη σου ημίν, σήμερον εξέλαμψεν, ηλιακάς μαρμαρυγάς θεόκτιστε, τών κατορθωμά, των σου, τών παθών ημών, ελαυνούσας κατήφειαν, ήν επιτελούντες, πίστει σε καί πόθω μακαρίζομεν.

Πτερωθείς τώ πόθω Χριστού, γέγονας μετάρσιος, τής κοσμικής απαναστάς συγχύσεως, όθεν προσεχώρησας, πρός ασκήσεως τά επίπονα σκάμματα, καί δι' εγκρατείας, Άγγελος καθάπερ επεβίωσας.

Θεοτοκίον

Τήν Αγνήν αγνεύοντι νοϊ, δεύτε μακαρίσωμεν, τήν καλλονήν Ιακώβ ήν ηγάπησε, Θεός εκλεξάμενος, ήν κατώκησεν, ως σκηνήν αγιάσματος, ως τιμιωτέραν, πάντων τών κτισμάτων ανυμνήσωμεν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα τής ομολογίας σου».

Δεσπόζων πάντων ως Θεός, δούλου φέρεις εικόνα, καί πρός δούλον οικτίρμον, παραγίνη σαρκικώς, Βαπτίσματι θεουργώ, τής δουλείας, τού εχθρού εξαίρων ημάς.

Επέστης ρείθρω διατί; ποίαν κάθαρσιν θέλων, ποίον ρύπον εκπλύνειν, υπεράγαθε ζητών; υμνώ σου τήν υπέρ νούν, διά σπλάγχνα Λόγε συγκατάβασιν.

Ζητών τό πρόβατον Χριστέ, όπερ άγριος λύκος, κατεσπάραξε δόλω, Ιορδάνου ταίς ροαίς, εφίστασαι εκβοών, τώ Προδρόμω. Δεύρο σύ με βάπτισον.

Τών Αποστόλων

Τούς σούς υμνολόγους

Οία ποταμούς υμάς ο Λόγος, εις πάσαν εξέπεμψε τήν γήν, πληρούντες ταύτην Πάνσοφοι, αρδείαις θείου Πνεύματος, καί τόν φλογμόν εξαίροντες, τής αθεΐας εν χάριτι.

Υμνήσωμεν Τίμωνα τόν θείον, τόν Σίλαν τε καί Σιλουανόν, καί πίστει επαινέσωμεν, Επαινετόν τόν ένδοξον, καί Ουρβανόν καί Άγαβον, τούς αληθώς χριστοκήρυκας.

Μακάριοι ήδη γεγονότες, ως όντως μακάριον Θεόν, διδάσκαλον πλουτήσαντες, τούς πρίν αθλίους Πάνσοφοι, μετόχους απεδείξατε, ενθέου μακαριότητος.

Θεοτοκίον

Αγνή πρό τού τόκου καί εν τόκω, καί μετά τόν τόκον αληθώς, Παρθενομήτορ πέφηνας, Θεόν γάρ απεκύησας, όν Αποστόλων σύλλογος, περιφανώς ανεκήρυξεν.

Τού Οσίου

Εν πέτρα με τής πίστεως

Αβύσσους τώ προστάγματι ο ποιήσας, ο ύδατι στεγάζων τά υπερώα, εν ύδασι προέρχεται βαπτισθήναι, ψυχή γρηγόρησον, παθών καθάρθητι, αρετών προσφέρουσα τά βλαστήματα.

Η δύπνοον ως ρόδον τή γεωργία, τού Πνεύματος ασκήσεως εν λειμώνι, εξήνθησας θεόκτιστε ευωδίας, πληρών τούς ψάλλοντας, Θεώ εκάστοτε, Ως ουκ έστιν άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ελαία ως κατάκαρπος εν τώ οίκω, Κυρίου ανεβλάστησας τώ ελαίω, τών πόνων σου θεόκτιστε ιλαρύνων, ημών τά πρόσωπα, ψαλλόντων, Όσιε. Ως ουκ έστιν άνιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Πολλοί οι πολεμούντές με από ύψους, εν οδύνη εξέλι πεν η ζωή μου, κατέδυσα εις χάος πλημμελημάτων, σώσόν με Δέσποινα, μή υπερίδης με, προστασίαν άμαχον, σέ γάρ κέκτημαι.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός

ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε»

Κάθισμα τών Αποστόλων
Ήχος γ' Θείας πίστεως

Στύλοι άσειστοι τής Εκκλησίας, εδραιώματα τής ευσεβείας, γεγενημένοι Μαθηταί τού Θεού ημών, διατηρήσατε ταύτην αλώβητον, αποσοβούντες τού πλάνου τά σκάνδαλα, καί αιτούμενοι, Χριστόν τόν Θεόν εκάστοτε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Οσίου Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Ποιμάνας θεαρέστως τού Κυρίου τό ποίμνιον, τή σύριγγι τού λόγου, θεοφόρε Θεόκτιστε, εις χλόην απαθείας καί ζωής, προσήγαγες σωζόμενον Θεώ, καί πρός τούτον εκδημήσας, μισθόν τών πόνων είληφας επάξιον. Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σού, πάσιν ιάματα.

Καί νύν... Προεόρτιον, όμοιον

Τού Ιησού γεννηθέντος, εκ Παρθένου Μαρίας, καί εν Ιορδάνη βαπτισθέντος υπό τού Ιωάννου, τό Πνεύμα κατήλθεν επ' αυτόν, ορώμενον εν είδει Περιστεράς, διά τούτο ο Προφήτης, σύν τοίς Αγγέλοις έλεγε κραυγάζων. Δόξα τή παρουσία σου Χριστέ, δόξα τή Βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Η νίκα είδέ σε, τό ρείθρον Κύριε, Ιορδάνου εστράφη, η δέ πολλοίς, πάθεσι κατάρρυπος, φύσις ημών πρός ουρανούς, ανεστράφη προσκυνούσά σε.

Θαμβείται ήλιος, ορών σε Ήλιε, σαρκικώς γυμνωθέντα καί μυστικώς, πάσαν καταυγάζοντα, τήν γυμνωθείσαν σκοτεινή, παραβάσει φύσιν Δέσποτα.

Ιδού η κάθαρσις, ιδού η λύτρωσις, η ανάπλασις πάντων, ο φωτισμός, ήλθεν εις τά ίδια, οικειωθώμεν ούν αυτώ, διά βίου καθαρότητος.

Τών Αποστολων

Τήν ανεξιχνίαστον

Θάλασσαν ετάραξαν την τών Εθνών, ταύτην επιβάντες οι πάνσοφοι, καθάπερ ίπποι, τού Σωτήρος Μαθηταί, καί τούς πιστούς διέσωσαν, ύδατι Αγίω καί Πνεύματι.

Ήστραψαν ως ήλιος επί τής γής, Πούδης Απελλής καί Φιλόλογος, καί Ηρωδίων, Ρούφός τε καί Πατροβάς, καί τούς πιστούς εφώτισαν, σκότους αγνωσίας ρυσάμενοι.

Τείνας εξαπέστειλε βέλη υμάς, ως ηκονημένα ο εύσπλαγχνος, βέλη συνθλώντα, τού εχθρού καί τούς δεινώς, τραυματισθέντας Ένδοξοι, χάριτι Θεού θεραπεύοντας.

Αίνεσιν προσάξωμεν τώ Λυτρωτή, ανυμνολογούντες Ροδίωνα, τόν θεηγόρον, καί Ερμήν τόν ευκλεή, καί τόν σοφόν Ασύγκριτον, Λίνόν τε τόν θείον καί Γάϊον.

Θεοτοκίον

Σέ μακαριώτατος πάλαι χορός, τών προφητευόντων εν Πνεύματι, θεηγορίαις, ιεραίς θεοπρεπώς, κατονομάζει Πάναγνε, Πύλην τε καί Όρος κατάσκιον.

Τού Οσίου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Εστάλαξαν, γλυκασμόν οι τών πόνων ιδρώτές σου, πικρίαν εξαίροντες, τήν τών Δαιμόνων Αοίδιμε, νόσων φυγαδεύοντες, τάς αλμυράς διεκχύσεις αξιάγαστε.

Θεούμενος, ανενδότοις καθάρσεσιν Όσιε, φωστήρ εχρημάτισας, τών Μοναστών φαεινότατος, τύπος ακριβέστατος, καί ποδηγέτης, καί πύργος αδιάσειστος.

Διέρρηξας, τών παθών τάς θαλάσσας Θεόκτιστε, τή ράβδω τής Πίστεως, καί Φαραώ τόν αόρατον, Πάτερ κατεπόντισας, επαγγελίας πρός χθόνα φθάσας Όσιε.

Θεοτοκίον

Κεκράξομαι, εν νυκτί καί ημέρα Πανάμωμε, πρός σέ καί σωθήσομαι, καί ηδονών υπερβήσομαι, τείχος καί ρυσθήσομαι, πειρατηρίων, Δαιμόνων, μεσιτεία σου.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Καρποφορήσωμεν τώ Χριστώ, βίον καθαρόν, έρχεται γάρ, αποκαθαίρων τσίς ύδασι, τών αμαρτημάτων τόν ρύπον χάριτι, ο μόνος ευεργέτης καί αναμάρτητος.

Λαός εν σκότει τών δυσχερών, πάλαι ο καθήμενος τό φώς, επιφανέν σοι τό άδυτον, βλέψον, καί ταίς θείαις αυγαίς φωτίσθητι, καί τού επιφανέντος τήν χάριν ύμνησον.

Μέγα μυστήριον εκτελών, μέγιστον πρός Πρόδρομον τόν σόν, ώ μεγαλόδωρε

Κύριε, έρχη σμικρυνθείσαν τήν ανθρωπότητα, αρρήτως μεγαλύνων διά Βαπτίσματος.

Τών Αποστόλων

Εξέστη τά σύμπαντα

Δεσμείν τε πανεύφημοι, καί λύειν ως Απόστολοι, λαβόντες υμείς τήν εξουσίαν, τούς δεδεμένους κακοπιστίας δεσμώ, ελύσατε, όθεν τήν υμών, μνήμην εορτάζομεν, πιστώς περιχορεύοντες.

Ενθέοις, Αρίσταρχος, τιμάσθω μελωδήμασι, Τέρτιος, ιάσων καί Σωσθένης, Καίσαρ καί Μάρκος, Λουκάς Σωσίπατρος, Κούαρτος καί θείος Απελλής, Κλήμης Επαφρόδιτος, καί ο πάνσοφος Έραστος.

Υμάς ως τούς Δώδεκα, απέστειλεν ο Κύριος, πάσαν εκριζούντας αθεϊαν, πάσιν ανθρώποις καταφυτεύοντας, γνώσιν θεϊκήν περιφανώς, ένδοξοι Απόστολοι, πρεσβευταί τών ψυχών ημών.

Θεοτοκίον

Τά όμματα φώτισον, Παρθένε τής καρδίας μου, λάμψον μοι ακτίνα μετανοίας, σκότους με ρύσαι διαιωνίζοντος, Πύλη τού φωτός Χριστιανών, πάντων τό προσφύγιον, τών πιστώς ανυμνούντων σε.

Τού Οσίου

Ο φωτισμός τών εν σκότει

Τών προσευχών, τώ αρότρω ανανεώσας, γήν τής καρδίας, ταύτη κατεβάλου τού λόγου σπόρον, Πάτερ θεόφρον, καί πολύχουν εδρέψω, ευκαρπίαν τών ευφημούντων σε, πάντων ευσεβών, τάς ψυχάς διατρέφουσαν.

Άγρυπνον νούν, αενάως προσφέρων, Πάτερ θεόφρον, πάθη κατεκοίμισας ψυχοφθόρα, όρθρον πρός θείον, επειγόμενος φθάσαι, πρός αδύτου φωτός λαμπρότητα, τών ευφραινομένων, εν ώ η κατοίκησις.

Ως θεαυγής, καί φωσφόρος καί πλήρης τών χαρισμάτων, Πνεύματος τού θείου υπάρχων Πάτερ, τής ακακίας τό ανόθευτον ήθος, υποφαίνων πάσιν, εδείκνυες, Άγγελος καθάπερ, βιών μετά σώματος.

Θεοτοκίον

Ανατολής, τής εξ ύψους φανείσης, εδείχθης Πύλη, θρόνος επηρμένος τού Βασιλέως, ουρανομήκης, καί μετάρσιος Κλίμαξ, ή επέβη Χριστός Πανάχραντε, καί τοίς απωσμένοις, βροτοίς προσωμίλησεν.

Ωδή ς' Ο Ειρμος

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ναμάτων ως έμπλεως, μυστικών ως ποταμός, ειρήνης μόνε Κύριε, πρός ποταμόν εφίστασαι εκ μικράς, σταγόνος αιτούμενος, βαπτισθήναι ο μόνος αναμάρτητος.

Ξενίζεται άνωθεν, τών Αγγέλων ο χορός, κατανοών γυμνούμενον, τόν ταίς νεφέλαις σκέποντα ουρανόν, καί κράζει. Τίς αύτη σου, ή πολλή πρός ανθρώπους συγκατάβασις;

Ο πλήρης κεκένωται, ο αόρατος ιδού, σωματωθείς επέφανεν, Ιορδάνη ευφράνθητι ποταμέ, τά ρείθρά σου πλήρωσον, όπως λούσης τήν πάντων αναγέννησιν.

Εις πάντα κόσμον ερράνατε, τό ύδωρ τής ζωής τό σωτήριον, νεφέλαι έμψυχοι, αναδειχθέντες Απόστολοι, καί τών πιστών καρδίας κατεδροσίσατε.

Ρημάτων θείων η δύναμις, υμών τήν τών ρητόρων ενίκησε, πολλήν δεινότητα, καί τούς ασόφους εσόφισε, μωραινομένους γνώσει τής πλάνης Πάνσοφοι.

Ο θείος Πούδης καί Τρόφιμος, Φιλήμων ο κλεινός καί Αρίσταρχος, Ονησιφόρος τε, καί Τυχικός ο πανάριστος, ως Μαθηταί τού Λόγου μεγαλυνέσθωσαν.

Θεοτοκίον

Υμνώ σε μόνη Πανύμνητε, δοξάζω σε αεί θεοδόξαστε, καί μακαρίζω σε, ήν γενεαί μακαρίζουσι, τών γενεών Παρθένε θεομακάριστε.

Τού Οσίου

Εν αβύσσω πταισμάτων

Πονηρίας υπέταξας πνεύματα, Πνεύματος Αγίου δειχθείς ενδιαίτημα, τού τήν ισχύν σοι πνεύσαντος, θεοφόρε παμμάκαρ Θεόκτιστε.

Λογική βακτηρία σου Όσιε, πόα τής ασκήσεως Πάτερ εξέθρεψας, τό λογικόν σου ποίμνιον, καί πρός μάνδραν ουράνιον ίθυνας.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας βουλήματι, άλλον επί γής ουρανόν σε ανέδειξε, Θεογεννήτορ Άχραντε, καί εκ σού τοίς εν σκότει επέφανεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τών Αποστόλων

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Χριστού Μαθητών, χορόν τών Εβδομήκοντα, ενθέως πιστοί, υμνήσωμεν

σήμερον, καί πανηγυρίσωμεν, δι' αυτών γάρ πάντες εμάθομεν, Τριάδα σέβειν αμέριστον, υπάρχουσι γάρ λύχνοι θείας Πίστεως.

Ο Οίκος

Τών Εβδομήκοντα Άποστόλων τήν χορείαν, συμφώνως οι πιστοί, ιεραίς ευφημήσωμεν μελωδίαις, Στέφανον, Πρόχορόν τε καί Σίλαν καί Νικάνορα. Τίμωνα καί Αμπλίαν καί Παρμενάν, Απελλήν τε Ιάκωβον, Φίλιππον, Αρίσταρχον, καί Ματθίαν, Ηρωδίωνα, Κρήσκην καί Φλέγοντα Βαρνάβαν, Λίνον καί Ολυμπάν, Λουκάν καί Ασύγκριτον, καί τούς λοιπούς, υπάρχουσι γάρ λύχνοι θείας Πίστεως.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Η Σύναξις τών αγίων καί ενδόξων Εβδομήκοντα Αποστόλων.

Στίχοι

Τούς Εβδομήκοντ' ευκλεείς Αποστόλους,
Καί ώδ' ομού σύμπαντας ευφημείν θέμις.
Αμφί τετάρτην άνδρας αγακλεέας κυδαίνω.

Τή αυτή ημέρα, Ο Όσιος Θεόκτιστος, ο Ηγούμενος τού εν τώ Κουκούμω τής Σικελίας, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εν γή χλοαυγεί τής Εδέμ Θεοκτίστω,
Μοίραν δίδως, άκτιστε τού Θεού Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Οι άγιοι έξ Μάρτυρες εν ειρήνη Τελειούνται.

Στίχοι

Ψυχαί διαυγείς έξ αποπτάσαι βίου,
Εξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ζωσίμου Μοναχού καί Αθανασίου Κομενταρησίου.

Στίχοι

Αθανάσιος συνθανών τώ Ζωσίμω,
Ένδον πέτρας ήδιστα καί συζήν έχει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής οσίας Απολλιναρίας τής Συγκλητικής.

Στίχοι

Αίρουσιν εκ γής τήν Απολλιναρίαν.
Καί γάρ κατοικείν ουρανούς ήν αξία.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ καταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν.

Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πώς σε ρείθρα υποδέξονται ποτάμια, τρυφής όντα χειμάρρουν Χριστέ; πώς ο Πρόδρομος, εκτενεί τήν χείρα επί σέ, χειρί πλαστουργήσαντα αυτόν, καί εκ χειρός τού πονηρού, εξαγαγόντα ημάς;

Ρείθρον Κύριε υπάρχων αγαθότητος, πρός ρείθρα Ιορδάνια, πώς εφίστασαι, αφθαρσίας νάματα ζητών; ποτίσαι τούς γεύσει πονηρά, καθυπαχθέντας τή φθορά, φθόνω τού όφεως.

Σταλαξάτωσαν τά όρη αγαλλίασιν, καί οι βουνοί σκιρτάτωσαν, ευφραινόμενοι, ποταμοί κροτείτωσαν χειρί, επέφανεν ήκει ο Χριστός, εν ποταμώ τά τών βροτών, ενθάψαι πταίσματα.

Τών Αποστόλων

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει

Σαγηνεύσαντες τώ λόγω ανειλκύσατε, τής αθεϊας βυθού, Έθνη πολύσπορα, σημείοις καί τέρασιν επιστηρίξαντες, τά φρονήματα, τούτων σοφοί Απόστολοι, οδηγοί πεπλανημένων.

Εμβιβάσαντες πρός όρμον γαληνότατον, τούς θαλαττεύοντας, τή άλμη τών δυσχερών, σωτήρες εδείχθητε. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Πάντες Εύοδον καί Κάρπον μακαρίσωμεν, καί Τυχικόν καί Κηφάν, Ιούστον καί Αρτεμάν, Ζηνάν τε τόν ένδοξον, ως τού Χριστού Μαθητάς, αναμέλποντες, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Αστραπόμορφοι τώ Πνεύματι γενόμενοι, Χριστού Απόστολοι, τούς κρατουμένους νυκτί, αγνοίας ερρύσασθε, καί πρός τό φώς τής ζωής, ωδηγήσατε, αναβοώντας πάντοτε. Ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ιλαστήριον Πανάμωμε γεγένησαι, αμαρτανόντων αεί, τεκούσα υπερφυώς, του κόσμου τόν αίροντα, την αμαρτίαν Χριστόν, ώ κραυγάζομεν. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Αντίθεον πρόσταγμα

Δακρύων προσχύσεσιν εναποσβέσας, παθών υπεκκαύματα, Θεόκτιστε μακάριε, θαυμάτων ανέβλυσας, ρείθρα αείζωα, οίς περ αποπλύνονται, ψυχών τε καί σωμάτων, νόσοι αοίδιμε.

Δαυϊδ τήν πραότητα Πάτερ ζηλώσας, εκτήσω τό άμεμπτον, Ιώβ καί τήν

απάθειαν, Ιακώβ τό άπλαστον, καί πίστιν τού Αβραάμ, Πέτρου τήν θερμότητα, μεθ' ών κατασκηνώσας, ημών μνημόνευε.

Θεοτοκίον

Ζωήν ενυπόστατον ημίν τεκούσα, θανάτω τόν θάνατον, Παρθένε καταργήσασαν, δεινών επικλύσεσι, θανατωθέντα με, ζώωσον πρεσβείαις σου Αγνή, ευλογημένη καί υπερένδοξε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις, δρόσον επήγασας, καί δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Τά ποτάμια ρείθρα μηλωτή έτεμεν, Ελισαίος τήν χάριν, τήν τού Βαπτίσματος, προσκιαγραφών, ήν Χριστός απειργάσατο, τούτοις επιβαίνων, ο μόνος ευεργέτης.

Υπεσήμανε πάλαι Προφήτης ένδοξος, τού Βαπτίσματος χάριν, αλσί τά ύδατα, άγονα τά πρίν, εκτελέσας πολύγονα, τού επιφανέντος, Θεού ημών δυνάμει.

Φάραγξ πάσα τών θείων δώρων πλησθήσεται, καί βουνός εναντίος ταπεινωθήσεται, καί τά σκολιά εις ευθέα τραπήσεται, τή τού σαρκωθέντος, Θεού επιφανεία.

Τών Αποστόλων

Παίδας ευαγείς

Νεώσαντες φρένας χερσωθείσας, αρότρω τού λόγου παναοίδιμοι, ταύταις τά σωτήρια, σπέρματα εσπείρατε, καί ευσεβείας άσταχυν εκατοστεύοντα, εδρέψασθε τών ανασωθέντων, τήν πληθύν Κυρίου, Απόστολοι πανσόφως.

Επαίνοις Ιάκωβον ενθέοις, Κλεόπαν Βαρνάβαν τε καί Στέφανον, Νάρκισσον τόν πάνσοφον, Μάρκον Αριστόβουλον, καί Απελλήν τιμήσωμεν, ως Αποστόλους Χριστού. Τόν Κύριον υμνείτε βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σταυρόν αντί θώρακος φορούντες, πρός πάσας ανδρείως εχωρήσατε, φάλαγγας τού δράκοντος, πάνσοφοι Απόστολοι, καί ταύτας διολέσαντες, ούς ηχμαλώτευσεν, ανθρώπους συνελάβεσθε πίστει, καί τώ ζωοδότη, προσήξατε Δεσπότη.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα επέκεινα θαυμάτων! πώς τίκτεις καί μένεις παρθενεύουσα; πάναγνε Θεόνυμφε. Λόγον γάρ εγέννησας, τόν τώ Πατρί συνάναρχον, ώ πάντες ψάλλομεν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Εν ακακία τήν ζωήν, διανύσας αληθώς θεόφρον Πάτερ, τού εχθρού τήν κακίαν, τελειοτάτω νοί, καθείλες, Υμνείτε τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, Θεόκτιστε κραυγάζων.

Νύν η αξίνη τών ψυχών, απειλεί τήν εκτομήν, ψυχή μου σπεύσον, καί παθών τάς ακάνθας, αποτεμούσα καρπούς, ωρίμους Κυρίω προσάγαγε, ταίς τού θεοφόρου, ευχαίς διασωθείσα.

Θεοτοκίον

Από πασών σε γενεών, εξελέξατο Χριστός εις κατοικίαν, εαυτώ Θεοτόκε, ανακαινίζων ημάς, φθαρέντας ενώσει τή κρείττονι, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμος

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μεγαλύνομεν».

Χερσίν ο πλάσας Χριστέ τόν άνθρωπον, εν τή χειρί Προδρόμου υποκύπτεις ως άνθρωπος, ταπεινούμενος όπως υψώσης με, πάλαι ταπεινωθέντα, καί απολλύμενον, δόξα τή ενδόξω, καί φρικτή οικονομία σου.

Ψυχών η κάθαρσις ευτρεπίζεται, ο φωτισμός, η λύσις τών δεινών επεδήμησεν, Ιορδάνη ποταμέ ευφράνθητι, χόρευσον πάσα η κτίσις, γή τε καί θάλασσα, κρότησον δοξάζουσα Χριστόν, τόν υπεράγαθον.

Ως ων απάντων καλών τό πλήρωμα, έρχη βοών τώ πλήρει, αγιότητος δούλω σου, εκπλαγέντι τήν σήν συγκατάβασιν. Έγγισον βάπτισόν με, θέλω πληρώσαι γάρ, φύσιν τών βροτών αγιασμού, καί καθαρότητος.

Τών Αποστόλων

Άπας γηγενής

Ίασαι ημών, Χριστέ τά παθήματα, τών Αποστόλων ευχαίς, τών αγαπησάντων σε, καί κηρυξάντων εν πάσιν έθνεσι, Θεόν ομού καί Κύριον, Δημιουργόν τού παντός, καί ειδώλων, πάσαν αμαυρότητα, διωξάντων φωτί τού κηρύγματος.

Ώσπερ αστραπαί, τώ κόσμω εξέλαμψαν, Λουκάς ομού καί Ερμής, Μάρκος Ανανίας τε, καί σύν Ματθία ο Ιερός Ολυμπάς, καί τών πιστών τό πλήρωμα,

σαφώς εφώτισαν, ούς εν πίστει, σήμερον τιμήσωμεν, Ιεροίς καί σεπτοίς μελωδήμασι.

Στώμεν ευσεβώς, εν οίκω Θεού ημών, καί μακαρίσωμεν, τούς Ιεροκήρυκας, καί Διδασκάλους καί αγγελόφρονας, καί πλουτιστάς σωτήράς τε, καί αντιλήπτορας, καί προστάτας, πάντων χρηματίζοντας, τών τιμώντων αυτών τά μνημόσυνα.

Ήστραψαν φωτί, αϋλω τού Πνεύματος, Ακύλας Αχαϊκός, Κάρπος τε ο ένδοξος, καί Φουρτουνάτος σύν τοίς εξήκοντα, καί έξ Χριστού θεράπουσι, καί ιεροίς Μαθηταίς, καί καρδίας, πάντων καταυγάζουσι, τή φωσφόρω αυτών μνήμη σήμερον.

Θεοτοκίον

Φέγγος αστραπής, τού τόκου σου έλαμψε, καί κατεφαίδρυνε, πάσαν τήν υφήλιον, καί τόν προστάτην τού σκότους ώλεσε, Θεογεννήτορ πάναγνε, Αγγέλων καύχημα, καί ανθρώπων, πάντων τό διάσωσμα, τών απαύστοις φωναίς ευφημούντων σε.

Τού Οσίου

Ανάρχου Γεννήτορος

Θεού κτίσις πέφυκας, Θεόκτιστε ανόθευτος, μή νοθεύσας ψυχής σου τό κάλλος Όσιε, τών αμαρτημάτων κηλίσιν, αλλά σαυτόν, όλον ωραϊσας, καλών επιδόσεσι, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Αρεταίς κοσμούμενος, αγάπη λαμπρυνόμενος, τών καλών ταίς ιδέαις καταστραπτόμενος, πρός τούς σούς μετέβης Πατέρας, Πάτερ σοφέ, εν πίονι γήρα, σίτος ώριμος, θησαυροίς θείοις τηρούμενος.

Η ποίμνη σου σήμερον, χορεύει εορτάζουσα, φωτοφόρον τήν μνήμην τής σής κοιμήσεως, ήν επευλογείν ουρανόθεν, καί μεταστάς, μή λίπης τρισμάκαρ, Θεώ παριστάμενος, σύν Αγγέλοις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ζωήν η κυήσασα, βροτών εις απολύτρωσιν, νεκρωθείσαν Παρθένε τοίς παραπτώμασι, ζώωσον Αγνή τήν ψυχήν μου, ως συμπαθής, ως μόνη προστάτις, τών καταφευγόντων σου, εν τή σκέπη Παναμώμητε.

Ο Ειρμος

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα. Διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Καταλιπόντες κόσμον, οι Εβδομήκοντα Λόγε, σοί μαθητεύονται πόθω, τώ Λόγω καί Διδασκάλω, τής αγνωσίας τόν κόσμον, αποκαθαίροντες πίστει.

Προεόρτιον, όμοιον

Ο εκ Πατρός αχρόνως, πρό τών αιώνων γεννηθείς, Υιός καί σάρκα φορέσας, υπερφυώς εκ Γυναικός, προέρχεται βαπτισθήναι, εις αναγέννησιν κόσμου.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Όν περ η φωνή, τού βοώντος προετύπου, ήλθεν ο Χριστός, έν τοίς ρείθροις Ιορδάνου, καί τώ Προδρόμω έφη. Δεύρο πλύνόν με ύδασι, βάπτισόν με νύν συγκαταβάντα, τόν γάρ Αδάμ εκπλύναι ήλθον, τού πρίν πτώματος. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Ύψος ουρανού, ουδαμώς εξιχνιάσω, άστρων αριθμόν, ουδέ γήν αναμετρήσω, καί πώς τής κορυφής σου, τώ Δεσπότη ο Πρόδρομος, άψομαι χειρί; πώς δέ βαπτίσω, τόν φέροντα δρακί τήν κτίσιν, διό κράζω σοι. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Σύνθρονος Πατρί, καί τώ Πνεύματι υπάρχων, ταίς αγγελικαίς, στρατιαίς δορυφορούμαι, άλλά σμικρώ σπηλαίω εξενίσθην τικτόμενος, εν τή Βηθλεέμ δι' ευσπλαγχνίαν, διό καί νύν τήν δεξιάν σου, εμοί δάνεισον, ίνα καί πλύνω εν εμοί, τού κόσμου τά πταίσματα.

Έκλυσας ποτέ, αμαρτίας επί Νώε, λόγω διασχών, καταρράκτας ουρανίους, καί πώς σε Ιορδάνης, κατιδών υποστήσεται; ήδη γάρ τό ρείθρον αναστρέφει, επέγνω σε η κτίσις πάσα, καγώ κράζω σοι. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι

Δόξα... όμοιον

Ίνα πληρωθή, τού Πατρός η ευδοκία, ήλθον επί γής, ενδυσάμενος πτωχείαν. Ο ουρανός μοι θρόνος η δέ γή υποπόδιον, σοί δέ τόν αυχένα υποκλίνω, εν τούτω γάρ παρεγενόμην, εμέ βάπτισον, καί εν εμοί τά τών βροτών, καθαίροντα πταίσματα.

Καί νύν... όμοιον

Σύ τόν Ισραήλ, διά στύλου καί νεφέλης, πρίν φωταγωγών, καί δροσίζων εν ερήμω, σύ ο δεσπόζων πάντων, ο τή φύσει ανέκφραστος, δούλου τήν μορφήν πώς ενεδύσω; ου ψαύσω σου πυρός ο χόρτος, αυτός με βάπτισον, εγώ γάρ χρήζω υπό σού, Καθάρσιον δέξασθαι.

Απόστιχα, Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Ώφθη τό πατρικόν, απαύγασμα τής δόξης, εν Ιορδάνου ρείθροις, Βαπτίσματι καθαίρον, τόν ρύπον τών ψυχών ημών.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιιμ.

Δέχου δουλοπρεπώς, Προφήτα Ιωάννη, τόν Λυτρωτήν τού κόσμου, καί

βάπτισον τόν Κτίστην, βροτών εις αναγέννησιν.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Ήλθεν ο φωτισμός, η λύτρωσις εφάνη, εν Ιορδάνη, δεύτε, συνέλθωμεν ρυφθήναι, καί άσαι προεόρτια.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Σήμερον ο Χριστός, σωτήριον ανθρώποις, λυτήριον δωρείται, ψυχών καθαίρων ρύπον, πυρί τώ τού Βαπτίσματος.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τών Φώτων, καί μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καί Θεωνά, καί τής Οσίας Συγκλητικής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, Ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Θεωνάν καί Θεόπεμπτον, τούς σοφούς ανυμνήσωμεν, τοίς Χριστού γάρ δόγμασι πειθαρχούμενοι, λατρείαν πάσαν αθέμιτον, λαμπρώς καταργήσαντες, τή αγία καί σεπτή, ευσεβώς λελατρεύκασιν, ένα Κύριον, καί Θεόν πρό προσώπου τών τυράννων, ευθαρσώς ομολογούντες, καί στεφανούμενοι άνωθεν.

Τό τού βίου χαμαίζηλον, καί τρυφής τήν ευπάθειαν, καί τήν απανθούσαν δόξαν Πανεύφημοι, καταλιπόντες ως πρόσκαιρον, Χριστώ εκολλήθητε, τώ αυτού κάλλει τερπνώς, ως ωραίω φλεγόμενοι, καί προσήχθητε, ως ηδύπνοα ρόδα, καί τώ στέφει, τής αφθάρτου Βασιλείας, θεοσθενώς συνεστέφθητε.

Οι τόν κόσμον μισήσαντες, υπερκόσμιοι ώφθητε, πρωτοτόκων Εκκλησία συνήφθητε, καί τοίς αγγέλοις συνάδετε, ωδήν τήν ακήρατον, ενωπίω τώ Θεώ, παρεστώτες ενώπιοι, καί τήν άθεσμον, τών ειδώλων απάτην καθελόντες, τών Τυράννων τήν μανίαν, μαρτυρικώς κατεβάλετε.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια τής Οσίας

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τό ευκλεές τών Πατέρων, όντως ποθήσασα, ευκλείας τής αφθάρτου, επεθύμησας, όθεν, εκστάσα τών ηδέων, σώμα τό σόν, πόνοις πάσιν εξέδωκας, καί νύν τών πόνων λαμβάνεις τάς αμοιβάς, τώ Χριστώ

συμβασιλεύουσα.

Ο τόν Ιώβ συγχωρήσας, τώ εξαιτήσαντι, καί σέ πυρώσαι θέλων, ως χρυσίον αφήκε, τό σώμα πάσχειν βία τού πονηρού, όθεν σύ καταισχύνασα, τή καρτερία τών νόσων τόν πειραστήν, τώ τής νίκης στέφει έστεψαι.

Τό τού νυμφίου ωραίον, κάλλος ποθήσασα, Χριστού καί νυμφευθήναι, τούτω σύ βουληθείσα, πάσαις ταίς ιδέαις τών αγαθών, διά πόνων ασκήσεως, σαυτήν εκόσμησας, όθεν, νύν σύν αυτώ, βασιλεύεις εις νυμφώνα αυτού.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ετοιμάζου Ιορδάνη ποταμέ, ιδού γάρ παραγίνεται Χριστός ο Θεός, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, ίνα τών δρακόντων αοράτους κεφαλάς, συνθλάση τή θεότητι, εν τοίς ύδασι τοίς σοίς, αγάλλου η έρημος, Ιορδάνου, τά όρη σκιρτήσατε ευφροσύνη, ήκει γάρ η αιώνιος ζωή, ανακαλέσαι τόν Αδάμ, Φωνή βοώντος βόησον, ώ Ιωάννη Πρόδρομε, Ετοιμάσστε οδούς τού Κυρίου, Καί τάς τρίβους αυτού, ευθείας απεργάσασθε.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η γή καί τά επίγεια, σκιρτήσατε αγάλλεσθε, ο χειμάρρους, τής τρυφής εν ποταμώ, βαπτίζεται τήν χύσιν, ξηραίνων τής κακίας, καί αναβλύζει θείαν άφεσιν.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Φωτός ών χορηγός Ιησούς, μή χρήζων βαπτισθήναι σαρκί, επιβαίνει, Ιορδάνου ταίς ροαίς, φωτίσαι τούς εν σκότει, βουλόμενος εν πίστει, τούτω προθύμως υπαντήσωμεν.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιείμ.

Φορέσας τήν τού δούλου μορφήν, προέρχη βαπτισθήναι Χριστέ, υπό δούλου,, Ιορδάνου ταίς ροαίς, λυτρούμενος δουλείας, τής πάλαι αμαρτίας, καί αγιάζων καί φωτίζων ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Αγαλλιάσθω η έρημος τού Ιορδάνου, καί ανθείτω ως κρίνον, φωνή γάρ βοώντος ηκούσθη εν αυτή. Ετοιμάσατε τήν οδόν τού Κυρίου, ο γάρ τά όρη στήσας σταθμώ, καί τάς νάπας ζυγώ, ο τά πάντα πληρών ως Θεός, βαπτίζεται υπό δούλου, πτωχεύειν ήρξατο, ο τά πλούσια δώρα χαριζόμενος. Ήκουσεν Εύα. Εν λύπαις τέξη τέκνα, νύν δέ ήκουσεν η Παρθένος, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, ο έχων τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Απεστρέφετο ποτέ, ο Ιορδάνης ποταμός, τή μηλωτή Ελισαιέ, αναληφθέντος

Ηλιού, καί διηρείτο τά ύδατα ένθεν καί ένθεν, καί γέγονεν αυτώ, ξηρά οδός η υγρά, εις τύπον αληθώς τού Βαπτίσματος, δι' ού ημείς τήν ρέουσαν, τού βίου διαπερώμεν διάβασιν, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Εν τοίς Αποδείπνοις, Κανών, ού η ακροστιχίς, άνευ τών Ειρμών τών τεσσάρων πρώτων Ωδών.

Καί σήμερον δέ Σάββατον μέλπω μέγα.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ο Ειρμός

«Κύματι θαλάσσης, τόν κρύψαντα πάλαι, διώκτην τύραννον, τά Ιορδάνια, ρείθρα συστέλλει καί κρύπτει, τήν εμήν νύν καθαιρόμενον, ανθρωπίνως κάθαρσιν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Κύριε Θεέ μου, φωτώνυμον ύμνον, καί προεόρτιον, φδήν σοι άσομαι, τώ θείοις θεοφανείοις, μυστικώς αναγεννώντί με, καί πρός τήν λαμπρότητα, την θείαν επανάγοντι.

Άνω πρό αιώνων, καί κάτω προσφάτως, επιφανέντα σε, τά υπερκόσμια, καί τά περίγεια Σώτερ, κατεπλήττοντο Θεώμενα, καί τήν υπέρ λόγον σου, ανύμνουν συγκατάβασιν.

Ίνα σου τής δόξης, τά πάντα πληρώσης, σαυτόν εκένωσας, μέχρι καί δούλου μορφής, νύν δέ παλάμη τού δούλου, υποκλίνεις κεφαλήν δουλικώς, τήν εμήν άνάπλασιν, καί κάθαρσιν δωρούμενος.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Σέ τόν επί υδάτων, εδράσαντα πάσαν τήν γήν ασχέτως, η κτίσις κατιδούσα, σαρκί κρυπτόμενον νάμασι, θάμβει πολλώ συνείχετο, Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζουσα».

Σύμβολα πρίν Προφήταις, παρέδειξας τής σής θεοφανείας, νύν δέ τά κεκρυμμένα, ταίς ενεργείαις εγνώρισας, επιφανείς μυστήρια, ανθρώποις σήμερον, νέμων νέαν αναγέννησιν.

Ήπλωσεν Ιορδάνης, τά ύδατα ως νώτα μετά τρόμου, τού δέξασθαι τόν Κτίστην, σωματικώς βαπτιζόμενον, τόν πάντας άγιάζοντα. Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε κραυγάζοντας.

Μέγα πρός σωτηρίαν, εφόδιον τό Βάπτισμα παρέχει, Χριστός τοίς αισθομένοις, αυτού τής θείας ελλάμψεως, εν ευφροσύνη ψάλλουσιν. Ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Τήν πρός τό Βάπτισμά σου έλευσιν, προορών Αββακούμ, εξεστηκώς εβόα. Εις θάλασσαν τούς ίππους σου, ύδατα πολλά, επεβίβασας Σώτερ διαταράσσοντας».

Επιφανέντος σου εν σώματι, ηγιάσθη η γή, ύδατα ηυλογήθη, ο ουρανός πεφώτισται, γένος δέ βροτών, τής πικράς τυραννίδος εχθρού λελύτρωται.

Ρήματι θείω νύν ο Πρόδρομος, εξ ερή μου μολεί, πρός, Ιορδάνην λέγων. Μετανοείτε ήγγικεν, η τών Ουρανών Βασιλεία καλούσα, πάντας πρός δόξαν Θεού.

Ο μεταστρέψας πρίν τήν θάλασσαν, εις ξηράν καί πηγάς, εξ ακροτόμου βλύσας, πταισμάτων χωνευτήριον, νύν αποτελεί, Ιορδάνου τό ρείθρον, πυρί τού Πνεύματος.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Θεοφανείας σου Χριστέ, τής πρός ημάς συμπαθώς γενομένης, Ησαΐας φώς ιδών ανέσπερον, εκ νυκτός ορθρίσας εκραύγαζεν. Οι πεφωτισμένοι ήκατε, λούσασθε, καί δι' ύδατος θείου καί Πνεύματος σαφώς, καί ψυχήν καί τό σώμα αποκαθάρατε».

Νεοποιείς τούς γηγενείς, νέος Αδάμ χρηματίσας ο Πλάστης, εν πυρί καί Πνεύματι καί ύδατι, ξένην εκτελών αναγέννησιν, καί ανάπλασιν θαυμαστήν, δίχα συντρίψεως, καί χωνευτηρίων, Βαπτίσματι θεουργώ καινοποιούμενος.

Διά τού Πνεύματος ψυχάς, καινοποιείς, διά δέ τού ύδατος, αγιάζεις τό σώμα τό σύνθετον, ζώον αναπλάττων τόν άνθρωπον, τώ διπλώ γάρ τά συγγενή, χρησίμως φάρμακα σοφή προμηθεία, προσάγεις ως ιατρός, σωμάτων καί τών ψυχών.

Εξ αλοχεύτου προελθών, ο γεννηθείς εκ Πατρός πρό αιώνων, πρός τόν εκ Στείρας παραγέγονας, εξαιτών ως άνθρωπος Βάπτισμα, αλλ' εξ ύδατος μυστικώς, διά τού Πνεύματος απειργάσω Σώτερ, πολύτεκνον Εκκλησίαν, τήν πρίν άγονον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Συνεσχέθη, αλλ' ου κατεσχέθη, φόβω ο θείος Βαπτιστής, εί γάρ καί συνεστάλη, προσεγγίσαι τώ πυρί ο χόρτος, αλλά ακούσας, Άφες άρτι, έδραμε, τό επίταγμα πληρών ως δούλος, θείας τε άνωθεν, μαρτυρούσης φωνής, ή κουσεν Υιόν τόν προαιώνιον».

Απεγράφης, αλλ' ουκ εδουλώθης, Καίσαρος θεσμοίς πειθαρχών, εί γάρ καί τής δουλείας, παραμύθιον ημίν παρέχων, εκών υπείκεις, καί τελείς τό δίδραχμον, αλλά νόμω τώ τής αμαρτίας, πρίν πεπραμένους ημάς ηλευθέρωσας νύν, καί υιοθεσίας κατηξίωσας.

Βασιλεύεις, αλλ' ου κατά κόσμον, φύσει πεφυκώς Βασιλεύς, εί γάρ καί κατα σάρκα, εκ φυλής Δαυϊδ τεχθείς τόν θρόνον, τής βασιλείας Σώτερ τούτου έλαβες, αλλ' αϊδιον έχεις τό κράτος, συμβασιλεύων Πατρί, πρό αιώνων αεί, καί εις τούς αιώνας σύν τώ Πνεύματι.

Βασιλεύς μέν, ο τού κόσμου Άρχων, καί τών εν τοίς ύδασι, πάλαι προσηγορεύθη, αλλ' εμπνίγεται τή σή καθάρσει, καί καθαιρείται, ως τή λίμνη Λεγεών, τών χειρών δέ σου Σώτερ τό πλάσμα, τό δουλωθέν υπ' αυτού, κραταιά σου χειρί, τής ελευθερίας κατηξίωσας.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Άφραστον θαύμα! ο εν καμίνω ρυσάμενος, τούς Οσίους Παίδας εκ φλογός, κλίνει κορυφήν, καί αιτεί τό Βάπτισμα, υπό τού δούλου, καθαίρων τούς βοώντας, Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί».

Τέμνεται ρείθρον, πρίν μηλωτή Ιορδάνιον, προτυπούση Βάπτισμα τό σόν, δι' ού τών παθών, ρήγνυται χιτώνιον, καί αφθαρσίας ένδυμα αυτουργείται, τοίς βοώσι, Χριστέ ο Θεός, ευλογητός εί.

Όλβιον ρείθρον, έν εαυτώ γάρ δεξάμενον, βαπτισθέντα τόν Δημιουργόν, δέδεικται πηγή, ζωηφόρου νάματος, εις σωτηρίαν ημών τών μελωδούντων. Λυτρωτά ο Θεός, ευλογητός εί.

Νέκρωσιν θείαν, συμβολικώς εικονίζοντες, καταδύσει ύδατος τριττή, εν τώ Βαπτισμώ Χριστώ συνθαπτόμεθα, τή τριημέρω εγέρσει κοινωνούντες, καί βοώντες Χριστώ. Ευλογητός εί.

Μία η χάρις, Πατρός Υιού τε καί Πνεύματος, τελειούσα τούς τήν δωρεάν, στέργοντας πιστώς, τού θείου Βαπτίσματος, υιοθεσίας λαβόντας εξουσίαν, τού βοάν. Ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Έκστηθι φρίττων ουρανέ, καί σαλευθήτωσαν, τά θεμέλια τής γής, ιδού γάρ ύδωρ περιβάλλεται, ο φλέξας ύδασι πρίν, Δικαίου θυσίαν παραδόξως, όν Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Λύτρωσιν έρχεται Χριστός, διά Βαπτίσματος, παρασχείν πάσι πιστοίς, εν τούτω τόν Αδάμ καθαίρει γάρ, τόν πεπτωκότα υψοί, τόν ρίψαντα Τύραννον αισχύνει, τούς ουρανούς ανοίγει, Πνεύμα θείον καθέλκει, καί τής αφθαρσίας, τήν μέθεξιν δωρείται.

Πέπαυται πλάνη τού εχθρού, φωνή βοώντος γάρ, εν ερή μω τήν Οδόν, Κυρίου κράζει ευτρεπίσατε, καί πάσας τρίβους αυτού, ευθείας ποιήσατε

προστάττει, φάραγξ η ταπεινή γάρ, φύσις βροτών υψούται, όρος καί βουνός δέ, δυσμενών ταπεινούνται.

Ώ παραδόξων δωρεών! ώ θείας χάριτος, καί αφράστου ανοχής! Ιδού γάρ ύδατι καθαίρει με, πυρί φωτίζει με, καί Πνεύματι θείω τελειοί με, ο Πλάστης καί Δεσπότης, νύν εν τώ Ιορδάνη, τήν εμήν φορέσας φύσιν αναμαρτήτως.

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μή εποδύρεσθε μάτην, απογνώσεως βρόχοις, αποπνιγόμενοι βροτοί, υπεύθυνοι κακών, αλλ' έν κατανύξει ψυχής προσέλθωμεν, τώ καθαίροντι πάντας, ως μόνω καθαρώ, καί διδόντι συγγνώμην διά Βαπτίσματος».

Επί τώ ξένω σου τόκω, τό πρίν εκ τής Παρθένου, υπερφυώς εθαυμαστώθης, Λόγε τού Θεού, νύν δέ μεγαλύνη, μέγα Μυστήριον, εκτελών παραδόξως, μεθέξει τή σεπτή, Κολυμβήθραν πολύτεκνον θείω Πνεύματι.

Γή ηγιάσθη Γεννήσει, τή αγία σου Λόγε, διηγουμένων ουρανών, σύν άστροις δόξαν σήν, νύν δέ τών υδάτων φύσις ευλόγηται, σού σαρκί βαπτισθέντος, καί γένος γηγενών, πρός τήν πρίν επανήλθεν αύθις ευγένειαν.

Αγαλλιάσθω Γή πάσα. Ουρανός ευφραινέσθω. Κόσμος σκιρτάτω. Ποταμοί, κροτείτωσαν χειρί, αι Πηγαί καί Λίμναι, Άβυσσοι θάλασσαι, συγχαιρέτωσαν, ήκει Χριστός γάρ τόν Αδάμ, εκκαθάραι καί σώσαι θείω Βαπτίσματι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Χορός Αγγελικός

Ευφραίνου ποταμέ, Ιορδάνη, εν σοί γάρ, ο πάντων Ποιητής, παραγίνεται θέλων, τό Βάπτισμα εισδέξασθαι, υπό δούλου ως εύσπλαγχνος, τέρπου χόρευε, Αδάμ καί Εύα προμήτορ, επεδήμησεν, η απολύτρωσις πάντων, Θεός ο υπεράγαθος.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Χειμάρρους τής τρυφής, ο Δεσπότης υπάρχων, προέρχεται ροαίς, ποταμού βαπτισθήναι, ποτίσαι βουλόμενος, αφθαρσίας με νάματα, όν Θεώμενος, ο Ιωάννης εβόα. Πώς τήν χείρά μου, τή κορυφή σου εκτείνω, ήν τρέμει τά σύμπαντα;

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'
Τήν ωραιότητα

Τόν ακατάληπτον, σάρκα πτωχεύσαντα, καί πρός τό Βάπτισμα,

παραγενόμενον, καί τήν ανάπλασιν ημών, εν αυτώ εργαζόμενον, άπαντες υμνήσωμεν, ως Θεόν πολυέλεον, καί τήν συγκατάβασιν, τήν αυτού μεγαλύνωμεν, βοώντες ευχαρίστω καρδία. Δόξα Χριστέ τή επιφανεία σου.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Αδάμ τήν γύμνωσιν, ενδύων εύσπλαγχνε, καταστολήν δόξης, μέλλεις γυμνούσθαι σαρκί, εν Ιορδάνη ποταμώ, ώ θαύματος παραδόξου! πώς, σε υποδέξεται, ύδωρ Δέσποτα Κύριε, ύδασι στεγάζοντα, υπερώα ως γέγραπται, υμνούμεν Ιησού ευεργέτα, πάντες τήν σήν επιφάνειαν.

Κανόνες τρείς. ο Προεόρτιος εις ς' τής Οσίας καί τών Μαρτύρων εις η'.

Κανών ο Προεόρτιος Ποίημα Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

Χριστός γεννάται

«Πικράς δουλείας ρυσθείς, Ισραήλ, την άβατον διήλθεν ως ήπειρον, εχθρόν δέ ορών ποντούμενον, ύμνον εν ευφροσύνη, άδει Θεώ, τώ τερατουργούντι βραχίονι υψηλώ. Ότι δεδόξασται».

Χριστός μολεί πρός τό βάπτισμα. Χριστός πρός, Ιορδανην εφίσταται. Χριστός τάς ημών εν ύδασι, θάπτει νύν αμαρτίας, ως αγαθός, εν αγαλλιάσει, ανυμνήσωμεν αυτόν. Ότι δεδόξασται.

Ρανάτωσαν ευφραινόμεναι, νεφέλαι ευφροσύνην αιώνιον, Χριστός Ιησούς προέρχεται, νάμασιν Ιορδάνου, τούς ποταμούς, τών αμαρτημάτων, κατακλύσαι φωτισμόν πάσι δωρούμενος.

Ιδού τό φώς επιφαίνεται, ιδού ο ιλασμός αναδείκνυται, ιδού ο Σωτήρ εφίσταται, λάμψαι τοίς εν τώ σκότει, θείας αυγάς, τούτον διανοίαις, καθαραίς χαρμονικώς υποδεξώμεθα.

Κανών τής Οσίας

Ήχος β' Δεύτε λαοί

Στέψαι τήν σήν, άσμασι μνήμην προήρημαι, σοί πεποιθώς ο άμουσος, καί όλος άναγνος, αλλά δίδου μοι λόγον, σοφίας καί αγνείας, σαίς παρακλήσεσιν.

Όλον τόν νούν, πρός θείον ύψος επάρασα, καί τών χρηστών τήν άβυσσον, καί απολαύσεων, επιγνούσα τό χρήμα, απάντων απανέστης, τών προσηκόντων σοι.

Νούν πρός Θεόν, αναπτερούσα τόν ύψιστον, σώμα τό σόν ηλούμενον, εις τά χαμαίζηλα, εγκρατεία καί πόνοις, εκούφιζες ποθούσα, βαρείαν εύκλειαν.

Θεοτοκίον

Μείνας ο ήν, καί σαρκωθείς εκ νηδύος σου, ο ήμεν εδωρήσατο, ημίν τό

πρότερον, εκ χοός γεγονόσι, ρυσάμενος πταισμάτων, Θεογεννήτρια.

Κανών τών Μαρτύρων

Ήχος βαρύς Άσωμεν τώ Κυρίω

Δεύτε πιστοί συμφώνως, εορτάσωμεν τήν υπερένδοξον, μνήμην τών Αθλοφόρων, εν ωδαίς πνευματικαίς, δοξολογούντες Χριστόν.

Οι Αθλοφόροι Χριστού, καί τής Πίστεως στερροί υπέρμαχοι, κατά τής ασεβείας, οπλισάμενοι στερρώς εχθρούς ενίκησαν.

Ο ασεβής διώκτης, καί τής πίστεως Χριστού αλλότριος, κατά τών αθλοφόρων, εμμανείς ο δυσσεβής, πίστει Κατήργηται.

Θεοτοκίον

Τήν ποίμνην ήν εκτήσω, Θεογεννήτρια ταύτην περίσωζε, από πάσης ανάγκης, δυσωπούσα τόν Σωτήρα, καί Θεόν ημών.

Ωδή γ' Ο Ειρμός
Τώ πρό τών αιώνων

«Μή εν τή σοφία, καί τώ πλούτω καυχάσθω θνητός τώ αυτού, αλλά εν τή πίστει τού Κυρίου, ορθοδόξως Κραυγάζων, Χριστώ τώ Θεώ καί μέλπων αεί. Επί τήν πέτραν τών σών εντολών, στήριξόν με Δέσποτα».

Ο πρό τών αιώνων, συνεδρεύων Πατρί καί τώ Πνεύματι, νύν επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθείς καθώς οίδε, Χριστός μολεί πρός τό Βάπτισμα, αθανασιαν τώ θείω λουτρώ, πάσι παρεχόμενος.

Ύδατι ενθάψαι, τάς ημών αμαρτίας βουλόμενος, τού Ιορδάνου εν τοίς ρείθροις, διά σπλάγχνα ελέους, Χριστός ο Θεός προέρχεται, καί αναπλάττει φθαρέντας ημάς, διά τού Βαπτίσματος.

Γύμνωσιν αισχίστην, περιστέλλων Αδάμ τού προπάτορος, απογυμνούσαι εκουσίως, καί ροαίς Ιορδάνου, σαυτόν περιστέλλεις ύδασι, τά υπερώα στεγάζων Χριστέ, μόνε πολυέλεε.

Τής Οσίας

Στερέωσον ημάς εν σοί

Εφείσω τής σαρκός πολλοίς εν τραύμασιν, ουδόλως ασχέτως πιεζομένης, πρός τούς πόνους τής ασκήσεως, ο πειράζων εν οίς εναπεκρούετο.

Πορείαν τήν στενήν ζωής τήν πρόξενον, αφθάρτου καί θείας σύ ηρετίσω, τήν πλατείαν καταπτύσασα, ής ουδέν χείρον όντως τώ νούν έχοντι.

Ζεούσης παρειάς τό άνθος έφυγες, τή τήξει καί πόνοις τής εγκρατείας, καί τό

φλέγον τών ομμάτων σου, τών δακρύων κρουνοίς εναπεσβέννυτο.

Θεοτοκίον

Ο Λόγος σαρκωθείς εκ σού Πανάμωμε, τήν σάρκα τού ρύπου θέλων εκπλύναι, υποδείγματι καθάρσεως, αρρυπώτου τοίς ύδασι βαπτίζεται.

Τών Μαρτύρων

Εστερεώθη η καρδία μου

Τής ευσεβείας καί τής πίστεως τούς προστάτας, τούς θείους αθλοφόρους ευφημήσωμεν, Θεόπεμπτον καί θεωνάν τόν αοίδιμον.

Κανών καί τύπος καί υπόδειγμα φανέντες, οι Χριστού Μεγαλομάρτυρες, τών Αγίων γεγόνασιν, οδηγοί πρός τήν άθλησιν.

Ζηλούντες τούτων τήν ενάρετον πολιτείαν, οι Μάρτυρες ομαδόν επί τού βήματος, παρεστώτες εκραύγαζον, Χριστιανοί εσμεν άπαντες.

Θεοτοκίον

Ετέχθης εκ Παρθένου ανερμηνεύτως, εφάνης ως ηυδόκησας φιλάνθρωπε, καί τόν κόσμον ανεκαίνισας Κύριε.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδία μου έν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, καί επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου».

Κάθισμα τής Οσίας

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον

Ασκητών υπερβάσα σύ τό φερέπονον, εν ουρανοίς απολαύεις διαφερούσης μονής, καί τής κρείττονος αίγλης αναπεπλήρωσαι, ότι κατ' άνδρας τήν σκληράν, διοδεύσασα οδόν, νενίκηκας τά παρόντα, καί Αγγέλοις καθωμοιώθης, καί νύν τής δόξης συμμετέχεις αυτών.

Δόξα... Τών Μαρτύρων

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Θεόπεμπτος οφθείς, Ιεράρχης τών κάτω, εφάνη ταίς ποιναίς Ιεράρχης τών άνω. Τυράννων προστάγματος, παρακούσας αικίζεται, αγαλλόμενος, αναβοών. Σέβω μόνον, τόν ενθάψαντα, τού Ιορδάνου τοίς ρείθροις, βροτών παραπτώματα.

Καί νύν... Προεόρτιον, όμοιον

Ο μέγας υετός, πρός ποτάμια ρείθρα, προέρχεται σαρκί, βαπτισθήναι θελήσας, πρός όν ο θείος Πρόδρομος, εκθαμβούμενος έλεγε. Πώς βαπτίσω σε, ρύπον μή έχοντα όλως; πώς εκτείνω μου, τήν δεξιάν επί κάραν, ήν τρέμει τά σύμπαντα;

Ωδή δ' Ο Ειρμός

Ράβδος εκ τής ρίζης

«Ακήκοε πάλαι Αββακούμ, Χριστέ σου ο θαυμάσιος, τήν ακοήν καί φόβω έκραζεν. Από θαιμάν ο Θεός, ήξει καί ο Άγιος, όρους εκ δασέος κατασκίου,

τού σώσαι σού τούς Χριστούς. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ύδωρ απαντλήσατε ζωής, ιδού νύν παραγέγονεν, ο τής ειρήνης Ποταμός αληθώς, ξηράναι τά θολερά, απιστίας ύδατα, καί τόν φωτισμόν αναπηγάσαι, τοίς μελωδούσιν αυτώ. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ευφράνθητι έρημος τό πρίν, διψώσα φύσις άπασα, η τών ανθρώπων, νύν επέφανε, χειμάρρους ο τής τρυφής, Ιορδάνου νάμασι, λύων τόν αυχμόν τής αμαρτίας, ώ μελωδούμεν πιστώς. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Βοώντος φωνή προφητικώς, ερήμοις περιήχησε, ταίς διανοίαις, Ετοιμάσατε, οδούς ευθείας Χριστώ, ερχομένω λέγουσα, όπως βαπτισμώ αναχωνεύση, παλαιωθέντας ημάς, λύων τήν αρχαίαν απόφασιν.

Τής Οσίας

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Σύ σώματος, διαφέρουσα κάλλεσι γέγονας, τοίς πολλοίς παραίτιος, ουκ ευτυχούσης οράσεως, όθεν αφανίσασα σαυτήν, μετέσχες θείας ωραιότητος.

Υπέμεινας, ως Ιώβ τήν τού σώματος κάκωσιν, ού προή κας λόγιον, τήν τελευτήν επισπώμενον, χρόνω καί τή φύσει δέ, είξασα, θείαν απήρας πρός κατοίκησιν.

Μεμόνωσαι, συγγενών καί γονέων καί κτήσεως, τόν Χριστόν μονώτατον, επαγομένη τόν άσυλον, πλούτον καί αδάπανον, μεθ' ού τής άνωθεν δόξης ώφθης μέτοχος.

Θεοτοκίον

Ο τόκος σου, τόν Αδάμ τής φθοράς ελυτρώσατο, φθοράς βροτεργάτιδος, άνευ καί γάρ υπέρ άνθρωπον, γέγονεν η σύλληψις, διό φθοράς τών κακών με, Κόρη λύτρωσαι.

Τών Μαρτύρων

Εισακήκοα τήν ακοήν

Πάσαν ήρδευσαν τήν οικουμένην, λόγοις ενθέοις, οι Χριστού Μεγαλομάρτυρες, καί πλάνην κατήργησαν.

Πλούτον άσυλον εφεύρον, όντως οι Αθλοφόροι, πλούτον καί δόξαν λαμπρότητα, τών επί γής δέ κατέπτυσαν.

Θωρακισάμενοι οι Αθλοφόροι, Χριστού τώ όπλω, τού τυράννου τήν ωμότητα, εν τούτω πάσαν κατέβαλον.

Θεοτοκίον

Μήτηρ άχραντε ευλογημένη, Αγνή Παρθένε, τούς υμνούντάς σε περίσωζε,

από πάσης περιστάσεως.

Ωδή ε' Ο Ειρμός
Θεός ών ειρήνης

«Τό φώς τό άδυτον, λάμψον Χριστέ, ταίς καρδίαις τών πίστει υμνούντων σε, ειρήνην σου δωρούμενος, ημίν τήν υπέρ νούν, όπως εξ αγνωσίας, νυκτός πρός τήν ημέραν, τών εντολών σου τρέχοντες, δοξολογώμέν σε φιλάνθρωπε».

Ειρήνης υπάρχων, Χριστέ Βασιλεύς, τό τής έχθρας μεσότοιχον έλυσας, σαρκός εν ομοιώματι, φανείς επί τής γής, όθεν τήν έλευσίν σου, ιδών ο Ιωάννης, κατεπλήττετο φόβω, χειροθετείν σε κελευόμενος.

Δρακόντων τάς κάρας, συντρίψαι Χριστός, επειγόμενος νύν παραγίνεται, τοίς ύδασι καί τρέμοντι, βοά τώ Βαπτιστή. Έκτεινόν σου τήν χείρα, καί άψαι κορυφής μου, καί δειλίαν απόθου, επιτελών τό προσταττόμενον.

Εδήλου Προφήτης, τήν χάριν ποτέ, τού Βαπτίσματος θείω εν Πνεύματι πατάξας Ιορδάνια, τά ρείθρα μηλωτή, άτινα διηρέθη, ημίν οδοποιούντας, αναγέννησιν θείαν, τού εν αυτοίς επιφανέντος Χριστού.

Τής Οσίας

Ο τού φωτός χορηγός

Ναός γεγένησαι, τού ενοικούντος εν αγνοίς πνεύμασι, Λόγου σοφή, εφαίδρυνας σύ γάρ, ασκήσεως πολλοίς, έν πόνοις ψυχής σου, τό κάλλος πανένδοξε.

Σάρκα ενέκρωσας, φοινισσομένην φυσική χάριτι, πόνοις πολλοίς φαιδρύνουσα μάλλον φωτί τών αρετών, ψυχής τήν εικόνα, φαιδρώς καταλάμπουσαν.

Ύλην τού σώματος, τώ τής ψυχής σου πρός Χριστόν έρωτι, φλέξασα σύ, τανύν τοίς αϋλοις, αϋλως αληθώς, Αγγέλοις συγχαίρεις, Θεόν κατοπτεύουσα.

Θεοτοκίον

Κάρας συνέθλασεν, ή κεφαλή τών ευσεβών Πάναγνε, ρείθροις τανύν, τών εμφωλευόντων, δρακόντων ο τεχθείς, εκ τής σής νηδύος, σποράς όντως άνευθεν.

Τών Μαρτύρων

Οι ορθρίζοντες Λόγε

Οι σοφοί Αθλοφόροι, τής πίστεως οπλίται, τάς βασάνους γενναίως, εχθρών τών παρανόμων, νικήσαντες ομού, στεφάνους εδέξαντο.

Ού θωπεία, ου πλάνη, ού δόξα τών γηϊνων, ηδυνήθη εκκόψαι, τής πίστεως τόν δρόμον, υμών τών Αθλητών, διό αγάλλεσθε.

Παρεστώτες τώ θρόνω, τής δόξης τού Κυρίου, μετ' Αγγέλων απαύστως, πρεσβεύσατε δοθήναι, πταισμάτων ιλασμόν, τοίς πίστει υμνούσιν υμάς.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε, η Κεχαριτωμένη, η τεκούσα εν χρόνω, τόν Λόγον υπέρ λόγον, δυσώπησον αυτόν, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Ωδή ς' Ο Ειρμός
Σπλάγχνων Ιωνάν

«Όλος εκ παθών, αμέτρων συνέχομαι, καί κήτει κακών συγκαταπέπομαι, αλλ' ανάγαγε εκ φθοράς ο Θεός με ως πρίν Ιωνάν, καί πίστει τήν απάθειάν μοι δώρησαι, όπως εν φωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Σπλάγχνα οικτιρμών, Χριστός ενδεικνύμενος, εν δούλου μορφή ο αναλλοίωτος, παραγίνεται, πρός τόν δούλον αιτούμενος Βάπτισμα, τής δουλείας αφαρπάζων τό ανθρώπινον, ούπερ εκπλαγείς τήν έλευσιν, δειλιά καί τώ φόβω συστέλλεται.

Πώς σε ποταμού, ροαί υποδέξωνται, τό άστεκτον πύρ νύν αφικόμενον; πώς τήν γύμνωσιν, επουράνιοι βλέψωσιν Άγγελοι; πώς τήν χείρα Ιωάννης επεκτείνη σοι, Λόγε τού Θεού προάναρχε, τώ αυτόν από γής διαπλάσαντι;

Θάλασσα διχή, φυγούσα εδήλωσε, τού νέου λαού θείαν διάβασιν, ήν ειργάσατο, ποταμώ τή σαρκί αφικόμενος, ο εκ πέτρας παραδόξως βλύσας νάματα, τούτον, ως Θεόν δοξάσωμεν, τήν ημών συντριβήν αναπλάσαντα.

Τής Οσίας

Εν αβύσσω πταισμάτων

Λαμπρυνθείσα τή αίγλη τού Πνεύματος, πάσαν τήν απόλαυσιν απεσκοράκισας, τών σαρκικών Ορέξεων, τών καλών γάρ ετρώθης τώ έρωτι.

Ήστραψέ σου φωσφόρου τήν σήμερον, μνήμη τηλαυγέστερον καταφωτίζουσα, τήν τών ψυχών σκοτόμαιναν, Μοναχών Ασκουσών εγκαλλώπισμα.

Τό σεμνόν τής αγνείας ετήρησας, στέργουσα, τόν θάλαμον τόν αδιάφθορον, τού γάρ Χριστού τώ έρωτι, επυρώθης τού ξένου νυμφίου σου.

Θεοτοκίον

Ίνα δόξης πλησθώμεν ελήλυθεν, άδοξον εις άνθρωπον δόξης ο Κύριος, ως γάρ βροτός ρυπτόμενος, σός Υιός τούς ανθρώπους εδόξασεν.

Τών Μαρτύρων

Οι ωνάς εκ κοιλίας

Κατήργησαν τών ειδώλων τήν πλάνην, οι Μάρτυρες έν σταδίω αθλούντες, καί ασέβειαν πάσαν, εξηφάνισαν εκ γής, τή αθλήσει αυτών.

Παρέστησεν ο εχθρός καί διώκτης, τής Πίστεως τούς αυτού υπηρέτας, ξιφήρεις ώσπερ αρνας, ανελείν ημάς πικρώς, Μάρτυρες ένδοξοι.

Ως είδετε ο χορός τών Αγίων, τούς τυράννους ενωπλισμένους τώ ξίφει, αδειλάνδρως εβοάτε. Στρατιώται τού Χριστού, πέλομεν ώ δικασταί.

Θεοτοκίον

Όν έτεκες Θεοτόκε ανερμηνεύτως, Θεόν ημών δυσωπούσα μή παύση, ρυσθήναι εκ κινδύνων, τούς υμνούντάς σε Αγνή αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ο Ιωνάς εκ κοιλίας άδου εβόα. Ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, ημείς δέ σοι βοώμεν, Παντοδύναμε Σωτήρ, ελέησον ημάς».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Εν τοίς ρείθροις σήμερον τού Ιορδάνου, γεγονως ο Κύριος, τώ Ιωάννη εκβοά. Μή δειλιάσης βαπτίσαι με, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Ο Οίκος

Ουκ απαιτώ σε, Βαπτιστά, τούς όρους υπερβήναι, ού λέγω σοι, Ειπέ μοι, ά λέγεις τοίς ανόμοις, καί παραινείς αμαρτωλοίς, μόνον βάπτισόν με σιωπών, καί προσδοκών τά από τού Βαπτίσματος, έξεις γάρ διά τούτων αξίωμα, όπερ ουχ υπήρξε τοίς Αγγέλοις, καί γάρ πάντων τών Προφητών μείζονά σε ποιήσω, εκείνων μέν ουδείς σαφώς με κατείδεν, αλλ' εν τύποις καί έν σκιαίς καί ενυπνίοις, σύ δέ, επί σού ιστάμενον Κατά γνώμην, σώσαι γάρ ήκω, Αδάμ τόν πρωτόπλαστον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Θεοπέμπτου καί Θεωνά.

Στίχοι

Όπως τελευτά Θεόπεμπτος, είπάτω.
Αθλών τελευτώ, τήν κάραν τμηθείς ξίφει.
Εθεντό μ' εκραύγαζε τού Ψάλτηρίου,
Λάκκω, Θεωνάς Μάρτυς, εν κατωτάτω.
Πέμπτη εκ ξίφεος λίπε τόν δε βίον Θεόπεμπτος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Συγκλητικής.

Στίχοι

Συγκλητική λιπούσα δουλείαν βίου,
Κλητοίς Θεού σύνεστι δούλοις εν πόλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γρηγορίου, τού εν Ακρίτα.

Στίχοι

Ο Γρηγόριος αρεταίς λάμψας μέγα,
Λαμπρώς μεταστάς, καί μέγα πλουτεί κλέος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Φωστηρίου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Σάϊς, εν θαλάσση βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

Ηλθον θαλάσση εις βάθη, λέγει Σάϊς,
Φυγών τά ποτίζοντα τής πλάνης βάθη.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Θεόειδος υπό δημίων πατούμενος τελειούται.

Στίχοι

Πόδες πατούντες σαρκίον Θεοείδου,
Ψυχήν αποθλίβουσι ληνώ τού πόλου.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Δομνίνα εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Χαρίζεταί σοι τήν άνω κληρουχίαν,
Δομνίνα, σαρκός η κάτω κακουχία.

Τή αυτή ημέρα, η Οσία Τατιανή εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τατιανή τακείσα νηστείαις πάλαι,
Νύν Αγγέλοις σύνεστι νηστείας φίλοις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός ελέησον ημάς.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός
Οι Παίδες ευσεβεία

«Υπήλθον ως νυμφώνα τής καμίνου, τήν φλόγα τήν άσβεστον, οι δι' ευσέβειαν ποτέ, Παίδες Άγιοι δειχθέντες Θεώ, καί συμφώ νως μελωδούντες, ύμνον έψαλλον. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Χριστός η σωτηρία, επεφάνη φωτισμόν δωρούμενος, αγαλλιάσθω ουρανός, αι νεφέλαι δέ ρανάτωσαν, αληθώς δικαιοσύνην τοίς κραυγάζουσιν. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Ο πόκος όν προείδε, Γεδεων πλήρη λεκάνην ύδατος, εναποστάξαντα σαφώς, τό σόν Βάπτισμα εδήλου Χριστέ, ο παρέξεις βαπτισθείς τοίς αναμέλπουσιν. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Αλσί τά ατεκνούντα, Ελισαίος θεραπεύσας ύδατα, τήν ευτεκνίαν τής σεπτής, Κολυμβήθρας προεικόνισεν, εσομένην μυστικώς τοίς αναμέλπουσιν, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τής Οσίας

Αντίθεον πρόσταγμα

Κακώς προμηθούμενος ο εναντίος, ψυχής σου, τό εύτονον, μαλάξαι νόσοις ώετο Ιώβ δέ ενέτυχε μαρτυρικώ καί σοφώ, πόνον απεκρούσθη ούν τών σών, υπομονή σοφή τιτρωσκόμενος.

Η σή νύν προσώκειλεν εκ τρικυμίας, τού βίου πρός εύδιον, ψυχή λιμένα βρίθουσα, καλλίστων ενθέων τε, τών αγωγίμων σοφή, ένθα προητοίμασται τών σών, τληπαθειών πολλών η ανάπαυλα.

Σοφώς καθωδήγησας εν κοινοβίω, τόν τόπον τυγχάνουσα, μή μεταλλάττειν πώποτε, μεγάλης γάρ πρόξενος η αμοιβή πημονής, λόγοις τε καί πράξεσιν ονείν, τάς μοναζούσας όντως ουκ ώκνησας.

Θεοτοκίον

Υδάτων η φύσις με τής αμαρτίας, εκπλυνει τού τόκου σου τώ υπέρ λόγον νεύματι, Θεού γάρ η κάθαρσις, τού Ποιητού τού φωτός, ρύπτει Θεονύμφευτε πολλοίς, τούς ρυπωθέντας Κόρη εν πταίσμασι.

Τών Μαρτύρων

Κάμινον καιομένην

Τέλος τού Μαρτυρίου, εδέξασθε ομού, τώ ξίφει θανατούμενοι, σύν γυναιξί, καί παισί, Χριστώ βοώντες. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ηγάλλοντο οι Άγιοι, ορώντες εαυτούς, τώ ξίφει τελειουμένους, καί πίστει ανεκραύγαζον, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών ασεβών τό φρύαγμα, ηφάνισται εκ γής, καί οι θεοί πεπτώκασιν, εις γήν καί συνετρίβησαν, τή τών Μαρτύρων ομολογία, καί θεία στερρότητι.

Θεοτοκίον

Περίσωζε τήν ποίμνην σου, πανάχραντε Αγνή, εκ πάσης περιστάσεως, ως μόνη προστασία, τού γένους ημών ευλογημένη, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Ωδή η' Ο Ειρμός

Θαύματος υπερφυούς

«Τέρατος υπερφυούς έδειξε τύπον, η πυρένδροσος κάμινος πάλαι, τό γάρ πύρ ουκ έφλεξε νέους Παίδας, Χριστού προδηλούν, τήν ασπόρως εκ Παρθένου θείαν Γέννησιν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Αίνεσιν μεγαλοφώνως τώ Δεσπότη, αναπέμψωμεν, ήλθεν εφάνη, επιβαίνει ύδασι, καί γυμνούται ο Ουρανόν, ταίς νεφέλαις περιβάλλων καί βαπτίζεται, καθαίρων ημάς τούς αναμέλποντας. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Δεύτε νοερώς πρός, Ιορδάνην, αφικώμεθα θέαμα μέγα, εν αυτώ οψόμενοι, Ιησούς γάρ ο φωτισμός, παραγίνεται, καί δούλου υποκλίνεται, παλάμη σύν τρόμω αναμέλποντος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Άνθραξ όν προείδεν Ησαϊας, εν τοίς ύδασι τού Ιορδάνου, αναφθείς συμφλέξεται ύλην πάσαν αμαρτιών, καί παρέξει συντριβείσι τήν ανάπλασιν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Οσίας

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Σύ Μακαρία πρός τήν γήν, τών πραέων αληθώς φθάσαι επόθεις, ένθα τάξεις Αγγέλων, Οσίων καί Ασκητών, Παρθένων οικούσιν αιώνια, ανυμνολογούσαι, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Κάλλει τής φύσεως πασών, διαφέρουσα ψυχής επεμελήθης, ίνα πάντα τά πάθη τά ψυχικά νουνεχώς, νικήσης, διό κάλλος σώματος, σβέσασα ανήψας, ασκήσει τήν ψυχήν σου.

Άγρυπον νούν πρός τόν Θεόν, προθυμία τής ψυχής σύ κεκτημένη, μεθοδείας τού πλάνου, τού σοφιστού τών κακών, εις τέλος εκοίμισας Ένδοξε, καί νύν κοιμηθείσα, βιοίς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Αναγεννήσαι τούς βροτούς, ο Υιός σου βουληθείς πρός, Ιορδάνην, ως περ άνθρωπος σπεύδει, Αγνή, δι' άκραν στοργήν, αρρύπως βαπτισθήναι άπαντα, ρύπον τής κακίας, βυθίζων τών ανθρώπων.

Τών Μαρτύρων

Τόν μόνον άναρχον

Τόν μόνον εύσπλαγχνον, Βασιλέα τής δόξης, ομολογούντες, οι σοφοί Αθλοφόροι, εδέξαντο τά βραβεία τής νίκης, βοώντες ευθαρσώς. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Στερρώς αντέστησαν, οι Χριστού Αθλοφόροι πρός τούς τυράννους, εναθλούντες γενναίως, νικήσαντες τών ειδώλων τήν πλάνην, βοώντες ευθαρσώς. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ώσπερ αδάμαντες, οι γενναίοι όπλίται, τάς τών τυράννων, απειλάς καί βασάνους, νικήσαντες, εν χαρά άνεβόων. Υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν μόνον εύσπλαγχνον, προαιώνιον Λόγον, τόν εκ Παρθένου, επ' εσχάτων τεχθέντα, καί σώσαντα τών ανθρώπων τό γένος, υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν μόνον άναρχον, Βασιλέα τής δόξης, όν ευλογούσιν, ουρανών αι Δυνάμεις, καί φρίττουσι τών Αγγέλων αι τάξεις, υμνείτε Ιερείς, Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή Θ' Ο Ειρμος

Μυστήριον ξένον

«Απόρρητον τό τής Παρθένου μυστήριον, ουρανός γάρ αύτη, καί θρόνος Χερουβικός, καί φωσφόρος ανεδείχθη Παστάς, τού Θεού καί Παντοκράτορος, αυτήν ευσεβώς, ως Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Μυστήριον ξένον, ορώ καί παράδοξον! Ιησούς εφίσταται, θέλων πρός ποταμόν Ιορδάνην, βοών Ιωάννη. Τήν σήν δεξιάν μοι φίλε δάνεισον, φρικτά εκτελούντι, εις λαού μου περιποίησιν.

Τά έρημα τού Ιορδάνου ανθείτωσαν, οι εν σκότει κείμενοι, μέγα επιφανέν υμίν, φέγγος ιδόντες σκιρτήσατε, Χριστός, Γαλιλαία άφικόμενος, σαρκί βαπτισθήναι, υπό δούλου καταδέχεται.

Ευφράνθητι νύν Ιορδάνη καί χόρευε, ώ Ιωάννη σκίρτησον, πάσα η οικουμένη αγάλλου, ιδού επεφάνη Χριστός, καί γυμνούται καί βαπτίζεται, στολήν περιβάλλων, αφθαρσίας τό ανθρώπινον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες δίχα φθοράς Παναμώμητε, τόν απερινόητον, τίκτεις δέ υπέρ φύσιν καί λόγον, τόν λόγω τά πάντα σαφώς, υποστήσαντα βουλήματι, αυτόν ως Θεόν αεί δυσώπει, τού σωθήναι ημάς.

Τής Οσίας

Ανάρχου Γεννήτορος

Λαμπρύνασα κάλλεσι, τής Παρθενίας Ένδοξε, σεαυτήν ωραϊζεις τοίς διαδήμασι, τής ασκητικής πολιτείας, όθεν διπλώ, στέφει καταστέφει, ο ξένος Νυμφίος σου, ού ετρώθης σύ τώ έρωτι.

Ελπίς ου κατήσχυνε, Συγκλητική σε πάνσεμνε, τών μελλόντων ήν έσχες εν τή καρδία σου, νύν γάρ απολαύεις τών πόνων, τάς αμοιβάς, παρά τού Σωτήρος, ανθ' ών τής ασκήσεως, άπαν είδος επετήδευσας.

Ισχύν καί κραταίωμα, σεμνή Χριστόν ενδέδυσαι, καί εις γήν αδικίαν κατεταπείνωσας, τού λελαληκότος εις ύψος, σύ τήν οφρύν, όθεν σε στεφάνω, τής νίκης εκόσμησεν, ο τής νίκης βραβευτής, Ιησούς.

Θεοτοκίον

Εν σοί τού Προπάτορος, η πτώσις στάσιν έλαβε, προχωρείν περαιτέρω σθένος μή έχουσα, τώ γάρ Βαπτισμώ τού Υιού σου, άπαν κακόν, νύν κατεβαπτίσθη, ουκούν τήν αιτίαν σε, τής καθάρσεως γεραίρομεν.

Τών Μαρτύρων

Τήν υπέρ φύσιν Μητέρα

Καταπατήσαντες πάντας, ειδωλολάτρας τή πίστει, οι Αθλοφόροι Χριστού τόν θείον δρόμον, ετέλεσαν ευσεβώς, καί τήν πίστιν εκραταίωσαν.

Τών επιγείων απάντων, καταφρονήσαντες πίστει, οι Αθλοφόροι Χριστού ομού προθύμως, αθλήσαντες εκ Θεού, εκομίσαντο ιάματα.

Οι Αθλοφόροι ανδρείως, θωρακισάμενοι πίστει, τόν τού Κυρίου Σταυρόν τάς παρατάξεις, καθείλον τάς τού εχθρού, καί στεφάνους εκομίσαντο.

Θεοτοκίον

Η έν γαστρί συλλαβούσα, τόν απερίληπτον Λόγον, καί τούτον άνευ σποράς ημίν τεκούσα, ικέτευε εκτενώς, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Τήν υπέρ φύσιν Μητέρα, καί κατά φύσιν Παρθένον, τήν μόνην εν γυναιξίν ευλογημένην, άσμασιν οι πιστοί, κατά χρέος μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Μαρτύρων

Ο Ουρανόν τοίς άστροις

Ισχύς εν ταίς βασάνοις, επέμφθη σοι παρά Θεού, Θεόπεμπτε ιεράρχα, εν ή πρός πίστιν Θεωνάν, συναθλητήν επεσπάσω, μεθ' ού σε νύν ευφημούμεν.

Προεόρτιον, όμοιον

Ο εκ Παρθένου λάμψας, εν Βηθλεέμ σωματικώς, πρός Ιορδάνην νύν σπεύδεις, ρύπον εκπλύναι γηγενών, φωταγωγών τούς εν σκότει, διά Βαπτίσματος θείου.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Τί αμφιγνοείς, Βαπτιστά οικονομίαν, ήν περ εκτελώ, εις απάντων σωτηρίαν, τά πάλαι άφες άρτι, καί λογίζου τά πρόσφατα, πίστευε Θεώ συγκαταβάντι, καί προσελθων εμοί υπούργει, Θεός ήλθον γάρ, δι' ευσπλαγχνίαν τόν Αδάμ, καθάραι τού πτώματος.

Αίρων τάς ημών, αμαρτίας επί ώμων, ήλθες Ιησού, πρός τά ρείθρα Ιορδάνου,

εγω δέ δέδοικά σου, τό φρικτόν τής ελεύσεως, πώς ούν μοι κελεύεις σε βαπτίσαι; αυτός εμέ καθάραι ήκεις, καί πώς Βάπτισμα, τό παρ εμού επιζητείς, τό πάντων καθάρσιον.

Φύσεως εμής, ακατάληπτος ο λόγος, δούλου δέ μορφήν, ενδυσάμενος προήλθον, επί τόν Ιορδάνην, μηδαμώς μοι αμφίβαλλε. Δεύρο, μή φοβού, προσέγγισόν μοι, τήν δεξιάν τή κορυφή μου, τιθείς βόησον. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Ώτής υπέρ νούν, καί αμέτρου σου πτωχείας, Λόγε τού Θεού! δι' εμέ τόν πεπτωκότα, επέγνων σε δι' οίκτον, τόν Αδάμ ενδυσάμενον, καί τούς εξ Αδάμ Καινοποιούντα, καί πειθαρχών τή σή κελεύσει, πιστώς κράζω σοι. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... όμοιον

Τρόμω λειτουργών, Ιωάννης τώ Δεσπότη, χαίρει τή ψυχή, καί βοά μετ' ευφροσύνης. Συγχάρητέ μοι πάσαι, γενεαί τού Προπάτορος, ήλθε γάρ ημών η προσδοκία, ελήλυθεν εν Ιορδάνη, Χριστός άπαντας, τής αμαρτίας τού Αδάμ, καθάραι ως εύσπλαγχνος.

Καί νύν... όμοιον

Άσωμεν Λαοί, τώ τεχθέντι εκ Παρθένου, καί εν ποταμώ, βαπτισθέντι Ιορδάνου, καί πρός αυτόν βοώμεν, Βασιλεύ πάσης κτίσεως, δώρησαι ημίν ακατακρίτως, εν καθαρά τή συνειδήσει, πιστώς φθάσαι σου, καί τήν αγίαν εκ νεκρών, τριήμερον Έγερσιν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά
Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ίδε ο Βασιλεύς, ιδού η προσδοκία, τού Ισραήλ επέστη. Λαοί αγαλλιάσθε, τό φώς γάρ επιφαίνεται.

Στίχ. Διά τούτο μνησθήσομαί σου εκ γής Ιορδάνου καί Ερμωνιείμ.

Ώπται τοίς επί γής, μετά σαρκός τό θείον, νύν φώς τοίς εν τώ σκότει, επέφανε καί πάσιν, η χάρις εξανέτειλεν.

Στίχ. Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν.

Ο λύχνος τώ Φωτί, η αυγή τώ Ηλίω, Πρόδρομος τώ Λόγω, ο φίλος τώ Νυμφίω, Προφήτα καθυπούργησον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ιωάννη Βαπτιστά, ο εν μήτρα γνωρίσας με τόν Αμνόν, εν ποταμώ μοι διακόνησον, μετά Αγγέλων μοι λειτούργησον, εκτείνας άψαι τή χειρί σου, τής κορυφής μου τής αχράντου, καί όταν ίδης τά όρη τρέμοντα, καί τόν Ιορδάνην επαναστραφέντα, σύν τούτοις βόησον, ο σαρκωθείς εκ Παρθένου, εις ημών σωτηρίαν, Κύριε δόξα σοι.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Τά Άγια Θεοφάνεια τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'
Ιωάννου Μοναχού

Τόν φωτισμόν ημών, τόν φωτίσαντα πάντα άνθρωπον, ιδών ο Πρόδρομος, βαπτισθήναι παραγενόμενον, χαίρει τή ψυχή, καί τρέμει τή χειρί, δείκνυσιν αυτόν, καί λέγει τοίς λαοίς, Ίδε ο λυτρούμενος τόν Ισραήλ, ο ελευθερών ημάς εκ τής φθοράς. Ω αναμάρτητε, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Τού Λυτρωτού ημών, υπό δούλου βαπτιζομένου, καί τή τού Πνεύματος παρουσία μαρτυρουμένου, έφριξαν ορώσαι Αγγέλων στρατιαί, φωνή δέ ουρανόθενηνέχθη εκ Πατρός. Ούτος όν ο Πρόδρομος χειροθετεί, Υιός μου υπάρχει ο αγαπητός, εν ώ ηυδόκησα, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Τά Ιορδάνια ρείθρα, σέ τήν πηγήν εδέξατο, καί ο Παράκλητος, εν είδει περιστεράς κατήρχετο, κλίνει κορυφήν, ο κλίνας ουρανούς, κράζει καί βοά, πηλός τώ πλαστούργώ. Τί μοι επιτάττεις τά υπέρ εμέ; εγώ χρείαν έχω τού σού Βαπτισμού. Ω αναμάρτητε, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Σώσαι βουλόμενος, τόν πλανηθέντα άνθρωπον, ουκ απηξίωσας δούλου μορφήν ενδύσασθαι, έπρεπε γάρ σοί τώ Δεσπότη, καί Θεώ, αναδέξασθαι τά ημών υπέρ ημών, σύ γάρ βαπτισθείς σαρκί Λυτρωτά, τής αφέσεως ηξίωσας ημάς, διό βοώμέν σοι. Ευεργέτα Χριστέ ό Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ο αυτός
Βύζαντος

Υπέκλινας κάραν τώ Προδρόμω, συνέθλασας κάρας τών δρακόντων, επέστης εν τοίς ρείθροις, εφώτισας τά σύμπαντα, τού δοξάζειν σε Σωτήρ, τόν φωτισμόν τών ψυχών ημών.

Είσοδος μετά τού Ευαγγελίου, τό Φώς ιλαρόν. Είτα τά Αναγνώσματα.

Α'. Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 1-13)

Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τόν ουρανόν καί τήν γήν, η δέ γή ήν αόρατος καί ακατασκεύαστος, καί σκότος επέκειτο επάνω τής, Αβύσσου, καί Πνεύμα Θεού

επεφέρετο επάνω τού ύδατος. Καί είπεν ο Θεός. Γενηθήτω φώς, καί εγένετο φώς. Καί είδεν ο Θεός τό φώς, ότι κααλόν, καί διεχώρισενο Θεός αναμέσον τού φωτός, καί αναμέσον τού σκότους. Καί εκάλεσεν ο Θεός τός φώς, Ημέραν, καί τό σκότος εκάλεσε, Νύκτα, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα μία. Καί είπεν ο Θεός. Γενηθήτω στερέωμα εν μέσω τού ύδατος, καί έστω διαχωρίζον αναμέσον ύδατος καί ύδατος, καί εγένετο ούτω. Καί εποίησεν ο Θεός τό στερέωμα, καί διεχώρισεν ο Θεός αναμέσον τού ύδατος, ο ήν υποκάτω τού στερεώματος, καί αναμέσον τού ύδατος τού επάνω τού στερεώματος. Καί εκάλεσεν ο Θεός τό στερέωμα, Ουρανόν, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα δευτέρα. Καί είπεν ο Θεός. Συναχθήτω τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις συναγωγήν μίαν, καί οφθήτω η ξηρά, καί εγένετο ούτω, καί συνήχθη τό ύδωρ τό υποκάτω τού ουρανού εις τάς συναγωγάς αυτών, καί ώφθη η ξηρά. Καί εκάλεσεν ο Θεός τήν ξηράν, Γήν, καί τά συστήματα τών υδάτων εκάλεσε, Θαλάσσας, καί είδεν ο Θεός ότι καλόν. Καί είπεν ο Θεός. Βλαστησάτω η γή βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' ομοιότητα, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ, κατά γένος επί τής γής, καί εγένετο ούτω. Καί εξήνεγκεν η γή βοτάνην χόρτου, σπείρον σπέρμα κατά γένος καί καθ' Ομοιότητα επί τής γής, καί ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν, ού τό σπέρμα αυτού εν αυτώ, κατά γένος επί τής γής, καί είδεν ο Θεός, ότι καλόν, καί εγένετο εσπέρα, καί εγένετο πρωϊ, ημέρα τρίτη.

Β'. Τής Έξοδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 14, 15-29)

Είπε Κύριος πρός Μωσήν. Τί βοάς πρός με; λάλησον τοίς υιοίς Ισραήλ καί αναζευξάτωσαν. Καί σύ έπαρον τήν ράβδον σου, καί έκτεινον τήν χείρά σου επί τήν θάλασσαν, καί ρήξον αυτήν, καί εισελθέτωσαν οι υιοί Ισραήλ εις μέσον τής θαλάσσης κατά τό ξηρόν. Καί ιδού εγω σκληρυνώ τήν καρδίαν Φαραώ, καί τών θεραπόντων αυτού, καί τών Αιγυπτίων πάντων, καί εισελεύσονται Οπίσω αυτών, καί ενδοξασθήσομαι εν Φαραώ, καί εν πάση τή στρατιά αυτού, καί εν τοίς άρμασι, καί εν τοίς ίπποις αυτού. Καί γνώσονται πάντες οι Αιγύπτιοι, ότι εγώ ειμι Κύριος, ενδοξαζομένου μου εν Φαραώ, καί εν τοίς άρμασι, καί εν τοίς ίπποις αυτού. Εξέτεινε δέ Μωϋσής τήν χείρα επί τήν θάλασσαν, καί επήγαγε Κύριος τήν θάλασσαν εν ανέμω νότω βιαίω όλην τήν νύκτα, καί εποίησε τήν θάλασσαν ξηράν, καί διεσχίσθη τό ύδωρ. Καί εισήλθον οι υιοί Ισραήλ εις μέσον θαλάσσης κατά τό ξηρόν, καί ύδωρ αυτοίς τείχος εκ δεξιών, καί τείχος εξ ευωνύμων. Κατεδίωξαν δέ οι Αιγύπτιοι, καί εισήλθον Οπίσω αυτών πάσα η ίππος Φαραώ, καί τά άρματα καί οι αναβάται εις τό μέσον τής θαλάσσης. Εξέτεινε δέ Μωϋσής τήν χείρα επί τήν θάλασσαν, καί αποκατεστάθη τό ύδωρ πρός ημέραν επί χώρας. Οι δέ Αιγύπτιοι έφυγον επί τό ύδωρ, καί εξετίναξε Κύριος τούς Αιγυπτίους εις μέσον τής θαλάσσης. Καί επαναστραφέν τό ύδωρ εκάλυψε τά άρματα, καί τούς αναβάτας, καί πάσαν τήν δύναμιν Φαραώ, τούς εισπορευομένους Οπίσω αυτών είς τήν θάλασσαν, ου κατελείφθη εξ αυτών ουδέ είς. Οι δέ υιοί Ισραήλ επορεύθησαν διά ξηράς εν μέσω τής θαλάσσης.

Γ'. Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 15, 22-27 & 16, 1)

Εξήρε Μωϋσής τούς υιούς Ισραήλ από θαλάσσης Ερυθράς, καί ήγαγεν αυτούς εις τήν έρημον Σούρ, καί επορεύοντο τρείς ημέρας εν τή ερήμω, καί ουχ εύρισκον ύδωρ ως τε πιείν. Ήλθον δέ εις Μερράν, καί ουκ ηδύναντο πιείν ύδωρ εκ Μερράς, πικρόν γάρ ήν, διά τούτο επωνομάσθη τό όνομα τού τόπου εκείνου Πικρία. Καί διεγόγγυζεν ο λαός κατά Μωϋσή, λέγοντες. Τί πιώμεθα; Εβόησε δέ Μωϋσής πρός Κύριον, καί έδειξεν αυτώ Κύριος ξύλον, καί ενέβαλεν αυτό εις τό ύδωρ, καί εγλυκάνθη, εκεί έθετο αυτώ ο Θεός δικαιώματα καί κρίσεις, καί εκεί αυτόν επείρασε, καί είπεν. Εάν ακοή ακούση τής φωνής Κυρίου τού Θεού σου, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιήσης, καί ενωτίση τάς εντολάς αυτού, καί φυλάξης πάντα τά δικαιώματα αυτού, πάσαν νόσον, ήν επήγαγον τοίς Αιγυπτίοις, ουκ επάξω επί σέ, εγω γάρ ειμι Κύριος ο ιώμενός σε. Καί ήλθον εις Αιλείμ, καί ήσαν εκεί δώδεκα πηγαί υδάτων, καί εβδομήκοντα στελέχη φοινίκων, παρενέβαλον δέ εκεί παρά τά ύδατα. Απήραν δέ εξ Αιλείμ, καί ήλθε πάσα η Συναγωγή υιών Ισραήλ εις τήν έρημον Σίν, ο εστιν αναμέσον Αιλείμ, καί αναμέσον Σινά.

Τροπάριον Ήχος πλ. α'

Επεφάνης εν τώ κόσμω, ο τόν κόσμον ποιήσας, ίνα φωτίσης τούς εν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ α'

Ο Θεός οικτειρήσαι ημάς, καί ευλογήσαι ημάς, επιφάναι τό προσωπον αυτού εφ' ημάς, καί ελεήσαι ημάς.

Ίνα φωτίσης τούς εν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. β'

Τού γνώναι εν τή γή τήν οδόν σου, εν πάσιν Ένθεσιν τό σωτήριόν σου.

Ίνα φωτίσης τούς εν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. γ'

Εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί, ο Θεός, εξομολογησάσθωσάν σοι λαοί πάντες, γή έδωκε τόν καρπόν αυτής.

Ίνα φωτίσης τούς εν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Στίχ. δ'

Ευλογήσαι ημάς, ο Θεός, ο Θεός ημών, ευλογήσαι ημάς, ο Θεός. Καί φοβηθήτωσαν αυτόν πάντα τά πέρατα τής γής.

Ίνα φωτίσης τούς εν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Τροπάριον Ήχος πλ. α'

Επεφάνης εν τώ κόσμω, ο τόν κόσμον ποιήσας, ίνα φωτίσης τούς εν σκότει καθημένους. Φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Δ'. Ιησού τού Ναυή τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 7-8, 15-17)

Είπε Κύριος πρός Ιησούν. Εν τή η μέρα ταύτή άρχομαι τού υψώσαί σε κατενώπιον πάντων τών υιών Ισραήλ, ίνα γνώσιν, ότι καθώς ήμην μετά Μωϋσή, ούτως έσομαι καί μετά σού. Καί νύν έντειλαι τοίς Ιερεύσι, τοίς αίρουσι τήν Κιβωτόν τής Διαθήκης, λέγων. Ως άν εισέλθητε επί μέρους τού ύδατος τού. Ιορδάνου, καί εν τώ Ιορδάνη στήσεσθε. Ως δέ επορεύοντο οι Ιερείς οι αίροντες τήν Κιβωτόν τής Διαθήκης Κυρίου, επί τόν Ιορδάνην, καί οι πόδες τών Ιερέων, τών αιρόντων τήν Κιβωτόν, εβάφησαν εις μέρος τού ύδατος τού Ιορδάνου, (ο δέ Ιορδάνης επληρούτο καθ' όλην τήν κρηπίδα αυτού, ως εν ημέραις θερισμού πυρών), καί έστη τά ύδατα τά καταβαίνοντα άνωθεν εις πήγμα εν, αφεστηκός μακράν σφόδρα, από Αδαμί τής πόλεως, έως μέρους Καριαθιαρίμ, τό δέ καταβαίνον κατέβη εις τήν θάλασσαν Άραβα, μέχρι θαλάσσης τών αλών, έως τέλους εξέλιπε. Καί ο λαός ειστήκει απέναντι Ιεριχώ, καί έστησαν οι Ιερείς, οι αίροντες τήν Κιβωτόν τής Διαθήκης Κυρίου, επί ξηράς εν μέσω τού Ιορδάνου έτοιμοι, καί πάντες οι υιοί, Ισραήλ διέβησαν διά ξηράς, έως συνετέλεσε πάς ο λαός διαβαίνων τόν Ιορδάνην.

Ε'. Βασιλειών τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 2, 6-14)

Είπεν Ηλίας τώ Σλισαιέ. Κάθου δή ενταύθα, ότι Κύριος απέσταλκέ με έως τού Ιορδάνου. Καί είπεν Ελισαιέ. Ζή Κύριος, καί ζή η ψυχή σου, εί εγκαταλείψω σε, καί επορεύθησαν αμφότεροι. Καί πεντήκοντα άνδρες από τών υιών τών Προφητών ήλθον, καί έστησαν εξ εναντίας μακρόθεν, αμφότεροι δέ έστησαν επί τού Ιορδάνου. Καί έλαβεν Ηλίας τήν μηλωτήν αυτού, καί είλησεν αυτήν, καί επάταξεν εν αυτή τά ύδατα, καί διηρέθη τό ύδωρ ένθεν καί ένθεν, καί διέβησαν αμφότεροι διά ξηράς. Καί εγένετο ως διήλθον, είπεν Ηλίας τώ Ελισαιέ. Αίτησαι, τί ποιήσω σοι, πρίν ή αναληφθήναί με από σού. Καί είπεν Ελισαιέ. Γενηθήτω δή τό Πνεύμα τό επί σοί δισσώς επ' εμοί. Καί είπεν Ηλίας. Εσκλήρυνας τού αιτήσασθαι. πλήν, εάν, ίδης με αναλαμβανόμενον από σού, έσται σοι ούτως, εάν δέ μή ίδης, ου μή γένηται. Καί εγένετο αυτών πορευομένων καί λαλούντων, καί ιδού άρμα πυρός, καί ίπποι πυρός, καί διεχώρισεν αναμέσον αμφοτέρων, καί ανελήφθη Ηλίας εν συσσεισμώ, ως εις τόν ουρανόν. Καί Ελισαιέ εώρα, καί αυτός εβόα. Πάτερ, Πάτερ, άρμα Ισραήλ καί ιππεύς αυτού, καί ουκ είδεν αυτόν ουκ έτι, καί εκράτησεν Ελισαιέ τού ιματίου αυτού, καί διέρρηξεν αυτό εις δύο. Καί ανείλετο τήν μηλωτήν Ηλιού Ελισαιέ, τήν πεσούσαν επάνωθεν αυτού. Καί επέστρεψεν Ελισαιέ, καί έστη επί τού χείλους τού Ιορδάνου, καί έλαβεν Ελισαιέ τήν μηλωτήν Ηλιού, τήν πεσούσαν επάνωθεν αυτού καί επάταξε τά ύδατα, καί ου διηρέθη, καί είπεν Ελισαιέ. Πού εστιν ο Θεός Ηλιού Απφώ; καί επάταξεν Ελισαιέ τά ύδατα εκ δευτέρου, καί διηρέθη τά ύδατα, καί διήλθε διά ξηράς.

ΣΤ'. Βασιλειών τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ, 5, 9-14)

Παρεγένετο Νεεμάν, Άρχων Βασιλέως Ασσυρίων, σύν τοίς άρμασιν αυτού καί ίπποις αυτού, καί έστη επί τής θύρας τού οίκου Ελισαιέ. Καί απέστειλεν Ελισαιέ άγγελον πρός αυτόν, λέγωrv. Πορευθείς, λούσαι εν τώ Ιορδάνη επτάκις, καί επιστρέψει η σάρξ σου επί σοί, καί καθαρισθήση. Καί εθυμώθη Νεεμάν, καί απήλθε, καί είπεν, Ιδού δή έλεγον, ότι εξελεύσεται πρός με, καί επικαλέσεται εν ονόματι Κυρίου τού Θεού αυτού, καί επιθήσει τήν χείρα αυτού επί τό λεπρόν, καί αποσυνάξει αυτό από τής σαρκός μου, ουκ αγαθός Αβανά καί Φαρφά, ποταμοί Δαμασκού, υπέρ τόν Ιορδάνην, καί υπέρ πάντα τά ύδατα Ισραήλ; ουχί πορευθείς λούσομαι εν αυτοίς, καί καθαρισθήσομαι; Καί απέστρεψε καί απήλθεν εν θυμώ. Καί προσήλθον οι παίδες αυτού, καί είπον πρός αυτόν. Πάτερ, εί μέγαν λόγον ελάλησε πρός σέ ο Προφήτης, ουκ άν εποίησας; καί ότι είπε πρός σέ, λούσαι καί καθαρίσθητι; Καί κατέβη Νεεμάν καί εβαπτίσατο εν τώ Ιορδάνη επτάκις Κατά τό ρήμα τού ανθρώπου τού Θεού, καί επέστρεψεν η σάρξ αυτού επ' αυτόν ως παιδαρίου μικρού, καί εκαθαρίσθη.

Τροπάριον Ήχος πλ. β'

Αμαρτωλοίς καί τελώναις, διά πλήθους ελέους σου επεφάνης Σωτήρ ημών, πού γάρ είχε τό φώς σου λάμψαι, ειμή τοίς εν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. α'

Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Πού γάρ είχε τό φώς σου λάμψαι, ειμή τοίς εν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. β'

Επήραν οι ποταμοί, Κύριε, επήραν οι ποταμοί φωνάς αυτών.

Πού γάρ είχε τό φώς σου λάμψαι, ειμή τοίς εν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. γ'

Θαυμαστοί οι μετεωρισμοί τής θαλάσσης, θαυμαστός εν υψηλοίς ο Κύριος.

Πού γάρ είχε τό φώς σου λάμψαι, ειμή τοίς εν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Στίχ. δ'

Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε, εις μακρότητα ημερών.

Πού γάρ είχε τό φώς σου λάμψαι, ειμή τοίς εν σκότει καθημένοις; δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αμαρτωλοίς καί τελώναις, διά πλήθους.

Ζ'. Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 1, 16-20)

Τάδε λέγει Κύριος. Λούσασθε, καί καθαροί γίνεσθε, αφέλετε τάς πονηρίας υμών από τών ψυχών υμών, απέναντι τών οφθαλμών μου, παύσασθε από τών πονηριών υμών. Μάθετε καλόν ποιείν, εκζητήσατε κρίσιν, ρύσασθε αδικούμενον, κρίνατε Ορφανώ καί δικαιώσατε χήραν. Καί δεύτε καί διαλεχθώμεν, λέγει Κύριος, καί εάν ώσιν αι αμαρτίαι υμών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ. Εάν δέ ώσιν ως κόκκινον, ως έριον λευκανώ. Καί εάν θέλητε, καί εισακούσητέ μου, τά αγαθά τής γής φάγεσθε, εάν δέ μή θέλητε, μη, δε εισακούσητέ μου, μάχαιρα υμάς κατέδεται, τό γάρ στόμα Κυρίου ελάλησε ταύτα.

Η. Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 32, 1-10)

Αναβλέψας, Ιακώβ, είδε παρεμβολήν Θεού παρεμβεβληκυίαν, καί συνήντησαν αυτώ οι Άγγελοι τού Θεού. Είπε δέ Ιακώβ, ηνίκα είδεν αυτούς. Παρεμβολή Θεού αύτη, καί εκάλεσε τό όνομα τού τόπου εκείνου, Παρεμβολή. Απέστειλε δέ Ιακωβ αγγέλους έμπροσθεν αυτού πρός Ησαύ τόν αδελφόν αυτού εις γήν Σηείρ, εις χώραν Εδώμ. Καί ενετείλατο αυτοίς, λέγων. Ούτως ερείτε τώ Κυρίω μου Ησαύ. Ούτω λέγει ο παίς σου Ιακώβ. Μετά Λάβαν παρώκησα, καί εχρόνισα έως τού νύν. Καί εγένοντό μοι πρόβατα, καί βόες, καί όνοι, καί παίδες, καί παιδίσκαι, καί απέστειλα αναγγείλαι τώ Κυρίω μου Ησαύ, ίνα εύρη χάριν ο παίς σου εναντίον σου. Καί απέστρεψαν οι άγγελοι πρός, Ιακώβ, λέγοντες. Ήλθομεν πρός Ησαύ τόν αδελφόν σου, καί ιδού αυτός έρχεται εις συνάντησίν σου, καί τετρακόσιοι άνδρες μετ' αυτού. Εφοβήθη δέ Ιακώβ σφόδρα, καί ηπορείτο, καί διείλε τόν λαόν τόν μετ' αυτού, καί τούς βόας, καί τά πρόβατα, εις δύω παρεμβολάς. Καί είπεν Ιακώβ. Εάν έλθη Ησαύ εις παρεμβολήν μίαν, καί κόψη αυτήν, έσται η παρεμβολή η δευτέρα εις τό σώζεσθαι. Καί είπεν Ιακώβ. Ο Θεός τού Πατρός μου Αβραάμ, καί ο Θεός τού πατρός μου Ισαάκ, Κύριε, ο είπών μοι. Απότρεχε εις τήν γήν τής γεννήσεώς σου, καί εύ σοι ποιήσω, ικανούσθω μοι από πάσης δικαιοσύνης, καί από πάσης αληθείας, ής εποίησας τώ παιδί σου, εν γάρ τή ράβδω μου ταύτη διέβην τόν Ιορδάνην.

Θ'. Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 2, 5-10)

Κατέβη η θυγάτηρ Φαραώ λούσασθαι επί τόν ποταμόν, καί αι άβραι παρεπορεύοντο αυτή παρά τόν ποταμόν, καί ιδούσα θίβιν εν τώ έλει, αποστείλασα τήν άβραν, ανείλετο αυτήν. Ανοίξασα δέ Ορά παιδίον κλαίον εν τή θίβει καί εφείσατο αυτού η θυγάτηρ Φαραώ, καί είπεν. Από τών παιδίων τών Εβραίων τούτο. Καί είπεν η αδελφή αυτού τή θυγατρί Φαραώ, θέλεις καλέσω σοι γυναίκα τροφεύουσαν εκ τών Εβραίων, καί θηλάσει σοι τό παιδίον, καί είπεν αυτή η θυγάτηρ Φαραώ. Πορεύου. Ελθούσα δέ η νεάνις, εκάλεσε τήν μητέρα τού παιδίου. Είπε δέ πρός αυτήν η θυγάτηρ Φαραώ. Διατήρησόν μοι τό παιδίον τούτο, καί θήλασόν μοι αυτό, εγώ δέ δώσω σοι τόν μισθόν. Έλαβε δέ η γυνή τό παιδίον, καί εθήλαζεν αυτό. Ανδρυνθέντος δέ τού παιδίου, εισήγαγεν αυτό πρός τήν θυγατέρα Φαραώ, καί εγενήθη αυτή εις υιόν, επωνόμασε δέ τό όνομα αυτού Μωϋσήν, λέγουσα. Εκ τού ύδατος αυτόν ανειλόμην.

Ι'. Κριτών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 6, 36-39)

Είπε Γεδεών πρός τόν Θεόν. Εί σώζεις εν τή χειρί μου τόν Ισραήλ, όν τρόπον ελάλησας, ιδού εγώ απερείδομαι τόν πόκον τών ερίων εν τή άλωνι, καί εάν γένηται δρόσος επί τόν πόκον μόνον, επί δέ πάσαν τήν γήν ξηρασία, γνώσομαι ότι σώζεις εν τή χειρί μου τόν, Ισραήλ, όν τρόπον ελάλησας. Καί εγένετο ούτω, καί ορθρίσας Γεδεών τή επαύριον, απεπίεσε τόν πόκον, καί απερρύη δρόσος εκ τού πόκου, πλήρης λεκάνη ύδατος. Καί είπε Γεδεών πρός τόν Θεόν. Μή οργισθήτω ο θυμός σου εν εμοί, καί λαλήσω έτι άπαξ, καί πειράσω έτι άπαξ εν τώ πόκω, γενηθήτω δή ξηρασία επί τόν πόκον μόνον, επί δέ πάσαν τήν γήν δρόσος. Καί εποίησεν ο Θεός ούτως εν τή νυκτί εκείνη, καί εγένετο ξηρασία επί τόν πόκον μόνον, επί δέ πάσαν τήν γήν εγένετο δρόσος.

ΙΑ'. Βασιλειών τρίτης τό, Ανάγνωσμα
(Κεφ. 18, 30-39)

Είπεν Ηλίας πρός τόν λαόν, Προσαγάγετε πρός με, καί προσήγαγε πάς ο λαός πρός αυτόν. Καί έλαβεν Ηλίας δώδεκα λίθους, κατά αριθμόν τών δώδεκα φυλών τού, Ισραήλ, ως ελάλησε Κύριος πρός αυτόν, λέγων, Ισραήλ έσται τό όνομά σου. Καί ωκοδόμησε τούς λίθους εν ονόματι Κυρίου, καί ιάσατο τό θυσιαστήριον τό κατεσκαμμένον, καί εποίησε θαλαά, χωρούσαν δύω μετρητάς σπέρματος, κυκλόθεν τού θυσιαστηρίου. Καί επέθηκε τάς σχίδακας επί τό θυσιαστήριον, ο εποίησε, καί εμέλισε τό ολοκαύτωμα, καί επέθηκεν επί τάς σχίδακας, καί εστοίβασεν επί τό θυσιαστήριον. Καί είπεν Ηλίας. Λάβετέ μοι τέσσαρας υδρίας ύδατος, καί επιχέατε εις τό ολοκαύτωμα καί επί τάς σχίδακας. Καί είπε, Δευτερώσατε, καί εδευτέρωσαν, καί είπε. Τρισσεύσατε. καί ετρίσσευσαν. Καί διεπορεύετο τό ύδωρ κύκλω τού θυσιαστηρίου, καί τήν θαλαά έπλησεν ύδατος. Καί ανεβόησεν Ηλίας εις τόν ουρανόν, καί είπε. Κύριε, ο Θεός Αβραάμ καί Ισαάκ καί Ιακώβ, επάκουσόν μου σήμερον εν πυρί, καί γνώτωσαν πάς ο λαός ούτος, ότι σύ εί μόνος Κύριος, ο Θεός Ισραήλ, καί εγώ δούλος σός, καί διά σέ πεποίηκα ταύτα πάντα, καί σύ επέστρεψας τήν καρδίαν τού λαού τούτου οπίσω σου. Καί έπεσε πύρ παρά Κυρίου εκ τού ουρανού, καί κατέφαγε τά ολοκαυτώματα, καί τάς σχίδακας, καί τό ύδωρ τό εν θαλαά, καί τούς λίθους καί τόν χούν εξέλειξε τό πύρ. Καί έπεσε πάς ο λαός επί πρόσωπον αυτών, καί είπον. Αληθώς Κύριος ο Θεός, αυτός εστιν ο Θεός.

ΙΒ'. Βασιλειών τετάρτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 2, 19-22)

Είπον οι άνδρες τής πόλεως Ιεριχώ πρός Ελισαιέ, ιδού η κατοίκησις τής πόλεως ταύτης αγαθή, καθως σύ, Κύριε, βλέπεις, καί τά ύδατα πονηρά, καί η γή ατεκνουμένη. Καί είπεν Ελισαιέ. Λάβετέ μοι υδρίσκην καινήν, καί θέσθε εκεί άλας. Καί έλαβεν αυτό, καί εξήλθεν επί τήν διέξοδον τών υδάτων, καί έρριψεν εκεί τό άλας, καί είπε. Τάδε λέγει Κύριος, ίαμαι τά ύδατα ταύτα, ουκ έτι έσται εκείθεν αποθνήσκων, ουδέ ατεκνουμένη δι' αυτά. Καί ιάθη τά ύδατα έως τής ημέρας ταύτης, κατά τό ρήμα, ο ελάλησεν Ελισαιέ.

ΙΓ'. Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα

(Κεφ. 49, 8-15)

Τάδε λέγει Κύριος, Καιρώ δεκτώ επή κουσά σου, καί εν ημέρα σωτηρίας εβοήθησά σοι, καί έπλασά σε, καί έδωκά σε, καί έθηκά σε εις Διαθήκην Εθνών, τού κατακτήσαι τήν γήν, καί κατακληρονομήσαι κληρονομίας ερήμους, λέγοντα τοίς εν δεσμοίς, Εξέλθετε, καί τοίς εν τώ σκότει, Ανακαλύπτεσθε, εν πάσαις ταίς οδοίς βοσκηθήσονται, καί εν πάσαις ταίς τρίβοις η νομή αυτών, ου πεινάσουσιν, ουδέ διψήσουσιν, ουδέ πατάξει αυτούς ο καύσων, ουδέ ο ήλιος, αλλ' ο ελεών αυτούς, παρακαλέσει αυτούς, καί διά πηγών υδάτων άξει αυτούς. Καί θήσω πάν όρος εις οδόν, καί πάσαν τρίβον εις βόσκημα αυτοίς. Ιδού ούτοι πόρρωθεν ήξουσιν, ούτοι από Βορρά καί θαλάσσης, άλλοι δέ εκ γής Περσών. Ευφραινέσθωσαν οι ουρανοί, καί αγαλλιάσθω η γή, ρηξάτω τά όρη ευφροσύνην, καί οι βουνοί δικαιοσύνην, ότι ηλέησεν ο Θεός τόν λαόν αυτού, καί τούς ταπεινούς τού λαού αυτού παρεκάλεσεν. Είπε δέ Σιών. Εγκατέλιπέ με Κύριος, καί ο Κύριος επελάθετό μου. Μή επιλήσεται γυνή τού παιδίου αυτής, ή τού μή ελεήσαι τά έγγονα τής κοιλίας αυτής; εί δέ καί ταύτα επιλάθοιτο γυνή, αλλ' εγω ουκ επιλήσομαί σου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ.

Είτα Συναπτή μικρά παρά τού Ιερέως, καί ψάλλομεν τόν Τρισάγιον ύμνον, καί ο Απόστολος.

Προκείμενον Ήχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καί Σωτήρ μου.
Στίχ. Κύριος υπερασπιστής τής ζωής μου.

Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου
(Κεφ. 9, 19-27)

Αδελφοί, ελεύθερος ών εκ πάντων, πάσιν εμαυτόν εδούλωσα, ίνα τούς πλείονας κερδήσω. Καί εγενόμην τοίς Ιουδαίοις ως Ιουδαίος, ίνα Ιουδαίους κερδήσω, τοίς υπό νόμον, ως υπό νόμον, ίνα τούς υπό νόμον κερδήσω, τοίς ανόμοις ως άνομος (μή ών άνομος Θεώ, αλλ' έννομος Χριστώ), ίνα κερδήσω ανόμους. Εγενόμην τοίς ασθενέσιν ως ασθενής, ίνα τούς ασθενείς κερδήσω, τοίς πάσι γέγονα τά πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω. Τούτο δέ ποιώ διά τό Ευαγγέλιον, ίνα συγκοινωνός αυτού γένωμαι, ουκ ο ίδατε ότι οι εν τώ σταδίω τρέχοντες πάντες μέν τρέχουσιν, εις δέ λαμβάνει τό βραβείον. Ούτω τρέχετε, ίνα καταλάβητε. Πάς δέ ο αγωνιζόμενος, πάντα εγκρατεύεται, εκείνοι μέν ούν, ίνα φθαρτόν στέφανον λάβωσιν, υμείς δέ άφθαρτον. Εγώ τοίνυν ούτω τρέχω, ως ουκ αδήλως, ούτω πυκτεύω, ως ουκ αέρα δέρων. Αλλ' υποπιάζω μου τό σώμα, καί δουλαγωγώ, μήπως άλλοις κηρύξας, αυτός αδόκιμος γένωμαι.

Αλληλούϊα Ήχος γ'

Εξηρεύσατο η καρδία μου λόγον αγαθόν.
Στίχ. Ωραίος κάλλει παρά τούς υιούς τών ανθρώπων

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Εν έτει πεντεκαιδεκάτω...

Καί καθεξής η θεία Λειτουργία τού Μεγάλου Βασιλείου.

Κοινωνικόν

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις. Αλληλούϊα.

Μετά δέ τήν οπισθάμβωνον Ευχήν, εξερχόμεθα εν τή Κολυμβήθρα, προπορευομένου τού Ιερέως μετά λαμπάδων καί τού θυμιατού, καί ημείς ψάλλομεν τά παροντα Ιδιόμελα Ήχος πλ. δ'.

Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων

Φωνή Κυρίου επί τών υδάτων βοά λέγουσα. Δεύτε λάβετε πάντες, Πνεύμα σοφίας, Πνεύμα συνέσεως, Πνεύμα φόβου Θεού, τού επιφανέντος Χριστού.

Σήμερον τών υδάτων, αγιάζεται η φύσις, καί ρήγνυται ο Ιορδάνης, καί τών ιδίων ναμάτων επέχει τό ρεύμα, Δεσπότην ορών ρυπτόμενον.

Ως άνθρωπος εν ποταμώ, ήλθες Χριστέ Βασιλεύ, καί δουλικόν Βάπτισμα λαβείν, σπεύδεις αγαθέ, υπό τών τού Προδρόμου χειρών, διά τάς αμαρτίας ημών φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... ο αυτός

Πρός τήν φωνήν τού βοώντος εν τή ερήμω, Ετοιμάσατε τήν οδόν τού Κυρίου, ήλθες Κύριε, μορφήν δούλου λαβών, Βάπτισμα αιτών, ο μή γνούς αμαρτίαν. Είδοσάν σε ύδατα, καί εφοβήθησαν, σύντρομος γέγονεν ο Πρόδρομος, καί εβόησε λέγων, πώς φωτίσει ο λύχνος τό Φως; πώς χειροθετήσει δούλος τόν Δεσπότην; αγίασον εμέ καί τά ύδατα Σωτήρ, ο αίρων τού κόσμου τήν αμαρτίαν.

Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 35, 1-10)

Τάδε λέγει Κύριος, Ευφράνθητι έρημος διψώσα, αγαλλιάσθω έρημος, καί ανθείτω ως κρίνον. Καί εξανθήσει, καί υλοχαρήσει, καί άγαλλιάσεται τά έρημα τού Ιορδάνου, καί η δόξα τού Λιβάνου εδόθη αυτή, καί η τιμή τού Καρμήλου, καί ο λαός μου όψεται τήν δόξαν Κυρίου, καί τό ύψος τού Θεού, ισχύσατε χείρες ανειμέναι, καί γόνατα παραλελυμένα. Παρακαλέσατε, καί είπατε τοίς ολιγοψύχοις τή διανοία, ισχύσατε καί μή φοβείσθε, ιδού ο Θεός ημών Κρίσιν ανταποδίδωσι, καί ανταποδώσει, αυτός ήξει καί σώσει ημάς. Τότε ανοιχθήσονται οφθαλμοί τυφλών, καί ώτα κωφών άκούσονται. Τότε αλείται χωλός ως έλαφος, καί τρανή έσται γλώσσα μογγιλάλων, ότι ερράγη εν τή ερήμω ύδωρ, καί φάραγξ εν γή διψώση. Καί έσται η άνυδρος εις έλη, καί εις τήν διψώσαν γήν πηγή ύδατος έσται, εκεί έσται ευφροσύνη ορνέων, επαύλεις ποιμνίων καί καλάμη καί έλη. Καί έσται εκεί οδός καθαρά, καί οδός αγία κληθήσεται, ου μή παρέλθη εκεί ακάθαρτος, ουδέ έσται εκεί οδός ακάθαρτος, οι δέ διεσπαρμένοι πορεύσονται επ' αυτής, καί ου μή πλανηθώσι. Καί ουκ

έσται εκεί λέων, ουδέ τών πονηρών θηρίων, ού μή αναβή εις αυτήν, ουδέ μή ευρεθή εκεί, αλλά πορεύσονται εν αυτή λελυτρωμένοι καί συνηγμένοι υπό Κυρίου. Καί αποστραφήσονται, καί ήξουσιν εις Σιών μετ' ευφροσύνης καί αγαλλιάσεως, καί ευφροσύνη αιώνιος υπέρ κεφαλής αυτών, επί γάρ τής κεφαλής αυτών αίνεσις καί αγαλλίαμα, καί ευφροσύνη καταλήψεται αυτούς, απέδρα οδύνη, λύπη καί στεναγιμός.

Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 55, 1-13)

Τάδε λέγει Κύριος, οι διψώντες πορεύεσθε εφ' ύδωρ, καί όσοι μή έχετε αργύριον, βαδίσαντες αγοράσατε, καί φάγεσθε, καί πίεσθε άνευ αργυρίου καί τιμής οίνον καί στέαρ, ίνα τίτιμάσθε αργυρίου εν ουκ άρτοις, καί ο μόχθος υμών ουκ εις πλησμονήν. Ακούσατέ μου, καί φάγεσθε αγαθά, καί εντρυφήσει εν αγαθοίς η ψυχή υμών. Προσέχετε τοίς ωσίν υμών, καί επακολουθείτε ταίς οδοίς μου, εισακούσατέ μου, καί ζήσεται εν αγαθοίς η ψυχή υμών, καί διαθήσομαι υμίν Διαθήκην αιώνιον, τά όσια Δαυίδ τά Πιστά, ιδού μαρτύριον εν Έθνεσιν έδωκα αυτόν, άρχοντα καί προστάσσοντα εν Έθνεσιν, ιδού Έθνη, ά ουκ οίδασί σε, επικαλέσονταί σε, καί λαοί, οί ουκ επίστανταί σε, επί σέ καταφεύξονται, ένεκεν Κυρίου τού Θεού σου, καί τού Αγίου Ισραήλ, ότι εδόξασέ σε. Ζητήσατε τόν Κύριον, καί εν τώ ευρίσκειν αυτόν, επικαλέσασθε, ηνίκα δ' άν εγγίζη υμίν, απολιπέτω ο ασεβής τάς οδούς αυτού, καί ανήρ άνομος τάς βουλάς αυτού, καί επιστράφητε πρός Κύριον, καί ελεηθήσεσθε, καί κράξεσθε, ότι επί πολύ αφήσει τάς αμαρτίας υμών. Ου γάρ εισιν αι βουλαί μου, ώσπερ αι βουλαί υμών, ουδ' ώσπερ αι οδοί υμών, αι οδοί μου, λέγει Κύριος. Αλλ' ως απέχει ο ουρανός από τής γής, ούτως απέχει η οδός μου από τών οδών υμών, καί τά διανοήματα υμών από τής διανοίας μου. Ως γάρ άν καταβή υετός, ή χιων εκ τού ουρανού, καί ου μή αποστραφή έως άν μεθύση τήν γήν, καί εκτέκη, καί εκβλαστήση, καί δώ σπέρμα τώ σπείροντι, καί άρτον εις βρώσιν, ουτως έσται τό ρήμά μου, ο εάν εξέλθη εκ τού στόματός μου, ου μή αποστραφή πρός με κενόν, έως άν τελεσθή όσα άν ηθέλησα, καί ευοδώσω τάς οδούς μου, καί τά εντάλματά μου. Εν γάρ ευφροσύνη εξελεύσεσθε, καί εν χαρά διδαχθήσεσθε, τά γάρ όρη καί οι βουνοί εξαλούνται, προσδεχόμενοι υμάς εν χαρά, καί πάντα τά ξύλα τού αγρού επικροτήσει τοίς κλάδοις. Καί αντί τής στοιβής αναβήσεται κυπάρισσος, αντί, δέ τής κονύζης αναβήσεται μυρσίνη, καί έσται Κυρίω εις όνομα, καί εις σημείον αιώνιον, καί ουκ εκλείψει.

Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 12, 3-6)

Τάδε λέγει Κύριος, Αντλήσατε ύδωρ μετ' ευφροσύνης εκ τών πηγών τού σωτηρίου. Καί ερείς εν τή ημέρα εκείνη. Υμνείτε τόν Κύριον βοάτε τό όνομα αυτού αναγγείλατε εν τοίς Έθνεσι τά ένδοξα αυτού, μιμνήσκεσθε, ότι υψώθη τό όνομα αυτού. Υμνήσατε τό όνομα Κυρίου, ότι υψηλά εποίησεν, αναγγείλατε ταύτα εν πάση τή γή. Αγαλλιάσθε, καί ευφραίνεσθε οι κατοικούντες Σιών, ότι υψώθη ο Άγιος τού Ισραήλ εν μέσω αυτής.

Προκείμενον Ήχος γ'

Κύριος φωτισμός μου καί Σωτήρ μου.
Στίχ. Κύριος υπερασπιτής τής ζωής μου.

Πρός Κορινθίους Α' Επιστολής Παύλου
(Κεφ. 10, 1-4)

Αδελφοί, ου θέλω υμάς αγνοείν, ότι οι Πατέρες ημών πάντες υπό τήν νεφέλην ήσαν, καί πάντες διά τής θαλάσσης διήλθον. Καί πάντες εις τόν Μωϋσήν εβαπτίσαντο, εν τή νεφέλη καί εν τή θαλάσση. Καί πάντες τό αυτό βρώμα πνευματικόν έφαγον. Καί πάντες τό αυτό πόμα πνευματικόν έπιον, έπινον γάρ εκ πνευματικής ακολουθούσης πέτρας, η δέ πέτρα ήν ο Χριστός.

Αλληλούϊα Ήχος δ'

Φωνη Κυρίου επί τών υδάτων.
Στίχ. Ο Θεός τής δόξης εβρόντησεν επί τών υδάτων.

Ευαγγέλιον κατά Μάρκον

Τώ καιρώ εκείνω, ήλθεν ο Ιησούς από Ναζαρέτ...

Καί ευθύς ο Διάκονος Τά Ειρηνικά. Εν όσω δέ λέγονται ταύτα υπό τού Διακόνου, ο Ιερεύς λέγει μυστικώς τήν εξής Ευχήν. Κύριε Ιησού Χριστέ, κλπ.

Εν ειρήνη, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τής άνωθεν ειρήνης καί τής σωτηρίας τών ψυχών ημών, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τής ειρήνης τού σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας τών Αγίων τού Θεού Εκκλησιών, καί τής τών πάντων ενώσεως, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού Αγίου Οίκου τούτου, Καί τών μετά πίστεως, ευλαβείας, καί φόβου Θεού εισιόντων εν αυτώ, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (δείνος), τού τιμίου Πρεσβυτερίου τής εν Χριστώ Διακονίας, παντός τού Κλήρου καί τού Λαού, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τής αγίας Μονής ταύτης, πάσης Πόλεως Χώρας, καί τών πίστει οικούντων εν αυταίς, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ ευκρασίας αέρων, ευφορίας τών καρπών τής γής, καί καιρών ειρηνικών, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ πλεόντων, οδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αιχμαλώτων καί τής σωτηρίας αυτών, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού αγιασθήναι τό ύδωρ τούτο, τή δυνάμει καί ενεργεία, καί επιφοιτήσει τού Αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού καταφοιτήσαι τοίς ύδασι τούτοις τήν καθαρτικήν τής υπερουσίου Τριάδος ενέργειαν, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού δωρηθήναι αυτοίς τήν χάριν τής απολυτρώσεως, τήν ευλογίαν τού Ιορδάνου, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού φωτισθήναι ημάς φωτισμόν γνώσεως καί ευσεβείας, διά τής επιφοιτήσεως τού Αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.
Υπέρ τού γενέσθαι τό ύδωρ τούτο αγιασμού δώρον, αμαρτημάτων

λυτήριον, εις ίασιν ψυχής καί σώματος, καί πάσαν ωφέλειαν επιτήδειον, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τού γενέσθαι αυτό ύδωρ αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τού αναδειχθήναι αυτό αποτρόπαιον πάσης επιβουλής ορατών καί αοράτων εχθρών, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τών αντλούντων καί αρυοομένων εις αγιασμόν οίκων, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τού γενέσθαι αυτό πρός καθαρισμόν ψυχών καί σωμάτων, πάσι τοίς αρυομένοις πίστει, καί μεταλαμβάνουσιν εξ αυτού, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τού καταξιωθήναι ημάς εμπλησθήναι αγιασμού, διά τής τών υδάτων τούτων μεταλήψεως, τή αοράτω επιφανεία τού Αγίου Πνεύματος, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τού εισακούσαι Κύριον τόν Θεόν φωνής τής δεήσεως ημών τών αμαρτωλών, καί ελεήσαι ημάς, τού Κυρίου δεηθώμεν.

Υπέρ τού ρυσθήναι ημάς από πάσης θλίψεως, οργής, κινδύνου καί ανάγκης, τού Κυρίου δεηθώμεν

Αντιλαβού, σώσον ελέησον, καί διαφύλαξον ημάς ο Θεός τή σή χάριτι.

Τής Παναγίας, αχράντου, υπερευλογημένης, ενδόξου Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας, μετά πάντων τών αγίων μνημονεύσαντες, εαυτούς καί αλλήλους καί πάσαν τήν ζωήν ημών, Χριστώ τώ Θεώ παραθώμεθα.

ο ιερεύς τήν Ευχήν μυστικώς

Κύριε Ιησού Χριστέ, ο μονογενής Υιός, ο ών εις τόν κόλπον τού Πατρός, ο αληθινός Θεός, η πηγή τής ζωής καί τής αθανασίας, τό φώς τό εκ φωτός, ο ελθών εις τόν κόσμον τού φωτίσαι αυτόν, καταύγασον ημών τήν διάνοιαν τώ Αγίω σου Πνεύματι, καί πρόσδεξαι ημάς μεγαλωσύνην καί ευχαριστίαν σοι προσάγοντας, επί τοίς απ' αιώνος θαυμαστοίς σου μεγαλουργήμασι, καί τή επ' εσχάτων τών αιώνων σωτηρίω σου οικονομία. Εν ή τό ασθενές ημών καί πτωχόν περιβαλόμενος φύραμα, καί τοίς τής δουλείας μέτροις συγκατιών, ο τών απάντων Βασιλεύς, έτι καί δουλική χειρί εν τώ Ιορδάνη βαπτισθήναι κατεδέξω, ίνα τήν τών υδάτων φύσιν αγιάσας ο αναμάρτητος, οδοποιήσης ημίν τήν δι' ύδατος καί Πνεύματος αναγέννησιν, καί πρός τήν πρώτην ημάς αποκαταστήσης ελευθερίαν. Ού τινος θείου Μυστηρίου την ανάμνησιν εορτάζοντες, δεόμεθά σου φιλάνθρωπε Δέσποτα. Ράνον εφ' ημάς τούς αναξίους δούλους σου, κατά τήν θείαν σου επαγγελίαν, ύδωρ καθάρσιον, τής σής ευσπλαγχνίας τήν δωρεάν, εις τό επί τώ ύδατι τούτω τήν αίτησιν ημών τών αμαρτωλών ευπρόσδεκτον γενέσθαι τή σή αγαθότητι, καί τήν ευλογίαν σου δι' αυτού ημίν τε καί παντί τώ πιστώ σου χαρισθήναι λαώ, εις δόξαν τού αγίου προσκυνητού σου Ονόματος. Σοί γάρ πρέπει πάσα δόξα, τιμή, καί προσκύνησις, σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ παναγίω, καί αγαθώ, καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί είπων καθ' εαυτόν τό, Αμήν, τού Διακόνου ήδη πεπληρωκότος τήν Συναπτήν, άρχεται ο ιερεύς μεγαλοφώνως τής Ευχής ταύτης.

Ποίημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ιεροσολύμων

Τριάς υπερούσιε, υπεράγαθε, υπέρθεε, παντοδύναμε, παντεπίσκοπε, αόρατε, ακατάληπτε. Δημιουργέ τών νοερών ουσιών καί τών λογικών φύσεων, η έμφυτος αγαθότης, τό Φώς τό απρόσιτον, τό φωτίζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τόν κόσμον, λάμψον καμοί τώ αναξίω δούλω σου, φώτισόν μου τής διανοίας τά όμματα, όπως ανυμνήσαι τολμήσω τήν άμετρον ευεργεσίαν καί δύναμιν. Ευπρόσδεκτος γενέσθω η παρ' εμού δέησις διά τόν παρεστώτα λαόν, όπως τά πλημμελήματά μου μή κωλύσωσιν ενθάδε παραγενέσθαι τό άγιόν σου Πνεύμα, αλλά συγχώρησόν μοι ακατακρίτως βοάν σοι καί λέγειν καί νύν, Υπεράγαθε Δοξάζομέν σε Δέσποτα φιλάνθρωπε, Παντοκράτορ, προαιώνιε Βασιλεύ. Δοξάζομέν σε τόν Κτίστην, καί Δημιουργόν τού παντός. Δοξάζομέν σε, Υίέ τού Θεού μονογενές, τόν απάτορα εκ Μητρός, καί αμήτορα εκ Πατρός, εν γάρ τή προλαβούση Εορτή νήπιόν σε είδομεν, εν δέ τή παρούση τέλειόν σε ορώμεν, τόν εκ τελείου τέλειον επιφανέντα Θεόν ημών. Σήμερον γάρ ο τής Εορτής ημίν επέστη καιρός, καί χορός αγίων εκκλησιάζει ημίν, καί Άγγελοι μετά ανθρώπων συνεορτάζουσι, Σήμερον η χάρις τού Αγίου Πνεύματος, εν είδει περιστεράς, τοίς ύδασιν επεφοίτησε. Σήμερον ο άδυτος Ήλιος ανέτειλε, καί ο κόσμος τώ φωτί Κυρίου καταυγάζεται. Σήμερον η Σελήνη λαμπραίς ταίς ακτίσι τώ κόσμω συνεκλαμπρύνεται. Σήμερον οι φωτοειδείς αστέρες τή φαιδρότητι τής λάμψεως τήν οικουμένην καλλωπίζουσι. Σήμερον αί νεφέλαι υετόν δικαιοσύνης τή ανθρωπότητι ουρανόθεν δροσίζουσι. Σήμερον ο Άκτιστος υπό τού ιδίου πλάσματος βουλή χειροθετείται. Σήμερον ο Προφήτης καί Πρόδρομος τώ Δεσπότη προσέρχεται, αλλά τρόμω παρίσταται, ορών Θεού πρός ημάς συγκατάβασιν. Σήμερον τά τού, Ιορδάνου νάματα εις ιάματα μεταποιείται τή τού Κυρίου παρουσία. Σήμερον ρείθροις μυστικοίς πάσα η κτίσις αρδεύεται. Σήμερον τά τών ανθρώπων πταίσματα τοίς ύδασι τού Ιορδάνου απαλείφονται. Σήμερον ο Παράδεισος ηνέωκται τοίς ανθρώποις, καί ο τής Δικαιοσύνης Ήλιος καταυγάζει ημίν. Σήμερον τό πικρόν ύδωρ, τό επί Μωϋσέως τώ λαώ, εις γλυκύτητα μεταποιείται τή τού Κυρίου παρουσία. Σήμερον τού παλαιού θρήνου απηλλάγημεν καί ως νέος Ισραήλ διεσώθημεν. Σήμερον τού σκότους ελυτρώθημεν, καί τώ φωτί τής θεογνωσίας καπαυγαζόμεθα. Σήμερον η αχλύς τού κόσμου καθαίρεται τή επιφανεία τού Θεού ημών. Σήμερον λαμπαδοφεγγεί πάσα η κτίσις άνωθεν. Σήμερον η πλάνη κατήργηται, καί οδόν ημίν σωτηρίας εργάζεται η τού Δεσπότου επέλευσις. Σήμερον τά άνω τοίς κάτω συνεορτάζει, καί τά κάτω τοίς άνω συνομιλεί. Σήμερον η Ιερά καί μεγαλόφωνος τών Ορθοδόξων πανήγυρις αγάλλεται. Σήμερον ο Δεσπότης πρός τό βάπτισμα επείγεται, ίνα αναβιβάση πρός ύψος τό ανθρώπινον. Σήμερον ο ακλινής τώ ιδίω οικέτη υποκλίνεται, ίνα ημάς εκ τής δουλείας ελευθερώση. Σήμερον Βασιλείαν ουρανών ωνησάμεθα, τής γάρ Βασιλείας τού Κυρίου ουκ έσται τέλος. Σήμερον γή καί θάλασσα τήν τού κόσμου χαράν εμερίσαντο, καί ο κόσμος ευφροσύνης πεπλήρωται. Είδοσάν σε ύδατα, ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν. Ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω, θεασάμενος τό πύρ τής θεότητος, σωματικώς κατερχόμενον, καί εισερχόμενον επ' αυτόν, ο

Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω, θεωρών τό Πνεύμα τό Άγιον, εν ε ίδει περιστεράς κατερχόμενον, καί περιϊπτάμενόν σοι, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά όπίσω, ορών τόν Αόρατον οραθέντα, τόν Κτίστην σαρκωθέντα, τόν Δεσπότην εν δούλου μορφή, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω, καί τά όρη εσκίρτησαν, Θεόν εν σαρκί καθορώντα, καί νεφέλαι φωνήν έδωκαν, θαυμάζουσαι τόν παραγενόμενον, φώς εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, δεσποτικήν πανήγυριν σήμερον εν τώ Ιορδάνη ορώντες, αυτόν δέ τόν τής παρακοής θάνατον, καί τό τής πλάνης κέντρον, καί τόν τού, Άδου σύνδεσμον εν τώ Ιορδάνη βυθίσαντα, καί Βάπτισμα σωτηρίας τώ κόσμω δωρησάμενον. Όθεν καγώ ο αμαρτωλός καί ανάξιος δούλός σου, τά μεγαλεία τών θαυμάτων σου διηγούμενος, συνεχόμενος φόβω, εν κατανύξει βοώ σοι

Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν, λέγει γεγονωτέρα φωνή

Μέγας εί, Κύριε, καί θαυμαστά τά έργασου, καί ουδείς λόγος εξαρκέσει πρός ύμνον τών θαυμασίων σου (εκ γ'). Σύ γάρ βουλήσει εξ ουκ όντων εις τό είναι παραγαγών τά σύμπαντα τώ σώ κράτει συνέχεις τήν κτίσιν, καί τή σή προνοία διοικείς τόν κόσμον. Σύ εκ τεσσάρων στοιχείων τήν κτίσιν συναρμόσας, τέτταρσι καιροίς τόν κύκλον τού ενιαυτού εστεφάνωσας. Σέ τρέμουσιν αι νοεραί πάσαι Δυνάμεις. Σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί εντυγχάνει τά άστρα, σοί υπακούει τό φώς, σέ φρίττουσιν άβυσσοι, σοί δουλεύουσιν αι πηγαί. Σύ εξέτεινας τόν ουρανόν ωσεί δέρριν, σύ εστερέωσας τήν γήν επί τών υδάτων, σύ περιετείχισας τήν θάλασσαν ψάμμω, σύ πρός αναπνοάς τόν αέρα εξέχεας, Αγγελικαί Δυνάμεις σοί λειτουργούσιν, οι τών, Αρχαγγέλων χοροί σέ προσκυνούσι, τά πολυόμματα Χερουβίμ, καί τά εξαπτέρυγα Σεραφίμ κύκλω ιστάμενα καί περιϊπτάμενα, φόβω τής απροσίτου σου δόξης κατακαλύπτονται. Σύ γάρ Θεός ών απερίγραπτος, άναρχός τε καί ανέκφραστος, ήλθες επί τής γής, μορφήν δούλου λαβών, εν ομοιώματι ανθρώπων γενόμενος, ού γάρ έφερες, Δέσποτα, διά σπλάγχνα ελέους σου, θεάσασθαι υπό τού διαβόλου τυραννούμενον τό γένος τών ανθρώπων, αλλ' ήλθες καί έσωσας ημάς. Ομολογούμεν τήν χάριν, κηρύττομεν τόν έλεον, ού κρύπτομεν τήν ευεργεσίαν, τάς τής φύσεως ημών γονάς ηλευθέρωσας, παρθενικήν ηγίασας μήτραν τώ τόκω σου, πάσα η κτίσις ύμνησέ σε επιφανέντα. Σύ γάρ ο Θεός ημών επί τής γής ώφθης, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφης. Σύ καί τά Ιορδάνια ρείθρα ηγίασας, ουρανόθεν καταπέμψας τό Πανάγιόν σου Πνεύμα, καί τάς κεφαλάς τών εκείσε εμφωλευόντων συνέτριψας δρακόντων. Αυτός ούν, φιλάνθρωπε Βασιλεύ, πάρεσο καί νύν διά τής επιφοιτήσεως τού Αγίου σου Πνεύματος, καί αγίασον τό ύδωρ τούτο (εκ γ,). Καί δός αυτώ τήν χάριν τής απολυτρώσεως, τήν ευλογίαν τού Ιορδάνου. Ποίησον αυτό αφθαρσίας πηγήν, αγιασμού δώρον, αμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων αλεξιτήριον, δαίμοσιν ολέθριον, ταίς εναντίαις δυνάμεσιν απρόσιτον, Αγγελικής ισχύος πεπληρωμένον, ίνα πάντες οι αρυόμενοι καί μεταλαμβάνοντες έχοιεν αυτό πρός καθαρισμόν ψυχών καί σωμάτων, πρός ιατρείαν παθών, πρός αγιασμόν οίκων, πρός πάσαν ωφέλειαν επιτήδειον. Σύ γάρ εί ο Θεός ημών, ο δι' ύδατος καί Πνεύματος ανακαινίσας τήν παλαιωθείσαν φύσιν υπό τής αμαρτίας. Σύ εί ο Θεός ημών, ο δι' ύδατος κατακλύσας επί τού Νώε τήν αμαρτίαν. Σύ εί ο Θεός ημών, ο διά θαλάσσης

ελευθερώσας εκ τής δουλείας Φαραώ, διά Μωϋσέως, τό γένος τών Εβραίων, Σύ εί ο Θεός ημών ο διαρρήξας πέτραν εν ερήμω, καί ερρύησαν ύδατα, καί χείμαρροι κατεκλύσθησαν, καί διψώντα τόν λαόν σου κορέσας. Σύ εί ο Θεός ημών, ο δι' ύδατος καί πυρός, διά τού Ηλιού, απαλλάξας τόν Ισραήλ εκ τής πλάνης τού Βάαλ. Αυτός καί νύν, Δέσποτα, αγίασον τό ύδωρ τούτο, τώ Πνεύματί σου τώ Αγίω. (εκ γ') Δός πάσι, τοίς τε μεταλαμβάνουσι, τόν αγιασμόν, τήν ευλογίαν, τήν κάθαρσιν, τήν υγείαν. Καί σώσον, Κύριε, τούς δούλους σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών. (εκ γ') Καί φύλαξον αυτούς υπό τήν σκέπην σου εν ειρήνη, υπόταξον υπό τούς πόδας αυτών πάντα εχθρόν καί πολέμιον, χάρισαι αυτοίς τά πρός σωτηρίαν αιτήματα καί ζωήν την αιώνιον. Μνήσθητι, Κύριε, τού Αρχιεπισκόπου ημών (δείνος), καί παντός τού Πρεσβυτερίου, τής εν Χριστώ Διακονίας, καί παντός Ιερατικού τάγματος, καί τού περιεστώτος λαού, καί τών δι' ευλόγους αιτίας απολειφθέντων αδελφών ημών, καί ελέησον αυτούς καί ημάς, κατά τό μέγα σου έλεος. Ίνα καί διά στοιχείων, καί διά Αγγέλων, καί διά ανθρώπων, καί διά ορωμένων, καί διά αοράτων, δοξάζηταί σου τό πανάγιον όνομα, σύν τώ Πατρί, καί τώ αγίω Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ειρήνη πάσι
Τάς κεφαλάς ημών

Καί η Ευχή μυστικώς

Κλίνον, Κύριε, τό ούς σου, καί επάκουσον ημών, ο εν Ιορδάνη βαπτισθήναι καταδεξάμενος, καί αγιάσας τά ύδατα, καί ευλόγησον πάντας ημάς, τούς διά τής κλίσεως τών εαυτών αυχένων σημαίνοντας τό τής δουλείας πρόσχημα. Καί καταξίωσον ημάς εμπλησθήναι τού αγιασμού σου διά τής τού ύδατος τούτου μεταλήψεώς τε καί ραντισμού, καί γενέσθω ημίν, Κύριε, εις υγείαν ψυχής καί σώματος.

Εκφώνησις

Σύ γάρ εί ο αγιασμός τών ψυχών καί τών σωμάτων ημών, καί σοί τήν δόξαν, καί ευχαριστίαν, καί προσκύνησιν αναπέμπομεν, σύν τώ ανάρχω σου Πατρί, καί τώ Παναγίω καί αγαθώ καί ζωοποιώ σου Πνεύματι, νύν, καί αεί, καί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Καί ευθύς, ευλογών τά ύδατα σταυροειδώς, βαπτίζει τόν τίμιον Σταυρόν, όρθιον αυτόν κατάγων εν τώ ύδατι καί ανάγων, ψάλλων καί τό παρόν:

Τροπάριον Ήχος α' τρίς

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Καί ραντίζει πάντα τόν Λαόν εκ τού ύδατος. Εισερχόμενοι δέ εν τώ Ναώ, ψάλλομεν τό παρόν Ιδιόμελον εις Ήχον πλ. β'

Ανυμνήσωμεν οι πιστοί, τής περί ημάς τού Θεού οικονομίας τό μέγεθος, εν γάρ τώ ημών παραπτώματι, γενόμενος άνθρωπος, τήν ημών κάθαρσιν Καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, ο μόνος καθαρός καί ακήρατος, αγιάζων εμέ καί τά ύδατα καί τάς κεφαλάς τών δρακόντων, συντρίβων επί τού ύδατος. Αντλήσωμεν ούν ύδωρ, μετ' ευφροσύνης αδελφοί, η γάρ χάρις τού Πνεύματος, τοίς πιστώς αντλούσιν, αοράτως επιδίδοται, παρά Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ηιμών.

Είτα ο ψαλμός, Ευλογήσω τόν Κύριον, καί δίδοται τό κατακλαστόν, καί γίνεται τελεία Απόλυσις.

Τού Μακαριωτάτου Μητροπολίτου κυρού Μάρκου Εφέσου, περί τής Εορτής τών Φώτων, ήτοι τών δώδεκα ημερών.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ

Ιδιόμελα Ήχος δ'
Κοσμά Μοναχού

Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, δι' ημάς καθ' ημάς γενέσθαι κατηξίωσε, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, ουκ αυτός τούτων πρός κάθαρσιν δεόμενος, αλλ' ημίν εν εαυτώ οικονομών τήν αναγέννησιν. Ώ τού θαύματος! δίχα πυρός αναχωνεύει, καί αναπλάττει άνευ συντρίψεως, καί σώζει τούς εις αυτόν φωτιζομένους, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Σέ τόν εν Πνεύματι καί πυρί, καθαίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καθορών ο Βαπτιστής, ερχόμενον πρός αυτόν, δειλιών καί τρέμων εβόα λέγων. Ου τολμώ κρατήσαι τήν κορυφήν σου τήν άχραντον, σύ με αγίασον Δέσποτα τή επιφανεία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

ο αυτός

Δεύτε μιμησώμεθα τάς φρονίμους Παρθένους, δεύτε υπαντήσωμεν τώ φανέντι Δεσπότη, ότι προήλθεν ως νυμφίος πρός τόν Ιωάννην. Ο Ιορδάνης ιδών σε έπτηξε καί έμεινεν. Ο Ιωάννης εβόα. Ου τολμώ κρατήσαι κορυφής αθανάτου. Τό Πνεύμα κατήρχετο εν είδει περιστεράς, αγιάσαι τά ύδατα, καί φωνή ουρανόθεν. Ούτός εστιν ο υιός μου, ο ελθών εις τόν κόσμον, σώσαι γένος ανθρώπων. Κύριε δόξα σοι.

ο αυτός

Βαπτίζεται Χριστός, καί άνεισιν εκ τού ύδατος, συναναφέρει γάρ εαυτώ τόν κόσμον, καί ορά σχιζομένους τούς ουρανούς, ούς ο Αδάμ έκλεισεν εαυτώ καί τοίς μετ' αυτόν. Καί τό Πνεύμα μαρτυρεί τή θεότητι, τώ ομοίω γάρ προστρέχει, καί φωνή εξ ουρανού, εκείθεν γάρ ο μαρτυρούμενος, Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Έτρεμεν η χείρ τού Βαπτιστού, ότε τής αχράντου κορυφής ήψατο, εστράφη Ιορδάνης ποταμός εις τά οπίσω, μή τολμών λειτουργήσαί σοι, ο γάρ

αιδεσθείς, Ιησούν τόν τού Ναυή, πώς τόν Ποιητήν αυτού δειλιάσαι ουκ είχεν. Αλλά πάσαν επλήρωσας οικονομίαν, Σωτήρ ημών, ίνα σώσης τόν κόσμον τή Επιφανεία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Κύριε, πληρώσαι βουλόμενος, ά ώρισας απ' αιώνος, από πάσης τής κτίσεως, λειτουργούς τού μυστηρίου σου έλαβες, εκ τών Αγγέλων τόν Γαβριήλ, εκ τών ανθρώπων τήν Παρθένον, εκ τών ουρανών τόν Αστέρα, καί εκ τών υδάτων τόν Ιορδάνην, εν ώ τό ανόμημα τού κόσμου εξείληψας, Σωτήρ ημών δόξα σοι.

Καί νύν... ο αυτός Ανατολίου

Σήμερον η κτίσις φωτίζεται, σήμερον τά πάντα ευφραίνονται, τά ουράνια άμα καί τά επίγεια. Άγγελοι καί άνθρωποι συμμίγνυνται, όπου γάρ Βασιλέως παρουσία, καί η τάξις παραγίνεται. Δράμωμεν τοίνυν επί τόν Ιορδάνην, ίδωμεν πάντες τόν, Ιωάννην, πώς βαπτίζει Κορυφήν, αχειροποίητον καί αναμάρτητον. Διό Αποστολικήν φωνήν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν. Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ανθρώποις, καταυγάζουσα καί παρέχουσα πιστοίς τό μέγα έλεος.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Εν Ιορδάνη ποταμώ, ιδών σε ο Ιωάννης πρός αυτόν ερχόμενον έλεγε, Χριστέ ό Θεός. Τί πρός τόν δούλον παραγέγονας, ρύπον μή έχων Κύριε; εις όνομα δέ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; αλλά τούτον φέρεις εν εαυτώ. Υιού; αλλ' αυτός υπάρχεις ο σαρκωθείς. Πνεύματος Αγίου; καί τούτο οίδας διδόναι τοίς πιστοίς διά στόματος. Ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτος

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν, πρός τήν σήν γάρ δόξαν αντοφθαλμήσαι τά Χερουβίμ ου δύνανται, ουδέ ατενίσαι τά Σεραφίμ, αλλά φόβω παριστάμενα, τά μέν βαστάζουσι, τά δέ δοξάζουσι τήν δύναμίν σου. Μεθ' ών οικτίρμον, αναγγέλλομεν τήν αίνεσίν σου λέγοντες. ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτος

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Σήμερον ό ουρανού καί γής Ποιητής, παραγίνεται σαρκί εν Ιορδάνη, Βάπτισμα αιτών ο αναμάρτητος, ίνα καθάρη τόν κόσμον από τής πλάνης τού εχθρού, καί βαπτίζεται υπό δούλου, ο Δεσπότης τών απάντων, καί καθαρισμόν δι' ύδατος τώ γένει τών ανθρώπων δωρείται. Αυτώ βοήσωμεν, ο επιφανείς Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...
Ήχος πλ. δ'

Θεοφάνους τόν εκ Παρθένου Ήλιον, βλέπων ό εκ στείρας Λύχνος φαεινός, εν Ιορδάνη αιτούμενον Βάπτισμα, εν δειλία καί χαρά, εβόα πρός αυτόν. Σύ με αγίασον Δέσποτα τή θεία Επιφανεία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Εκ τρίτου, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογία

Κάθισμα Ήχος γ'
Τήν ωραιότητα

Επιφανέντος σου εν Ιορδάνη Σωτήρ, καί βαπτισθέντος σου υπό Προδρόμου Χριστέ, ηγαπημένος Υιός εμαρτυρήθης, όθεν καί συνάναρχος, τώ Πατρί πεφανέρωσαι. Πνεύμα δέ τό Άγιον, επί σέ κατεγίνετο, εν ώ καί φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα Θεώ τώ εν Τριάδι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογία

Κάθισμα Ήχος δ '
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιορδάνη ποταμέ, τί εθαμβήθης θεωρών. Τόν αθεώρητον γυμνόν, είδον καί έφριξα φησί, καί πώς γάρ τούτον ουκ έμελλον φρίξαι καί δύναι; οι Άγγελοι αυτόν, Ορώντες έφριξαν, εξέστη ουρανός, καί γή ετρόμαξε, καί συνεστάλη θάλασσα καί πάντα, τά ορατά καί αόρατα, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τά ρείθρα ηγίασας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας, τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών. υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος. διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν κτίσιν πρός ζωογονίαν.

Προκείμενον Ήχος δ'

Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.
Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες;

Τό, Πάσα πνοή, Ευαγγέλιον, καί ο Ν'

Δόξα... Ήχος β'

Τά σύμπαντα σήμερον αγαλλιάσθω, Χριστός εφάνη εν Ιορδάνη.

Και νύν... τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ιδιόμελον
Ήχος πλ. β'

Θεός Λόγος επεφάνη εν σαρκί, τώ γένει τών ανθρώπων, ίστατο βαπτισθήναι εν Ιορδάνη, καί έλεγεν πρός αυτόν ο Πρόδρομος. Πώς εκτείνω χείρα, καί άψωμαι κορυφής κρατούσης τά σύμπαντα; Ει καί εκ Μαρίας υπάρχεις βρέφος, αλλ' οίδά σε Θεόν προαιώνιον, επί γής βαδίζεις, ο υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ, καί δούλος Δεσπότην, βαπτίζειν ου μεμάθηκα, Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Είθ' ούτως, οι Κανόνες

Κανών τού Κυρίου Κοσμά ού η Ακροστιχίς.

Βάπτισμα ρύψις γηγενών αμαρτάδος.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα, καί διά ξηράς οικείους έλκει, εν αυτώ

κατακαλύψας αντιπάλους, ο κραταιός, εν πολέμοις Κύριος, ότι δεδόξασται.».

Αδάμ τόν φθαρέντα αγαπλάττει, ρείθροις Ιορδάνου καί δρακόντων, κεφαλάς εμφωλευόντων διαθλάττει, ο Βασιλεύς τών αιώνων Κύριος, ότι δεδόξασται.

Πυρί τής θεότητος αϋλω, σάρκα υλικήν ημφιεσμένος, Ιορδάνου περιβάλλεται τό νάμα, ο σαρκωθείς εκ Παρθένου Κύριος, ότι δεδόξασται.

Τόν ρύπον ο σμήχων τών ανθρώπων, τούτοις καθαρθείς εν Ιορδάνη, οίς θελήσας ωμοιώθη ό ήν μείνας, τούς εν σκότει φωτίζει Κύριος, ότι δεδόξασται.

Έτερος Κανών Ιαμβικός, τού Αγίου Ιωάννου τού Δαμασκηνού, ού η Ακροστιχίς διά Στίχων Ηρωελεγείων.

Σήμερον αχράντοιο βαλών, θεοφεγγέϊ πυρσώ,
Πνεύματος, ενθάπτει νάμασιν, αμπλακίην,
Φλέξας παμμεδέοντος εϋς Πάϊς. Ηπιόων δέ, Υμνηταίς μελέων τών δε δίδωσι χάριν.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός
«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ήπειρον αύθις, Ισραίλ δεδειγμένον.
Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων,
Έκρυψεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος,
Ρώμη κραταιά, δεξιάς τού Δεσπότου.»

Όρθρου φανέντος τοίς βροτοίς σελασφόρου,
Νύν εξ ερήμου, πρός ροάς Ιορδάνου
Άναξ υπέσχες, ηλίου σόν αυχένα,
Χώρου ζοφώδους, τόν Γενάρχην αρπάσαι,
Ρύπου τε παντός, εκκαθάραι τήν κτίσιν.

Άναρχε ρείθροις, συνταφέντα σοι Λόγε,
Νέον περαίνεις, τόν φθαρέντα τή πλάνη ,
Ταύτην αφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος,
Όπα κρατίστην. Ούτος ηγαπημένος,
Ίσος τέ μοι Παίς, χρηματίζει τήν φύσιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός
«Ισχύν ο διδούς, τοίς Βασιλεύσιν ημών Κύριος, καί κέρας χριστών αυτού υψών, Παρθένου αποτίκτεται, μολεί δέ πρός τό Βάπτισμα, διό πιστοί βοήσωμεν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.»

Στειρεύουσα πρίν, ητεκνωμένη δεινώς σήμερον, ευφραίνου Χριστού η

Εκκλησία, δι' ύδατος καί Πνεύματος, υιοί γάρ σοι γεγέννηνται, εν πίστει ανακράζοντες. Ούκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Μεγάλη φωνή, εν τή ερήμω βοά Πρόδρομος. Χριστού ετοιμάσατε οδούς, καί τρίβους τού Θεού ημών, ευθείας απεργάσασθε, εν πίστει ανακράζοντες. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Όσοι παλαιών, εκλελύμεθα βρόχων,
Βορών λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
Αγαλλιώμεν, καί πλατύνωμεν στόμα,
Λόγω πλέκοντες, εκ λόγων μελωδίαν,
Ώ τών πρός ημάς, ήδεται δωρημάτων.»

Νέκρωσιν ο πρίν, εμφυτεύσας τή κτίσει,
Θηρός κακούργου, σχηματισθείς εις φύσιν,
Επισκοπείται , σαρκική παρουσία.
Όρθρω φάναντι, προσβαλων τώ Δεσπότη,
Φλάν τήν εαυτού, δυσμενεστάτην κάραν.

Έλκει πρός αυτόν τήν θεόδμητον φύσιν,
Γαστρός τυράννου, συγκεχωσμένην όροις.
Γεννά τε αύθις, γηγενών αναπλάσει,
Έργον φέριστον, εκτελών ο Δεσπότης.
Ίκται γάρ αυτήν, εξαλεξήσαι θέλων.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Ότε τή Επιφανεία σου εφώτισας τά σύμπαντα, τότε η αλμυρά τής απιστίας θάλασσα έφυγε, καί ο Ιορδάνης κάτω ρέων εστράφη, πρός ουρανόν ανυψών ημάς, αλλά τώ ύψει τών θείων εντολών σου, συντήρησον Χριστέ ο Θεός, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί ελέησον ημάς.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοε Κύριε φωνής σου, όν είπας, Φωνή βοώντος εν ερήμω ότε εβρόντησας πολλών επί υδάτων, τώ σώ μαρτυρούμενος Υιώ, όλος γεγονώς τού παρόντος, Πνεύματος δέ εβόησε. Σύ εί Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις».

Ρυπτόμενον ήλιον τίς είδεν, ο Κήρυξ βοά, τόν έκλαμπρον τή φύσει, ίνα σε ϋδασιν Απαύγασμα τής δόξης, Πατρός χαρακτήρ αϊδίου εκπλύνω, καί χόρτος ών, πυρί ψαύσω τής σής θεότητος; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Υπέφηνεν ένθεον ήν είχεν, ευλάβειαν Μωσής περιτυχών σοι, ως γάρ τής βάτου σε φωνήσαντα ησθήθη, ευθύς απεστράφη τάς όψεις, εγω δέ πώς

βλέψω σε τρανώς, ή πώς χειροθετήσω σε; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Ψυχής τελών έμφρονος, καί λόγω τιμώμενος, αψύχων ευλαβούμαι, εί γάρ βαπτίσω σε, κατήγορόν μοι έσται, πυρί καπνιζόμενον όρος, φυγούσα δέ θάλασσα διχή, καί Ιορδάνης ούτος στραφείς, σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Πυρσώ καθαρθείς μυστικής θεωρίας,
Υμνών Προφήτης τήν βροτών καινουργίαν,
Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
Σάρκωσιν εμφαίνουσαν αρρήτου Λόγου,
Ώ τών δυναστών τά κράτη συνετρίβη».

Πεμφθείς ο Πατρός παμφαέστατος Λόγος,
Νυκτός διώσαι τήν καχέσπερον σχέσιν,
Έκριζον ήκεις, καί βροτών αμαρτίας,
Υίας συνελκύσαι τε τή σή Βαπτίσει,
Μάκαρ φαεινούς, εκ ροών Ιορδάνου.

Αυτόν προσιδών τόν περίκλυτον Λόγον,
Τρανώς ο κήρυξ εκβοάται τή κτίσει,
Ούτος προών μου, δεύτερος τώ
σαρκίω, Σύμμορφος εξέλαμψεν ενθέω σθένει,
Έχθιστον ημών εξελείν αμαρτίαν.

Νομήν πρός αυτήν τήν φερέσβιον φέρων,
Θηρά δρακόντων φωλεοίς επιτρέχων.
Άπλητα κύκλα καββαλών Θεός Λόγος,
Πτέρνη τε τόν πλήττοντα παμπήδην γένος,
Τούτον καθειργνύς, εκσαώζει τήν κτίσιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ιησούς ο ζωής αρχηγός, λύσαι τό κατάκριμα ήκει, Αδάμ τού πρωτοπλάστου, καθαρσίων δέ, ως Θεός μή δεόμενος, τώ πεσόντι καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, εν ώ τήν έχθραν κτείνας, υπερέχουσαν πάντα νούν, ειρήνην χαρίζεται».

Συνελθόντων απείρων λαών, υπό Ιωάννου βαπτισθήναι, αυτός εν μέσω έστη, προσεφώνει δέ τοίς παρούσι. Τίς έδειξεν απειθείς, τήν οργήν υμίν εκκλίναι τήν μέλλουσαν; καρπούς αξίους Χριστώ εκτελείτε, παρών γάρ νύν, ειρήνην χαρίζεται.

Γεωργός ο καί Δημιουργός, μέσος εστηκως ως εις απάντων, καρδίας εμβατεύει, καθαρτήριον δέ πτύον χειρισάμενος, τήν παγκόσμιον άλωνα

πανσόφως διϊστησι, τήν ακαρπίαν φλέγων, ευκαρπούσιν αιώνιον, ζωήν χαριζόμενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός
«Εχθρού ζοφώδους καί βεβορβορωμένου,
Ιόν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν,
Μόνοις προσιτήν, οις Θεός Κατηλλάγη».

Αθρών ο Πλάστης εν ζόφω τών πταισμάτων,
Σειραίς αφύκτοις, όν διαρθροί δακτύλοις,
Ίστησιν αμφ' ώμοισιν εξάρας άνω,
Νύν εν πολυρρύτοισι δίναις εκπλύνων,
Αίσχους παλαιού τής Αδάμ καχεξίας.

Μετ' ευσεβείας προσδάμωμεν ευτόνως,
Πηγαίς αχράντοις ρεύσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύσοντες έξ ακηράτου,
Άντλημα προσφέροντα δίψης ενθέου,
Κόσμου προσηνώς εξακεύμενον νόσον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός
«Η φωνή τού Λόγου, ο λύχνος τού Φωτός, ο Εωσφόρος, ο τού Ηλίου Πρόδρομος, εν τή ερήμω, Μετανοείτε, πάσι βοά τοίς λαοίς, καί προκαθαίρεσθε, ιδού γάρ πάρεστι Χριστός, εκ φθοράς τόν κόσμον λυτρούμενος».

Γεννηθείς αρρεύστως, εκ Θεού καί Πατρός, εκ τής Παρθένου, δίχα σαρκούται ρύπου Χριστός, ού τόν ιμάντα, τήν εξ ημών τού Λόγου συνάφειαν, λύειν αμήχανον (διδάσκει ο Πρόδρομος), γηγενείς εκ πλάνης λυτρούμενος.

Εν πυρί βαπτίζει, τελευταίω Χριστός, τούς απειθούντας, καί μή Θεόν φρονούντας αυτόν, εν Πνεύματι δέ καινοποιεί, δι' ύδατος χάριτι, τούς επιγνώμονας αυτού τής θεότητος, τών πλημμελημάτων λυτρούμενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός
«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανολβίω,
Ήχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο.
Ναί φησιν, Ούτος, συμφυής γόνος πέλων,
Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους,
Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία.

Εκ ποντίου λέοντος ο τριέσπερος,
Ξένως Προφήτης εγκάτοις φλοιδούμενος,

Αύθις προήλθε, τής παλιγγενεσίας,
Σωτηρίαν δράκοντος εκ βροτοκτόνου,
Πάσι προφαίνων, τών χρόνων επ' εσχάτων.

Ανειμένων Πόλοιο παμφαών πτυχών,
Μύστης ορά πρός Πατρός εξικνούμενον,
Μένον τε Πνεύμα τώ παναχράντω
Λόγω, Επελθόν ως πέλειαν αφράστω τρόπω,
Δήμοις τε φαίνει, προσδραμείν τώ Δεσπότη.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Ο Οίκος

Τή Γαλιλαία τών Εθνών, τή τού Ζαβουλών χώρα, καί τού Νεφθαλείμ γαία, ως είπεν ο Προφήτης, φώς μέγα έλαμψε Χριστός, τοίς εσκοτισμένοις φαεινή ώφθη αυγή, εκ Βηθλεέμ αστράπτουσα, μάλλον δέ εκ Μαρίας ο Κύριος πάση τή οικουμένη ανατέλλει τάς ακτίνας, ο Ήλιος τής Δικαιοσύνης. Διό οι εξ Αδάμ γυμνοί, δεύτε πάντες υποδύωμεν αυτόν, ίνα θαλφθώμεν, σκέπη γάρ γυμνών, καί αίγλη εσκοτισμένων, ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, τά Άγια Θεοφάνεια τού Κυρίου καί Θεού καί Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Στίχοι

Τούς ουρανούς Βάπτισμα τού Χριστού σχίσαν,
Τούς αυτό μή χραίνοντας ένδον εισάγει.
Βάπτισεν εν ποταμώ Χριστόν Πρόδρομος κατά έκτην.

Αυτώ η δόξα καί τό κράτος, εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέους ευσεβείς, καμίνω πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεύμα δρόσου, αβλαβείς διεφύλαξε, καί θείου Αγγέλου συγκατάβασις, όθεν εν φλογί δροσιζόμενοι, ευχαρίστως ανέμελπον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ώσπερ ουρανώ, σύν τρόμω καί θαύματι παρίσταντο, εν Ιορδάνη αί Δυνάμεις τών Αγγέλων σκοπούμεναι, τοσαύτην Θεού τήν συγκατάβασιν, όπως ο κρατών τήν υπέρω ον τών υδάτων υπόστασιν, εν τοίς ύδασι, σωματοφόρος έστηκεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νεφέλη ποτέ, καί θάλασσα θείου προεικόνιζε, Βαπτίσματος τό θαύμα, εν οίς ο πρίν βαπτίζεται, διεξοδικώς τώ Νομοθέτη λαός, θάλασσα δέ ήν τύπος ύδατος, καί νεφέλη τού Πνεύματος, οις τελούμενοι, Ευλογητός εί κράζομεν, ο

Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Άπαντες πιστοί, εν ώ τήν τελείωσιν ελάβομεν, θεολογούντες ασιγήτως, σύν Αγγέλοις δοξάσωμεν, Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, τούτο γάρ Τριάς υποστάσεσιν ομοούσιος, εις δέ Θεός, ώ καί ψάλλομεν. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας,
Ο τής καμίνου τήν μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσαν ευσεβείς κατευνάσας,
Τήν δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
Όλην πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος».

Σέ ζωγραφούσαν τήν Ασσύριον φλόγα,
Εκστώσαν ίστης, εις δρόσον μετηγμένην.
Ύδωρ όθεν νύν αμφιέσσαο φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστέ προσκεκευθμένον,
Πρός τήν όλισθον εκκαλούμενον τρίβον.

Απορραγέντος τού Ιορδάνου πάλαι,
Ισθμώ περάται λαός, Ισραηλίτης,
Σέ τόν κράτιστον εμφορούντα τήν κτίσιν,
Ηπειγμένως νύν εν ροαίς διαγράφων,
Πρός τήν άρρευστον καί αμείνονα τρίβον.

Ίδμεν τό πρώτον τήν πανώλεθρον κλύσιν,
Οικτρώς σε πάντων εις φθοράν παρεισάγειν,
Ώ τρισμέγιστα χρηματίζων καί ξένα.
Νύν δέ κλύσαντα Χριστέ τήν αμαρτίαν,
Δι' ευπάθειαν, καί βροτών σωτηρίαν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Μυστήριον παράδοξον, η Βαβυλώνος έδειξε κάμινος, πηγάσασα δρόσον, ότι ρείθροις έμελλεν, άϋλον πύρ εισδέχεσθαι ο Ιορδάνης, καί στέγειν σαρκί, βαπτιζόμενον τόν Κτίστην, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας».

Απόθου φόβον άπαντα, ο Λυτρωτής τώ Προδρόμω έφησεν, εμοί δέ πειθάρχει, ως Χριστώ μοι πρόσελθε, τούτο γάρ φύσει πέφυκα, εμώ προστάγματι είξον, καί βάπτισόν με συγκαταβάντα, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρημάτων ως ακήκοεν, ο Βαπτιστής τού Δεσπότου, σύντρομος παλάμην εκτείνει, χειραπτήσας όμως δέ, τήν κορυφήν τού Πλάστου αυτού, τώ

βαπτισθέντι εβόα. Αγίασόν με, σύ γάρ Θεός μου, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριάδος η φανέρωσις, εν Ιορδάνη γέγονεν, αύτη γάρ υπέρθεος φύσις, ο Πατήρ εφώνησεν. Ούτος ο βαπτιζόμενος, Υιός ο αγαπητός μου, τό Πνεύμα συμπαρήν τώ ομοίω, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμος

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται.
Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει, τού σκότους ο προστάτης.
Νύν ευλογείτω συντόνως τόν αίτιον,
Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία.

Τριττοί θεουδείς εμπύρως δροσούμενοι,
Αιγλήντα τριτταίς παμφαώς αγιστείαις,
Σαφώς εδήλουν τήν υπέρτατον φύσιν,
Μίξει βροτεία πυρπολούσαν εν δρόσω,
Ευκτώς άπασαν τήν ολέθριον πλάνην.

Λευχειμονείτω πάσα γήϊνος φύσις,
Εκπτώσεως νύν ουρανών επηρμένη.
Ώ γάρ τά πάντα συντετήρηται Λόγω
Νάουσι ρείθροις εκπλυθείσα πταισμάτων,
Τών πρίν πέφευγε παμφαώς λελουμένη.

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Ψαλλόμενα εν τή Ωδή ταύτη
Ήχος β'

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν καί ενδοξοτέραν, τών άνω στρατευμάτων. (Δίς)
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν Ιορδάνη, ελθόντα βαπτισθήναι.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν υπό Προδρόμου, τό βάπτισμα λαβόντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ τής πατρώας, φωνής μαρτυρηθέντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν ένα τής Τριάδος, κλίναντα τόν αυχένα, καί βάπτισμα λαβόντα.
Προφήτα, δεύρο πρός με, έκτεινον τήν χείρα, καί βάπτισόν με τάχος.
Προφήτα, άφες άρτι, καί βάπτισόν με θέλων, πληρώσαι καί γάρ ήλθον, πάσαν δικαιοσύνην.

Έτερα εις τόν Ιαμβικόν Κανόνα

Σήμερον ο Δεσπότης, κλίνει τόν αυχένα, χειρί τή τού Προδρόμου.

Σήμερον Ιωάννης, βαπτίζει τόν Δεσπότην, εν ρείθροις, Ιορδάνου.
Σήμερον ό Δεσπότης, νάμασιν ενθάπτει, βροτών τήν αμαρτίαν.
Σήμερον ο Δεσπότης, άνωθεν μαρτυρείται, Υιός ηγαπημένος.
Σήμερον ο Δεσπότης, ήλθεν αγιάσαι, τήν φύσιν τών υδάτων.
Σήμερον ο Δεσπότης, τό βάπτισμα λαμβάνει, υπό χειρός Προδρόμου.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.»

Δαυϊδ πάρεσο, Πνεύματι τοίς φωτιζομένοις. Νύν προσέλθετε, άδε πρός Θεόν, εν πίστει λέγων φωτίσθητε, ούτος ο πτωχός εκέκραξεν Αδάμ εν πτώσει, καί γάρ αυτού εισήκουσε Κύριος ελθών, ρείθροις τού Ιορδάνου, φθαρέντα δέ ανεκαίνισεν.

Ο Ησαίας λούσασθε, καί καθάρθητε φάσκει, τάς πονηρίας έναντι, αφέλεσθε Κυρίου, οι διψώντες, ύδωρ επί ζών πορεύεσθε, ρανεί γάρ ύδωρ καινοποιόν Χριστός, τοίς προστρέχουσιν αυτώ εν πίστει, καί πρός ζωήν τήν αγήρω, βαπτίζει Πνεύματι.

Συντηρώμεθα χάριτι, Πιστοί καί σφραγίδι, ως γάρ όλεθρον έφυγον, φλιάς Εβραίοι πάλαι αιμαχθείσης, ούτω καί ημίν, εξόδιον τό θείον τούτο, τής παλιγγενεσίας λουτήριον έσται, ένθεν καί τής Τριάδος, οψόμεθα φώς τό άδυτον.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ώ τών υπέρ νούν, τού τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μήτερ ευλογημένη,
Δι' ής τυχόντες παντελούς σωτηρίας,
Επάξιον κροτούμεν ώς ευεργέτη,
Δώρον φέροντες ύμνον ευχαριστίας.»

Ίδμεν τά Μωσεί τή βάτω δεδειγμένα,
Δεύρο ξένοις, θεσμοίσιν εξειργασμένα.
Ως γάρ σέσωσται, πυρφορούσα Παρθένος,
Σελασφόρον τεκούσα τόν ευεργέτην,
Ιορδάνου τε, ρείθρα προσδεδεγιμένα.

Χρίεις τελειών, τήν βρότειον ουσίαν,

Άναξ άναρχε, Πνεύματος κοινωνία,
Ροαίς αχράντοις, εκκαθάρας καί σκότους,
Ισχύν θριαμβεύσας τε, τήν επηρμένην,
Νύν εις άληκτον, εξαμείβεαι βίον.

Εξαποστειλάριον
Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ή χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εκ τρίτου

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Γερμανού Πατριάρχου

Φώς εκ φωτός, έλαμψε τώ κόσμω, Χριστός ό Θεός ημών, ο επιφανείς Θεός, τούτον λαοί προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Ο αυτός

Πώς σε Χριστέ, δούλοι τόν Δεσπότην αξίως τιμήσωμεν; ότι εν τοίς ύδασι, πάντας ημάς ανεκαίνισας.

Ο αυτός

Σύ εν Ιορδάνη βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίασας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού Κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής οικονομίας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Τό αληθινόν φώς επεφάνη, καί πάσι τόν φωτισμόν δωρείται. Βαπτίζεται Χριστός μεθ' ημών, ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τόν αγιασμόν τώ ύδατι, καί ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον τό φαινόμενον, καί υπέρ τούς ουρανούς τό νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος τό Πνεύμα, διά καταδύσεως, η πρός Θεόν ημών άνοδος γίνεται, θαυμάσια τά έργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνευματος, Υιός μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός, πρός όν βοήσωμεν, Ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Δοξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Νάματα Ιορδάνια περιεβάλου Σωτήρ, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, καί έκλινας κορυφήν τώ Προδρόμω ο τόν ουρανόν μετρήσας σπιθαμή, ίνα επιστρέψης κόσμον εκ πλάνης, καί σώσης τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β' Ανατολίου

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται, κορυφής τού Δεσπότου. Αι δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ιδών

ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ, καί επί γής οφθέντι, καί φωτίσαντι τόν κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν ψάλλομεν, αντί τών Τυπικών, τά Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'
Ήχος β'

Στίχ. α'. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. β'. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, εκ λαού βαρβάρου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τά οπίσω;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...
Δόξα... Καί νύν...
Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'
Ήχος β'

Στίχ. α'. Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τής φωνής τής δεήσεώς μου.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στιχ. β'. Ότι έκλινε τό ούς αυτού εμοί, καί εν ταίς η μέραις μου επικαλέσομαι.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου ευροσάν με.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. δ'. Ελεήμων ο Κύριος καί δίκαιος, καί ο Θεός ημών ελεεί.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...
Δόξα... Καί νύν...
Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'
Ήχος α'
Στίχ. α'. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.
Ήχος α'
Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Ειπάτω δή οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. γ'. Ειπάτω δή οίκος Ααρών, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. δ'. Ειπάτωσαν δή πάντες οι φοβούμενοι τό Κύριον, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Ε ι σ ο δ ι κ ό ν
Ευλογημένος ο ερχόμενος εν Ονόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καί επέφανεν ημίν. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.
Ήχος α'
Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.
Δόξα... Καί νύν...
Κοντάκιον Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Αντί δέ τού Τρισαγίου
Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ανθρώποις. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Σύναξις τού τιμίου ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε, εκέκραξα, ιστώμεν στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά ιδιόμελα τής Εορτής τρία.

Ήχος β'

Τόν φωτισμόν ημών, τόν φωτίσαντα πάντα άνθρωπον, ιδων ο Πρόδρομος, βαπτισθήναι παραγενόμενον, χαίρει τή ψυχή, καί τρέμει τή χειρί, δείκνυσιν αυτόν, καί λέγει τοίς λαοίς, ίδε ο λυτρούμενος τόν Ισραήλ, ο ελευθερών ημάς εκ τής φθοράς. Ώ αναμάρτητε, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τού Λυτρωτού ημών, υπό δούλου βαπτιζομένου, καί τή τού Πνεύματος παρουσία μαρτυρουμένου, έφριξαν ορώσαι Αγγέλων στρατιαί, φωνή δέ ουρανόθεν ηνέχθη εκ Πατρός. Ούτος όν ο Πρόδρομος χειροθετεί, Υιός μου υπάρχει ο αγαπητός, εν ώ ηυδόκησα, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Τά Ιορδάνια ρείθρα, σέ τήν πηγήν εδέξαντο, καί ο Παράκλητος, εν είδει περιστεράς κατήρχετο, κλίνει κορυφήν, ο κλίνας ουρανούς, κράζει Καί βοά, πηλός τώ Πλαστουργώ. Τί μοι επιτάττεις τά υπέρ εμέ; εγώ χρείαν έχω τού σού βαπτισμού. Ώ αναμάρτητε, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια τού Προδρόμου

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες υμάς

Πανεύφημε Πρόδρομε Χριστού, Βαπτιστά θεόληπτε σέ ευσεβώς μακαρίζοντες, Χριστόν δοξάζομεν, τόν εν Ιορδάνη, κλίναντα τήν κάραν σοι, καί φύσιν τών βροτών αγιάσαντα. Αυτόν ούν πρέσβευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Υψόθεν προσέβλεψας σοφέ, Ιωάννη Πρόδρομε, Πατρός τήν δόξαν τήν άρρητον, Υιόν εν ύδατι, καί τό Πνεύμα είδες, απελθόν ως πέλειαν, καθαίρον καί φωτίζον τά πέρατα, διό Τριάδος σε, μυστιπόλον αναμέλποντες, σού τιμώμεν, τήν θείαν πανήγυριν.

Ρωσθείς θεία χάριτι Χριστού, Βαπτιστά καί Πρόδρομε, σύ τόν, Αμνόν ημίν έδειξας, τόν κόσμου αίροντα, αμαρτίας πάσας, καί αυτώ προσήρμοσας, ιδυάδα Μαθητών χαίρων σήμερον, όν καθικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς

ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ένσαρκε Λύχνε, Πρόδρομε τού Σωτήρος, βλάστημα Στείρας, φίλε τού εκ Παρθένου, όν σκιρτήμασι νηδύος προσεκύνησας, καί εβάπτισας νάμασι τού Ιορδάνου, τούτω πρέσβευε δεόμεθα Προφήτα, τάς τών μελλόντων ημάς εκφυγείν τρικυμίας.

Καί νύν... ο αυτός

Θεός Λόγος επεφάνη εν σαρκί, τώ γένει τών ανθρώπων, ίστατο βαπτισθήναι εν Ιορδάνη, καί έλεγε πρός αυτόν ο Πρόδρομος. Πώς εκτείνω χείρα, καί άψωμαι κορυφής κρατούσης τά σύμπαντα; Εί καί εκ Μαρίας υπάρχεις βρέφος, αλλ' οίδά σε Θεόν προαιώνιον, επί τής γής βαδίζεις, ο υμνούμενος υπό τών Σεραφίμ καί δούλος Δεσπότην, βαπτίζειν ου μεμάθηκα. Ακατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν ο Κύριος εποίησεν.

Στίχ. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ.

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν ο Κύριος εποίησεν.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν ο Κύριος εποίησεν.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τά οπίσω;

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν ο Κύριος εποίησεν.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Ως είδέ σε Δέσποτα, ο Ιωάννης ο Πρόδρομος, πρός αυτόν αφικόμενον, έκθαμβος γενόμενος, ως ευγνώμων δούλος, σύν φόβω εβόα. Τίς η ταπείνωσις Σωτήρ; τίς ή πτωχεία, ήν περιβέβλησαι; ο πλούτω αγαθότητος, ταπειθωνέντα τόν άνθρωπον, ανυψώσας ως εύσπλαγχνος, ως αυτόν ενδυσάμενος.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Δεύρο δή μοι σήμερον, επιτελούντι μυστήριον, τώ Προδρόμω αντέφησε, φρικτώς διακόνησον, ο Σωτήρ τών όλων, καί μή δειλιάσης, τόν συντριβέντα γάρ Αδάμ, τή αμαρτία καινοποιούμενος, βαπτίζομαι ως άνθρωπος, ο κατά φύσιν αμόλυντος, Ιορδάνου τοίς ύδασιν, εν οίς βλέπεις παρόντα με.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Ήλιον ρυπτόμενον, τίς γηγενών εθεάσατο; Ιωάννης αντέφησε, καί τόν επενδύοντα, ουρανόν νεφέλαις, γυμνούμενον όλον; καί τόν πηγάς καί ποταμούς, δημιουργούντα ύδασι βαίνοντα; εκπλήττομαι την άφατον, οικονομίαν σου Δέσποτα! μή βαρύνης τόν δούλόν σου, φοβεροίς επιτάγμασιν.

Δόξα... Ήχος δ' Βύζαντος

Ως τού Πνεύματος εραστής, καί τής χάριτος θεόφθογγος χελιδών, τρανώς τήν οικονομίαν τού Βασιλέως, βροτών τώ γένει εξ Αγνής φαεινώς ανατείλαντος, εις μερόπων ανάκλησιν, κατεμήνυσας Πρόδρομε, τών σκυθρωπών ηθών, απελαύνων τό τέρμα, καί ζωής αϊδίου επιβαλέσθαι ιθύνων, τάς καρδίας τών εν μετανοία βαπτιζομένων, μάκαρ θεόληπτε.

Καί νύν... ο αυτός

Δεύτε μιμησώμεθα τάς φρονίμους Παρθένους, δεύτε υπαντήσωμεν τώ φανέντι Δεσπότη, ότι προήλθεν ως νυμφίος πρός τόν Ιωάννην, ο Ιορδάνης ιδών σε έπτηξε καί έμεινεν, ο Ιωάννης εβόα. Ου τολμώ κρατήσαι κορυφής αθανάτου, τό Πνεύμα κατήρχετο, εν είδει περιστεράς, αγιάσαι τά ύδατα, καί φωνή ουρανόθεν. Ούτός εστιν ο Υιός μου, ο ελθών εις τόν κόσμον, σώσαι γένος ανθρώπων, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον τού Αγίου
Ήχος δ'

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, σοί δέ αρκέσει η μαρτυρία τού Κυρίου Πρόδρομε, ανεδείχθης γάρ όντως καί Προφητών σεβασμιώτερος, ότι καί εν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον. Όθεν τής αληθείας υπεραθλήσας, χαίρων ευηγγελίσω καί τοίς εν άδη, Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί, τόν αίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί παρέχοντα ημίν τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Ιησού γεννηθέντος εκ Παρθένου Μαρίας, καί εν Ιορδάνη βαπτισθέντος υπό Ιωάννου, τό πνεύμα κατήλθεν επ' αυτόν, ορώμενον εν είδει περιστεράς, διά τούτο ο Προφήτης, σύν τοίς Αγγέλοις έλεγε κραυγάζων. Δόξα τή παρουσία σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Εν τοίς ρείθροις βλέψας σε τού Ιορδάνου, βαπτισθήναι θέλοντα, ο μέγας Πρόδρομος Χριστέ, εν ευφροσύνη εκραύγαζεν. Ήλθες εφάνης τό φώς τό απρόσιτον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Πεντηκοστός. Ο Κανών τής Εορτής.

Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα, εις η' καί τού Αγίου εις ς' ού η ακροστιχίς.

Βαπτιστά Χριστού, τούς επαίνους μου δέχου
Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος β'

«Τώ τήν άβατον, κυμαινομένην θάλασσαν, θείω αυτού προστάγματι, αναξηράναντι, καί πεζεύσαι δι' αυτής, τόν Ισραηλίτην λαόν καθοδηγήσαντι, Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Βαπτιζόμενον, τώ τών παθών μου κλύδωνι, Πρόδρομε ταίς πρεσβείαις σου, φθάσας διάσωσον, απαθείας γάρ αυτός, γέγονας δοχείον σεπτόν, καί καθαρώτατον, Κυρίω άνωθεν, εκ βρέφους ανακείμενος.

Αγαλλόμενος, ο Θεώ παριστάμενος, Άγγελος τόν ισάγγελον, ευηγγελίσατο, Ζαχαρία τώ σεπτώ, σού ιεραρχούντι Πατρί, σέ παμμακάριστε, Κυρίου Πρόδρομον, καί φίλον γενησόμενον.

Πλήρης γέγονας, τού Παναγίου Πνεύματος, έτι κοιλία σής Μητρός, ένδον φερόμενος, καί σκιρτήματι τερπνώ, τόν τής Παρθενίας καρπόν, χαίρων

εμήνυσας, καί προσεκύνησας, Προφήτα πανσεβάσμιε.

Τόν τήν άβατον, πάσιν ανθρώποις πρότερον, ξένην οδόν βιώσεως, αποτεμόμενον, καί βαπτίσαντα Χριστόν, εν ταίς Ιορδάνου ροαίς, ανευφημήσωμεν, Κυρίου Πρόδρομον, τόν θείον καί θεόφρονα.

Θεοτοκίον

Ιερώτατον, τής Παρθενίας τέμενος, η εν γαστρί Θεόν Λόγον, κυοφορήσασα, τούς προστρέχοντας εις σέ, καί προσκαλουμένους Αγνή, σώζε πρεσβείαις σου, κινδύνων λύουσα, τήν έφοδον πανάμωμε.

Καταβασία

«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον, Ήπειρον αύθις, Ισραήλ δεδειγμένον, Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων, Έκρυψεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος, Ρώμη κραταιά δεξιάς τού Δεσπότου».

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής Πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ηυφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος πλήν σου Κύριε».

Στειρώσεως τό όνειδος διαλύσας, επέγνως τής Παρθένου τόν θείον Τόκον, σκιρτήσας αγαλλόμενος εν κοιλία, Μητρός πανεύφημε, Αγγέλων σύσκηνε, τού Κυρίου Πρόδρομε, μύστα τής χάριτος.

Τάς τρίβους προητοίμασας τού Κυρίου, βαδίσας πρό προσώπου αυτού Προφήτα, ως λύχνος πάσι φαίνων γάρ τό τής δοξης, Πατρός απαύγασμα, φανέν σώματι, δι' ύδατος υπέδειξας, πάντων πρόκριτε.

Ανέτειλας ως όρθρος δικαιοσύνης, τόν Ήλιον μηνύων τοίς εν τώ σκότει, τής πάντων σωτηρίας σύ γάρ εγένου, κήρυξ καί Προδρομος, καί πάσιν έλεγες. Τώ Χριστώ προσέλθετε, πίστει καί σώζεσθε.

Θεοτοκίον

Χαράν τήν ανεκλάλητον δεξαμένη, συνέλαβες ασπόρως τόν σόν Δεσπότην, τόν πάσαν τήν υφήλιον Θεομήτορ, ανακαλούμενον, ώ καί κραυγάζομεν. Ως ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Καταβασία

«Ο σοι παλαιών εκλελύμεθα βρόχων, Βορών λεόντων, συντεθλασμένων μύλας, Αγαλλιώμεν καί πλατύνωμεν στόμα, Λόγω πλέκοντες εκ λόγων μελωδίας, Ώ τών πρός ημάς ήδεται δωρημάτων».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο μέγας υετός, πρός ποτάμια ρείθρα, προέρχεται σαρκί, βαπτισθήναι θελήσας, πρός όν ο θείος Πρόδρομος, εκθαμβούμενος έλεγε. Πώς βαπτίσω σε, ρύπον μή έχοντα όλως; πώς εκτείνω μου, τήν δεξιάν επί κάραν, ήν τρέμει τά σύμπαντα;

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Έκων κατήλθε επί γής, καί εσαρκώθη δι' ημάς, ως ηυδόκησεν αυτός, ο ακατάληπτος Θεός, καί βαπτισθήναι ηνέσχετο ο φωτισμός ημών, όθεν πρός αυτόν απεφθέγγετο, ο Πρόδρομος βοών. Ου τολμώ σου Σωτήρ, τής κορυφής εφάψασθαι, ορών σου, τό ακατάληπτον Κύριε, ο πάντα Λόγε, πρός τό συμφέρον, οικονομήσας δόξα σοι.

Ωδή δ'

«Υμνώ σε ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, έως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα. Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ δοξάζω Πολυέλεε».

Ρυπώντας αποπλυνειν ύδατι, απεστάλης πρός τού Δεσπότου, ευτρεπίζων δέχεσθαι, τόν αίροντα τήν αμαρτίαν Χριστόν, καί τήν πλάνην απελαύνοντα, θεογνωσίας αίγλη πανσεβάσμιε.

Ιού με δρακοντίου δήγματος, ιαθήναι μάκαρ δυσώπει, ο τόν Χριστόν νάμασι, βαπτίσας τοίς τού, Ιορδάνου, εν ώ τών δρακόντων εμφωλεύουσαν, τήν πονηρίαν ο Σωτήρ συνέθλασε.

Σοφία τού Θεού κοσμούμενος, προελήλυθας Χριστοκήρυξ, βοώντος γάρ γέγονας, κραυγάζουσα Μετανοείτε φωνή, ως Προφήτης προηγόρευσας, τόν υπέρ πάντας ανθρώπους σε δεικνύοντα.

Τήν ξένην καί ανθρώποις άτριπτον, επαγόμενος πολιτείαν, επέστης τοίς ύδασι, πανάριστε τού Ιορδάνου, φωνής τού Πατρός ακροασόμενος, καί παρουσίαν Πνεύματος οψόμενος.

Θεοτοκίον

Ο πάντα πλαστουργήσας Κύριος, καθ' ημάς αυτός πλαστουργείται, υποδύς γάρ Πάναγνε τήν μήτραν σου τήν Παναγίαν, μορφήν τών ανθρώπων ημφιάσατο, καί τήν αυτού εικόνα διεσώσατο.

Καταβασία

«Πυρσώ καθαρθείς, μυστικής θερίας, Υμνών Προφήτης τήν βροτών καινουργίαν, Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην, Σάρκωσιν εμφαίνουσαν αρρήτου Λόγου, Ώ τών δυναστών, τά κράτη συνετρίβη».

Ωδή ε'

«Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων η σωτηρία, τών απεγνωσμένων Χριστέ Σωτήρ μου, πρός σέ ορθρίζω Βασιλεύ τής ειρήνης, φώτισόν με τή επιλάμψει σου, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι».

Υπερφυούς, αρετής λαμπηδόσιν ηγλαϊσμένος, ως εξ ουρανίου μυσταγωγίας, ρείθροις επέστης,, Ιορδάνου βαπτίζων, καί καθαίρων διά τού ύδατος, Πρόδρομε τούς πίστει, ψυχής προσιόντας σοι.

Τό καθαρόν, καί ακήρατον φέγγος μέλλων βαπτίζειν, σκεύος καθαρότητος ανεδείχθης, μείζων γάρ πάντων, υπ' αυτού προεκρίθης. Προφητών τε σεβασμιώτερος, τόν προφητευθέντα, ιδείν γάρ ηξίωσαι.

Ο προσταλείς, πρό προσώπου Κυρίου καί τάς ευθείας, τρίβους τοίς ανθρώποις υποδεικνύων, άπτεται τρέμων κορυφής τού Δεσπότου, καί βαπτίζει λέγων ο Πρόδρομος. Έτερον εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι.

Θεοτοκίον

Υιός Θεού, ο Υιός σου Παρθένε σαφώς εδείχθη, έργα ως Θεός τελών βουλήσει μόνη, όθεν σε πάντες αληθώς Θεοτόκον, καί κυρίως επονομάζομεν, άλλην γάρ Μητέρα, Θεού ού γινώσκομεν.

Καταβασία

«Εχθρού ζοφώδους καί βεβορβορωμένου, Ιόν καθάρσει, Πνεύματος λελουμένοι, Νέαν προσωρμίσθημεν, απλανή τρίβον, Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν, Μόνοις προσιτήν, οίς Θεός κατηλλάγη».

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε»

Σύ τού Λόγου φωνή προελήλυθας, καί ως Εωσφόρος αστήρ ανατέταλκας, προκαταγγέλλων Πρόδρομε, σαφώς Δικαιοσυνης τόν Ήλιον.

Επιγείους φροντίδας ηγνόησας, καί τάς ουρανίους ελπίδας επλούτησας, επί τής γής ως Άγγελος, τήν ζωήν διανύσας πανόλβιε.

Προφητών σε σφραγίδα γινώσκομεν, ως τή Παλαιά καί Καινή μεσιτεύσαντα, καί Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, τού Σωτήρος Χριστού καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον

Ανερμήνευτος όντως η σύλληψις, άφραστος ο τόκος σου καί ακατάληπτος, πάσι πιστοίς γνωρίζεται, καί πιστεύεται μόνη Θεόνυμφε.

Καταβασία

«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανοβλίω, Ήχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο. Ναί φησιν, Ούτος συμφυής γόνος πέλων, Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους, Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία».

Κοντάκιον αυτόμελον

Ήχος πλ. β'

Τήν σωματικήν σου παρουσίαν δεδοικώς ο Ιορδάνης, τρόμω υπεστρέφετο, τήν πνευματικήν δέ λειτουργίαν εκπληρών ο Ιωάννης, φόβω υπεστέλλετο, τών Αγγέλων αι τάξεις εξεπλήττοντο, ορώσαί σε εν ρείθροις σαρκί βαπτιζόμενον, καί πάντες οι εν τώ σκότει κατηυγάζοντο, ανυμνούντές σε τόν φανέντα, καί φωτίσαντα τά πάντα.

Ο Οίκος

Τώ τυφλωθέντι Αδάμ εν Εδέμ, εφάνη Ήλιος εν Βηθλεέμ, καί ήνοιξεν αυτού τάς κόρας, αποπλύνας αυτάς Ιορδάνου τοίς ύδασι τώ μεμελανωμένω καί συνεσκοτισμένω φώς ανέτειλεν άσβεστον, ουκ έτι αυτώ νυξ, αλλά πάντα ημέρα, τό πρός πρωϊ πρωϊ, δι' αυτόν εγεννήθη, δειλινόν γάρ εκρύβη ως γέγραπται, εύρεν αυγήν, εγείρουσαν αυτόν, ο πρός εσπέραν πεσών, απηλλάγη τού γνόφου, καί έφθασε πρός Όρθρον τόν φανέντα, καί φωτίσαντα τά πάντα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Η Σύναξις τού Αγίου ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου. Συνέδραμε δέ καί η τής παντίμου καί αγίας αυτού Χειρός πρός τήν Βασιλεύουσαν μετένεξις.

Στίχοι

Εμή σε γλώσσα Κήρυξ πώς άν αινέση,
Όν γλώσσα Χριστού γηγενών μείζω λέγει;
Μνήμη εβδομάτη Προδρόμου λάχεν αιδοίοιο.

Ταίς τού σού Προδρόμου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Βάτος εν όρει πυράφλεκτος, καί δροσοβόλος κάμινος Χαλδαϊκή, σαφώς προγράφει σε Θεόνυμφε, τό γάρ θείον άϋλον, εν υλική γαστρί, πύρ αφλέκτως εδέξω, διό τώ εκ σού τεχθέντι ψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ιερουργήσας τό Βάπτισμα, καί τελειώσας Πρόδρομε τά πρός Θεόν, σαφώς δοθέντα σοι Μυστήρια, ως αρνίον άκακον Ιερουργούμενος, προσηνέχθης θυσία, διό μετά σού συμφώνως ψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Νέος Ηλίας γενόμενος, σύν παρρησία Πρόδρομε καί βασιλείς σαφώς ελέγχεις ανομήσαντας, σού τόν βίον άϋλον επιδεικνύμενος, ως εκείνος τρισμάκαρ, διό μετά σού Προφήτα ψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ο προφητών περισσότερος, καί Αποστόλων Πρόδρομε τών τού Χριστού, τό θείον γέρας κληρωσάμενος, σύ τού Νόμου πλήρωμα, καί απαρχή σαφώς, νέας χάριτος ώφθης, διό μετά σού τρισμάκαρ ψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Υμνολογίαις τήν πανάγιον, καί θεοδόχον Δέσποιναν πανευσεβώς, αξίως πάντες ανυμνήσωμεν, ως Θεόν κυήσασαν, μονογενή ημίν, τοίς ανθρώποις οφθέντα, πρός όν οι πιστοί συμφώνως ψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας, ο τής καμίνου, τήν μετάρσιον φλόγα, Νέους φέρουσαν ευσεβείς κατευνάσας, Τήν δυσκάθεκτον, αχλύν εξ αμαρτίας, Όλνη πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος»

Ωδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρός έν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Σέ τόν επί γής, ισάγγελον φανέντα, παρηλλαγμένω πολιτευματι, καί πάντων ανώτερον, Ιωάννη παμμακάριστε, χαρμονικώς γεραίρομεν, κράζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Μίαν εν τρισί, θεότητος ουσίαν, ομοουσίοις υποστάσεσι, Προφήτα μεμύησαι, τή φωνή γάρ τού Γεννήτορος, καί παρουσία Πνεύματος, έγνως τόν βαπτισθέντα, Λόγον Θεού τόν αϊδιον.

Όρθρος νοητός, τόν Ήλιον μηνύων, τόν εκ Παρθένου ανατείλαντα, εκ στείρας προέδραμες, Ιωάννη πανσεβάσμιε, καί τόν Αμνόν εκήρυξας, κόσμου τήν αμαρτίαν, φιλανθρωπία τόν αίροντα,

Ύπερθεν ημάς, νύν μάκαρ εποπτεύων, ταίς σαίς πρεσβείαις διαφύλαξον, τώ θείω κηρύγματι, επομένους σου πανόβλιε, καί διδαχαίς εμμένοντας, Πρόδρομε τοίς ενθέοις, καί σωτηρίοις σου δόγμασι.

Θεοτοκίον

Δόξης τού Πατρός, συνέλαβες αφράστως, τό προαιώνιον απαύγασμα, καί Λόγον τόν άναρχον, εν αρχή όντα νοούμενον, καί νύν εκ σού πρωτότοκον, Πάναγνε γεγονότα, αναλλοιώτως τής κτίσεως.

Καταβασία

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται. Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι. Μόνος στενάζει τού σκότους ο προστάτης. Νύν ευλογείτω συντόνως τόν Αίτιον, Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία»

Ωδή θ'

Η τιμιωτέρα ου στιχολογείται, αλλά ψάλλεται η θ' Ωδή τής Εορτής μετά τών Μεγαλυναρίων, καί η τού Αγίου, εν ή λέγομεν Στίχον, «Άγιε τού Θεού», ή, «Βαπτιστά τού Χριστού πρέσβευε υπέρ ημών».

Η τόν πρό Ηλίου φωστήρα

Εκ τής ερημίας, η Πρόδρομος φωνή, τόν Λόγον δείκνυσι, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, καί παρόντα περιχαρώς, βαπτίζειν ευτρεπίζεται, τόν τάς ψυχάς καθαίροντα, τής αμαρτίας διά πίστεως.

Χάρις τε καί Νόμος, μεσίτην σε σεπτόν, σαφώς προβάλλεται, τόν μέν σφραγίζοντα, τής δέ αρχόμενον, τόν απάντων τών Προφητών, τώ Λόγω

προτιμώμενον, τόν υπέρ τά ορώμενα, νύν βεβηκότα Πανσεβάσμιε.

Ο τοίς ασωμάτοις, εφάμιλλον ζωήν επιδειξάμενος, Αγγελικαίς χορείαις συνευφραίνεται, καί τώ θρόνω παρεστηκώς, τού Δεσπότου αγάλλεται, τοίς ευφημούσιν άφεσιν, καί σωτηρίαν εξαιτούμενος

Θεοτοκίον

Υπέρ ευσπλαγχνίαν, ο πάντων Λυτρωτής, άνθρωπος γίνεται, καί σαρκικήν καταδέχεται γέννησιν, φιλάνθρωπος υπέρ ανθρώπων, ο φύσει ών φιλάνθρωπος, παρθενικής εκ μήτρας σου, Θεογεννήτορ παμμακάριστε.

Καταβασία

«Ώ τών υπέρ νούν τού τόκου σου θαυμάτων! Νύμφη Πάναγνε, Μήτερ ευλογημένη. Δι' ής τυχόντες, παντελούς σωτηρίας, Επάξιον κροτούμεν, ως ευεργέτη, Δώρον φέροντες, ύμνον ευχαριστίας».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Προφήτην σε προέφησε, τών Προφητών υπέρτερον, εν γεννητοίς ο Δεσπότης, γυναικών μείζονα πάντων, όν γάρ Προφήται άπαντες, καί Νόμος προκατήγγειλαν, Χριστόν σαρκί εώρακας, όν καί βαπτίσας εδείχθης, σεβασμιώτερος πάντων.

Καί τής Εορτής

Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, η χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'

Φώς εκ φωτός, έλαμψε τώ κόσμω, Χριστός ο Θεός ημών, ο επιφανείς Θεός, τούτον λαοί προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Πώς σε Χριστέ, δούλοι τόν Δεσπότην, αξίως τιμήσωμεν; ότι εν τοίς ύδασι, πάντας ημάς ανεκαίνισας.

Σύ εν Ιορδάνη, βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίασας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής οικονομίας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Τό αληθινόν φώς επεφάνη, καί πάσι τόν φωτισμόν δωρείται, βαπτίζεται Χριστός μεθ' ημών, ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τόν αγιασμόν τώ ύδατι, καί Ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον τό φαινόμενον, καί υπέρ τούς ουρανούς τό νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος τό Πνεύμα, διά καταδύσεως, η πρός Θεόν ημών άνοδος γίνεται, θαυμάσια τά έργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνεύματος, Υιός μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός, πρός όν βοήσωμεν. Ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ, ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άγγελος εκ στειρωτικών ωδίνων, προήλθες Βαπτιστά, εξ αυτών τών σπαργάνων τήν έρημον οικήσας, σφραγίς τε πάντων τών Προφητών εδείχθης, όν γάρ εκείνοι πολυτρόπως εθεάσαντο, καί αινιγματωδώς προεκήρυξαν, τούτον βαπτίσαι εν Ιορδάνη κατηξιώθης, φωνής τε ακήκοας, Πατρικής ουρανόθεν, μαρτυρούσης αυτού τήν Υιότητα, καί τό Πνεύμα είδες περιστεράς εν είδει, τήν φωνήν έλκον επί τόν βαπτιζόμενον. Αλλ' ώ πάντων τών Προφητών υπέρτερε, μή διαλίπης πρεσβεύειν υπέρ ημών, τών πιστώς σου τελουντων τά μνημόσυνα.

Καί νύν... Ήχος β'

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται κορυφής τού Δεσπότου. Αι Δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ίδων ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ, καί επί γής ογθέντι, καί φωτίσαντι τόν Κοσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν ψάλλομεν, αντί τών Τυπικών, τά Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'
Ήχος β'

Στίχ. α'. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. β'. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, εκ λαού βαρβάρου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τά οπίσω;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...
Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'
Ήχος β'

Στίχ. α'. Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τής φωνής τής δεήσεώς μου.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στιχ. β'. Ότι έκλινε τό ούς αυτού εμοί, καί εν ταίς η μέραις μου επικαλέσομαι.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου ευροσάν με.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. δ'. Ελεήμων ο Κύριος καί δίκαιος, καί ο Θεός ημών ελεεί.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...
Δόξα... Καί νύν...
Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'
Ήχος α'

Στίχ. α'. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Ειπάτω δή οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. γ'. Ειπάτω δή οίκος Ααρών, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. δ'. Ειπάτωσαν δή πάντες οι φοβούμενοι τό Κύριον, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Ε ι σ ο δ ι κ ό ν

Ευλογημένος ο ερχόμενος εν Ονόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καί επέφανεν ημίν. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Δόξα...

Απολυτίκιον τού Αγίου

Ήχος δ'

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, σοί δέ αρκέσει η μαρτυρία τού Κυρίου Πρόδρομε, ανεδείχθης γάρ όντως καί Προφητών σεβασμιώτερος, ότι καί εν ρείθροις βαπτίσαι κατηξιώθης τόν κηρυττόμενον. Όθεν τής αληθείας υπεραθλήσας, χαίρων ευηγγελίσω καί τοίς εν άδη, Θεόν φανερωθέντα εν σαρκί, τόν αίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καί παρέχοντα ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν...

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Αντί δέ τού Τρισαγίου

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Εις τό, Εξαιρέτως

Ήχος β'

«Ώ τών υπέρ νούν τού τόκου σου θαυμάτων! Νύμφη Πάναγνε, Μήτερ ευλογημένη. Δι' ής τυχόντες, παντελούς σωτηρίας, Επάξιον κροτούμεν, ως ευεργέτη, Δώρον φέροντες, ύμνον ευχαριστίας».

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

καί μετ' αυτό

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Αρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού Χοζεβίτου, καί τής Οσίας Μητρός ημών Δομνίκης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Οσίου.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τής ψυχής τήν ακρόπολιν, λογισμών ού κατέσεισαν, προσβολαί Μακάριε, σύ γάρ έπαλξιν, ώσπερ τήν σήν προβαλλόμενος, στερέμνιον άσκησιν, διετήρησας σαυτόν, τού δεινού πολεμήτορος, απαράτρωτον, απήμαντον όλως, καί παρέστης, τώ Δεσπότη τών απάντων, νικητικώς στεφανούμενος.

Ουχ οδού μήκος ίσχυσεν, ουδέ τόπων δυσχέρεια, παραλύσαι Όσιε τό διάπυρον, τής πρός Θεόν εκδημίας σου, κακεί γάρ γενόμενος, καί τοίς τόποις ευφρανθείς, ού οι πόδες επάτησαν, τού Θεού ημών, ουκ ημέλησας όλως, ειμή φθάσης, δι' ασκήσεως καί πονων, καί πρός Σιών τήν ουράνιον.

Τόν εγκάρδιον έρωτα, υποφαίνων τοίς δάκρυσι, κατανύξει Ένδοξε, γήν κατέβρεχες, καί ταίς θριξίν εναπέματτες, Χριστού υποπόδιον, εννοών τε καί αυτόν, ως παρόντα καί βλέποντα, όν επόθησας, καί ιχνών επελάβου διανοίας, θεωρίαις θειοτάταις, τήν σήν ψυχήν αυγαζόμενος.

Ετερα τής Αγίας
Έδωκας Σημείωσιν

Εκ Δυσμών ανέτειλας, πρός τήν Εώαν πανόλβιε, ως αστήρ φαεινότατος, ακτίσιν αστράπτουσα, τών σών εναρέτων, πράξεων Οσία, καί κατεφώτισας πιστών, τάς διανοίας φέγγει θαυμάτων σου, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν σήν μνήμην γεραίρομεν, τόν Χριστόν μεγαλύνοντες, τόν σεπτώς σε δοξάσαντα.

Τρωθείσα τώ έρωτι, τής τού Χριστού αγαπήσεως, ώ Δομνίκα πανεύφημε, αυτώ ηκολούθησας απαρνησαμένη, επίκηρον δόξαν, καί τής σαρκός τάς ηδονάς, καί πάσαν βίου άλλην απόλαυσιν, διό σε εισωκίσατο, εις φωτεινότατον θάλαμον, Ιησούς ο φιλάνθρωπος, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Πάθη τού Κυρίου σου, καί Ποιητού αναπλάττουσα, εν αυτή αναδέδειξαι, τού Λόγου ως ποίημα, λογικόν Παρθένε, καί διά τού Λόγου, επαιδαγώγησας παθών, τής αλογίας τά παρεκκλίματα, διό καί καθ' ομοίωσιν, ευθυπορούσα αοίδιμε, αληθές καί ακίβδηλον, τού Θεού ώφθης άγαλμα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος α'

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνεύματος, Υιός

μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός. Πρός όν βοήσωμεν, ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ ο Θεός ημών δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Τό φωτιστικόν, καί φωτίζον τούς ανθρώπους, φώς αυτολαμπές, σύ υπάρχων Ιησού μου, εν ρείθροις, Ιορδάνου, βαπτισθείς όλως έλαμψας, φώς τό ομοούσιον Πατρί σου, έν ώ πάσα η κτίσις φωτισθείσα, Χριστέ κράζει σοι, Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Ως διά σαρκός, κορεσθήναι θείας δόξης, δεύτε νοητώς, καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί τόν Χριστόν ιδόντες, εν σαρκί βαπτιζόμενον, τήν τε τού δολίου διαθλώντα, κάραν ευφυώς υμνολογούντες, αυτώ κράξωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Νάμα ζωτικόν, σύ ποτίζεις Ιησού μου, εν τώ ποταμώ, Ιορδάνη ευσπλαγχνία, ημάς τούς εκκαέντας, σού τή δίψει φιλάνθρωπε, όθεν ποτισθέντες εκ πηγής σου, τής αθανάτου καί φωσφόρου, Χριστέ ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Εν Ιορδάνη ποταμώ ιδών σε ο Ιωάννης πρός αυτόν ερχόμενον, έλεγε Χριστέ ο Θεός. Τί πρός τόν δούλον παραγέγονας, ρύπον μή έχων Κύριε; εις όνομα δέ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; αλλά τούτον φέρεις εν σεαυτώ. Υιού; αλλ' αυτός υπάρχεις ο σαρκωθείς. Πνεύματος Αγίου; καί τούτο οίδας διδόναι τοίς πιστοίς διά στόματος. Ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιησούς ο τού Ναυή, εν Ιορδάνη ποταμώ, διαβιβάζων τόν λαόν, καί τού Θεού τήν κιβωτόν, εσκιαγράφει την μέλλουσαν ευεργεσίαν, εικόνα γάρ ημίν

αναμορφώσεως, καί τύπον αψευδή αναγεννήσεως, η μυστική διάβασις τών δύω, σκιαγραφεί εν τώ Πνεύματι. Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Αυλών ποιμενικών

Βαπτίζεται Χριστός, ο τόν κόσμον φωτίζων, εξ ύψους ο Πατήρ, εμαρτύρησε λέγων. Ούτός εστιν ο Υιός μου, εν ώ ηυδόκησα, αυτού ακούετε. Ούτός εστιν ο φωτίζων τήν οικουμένην, τή ευσπλαγχνία αυτού, ο βαπτισθείς καί ισώσας ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής, καί τού Οσίου

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στόμα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Ανοίξει τού στόματος, δούναί μοι χάριν ικέτευσον, σοφίας Γεώργιε, τήν απαρχήν Ιησού, όπως άσω σου, τήν μνήμην κατ' αξίαν, ο άμουσος άσμασι, θείοις γηθόμενος.

Εν γή πεπολίτευσαι, ως περ ασώματος Μέγιστε, συνήφθης εντεύθεν δέ, τών Ασωμάτων χοροίς, τώ ποιήσαντι, ωδαίς εν τρισαγίοις, μέλπων καί δεχόμενος, τούτου τήν ελλάμψιν.

Τού κόσμου ηλόγησας, υπερκοσμίοις εννοίαις σου, ασκήσας εν κόσμω δέ, όπου εστράφη Χριστός, εξεδήμησας, ακήρατον πρός κόσμον, χοροίς συναπτόμενος, τών πρωτοτόκων Σοφέ.

Θεοτοκίον

Ανοίξας τό στόμα μου, Αγνή προήρημαι μέλψαι σε, Σοφίαν τήν τέξασαν, τήν ενυπόστατον, αλλ' ως άναγνος, τήν Πάναγνον ως θέμις, υμνήσαι μή σθένων σε, αιτώ βοήθειαν.

Κανών τής Οσίας, ού η ακροστιχίς.

Τήν καλλίπαιδα νύν γεραίρω Δομνίκαν. Ιωσήφ

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Τώ ενθέω πόθω τήν ψυχήν, Ένδοξε πτερώσασα, τών σαρκικών θηράτρων υπερίπτασο, διό ικετεύω σε, θηρευθέντα με, ταίς παγίσι τού όφεως, σού ταίς ικεσίαις, πάνσεμνε Δομνίκα απολύτρωσαι.

Ηκολούθεις χαίρουσα Χριστώ, τούτου ανιχνεύουσα, τήν Ιεράν νομοθεσίαν Πάνσεμνε, καί Παρθένων τάγμασι, συνηρίθμησαι, ως παρθένος καί άμωμος, όθεν σε τιμώμεν, πίστει συνελθόντες Αξιάγαστε.

Νυσταγμόν κακίας ουδαμώς, Ένδοξε νυστάζουσα, επαγρυπνείς ταίς φωταυγέσι πράξεσι, καί πρός φώς ανέσπερον, εξεδήμησας, ταίς εκείθεν λαμπρότησι, περιχεομένη, καί φωταγωγούσα τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Καί πρό τόκου άφθορος αγνή, καί μετά τήν κύησιν Μήτηρ Θεού, υπερφυώς διέμεινας, όθεν σε ποθήσασα, θείω Πνεύματι, η Δομνίκα οπίσω σου, άφθορος προσήχθη, τώ Παμβασιλεί Υιώ σου, Άχραντε.

Τού Οσίου

Ωδή γ'

«Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, Θίασον συγκροτήσαντας πνεύμα τικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον».

Λουόμενος δάκρυσιν οικείοις, ιλύος τήν σάρκα κοσμικής, εκάθηρας καί ρεύμασιν, ως ποταμίοις τούτοις δέ, τήν τών δαιμόνων σύρροιαν, ασκητικώς κατεπόντισας.

Οσίως αμέμπτως καί δικαίως, τόν βίον διέπρεψας σοφέ, πρός δέ καί πόνοις χρώμενος, ασκητικοίς τήν άπονον, διαγωγήν κεκλήρωσαι, θεομακάριστε Γεώργιε.

Αλούς θείω έρωτι Παμμάκαρ, τών τόπων αγίων τής Σιών, πρός τούτους επεδήμησας, κακεί διαμεμένη κας, έως θανάτου πάνσοφε πιέζων πόνοις τήν σάρκα σου.

Θεοτοκίον

Τόν σόν υμνολόγον επταικότα, ασύγγνωστα Κόρη πρός οδόν, τής μετανοίας ίθυνον, τόν Λόγον η κυήσασα, τού κόσμου τόν καθαίροντα, τάς αμαρτίας Θεόνυμφε.

Τής Οσίας

Εξήνθησεν η έρημος

Πλωτήρας θαλαττεύοντας, διεσώσω έλαιον, μετ' ευλογίας πέμπουσα, τή θαλάσση καί μεταβάλλουσα, εις γαλήνην Δομνίκα τό κλυδώνιον.

Αϋλοις λαμπομένην σε, φρυκτωρίαις, Άγγελος, φωτοειδής εμήνυσεν, Ιεράρχη επιδημήσασαν, Βασιλίδα πρός πόλιν θείω νεύματι.

Ιστίω πτερουμένη, τής εγκρατείας έφθασας, τής απαθείας Ένδοξε, τούς λιμένας, λιμήν τε γέγονας, τοίς εις βάθη κακίας ολισθήσασι.

Θεοτοκίον

Δυνάμωσον Πανάχραντε, τό ασθενές μου δύναμιν, η τού Υψίστου τέξασα, τήν τό είναι πάσι παρέχουσαν, καί Δομνίκης τήν μνήμην μεγαλύνασαν.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδία μου».

Κάθισμα τής Οσίας

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τήν σάρκα εσταύρωσας, σύν τοίς παθήμασι, καί πάσαν τήν έφεσιν, πρός Χριστόν έσχηκας, Δομνίκα Νυμφίον τόν σόν, άφθαρτον διά τούτο, εκομίσω τό στέφος, καί Αγγέλων χορείαις, ηριθμήθης Οσία, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, υπέρ τών τιμώντων σε.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής, όμοιον

Τά ρείθρα ηγίασας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών, υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ τής πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος, διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Τού Οσίου

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Ταίς νηστείαις ως σιτίοις, φιλοτίμως τρεφόμενος, τήν ψυχήν σου Μάκαρ, νύν ευφραινομένην παρέστησας, τώ Ποιητή τών απάντων συγκαλέσαντι, πρός τήν άνω σε, θείαν τρυφήν αγαλλόμενον.

Ουρανός τις ανεφάνης, τοίς πρακτέοις ως άστρασι, κατηγλαϊσμένος, φέρων ως φωσφόρον τόν Κύριον, τήν σήν ψυχήν ως σελήνην καταυγάζοντα, καί δεικνύοντα, τής παρ' αυτώ δόξης μέτοχον.

Ο Δεσπότης ουρανόθεν, δι' ημάς κατερχόμενος, τήν Σιών ευρίσκει, θείον αληθώς ευναστήριον, ή ενσκηνώσας σύ πόθω, ώσπερ κλίμακι, πρός τήν άνω ανήλθες, Σιών ταύτη χρώμενος.

Θεοτοκίον

Ο καθήμενος εν κόλποις, αϊδίως τού Φύσαντος, σαίς ωλέναις ώφθη, νύν απεριγράπτως καθήμενος, τήν Τετοκυίάν σε δείξας μετά γέννησιν, αειπάρθενον, καί αληθώς αδιάφθορον.

Τής Οσίας

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Απήστραψας, φωτισμόν ιαμάτων διώκουσα, παθών τήν σκοτόμαιναν, καί τών δαιμόνων τάς φάλαγγας, πάντας δέ εφώτισας, τούς ευσεβώς σοι Δομνίκα προσπελάζοντας.

Νυμφίος σε, Βασιλεύς επουράνιος Ένδοξε, δοξάζει ενώπιον, τού επί γής βασιλεύοντος, καταπληττομένου σου, τόν ακηλίδωτον βίον καί τά θαύματα.

Υπήκοος, τών ευχών σου υπάρχων ο Κύριος, σαφώς προσημαίνει σοι, τόπον εν ώ φροντιστήριον, ήγειρας, τά πνεύματα, τής πονηρίας Δομνίκα απελάσασα.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, τούς χιτώνας Αδάμ εξεδύσατο, τή θεία γεννήσει σου, καί τήν στολήν ημφιάσατο, μόνος ήν εξύφανεν, εν τή γαστρί σου ο Λόγος σωματούμενος

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγα με Παρθένε, έσχες εν μήτρα τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον, Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, τήν Ειρήνην βραβεύουσα».

Εξέστησαν Άγγελοι, καί πάς Οσίων σύλλογος, όντως τό ανένδοτον τών πόνων, τών σών ορώντες, καί τό τού βίου σκληρόν, σύ γάρ ώσπερ άψυχος πονών, λίθος διετέλεσας, αρετών, πρός κατόρθωσιν.

Εις πάσαν εξέλαμψεν, ιδού ψυχήν ο Μέγιστος, πάντας εμπιπλών φωτοχυσίας, καί σκοτομήνης ελευθερών τών παθών, ώσπερ καθαρώτατος καί νύν, ήλιος κινούμενος, τήν σωτήριον κίνησιν.

Πατρίδος εξένωσαι, τής σής σοφέ Γεώργιε, υπέρ τούς προσήκοντας τώ βίω, Χριστόν φιλήσας, τόν ξενωθέντα βροτοίς, όθεν εχρημάτισας αυτού, άξιος τής άνωθεν, αξιούμενος χάριτος.

Θεοτοκίον

Ωραίωσας άχραντε, σύ τών βροτών τό πλήρωμα, σύ γάρ ανεδείχθης πλατυτέρα, τού ουρανίου, κύτους τεκούσα Θεόν, Λόγον ωσεί δέρριν ουρανούς, Κόρη τόν εκτείναντα, καί βροτούς διαπλάσαντα.

Τής Οσίας

Ο τού φωτός Χορηγός

Γεωπονήσασα, καί τώ αρότρω τών ευχών τέμνουσα, τήν ψυχικήν, αύλακα πολύχουν, εδρέψω τόν καρπόν, θείαις αποθήκαις, Αγνή συντηρούμενον.

Επιφωτίζουσα, τόν καθαρόν σου λογισμόν έβλεπες, τού παντουργού, Πνεύματος δυνάμει, τά πόρρω ως εγγύς, καί τών εσομένων, προλέγεις τήν έκβασιν.

Ρώμη τού Πνεύματος, Ιερουργός σε τελειοί χρίσματι, θεουργικώ, τής διακονίας, ποιμαίνειν Ιεράς, ψυχάς εγκελεύων, Δομνίκα θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Άγιον Κύριον, Κυριοτόκε τού παντός τέτοκας, όν εκ ψυχής, Δομνίκα ποθούσα, παθών φθοροποιών, κατακυριεύει, Παρθένε υμνούσά σε.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι,, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Εβόησας, πρός Θεόν αενάοις σύν δάκρυσι, καί τού βίου, ως εκ κήτους δεινού σε διέσωσε, πρός τάς ακυμάντους, καί αείρους πηγάς τής Θεώσεως.

Τετράγωνον, αρετών ο χορός σε, κατέστησε, τείχος Μάκαρ, νοουμένων εχθρών μή πτοούμενον, τάς ακροβολίσεις, ως στερρός γάρ νικάς τόν πειράζοντα.

Ως πρόβατον, Χοζεβά τώ σεμνείω προσέδραμες, τή δέ πράξει, βακτηρία καθάπερ χρησάμενος, πρός, Εδέμ ιθύνεις, τά αυτώ ενοικούμενα πρόβατα.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν, ως βροτός εν νυδύϊ σου Κύριος, τόν βροτόν με, τών αδθίτων σκηνών αξιούμενος, παρορών μου πράξεις, τάς αθέσμους Αγνή καί τά πταίσματα.

Τής Οσίας

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ιερόν προφητείον ανήγειρας, θείου Ζαχαρίου Προφήτου θεόφρονος, μεθ' ού ναόν εις άγιον, συγχορεύεις Δομνίκα θεόσοφε.

Ρείθρον ώφθης ιάσεων άφθονον, πλύνουσα φλογμόν παθημάτων καί βρύουσα, αγιασμόν σωτήριον, κυριώνυμε Κόρη Θεόνυμφε.

Ως καλήν ως ωραίαν ως έντιμον, ως τής παρθενίας αυγαίς διαλάμπουσαν, σέ ο νυμφίος Κύριος, εαυτώ συνεισάγει Αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Δι' εμέ κατ' εμέ εχρημάτισε, βρέφος ο Παντέλειος ανακαινίζων με, καί παλαιωθέντα πάθεσι, διά σού Παναγία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Εορτής Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Δομνίκης.

Στίχοι

Λιπούσα τήν γήν ουρανόφρων Δομνίκα,
Εις ουρανούς ανήλθεν, ώσπερ ηγάπα.
Δομνίκαν ογδοάτη πότμου λάβε νύξ ερεβεννή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Γεωργίου τού Χοζεβίτου.

Στίχοι

Σύν δάκρυσι σπείραντι τώ Γεωργίω,
Καιρός θερίζειν εστί σύν ευθυμία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ιουλιανού καί Βασιλίσσης καί τών σύν αυτοίς Κελσίου καί Αντωνίου.

Στίχοι

Ιουλιανώ πολλά καί Βασιλίσση,
Επαθλακείνται, κειμένοις εκ τού ξίφους.
Τέμνει κεφαλήν τό ξίφος τήν Κελσίου,
Καί σύν κεφαλή τή δε τήν Αντωνίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Καρτερίου.

Στίχοι

Πάλαιε Καρτέριε πρός πύρ καί δόρυ,
Τό καρτερόν σου πρός πάλας δεικνύς δύω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Κύρου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως. Τελείται δέ η αυτού Σύναξις εν τή

σεβασμία Μονή τής Χώρας, καί εν τή Μεγάλη Εκκλησία εν ημέρα Κυριακή.

Στίχοι

Ο σήν μελίζων σάρκα Κύρος Χριστέ μου,
Σαρκός διαστάς, σώ παρίσταται θρόνω.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Αττικός, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Όλην υπερβάς τήν ύλην τού σαρκίου,
Ήκεις όλος νούς Αττικέ πρός τούς Νόας.

Τή αυτή ημέρα ο άγιος Προφήτης Σαμέας ο Ελαμίτης, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Εν γή τό μέλλον ουκ έτι χρά Σαμέας,
Άνω γάρ ούτος ο προφητικός τρίπους.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Αγάθων εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ως ηγαθύνθην Αγάθων τήν Καρδίαν,
Ειρηνικού σού καί μόνου μνησθείς τέλους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων τού Χριστού Μαρτύρων Θεοφίλου Διακόνου καί Ελαδίου λαϊκού.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν, ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ουκ ενέδωκας τοίς πόνοις πιεζόμενος, τοίς τής ασκήσεως, σατανικοίς λογισμοίς, τόν νούν γάρ αρρέμβαστον, πρός τόν δυνάμενον, σώζειν Κύριον, σύ κεκτημένος άπασαν, προσβολήν απετινάξω.

Χαμευνίαις αγρυπνίαις καί νηστείαις σου, πάντα ενέκρωσας, μέλη σου τά επί γής, καί νύν τήν ακήρατον, καί άπονον βιοτήν, ζής Μακάριε, υπέρ ημών δεόμενος, τών υμνούντων σε σύν πόθω.

Τού αεί Όντος τόν τάφον επεθύμησας, άκρως θεάσασθαι, καί προσκυνήσαι Σοφέ, κάν τούτω γενόμενος, έκρινας όσιον, δι' ασκήσεως, συννεκρωθήναι Όσιε, τώ δι' οίκτον νεκρωθέντι.

Θεοτοκίον

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι τόν Κτίστην σε, γνόντες κυήσασαν, αλλά Θεόν αληθή, εκ σού τόν εκλάμψαντα, Λόγον γινώσκοντες, Κόρη κράζουσιν. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τής Οσίας

Αντίθεον πρόσταγμα

Ο νούς σου ταίς νεύσεσι ταίς πρός τό θείον, Θεούμενος πάντοτε, φωτοειδής γεγένηται, εντεύθεν εξέκλινας, τό δυσμενές τής σαρκός, μέλπουσα θεόσοφε. Ο ών ευλογημένος, καί υπερένδοξος.

Μυστήρια θείά σοι αποκαλύπτει, Θεός υπερούσιος, εν σοί αναπαυσάμενος, οράς γάρ φοιτήσαντα άγιον Άγγελον, καί καθαγιάσαντα Σεμνή, τήν τών υδάτων φύσιν εν Πνεύματι.

Ναός θείου Πνεύματος γεγενημένη, ναόν πρός τόν Άγιον, υπάρχουσα ακήκοας, φωνής διδασκούσης σε θεία Μυστήρια, καί τήν εκ τού σώματος, Σεμνή αποδημίαν τού Βασιλεύοντος.

Θεοτοκίον

Ισχύς μου καί ύμνησις καί σωτηρία, υπάρχει ο Κύριος, ο σέ Μητέρα πάναγνον, καί Νύμφην ανύμφευτον προεκλεξάμενος, όν υπέρ τών δούλνω σου αεί, μή διαλίπης πρεσβεύειν Άχραντε.

Τού Οσίου

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς έν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Όλως νυσταγμόν τοίς σοίς βλεφάροις, ουδ' ύπνον τοίς οφθαλμοίς σου Πάτερ έδωκας, έως επιτήδειον καί ωραίον Όσιε, σαυτόν ειργάσω σκήνωμα, τού Παντοκράτορος, όν άπαντα υμνούσι τά έργα, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Εύρηκας ανάπαυσιν τών πόνων, Παμμάκαρ τών αμετρήτων τόν Παράδεισον, όν περ προητοίμασε, τοίς αυτόν ποθήσασιν, από ψυχής ο Κύριος, κοινόν βασίλειον, κραυγάζουσιν απαύστως. Υμνείτε, καί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Εύρεν η μονή τού Χοζεβά σε, κανόνα καί ακριβέστατον παράδειγμα, άπαν μετερχόμενον, εναρέτων πράξεων, είδος Οσίων καύχημα, σοφέ Γεώργιε, διό βεβιωκότες ενθέως, μετά σού σκιρτώσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ώφθη ο απλούς τή θεία φύσει, εκ σού Θεομήτορ όντως σύνθετος, έλεος δι' άφατον, τή αυτού θεότητι, σάρκα τήν εξ αιμάτων σου υποστησάμενος, διό σε Θεοτόκον ειδότες ανυμνολογούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Οσίας

Τόν εν καμίνω

Κεκοσμημένη αρεταίς, καί θαυμάτων κροσσωτοίς πεποικιλμένη, πρός ωραίον νυμφώνα, τού Βασιλέως Χριστού, Δομνίκα ανέδραμες ψάλλουσα, καί υπερυψούσα, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ακολουθήσασα Χριστώ, ως ποιμένι καθαρώ αμνάς Τιμία, πρός Ουράνιον μάνδραν, τών επισήμων εν ώ, προβάτων συναυλία πέφυκεν, εν αγαλλιάσει, εσκήνωσας Αγία.

Νεύσει Θεού παντουργική, τήν απόθεσιν τού σού μαθούσα σκήνους, χαριστήριον αίνον, καθαρωτάτη ψυχή, τώ πάντων Αιτίω προσέφερες, ού τό σόν εις χείρας, Σεμνή παρέθου πνεύμα.

Θεοτοκίον

Ουπερούσιος Θεός, ουσιούται δι' ημάς τών σών εκ σπλάγχνων, τήν φθαρείσαν ουσίαν, ανακαινίσαι ζητών, δι' οίκτον Παρθένε καί έλεον, ο δεδοξασμένος, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Οσίου

Ωδή θ'

«Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε».

Άπασαν τρυφήν, τού βίου κατέπτυσας, Πάτερ θεσπέσιε, διά τήν ουράνιον, τρυφήν καί δόξαν, σκληραγωγία γάρ, σύ τών παθών εσπούδασας, σβέσαι τήν κάμινον, καί πολλοίς σου, δάκρυσι Γεώργιε, Μοναζόντων σεμνόν εγκαλλώπισμα.

Νύν ως αληθώς, Θεού κατενώπιον, ίστασαι Πάνσοφε, ώ περ δι' ασκήσεως, οικειωθήναι πρότερον έσπευσας, καί τών αυτού εμφάσεων, κατατρυφάς εμφανώς, όθεν πάσι, δίδου τοίς τιμώσί σε, φωτισμόν καί τών θείων τήν μέθεξιν.

Ήρθης πρός τό φώς, τό άδυτον Ένδοξε, σκότους τού βίου ρυσθείς, καί τώ παντοκράτορι, καί τρισηλίω Φωτί παρίστασαι, μετά τών άνω τάξεων, καί τής εκείθεν τρυφάς, πεμπομένης, λάμψεως Μακάριε, καί ημάς φρυκτωρείς τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Όλον με Θεός, Θεώσαι βουλόμενος, όλος ενούταί σοι, καί τό ακατάληπτον, καινοτομείται πάσι Μυστήριον, τίκτεις Παρθένος άφθορος, καί σάρξ οράται Θεός, όν τιμώντες, σέ νύν μακαρίζομεν, Μαριάμ ως αυτή προεφήτευσας.

Τής Οσίας

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ιερώταται χορείαι, τή σεπτή σου κοιμήσει, εξάρχουσαι τής θείας σου ψυχής, τοίς καθορώσιν εφάνησαν, Ιεραίς μελωδίαις, εις τόπον οδηγούσαί σε σκηνής θαυμαστής, ένθα ήχος, εορταζόντων Ένδοξε.

Ως τής αμπέλου συ θείον, ευφορώτατον κλήμα, φανείσα κατανύξεως ημίν, θείους εξήνθησας βότρυας, αναβλύζοντας οίνον, ιάσεων Δομνίκα τών ψυχών, καί καρδίας τών πίστει, Τιμώντων σε ευφραίνοντας.

Σωματικών παθημάτων, ψυχικών τε κηλίδων, καί πάσης τού εχθρού επιβουλής, ρύσαι ημάς ταίς πρεσβείαις σου, τούς τή σκέπη σου πόθω προσφεύγοντας Δομνίκα καί τήν σήν, Εορτήν εκτελούντας, τήν θείαν καί σεβάσμιον.

Ηλιακήν ως ακτίνα καταυγάζουσαν πάντας, ως νύμφην τού Χριστού περικαλή, καί ως Τρυγόνα φιλόσεμνον, ως Ελαίαν ως Κέδρον, ως ούσαν εκλεκτήν Περιστεράν, ευφημούμέν σε πάντες, Δομνίκα κυριώνυμε.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Κύριε φείσαι, όταν μέλλης με κρίναι, καί μή καταδικάσης με εις πύρ, μή τώ θυμώσου ελέγξης με, δυσωπεί σε Παρθένος, η σέ κυοφορήσασα Χριστέ, τών Αγγέλων τά πλήθη, καί τών Οσίων τάγματα.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τής Οσίας

Επεσκέψατο ημάς

Τών γηϊνων καί φθαρτών, καταφρονήσασα Σεμνή, τώ διαπύρω πρός Χριστόν, ζήλω σου τών εν ουρανοίς, αφθάρτων επεθύμησας, Χριστός όθεν σε στέφει, αφθάρτοις εν στέμμασι.

Καί τής Εορτής

Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ή χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν

σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Μέγα καί φοβερόν, μυστήριον τελείται! Δεσπότης γάρ τών όλων, βροτών εις ρύψιν πάντων, χειρί δούλου βαπτίζεται.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Άνωθεν ο Πατήρ, εβόα. Ούτος έστιν, Υιός αγαπητός μου, ο εν ρείθροις Ιορδάνου, σαρκί νύν βαπτιζόμενος.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Τάξεις Αγγελικαί, ιδούσαι τόν Δεσπότην, ομοιωθέντα δούλοις, καί ρείθροις βαπτισθέντα, υμνούσαι εξεπλήττοντο.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Ήλθεν ο φωτισμός, η λύτρωσις εφάνη, εν Ιορδάνη, δεύτε, συνέλθωμεν ρυφθήναι, φαιδρώς συνεορτάζοντες.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος πλ. δ'
Κύριε εί καί κριτηρίω

Κύριε, εί καί Ιωάννη παρέστης, εν Ιορδάνη ως άνθρωπος, αλλ' ουκ απελείφθης τού θρόνου, τώ Πατρί συγκαθεζόμενος, καί βαπτισθείς δι' ημάς, τόν κόσμον ηλευθέρωσας, εκ τής δουλείας τού αλλοτρίου, ως οικτίρμων καί φιλάνθρωπος.

Κύριε, εί καί Ιορδάνου τά ρείθρα, περιεβάλου ως άνθρωπος, αλλ' εμαρτυρήθης εξ ύψους, τή καταβάσει τού Πνεύματος, καί η φωνή τού Πατρός, Υιόν σε εμαρτύρησεν, αλλ' εμφάνηθι καί παράσχου, αφθαρσίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Κύριε, σύ εκ τού Πατρός πρό αιώνων, γεννηθείς ο αναλλοίωτος, ήλθες επ' εσχάτων τών χρόνων, καί μορφήν δούλου ανέλαβες, καί τήν εικόνα τήν σήν, ως Κτίστης ανεκαίνισας, βαπτισθείς γάρ εδωρήσω, αφθαρσίαν ταίς ψυχαίς ημών.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου
Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Δαυϊτικώς ως εκ λάκκου, ταλαιπωρίας Χριστός, καί εκ πηλού ιλύος, τών ειδώλων τής πλάνης, ανήγαγέ σε Μάρτυς, έστησε γάρ, επί πέτραν τούς πόδας σου, τής εαυτού επιγνώσεως μυστικώς, όν ικέτευε σωθήναι ημάς.

Ούτε συζύγου ο πόθος, ούτε τών τέκνων στοργή, ού κηδεστού αξία, ούτε περιουσία, κτημάτων ή χρημάτων, σού τό στερρόν, τής ψυχής παρεσάλευσαν, από τής Πίστεως όντως τής εις Χριστόν, παμμακάριστε Πολύευκτε.

Καί πρό τής χάριτος Μάκαρ, τής σής αθλήσεως, δικαιοσύνης έργοις, αληθώς εκοσμήθης, όθεν μετά ταύτα, Μάρτυς πιστός, ηξιώθης γενέσθαι Χριστού, εν τώ ιδίω σου αίματι βαπτισθείς, εις τόν θάνατον αυτού ευσεβώς.

Δόξα... Τού Αγίου
Ήχος α' Βύζαντος

Τά τών Αγγέλων στρατεύματα, σήμερον χορεύουσιν, επί τή μνήμη τού Μάρτυρος Πολυεύκτου, καί τών ανθρώπων τό γένος, πιστώς πανηγυρίζει, καί χαρμονικώς εκβοά. Χαίροις Πανεύφημε, ο τού πολυπλόκου Βελίαρ, τά ένεδρα τροπωσάμενος, καί τής νίκης τόν στέφανον, παρά Χριστού αναδησάμενος. Χαίροις Στρατιώτα τού μεγάλου Βασιλέως, καί Σωτήρος ημών, ο τούς βωμούς τών ειδώλων καταστρεψάμενος. Χαίροις Μαρτύρων εγκαλλώπισμα. Πρέσβευε λυτρωθήναι από πάσης ανάγκης, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής
Ήχος β'

Σήμερον ο ουρανού καί γής Ποιητής, παραγίνεται σαρκί εν Ιορδάνη, βάπτισμα αιτών ο αναμάρτητος, ίνα καθάρη τόν κόσμον από τής πλάνης τού εχθρού, καί βαπτίζεται υπό δούλου ο Δεσπότης τών απάντων, καί καθαρισμόν δι' ύδατος, τώ γένει τών ανθρώπων δωρείται. Αυτώ βοήσωμεν, ο επιφανείς Θεός ημών, δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Επέστης εν τοίς ύδασιν, ο πάσιν ακατάληπτος, τώ Προδρόμω, υποκλίνας κεφαλήν, καί κόσμον αγιάσας, δουλείας ελυτρώσω, τώ βαπτισμώ σου Αναμάρτητε.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Υιόν αγαπητόν ο Πατήρ, εκ τών υψίστων άνωθεν, καί τό Πνεύμα εμαρτύρει σε Χριστέ, δι' ού τό τής Τριάδος, μυστήριον εγνώσθη, εν, Ιορδάνη βαπτισθέντος σου.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Η γίασας τά ρείθρα Σωτήρ, τού Ιορδάνου άπαντα, καί τήν φύσιν, τών υδάτων ως Θεός, διό σε καί δοξάζει, τό γένος τών ανθρώπων, καί ανυμνεί σήν Επιφάνειαν.

Δοξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, δι' ημάς καθ' ημάς γενέσθαι κατηξίωσε, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, ουκ αυτός τούτων, πρός κάθαρσιν δεόμενος, αλλ' ημίν εν εαυτώ, οικονομών τήν αναγέννησιν. Ώ τού θαύματος! δίχα πυρός αναχωνεύει, καί αναπλάττει άνευ συντρίψεως, καί σώζει τούς εις αυτόν φωτιζομένους, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τοίς οικτιρμοίς σου ο Θεός δυσωπούμενος, τό πλανηθέν απολωλός εξεζήτησας, διά σπλάγχνα ελέους σου φιλάνθρωπε, όθεν παραγέγονας, επί τόν Ιορδάνην, γνωρίσαι τό μυστήριον, τής Αγίας Τριάδος, καί ανυμνούντες κραυγάζομεν πιστώς. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Ανέστης εκ νεκρών

Επέφανεν ημίν, ο τών όλων Δεσπότης, εν ρείθροις μυστικώς, Ιορδάνου χωνεύσαι, πάσαν τήν αμαρτίαν, ως ελεήμων καί υπεράγαθος, πάσα κτίσις σκιρτάτω, ότι βαπτίζεται Χριστός ο Κύριος, ο ευδοκήσας σώσαι ως Θεός, τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής καί τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Τήν σήν δίδου μοι Μάρτυς ευκταίαν χάριν
Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Η κεκομμένη, τήν άτομον έτεμε, καί είδεν ήλιος γήν, ήν ουκ εθεάσατο, αλάστορα εχθρόν τό ύδωρ κατεπόντισε, καί άβατον διήλθεν Ισραήλ, ωδή ανεμέλπετο. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται

Τής πολυεύκτου, τρυφής εμφορούμενος, καί μακαρίας αίγλης, ένδοξε πληρούμενος, καί τής Αγγελικής χορείας αξιούμενος, τούς τήν σήν ευφημούντας Εορτήν, Πολύευκτε περίσωζε, τώ Κυρίω ψάλλοντας. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Η φωτοφόρος, καί εύσημος μνήμη σου, φωτος τού θειοτάτου, πλήρης ανατέταλκε, φωτίζουσα λαμπρώς, τούς πίστει ανυμνούντάς σε, γενναίε στρατιώτα τού Χριστού, Πολύευκτε πανόλβιε, τώ Κυρίω ψάλλοντας. Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Νενευρωμένος, ισχύϊ τού Πνεύματος, καί θείαν δυναστείαν, Μάκαρ ενδυσάμενος, εχώρησας στερρώς, πρός τήν πάλην τού αλάστορος, καί τούτον κατά κράτος καθελών, προθύμως ανεκραύγαζες. Τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον, τόν πρότερον άσαρκον, Παρθένε Θεοτόκε, τέτοκας πανάχραντε, πανάμωμος σαφώς, Παρθένος διαμείνασα, τόν πλούτω ευσπλαγχνίας δι' ημάς, πτωχεύσαντα καί σώσαντα τούς αυτώ κραυγάζοντας, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Ήμειψας τό φρόνημα, πρός τήν ευσέβειαν άνωθεν, αξιωθείς, θείας οπτασίας, τού Σωτήρος Πολύευκτε.

Νίκης εφιέμενος, πάντων κατέπτυσας Ένδοξε, τών επί γής, καί τής ουρανίου, κληρουχίας ηξίωσαι.

Δόξης ορεγόμενος, τής υπέρ έννοιαν ώρμησας, καρτερικώς, καί τήν τών ειδώλων, αδοξίαν κατέβαλες.

Θεοτοκίον

Ιθυνόν μοι Δέσποινα, τά διαβήματα, ίνα σου, πρός τόν Υιόν, δι' επαινουμένης, πολιτείας πορεύσωμαι.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Αγίου
Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ως καλός στρατιώτης Χριστού τού πάντων Θεού, έν τή χάριτι τούτου ενδυναμούμενος, όλον μετέθηκας σαυτόν, εν τή αγάπη αυτού, διά Νεάρχου τού πιστού, συστρατιώτου σου σοφέ, διό νομιμως αθλήσας, αξίως εστεφανώθης, παρά Κυρίου Μάρτυς Πολύευκτε.

Δόξα... Καί νύν...
Τής Εορτής όμοιον

Ιορδάνου τό ρείθρον περιβαλλόμενος, ο τό φώς παραδόξως αναβαλλόμενος, εν αυτώ τήν τού Αδάμ, φύσιν ανέπλασας, συντριβείσαν πονηρά, παρακοή Λόγε Θεού, διό σε ανευφημούμεν, καί τήν αγίαν σου πάντες, δοξολογούμεν Επιφάνειαν.

Ωδή γ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, τή δυνάμει σοι δόξα φιλάνθρωπε».

Δι' ευσεβούς, ομολογίας Πανάριστε, τώ Δεσπότη, σαυτόν προσενήνοχας, τήν δι' αυτόν, Ένδοξε σφαγήν, πόθω δεδεγμένος, καί μώμου παντός ελεύθερος, γενόμενος εντεύθεν, τώ Σωτήρι κραυγάζεις. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ο γλυκασμός, τής ευσεβείας ηδύνθη σοι, επτερώθης, θείας αγαπήσεως, τώ καθαρώ καί ειλικρινεί, πόθω τετρωμένος, καί έρωτι πυρπολούμενος, τής άνω Βασιλείας, μελωδείς τώ Δεσπότη. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Υπερφυεί, ομοφροσύνη συνδούμενος, τώ Νεάρχω, τούτου τε τοίς ρήμασι, κατηχηθείς, πρός τήν ευσεβή, πίστιν τής Τριάδος, θεόφρον Μάρτυς Πολύευκτε, τής όντως πολυεύκτου, καί τής πεποθημένης, ηξιώθης Μαρτύρων

φαιδρότητος.

Μαρτυρικοίς συνηριθμήθης στρατεύμασι, βασιλείαν, έλαβες ασάλευτον, νεοσφαγής, ταύτης επιβάς, έτι τών αιμάτων, σταζόντων, ήχθης δέ Πάνσοφε, χαράς αδιαδόχου, καί φωτός ανεσπέρου, καί μεγάλης ευκλείας τευξόμενος.

Θεοτοκίον

Ο μοιωθείς, τοίς επί γής ο ουράνιος, ουρανίους, τούτους απειργάσατο, καί πεπονθώς, φύσει παθητή, θείας απαθείας, τήν μέθεξιν εδωρήσατο, τήν τούτον ούν τεκούσαν, απειρόγαμον Κόρην, Θεοτόκον ειδότες δοξάζομεν.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου το φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ίνα τής αϊδίου, τύχης απολαύσεως Μακαριώτατε, τά τερπνά τού βίου, καί τής φύσεως τήν οικειότητα, καί τρυφήν καί δόξαν, καί τήν ζωήν αυτήν παρείδες, καί ελπίδος τής σής ου διήμαρτες.

Μεμυσταγωγημένος, τά τής θείας όψεως θεία μυστήρια, σταθερά τή γνώμη, πρός τελείους αγώνες εχώρησας, καί τροπαιοφόρος, αναδειχθείς τών ακηράτων, ηηξιώθης στεφάνων Πολύευκτε.

Αθεώτατον σέβας, φύσει μισοπόνηρον έχων τό φρόνημα, ευσεβώς απώσω, καί Θεούς τούς ματαίους κατέστρεψας, ευσεβείας ζήλω πυρποληθείς καί προθυμίας, θεοπνεύστου πλησθείς Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι τών χειλέων, Πάναγνε επόμενοι σέ μακαρίζομεν, μετά σού γάρ όντως, μεγαλεία ποιήσας ο Κύριος, εμεγάλυνέ σε, καί αληθή Θεού Μητέρα, γεννηθείς εκ γαστρός σου ανέδειξεν.

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρός βυθόν βιαίας συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού ανάγαγε».

Τάξεως Αγγελικής, ηξιώθης αξιάγαστε Μάρτυς, αγγελικόν τόν ζήλον, προφανώς ενδειξάμενος, σύν αυτοίς ούν εκτενώς, Μάκαρ ικέτευε λυτρωθήναι, εκ πειρασμών τούς ανυμνούντάς σε.

Ύπνωσας αγαπητοίς,, Αθλητά τόν οφειλόμενον ύπνον, αποτμηθείς τήν κάραν, διά ξίφους πολύαθλε, καί τανύν εν ουρανοίς, κλήρον ακήρατον εκληρώσω, μετά Μαρτύρων αυλιζόμενος.

Σύμμορφος καί κοινωνός, παθημάτων τού Σωτήρος εγένου, τού δι' ημάς τώ

πάθει, τού Σταυρού ομιλήσαντος, καί νύν Μάκαρ σύν αυτώ, ως επηγγείλατο βασιλεύεις, εις τόν αιώνα τόν απέραντον.

Θεοτοκίον

Έχουσα τό συμπαθές, ως τεκούσα τόν φιλάνθρωπον Λόγον, σώσον ημάς βιαίας, καί δεινής περιστάσεως, σέ γάρ μόνον οι πιστοί, πάναγνε Δέσποινα προστασίαν, ακαταμάχητον κεκτήμεθα.

Ο Ειρμός

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρός βυθόν βιαίας συνωθεί απογνώσεως, αλλ' Αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού φθοράς ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Αγίου

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ο Δεσπότης κλίνας μέν εν Ιορδάνη, κεφαλήν συνέτριψε, τάς τών δρακόντων κεφαλάς, τού Αθλοφόρου η κάρα δέ, αποτμηθείσα τόν δόλιον ήσχυνεν.

Ο Οίκος

Εν Ιορδάνη ποταμώ, ο Κτίστης τών απάντων, τήν κάραν υποκλίνας, τό Βάπτισμα λαμβάνει, καί τών δρακόντων κεφαλάς αοράτως συνθλάσας, ρώμην παρέσχε τοίς βροτοίς κατά τού μεγαλόφρονος, τού πρίν εν Παραδείσω πτερνίσαντος τόν Αδάμ, εν βρώσει τή τού ξύλου, καί θανάτω υποβαλόντος αυτόν παρ' ελπίδα. Διό ο αθλητής νύν Πολύευκτος, κολακείαις γυναικός μή υποκύψας, ήθλησε στερρώς, προτείνας τήν κάραν, ήνπερ αποτμηθείσα, τόν δόλιον ήσχυνε.

Συναξάριον

Τή Θ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου.

Στίχοι

Ο Πολύευκτος, ού πάθος τομή Λόγε,
Πολλής δι' ευχής, είχε σού παθείν χάριν.
Αμφ' ενάτην Πολύευκτε τομή μέγα δώκέ σου εύχος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ευστρατίου τού θαυματουργού.

Στίχοι

Κάν Ευστρατίου πνεύμα λαμβάνη πόλος,
Τό σωμα τή γή θαυμάτων βλύζει χάριν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Υπέδειξας Δέσποτα, τώ σώ οικέτη τήν δυναστείαν σου, διά τούτο Προθύμως, πρός τούς αγώνας, ήλθεν αυτόκλητος, καί νικηφόρος γενόμενος έψαλλεν. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Κλητή καί πανεύσημος, η εορτή σου Μάρτυς ανέτειλε, τής γάρ επιφανείας τού σού Δεσπότου, φώς επιφέρεται, καί καταυγάζει τούς πίστει κραυγάζοντας. Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τόν πλούτον τόν άσυλον, τό διαμένον εύρες αξίωμα, καί τό μη διαπίπτον, αλλ' εις αιώνας αϊδιούμενον, είληφας κλέος, κραυγάζων θεσπέσιε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ανάρχω Γεννήτορι, τόν συννημένως αεί νοούμενον, συλλαβούσα Παρθένε, σεσαρκωμένον Υιόν γεγέννηκας, διά τό σώσαι τούς πίστει κραυγάζοντας. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε. δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιερουργείται σήμερον, η πολύευκτος, μνήμη σου, Μάρτυς τού Χριστού, αθλοφόρε Πολύευκτε. Χριστώ γάρ ευάρεστος, δεκτή θυσία γέγονας, τώ σφαγιασθέντι, διά σέ καί τυθέντι, όν παίδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Αθλητικην τήν ένστασιν, Αθλητά μέχρις αίματος, επιδεδειγμένος, επί γής Πολύευκτε, παστάδα πολύφωτον, εν ουρανοίς εσκήνωσας, τή τών σών αιμάτων, βαπτισθείς κολυμβήθρα, καί μέλπων. Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νενεκρωμένην πταίσμασι, τήν ψυχήν μου ανάστησον, τή μαρτυρική σου, παρρησία χρώμενος, τοίς θείοις προστάγμασι, διαρρυθμίζων Ένδοξε, αξιοπρεπώς, πρός αρετήν επιστρέφων, βοώσαν. Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Χαίρε δι' ής εσχήκαμεν, τήν χαράν τήν αιώνιον. Χαίρε τό τής Εύας, σκυθρωπόν η λύσασα, Αδάμ τήν κατήφειαν, πρός τό φαιδρόν η τρέψασα. Χαίρε η Θεόν, σωματωθέντα τεκούσα, Παρθένε Θεοτόκε, τών πιστών η προστάτις, τών σέ υπερυψούντων, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός

υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν! όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος. Διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Άγε δή τόν θεοστεφή, φιλομάρτυρες υμνήσωμεν Μάρτυρα, όν συνεδόξασε, τή φωτωνύμω αυτού ο Ύψιστος, Επιφανεία καί σεπτή, ημέρα τετίμηκε, καί εστεφάνωσε, καί ενθέοις αρεταίς κατεκόσμησε.

Ρεύμασι τών μαρτυρικών, εκχυθέντων σου αιμάτων απέπνιξας, τόν δυσμενέστατον, τόν τήν κακίαν δημιουργήσαντα, τήν Εκκλησίαν δέ Χριστού, αρδεύων εφαίδρυνας, θεομακάριστε, τήν εν πίστει σε αεί μακαρίζουσαν.

Ίθι μοι Μάρτυς αρρωγός, πειρασμών με εκ ποικίλων ρυόμενος, καί περιστάσεων, δεσμών τε λύων τής αιρέσεως, καί χαλεπής ελευθερών, φρουράς ταίς πρεσβείαις σου, τόν ανυμνούντά σε, διανοία καθαρά παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Νόμου τε σύ καί Προφητών, τό κεφάλαιον Χριστόν καί τό πλήρωμα, Πάναγνε τέτοκας, δι' ευσπλαγχνίας, απειρονπέλαγος, ενανθρωπήσαι δι' ημάς, εκ σού ευδοκήσαντα, καί διασώσαντα, τούς εν πίστει σε αεί μεγαλύνοντας.

Ο Ειρμος

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν! όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος. Διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αγίου
Εν πνεύματι τώ ιερώ

Πολύευκτον κτησάμενος, εκ ψυχής Πολυεύκτου, τόν πλούτον τόν ουράνιον, ώ Πολύευκτε μάκαρ, καί δόξαν καί λαμπροτητα, εν Θεώ γενόμενος, καί στέφος θείον εδέξω, εκ χειρός τού Υψίστου, σύν Μαρτύρων τοίς χοροίς, ως Μάρτυς τής αληθείας.

Έτερον τής Εορτής όμοιον

Εν δουλικώ τώ σχήματι, παραγέγονας Λόγε, καί Βάπτισμα ο άχρονος, ως βροτός επεζήτεις, εξέστη γή καί ουρανός, καί Αγγέλων τάγματα, καί τών υδάτων η φύσις, ο δέ Πρόδρομος πτήξας, εν δειλία καί χαρά, τήν λειτουργίαν ετέλει.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος πλ. β'
Αι Αγγελικαί

Φράσον καί ειπέ, ώ Προφήτα Ησαία. Τίς ο κεκραγώς, εν ερήμω τή βοήσει; Αντλήσατε δή ύδωρ, ευφροσύνης καθάρσιον. Ούτος Ιωάννης ο βαπτίζων, εν

τή ερήμω καί βοήσας, Χριστός έρχεται. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Ώ τής υπέρ νούν, καί αφάτου ευσπλαγχνίας! πώς ο Ποιητής, τώ ποιήματι προσκλίνει, τήν άχραντον καί θείαν, κορυφήν τώ βαπτίσματι! Δόξα τώ φανέντι εν τώ κόσμω, καί ζωήν ημίν παρεσχηκότι, εν ώ ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Ως επιβλαβών, τών γηΐνων απαχθέντες, δεύτε νοητώς, καθαρθώμεν τάς αισθήσεις, καί τόν Χριστόν ιδόντες εν σαρκί βαπτιζόμενον, υπό Ιωάννου τού Προδρόμου, πάντες σύν αυτώ υμνολογούντες, πιστώς κράξωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Τρυφή ζωτική, εκ χειμάρρου Ιορδάνου, ανέβλυσεν ημίν, τού Βαπτίσματος η χάρις, εν ώ οι φωτισθέντες, τώ Βαπτίσματι λέγομεν, Δόξα τώ φανέντι εν τώ κόσμω, καί ζωήν ημίν παρεσχηκότι, ώ καί ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών Γρηγορίου Επισκόπου Νύσσης, καί Δομετιανού Επισκόπου Μελιτηνής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Γρηγορίου.

Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ

Όσιε Πάτερ, Ιερώτατε Γρηγόριε, ο κάλαμος ο πλήρης τής Παρακλήτου πνοής, καί γλώσσα τρανοτάτη τής ευσεβείας, λύχνος πολύφωτος, τής θείας αυγής, κήρυξ αληθείας, κρηπίς θεολογίας, πηγή δογμάτων τών υψηλών, τών διδαγμάτων χειμάρρους τών μελιρρύτων, λύρα θεόφθογγος ασμάτων θεογράφων, η καθηδύνουσα πιστών τάς διανοίας, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει Πάνσοφε, τόν εν ρείθροις τού Ιορδάνου, αναπλάσαντα κόσμον, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Όσιε Πάτερ, πανσεβάσμιε Γρηγόριε, ο πέλεκυς ο κόπτων αιρετικών τάς ορμάς, η δίστομος ρομφαία τού Παρακλήτου, μάχαιρα τέμνουσα τάς νόθους σποράς, πύρ τάς φρυγανώδεις αιρέσεις καταφλέγον, καί πτύον όντως γεωργικόν, ώ τό βαρύ τε καί κούφον τών δογμάτων, ευ διακρίνεται, καί στάθμη ακριβείας, πάντας ιθύνουσα, πρός τρίβους σωτηρίας, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει πάντοτε, τόν εν ρείθροις τού Ιορδάνου, αναπλάσαντα κόσμον, σώσαι τό γένος ημών.

Όσιε Πάτερ, παμμακάριστε Γρηγόριε, τό στόμα τό πηγάζον τάς μακαρίας φωνάς, εκ τών αδαπανήτων τού σωτηρίου, απαρυόμενον καί θείων πηγών, λόγους προσευχής τε τοίς πάσιν ερμηνεύον, κανών ιθύνων πρός αρετήν, ο θεωρίαις ενθέοις λελαμπρυσμένος, αίγλη λαμπόμενος, Τριάδος τής ακτίστου, ής καί υπέρμαχος, αήττητος εγένου, Χριστόν ικέτευε, Χριστόν δυσώπει, Όσιε, τόν εν ρείθροις τού Ιορδάνου, αναπλάσαντα κόσμον, σώσαι τό γένος ημών.

Στιχηρά Προσόμοια
τού Δομετιανού

Ήχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ο γήν καταλήψεσθαι τό πρίν, απειλήσας άπασαν, καί εξαλείφειν τήν θάλασσαν, κατακαυχώμενος, τοίς πιστοίς εδείχθη, ως στρουθίον σήμερον, καί καταγελαστότερος κώνωπος, ού υπεκρίνετο, τήν ιδέαν, ώσπερ φόβητρον, υπεισδύνας, τώ Χριστού θεράποντι.

Δομετιανός ημάς πιστοί, συγκαλείται σήμερον, πρός ευωχίαν θεάρεστον, τούτω συνέλθωμεν, ευθυμίας γνώμη, καί πανηγυρίσωμεν, σύν τούτω τά αυτού κατορθώματα, καθικετεύοντες, τόν Σωτήρα τών ψυχών ημών, τήν ειρήνην, τώ κόσμω δωρήσασθαι.

Ηύξησας τό τάλαντον Χριστού, τό δοθέν σοι Πάντιμε, τή διπλασίονι χάριτι, ως δούλος γνήσιος, όθεν επακούεις. Εύ σοι δούλε γένοιτο, ως όντι αγαθώ σοι θεράποντι, καί ήδη είσελθε, εις χαράν τήν τού Κυρίου σου, τών καμάτων, τά γέρα ληψόμενος.

Δόξα... Τού Αγίου Γρηγορίου
Ήχος δ'

Τόν τής σοφίας λόγον σου, καταγλαΐσας εν αρετή απροσίτω, περικαλής αμφοτέρωθεν γέγονας, Νυσσαέων Γρηγόριε, εν τή θεοφθόγγω σου φωνή, ωραΐζων καί τέρπων τόν λαόν γνωστικώς, Τριάδος τό ομόθεον πανσόφως εκτιθέμενος, όθεν καί εν ορθοδόξοις δόγμασι, τάς αλλοφύλους αιρέσεις εκπολεμήσας, τό κράτος τό τής Πίστεως, εν τοίς πέρασιν ήγειρας, Χριστώ παρ ιστάμενος σύν τοίς αϋλοις Λειτουργοίς, ταίς ψυχαίς ημών αίτησαι, ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Τής Εορτής, ο αυτός

Έτρεμεν η χείρ τού βαπτιστού, ότε τής αχράντου σου κορυφής ήψατο,

εστράφη Ιορδάνης ποταμός εις τά οπίσω, μή τολμών λειτουργήσαί σοι, ο γάρ αιδεσθείς Ιησούν τόν τού Ναυή, πώς τόν Ποιητήν αυτού, δειλιάσαι ουκ είχεν; Αλλά πάσαν επλήρωσας οικονομίαν Σωτήρ ημών, ϊνα σώσης τόν κόσμον, τή Επιφανεία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απόστιχα Στιχηρά Προσομοια
Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Άσμα καινοπρεπές, αδέτω πάσα κτίσις, τώ εκ Παρθένου φύντι, Χριστώ καί βαπτισθέντι, εν Ιορδάνη σήμερον.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Σάλπιγξ προφητική, ο Πρόδρομος βοάτω. Ποιήσατε Κυρίω, τώ βαπτισθέντι ρείθροις, καρπούς αρίστων πράξεων.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Λάμψαν τό συγγενές, εξ ύψους θείον Πνεύμα, περιστεράς εν είδει, ορώμενον αφράστως, νύν τώ Χριστώ προσέδραμε.

Δόξα... Τού Αγίου Γρηγορίου
Ήχος δ'

Βίον ένθεον κατορθώσας, θεωρία τήν πράξιν κατελάμπρυνας, θεοφάντορ Γρηγόριε, τήν γάρ σοφίαν φιλήσας έρωτι θείω, εκ στόματος τού Πνεύματος, τήν χάριν κατεπλούτησας, καί ως κηρίον ιμέλιτος, τόν γλυκασμόν σου τών λόγων αποστάξας, αεί ευφραίνεις νοήμασι θείοις, τήν Εκκλησίαν τού Θεού. Διό εν Ουρανοίς, ιεραρχικώς αυλιζόμενος, υπέρ ημών απαύστως πρέσβευε, τών εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Τής Εορτής, ο αυτός

Σέ τόν εν πνεύματι καί πυρί, καθαίροντα τήν αμαρτίαν τού κόσμου, καθορών ο Βαπτιστής ερχόμενον πρός αυτόν, δειλιών καί τρέμων, εβόα λέγων. Ού τολμώ κρατήσαι τήν κορυφήν σου τήν άχραντον, σύ με αγίασον Δέσποτα τή Επιφανεία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Καί τής Εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης σήμερον, εν Ιορδάνη επέστη, βαπτισθείς εν ύδασιν, υπό τού θείου Προδρόμου, άνωθεν ο Πατήρ δέ προσεμαρτύρει. Ούτός εστιν ο Υιός ο αγαπητός μου, καί τό Πνεύμα επεφάνη, εν ξένη θέα, περιστεράς επ' αυτόν.

Δοξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Θεοφανείας ο καιρός, Χριστός επέφανεν ημίν, εν Ιορδάνη ποταμώ, δεύτε αντλήσωμεν πιστοί, ύδωρ αφέσεως τών αμαρτιών ημών, Χριστός γάρ εν σαρκί επεδήμησε, τό πρόβατον ζητών τό θηριάλωτον, καί ανευρών εισήγαγεν ώς εύσπλαγχνος, εις τόν Παράδεισον αύθις, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, καί τόν κόσμον εφώτισε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων δύο.

Κανών τού Αγίου Γρηγορίου.
Ποίημα Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος πλ. α'

«Ίππον καί αναβάτην, εις θάλασσαν Ερυθράν, ο συντρίβων Πολέμους εν υψηλώ βραχίονι, Χριστός εξετίναξεν, Ισραήλ δέ έσωσεν, επινίκιον ύμνον άδοντα».

Άβυσσος ών σοφίας, καί γνώσεως θησαυρός, καί αυτοαγαθότης, φωτοχυσίαν νέμοις μοι, Χριστέ τής ενδόξου σου, Εκκλησίας άσμασι, τόν φωστήρα υμνείν Γρηγόριον.

Δέχοιο διδασκάλων, Γρηγόριε τό λαμπρόν, εγκαλλώπισμα Πάτερ, τό πενιχρόν εφύμνιον, τή σή προσφερόμενον, εξ αγάπης μνήμη, εν ή Χριστόν ημίν εξιλέωσαι.

Λόγω ιερομύστα, πλουσίω τε καί σοφώ, τήν σεπτήν Εκκλησίαν, θεολογείν εδίδαξας, Μονάδα Τρισάριθμον, καί Τριάδα σύνθρονον, καί όμότιμον ώ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Πίστις ηγείσθω μόνη, καί μή απόδειξις, τών υπέρ νούν θαυμάτων, Θεογεννήτορ Κόρη τών σών, τόν γάρ ακατάληπτον, Θεόν Λόγον τέτοκας, ενδυσάμενος τήν ανθρωπότητα.

Κανών τού Αγίου Δομετιανού

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ, Αθάνατε, ως πανσθενής υπεναντίους έθραυσε, τοίς, Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Τάς επαναστάσεις τής σαρκός, καί τών παθών τάς εφόδους θεόληπτε, καί τόν εγειρόμενον, εν τή ψυχή μου κατευνάσας πόλεμον, ειρηναία Πάτερ, εν καταστάσει συντήρησον.

Έρωτι καί πόθω ακλινεί, τής ανωτάτης σοφίας αψάμενος, σάρκα καθυπέταξας, καί τής γής απετινάχθης Όσιε, καί Θεός τώ όντι, ως εν μεθέξει γεγένησαι.

Δομετιανός ο θαυμαστός, κατά μικρόν από γής ανυψούμενος, ήκεν εκ δυνάμεως, αμυδροτέρας πρός τελείαν δύναμιν, καί τάς αναβάσεις, εν τή καρδία διέθετο.

Θεοτοκίον

Ύδασιν εμβάψας τής σαρκός, ο προσελάβετο Κύριος φύοαμα, εκ τών σών ειργάσατο, παρθενικών αιμάτων τό σωτήριον, πρός τάς παρατάξεις, τάς εναντίας αχείρωτον.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ'

«Ο πήξας επ' ουδενός, τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσαν, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Σαρκός μέν τώ ηγεμόνι, νώ τά σκιρτήματα, τώ Παμβασιλεί δέ τόν νούν υπέταξας, όθεν απροσκόπτως τήν οδόν, τών εντολών ανύσας, σύ τής Τριάδος ενδιαίτημα, γέγονας εικότως Γρηγόριε.

Τή πράξει τήν θεωρίαν, Πάτερ προσέθηκας, διό τάς ηνίας τής Εκκλησίας σοι, φέρων εγχειρίζει ο Χριστός, ήν περ ανεπιλήπτως, ως μυστιπόλος εκυβέρνησας, άριστος παμμάκαρ Γρηγόριε.

Προβαίνων τών αρετών, τώ όρει Γρηγόριε, καί τάς αναβάσεις εν τή καρδία σου, σύ διατιθέμενος εκ γής, ήρθης αλήκτω δρόμω, πρό τής εκ σαρκός

εκδημίας σου.

Θεοτοκίον

Σύ μήτηρ Θεού, ασυνδυάστως γεγένησαι, τού εξ ακηράτου Πατρός εκλάμψαντος, άνευθεν ωδίνων μητρικών, όθεν σε Θεοτόκον, σεσαρκωμένον γάρ εκύησας Λόγον, ορθοδόξως κηρύττομεν.

Τού Οσίου

Ο μόνος ειδώς

Εν τή κραταιότητι αυτού, εχθρός ο παλαιότατος, τής σής ψυχής ου σθένων τό εύστολον, παρασαλεύσαι καθυποκρίνεται, εν καιρώ πρός έκλυσιν, τής σής καρτερότητος, ζωϋφίων πτηνών τό φαυλότατον.

Τή μεγαλαυχία τής αυτού, δικαίως εξουθένωται, παραπληξίας δράκων ο δείλαιος, καί κυνομυίας εις είδος τέτραπται, ασθενεία πλείονι, καί ποσίν υποτέτακται, τών δικαίων ωραίοις πατούμενος.

Θεοτοκίον

Εκ σού γεννηθείς άνευ σποράς, Υιός ο προαιώνιος, Παρθενομήτορ κόσμον ανέπλασε, τόν κεκρυμμένον όφιν τοίς ύδασιν, εν τώ βαπτισμώ αυτού, θανατώσας Κύριος, καί φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενος.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Κάθισμα τού Ιεράρχου

Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείαν έλλαμψιν κεκληρωμένος, βίον άϋλον εξησκημένος, ομωνύμω ιερατεία διέπρεψας, υπερφυώς γάρ τρανώσας τά δόγματα, ορθοδοξία τόν κόσμον εστήριξας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Οσίου

Ήχος α'

Τού λίθου σφραγισθέντος

Τώ τής ιερωσύνης σεμνυνόμενος Πάτερ, χρίσματι θεοδότω κατελάμπρυνας τούτο, ενθέοις καλλοναίς τών αρετών, καί θεία πρός Χριστόν υποταγή, καί τελέσας σου τόν δρόμον, εν Ουρανοίς βοάς μετά Αγγέλων. Δόξα τή ευσπλαγχνία σου Σωτήρ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου, μόνε φιλάνθρωπε.

Καί νύν... Τής Εορτής, όμοιον

Τού Ιησού γεννηθέντος εκ Παρθένου Μαρ ίας, καί εν Ιορδάνη βαπτισθέντος υπό Ιωάννου, τό Πνεύμα κατήλθεν επ' αυτόν, ορώμενον εν είδει Περιστεράς, διά τούτο ο Προφήτης, σύν τοίς Αγγέλοις έλεγε κραυγάζων. Δόξα τή παρουσία σου Χριστέ, δόξα τή βασιλεία σου, δόξα τή οικονομία σου μόνε

φιλάνθρωπε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ'

«Τήν θείαν εννοήσας σου κένωσιν, προβλεπτικώς ο Αββακούμ, Χριστέ, εν τρόμω εβόα σοι. Είς σωτηρίαν λαού σου, τού σώσαι τούς χρηστούς σου ελήλυθας».

Ως στύλος καθωράθης Ολόφωτος, βίω τε λόγω τε θερμώ, ορθοδοξίας Γρηγόριε, πεπυρσευμένος τώ ζήλω, τού νέου Ισραήλ προηγούμενος.

Τήν χάριν δεδεγμένος τού Πνεύματος, τό ευτελές τού νομικού, διείλες ένδυμα γράμματος, καί τό κρυπτόμενον κάλλος, ημίν τών εννοιών απεκάλυψας.

Τού θείου προελθούσαν εκ στόματος, θεοπαράδοτον ευχήν, συντετμημένως Γρηγόριε, ώς μυστιπόλος τών θείων, σαφώς τή Εκκλησία επλάτυνας.

Θεοτοκίον

Εκτός μέν συναφείας συνέλαβες, αδιαφθόρως εν γαστρί, καί πρίν ωδινήσαι τέτοκας, καί μετά τόκον Παρθένος, Θεόν σαρκί τεκούσα πεφύλαξαι.

Τού Οσίου

Όρος σε τή χάριτι

Τόν Νόμον υπέδειξας, τής χάριτος είναι σκιάν, τοίς εν τώ Νόμω τόν Θεόν, Εβραίοις σέβουσι Σοφέ, καί τό Ευαγγέλιον, τής άληθούς θεοφανείας Μυστήριον, Χριστώ κραυγάζων. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αστράψας αστήρ, ως εξ Εώας πολύφωτος, τήν Εκκλησίαν δαδουχείς, ανακηρύττων τόν Χριστόν, σοφαίς αποδείξεσι, πανευσεβώς, δικαιοσύνης τόν Ήλιον, αυτόν κραυγάζων. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Κακίας απάσης, απερράγης καί σχέσεως, προσύλου Πάτερ εν σπουδή, καί κατελάμπρυνας φωτί, Πατρίδος πληρώματα, τής σής σοφέ, καί τούτοις πλούτον επώμβρησας, αφθονωτέρα χρυσίου ποσότητι.

Θεοτοκίον

Λόγος καθό Θεός, υπάρχων αόρατος, προσειληφώς εκ γυναικός, ανθρώπου φύσιν ορατός, τελείται καί καθαίρεται, εν ποταμώ, ο αμαρτίας αλλότριος, τόν πεπτωκότα καθαίρων τού πταίσματος.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε'

«Ο αναβαλλόμενος, φώς ώς ιμάτιον, πρός σέ ορθρίζω, καί σοί κραυγάζω, τήν ψυχήν μου φώτισον, τήν εσκοτισμένην, Χριστέ ως μόνος εύσπλαγχνος».

Σύ ως πύρ κατέφλεξας, τάς τών αιρέσεων, ακανθηφόρους πλοκάς τών λόγων, τών πιστών τάς φρένας δέ, εφώτισας μάκαρ, μυσταγωγέ Γρηγόριε.

Ευνομίου ήλεγξας, σύ τό ανόμοιον, καί τούτου λόγους δυσδιαφεύκτους, τών αρκύων βρόχους τε σφοδρούς, ως αράχνης υφάσματα διέλυσας.

Ήλεγξας πανάριστε, τόν αθεώτατον Μακεδόνιον, τό θείον Πνεύμα, αδεώς υβρίσαντα, ως άμοιρον τούτου, υπάρχοντα Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Σύ δικαιοσύνην τε καί απολύτρωσιν, ημίν τεκούσα, Χριστόν ασπόρως, ελευθέραν έδρασας αράς, Θεοτόκε, τήν φύσιν τού Προπάτορος.

Τού Οσίου

Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Επέβλεψεν, επί γής ο Δεσπότης τής κτίσεως, καί τά ταύτης εσαλεύθη θεόφρον θεμέλια, καί δεινώς ετρόμαξε, σέ δέ ψυχής ανδρεία Πάτερ, τής προσευχής ου παρέκλινεν.

Ουκ ηνέσχου, βλασφημούντων ακούειν Αοίδιμε, καί λαλούντων εις τό ύψος αδικίαν δι' άνοιαν, αλλ' αυτούς επέστρεψας, Ποιμαντική σου βακτηρία, καί τό νοσούν εθεράπευσας.

Μίαν φύσιν, εν Χριστώ εσφαλμένως κηρύττεσθαι, θεορρήμον, ουδαμώς συνεχώρησας σύνθετον, αλλ' αυτούς εζωγράφησας, τή τών δογμάτων σου σαγήνη, καί πρός τό φώς επανήγαγες.

Θεοτοκίον

Εγλύκανε, τών υδάτων πικρίαν εν άλατι, Ελισαίος, ο δέ σός Θεομήτορ Υιός καί Θεός, βαπτισθείς εν ύδατι, τής αμαρτίας τήν Πικρίαν, καί τήν οδύνην εξείλετο.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Ταπεινόν τό φρόνημα, κεκτημένος πάσί τε πραϋς, μαχητής εδείκνυσο Γρηγόριε, πρός τούς Χριστού, μειούν τήν δόξαν σπουδάζοντας.

Τήν Αρείου έκφυλον, τής Τριάδος, λόγω δαψιλεί, τολμηράν διαίρεσιν Γρηγόριε, σύ παντελώς, καθήρηκας τή σοφία σου.

Αμαθώς τήν ένωσιν, τής Τριάδος, σύγχυσιν φρονών, υπό σού Σαβέλλιος

ελήλεγκται, θεομαχών, Γρηγόριε παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκες, καί τεκούσα, έμεινας αγνή, εν χερσί τόν φέροντα τά σύμπαντα, ως αληθώς, Παρθένος Μήτηρ βαστάσασα.

Τού Οσίου

Εκύκλωσεν ημάς

Ερρύσθησαν ως εκ παγίδος Όσιε, θανάτου κινδυνεύοντες, οι λαοί, καί παθημάτων ο εσμός, πόρρω ταίς ευχαίς σου απελήλατο, καί γάρ αυτοί, πρώτοί σε έσχον συλλήπτορα.

Ανέστειλας εν ικεσία πάνσοφε, τήν ρύμην τού νοσήματος, τή Παρθένω καί Μητρί τού Λυτρωτού, θάττον προσδραμών, ου γάρ υπήνεγκας, ποιμήν ως ών, κινδυνευούσης ποίμνης ανέχεσθαι.

Θεοτοκίον

Εξέστησαν τά τών Αγγέλων τάγματα, ορώντα τόν αόρατον, εκ Παρθένου γεννηθέντα εν σαρκί, καί τόν αϋλία δοξαζόμενον, εν ποταμώ, τού βαπτισθήναι καταδυόμενον.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής. Σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον Ήχος α'

Χορός Αγγελικός

Τό όμμα τής ψυχής, γρηγορών Ιεράρχα, ως γρήγορος Ποιμήν, ανεδείχθης τώ κόσμω, καί ράβδω τής σοφίας σου, παμμακάριστε Όσιε, πάντας ήλασας, τούς κακοδόξους ως λύκους, αδιάφθορον, διατηρήσας τήν ποίμνην, Γρηγόριε πάνσοφε.

Ο Οίκος

Εξ αμελείας ο δείλαιος αναπέπτωκα, καί πρός θάνατον ύπνωσα, αλλ' ως ποιμήν γρηγορώτατος, έγειρόν με Πάτερ, καί τά πάθη μου κοίμισον, τά κακώς τυραννούντά με, όπως εξανιστάμενος, καθαρώς άδω σου τήν φωσφόρον μετάστασιν, ήν ο Δεσπότης τής οικουμένης εδόξασεν αξίως, ως οικέτου Πιστοτάτου, ως δογματιστού πανσόφου, ώς φίλου καί μύστου, καί ως οικονόμου τών αυτού παραδόσεων, ών καλώς εφύλαξας τήν χρήσιν αμίαντον, Γρηγόριε πάνσοφε.

Έτερον Ήχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Της Εκκλησίας ο ένθεος Ιεράρχης, καί τής σοφίας σεβάσμιος υμνογράφος, Νύσσης ο γρήγορος νούς Γρηγόριος, σύν Αγγέλοις χορεύων, καί εντρυφών τώ θείω φωτί, πρεσβεύει απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Αίγλη φρικτή ο λάμψας εν κόσμω υπέρ Ήλιον Λόγε, καί ακτίσι φωτός

φαιδρύνας Σώτερ τά σύμπαντα, σύ ο εν τοίς ύδασι τού Ιορδάνου ως βροτός βαπτισθήναι καταξιώσας, πλύνόν μου τούς ρύπους άμα καί σπίλους τών πολλών εγκλημάτων, παρέχων μοι χάριν τού μέλψαι τόν σοφόν Ιεράρχην καί μύστην σου, μεσίτην γάρ αυτόν άγω σοι, καί αυτόν δυσωπών ανακράζω αεί, πρεσβεύειν απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου Επισκόπου Νύσσης.

Στίχοι

Η Μούσα Γρηγόριος, ού Νύσσα θρόνος,
Ού Πιερίαν, αλλ' Εδέμ σκηνήν έχει.
Γρηγόριον δεκάτη θανάτου κνέφας αμφεκάλυψεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δομετιανού Επισκόπτου Μελιτηνής.

Στίχοι

Δομετιανός τής φθοράς απηλλάγη,
Είπερ φθοράν χρή τόν βίον τούτον λέγειν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Μαρκιανού, Πρεσβυτέρου καί Οικονόμου τής μεγάλης Εκκλησίας.

Στίχοι

Απήρεν ένθεν πρός πόλου μέγα κλέος,
Ο Μαρκιανός, ού κλέος κάν γή μέγα.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αμμώνιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τής αρετής ο θείος εσβέσθη λύχνος,
Λύχνων μυσάντων σαρκικών Αμμωνίου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Ο υπερυψούμενος, τών πατέρων Κύριος, τήν φλόγα κατέσβεσε, τούς Παίδας εδρόσισε, συμφώνως μελωδούντας. Ο Θεός ευλογητός εί».

Έρωτι ενούμενος, τρισαυγούς θεότητος, τώ φέγγει Γρηγόριε, τοίς πάσιν ως έσοπτρον, εκστίλβων απαστράπτεις, τού φωτός αντανακλάσεις.

Θησαυρόν τούς λόγους σου, πατρικώς κατέλιπες, ηθών ψυχής κάθαρσι, καί γνώσεως πλήρωσιν, τοίς πίστει μελωδούσιν, ο Θεός ευλογητός εί.

Πρώτον νούν καί αίτιον, Πατέρα κατήγγειλας, Λόγου μέν Γεννήτορα, ομού Προβολέα τε, τού Πνεύματος Τριάδα, μελωδών. Ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Μίαν μέν υπόστασιν, εν δυσί ταίς φύσεσι, Πανάμωμε τέτοκας, Θεόν σωματούμενον, ώ πάντες μελωδούμεν. Ο Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον

Η αψευδής, τοίς πιστοίς πεπλήρωται, επαγγελία προφανώς, ο γάρ θείος Δομετιανός, χάριτος ηξίωται, λύειν τά νοσήματα, καί απελαύνειν δαιμόνια, τόν αινετόν καταγγέλλων Θεόν καί υπερένδοξον.

Επί τής γής, μεθ' ημών γενόμενος, καί σαρκικώς αναστραφείς, ιμεταδέδωκε τοίς αυτώ, κατακολουθήσασι, καί τοίς αγαπήσασι, θαυματουργίας χαρίσματα, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τής δυσσεβούς, καθείλεν αιρέσεως, ο θείος Δομετιανός, τού Σεβήρου τάς διδαχάς, καί τήν απαράτρωτον, Πίστιν τήν Ορθόδοξον, θεοπρεπώς υπεσήμανε, τον αινετόν καταγγέλλων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Θεοτοκίον

Τής πατρικής, ουκ απέστη φύσεως, ο θείος Λόγος σαρκωθείς, εκ Παρθένου, καί γάρ αυτήν, ακριβώς τετήρηκε, μένουσαν αμείωτον, εν τώ σαρκούσθαι, καί δέχεται, τήν εκ Πατρός μαρτυρίαν, Χριστός ο υπερένδοξος.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον. Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Όλην τήν αυγήν, τού Παρακλήτου μάκαρ, εδέξω φοιτήσασαν, κραυγάζων Όσιε. Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Βρύουσιν ημίν, κατά τον θείον λόγον, Χριστού εκ κοιλίας σου, ποταμοί γνώσεως, όντως πηγήν γάρ, αέναον η χάρις, έδειξε τώ κόσμω, σέ Πάτερ εις αιώνας.

Ω τής θαυμαστής, αδελφικής δυάδος, σαρκί τε ομαίμονος, τά θεία σύμφρονος! ταύτην τιμώντες, Βασίλειον ενδίκως, άμα Γρηγορίω, τιμώμεν εις αιώνας.

Θεοτοκίον

Σέ τήν υπέρ νούν, θεανδρικώς τόν Λόγον, Παρθένε κυήσασαν, καί

παρθενεύουσαν, πάντα τά έργα, αξίως ευλογούμεν, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Εν καμίνω Παίδες Ισραήλ

Υπερέβης άπαντα θεσμόν, τής φύσεως ανθρώπων, Θεώ δέ προσεπελάσθης, θεορρήμον εφετών, ακροτάτω μέλπων αυτώ. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Επακούσας θείων εντολών, εσκόρπισας αφθόνως, τόν πλούτον τοίς δεομένοις, ευπειθείας λογισμώ, βοών Αξιάγαστε. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, είς πάντας τούς αιώνας.

Ιαμάτων Δομετιανέ, ανελλιπής εγένου, βλυστάνουσα πόμα κρήνη, καί χειμάρρους τής τρυφής, ποταμός ειρήνης τε τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εν καμίνω σε συμβολικώς, προέγραψαν οι Παίδες, Παρθένε, καί εν τή βάτω προετύπωσε Μωσής, Ησαίας ειδέ τε τεξομένην, βρέφος ανάνδρως, τόν Κύριον τής δόξης, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν καμίνω Παίδες, Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω, τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγοντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ'

«Ησαία χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, Ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Τών κατορθωμάτων τε, καί τών λόγων, σού τάς αστραπάς, Γρηγόριε ευφημείν, νούς αδυνατών, σαφώς ο ημέτερος ομολογεί, ήτταν ευκλεή, σού καταγγέλλει δέ, υπέρ δύναμιν τόν έπαινον.

Μυστιπόλων άριστε, τή Τριάδι, νύν παρεστηκώς, σύν Αποστόλων χορώ, καί τών Προφητών, Μαρτύρων Δικαίων τε, Πατριαρχών, μέμνησο ημών, τών ανυμνούντων σου, τό μνημόσυνον Γρηγόριε.

Εποπτεύεις άνωθεν, προασπίζων, νύν Αρχιερεύ, τής Εκκλησίας Χριστού, νίκας τώ πιστώ, δωρούμενος Άνακτι, καί δουλικόν, σύντριψον ζυγόν, σους σώζων πρόσφυγας, ταίς πρεσβείαις σου Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Ως τεκούσα Πάναγνε, τών κτισμάτων, τόν Δημιουργόν, κατά παντός γεννητού, φέρεις τήν αρχήν, ασύγκριτον έχουσα, υπεροχήν, καί υπερφυή, όθεν τόν Τόκον σου, προσκυνούντές σε δοξάζομεν.

Τού Οσίου

Τύπον τής Αγνής

Έστης Πάτερ τής εφέσεως, τών ορεκτών κρατήσας τό τελειότατον, καί εδέξαντο, Πατριαρχών σε σκηνώματα, καί Δικαίων Οσίων τά τάγματα, μεθ' ών καθικετεύοις, υπέρ ημών τόν Παντοκράτορα,

Έσχεν ώσπερ χρήμα τίμιον, η σή Πατρίς τό σώμά σου τό πολύαθλον, κατακρύψασα, τοίς εαυτής κόλποις Ένδοξε, μητρικοίς ορμωμένη κινήμασι, σού γάρ επαπολαύειν, τούς αλλοτρίους ουκ ηνέσχετο.

Ίθι βοηθός γενέσθαι μοι, εν πειρασμοίς τού βίου καί περιστάσεσι, καί κατεύνασον, τόν εγειρόμενον κλύδωνα, κατ' εμού τών παθών καί γαλήνιον, όρμισον πρός λιμένα, τή αύρα Πάτερ τής πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον

Έστη μέχρι σού ο θάνατος, τού καθ' ημάς γενέσθαι, διά τό σώσαι ημάς υπερούσιε, Υιέ Θεού ευδοκήσαντος, εξ ανάνδρου Μητρός καί τοίς ύδασιν, ημάς αναχωνεύσαι, πυρί τώ θείω τού Βαπτίσματος.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Επεσκέψατο ημάς

Τόν ποιμένα τόν καλόν, Γρηγόριον τόν πάνσοφον, τών Νυσσαέων Πρόεδρον, τού Βασιλείου τού σοφού, ομότροπον ομαίμονα, εν φδαίς τε καί ύμνοις, τιμήσωμεν άπαντες.

Καί τής Εορτής

Επεφάνη ο Σωτήρ, η χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Νύν ξένην ο Σωτήρ βροτοίς δωρείται ρύψιν, χωρίς αναχωνεύων, πυρός καί αναπλάττων, ψυχάς δίχα συντρίψεως.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Ύδωρ θείας ζωής, πηγών εκ σωτηρίων, λαοί μετ' ευφροσύνης, αντλήσατε

προθύμως ψυχών εις απολύτρωσιν.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Ήλθεν ο φωτισμός, η χάρις επεφάνη, η λύτρωσις επέστη, ο κόσμος εφωτίσθη, λαοί χαράς εμπλήσθητε.

Δόξα...

Ήχος α' Ανατολίου

Ο τής ορθής πίστεως γενναίος αγωνιστής, ο συγκακοπαθήσας ως καλός στρατιώτης Χριστού τού Θεού, καί τώ στρατολογήσαντι αρέσας, αγωνίζου καί νύν υπέρ τής Εκκλησίας, τόν καλόν αγώνα, διατηρών αυτής, τών σών δογμάτων ασάλευτον, τήν κρηπίδα Γρηγόριε.

Καί νύν... ο αυτός

Σύ εν Ιορδάνη βαπτισθείς, ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίασας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής επιφανείας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδοσίου τού Κοινοβιάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α' Όσιε Πάτερ

Όσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, μεγάλως ηγωνίσω εν τή προσκαίρω ζωή, εν ύμνοις καί νηστείαις καί αγρυπνίαις, τύπος γενόμενος τών σών φοιτητών, νύν δέ συγχορεύεις μετά τών Ασωμάτων, Χριστόν απαύστως δοξολογών, τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον καί Λυτρωτήν, τόν υποκλίναντα τήν κάραν τώ Προδρόμω, καί αγιάσαντα τήν φύσιν τών υδάτων. Αυτόν ικέτευε, αυτόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή Εκκλησία, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέν α έλεος. (Δίς)

Όσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, ευρούσα ως επόθει, τήν καθαράν σου ψυχήν, τού Πνεύματος η χάρις τού Παναγίου, σοί ενεσκήνωσεν ως άχραντον φώς, ού τή ενεργεία φαιδρώς ηγλαϊσμένος, Χριστόν απαύστως δοξολογείς, τόν εν δυσί ταίς ουσίαις ένα Υιόν, τόν βαπτιζόμενον χειρί τή τού Προδρόμου, καί μαρτυρούμενον τή φωνή τή πατρώα. Αυτόν ικέτευε, αυτόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή οικουμένη, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος. (Δίς)

Όσιε Πάτερ, θεοφόρε Θεοδόσιε, εικότως ηξιώθης τής μακαρίας ζωής, αγνεία

καί ασκήσει ταύτην ευρών, ζών γάρ μετέστης πρός τήν άνω ζωήν, πάσι χαίρειν ειπών, καί σύν τοίς Ασωμάτοις, Χριστόν απαύστως δοξολογών, τόν εκ Παρθένου αφράστως σάρκα λαβόντα, καί καταδύσαντα τάς ημών αμαρτίας, εν τώ Βαπτίσματι, εν ρείθροις Ιορδάνου. Αυτόν ικέτευε, αυτόν δυσώπει Όσιε, δωρηθήναι τή οικουμένη, ομόνοιαν, ειρήνην, καί μέγα έλεος. (Δίς)

Δόξα... Ήχος β'

Όσιε Πάτερ, ως πόλιν ζώντος Θεού, εύφραναν τήν ιεράν σου ψυχήν, τού ποταμού τά ορμήματα, τού ύδατος τής αφέσεως, τού διελθόντος τόν Ιορδάνην, καί πάσι τοίς πέρασι, τής ευσεβείας τόν λόγον πηγάσαντος, Χριστού τού Θεού ημών, όν ικέτευε παμμάκαρ Θεοδόσιε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... ο αυτός

Υπέκλινας κάραν τώ Προδρόμω, συνέθλασας κάρας τών δρακόντων, επέστης εν τοίς ρείθροις, εφώτισας τά σύμπαντα, τού δοξάζειν σε Σωτήρ, τόν φωτισμόν τών ψυχών ημών.

Είσοδος, Φώς Ιλαρόν. Τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται. Ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ώς ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεποιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονας. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου, τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ

πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως, αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, καί ώς λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς. Καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γής, ενωτίσασθε, οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις Εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον, ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, καί μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες, καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμια τής Εορτής.

Ήχος δ' Εδωκας σημείωσιν

Ίδε πώς περίκειμαι, τήν σήν εικόνα ήν έπλασα, υπέρ νούν ταπεινούμενος, ο κυριος έφησε. Τί ούν ξένον φίλε, ει καθυποκύπτω, τή δεξιά σου ώς περ εις, τών σών συνδούλων καί περιβάλλομαι, γυμνούμενος τά ύδατα; τούς γυμνωθέντας γάρ βούλομαι, επενδύσαι ως εύσπλαγχνος, αφθαρσίαν αιώνιον,

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Ώφθης σωματούμενος, αλλά νηδύς σε εδέξατο, ακατάφλεκτος μείνασα, κάμινος γάρ πόρρωθεν, ταύτην εικονίζει, μή φλέξασα Παίδας, εγώ δέ χόρτος ων πυρί, πώς επιθήσω χείράς σοι Δέσποτα; όν φρίττει τά ουράνια, καί τά επίγεια άπαντα; Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Σύ με εν τοίς ύδασι, τού Ιορδάνου απόπλυνον, ρύπον όλως μή έχοντα, ο Κύριος έφησε, καί η ρυπωθείσα, φύσις τών ανθρώπων, τή παραβάσει τού Αδάμ, αποπλυθείσα καινή γενήσεται, εμού βαπτιζομένου γάρ, η αναγέννησις άπασι, τοίς ανθρώποις δι' ύδατος, καί τού Πνεύματος γίνεται.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Τού Στουδίτου

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν, Πατήρ ημών Θεοδόσιε, διά σού γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων. Μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... ο αυτός

Τά τών Αγγέλων στρατεύματα εξίσταντο, ορώντά σε σήμερον εν Ιορδάνη, γυμνόν εστώτα Σωτήρ εν τοίς ύδασι, καί τήν άχραντον κορυφήν σου υποκλίναντα, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, σού γάρ πτωχεύσαντος εκουσίως, ο κόσμος επλουτίσθη, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ τή οικουμένη, λάμπων τοίς θαύμασιν, Όσιε Πατήρ ημών Θεοδόσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν...

Τής Εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιησούς ο τού Ναυή, εν Ιορδανη ποταμώ, διαβιβάζων τόν λαόν, καί τού Θεού τήν κιβωτόν, εσκιαγράφει τήν μέλλουσαν ευεργεσίαν, εικόνα γάρ ημίν αναμορφώσεως, καί τύπον αψευδή αναγεννήσεως, η μυστική διάβασις τών δύω, σκιαγραφεί εν τώ Πνεύματι, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δοξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Θεοφανείας ο καιρός, Χριστός επέφανεν ημίν, εν Ιορδάνη ποταμώ, δεύτε αντλήσωμεν πιστοί, ύδωρ αφέσεως τών αμαρτιών ημών, Χριστός, γάρ εν σαρκί επεδήμησε, τό πρόβατον ζητών τό θηριάλωτον, καί ανευρών εισήγαγεν ως εύσπλαγχνος, εις τόν Παράδεισον αύθις, Χριστός εφάνη, εν, Ιορδάνη, καί τόν κόσμον εφώτισε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα τού Οσίου
Ήχος γ' Θείας Πίστεως

Θείας αίρων σου χείρας πρός ύψος, στύλος Όσιε φωσφόρος ώφθης, τών προσευχών ενταίς ακτίσι λαμπόμενος, πρός ουρανόν γάρ πτερώσας διάνοιαν, καί τών αρρήτων γενόμενος μέτοχος, όλος ήστραψας, Χριστόν τόν Θεόν αιτούμενος, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής
Η Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης σήμερον, εν Ιορδάνη επέστη, βαπτισθείς εν ύδασιν, υπό τού θείου Προδρόμου, άνωθεν ο Πατήρ δέ προσεμαρτύρει. Ούτός εστιν ο Υιός ο αγαπητός μου, καί τό Πνεύμα επεφάνη, εν ξένη θέα, περιστεράς επ' αυτόν.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.
Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον, ο Πεντηκοστός.

Δόξα... Ταίς τού σού Οσίου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό Ιδιόμελον
Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξύλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών Δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ήιμών.

Ο Κανών τής Εορτής μετά τών Ειρμών εις η' καί τού Αγίου εις ς'.

Ωδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος κυριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ως σοφός ταξίαρχος ημών, Πάτερ Θεοδόσιε, θεοπρεπώς τήν ωδήν προανάκρουσον, τώ επιδη μήσαντι, εις παγκόσμιον σωτηρίαν Χριστώ τώ Θεώ, καί τήν παναγίαν μνήμην σου, σύν εαυτώ δοξάσαντι.

Εξ ερήμου Πρόδρομος Χριστού, τής Ααρωνίτιδος, ο Ελισάβετ βλαστός προελήλυθεν, εν τή Κολυμβήθρα δέ, Θεοδόσιος γεννηθείς διά Πνεύματος, ερημοπολίτης γέγονε, τώ Ιησού επόμενος.

Βαπτισθέντος ρείθροις τού Χριστού, τής Ισραηλίτιδος, συναγωγής καθαιρείται τό φρύαγμα, εν τή Εκκλησία δέ, η ισάγγελος πολιτεία πεφύτευται, ήν ανεπιστρόφως ήνυσας, παμμάκαρ Θεοδόσιε.

Κοινωνός τού πάθους γεγονώς, Πάτερ δι' ασκήσεως, τού δι' ημάς τώ Σταυρώ ομιλήσαντος, επαξίως σύμμορφος, εχρημάτισας τής αυτού αναστάσεως, καί συγκληρονόμος γέγονας, τής δόξης Θεοδόσιε.

Θεοτοκίον

Νεανίδων θείων ο χορός, ενθεαστικώτατα, εν γυναιξί σε καλήν ασματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναίς ωραϊζομένην θεότητος, τόν καλλοποιόν γάρ Λόγον, υπέρ λόγον απεκύησας.

Καταβασία

Βυθού ανεκάλυψε

Ωδή γ'

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη ή καρδία μου».

Ούδασι στεγάζων, τά υπερώα Κύριος σωματικώς τά ρείθρα, τού Ιορδάνου περιεβάλετο, εν ώ εστερεώθη η καρδία μου.

Οφώς εν Ιορδάνη, τό θείον λάιμψας βλάστημα, τοίς επί γής θεόσδοτον, ευλογίας καί προαιρέσεως, αγαθής σε προφαίνει Θεοδόσιε.

Κατέλιπες τόν κόσμον, καί τά εν τώ κόσμω Όσιε, τήν τελεσθείσαν γύμνωσιν, τού Δεσπότου εκμιμησάμενος, επί τού Ιορδάνου Θεοδόσιε.

Τόν Σταυρόν τού Σωτήρος, επ' ώμων άρας έδραμες, επί τόν τούτου τάφον, ελάφου δίκην επί υδάτων πηγάς, σωτηρίους παμμάκαρ Θεοδόσιε.

Θεοτοκίον

Τά τάγματα εξέστησαν, τών Αγγέλων Πάναγνε, καί τών ανθρώπων έφριξαν, αι καρδίαι επί τώ τόκω σου, διό σε Θεοτόκον πίστει σέβομεν.

Καταβασία

Ισχύν ο διδούς

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εγκρατεία καί πόνοις καί προσευχαίς, τήν ψυχήν σου κοσμήσας θεοπρεπώς, γέγονας συμμέτοχος, τών Οσίων Αοίδιμε, καί τών θαυμάτων όντως, χαρίσματα έλαβες, τού ιάσθαι τάς νόσους, τών πίστει τιμώντων σε, όθεν καί

Δαιμόνων, απελαύνων τά πλήθη, παρέχεις ιάματα, τοίς ανθρώποις τή χάριτι, θεοφόρε Θεοδόσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν άγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... τής Εορτής

Ιορδάνης τώ ρείθρω καθυπουργεί, Ιωάννης εκτείνει χείρα φθαρτήν, φανέντος σου Αόρατε, εν σαρκί πρός τό βάπτισμα, αλλ' ο μέν εστρέφετο, εις τά οπίσω φόβω, ο δέ αύθις εκράτει, εν τρόμω τόν άφθαρτον, όντως ο Αμνός τού Θεού, η πηγή η αείζωος, πηγάς τε καί θαλάσσας, καί ανθρώπους ηγίασας. Η Τριάς γάρ επέλαμψεν, άνωθεν Υιόν σε ονομάζει ο Γεννήτωρ, καί τό Άγιον Πνεύμα συγκατέρχεται.

Ωδή δ'

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Εν ύδασι, κεφαλάς τών δρακόντων συνέτριψας, καί διά τού Πνεύματος, Λόγε Θεού ανεκαίνισας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού κλίναντος, κορυφήν τώ Προδρόμω μιμούμενος, Χριστού τό υπήκοον, καί τήν αρίστην ταπείνωσιν, Πάτερ Θεοδόσιε, πρός αρετών ανηνέχθης πύργον άσειστον.

Τή Παρθένω, καί Μητρί λειτουργήσας Χριστού τού Θεού, τήν ακαταμάχητον, χάριν εδέξω τού Πνεύματος, Πάτερ Θεοδόσιε, καί δυσμενείς αοράτους καταβέβληκας.

Τών Μάγων σε, τό αοίδιμον άντρον δεξάμενον, δωροφόρον έδειξε, τώ δι' ημάς βαπτισθέντι Χριστώ, πίστιν Θεοδόσιε, καί σύν ελπίδι αγάπην προσκομίζοντα.

Τοίς πάθεσι, τού Δεσπότου Χριστού δυναμούμενος, τό τής συνειδήσεως, πόθω ανέτλης μαρτύριον, Πάτερ Θεοδόσιε, τώ ζοφερώ προσπαλαίων κοσμοκράτορι.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, εν γαστρί σου ασπόρως, τόν Κύριον, καί τούτον εκύησας, σεσαρκωμένον τόν σώζοντα, κόσμον ταίς πρεσβείαις σου, διό σοι κράζομεν. Χαίρε αειπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία

Ακήκοε Κύριε φωνής σου

Ωδή ε'

«Μεσίτης Θεού καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σού γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Εξάψας τόν νούν, τού ημάς εν ρείθροις καινουργήσαντος, σοφώς υπεστήριζες, καταβεβλημένον δι' ασκήσεως, κρεμαστήρσι τό σώμα, παμμάκαρ Θεοδόσιε.

Τόν βίον αεί, τού θανάτου θέμενος μελέτημα, εκδημήσαι σπεύδων τε, πρός τόν δι' ημάς επιφανέντα σαρκί, σεαυτώ εδομήσω, τόν τάφον Θεοδόσιε.

Τόν θάνατον Χριστού, τόν εκούσιον ο σός φοιτητής, ο κλεινός Βασίλειος, Πάτερ Θεοδόσιε μιμούμενος, τόν καινόν εγκαινίζει, τάφον αγαλλόμενος.

Θεοτοκίον

Ιδού εν γαστρί, Θεοτόκε πάναγνε, Χριστόν τόν Θεόν, υπέρ λόγον έσχηκας, ώσπερ Ησαΐας προσηγόρευσεν, υπέρ φύσιν τε τούτον, Θεογεννήτορ τέτοκας.

Καταβασία

Ιησούς ο ζωής αρχηγός

Ωδή ς'

«Εν αβύσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Αφθαρσίαν ημίν εδωρήσω Χριστέ, εν τή αναστάσει σου, όθεν Βασίλειος, ο ευκλεής θεράπων σου, καί θανών ώσπερ ζών, επιφαίνεται.

Ο καθαίρων τόν κόσμον βαπτίζεται, δι' εμέ βροτός, ο Θεός κατ' εμέ γεγονώς, όν εν δυσί ταίς φύσεσι, Θεοδόσιε μάκαρ εκήρυξας.

Γλυκασμόν ευφροσύνης Χριστώ τώ Θεώ, τώ τών Μυροφόρων τά δάκρυα τρέψαντι, εις χαράν Θεοδόσιε, οι κρουνοί τών δακρύων σου έσταξαν.

Θεοτοκίον

Συμπαθείας τής σής με αξίωσον, η τόν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τών τώ ιδίω αίματι, εκ φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενον.

Καταβασία

Η φωνή τού Λόγου

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Πεφυτευμένος εν αυλαίς ταίς τού Κυρίου σου, τάς φανοτάτας αρετάς τερπνώς εξήνθησας, καί επλήθυνας τά τέκνα σου εν ερήμω, τών δακρύων σου τοίς όμβροις αρδευόμενα, αγελάρχα τών Θεού θείων επαύλεων, όθεν κράζομεν. Χαίροις Πάτερ Θεοδόσιε.

Ο Οίκος

Άνθρωπος μέν τή φύσει εχρημάτισας Πάτερ, αλλ' ώφθης συμπολίτης Αγγέλων, ως γάρ άσαρκον επί τής γής βιοτεύσας σοφέ, τής σαρκός άπασαν τήν πρόνοιαν απέρριψας, διό καί παρ' ημών ακούεις. Χαίροις, πατρός ευλαβούς ο γόνος, χαίροις, Μητρός ευσεβούς ο κλάδος. Χαίροις, τής ερήμου πολιστής παγκόσμιος, χαίροις οικουμένης φωστήρ ο πολύφωτος. Χαίροις, ότι εκ νεότητος ηκολούθησας Χριστώ, χαίροις ότι κατεμάρανας τής σαρκός τάς ηδονάς. Χαίροις, τών Μοναζόντων πρόξενος σωτηρίας, χαίροις, τών ραθυμούντων τρόπος παρηγορίας. Χαίροις, πολλούς εκ πλάνης ρυσάμενος, χαίροις, κρουνούς θαυμάτων δωρούμενος. Χαίροις, πτωχών τήν φροντίδα ποιήσας, χαίροις, ημών ο προστάτης καί ρύστης. Χαίροις, Πάτερ Θεοδόσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Θεοδοσίου τού Κοινοβιάρχου καί Καθηγητού τής ερήμου.

Στίχοι

Κοινού Θεοδόσιος Ηγεμων βίου,
Κοινή Μονασταίς εκβιώσας ζημία.
Ενδεκάτη ολοόν βίοτον λίπε Κοινοβιάρχης.

Τή αυτή ημέρα, η Σύναξις τών μυρίων Αγίων Αγγέλων. Τελείται δέ ένδον τού Μαρτυρίου τής Αγίας Αναστασίας εν τοίς Δομνίνου εμβόλοις, καί Μνήμη τού Αγίου Στεφάνου, τού εν Πλακιδιναίς, καί τού Αγίου Θεοδώρου καί Αγαπίου τού Αρχιμανδρίτου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάϊρος αικιζόμενος τελειούται.

Στίχοι

Μάϊρος εκραύγαζεν, ών εν αικίαις.
Μή δειλιάς Μάϊρε, πλήττου καί στέφου.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Βιτάλιος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Καί πνεύμα δόντα Βιτάλιε Κυρίω,
Τά πνεύματα φρίττει σε τής πονηρίας.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ορείθρα φλογίζοντα τήν αμαρτίαν, καί φλόγα δροσίζουσαν, ανθρώπων γένος Κύριε, εν τώ σώ Βαπτίσματι, συνάψας Λόγε Θεού, ο υπερυψούμενος Θεός, ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Τώ κάμινον τεύξαντι τόν Ιορδάνην, σαυτόν ως θυμίαμα, ολοκαυτώσας Όσιε, καί φλόγα ουράνιον, αψευδές σύμβολον, θείας επινεύσεως λαβών, σηκόν ιδρύσω ψυχών σωτήριον.

Τοίς σοίς στρατηγήμασι τά τού Μωσέως, υπείκει τής χάριτος, επιφανείσης Όσιε, εχθρούς αοράτους γάρ, καταστρεψάμενος, πόλιν επουράνιον ο σός, κληροδοτείται λαός Πανεύφημε.

Τώ ρείθροις ενθάψαντι τήν αμαρτίαν, σαυτόν ενδιαίτημα, εδράσας Θεοδόσιε, θεάρεστον τέμενος επωκοδόμησας, φέρειν ακατάπαυστον ωδήν, νομοθετήσας εν πολυγλώσσοις φωναίς.

Τών Παίδων μιμούμενος τήν παρρησίαν, τυράννου πυρίπνοον, απειλήν εξεφαύλισας, σοφώς προϊστάμενος τής Εκκλησίας Χριστού, Πάτερ Θεοδόσιε, δι' ήν εκών ωράθη, σαρκί σταυρούμενος.

Θεοτοκίον

Πανάχραντον σύλληψιν, άχραντον τόκον, σύ μόνη υπέδειξας, Παρθένος διαμείνασα, Θεόν γάρ συνέλαβες, τόν υπέρ πάντων Αγνή, άνθρωπον γενόμενον, πιστών εις σωτηρίαν καί απολύτρωσιν.

Καταβασία

Νέους ευσεβείς

Ωδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα, ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Κάμινος ποτέ, εν Βαβιλώνι ρείθρα, τού Ιορδάνου εξεικόνισε, τώ θείω Βαπτίσματι, εναντίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα κράζοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τών σωματικών, παθών προεκδημήσας, τής εκδημίας Θεοδόσιε, εν τοίς κενεώσι τής γής, τών υδάτων εξαιρούμενος, τώ νεανία δείκνυσαι, κράζοντι. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Γέγονε τών σών, χειρών η ευλογία, τό τού εν ρείθροις βαπτισθέντος Χριστού, θειότατον πρόσταγμα, τή ανίκμω γονιμώτατον, ύδωρ καί θάλπων ήλιος, κόκκος γάρ εις πολύχουν, σίτον ασπόρως ετρέφετο.

Γνόφον νοητόν, φωτός τού θειοτάτου, σύ υπεισδύνας Θεοδόσιε, καί πλάκας δακτύλω Θεού, εγγραφείσας τή καρδία σου, τά ευσεβείας δόγματα, έφερες τοίς φοιτώσι, βίβλον ζωής παμμακάριστε.

Πίστιν αρραγή, τήν τής Αιμόρρου Πάτερ, εκμιμησάμενον τό γύναιον, τού ράκους αψάμενον, ώσπερ σκότος τώ εν σοί φωτισμώ τό πάθος εφυγάδευσε,

γέγονας εκλογής γάρ, σκεύος τώ επιφανέντι Χριστώ.

Σέ τόν εκ Θεού, Θεόν εωρακότες, σωματικώς επιφανέντα Χριστέ, αρρήτως επέγνωμεν, τόν αόρατον Πατέρα σου, καί Πνεύμά σου τό Άγιον, κράζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ τόν τού Πατρός, αχώριστον εν μήτρα, θεανδρικώς πολιτευσάμενον, ασπόρως συνέλαβες, καί αφράστως απεκύησας, Θεόν ομού καί άνθρωπον, όθεν σε σωτηρίαν, πάντων ημών επιστάμεθα.

Καταβασία

Μυστήριον παράδοξον

Ωδή θ'

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα. Διό τήν Πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Συνόδους εκήρυξας, θεόφρον Θεοδόσιε, τών σεπτών ισαρίθμους, Ευαγγελίων Χριστού, τό τής προαιρέσεως αίμα, μαρτυρικώ, προέμενος ζήλω, καί μάρτυς αναίμακτος, ευσεβιείας αναδέδειξαι.

Η δίκη τόν άδικον, ενδίκως κατεδίκασε, τής σής υπερορίας προεξορίσασα, καί διά βλασφήμων χειλέων, τήν δυσσεβή, ψυχήν εξελούσα, ζωής τε στερήσασα, τής ζωής τόν εχθρόν Όσιε.

Τών σών μεμνημένοι, διδαγμάτων Θεοδόσιε, εν δυσί ταίς ουσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις ειδότες, τάς φυσικάς, καί τάς ενεργείας, καί τά αυτεξούσια, εν Θεώ τώ βαπτισθέντι σαρκί.

Φερώνυμος δόσις αγαθή, εκ τού τών φώτων Πατρός, τών ψυχών καί τών σωμάτων ιατρός πέφηνας, βρώσις ευθηνούσα καί πόσις, τών έν λιμώ τακέντων καί δίψει, γυμνών περιβόλαιον, καί πιπτόντων επανόρθωσις,

Μή παύση τήν ποίμνην σου, εφορών Πάτερ Όσιε, καί τής σής μεμνημένος καθυποσχέσεως, ής τάς τής ελπίδος αγκύρας, ως αρραγούς εξήψαμεν πέτρας, πρός Χριστόν μεσίτην σε, κεκτημένοι Θεοδόσιε.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος ευρέθης πρωϊνός, εν τή τού βίου νυκτί, παρθενίας ακτίσι περιαστράπτουσα, τήν ανατολήν τού Ηλίου, τού νοητούτής δικαιοσύνης, ημίν φανερώσασα, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

Καταβασία

Απορεί πάσα γλώσσα

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τόν νούν καθάρας Όσιε, τής τών παθών συγχύσεως, τρανώς εδέξω τάς θείας, εμφάσεις τής υπερφώτου, καί τριλαμπούς θεότητος, παμμάκαρ Θεοδόσιε, τών ασκητών αγλάϊσμα, καί νύν πρεσβεύων μή παύση, υπέρ ημών θεοφόρε.

Τής Εορτής ὁμοιον

Βαβαί τών θείων έργων σου, Σωτήρ μου παντοδύναμε! Θεός γάρ ών πρό αιώνων, Παρθένου μήτραν υπέδυς, καί σάρξ ατρέπτως γέγονας, καί ύδασιν απέπλυνας, τού Ιορδάνου Δέσποτα, βροτών τήν φύσιν τού ρύπου, τών ψυχικών αμαρτάδων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Οίκον τών ιερών αρετών, προκαταστήσας σεαυτόν Θεοδόσιε, τόν θείον τής Θεοτόκου, κατηξιώθης ναόν, κατοικείν καί τούτον επισκέπτεσθαι, Θεού τήν λαμπρότητα, θεωρείν γάρ ηγάπησας, τής αληθούς δέ, νύν σκηνής τήν ευπρέπειαν, καί τήν άφραστον, καθοράς ωραιότητα, ήν περ εθεμελίωσεν, ο Ύψιστος Όσιε, καί κατοικίζει προθύμως, τούς πρός αυτόν ανανεύοντας. Αυτόν δωρηθήναι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Πόνοις ασκητικοίς σεαυτόν, ανακαθάρας μιμητής εχρημάτισας, παμμάκαρ, τού σού Δεσπότου, τής γάρ κρασπέδων τών σών, αψαμένης πάθος εθεράπευσας, λιμώ τηκομένους, εν τή ερήμω δέ έθρεψας, εξ ακενώτου, χορηγών θησαυρίσματος, ως φερώνυμος, Θεού δόσις γενόμενος, Πίστιν δέ τήν ορθόδοξον, εκήρυξας Όσιε, τήν τού τυράννου μανίαν, αντ' ουδενός λογισάμενος, Χριστόν ικετεύων, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Φλόγα τής πρός Θεόν ακλινούς, καί διαπύρου καί θερμής αγαπήσεως, εξάψας τόν ουρανόθεν, άντεκομίσω πυρσόν, ευδοκίαν θείαν σοι μηνύοντα, ναόν αγιώτατον, αρετής παιδευτήριον, οικοδομήσαι, καί ψυχών φροντιστήριον, όν αρξάμενος, ευσεβώς ετελείωσας, ένθα καί τό πολύαθλον, κατάκειται σώμά σου, θήκαις οσίαις Παμμάκαρ, διαφερόντως τιμώμενον. Χριστόν δωρηθήναι, ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Όντως έως σκηνής θαυμαστής, έως τού οίκου τού Θεού Θεοδόσιε, διήλθες αγαλλιάσει, καί ευφροσύνη ψυχής, ένθα ήχος Πάτερ εορτάζοντος, τερπνής ακουσάμενος, καί γλυκείας υμνήσεως, καί τής αφράστου, θυμηδίας καί τέρψεως, γενησόμενος, εν μεθέξει μακάριε, ής μόνης εφιέμενος, τήν σάρκα ενέκρωσας, ής καί επέτυχες θεία, δικαιοσύνη κοσμούμενος, Χριστόν ικετεύων, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος β'

Τών αρετών η κλίμαξ, υπογραμμός ανεδείχθη τοίς επί γής, τούτον ευφημήσωμεν, ως ασκητών εγκαλλώπισμα, εξασκήσας γάρ αληθώς, ώσπερ ο μέγας Αντώνιος, άμετρον ταπείνωσιν ενδειξάμενος, καί ποιμάνας τόν λαόν αυτού ευσεβώς εις μάνδραν αγίαν ενήλασεν, ού ο χορός τών Αγίων

καθέστηκεν. Εκτενώς ούν βοώμεν. Μή επιλάθη, καί νύν τής ποίμνης σου, παμμάκαρ Θεοδόσιε, αλλά πρεσβείαις σου πρός Κύριον, σώσον ημάς δεόμεθα.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται κορυφής τού Δεσπότου. Αι Δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ίδων ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ καί επί γής οφθέντι, καί φωτίσαντι τόν Κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος.

Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω.

Ο Απόστολος. πρός κορινθίους Β' Επιστολής.

Αδελφοί, ο Θεός ο ειπών εκ σκότους φώς λάμψαι...

Ζήτει Κυριακή ιε'.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Είπεν ο κυριος, Πάντα μοι παρεδόθη...

Ζήτει τή ε' τής δ' Εβδομάδος τού Ματθαίου.

Κοινωνικον

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Τατιανής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής.

Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ύμνον, νύν μεθέορτον πιστοί, άσωμεν Χριστού τή Βαπτίσει, καθαρωτάτω νοϊ, ήδη γάρ εφέστηκε, πρός Ιορδάνην σαρκί, ο Πατρί καί τώ Πνεύματι, αεί συνυπάρχων, φύσει τής θεότητος, τώ Ιωάννη βοών. Δεύρο, Βαπτιστά

βάπτισόν με, θέλω γάρ εκπλύναι τού ρύπου, φύσιν τών ανθρώπων ως φιλάνθρωπος.

Τρόμω, λειτουργούσί σοι Χριστέ, πάσαι τών Αγγέλων αι τάξεις, ως Βασιλεί καί Θεώ, όλως ατενίσαι σοι, τά Χερουβίμ ού τολμά, κορυφής δέ τής θείας σου, κελεύεις μοι ψαύσαι, χόρτω όντι Δέσποτα, ο Ιωάννης φησί, φόβω δέ συνέχομαι όλος, μή με πύρ τό άστεκτον φλέξη, τής φρικτής σου Κύριε θεότητος.

Ήλθον, εκ Παρθένου σαρκωθείς, ρείθροις τόν Αδάμ αναπλάσαι τού Ιορδάνου φησίν, αύθις πρός τόν Πρόδρομον, ο Λυτρωτής καί Θεός, ως Χριστώ ούν μοι πρόσελθε, καί γάρ Ιωάννη, τούτο φύσει πέφυκα, καί βάπτισόν με σαρκί, όπως τών δρακόντων συντρίψω, κάρας τών εκεί, ο τού κόσμου, πάσαν αμαρτίαν αίρων Κύριος.

Στιχηρά τής Αγίας, όμοια

Ότε, τώ τού Πνεύματος φωτί, καταλαμπομένη πλουσίως, πλούτον εμίσησας, μόνον αγαπήσασα τόν επουράνιον, τήν Μαρτύρων στερρότητα, σαφώς ενεδύσω, καί πρός υπερβάλλοντας, πόνους εχώρησας, όθεν τόν εχθρόν καθελούσα, νίκης ανεπλέξω στεφάνους, ώ Τατιανή θεομακάριστε.

Ότε, τό δυσώδες τής σαρκός, καί τής αμαρτίας τήν φλόγα, Αγνή κατέσβεσας, δρόσω θείου Πνεύματος, τού συνεργούντός σοι, τότε θήρας εφίμωσας, σταδίου εν μέσω, σώμα παραδούσά σου, πρός αικισμούς ανδρικώς, όθεν τόν εχθρόν καθελούσα, νίκης ανεπλέξω στεφάνους, ώ Τατιανή θεομακάριστε.

Ξίφος, ουδέ πύρ ουκ αικισμοί, θλίψεις ου λιμός ου παντοίας, είδος κολάσεως, σού τόν πρός τόν Κύριον, ήμβλυνεν έρωτα, διαπύρω καρδία γάρ, αυτόν εκζητούσα, πάντα τά ορώμενα, υφ' έν διέπτυσας, Μάρτυς, καί παστάδος τής θείας, ένδον κατεσκήνωσας νύμφη, τού Παμβασιλέως χρηματίσασα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ορώσά σε η φύσις άπασα τών γηγενών, γυμνόν εν ύδασι τόν Δημιουργόν, τό Βάπτισμα αιτούντα, ηλλοιούτο φόβω καί εξεπλήττετο, ο Πρόδρομος δέ, τρόμω συνείχετο, μή τολμών προσεγγίσαι σοι, ηθάλασσα έφυγεν, Ιορδάνης τό ρείθρον ανεχαίτισε, τά όρη εσκίρτησαν θεωρούντά σε, καί Αγγέλων αι Δυνάμεις εξίσταντο λέγουσαι. Ώ τού θαύματος! ο Σωτήρ γυμνούται, ενδύσαι θέλων σωτηρίαν, τούς ανθρώπους καί ανάπλασιν.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Νύν προφητικώς, εκβοήσωμεν Κυρίω. Επέφανες ημίν, ο Σωτήρ ημών καί κτίστης, συνέτριψας δέ Λόγε, τών δρακόντων τά στόματα, εν τώ Ιορδάνη ως οικτίρμων, καί τούς τυφλωθέντας τώ φωτί σου, Χριστέ εφώτισας. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Κράτος κατ' εχθρών, τώ Βαπτίσματί σου Λόγε, έδωκας ημίν, τοίς εκ πόθου σεβομένοις, τήν σήν οικονομίαν, ήν εκών εξεπλήρωσας, λύσας τούς βροτούς εκ τής κατάρας, τής εκ τής Εδέμ διαδραμούσης, εφ' ώ ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Οι εν τώ Αδάμ, τούς χιτώνας δερματίνους, εκόντες ποτέ, ενδυσάμενοι τή πτώσει, έν ρείθροις, Ιορδάνου, εκδυσάμενοι σήμερον, εν τώ Βαπτισμώ τώ τού Κυρίου, θεολογούντες σύν Αγγέλοις, αυτώ κράξωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ανυμνήσωμεν οι πιστοί, τής περί ημάς τού Θεού ευεργεσίας τό μέγεθος, εν γάρ τώ ημών παραπτώματι, γενόμενος άνθρωπος, τήν ημών κάθαρσιν καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, ο μόνος καθαρός καί ακήρατος, αγιάζων εμέ καί τά ύδατα, καί τάς κεφαλάς τών δρακόντων συντρίβων επί τού ύδατος. Αντλήσωμεν ούν ύδωρ μετ' ευφροσύνης, αδελφοί, η γάρ χάρις τού Πνεύματος, τοίς πιστώς αντλούσιν, αοράτως επιδίδοται παρά Χριστού τού Θεού, καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τής Εορτής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιορδάνη ποταμέ, τί εθαμβήθης θεωρών; Τόν αΘεώρητον γυμνόν, είδον καί έφριξα φησί, καί πώς γάρ τούτον ουκ έμελλον φρίξαι καί δύναι; οι Άγγελοι αυτόν, ορώντες έφριξαν, εξέστη ουρανός, καί γή ετρόμαξε, καί συνεστάλη θάλασσα, καί πάντα, τά ορατά καί αόρατα, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... το αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Ανέστης εκ νεκρών

Βαπτίζεται Χριστός, ο φωτίζων τόν Κόσμον, εξ ύψους ο Πατήρ, εμαρτύρησε

λέγων. Ούτός εστιν ο Υιός μου, εν ώ ηυδόκησα, αυτού ακούετε, ούτός εστιν ο φωτίζων, τήν οικουμένην, τή ευσπλαγχνία αυτού, ο βαπτισθείς καί σώσας ως Θεός, τό γένος τών ανθοώπων.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτο

Ο Κανών τής Εορτής καί της Αγίας.

Ωδή α' Ήχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Μαρτυρικαίς ηγλαϊσμένη φαιδρότησι, τώ καθαρώ παρ ίστασαι, Μάρτυς νυμφίω σου, ψυχοφθόρων πταισμάτων, αιτούσα λυτρωθήναι, τούς ανυμνούντάς σε.

Πλούτου φθαρτού, Μάρτυς τελείως ηλόγησας, εν ουρανοίς τόν άφθαρτον, καί διαμένοντα, εκζητούσα προθύμως, καί χαίρουσα υπήλθες, Μαρτύρων στάδιον.

Πρός αικισμούς, πρός αλγηδόνας καί μάστιγας, πολυειδείς απτόητος, Μάρτυς εχώρησας, συνεργούσαν γάρ είχες, τήν χάριν τού Σωτήρος, ενδυναμούσάν σε.

Θεοτοκίον

Η τήν πηγήν τής απαθείας κυήσασα, τραυματισθέντα πάθεσι, Κόρη θεράπευσον, καί πυρός αίωνίου, εξάρπασόν με μόνη θεοχαρίτωτε.

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, Ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Ουκ έσεισε τόν πύργον τής σής καρδίας, συρρεύσασα βασάνων η τρικυμία, εστήρικτο τή πέτρα γάρ τής αγάπης, Χριστού πανεύφημε, πρός όν εκραύγαζες. Ως ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Ανθρώπων τήν ασθένειαν ο φορέσας, επτέρωσε δυνάμει τό ασθενές σου, ανίσχυρον τόν δράκοντα όθεν Μάρτυς, εις γήν κατέρραξας, πιστώς κραυγάζουσα. Ως ουκ έστιν Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Χειμάρρους απεξήρανας ανομίας, τοίς ρείθροις τών αιμάτων σου Μακαρία, τρυφής δέ τού χειμάρρου νύν απολαύεις, καί φώς ανέσπερον, οικείς κραυγάζουσα. Ως ουκ έστιν, Άγιος, πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Η σύλληψις, ο τόκος σου υπέρ λόγον, αιώνας γάρ τόν Κτίσαντα διά λόγου,

εγέννησας ρυσάμενον αλογίας, κόσμου τά πέρατα, Κόρη απείρανδρε, όν δυσώπει πάντοτε, τού σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ' εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν, ουκ έστιν Άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Κατ' ίχνεσι τού σού, εραστού επομένη, σεμνή Τατιανή, τόν εκείνου προθύμως, εζήλωσας θάνατον, καί τό πάθος τό άχραντον, όθεν έτυχες τής ουρανίου παστάδος, στέφος άφθαρτον, περικειμένη αξίως, καί δόξαν αθάνατον.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Ο μέγας υετός, πρός ποτάμια ρείθρα, επέφανε σαρκί, βαπτισθήναι θελήσας, πρός όν ο θείος Πρόδρομος, εκπληττόμενος έλεγε. Πώς βαπτίσω σε, ρύπον μή έχοντα όλως; πώς εκτείνω μου, τήν δεξιάν επί κάραν, ήν τρέμει τά σύμπαντα.

Ωδή δ'

«Υμνώ σε, ακοή γάρ Κύριε, εισακήκοα καί εξέστην, εως εμού ήκεις γάρ, εμέ ζητών τόν πλανηθέντα. Διό τήν πολλήν σου συγκατάβασιν, τήν εις εμέ, δοξάζω πολυέλεε».

Ωραίον, τής ψυχής κατάστημα, ευμορφία τής ευσεβείας, Τατιανή φέρουσα, προσέτι δέ τής μαρτυρίας φωτί, παραδόξως διαλάμπουσα, τώ καθαρώ Νυιμφίω εισοικίζεται.

Σιδήρω, σού τάς όψεις ξέοντας, παρανόμους αορασία, ουράνιοι, Άγγελοι, ηκίζοντο αποσταλέντες πρός σήν, εκ Θεού Μάρτυς βοήθειαν, οι σου τήν καρτερίαν κατεπλάγησαν.

Νομίμως, τόν Χριστόν κηρύττουσα, ετροπώσω παρανομούντας, θυσία δέ άμωμος, ευπρόσδεκτος τελειοτάτη αυτώ, προσηνέχθης ανακράζουσα. Σέ αγαπώσα Σώτερ σφαγιάζομαι.

Θεοτοκίον

Πρός όρμον γαληνόν με ίθυνον, θεονύμφευτε Παναγία, χειμάζει γάρ κλύδων με, καί τάραχος τής αμαρτίας δεινώς, τοίς ανέμοις ριπιζόμενος, τών πονηρών πνευμάτων, τών θλιβόντων με.

Ωδή ε'

«Ο φωτισμός, τών εν σκότει κειμένων, η σωτηρία τών απεγνωσμένων, Χριστέ Σωτήρ μου, πρός σέ ορθρίζω, Βασιλεύ τής ειρήνης, φώτισόν με τή επιλάμψει σου, άλλον γάρ εκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι».

Φόβον Θεού, εν γαστρί διανοίας εισδεξαμένη, πνεύμα σωτηρίου ομολογίας, καί μαρτυρίου έτεκες, Γενναιόφρων παραδόξως, στερρώς αθλήσασα, καί τάς εναντίας, αρχάς θριαμβεύσασα.

Σού τό σεπτόν, καί μακάριον πάθος εκμιμουμένη, ή δι' ααπαθείας σοι συναφθείσα, πάσχει προθύμως, μεληδόν τεμνομένη, ζωοδότα Χριστέ κραυγάζουσα. Έτερον έκτός σου, Θεόν ουκ επίσταμαι.

Φωτιστικαίς, διαλάμπεις ακτίσι φαιδρυνομένη, Πνεύματος Αγίου, λαμπαδουχία, καί καταυγάζεις, τών πιστών τάς καρδίας, αμαρτίας ζόφον σκεδάζουσα, Μάρτυς αθλοφόρε, Χριστού πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον

Η φωτεινή, τού Ηλίου Νεφέλη, λάμψον μοι αίγλην, λύουσα τόν ζόφον μου τών πταισμάτων, δίδου μοι χείρα, εμπαρέντι εις ύλην αμαρτίας, έγειρον κείμενον, μόνη τού πεσόντος, Αδάμ επανόρθωσις.

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Επί ξύλου ως έγνω ταθέντα σε, Μάρτυς η σεμνή καρτερεί τήν ανάρτησιν, καί τούς ξεσμούς τού σώματος, διά πόθον τόν σόν Παντοδύναμε.

Αγριώτατοι θήρες ηδέσθησαν, μέσον ανδρικώς τού σταδίου αθλούσάν σε, θέκλαν ως πρίν τήν πρώταθλον, ής τόν ζήλον εκτήσω Αοίδιμε.

Επιστάντες ουράνιοι Άγγελοι, μέσον τής φρουράς, σέ φωτί κατελάμπρυναν, τών αλγεινών εξαίροντες, καί Θεού ως αμνάδα δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Εκ πασών γενεών εξελέξατο, σέ τήν καλλονήν Ιακώβ ήν ηγάπησεν, ο Ποιητής Πανάμωμε, καί εκ σού ανατείλας επέφανεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τής Εορτής

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Τατιανής.

Στίχοι

Τής πάντα λαμπράς Τατιανής τή κάρα,
Λαμπρόν προεξένησε τό ξίφος στέφος.

Τή δυοκαιδεκάτη Τατιανής αυχένα κέρσαν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πέτρου τού Αβεσαλαμίτου.

Στίχοι

Επανθρακωθείς καρδίαν θείω πόθω,
Επ' ανθράκων ήδιστα Πέτρος εκπνέει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μερτίου.

Στίχοι

Θεόν ποθών ύψιστον, ισχυρόν μόνον,
Μαστίζεται Μέρτιος ισχυρώς άγαν.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι οκτώ Μάρτυρες, οι από Νικαίας, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Θνήσκει χορός τις οκτάριθμος εκ ξίφους,
Αιώνος ευρείν ογδόου ζωήν θέλων.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Μάρτυς Ευθασία ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Αυτώ Θεώ Σωτήρι κόσμου προσφέρει,
Αυτής κεφαλήν εκ ξίφους Ευθασία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών καί θαυματουργού Ηλιού.

Στίχοι

Άλλος δέδεικται θαυματουργός Ηλίας,
Ο θαυματουργός ούτος όντως Ηλίας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Ευτόνως Αήττητε σπαθιζομένη, μαστών τήν αφαίρεσιν, υπέστης καρτερώτατα, πυρί ουρανίω δέ, Μάρτυς κατέφλεξας, σέβειν τούς μή θέλοντας Θεόν, όν πάσα κτίσις υμνεί δοξάζουσα.

Εγκάρδιον φέρουσα τό πύρ τό θείον, σού τής αγαπήσεως, Χριστέ η Παναοίδιμος, τό πύρ τό ομόδουλον ουκ εδειλίασε, Παίδων εικονίζουσα τών πρίν, καί τήν ανδρείαν, καί τήν στερρότητα.

Θηρών αγριότης σοι καθυπετάγη, λεόντων τά χάσματα, απήμαντος

παρέδραμες, Θεού σε δοξάσαντος, τούτον δοξάσασαν, τούτου τά παθήματα τή σή, αναπληρούσα σαρκί Πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Ζωήν ενυπόστατον ημίν τεκούσα, θανάτω τόν θάνατον, σαφώς εξαφανίσασαν, τά πάθη θανάτωσον, τά τής σαρκός ημών, πίστει τών τιμώντων σε Αγνή, ως Θεοτόκον καί υπερένδοξον.

Ωδή η'

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Καλλωπισθείσα αρεταίς, ωραιώθης καλλοναίς τού μαρτυρίου, καί Νυμφίω ηρμόσθης τώ υπέρ πάντας βροτούς, ωραίω κάλλει διαλάμπουσα, τής αθανασίας, Τατιανή θεόφρον.

Σύν ασωμάτοις Λειτουργοίς, εν ειρκτή τόν Ποιητήν εδοξολόγεις, διαλάμπουσα δόξη, τής θεϊκής αστραπής, καί πάσιν απρόσιτος μένουσα, τοίς κεκρατημένοις, τώ ζόφω τής απάτης.

Η συντριβή σου τών μελών, εξελέπτυνεν εχθρού μηχανουργίας, τών αιμάτων η ρύσις, τής αθεϊας δεινούς, χειμάρρους Σεμνή απεξήρανε, πέλαγος θαυμάτων, ημίν αναδειχθείσα.

Θεοτοκίον

Σώσον οικτείρησον ημάς, τόν οικτίρμονα Θεόν ημίν Σωτήρα, υπέρ λόγον τεκούσα, πυρκαϊάς λογισμών, παθών τε εξαίρουσα καύσωνα, σού ταίς ικεσίαις, αγνή Παρθενομήτορ.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρος, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ώς Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία ήκοντα, καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Μετά πολλάς τάς βασάνους, τή τού ξίφους σε δίκη, δεινός καθυποβάλλει δικαστής, ής τή ανόδω
εκρότησαν, αι ουράνιαι τάξεις, Χριστός δέ παναλκεί σε δεξιά, εστεφάνωσε Μάρτυς, νομίμως εναθλήσασαν.

Συναγελάζη Μαρτύρων, φανοτάταις αγέλαις, τρανότερον εγγίζουσα Θεώ, βλέπεις ά βλέπουσιν Άγγελοι, ως παρθένος νυμφώνι, αύλίζ! τού Νυμφίου σου Σεμνή, δυσωπούσα σωθήναι, τούς πόθω σε γεραίροντας.

Εσφραγισμένην πηγήν σε, κεκλεισμένον τε κήπον, ανάθημα σεπτόν καί ιεράν, νύμφην Χριστού αδιάφθορον, ιερείον καί θύμα, αμνάδα καί καλήν περιστεράν, τού Δεσπότου τών όλων, Τατιανή κηρύττομεν.

Θεοτοκίον

Η ταίς φωναίς καμπτομένη, τών θερμώς σε αιτούντων, η μόνη τών πιστών καταφυγή, σώσον οικτείρησον Δέσποινα, διατήρησον βλάβης, καί πάσης τών Εθνών επιδρομής τούς εν πίστει καί πόθω, αεί σε μεγαλύνοντας.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρωσει φθορά, πεπτωκότα δεινώς, έξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Επεφάνη ο Σωτήρ

Διά τόν πόθον τού Χριστού, βασάνους εκαρτέρησας, Τατιανή γενναιόφρον, καί τών Δαιμόνων τήν ισχύν, γενναίως εξηφάνισας, διά τούτό σε πάντες, πιστώς μακαρίζομεν.

Καί τής Εορτής

Επεφάνη ο Σωτήρ, η χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Απόστιχα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος πλ. β' Αι Αγγελικαί

Σέλας εκ φωτός, φώς υπάρχων Ιησού μου, εφώτισας ημάς, εν αρρήτω σου ελλάμψει, τούς πρίν εκτυφλωθέντας, εν Εδέμ εκ τού όφεως, εν τώ Ιορδάνη άρτι φάος, πάντες τώ φωτί σου καθορώντες, πιστώς ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Μύστα καί φρικτών, οικονόμε μυστηρίων, Πρόδρομε χαράς, καί τού Πνεύματος αυτόπτα, τόν Βαπτισθέντα Λόγον, υπό σού ώς ηυδόκησεν, αίτησαι ημίν αμαρτημάτων, λύτρωσιν αεί παρασχεθήναι, αυτώ ψάλλουσιν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Άρωμεν πιστοί, εν συνέσει τάς καρδίας, δράμωμεν σπουδή, εν τοίς ρείθροις Ιορδάνου, καί ίδωμεν τόν Κτίστην, σαρκικώς βαπτιζόμενον, υπό Ιωάννου τού Προδρόμου, καί σύν αυτώ θεολογούντες, αναμέλψωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν... όμοιον

Ω τής υπέρ νούν, θεϊκής οικονομίας! πώς ο Ποιητής, τώ ποιήματι παρέστη, καί κλίνει τούτω κάραν, υποδείγματι γάρ ημίν, τύπον ταπεινώσεως εισάγει, τοίς κατά ψυχήν φωτιζομένοις. Διό ψάλλομεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ερμύλου καί Στρατονίκου.

Τή αυτή ημέρα συμψάλλομεν καί τήν Ακολουθίαν τών Αγίων Αββάδων, διά τό αποδίδοσθαι τήν Εορτήν εις τάς ιδ'.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τών Μαρτύρων.

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Ερμύλος ο ένδοξος, καί ο θεόφρων Στρατόνικος, η δυάς η θαυμάσιος, Τριάδα τήν άκτιστον, καθομολογούντες, πολύθεον πλάνην, μετά πολλούς τούς αικισμούς, καί τάς βασάνους κατετροπώσαντο, καί νίκης διαδήματι, στεφανωθέντες πρεσβεύουσι, δωρηθήναι τοίς πέρασι, τήν ειρήνην καί έλεος.

Τού Λόγου γενόμενος, Μάρτυς διάκονος, Έρμυλε, εκλογή θείου Πνεύματος, τώ λύθρω τού αίματος, τής ιερωσύνης, στολήν επιχρώσας, ιερωτέραν αληθώς, καί λαμπροτέραν ταύτην ετέλεσας, καί νύν είς τά βασίλεια, τά νοητά μεταβέβηκας, πρεσβευτής τών τιμώντων σε, χρηματίζων θερμότατος.

Ξεσμούς καρτερήσαντες, ταίς προσταγαίς τού δικάζοντος, έν σαργάνη εβλήθητε, καί τέλος μακάριον, καί πνιγμόν υδάτων, άμφω δεδεγμένοι, τόν πολυμήχανον εχθρόν, τούτοις εμφρόνως εναπεπνίξατε, καί νύν περιπολεύετε, περιχαρώς τά ουράνια, υπέρ πάντων δεόμενοι, Αθληταί γενναιότατοι.

Στιχηρά Προσόμοια τών Οσίων
Ήχος πλ. δ'
Τί υμάς καλέσωμεν Άγιοι;

Μεγάλως ηγωνίσασθε Άγιοι, τών βαρβάρων υπομείναντες, τήν έφοδον γενναίως, τάς ψυχάς εναποθέμενοι, τοίς ξίφεσι προθύμως, Μαρτύρων ανεδήσασθε στεφάνους. Αγγέλοις συναυλίζεσθε αξίως. Πολλή υμών η καρτερία, καί μείζονα τά χαρίσματα. Πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Όσιοι Χριστού ηγωνίσασθε, τών προσκαίρων αλογήσαντες, τού βίου εκουσίως, τής σαρκός καθυπετάξατε, τό φρόνημα γενναίως, καί ξίφει εν Χριστώ τελειωθέντες, Αγγέλοις συναυλίζεσθε αξίως, διό υμών τά μνημόσυνα, σεμνύνοντες ικετεύομεν. Πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καλώς πολιτευσάμενοι Άγιοι, τών Μαρτύρων τούς αγώνας, μιμησάμενοι γενναίως, τά βραβεία ουρανόθεν, εκομίσασθε νομίμως. Υμείς γάρ, μαχαιρών κατεφρονήσατε, βασάνους, ως εκείνοι υπεμείνατε, ίνα ομού αναδήσησθε, τόν στέφανον τής αθλήσεως. Πρεσβεύσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ήμών.

Δόξα...

Ήχος πλ. δ' Τού Στουδίτου

Όσιοι Πατέρες, μελετήσαντες ημέρας καί νυκτός εν νόμω Κυρίου, ηξιώθητε τού ξύλου τής ζωής σύμφυτοι γενέσθαι, καί ο καρπός υμών, αθλήσεως στεφάνους εξήνθησε. Παρρησίαν έχοντες πρός τόν αγωνοθέτην Θεόν, καί ημίν αιτήσασθε, ιλασμόν καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον η κτίσις φωτίζεται, σήμερον τά πάντα ευφραίνονται, τά ουράνια άμα καί τά επίγεια. Άγγελοι καί άνθρωποι συμμίγνυνται, όπου γάρ Βασιλέως παρουσία, καί η τάξις παραγίνεται. Δράμωμ εν τοίνυν επί τόν Ιορδάνην, ίδωμεν πάντες τόν Ιωάννην, πώς βαπτίζει κορυφήν, αχειροποίητον, καί αναμάρτητον. Διό αποστολικήν φωνήν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν, Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ανθρώποις, καταυγάζουσα καί παρέχουσα πιστοίς τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β' Οίκος τού Εφραθά

Ώφθη τό Πατρικόν, απαύγασμα τής δόξης, εν Ιορδάνου ρείθροις, βαπτίσματι καθαίρον, τόν ρύπον τών ψυχών ημών.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Δέχου δουλοπρεπώς, Προφήτα Ιωάννη, τόν Λυτρωτήν τού κόσμου, καί βάπτισον τόν Κτίστην, βροτών εις αναγέννησιν.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Ήλθεν ο φωτισμός, η λύτρωσις εφάνη, εν Ιορδάνου ρείθροις, συνέλθωμεν ρυφθήναι, καί άσαι τόν Φιλάνθρωπον.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τόν ισάγγελον βίον πολιτευσάμενοι, πόνοις ασκητικοίς Πατέρες Όσιοι, εγκρατεία τό σώμα δουλαγωγήσαντες, καθυπετάξατε τώ πνεύματι, εργάται γενόμενοι τών εντολών τού Κυρίου, τό αρχέτυπον κάλλος, τής εικόνος

εφυλάξατε, καί αθλητικούς αγώνας, εκ τών ασκητικών ιδρώτων διηνύσατε, καί διπλοίς στεφάνοις κατακοσμηθέντες, εκτενώς τόν Σωτήρα ικετεύσατε, σωθήναι ημάς.

Καί νύν... Ο αυτός

Τά τών Αγγέλων στρατεύματα εξίσταντο, ορώντά σε σήμερον εν τώ Ιορδάνη, γυμνόν εστώτα Σωτήρ έν τοίς ύδασι, καί τήν άχραντον κορυφήν σου υποκλίναντα, βαπτισθήναι υπό Ιωάννου, σού γάρ πτωχεύσαντος εκουσίως, ο κόσμος επλουτίσθη, Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος δ΄

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας , εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

Απολυτίκιον τής εορτής Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Ο Δεσπότης σήμερον, εν Ιορδάνη επέστη, βαπτισθείς εν ύδασιν, υπό τού θείου Προδρόμου, άνωθεν ο Πατήρ δέ προσεμαρτύρει. Ούτός εστιν ο Υιός ο αγαπητός μου, καί το Πνεύμα επεφάνη, εν ξένη θέα, περιστεράς επ' αυτόν.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτο

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τήν έρημον πολίσαντες, εν ευσεβεία Θεού, τά πάθη ερημώσαντες, εν εγκρατεία σαφώς, ως φοίνιξ ηνθήσατε, βότρυας ψυχοτρόφους, αρετών θεοφόροι, φέροντας τοίς ανθρώποις, γλυκασμόν υπέρ μέλι, διό καί μεγαλύνομεν πίστει τήν μνήμην υμών.

Δόξα... καί νύν

Τής Εορτής, όμοιον

Τά ρείθρα ηγίασας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών, υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ τής πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος, διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Ο Κανών τής Εορτής καί τών Αγίων δύω. Κανών τών Μαρτύρων, ού η Ακροστιχίς.

Τών σών γεραίρω Μαρτύρων Σώτερ κλέος.
Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
«Άσωμεν τώ Κυρίω πάντες λαοί, τώ εν θαλάσση Ερυθρά, τόν Φαραώ βυθίσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Τίμιοι ως αστέρες θεολαμπείς, τώ στερεώματι σοφοί, τής Εκκλησίας ώφθητε, καταυγάζοντες ημάς, θείαις λαμπρότησι Μάρτυρες.

Ώφθητε ώσπερ άνθρακες νοητοί, προσαναπτόμενοι πυρί, τού Πνεύματος Αοίδιμοι, καί ειδώλων τήν πυράν, ρείθροις αιμάτων εσβέσατε.

Νάμασι προσκλυζόμενοι τού Χριστού, τού εν τοίς ρείθροις τήν ημών, ασέβειαν βυθίσαντος, αθεϊας ποταμούς, Μάρτυρες απεξηράνατε.
Θεοτοκίον
Στήσόν μου αμαρτίας τούς οχετούς, η τού θανάτου τήν φθοράν, τώ τόκω σου μαράνασα, καί κατάνυξίν μοι δός, Θεοκυήτορ Πανάμωμε.

Κανών τών Οσίων, ού η Ακροστιχίς,

Άθλους ανυμνείν Πατέρων κλέος μέγα.
Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίον
Ασκήσει φωτοειδείς γενόμενοι, Μακαριώτατοι, θεοειδείς εδείχθητε σαφώς, τή κενώσει τού αίματος, διό συνεπαγάλλεσθε, τοίς Ασκηταίς Χριστού καί Μάρτυσι.

Θαλάσση τή τών δακρύων πρότερον, εναπεπνίξατε, τόν Φαραώ Σοφοί τόν νοητόν, τών αιμάτων δέ ύστερον, τοίς οχετοίς ωλέσατε, καί αφανία παρεπέμψατε.

Λαμπρύνων ο φωτοδότης Κύριος, υμών τήν άθλησιν, υπομονή θεράποντες Χριστού, φωταυγή απειργάσατο, καί εμφανή τήν άσκησιν, υπέρ αυγάς ηλίου λάμπουσαν.

Ου θλίψις ουκ αλγεινών επίτασις, ού μακρυσμός παντελής τών κοσμικών φροντίδων, Αθληταί, ου βαρβάρων ανήμερος, επιδρομή τής κρείττονος, ημάς ελπίδος απηγάγετο.

Θεοτοκίον

Υπάρχων ο κατά φύσιν Κύριος, πάσιν αχώρητος, εν σοί χωρείται Δέσποινα βροτός, ευσπλαγχνία γενόμενος, ίνα βροτούς δι' άφατον φιλανθρωπίαν διασώσηται.

Τών Μαρτύρων

Ωδή γ'

«Τόν φόβον σου Κύριε, εμφύτευσον ταίς καρδίαις τών δούλων σου καί γενού ημίν στερέωμα, τοίς σέ εν αληθεία, επικαλουμένοις».

Ρεόντων τό άστατον μισήσαντες τών μελλόντων εποθήσατε, αδιάρρευστον απόλαυσιν, γενναίοι Στρατιώται, Χριστού τού Παμβασιλέως.

Ανδρείως αντέστητε θεόφρονες, παρανόμως τώ προστάσσοντι, ασεβεία υποκλίνεσθαι, καί νίκης ουρανόθεν, εύρατε στεφάνους.

Ινδάλματα πλάνης ηδαφίσατε, απλανείς Χριστομάρτυρες, εαυτούς δέ ανεστήσατε, ναούς σεπτούς καί στήλας, τής θεογνωσίας.

Θεοτοκίον

Ρομφαία τό πρίν η στρεφομένη, τάς εισόδους μοι δίδωσιν, αιδουμένη τήν κεντήσασαν, Παρθενομήτορ λόγχην, τόν εκ σού τεχθέντα.

Τών Οσίων

Ουκ εν σοφία

Συντετριμμένη, διανοία Θεόν θεραπεύσαντες, συνετρίψατε εχθρού, μεγαλαυχίαν Μακάριοι, ξίφει συντριβόμενοι, καί θανατούμενοι.

Αποσκοπούντες, τών μενόντων Σοφοί τό αϊδιον, τών αστάτων καί ρευστών, τό χαμερπές απεκρούσασθε, όθεν μακαρίζεσθε, Οσιομάρτυρες.

Νόμω τώ θείω, ευσεβεί διανοία πειθήσαντες, τής σαρκός τάς ηδονάς, δι' εγκρατείας ωλέσατε, καί νύν εναθλήσαντες, δόξης ετύχετε.

Θεοτοκίον

Υπεραγία, υπεράγιον Λόγον κυήσασα, καθαγίασον ημών, καί τάς ψυχάς καί τά σώματα, τών μακαριζόντων σε, τήν Παναμώμητον.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω Καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Θεού, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου Φιλανθρωπε».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Εν ύδασιν ομού, τό μακάριον τέλος, εδέξασθε σοφοί, εν αυτοίς τόν βεελίαρ,

βυθίσαντες χάριτι, τού Θεού ημών Μάρτυρες, όθεν στέφανον, ως νικηφόροι λαβόντες, συναγάλλεσθε, ταίς τών Αγγέλων χορείαις, μεθ' ών ημών μέμνησθε.

Δόξα... τών Οσίων Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Ως πάροικοι δεικνυμενοι, καί παρεπίδημοι, καλύβας πηξάμενοι, εν ταίς ερήμοις σαφώς, ησκήσατε Όσιοι, γύμνωσιν κοσμηθέντες, αρετών τή ενδύσει, σύμμορφοι γεγονότες, τών Χριστού παθημάτων, διό καί υπεμείνατε, τήν τών βαρβάρων σφαγήν.

Καί νύν... τής Εορτής όμοιον

Οφώς ως ιμάτιον περιβαλλόμενος, τά ρείθρα περιβάλλεται τά Ιορδάνια, Χριστός ο Θεός ημών, άνωθεν μαρτυρούντος, τού Πατρός τώ συνθρόνω, κάτωθεν προσφοιτώσης, τής τού Πνεύματος δόξης, αυτός εστιν ο φωτίζων καί αγιάζων ημάς.

Τών Μαρτύρων

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ως τού Λόγου διάκονος, λόγοις σου τήν άλογον εστηλίτευσας, Μάρτυς Έρμυλε απόνοιαν, τών παρανομούντων προθυμότατα.

Μίαν φύσιν θεότητος, μίαν εξουσίαν, καί κυριότητα, οι θεόφρονες κηρύξαντες, πολυθέου πλάνης κατεφρόνησαν.

Αναρτήσει ξεόμενος, καί ταίς αλγηδόσι περιδονούμενος, απερίτρεπτος διέμεινας, αθλητά θεόφρον Μάρτυς Έρμυλε.

Θεοτοκίον

Ραθυμία καθεύδοντα, καί τή αμαρτία συγκαλυπτόμενον, πρός με, τάνοιαν με Πάναγνε, ως τού Λόγου Μήτηρ ανακάλεσαι.

Τών Οσίων

Επαρθέντα σε ιδούσα

Μή τοίς πάθεσι τού σώματος ηττηθέντες, τόν δυσμενή ηττήσατε, καί θανατωθέντες, ξίφει Παμμακάριστοι, ζωήν πρός ουράνιον, χαίροντες ομού μετετέθητε.

Νεκρωθέντες πρός θανάτου δι' εγκρατείας, εθελουσίως Όσιοι, τών παρανομούντων ακουσίως ξίφεσι, δεινώς τεθανάτωσθε, ζήν μετά θανείν πιστευόμενοι.

Επιάνθητε ως άρνες τή εγκρατεία, καί ως κριοί επίσημοι, χερσίν αιμοβόρων,

λύκων αναιρεθέντες, ζωήν πρός αιώνιον, Όσιοι Χριστού προσηνέχθητε.

Ιερείς τε καί πρεσβύται καί νεανίσκοι, οι Ραϊθω καί Σίναιον, όρος κατοικούντες, Μάρτυρες γεγόνασιν, οσίως βιώσαντες, καί βιαιοτάτως τεθνήξαντες.

Θεοτοκίον

Νεουργεί τήν ανθρωπότητα νέον βρέφος, ο πρό αιώνων Κύριος, οφθείς εκ Παρθένου, καί βροτός γενόμενος, αυτώ μελωδήσωμεν. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Τών βασάνων τά νέφη, Μάρτυρες πανεύφημοι ου κατεκάλυψαν, τήν υμών ανδρείαν, υπέρ ήλιον γάρ πεφανέρωται, ευσεβείας φέγγει, τούς ευσεβείς φωταγωγούσα, καί Δαιμόνων τόν ζόφον εξαίρουσα.

Υπερβάντες τούς όρους, τούς τής ανθρωπότητος θεομακάριστοι, καί τώ υπέρ φύσιν, ενωθέντες τελείαις καθάρσεσι, τάς πικράς βασάνους, καί τούς ξεσμούς, καί τάς αικίσεις, υπηνέγκατε γνώμης στερρότητι.

Ρωμαλέως αντέστης, Μάρτυς τώ δικάζοντι ένδοξε Έρμυλε, καί φωνής ακούσαι, ουρανόθεν Παμμάκαρ ηξίωσαι, τώ καλούντι πόθω, προσομιλών ως αθλοθέτη, καί τούς τούτου ρωννύοντι Μάρτυρας.

Θεοτοκίον

Ως καλή ως ωραία, ως τή καθαρότητι περιαστράπτουσα, τόν ωραίον κάλλει, εσωμάτωσας Λόγον καί τέτοκας, τόν τό είναι πάσι, θεουργικώς Παρθενομήτορ, παρεχόμενον πλούτω χρη στότητος.

Τών Οσίων

Συ Κύριέ μου φώς

Παράδεισος τρυφής, ζωής ξύλον τόν Κύριον, εδείχθητε μέσον έχων, τόν υμών ως θυσίαν, τό αίμα προσδεξάμενον.

Αιμάτων τούς κρουνούς, τών δακρύων συνάψαντες, τοίς ρεύμασι θεοφόροι, τόν πολύμορφον όφιν, εν τούτοις εβυθίσατε.

Τερπνότητα Θεού, καθοράν ηξιώθητε, αιώνιον ευφροσύνην, αντί κόπων καί πόνων, μακάριοι ειλήφατε.

Θεοτοκίον

Εκύησας Θεόν, υπέρ λόγον καί έννοιαν, καί έμεινας μετά τόκον, ως πρό τόκου Παρθένος, Αγνή θεοχαρίτωτε.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ς'

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Ναμάτων ζωοποιών πληρωθέντες, ποταμίοις απερρίφητε ρείθροις, καί εν αυτοίς, δεδεγμένοι τό τέλος, τόν τής κακίας προστάτην επνίξατε, Πανεύφημοι, καί νύν ημίν, ιαμάτων κρουνούς αναβλύζετε.

Σαργάνη υποβληθέντες προθύμως, παρεδόθητε βυθώ Αθλοφόροι, καί πρός ζωήν, ανηνέχθητε θείαν, τά δι' αιώνος υμίν ελπιζόμενα, ευράμενοι χαρμονικώς, μεγαλόφρονες Άγιοι Μάρτυρες.

Ωράθης εν τώ πικρώς τιμωρείσθαι, καί ραβδίζεσθαι Στρατόνικε Μάρτυς, υπομονής απερίτρεπτος στύλος, επερειδόμενος βάσει τής Πίστεως, τήν ένστασιν τών διωκτών, αφανίζων καί λόγοις καί πράξεσι.

Θεοτοκίον

Τά πάθη τής ασθενούσης ψυχής μου, καί τό άλγος τής καρδίας Παρθένε, καί τού νοός, εκτροπάς πολυτρόπους, ως συμπαθής Θεοτόκε θεράπευσον, καί κόπασον τό χαλεπόν, τών παθών μου κλυδώνιον δέομαι.

Τών Οσίων

Θύσω σοι μετά φωνής

Ρήξαντες, προσπαθείας δεσμά δι' ασκήσεως, βιαιοτάτω θανάτω, τών δεσμών τού σώματος λύεσθε, καί αλύτω, αγαπήσει δεσμείσθε τού Κτίσαντος.

Ως όρη, υψηλή πολιτεία δεικνύμενοι, τόν καταλήψεσθαι όρη, καί τήν κτίσιν πάσαν επαπειλούντα, δυναστεία, τού Χριστού τοίς ποσίν υπετάξατε.

Νάμασιν, αρδευθέντες δακρύων Μακάριοι, γή ως καλή τε καί πίων, μαρτυρίου στάχυν καρποφορείτε, αποθήκαις, αιωνίοις Χριστώ συντηρούμενον.

Θεοτοκίον

Κοίμησον, τών παθών τής σαρκός μου τά κύματα, τή ακοιμήτω σου Κόρη, ικεσία δέομαι καί μή δώης, αμαρτίας, αφυπνώσαί με ύπνον βαρύτατον.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τών Οσίων

Ήχος α' Τά άνω ζητών

Εκ τής κοσμικής, συγχύσεως εφύγετε, καί πρός γαληνήν, κατάστασιν μετέστητε, μαρτυρίου αίμασι, καί ασκήσεως πόνοις στεφόμενοι, όθεν καί ανεδείχθητε, μαρτύρων καί. Οσίων ομόσκηνοι.

Ο Οίκος

Τά επί γής νεκρώσαντες μέλη, ζωηφόρω νεκρώσει, τού Χριστού καί Θεού τό πάθος εξεικονίσατε, πρότερον εν τή καλή ασκήσει, καί τό δεύτερον πάλιν εν τή αθλήσει. Όθεν αυτός, καί διπλούς τούς στεφάνους κατέπεμψε, ταίς κάραις υμών Πατέρες, ετοιμάσας σκηνήν επουράνιον, καί τόπον τόν αιώνιον, ένθα νύν αγαλλόμενοι ώφθητε, Μαρτύρων καί Οσίων ομόσκηνοι.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ερμύλου καί Στρατονίκου.

Στίχοι

Η σαργάνη ναύς, Ερμύλω Στρατονίκω,
Κοινόν κατάπλουν εις βυθόν ποιουμένοις
Έρμυλον ηδ' ετάρον δεκάτη πνίξε τρίτη Ίστρος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήιμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου, τού από τής Νισίβεως.

Στίχοι

Τόν Ιάκωβον θνητόν όντα τή φύσει,
Θνητοίς ομοίως μή θανείν ουκ ήν πρέπον.

Τή αυτή ημέρα, Ο Άγιος Μάρτυς Αθανάσιος ραβδιζόμενος τελειούται.

Στίχοι

Ράβδοις Αθανάσιε σαυτόν εκδίδως,
Σπεύδων θανείν μέν, ζήν δέ πολλώ κρειττόνως.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Παχώμιος καί Παπυρίνος εν ποταμώ τελειούνται.

Στίχοι

Τοιούτον εύρε καί Παπυρίνος τέλος,
Οίον σύ Παχώμιε, βληθείς εις ύδωρ.

Τή αυτή ημέρα, Τά εγκαίνια τής Μονής τού Προφήτου Ηλιού, τής καλουμένης τού Βαθέος Ρύακος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, έλέησον ημάς. Αμήν.

Τών Μαρτύρων

Ωδή ζ'

«Παίδες Εβραίων εν καμίνω, κατεπάτησαν τήν φλόγα θαρσαλέως, καί εις

δρόσον τό πύρ μετέβαλον βοώντες. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας».

Έρρει μελίρρυτός σου γλώσσα, εκ τού στόματος πικρίαν τής καρδίας, Στρατονίκου τού σού, συνάθλου κατευνάζων, αναβοώντος Έρμυλε, ο Θεός ευλογητός εί.

Ράβδον δυνάμεως κατέχων, τόν σωτήριον Σταυρόν γενναίε Μάρτυς, ραβδισμούς καρτερών, προθύμως αναμέλπεις. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Κήτους γαστρός ο διασώσας, συνεχόμενον Προφήτην παραδόξως, ποταμίων υμών, υδάτων διασώζει τά νικηφόρα λείψανα, μετά τέλος Αθλοφόροι.

Θεοτοκίον

Λύων τής Εύας τήν κατάραν, τήν πανάμωμον κατώκησας γαστέρα, ευλογίας πηγήν, βλυστάνων τοίς βοώσιν. Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Τών Οσίων

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Λελαμπρυσμένοι, τής εγκρατείας τοίς πυρσεύμασιν, άθλοις Ιεροίς τε Μάρτυρες προφανώς, φωτιζόμενοι μετέβητε, πρός φέγγος άδυτον, καί ημέρας υιοί χρηματίζετε.

Εθελουσίως, τών εν κόσμω ηδέων ξενούμενοι, ξένως τώ βροτοίς οφθέντι διά σαρκός, ωκειώθητε τά μένοντα, καί μή φθειρόμενα, αγαθά κληρωσάμενοι Όσιοι.

Ο θείος Παύλος, καί Ιωάννης καί Θεόδουλος, Νείλος, εφεξής τε πάντες πανευκλεώς, καί θανόντες καί βιώσαντες, μακαριζέσθωσαν, Ασκηταί καί αοίδιμοι Μάρτυρες.

Θεοτοκίον

Σέ τήν τό μάννα, τής ζωής εν κοιλία βαστάσασαν, πάλαι μανναδόχος στάμνος ως αληθώς, προετύπου εμφανέστατα. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξί πανάμωμε Δέσποινα.

Τών Μαρτύρων

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τού, τούς ιδών, τόν δημιουργόν, καί, Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς άνυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εγκαρτερείς τυπτόμενος, καί δεινώς σπαθιζόμενος, καί τοις νιφετοίς, τών αλγεινών κυκλούμενος, αοίδιμε Έρμυλε, τού Στρατονίκου δέ ποδηγός, πρός τής ευσεβείας, τούς αγώνας εγένου, μεθ' ού καί ανεβόας, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Οι ακλινείς τό φρόνημα, καί γενναίοι τήν άθλησιν, καί τών ουρανίων, δωρεών επάξιοι, οι λίθοι οι έντιμοι, τά τών πιστών προπύργια, λίθοις κελευσθέντες, ού προσένειμαν σέβας. Θεώ δέ τώ τών όλων, ανεβόων Δεσπότη. Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Σού τάς πλευράς τοίς όνυξιν, ανορύττων ο τύραννος, καί τοίς σπαθισμοίς, ανηλεώς συγκόπτων σε, τόν νούν ουκ εσάλευσεν, ερηρεισμένον θεία στοργή, καί τού Λυτρωτού, κατανοούντα τό κάλλος, ώ νύν εν παρρησία, γεγηθώς ανακράζεις, Λαός υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο κατά πάντα τέλειος, καί τή φύσει απρόσιτος, ώφθη προσιτός μοι, σάρκα περικείμενος, εκ σού Απειρόγαμε, όν εκτενώς ικέτευε, τών ανομιών μου τό φορτίον σκορπίσαι, καί σώσαι μελωδούντα. Ιερείς ευλογείτε, Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τών Οσίων

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Μέγιστος χορός ασκητικοίς, ανδραγαθήμασιν, ωραϊζόμενος, Οσίους σήμερον άπαντας, χορευτάς ενθέους δείκνυσιν, ανευφημούντας μέν αυτόν, Χριστώ δέ ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ετύθητε οίά περ αμνοί, βαρβάρων ξίφεσι, κατακοπτόμενοι, καί προσηνέχθητε τέλεια, τώ τυθέντι Λόγω σφάγια, καί πρωτοτόκων εν σκηναίς κατεσκηνώσατε, μελωδούντες. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν κυριον.

Γυμνοί πάσης όντες ηδονής, τόν τούς προπάτορας, απογυμνώσαντα, Πατέρες Όσιοι κάκιστον, δυσμενή απεγυμνώσατε, καταστολήν δέ Ιεράν, ως εναθλήσαντες ειληφότες, τούτον αισχύνην Σοφοί ενεδύσατε.

Θεοτοκίον

Ανοίγεται πάλιν διά σού, ο πρίν Παράδεισος, καί επεισάγεται, ο πρίν κατάκριτος άνθρωπος, καί Θεούται αληθέστατα, Θεοχαρίτωτε Αγνή, βροτών τό φύραμα τών βοώντων. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τών Μαρτύρων

Ωδή θ'

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος εκών, κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος. Διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ιστίω Μάρτυρες Χριστού, τών βασάνων διελθόντες τό πέλαγος, εγκαθωρμίσθητε, πρός τούς λιμένας τής αναπαύσεως, όπου Μάρτύρων οι χοροί, Δικαίων ομήγυρις, ένθα τό άδυτον φώς, καί χαρά εορταζόντων τώ πνεύματι.

Ώθρισαν οι θεοφεγγείς, αληθείας μεγαλόφρονες Μάρτυρες, πρός τόν εκλάμψαντα, πρό Εωσφόρου άδυτον Ήλιον, παραδραμόντες τό βαθύ, σκότος τών κολάσεων, καί νύν αυγάζουσι, σωτηρίας φωτισμόν ταίς ψυχαίς ημών.

Σήμερον μνήμην Ιεράν, τής αθλήσεως υμών Παμμακάριστοι, η Εκκλησία Χριστού, επιτελούσα άγει χαρμόσυνον, καί φωτοφόρον εορτήν, Θεόν μεγαλύνουσα, τόν στεφοδότην υμών, μεγαλύνοντα υμάς ως θεράποντας.

Ήρθητε πρός περιφανές, μαρτυρίου αληθώς ύψος άγιον, καί κατειλήφατε, τού πόθου πέρας όντως μακάριοι, τήν βασιλείαν τού Θεού, λαβόντες ασάλευτον, Μάρτυς Στρατόνικε, σύν Ερμύλω τώ σοφώ καί θεόφρονι.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Σώτερ ο τεχθείς, καί φυλάξας τήν τεκούσάν σε άφθορον, μετά τήν κύησιν, όταν καθίσης κρίναι τά έργα μου, τάς ανομίας παρορών, καί τάς αμαρτίας μου, ως αναμάρτητος, ελεήμων ως Θεός καί φιλάνθρωπος.

Τών Οσίων

Λίθος αχειρότμητος

Ιερολογίαις Ιεραίς, τούς Οσίους δεύτε Πατέρας, τούς εν Ραϊθώ καί Σιναίω, βεβιωκότας εν Οσιότητι, καί ευσεβώς αθλήσαντας, μεγαλοφώνως μεγαλύνωμεν.

Ως πανευκλεείς Αθλοφόροι, οι εν ασκήσει υμών πόνοι! ως υπερφερείς οι αγώνες, εν οίς τόν πλάνον κατεπαλαίσατε! ως θαυμαστή η άθλησις, δι' ής νομίμως κατεστέφθητε!

Σώμα καί ψυχήν τώ Κυρίω, καθιερώσατε οσίως, τοίς τής εγκρατείας ιδρώσιν, αγιασθέντες καί ταίς τού αίματος, επιρροαίς ξηράναντες, βαρβαρικής κακίας θάλασσαν.

Η θεοφεγγής υμών μνήμη, άνατολαίς λαμπρυνομένη, τών διά Χριστόν υμών πόνων, τάς διανοίας πάντων Μακάριοι, περιαυγάζει χάριτι, τού παντουργού καί θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Φρίττει Χερουβίμ καθορώντα, τόν εν αυτοίς, αρρήτω λόγω, επικαθεζόμενον Λόγον, Μητρός αγκάλαις βρέφος κρατούμενον, σού Παναγία Δέσποινα, υψηλοτέρα πάσης κτίσεως.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Οσίων
Εν πνεύματι τώ ιερώ

Τοίς πόνοις τής ασκήσεως, τόν αρχέκακον όφιν, εις τέλος απεκτείνατε, επί τέλους δέ στέφη, τού μαρτυρίου ήρασθε, τών Πατέρων καύχημα, καί τών Μαρτύρων η δόξα, Ραϊθώ καί Σιναίου, η πανέορτος πληθύς, τών θαυμασίων Πατέρων.

Τής Εορτής όμοιον

Φωτός αδύτου γέγονεν, η παρούσα ημέρα. Χριστός γάρ η αλήθεια, ήλθεν νύν επεφάνη, ψαλμοίς αυτόν επαξίως, καί ωδαίς υμνήσωμεν, ως Πλάστην τε καί Δεσπότην. Ώ καινού μυστηρίου! τού Αδάμ ο Ποιητής, βουλήσει άνθρωπος ώφθη.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Αι Αγγελικαί

Δεύτε καί ημείς, εν αισθήσει της καρδίας, δράμωμεν πιστοί, εν τοίς ρείθροις Ιορδάνου, καί τόν Χριστόν ιδόντες, σαρκικώς βαπτιζόμενον, υπό Ιωάννου τού Προδρόμου, νύν σύν αυτώ δοξολογούντες, αυτώ κράξωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω.

Νύν τού Ιεσσαί, ανεβλάστησεν η ράβδος, θείαν κιβωτόν, καί τού μάννα θεοδόχον, εξ ής προήλθεν άνθος, τής ζωής τό ακήρατον, όν ο Ιορδάνης καταπτήξας, καί ο Ιωάννης χειραπτήσας, πιστώς έκραζεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Άσατε ωδαίς, αι ουράνιαι Δυνάμεις, ψάλατε βροτοί, καί αγάλλεσθε συμφώνως, ιδού γάρ ο Δεσπότης, τού Πατρός τό απαύγασμα, έρχεται εν ρείθροις, Ιορδάνου, ίνα βαπτισθή υπό τού δούλου, λαοί κράξωμεν. Ευλογημένος ο φανείς, Θεός ημών δόξα σοι.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Μακάριοί εστε Όσιοι, καί Μάρτυρες Χριστού τού Θεού. Όσιοι μέν, ότι

δικαιοσύνης χάριν εδιώχθητε. Μάρτυρες δέ, ότι μάχαιρα υμάς ουκ εχώρισε τής αγάπης τού Χριστού, καί διά τούτο χαίρετε, ότι πολύς ο μισθός υμών εν τοίς ουρανοίς.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον η κτίσις φωτίζεται, σήμερον τά πάντα ευφραίνονται, τά ουράνια άμα καί τά επίγεια Άγγελοι καί άνθρωποι συμμίγνυνται, όπου γάρ Βασιλέως παρουσία, καί η τάξις παραγίνεται. Δράμωμεν τοίνυν επί τόν Ιορδάνην, ίδωμεν πάντες τόν Ιωάννην, πώς βαπτίζει κορυφήν αχειροποίητον καί αναμάρτητον. Διό Αποστολικήν φωνήν προσάδοντες, συμφώνως βοήσωμεν. Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ανθρώποις, καταυγάζουσα, καί παρέχουσα πιστοίς τό μέγα έλεος.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Αββάδων. Απόδοσις τών Αγίων Θεοφανείων τού Κυρίου ημών Ιησού Χριστού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'
Ιωάννου Μοναχού

Τόν φωτισμόν ημών, τόν φωτίσαντα πάντα άνθρωπον, ιδών ο Πρόδρομος, βαπτισθήναι παραγενόμενον, χαίρει τή ψυχή, καί τρέμει τή χειρί, δείκνυσιν αυτόν, καί λέγει τοίς λαοίς, Ίδε ο λυτρούμενος τόν Ισραήλ, ο ελευθερών ημάς εκ τής φθοράς. Ω αναμάρτητε, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Τού Λυτρωτού ημών, υπό δούλου βαπτιζομένου, καί τή τού Πνεύματος παρουσία μαρτυρουμένου, έφριξαν ορώσαι Αγγέλων στρατιαί, φωνή δέ ουρανόθενηνέχθη εκ Πατρός. Ούτος όν ο Πρόδρομος χειροθετεί, Υιός μου υπάρχει ο αγαπητός, εν ώ ηυδόκησα, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι. (Δίς)

Τά Ιορδάνια ρείθρα, σέ τήν πηγήν εδέξατο, καί ο Παράκλητος, εν είδει περιστεράς κατήρχετο, κλίνει κορυφήν, ο κλίνας ουρανούς, κράζει καί βοά, πηλός τώ πλαστούργώ. Τί μοι επιτάττεις τά υπέρ εμέ; εγώ χρείαν έχω τού σού Βαπτισμού. Ω αναμάρτητε, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Σώσαι βουλόμενος, τόν πλανηθέντα άνθρωπον, ουκ απηξίωσας δούλου μορφήν ενδύσασθαι, έπρεπε γάρ σοί τώ Δεσπότη, καί Θεώ, αναδέξασθαι τά ημών υπέρ ημών, σύ γάρ βαπτισθείς σαρκί Λυτρωτά, τής αφέσεως ηξίωσας ημάς, διό βοώμέν σοι. Ευεργέτα Χριστέ ό Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ο αυτός Βύζαντος

Υπέκλινας κάραν τώ Προδρόμω, συνέθλασας κάρας τών δρακόντων, επέστης εν τοίς ρείθροις, εφώτισας τά σύμπαντα, τού δοξάζειν σε Σωτήρ, τόν φωτισμόν τών ψυχών ημών.

Απόστιχα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Εν Ιορδάνη ποταμώ, ιδών σε ο Ιωάννης πρός αυτόν ερχόμενον έλεγε, Χριστέ ό Θεός. Τί πρός τόν δούλον παραγέγονας, ρύπον μή έχων Κύριε; εις όνομα δέ τίνος σε βαπτίσω; Πατρός; αλλά τούτον φέρεις εν εαυτώ. Υιού; αλλ' αυτός υπάρχεις ο σαρκωθείς. Πνεύματος Αγίου; καί τούτο οίδας διδόναι τοίς πιστοίς διά στόματος. Ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτος

Στίχ. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστάφη εις οπίσω,

Είδοσάν σε ύδατα ο Θεός, είδοσάν σε ύδατα καί εφοβήθησαν, πρός τήν σήν γάρ δόξαν αντοφθαλμήσαι τά Χερουβίμ ου δύνανται, ουδέ ατενίσαι τά Σεραφίμ, αλλά φόβω παριστάμενα, τά μέν βαστάζουσι, τά δέ δοξάζουσι τήν δύναμίν σου. Μεθ' ών οικτίρμον, αναγγέλλομεν τήν αίνεσίν σου λέγοντες. ο επιφανείς Θεός, ελέησον ημάς.

Ο αυτος

Στίχ. Τί σοί εστι θάλασσα, ότι έφυγες; καί σοί Ιοράνη ότι ανεχώρησας εις τά οπίσω;

Σήμερον ό ουρανού καί γής Ποιητής, παραγίνεται σαρκί εν Ιορδάνη, Βάπτισμα αιτών ο αναμάρτητος, ίνα καθάρη τόν κόσμον από τής πλάνης τού εχθρού, καί βαπτίζεται υπό δούλου, ο Δεσπότης τών απάντων, καί καθαρισμόν δι' ύδατος τώ γένει τών ανθρώπων δωρείται. Αυτώ βοήσωμεν, ο επιφανείς Θεός ημών, δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ'

Θεοφάνους τόν εκ Παρθένου Ήλιον, βλέπων ό εκ στείρας Λύχνος φαεινός, εν Ιορδάνη αιτούμενον Βάπτισμα, εν δειλία καί χαρά, εβόα πρός αυτόν. Σύ με αγίασον Δέσποτα τή θεία Επιφανεία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Εκ τρίτου, καί Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογία

Κάθισμα Ήχος γ'
Τήν ωραιότητα

Επιφανέντος σου εν Ιορδάνη Σωτήρ, καί βαπτισθέντος σου υπό Προδρόμου Χριστέ, ηγαπημένος Υιός εμαρτυρήθης, όθεν καί συνάναρχος, τώ Πατρί πεφανέρωσαι. Πνεύμα δέ τό Άγιον, επί σέ κατεγίνετο, εν ώ καί φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα Θεώ τώ εν Τριάδι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογία

Κάθισμα Ήχος δ '
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιορδάνη ποταμέ, τί εθαμβήθης θεωρών. Τόν αθεώρητον γυμνόν, είδον καί έφριξα φησί, καί πώς γάρ τούτον ουκ έμελλον φρίξαι καί δύναι; οι Άγγελοι αυτόν, Ορώντες έφριξαν, εξέστη ουρανός, καί γή ετρόμαξε, καί συνεστάλη θάλασσα καί πάντα, τά ορατά καί αόρατα, Χριστός εφάνη, εν Ιορδάνη, αγιάσαι τά ύδατα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τον Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τά ρείθρα ηγίασας τά Ιορδάνια, τό κράτος συνέτριψας, τής αμαρτίας, Χριστέ ο Θεός ημών. υπέκλινας τή παλάμη, σεαυτόν τού Προδρόμου, καί έσωσας εκ πλάνης, τών ανθρώπων τό γένος. διό σε ικετεύομεν. Σώσον τόν κόσμον σου.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Είθ' ούτως, οι Κανόνες

Κανών τού Κυρίου Κοσμά ού η Ακροστιχίς.

Βάπτισμα ρύψις γηγενών αμαρτάδος.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός

«Βυθού ανεκάλυψε πυθμένα, καί διά ξηράς οικείους έλκει, εν αυτώ κατακαλύψας αντιπάλους, ο κραταιός, εν πολέμοις Κύριος, ότι δεδόξασται.».

Αδάμ τόν φθαρέντα αγαπλάττει, ρείθροις Ιορδάνου καί δρακόντων, κεφαλάς

εμφωλευόντων διαθλάττει, ο Βασιλεύς τών αιώνων Κύριος, ότι δεδόξασται.

Πυρί τής θεότητος αϋλω, σάρκα υλικήν ημφιεσμένος, Ιορδάνου περιβάλλεται τό νάμα, ο σαρκωθείς εκ Παρθένου Κύριος, ότι δεδόξασται.

Τόν ρύπον ο σμήχων τών ανθρώπων, τούτοις καθαρθείς εν Ιορδάνη, οίς θελήσας ωμοιώθη ό ήν μείνας, τούς εν σκότει φωτίζει Κύριος, ότι δεδόξασται.

Έτερος Κανών Ιαμβικός, τού Αγίου Ιωάννου τού Δαμασκηνού, ού η Ακροστιχίς διά Στίχων Ηρωελεγείων.

Σήμερον αχράντοιο βαλών, θεοφεγγέϊ πυρσώ,
Πνεύματος, ενθάπτει νάμασιν, αμπλακίην,
Φλέξας παμμεδέοντος εϋς Πάϊς. Ηπιόων δέ,
Υμνηταίς μελέων τών δε δίδωσι χάριν.

Ωδή α' Ήχος β' Ο Ειρμός
«Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ήπειρον αύθις, Ισραίλ δεδειγμένον.
Μέλας δέ πόντος, τριστάτας Αιγυπτίων,
Έκρυψεν άρδην, υδατόστρωτος τάφος,
Ρώμη κραταιά, δεξιάς τού Δεσπότου.»

Όρθρου φανέντος τοίς βροτοίς σελασφόρου,
Νύν εξ ερήμου, πρός ροάς Ιορδάνου
Άναξ υπέσχες, ηλίου σόν αυχένα,
Χώρου ζοφώδους, τόν Γενάρχην αρπάσαι,
Ρύπου τε παντός, εκκαθάραι τήν κτίσιν.

Άναρχε ρείθροις, συνταφέντα σοι Λόγε,
Νέον περαίνεις, τόν φθαρέντα τή πλάνη ,
Ταύτην αφράστως, πατρόθεν δεδεγμένος,
Όπα κρατίστην. Ούτος ηγαπημένος,
Ίσος τέ μοι Παίς, χρηματίζει τήν φύσιν.

Ωδή γ' Ο Ειρμός
«Ισχύν ο διδούς, τοίς Βασιλεύσιν ημών Κύριος, καί κέρας χριστών αυτού υψών, Παρθένου αποτίκτεται, μολεί δέ πρός τό Βάπτισμα, διό πιστοί βοήσωμεν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.»

Στειρεύουσα πρίν, ητεκνωμένη δεινώς σήμερον, ευφραίνου Χριστού η Εκκλησία, δι' ύδατος καί Πνεύματος, υιοί γάρ σοι γεγέννηνται, εν πίστει ανακράζοντες. Ούκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Μεγάλη φωνή, εν τή ερήμω βοά Πρόδρομος. Χριστού ετοιμάσατε οδούς, καί τρίβους τού Θεού ημών, ευθείας απεργάσασθε, εν πίστει ανακράζοντες. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Όσοι παλαιών, εκλελύμεθα βρόχων,
Βορών λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
Αγαλλιώμεν, καί πλατύνωμεν στόμα,
Λόγω πλέκοντες, εκ λόγων μελωδίαν,
Ώ τών πρός ημάς, ήδεται δωρημάτων.»

Νέκρωσιν ο πρίν, εμφυτεύσας τή κτίσει,
Θηρός κακούργου, σχηματισθείς εις φύσιν,
Επισκοπείται , σαρκική παρουσία.
Όρθρω φάναντι, προσβαλων τώ Δεσπότη,
Φλάν τήν εαυτού, δυσμενεστάτην κάραν.

Έλκει πρός αυτόν τήν θεόδμητον φύσιν,
Γαστρός τυράννου, συγκεχωσμένην όροις.
Γεννά τε αύθις, γηγενών αναπλάσει,
Έργον φέριστον, εκτελών ο Δεσπότης.
Ίκται γάρ αυτήν, εξαλεξήσαι θέλων.

Η Υπακοή Ήχος πλ. α'

Ότε τή Επιφανεία σου εφώτισας τά σύμπαντα, τότε η αλμυρά τής απιστίας θάλασσα έφυγε, καί ο Ιορδάνης κάτω ρέων εστράφη, πρός ουρανόν ανυψών ημάς, αλλά τώ ύψει τών θείων εντολών σου, συντήρησον Χριστέ ο Θεός, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί ελέησον ημάς.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ακήκοε Κύριε φωνής σου, όν είπας, Φωνή βοώντος εν ερήμω ότε εβρόντησας πολλών επί υδάτων, τώ σώ μαρτυρούμενος Υιώ, όλος γεγονώς τού παρόντος, Πνεύματος δέ εβόησε. Σύ εί Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις».

Ρυπτόμενον ήλιον τίς είδεν, ο Κήρυξ βοά, τόν έκλαμπρον τή φύσει, ίνα σε ϋδασιν Απαύγασμα τής δόξης, Πατρός χαρακτήρ αϊδίου εκπλύνω, καί χόρτος ών, πυρί ψαύσω τής σής θεότητος; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Υπέφηνεν ένθεον ήν είχεν, ευλάβειαν Μωσής περιτυχών σοι, ως γάρ τής βάτου σε φωνήσαντα ησθήθη, ευθύς απεστράφη τάς όψεις, εγω δέ πώς βλέψω σε τρανώς, ή πώς χειροθετήσω σε; σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Ψυχής τελών έμφρονος, καί λόγω τιμώμενος, αψύχων ευλαβούμαι, εί γάρ βαπτίσω σε, κατήγορόν μοι έσται, πυρί καπνιζόμενον όρος, φυγούσα δέ θάλασσα διχή, καί Ιορδάνης ούτος στραφείς, σύ γάρ Χριστός, Θεού σοφία καί δύναμις.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Πυρσώ καθαρθείς μυστικής θεωρίας,
Υμνών Προφήτης τήν βροτών καινουργίαν,
Ρήγνυσι γήρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
Σάρκωσιν εμφαίνουσαν αρρήτου Λόγου,
Ώ τών δυναστών τά κράτη συνετρίβη».

Πεμφθείς ο Πατρός παμφαέστατος Λόγος,
Νυκτός διώσαι τήν καχέσπερον σχέσιν,
Έκριζον ήκεις, καί βροτών αμαρτίας,
Υίας συνελκύσαι τε τή σή Βαπτίσει,
Μάκαρ φαεινούς, εκ ροών Ιορδάνου.

Αυτόν προσιδών τόν περίκλυτον Λόγον,
Τρανώς ο κήρυξ εκβοάται τή κτίσει,
Ούτος προών μου, δεύτερος τώ
σαρκίω, Σύμμορφος εξέλαμψεν ενθέω σθένει,
Έχθιστον ημών εξελείν αμαρτίαν.

Νομήν πρός αυτήν τήν φερέσβιον φέρων,
Θηρά δρακόντων φωλεοίς επιτρέχων.
Άπλητα κύκλα καββαλών Θεός Λόγος,
Πτέρνη τε τόν πλήττοντα παμπήδην γένος,
Τούτον καθειργνύς, εκσαώζει τήν κτίσιν.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ιησούς ο ζωής αρχηγός, λύσαι τό κατάκριμα ήκει, Αδάμ τού πρωτοπλάστου, καθαρσίων δέ, ως Θεός μή δεόμενος, τώ πεσόντι καθαίρεται εν τώ Ιορδάνη, εν ώ τήν έχθραν κτείνας, υπερέχουσαν πάντα νούν, ειρήνην χαρίζεται».

Συνελθόντων απείρων λαών, υπό Ιωάννου βαπτισθήναι, αυτός εν μέσω έστη, προσεφώνει δέ τοίς παρούσι. Τίς έδειξεν απειθείς, τήν οργήν υμίν εκκλίναι τήν μέλλουσαν; καρπούς αξίους Χριστώ εκτελείτε, παρών γάρ νύν, ειρήνην χαρίζεται.

Γεωργός ο καί Δημιουργός, μέσος εστηκως ως εις απάντων, καρδίας εμβατεύει, καθαρτήριον δέ πτύον χειρισάμενος, τήν παγκόσμιον άλωνα πανσόφως διϊστησι, τήν ακαρπίαν φλέγων, ευκαρπούσιν αιώνιον, ζωήν χαριζόμενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός
«Εχθρού ζοφώδους καί βεβορβορωμένου,
Ιόν καθάρσει Πνεύματος λελουμένοι,
Νέαν προσωρμίσθημεν απλανή τρίβον,
Άγουσαν απρόσιτον εις θυμηδίαν,
Μόνοις προσιτήν, οις Θεός Κατηλλάγη».

Αθρών ο Πλάστης εν ζόφω τών πταισμάτων,
Σειραίς αφύκτοις, όν διαρθροί δακτύλοις,
Ίστησιν αμφ' ώμοισιν εξάρας άνω,
Νύν εν πολυρρύτοισι δίναις εκπλύνων,
Αίσχους παλαιού τής Αδάμ καχεξίας.

Μετ' ευσεβείας προσδάμωμεν ευτόνως,
Πηγαίς αχράντοις ρεύσεως σωτηρίου,
Λόγον κατοπτεύσοντες έξ ακηράτου,
Άντλημα προσφέροντα δίψης ενθέου,
Κόσμου προσηνώς εξακεύμενον νόσον.

Ωδή ς' Ο Ειρμός
«Η φωνή τού Λόγου, ο λύχνος τού Φωτός, ο Εωσφόρος, ο τού Ηλίου Πρόδρομος, εν τή ερήμω, Μετανοείτε, πάσι βοά τοίς λαοίς, καί προκαθαίρεσθε, ιδού γάρ πάρεστι Χριστός, εκ φθοράς τόν κόσμον λυτρούμενος».

Γεννηθείς αρρεύστως, εκ Θεού καί Πατρός, εκ τής Παρθένου, δίχα σαρκούται ρύπου Χριστός, ού τόν ιμάντα, τήν εξ ημών τού Λόγου συνάφειαν, λύειν αμήχανον (διδάσκει ο Πρόδρομος), γηγενείς εκ πλάνης λυτρούμενος.

Εν πυρί βαπτίζει, τελευταίω Χριστός, τούς απειθούντας, καί μή Θεόν φρονούντας αυτόν, εν Πνεύματι δέ καινοποιεί, δι' ύδατος χάριτι, τούς επιγνώμονας αυτού τής θεότητος, τών πλημμελημάτων λυτρούμενος.

Ιαμβικός Ο Ειρμός
«Ιμερτόν εξέφηνε σύν πανολβίω,
Ήχω Πατήρ, όν γαστρός εξηρεύξατο.
Ναί φησιν, Ούτος, συμφυής γόνος πέλων,
Φώταυγος εξώρουσεν ανθρώπων γένους,
Λόγος τέ μου ζών, καί βροτός προμηθεία.

Εκ ποντίου λέοντος ο τριέσπερος,
Ξένως Προφήτης εγκάτοις φλοιδούμενος,
Αύθις προήλθε, τής παλιγγενεσίας,
Σωτηρίαν δράκοντος εκ βροτοκτόνου,
Πάσι προφαίνων, τών χρόνων επ' εσχάτων.

Ανειμένων Πόλοιο παμφαών πτυχών,
Μύστης ορά πρός Πατρός εξικνούμενον,
Μένον τε Πνεύμα τώ παναχράντω
Λόγω, Επελθόν ως πέλειαν αφράστω τρόπω,
Δήμοις τε φαίνει, προσδραμείν τώ Δεσπότη.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Ο Οίκος

Τή Γαλιλαία τών Εθνών, τή τού Ζαβουλών χώρα, καί τού Νεφθαλείμ γαία, ως είπεν ο Προφήτης, φώς μέγα έλαμψε Χριστός, τοίς εσκοτισμένοις φαεινή ώφθη αυγή, εκ Βηθλεέμ αστράπτουσα, μάλλον δέ εκ Μαρίας ο Κύριος πάση τή οικουμένη ανατέλλει τάς ακτίνας, ο Ήλιος τής Δικαιοσύνης. Διό οι εξ Αδάμ γυμνοί, δεύτε πάντες υποδύωμεν αυτόν, ίνα θαλφθώμεν, σκέπη γάρ γυμνών, καί αίγλη εσκοτισμένων, ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Αββάδων, τών εν Σινά όρει αναιρεθέντων.

Στίχοι

Σπάθαι τό πράξαν ώδε τούς πολλούς φόνους,
Τό δ' αύ πεπονθός, άνδρες αρετής φίλοι.
Αββάδας αμφί τετάρτη καί δεκάτη κτάνε χαλκός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων τριάκοντα τριών Πατέρων, τών εν τή Ραϊθω αναιρεθέντων.

Στίχοι

Ως πρίν Ραχήλ τά τέκνα, νύν τούς Αββάδας,
Κλαίει Ραϊθώ, συγκεκομμένους σπάθαις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημων Θεοδούλου, υιού Νείλου τού σοφού.

Στίχοι

Ο Θεόδουλος αρεταίς ώφθη μέγας,
Μιμούμενος μάλιστα πατρός τόν βίον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου πατρός ημών Στεφάνου, τού κτίσαντος τήν Μονήν τού Χηνολάκκου.

Στίχοι

Τώ Χηνολάκκου τήν Μονήν δειμαμένω.
Θείω Στεφάνω, λάκκος ωρύχθη τάφου.

Τή αυτή ημέρα, η αγία Μάρτυς Αγνή, εν σκοτεινή φρουρά βληθείσα,

τελειούται.

Στίχοι

Αγνήν άναγνοι θέντες εις οίκον σκότους,
Πάμφωτον αυτή προύξένησαν οικίαν.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός,ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέους ευσεβείς, καμίνω πυρός προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεύμα δρόσου, αβλαβείς διεφύλαξε, καί θείου Αγγέλου συγκατάβασις, όθεν εν φλογί δροσιζόμενοι, ευχαρίστως ανέμελπον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί».

Ώσπερ ουρανώ, σύν τρόμω καί θαύματι παρίσταντο, εν Ιορδάνη αί Δυνάμεις τών Αγγέλων σκοπούμεναι, τοσαύτην Θεού τήν συγκατάβασιν, όπως ο κρατών τήν υπέρω ον τών υδάτων υπόστασιν, εν τοίς ύδασι, σωματοφόρος έστηκεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νεφέλη ποτέ, καί θάλασσα θείου προεικόνιζε, Βαπτίσματος τό θαύμα, εν οίς ο πρίν βαπτίζεται, διεξοδικώς τώ Νομοθέτη λαός, θάλασσα δέ ήν τύπος ύδατος, καί νεφέλη τού Πνεύματος, οις τελούμενοι, Ευλογητός εί κράζομεν, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Άπαντες πιστοί, εν ώ τήν τελείωσιν ελάβομεν, θεολογούντες ασιγήτως, σύν Αγγέλοις δοξάσωμεν, Πατέρα Υιόν καί Πνεύμα Άγιον, τούτο γάρ Τριάς υποστάσεσιν ομοούσιος, εις δέ Θεός, ώ καί ψάλλομεν. Ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Έφλεξε ρείθρω τών δρακόντων τάς κάρας,
Ο τής καμίνου τήν μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσαν ευσεβείς κατευνάσας,
Τήν δυσκάθεκτον αχλύν εξ αμαρτίας,
Όλην πλύνει δέ, τή δρόσω τού Πνεύματος».

Σέ ζωγραφούσαν τήν Ασσύριον φλόγα,
Εκστώσαν ίστης, εις δρόσον μετηγμένην.
Ύδωρ όθεν νύν αμφιέσσαο φλέγον,
Σίντην κάκιστον Χριστέ προσκεκευθμένον,
Πρός τήν όλισθον εκκαλούμενον τρίβον.

Απορραγέντος τού Ιορδάνου πάλαι,
Ισθμώ περάται λαός, Ισραηλίτης,
Σέ τόν κράτιστον εμφορούντα τήν κτίσιν,
Ηπειγμένως νύν εν ροαίς διαγράφων,

Πρός τήν άρρευστον καί αμείνονα τρίβον.

Ίδμεν τό πρώτον τήν πανώλεθρον κλύσιν,
Οικτρώς σε πάντων εις φθοράν παρεισάγειν,
Ώ τρισμέγιστα χρηματίζων καί ξένα.
Νύν δέ κλύσαντα Χριστέ τήν αμαρτίαν,
Δι' ευπάθειαν, καί βροτών σωτηρίαν.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Μυστήριον παράδοξον, η Βαβυλώνος έδειξε κάμινος, πηγάσασα δρόσον, ότι ρείθροις έμελλεν, άϋλον πύρ εισδέχεσθαι ο Ιορδάνης, καί στέγειν σαρκί, βαπτιζόμενον τόν Κτίστην, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας».

Απόθου φόβον άπαντα, ο Λυτρωτής τώ Προδρόμω έφησεν, εμοί δέ πειθάρχει, ως Χριστώ μοι πρόσελθε, τούτο γάρ φύσει πέφυκα, εμώ προστάγματι είξον, καί βάπτισόν με συγκαταβάντα, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρημάτων ως ακήκοεν, ο Βαπτιστής τού Δεσπότου, σύντρομος παλάμην εκτείνει, χειραπτήσας όμως δέ, τήν κορυφήν τού Πλάστου αυτού, τώ βαπτισθέντι εβόα. Αγίασόν με, σύ γάρ Θεός μου, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τριάδος η φανέρωσις, εν Ιορδάνη γέγονεν, αύτη γάρ υπέρθεος φύσις, ο Πατήρ εφώνησεν. Ούτος ο βαπτιζόμενος, Υιός ο αγαπητός μου, τό Πνεύμα συμπαρήν τώ ομοίω, όν ευλογούσι Λαοί, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιαμβικός Ο Ειρμος

«Ελευθέρα μέν η κτίσις γνωρίζεται.
Υιοί δέ φωτός, οι πρίν εσκοτισμένοι.
Μόνος στενάζει, τού σκότους ο προστάτης.
Νύν ευλογείτω συντόνως τόν αίτιον,
Η πρίν τάλαινα τών Εθνών παγκληρία.

Τριττοί θεουδείς εμπύρως δροσούμενοι,
Αιγλήντα τριτταίς παμφαώς αγιστείαις,
Σαφώς εδήλουν τήν υπέρτατον φύσιν,
Μίξει βροτεία πυρπολούσαν εν δρόσω,
Ευκτώς άπασαν τήν ολέθριον πλάνην.

Λευχειμονείτω πάσα γήϊνος φύσις,
Εκπτώσεως νύν ουρανών επηρμένη.
Ώ γάρ τά πάντα συντετήρηται Λόγω

Νάουσι ρείθροις εκπλυθείσα πταισμάτων,
Τών πρίν πέφευγε παμφαώς λελουμένη.

Ωδή θ'
ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ
Ψαλλόμενα εν τή Ωδή ταύτη
Ήχος β'

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν καί ενδοξοτέραν, τών άνω στρατευμάτων. (Δίς)
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εν Ιορδάνη, ελθόντα βαπτισθήναι.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν υπό Προδρόμου, τό βάπτισμα λαβόντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν εκ τής πατρώας, φωνής μαρτυρηθέντα.
Μεγάλυνον ψυχή μου, τόν ένα τής Τριάδος, κλίναντα τόν αυχένα, καί βάπτισμα λαβόντα.
Προφήτα, δεύρο πρός με, έκτεινον τήν χείρα, καί βάπτισόν με τάχος.
Προφήτα, άφες άρτι, καί βάπτισόν με θέλων, πληρώσαι καί γάρ ήλθον, πάσαν δικαιοσύνην.

Έτερα εις τόν Ιαμβικόν Κανόνα

Σήμερον ο Δεσπότης, κλίνει τόν αυχένα, χειρί τή τού Προδρόμου.
Σήμερον Ιωάννης, βαπτίζει τόν Δεσπότην, εν ρείθροις, Ιορδάνου.
Σήμερον ό Δεσπότης, νάμασιν ενθάπτει, βροτών τήν αμαρτίαν.
Σήμερον ο Δεσπότης, άνωθεν μαρτυρείται, Υιός ηγαπημένος.
Σήμερον ο Δεσπότης, ήλθεν αγιάσαι, τήν φύσιν τών υδάτων.
Σήμερον ο Δεσπότης, τό βάπτισμα λαμβάνει, υπό χειρός Προδρόμου.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου, θεότητος τό κράτος.

Καί νύν...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν λυτρωσαμένην, ημάς εκ τής κατάρας.

Ο Ειρμός

«Απορεί πάσα γλώσσα, ευφημείν πρός αξίαν, ιλιγγιά δέ νούς καί υπερκόσμιος, υμνείν σε Θεοτόκε, όμως αγαθή υπάρχουσα, τήν πίστιν δέχου, καί γάρ τόν πόθον οίδας, τόν ένθεον ημών, σύ γάρ Χριστιανών εί προστάτις, σέ μεγαλύνομεν.»

Δαυϊδ πάρεσο, Πνεύματι τοίς φωτιζομένοις. Νύν προσέλθετε, άδε πρός Θεόν, εν πίστει λέγων φωτίσθητε, ούτος ο πτωχός εκέκραξεν Αδάμ εν πτώσει, καί γάρ αυτού εισήκουσε Κύριος ελθών, ρείθροις τού Ιορδάνου, φθαρέντα δέ ανεκαίνισεν.

Ο Ησαίας λούσασθε, καί καθάρθητε φάσκει, τάς πονηρίας έναντι, αφέλεσθε Κυρίου, οι διψώντες, ύδωρ επί ζών πορεύεσθε, ρανεί γάρ ύδωρ καινοποιόν Χριστός, τοίς προστρέχουσιν αυτώ εν πίστει, καί πρός ζωήν τήν αγήρω,

βαπτίζει Πνεύματι.

Συντηρώμεθα χάριτι, Πιστοί καί σφραγίδι, ως γάρ όλεθρον έφυγον, φλιάς Εβραίοι πάλαι αιμαχθείσης, ούτω καί ημίν, εξόδιον τό θείον τούτο, τής παλιγγενεσίας λουτήριον έσται, ένθεν καί τής Τριάδος, οψόμεθα φώς τό άδυτον.

Ιαμβικός Ο Ειρμός

«Ώ τών υπέρ νούν, τού τόκου σου θαυμάτων!
Νύμφη πάναγνε, Μήτερ ευλογημένη,
Δι' ής τυχόντες παντελούς σωτηρίας,
Επάξιον κροτούμεν ώς ευεργέτη,
Δώρον φέροντες ύμνον ευχαριστίας.»

Ίδμεν τά Μωσεί τή βάτω δεδειγμένα,
Δεύρο ξένοις, θεσμοίσιν εξειργασμένα.
Ως γάρ σέσωσται, πυρφορούσα Παρθένος,
Σελασφόρον τεκούσα τόν ευεργέτην,
Ιορδάνου τε, ρείθρα προσδεδεγιμένα.

Χρίεις τελειών, τήν βρότειον ουσίαν,
Άναξ άναρχε, Πνεύματος κοινωνία,
Ροαίς αχράντοις, εκκαθάρας καί σκότους,
Ισχύν θριαμβεύσας τε, τήν επηρμένην,
Νύν εις άληκτον, εξαμείβεαι βίον.

Εξαποστειλάριον

Επεσκέψατο ημάς

Επεφάνη ο Σωτήρ, ή χάρις η αλήθεια, εν ρείθροις τού Ιορδάνου, καί τούς εν σκότει καί σκιά, καθεύδοντας εφώτισε, καί γάρ ήλθεν εφάνη, τό φώς τό απρόσιτον.

Εκ τρίτου

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Γερμανού Πατριάρχου

Φώς εκ φωτός, έλαμψε τώ κόσμω, Χριστός ό Θεός ημών, ο επιφανείς Θεός, τούτον λαοί προσκυνήσωμεν. (Δίς)

Ο αυτός

Πώς σε Χριστέ, δούλοι τόν Δεσπότην αξίως τιμήσωμεν; ότι εν τοίς ύδασι, πάντας ημάς ανεκαίνισας.

Ο αυτός

Σύ εν Ιορδάνη βαπτισθείς ο Σωτήρ ημών, τά ρείθρα ηγίασας, τή παλάμη τού δούλου χειροθετούμενος, καί τά πάθη τού Κόσμου ιώμενος. Μέγα τό μυστήριον τής οικονομίας σου! φιλάνθρωπε Κύριε, δόξα σοι.

Ο αυτός

Τό αληθινόν φώς επεφάνη, καί πάσι τόν φωτισμόν δωρείται. Βαπτίζεται Χριστός μεθ' ημών, ο πάσης επέκεινα καθαρότητος, ενίησι τόν αγιασμόν τώ ύδατι, καί ψυχών τούτο καθάρσιον γίνεται, επίγειον τό φαινόμενον, καί υπέρ τούς ουρανούς τό νοούμενον, διά λουτρού σωτηρία, δι' ύδατος τό Πνεύμα, διά καταδύσεως, η πρός Θεόν ημών άνοδος γίνεται, θαυμάσια τά έργα σου Κύριε! δόξα σοι.

Ο αυτός

Ο περιβάλλων τόν ουρανόν εν νεφέλαις, ρείθρα περιβάλλεται σήμερον τά Ιορδάνια, καί τήν εμήν καθαίρεται κάθαρσιν, ο τού κόσμου αίρων τήν αμαρτίαν, καί υπό τού συγγενούς άνωθεν μαρτυρείται Πνευματος, Υιός μονογενής υπάρχων τού υψίστου Πατρός, πρός όν βοήσωμεν, Ο επιφανείς καί σώσας ημάς, Χριστέ ο Θεός ημών, δόξα σοι.

Δοξα... Ήχος πλ. β' Ανατολίου

Νάματα Ιορδάνια περιεβάλου Σωτήρ, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, καί έκλινας κορυφήν τώ Προδρόμω ο τόν ουρανόν μετρήσας σπιθαμή, ίνα επιστρέψης κόσμον εκ πλάνης, καί σώσης τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ήχος β' Ανατολίου

Σήμερον ο Χριστός, εν Ιορδάνη ήλθε βαπτισθήναι. Σήμερον Ιωάννης άπτεται, κορυφής τού Δεσπότου. Αι δυνάμεις τών ουρανών εξέστησαν, τό παράδοξον ορώσαι μυστήριον. Η θάλασσα είδε καί έφυγεν, ο Ιορδάνης ιδών ανεστρέφετο. Ημείς δέ οι φωτισθέντες βοώμεν. Δόξα τώ φανέντι Θεώ, καί επί γής οφθέντι, καί φωτίσαντι τόν κόσμον.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν ψάλλομεν, αντί τών Τυπικών, τά Αντίφωνα.

Αντίφωνον Α'
Ήχος β'

Στίχ. α'. Εν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου, οίκου Ιακώβ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς.

Στίχ. β'. Εγενήθη Ιουδαία αγίασμα αυτού, εκ λαού βαρβάρου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. γ'. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν, ο Ιορδάνης εστράφη εις τά οπίσω.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχ. δ'. Τί σοί εστι θάλασσα ότι έφυγες; καί σοί Ιορδάνη, ότι εστράφης εις τά οπίσω;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...
Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'
Ήχος β'

Στίχ. α'. Ηγάπησα, ότι εισακούσεται Κύριος τής φωνής τής δεήσεώς μου.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Στιχ. β'. Ότι έκλινε τό ούς αυτού εμοί, καί εν ταίς η μέραις μου επικαλέσομαι.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. γ'. Περιέσχον μοι ωδίνες θανάτου, κίνδυνοι άδου ευροσάν με.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχ. δ'. Ελεήμων ο Κύριος καί δίκαιος, καί ο Θεός ημών ελεεί.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...
Δόξα... Καί νύν...
Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ'
Ήχος α'

Στίχ. α'. Εξομολογείσθε τώ Κυρίω, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Στίχ. β'. Ειπάτω δή οίκος Ισραήλ, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. γ'. Ειπάτω δή οίκος Ααρών, ότι αγαθός, ότι εις τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Στίχ. δ'. Ειπάτωσαν δή πάντες οι φοβούμενοι τό Κύριον, ότι αγαθός, ότι εις

τόν αιώνα τό έλεος αυτού.

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε...

Ε ι σ ο δ ι κ ό ν

Ευλογημένος ο ερχόμενος εν Ονόματι Κυρίου, Θεός Κύριος καί επέφανεν ημίν. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο εν Ιορδάνη υπό Ιωάννου βαπτισθείς, ψάλλοντάς σοι, Αλληλούϊα.

Ήχος α'

Εν Ιορδάνη βαπτιζομένου σου Κύριε, η τής Τριάδος εφανερώθη προσκύνησις, τού γάρ Γεννήτορος η φωνή προσεμαρτύρει σοι, αγαπητόν σε Υιόν ονομάζουσα, καί τό Πνεύμα εν είδει περιστεράς, εβεβαίου τού λόγου τό ασφαλές. Ο επιφανείς Χριστέ ο Θεός, καί τόν κόσμον φωτίσας δόξα σοι.

Δόξα... Καί νύν...

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον τή οικουμένη, καί τό φώς σου Κύριε, εσημειώθη εφ' ημάς, έν επιγνώσει υμνούντάς σε. Ήλθες εφάνης τό Φώς τό απρόσιτον.

Αντί δέ τού Τρισαγίου.

Όσοι εις Χριστόν εβαπτίσθητε, Χριστόν ενεδύσασθε. Αλληλούϊα.

Κοινωνικόν

Επεφάνη η χάρις τού Θεού, η σωτήριος πάσιν ανθρώποις. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Οσίου Πατρός ημών Μνήμη του Παύλου τού Θηβαίου καί τού Αγίου Ιωάννου τού Καλυβίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Θηβαίου.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ότε, επινεύσει θεϊκή, Πάτερ τάς τού βίου φροντίδας, εμφρόνως έλιπες, καί πρός τούς ασκήσεως, πόνους εχώρησας, τότε χαίρων κατέλαβες, αβάτους ερήμους, έρωτι πυρούμενος, τής τού Κυρίου στοργής, όθεν ερημώσας τά πάθη, τή επιμονή τών κρειττόνων, Άγγελος καθάπερ επεβίωσας.

Πάσης, ανθρωπίνης σεαυτόν, Πάτερ συνουσίας χωρίσας, από νεότητος, πρώτος τήν πανέρημον, Παύλε κατέλαβες, υπέρ πάντα μονάζοντα, καί βίου δι' όλου, ώφθης αγνοούμενος, όθεν Αντώνιος, εύρεν επινεύσει σε θεία, ώσπερ θησαυρόν κεκρυμμένον, καί τή οικουμένη εφανέρωσε.

Ξένην, επί γής διαγωγήν, επιτηδευσάμενος Παύλε, θηρσί συνώκησας, δι' ορνέου Όσιε, διακονούμενος, θεϊκαίς επινεύσεσι, καί τούτο ως είδεν, ότε σε ο μέγιστος εύρεν Αντώνιος, θάμβους πεπλησμένος τόν πάντων, καί Προνοητήν καί Δεσπότην, ως Θεόν απαύστως εμεγάλυνεν.

Στιχηρά τού Καλυβίτου όμοια

Ότε, επινεύσει θεϊκή, κόσμου τήν τερπνότητα Πάτερ, χαίρων εξέφυγες, τότε προετίμησας, τής ευρυχώρου οδού, τήν στενήν καί επώδυνον, καί λίαν τραχείαν, όθεν φροντιστήριον, ψυχών κατέλαβες, θείον ενδυσάμενος σχήμα, τή αποφυγή καί γυμνώσει, πάντων τών παθών θεομακάριστε.

Ξένην, επενόησας ζωήν, ξένον επιτήδευμα φίλτρω, Χριστού νυττόμενος, ού τινος τήν άφατον πτωχείαν έστερξας, καί πυλώσιν ανέστιος, τών σών γεννητόρων, Πάτερ εκαρτέρησας, στένων θλιβόμενος, όθεν χαρισμάτων επλήσθης, καί τόν αναφαίρετον πλούτον, τόν εν ουρανοίς εκληρονόμησας.

Φέρων, εν χερσί τό Ιερόν, Πάτερ Ευαγγέλιον τούτου, πληρωτής γέγονας, ύπαρξιν γεννήτορος απαρνησάμενος, Ιωάννη καί δάκρυσι, καί στενοχωρία, όλον διανύσας σου, τόν βίον Όσιε, όθεν παρακλήσεως θείας, καί διηνεκούς ευφροσύνης, νύν επαπολαύεις θεοδόξαστε.

Δόξα... Ήχος β'

Τού Καλυβίτου

Αρνησάμενος κόσμον, καί τά εν κόσμω Όσιε, Ευαγγέλιον λαβών, ευαγγελικώς αυτώ ηκολούθησας, καί τή καλύβη διαιτώμενος, ως εν Παραδείσω μυστικώς, τή άκρα σκληραγωγία τής σαρκός, τόν βροτοκτόνον δράκοντα απέκτεινας, διό εν ουρανοίς αυλιζόμενος, Ιωάννη μακάριε, αίτησαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Χαίρε, ηλιόμορφος Αστήρ. Χαίρε η αιτία απάντων, καλών Πανάμωμε. Χαίρε η χωρήσασα, Θεόν αχώρητον, η τόν στάχυν βλαστήσασα, τής αθανασίας. Χαίρε θείον όχημα, πύλη η πάμφωτος. Χαίρε, η αράς αναιρέτις, τής προγονικής ημών Κόρη, αγαθών η πρόξενος υπάρχουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, η αμίαντος Αμνάς, έβλεψε τόν ίδιον Άρνα, επί σφαγήν ως βροτόν, θέλοντα ελκόμενον, θρηνούσα έλεγεν. Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν. Τί τούτο πεποίηκας, ο Λυτρωτής τού παντός; όμως ανυμνώ καί δοξάζω, σού τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν αγαθότητα Φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην

αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλοι αποθέμενοι

Χαίρε λύχνε πάμφωτε, ηλιακών λαμπηδόνων, λαμπροτέρα Δέσποινα. Χαίρε λύσις άχραντε, τής αρχαίας αράς, η ελπίς Δέσποινα, τών απηλπισμένων, η ανάκλησις τού γένους ημών. Χαίρε παλάτιον, τού Παμβασιλέως λαμπρότατον, τό Όρος τό πιστότατον, εξ ού ο Λυτρωτής προελήλυθε. Χαίρε Θεού Λόγου, λαμπάδιον τό θείον καί τερπνόν. Χαίρε λυχνία ολόφωτε. Χαίρε θρόνε πύρινε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ο Συμεών τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεψας, τόν εκ σού λάμψαντα, απορρήτω λόγω, υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρώ υψούμενον, όξος καί χολήν τε γευόμενον, πλευράν δέ Ορυττόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες, βοώσα μητρικώς. Τί τούτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον;

Απολυτίκιον τού Καλυβίτου

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Εκ βρέφους τόν Κύριον, επιποθήσας θερμώς, τόν κόσμον κατέλιπες, καί τά εν κόσμω τερπνά, καί ήσκησας άριστα, έπηξας τήν καλύβην, πρό πυλών σών γονέων, έθραυσας τών δαιμόνων, τάς ενέδρας Παμμάκαρ, διό σε Ιωάννη Χριστός, αξίως εδόξασεν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν Κανών τής Οκτωήχου είς καί τών Αγίων δύω.

Κανών τού Αγίου Παύλου

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω, τώ βυθίσαντι πάσαν τήν δύναμιν, Φαραώ εν θαλάσση, επινίκιον ωδήν, ότι δεδόξασται».

Παύλον τόν θεοφόρον, ως τών Μοναζόντων εγκαλλώπισμα, οι πιστοί συνελθόντες, εν ωδαίς κατά χρέος τιμήσωμεν.

Γέγονας τής ερήμου, πρώτος πολιστής Παύλε αοίδιμε, ουρανών βασιλείας, κληρονόμος δειχθείς δι' ασκήσεως.

Όλον εγκρατείας, σεαυτόν καθάρας Παμμακάριστε, οικητήριον ώφθης, τού Θεού καί Αγγέλων ομόσκηνος.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αϊδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα υμνούμέν σε.

Κανών τού Αγίου Ιωάννου, ού η, Ακροστιχίς.

Πτωχόν παθών με δείξον ευχαίς σου Μάκαρ. Ιωσήφ

Ώδή α' Ήχος β'

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον άμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Πλουτισθείς ταίς θείαις αρεταίς, πλούτου κατεφρόνησας, τού επί γής, καί ουρανίου έτυχες, διό με πτωχεύσαντα, θείας γνώσεως, καταπλούτισον χάριτι, όπως σου υμνήσω, Πάτερ πολιτείαν τήν ισάγγελον.

Τόν ζυγόν Κυρίου τόν χρηστόν, Μάκαρ εκ νεότητος, σύ υπελθών ασκητικοίς παλαίσμασι, σαυτόν εταπείνωσας, τήν ταπείνωσιν τού Χριστού οπλισάμενος, δι' ής ανυψώθης, ύψος, Ιωάννη πρός ουράνιον.

Ως οδεύσας τρίβον τήν στενήν, θλίψεσι καί δάκρυσι, καί στεναγμοίς καί κακουχίαις Όσιε, πρός ευρυχωρότατον, πλάτος έφθασας, ευρηκώς τό κατάλυμα, άξιον τών πόνων, Πάτερ, Ιωάννη αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Χαλεπαίς παθών επιβουλαίς, Κόρη χειμαζόμενος, καί προσβολαίς αμαρτιών κλονούμενος, σού πρός τήν ακλόνητον καί αήττητον, προστασίαν Πανύμνητε, πόθω καταφεύγω, οίκτειρόν με σώσον Αειπάρθενε.

Τού Θηβαίου

Ώδή γ'

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανούς, καί τήν, γήν εδράσας Θεός, καμέ στερέωσον, βοώντά σοι τόν ύμνον, άγιος εί Κύριε».

Πρός τόν Θεόν τό όμμα τής ψυχής, ατενίζων Πάτερ αυτόν ηγάπησας, μισήσας τά επίγεια, καί Αγγελικήν διανύσας ζωήν.

Εν ταίς ακτίσι Πάτερ τών αρετών, παθών εδίωξας τήν αχλύν εμφανώς, τόν φωτισμμμμιόν τού Πνεύματος, έν τή σή καρδία δεξάμενος.

Τώ ουρανίω άρτω διατραφείς, ως Ηλίας πάλαι διά κόρακος, τήν νοητήν εξέφυγες, Πάτερ, Ιεζάβελ τή σκέπη Χριστού.

Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τής δόξης καί Ποιητής, εκ βαφής αιμάτων τής Θεομήτορος, τήν εαυτού αλουργίδα βάψας, μυστικώς επορφύρωσεν.

Τού Καλυβίτου

Εξήνθησεν η έρημος

Θυμίαμα ευώδες, τώ Παντεπόπτη Όσιε, τάς σάς ευχάς προσήγαγες, άς ωσφράνθη καί παρεδέξατο, ασκητών ομηγύρει κατατάττων σε.

Ωράθη θαύμα μέγιστον, τάς καρδίας Όσιε, τών ευσεβών εκπλήττον, πώς πυλώσι προσεκαρτέρησας, γεννητόρων, πτωχεύων καί θλιβόμενος.

Νομίμως ταίς δεήσεσι, καί νηστείαις Όσιε, προσκαρτερών απάθειαν, εστολίσω σαρκός φρονήματα, ταπεινώσας ισχυϊ θείου Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Μυρίπνοον ως ρόδον, από κοιλάδων Άχραντε, ο Καθαρός σε εύρατο, καί εν μέσω σου κατεσκήνωσεν, ευωδίας πληρώσας τό ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών Εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδία μου».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τού κόσμου τά τερπνά, εκ καρδίας μισήσας, καί μόνον τόν Θεόν, εκ ψυχής αγαπήσας, τήν έρημον ως ένοικον, πόλιν Παύλε κατέλαβες, επιμόνοις δέ, ταίς θεωρίαις σχολάσας, ώφθης Άγγελος, μετά σαρκός βιοτεύων, διό σε γεραίρομεν.

Δόξα... Ήχος γ'

Τήν ωραιότητα

Πλούτον επίκηρον, καί δόξαν ρέουσαν, λιπων ουράνιον, όλβον απείληφας, καί κλέος Πάτερ αληθώς, αιωνίζον μακάριε, όθεν μακαρίζομεν, τήν αγίαν σου κοίμησιν, καί πανηγυρίζοντες, εν αυτή εκβοώμέν σοι. Πρός Κύριον μνημόνευε ημών, ως έχων Ιωάννη παρρησίαν.

Καί νύν... Θεοτοκίον όμοιον

Ως αγεώργητος, Παρθένε άμπελος, τόν ωραιότατον βότρυν εβλάστησας, αναπηγάζοντα ημίν, τόν οίνον τόν σωτήριον, πάντων τόν ευφραίνοντα, τάς ψυχάς καί τά σώματα, όθεν ως αιτίαν σε, τών καλών μακαρίζοντες, αεί σύν τώ Αγγέλω βοώμέν σοι. Χαίρε η Κεχαριτωμένη.

Ή Σταυροθεοτοκίον

Η απειρόγαμος, Αγνή καί Μήτηρ σου, Χριστέ ορώσά σε, νεκρόν κρεμάμενον, επί τού ξύλου μητρικώς, θρηνολογούσα έλεγε. Τί σοι ανταπέδωκε, τών Εβραίων ο άνομος, δήμος καί αχάριστος, ο πολλών καί μεγάλων σου, Υιέ μου δωρεών απολαύσας; υμνώ σου τήν θείαν συγκατάβασιν.

Τού Θηβαίου

Ωδή δ'

«Μυστικώς ο Προφήτης προορών, εκ Παρθένου σε Λόγε σαρκούμενον, μελωδικώς ανεβόα. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Πεφυτευμένος εν τώ οίκω τού Θεού, αρετών ευκαρπίαν εβλάστησας, καί τής σαρκός εμάρανας, τάς επαναστάσεις ασκήσει τή σή.

Τώ πυρί τής αγάπης τού Χριστού, τών παθών τάς ακάνθας κατέφλεξας, καί σεαυτόν τού Πνεύματος, Πάτερ καταγώγιον έδειξας.

Βακτηρία τής εναρέτου σου ζωής, ώσπερ θήρας τά πάθη απήλασας, διό σου καί ο θάνατος, θήρας πρός ταφήν σοι συνήθροισεν.

Θεοτοκίον

Αλουργίς εξυφάνθη μυστική, εξ αγνών σου αιμάτων τώ πάντων Θεώ, ήν στολισθείς Θεοτόκε, ήνωσεν ημάς τώ Θεώ καί Πατρί.

Τού Καλυβίτου

Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Εν ράκεσι, πενιχροίς θησαυρός εγκρυπτόμενος, ωράθης θεόπνευστε, θείαν στολήν γάρ ηγάπησας, καί αμφιασάμενος, εις τόν νυμφώνα τόν άνω εισελήλυθας.

Δεξάμενος, τόν ουράνιον σπόρον θεόπνευστε, καρδίας ταίς αυλαξι, στάχυν τερπνόν εγεώργησας, τόν νούν διατρέφοντα, τών υμνητών σου οσίως μιμουμένων σε.

Επέμενες, στενοτάτη καλύβη θεσπέσιε, πτωχός άλλος Λάζαρος, εθελουσίως γενομενος, όθεν αναπέπαυσαι, τού Αβραάμ νύν εν κόλποις Πάτερ Όσιε.

Θεοτοκίον

Ιθυνόν μου, τής ψυχής τάς κινήσεις Πανάμωμε, πρός θεία προστάγματα, τού εκ γαστρός σου εκλάμψαντος, ζάλης λυτρουμένη με, τών εν τώ βίω σκανδάλων μεσιτείαις σου.

Τού Θηβαίου

Ωδή ε'

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε. Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Εν ύμνοις καί νηστείαις μακάριε, προσευχαίς καί αγρυπνίαις, διαπρέψας Όσιε, πρός τόν Θεόν κατεσκήνωσας.

Ο βίος σου πανέντιμος γέγονεν, έν Κυρίω Παύλε παμμακάριστε, καί η ταφή σου παράδοξος.

Τόν δρόμον τής ασκήσεως Όσιε, εκτελέσας, ταίς άνω Δυνάμεσι, Πάτερ εφάμιλλος γέγονας.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τοκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Τού Καλυβίτου

Ο φωτισμός

Ξένος τής γής, τών ηδέων εγένου, ξένος οικείων, ξένος γεννητόρων οικεία γνώμη, καί εγκρατεία σεαυτόν εκκαθάρας, ωκειώθης τώ Παντοκράτορι, Πάτερ, Ιωάννη, πτωχεύσας τώ πνεύματι.

Οίκον σαυτόν, τής Αγίας Τριάδος αποτελέσας, έστερξας στενούμενος, τή καλύβη, θείαις μελέταις τήν ψυχήν εκκαθαίρων, καί τό κάλλος Θεού τό άρρητον, Πάτερ, Ιωάννη, αεί φανταζόμενος.

Νόμου Θεού πληρωτής ανεδείχθης, μηδέν προκρίνας, τούτου τής αγάπης, θεόφρον Πάτερ, ουκ αδελφών γάρ, ού γονέων σε φίλτρον, ουδέ πλούτος ουδέ αξίωμα, ουδέ τής σαρκός ηδονή κατεχαύνωσεν.

Θεοτοκίον

Εμμανουήλ, τών απάντων Δεσπότην, τίκτεις αφθόρως, μείνασα παρθένος καί μετά τόκον, Παρθενομήτορ, όν απαύστως δυσώπει, επηρείας εχθρών λυτρώσασθαι, τούς υπό τήν σκέπην, τήν σήν καταφεύγοντας.

Τού Θηβαίου

Ωδή ς'

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Τάς χείρας εκπετάσας πρός Θεόν, τήν ψυχήν σου Όσιε, αυτώ παρατέθεικας, εν ημέρα καί νυκτί, ευαρεστήσας αυτώ.

Εδόξασαν τήν κοίμησιν τήν σήν, Αγγέλων στρατεύματα, Προφητών τε τάγματα, καί Αγίων Αποστόλων, Πάτερ Όσιε.

Τήν ζάλην τών παθών διαφυγών, τώ ιστίω Όσιε, τής άκρας ασκήσεως, εις αχείμαστον λιμένα, προσωρμίσθης Χριστού.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών.

Τού Καλυβίτου

Εν αβύσσω πταισμάτων

Υπερήφανον όφιν κατέβαλες, ταπεινοφροσύνης τοίς όπλοις Μακάριε, καί υψωθείς εν πνεύματι, εις σκηνάς αειζώους εσκήνωσας.

Χαρισμάτων επλήσθης τού Πνεύματος, καί τής πονηρίας, υπέταξας πνεύματα, ως νουνεχής καί φρόνιμος, καί Θεώ ολικώς ανακείμενος.

Απαθείας εμπρέπων υψώμασι, Πάτερ, Ιωάννη, καλύβη στενούμενος, καί πειρασμοίς βαλλόμενος, εκαρτέρεις ενθέως νευρούμενος.

Θεοτοκίον

Ισουργόν τω Τεκόντι καί σύνθρονον, Λόγον εκ γαστρός σου Αγνή εσωμάτωσας, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, τό ημέτερον όλον φορέσαντα.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Καλυβίτου

Ήχος β' Τά άνω ζητών

Ποθήσας σοφέ, πτωχείαν χριστομίμητον, γονέων τών σών, τόν πλούτον εγκατέλιπες, καί τό Ευαγγέλιον εν χερσί σου κρατών ηκολούθησας, Ιωάννη Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τίς ικανός αξίως υμνήσαι τών σών κόπων, καί πόνων, καί Καμάτων πολλών τό κλέος καί τό μέγεθος; αλλά λιταίς σου, ταίς πρός Θεόν ευπροσδέκτοις, τού Πνεύματος χάριν μοι νύν χορήγησον, όπως τούς σούς υπέρ φύσιν αγώνας εκφράσω Πιστώς, καί μέλψω τό υπέρ λόγον καρτερόν σου, καί τής συνειδήσεως τήν υπομονήν Παμμακάριστε, δι' ής πλάνον εχθρόν κατήσχυνας, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παύλου τού Θηβαίου.

Στίχοι

Ει θαύμα Θήβαις ταίς παρ' Αίγυπτον πύλαι,
Πόσον γε Παύλος, κάν βίου λίπη πύλας;
Βλαστός Θηβαϊδος πέμπτη δεκάτη θάνε Παύλος

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου, τού διά Χριστόν πτωχού, ός καί Καλύβίτης ωνομάσθη.

Στίχοι

Αρνησίκοσμος παίς λιπών γής καλύβην,
Εν ουρανοίς έπηξε καινήν καλύβην.
Πέμπτη Ιωάννης δεκάτη καλύβην μετέπηξεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πανσοφίου.

Στίχοι

Καί Πανσόφιον πλήξατε πλάνοι πλέον.
Ούτω γάρ αυτώ πλέξε τε πλείω στέφη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι έξ Πατέρες εν ειρήνη τελειούνται.

Στίχοι

Ψυχαί διαυγείς έξ αποπτάσαι βίου,
Εξαπτέρυξι συμπαρίστανται Νόοις.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο εν αρχή τήν γήν θεμελιώσας, καί ουρανούς τώ λόγω στερεώσας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Τό φρόνημα τής σαρκός υποτάξας, τώ πνεύματι ο Όσιος εβόα. Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Διασωθείς τού εχθρού τών παγίδων, ο, Όσιος εν χαρά ανεβόα. Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τήν τών παθών φλόγα πατήσας πάσαν, ασκητικώς ο Όσιος εβόα. Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο ουρανόν ποιήσας τήν Παρθένον, καί εξ αυτής ως ήλιος εκλάμψας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τού Καλυβίτου

Αντίθεον πρόσταγμα

Στενήν προετίμησας τής ευρυχώρου, οδού αξιάγαστε, καί χαίρων εκαρτέρησας, πυλώσι γονέων σου ονειδιζόμενος, καί κατατρυχόμενος πολλαίς, εν ασθενείαις θεομακάριστε.

Σαυτόν κατεκάλλυνας ωραιοτάταις, Σοφέ, αναβάσεσι, σαρκός νεκρώσας φρόνημα, διό προσεχώρησας πρός τά ουράνια, δήμοις αριθμούμενος αεί, σεπτών Πατέρων αξιοθαύμαστε.

Οδούς πορευόμενος τάς εισαγούσας, πρός θείαν κατάπαυσιν, εξέκλινάς τά βάραθρα, δαιμόνων Μακάριε, θεία σκεπόμενος, χάριτι κραυγάζων τε, ο ών, ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Υμνούμεν τόν τόκον σου Ευλογημένη, δι' ού ελυτρώθημεν, τής πάλαι κατακρίσεως, καί σέ μακαρίζομεν, Θεομακάριστε, μόνην ήν ηγάπησεν, ο ών ευλογημένος καί υπερένδοξος.

Τού Θηβαίου

Ωδή η'

«Τόν άναρχον Βασιλέα τής δόξης, όν φρίττουσι στρατιαί τών Αγγέλων, υμνείτε Ιερείς, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εζήλωσας, Ιωάννην θεόφρον, τόν Πρόδρομον, εν ερήμω ασκήσας, μεθ' ού καί τής ζωής, τυχείν κατηξιώθης, τής όντως αϊδίου.

Κατέσβεσας τών παθών τάς καμίνους, Πατήρ ημών, εγκρατείας τή δρόσω βοών πανευσεβώς. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Παράδεισον αληθώς απειργάσω, τήν έρημον, εν αυτή διαπρέψας, εν πάση αρετή, διό καί Παραδείσου, τρυφής κατηξιώθης.

Θεοτοκίον

Ως έχουσα πρός Θεόν παρρησίαν, πανύμνητε Θεομήτορ Μαρία, ικέτευε αυτόν, κινδύνων λυτρωθήναι, τούς πίστει σε υμνούντας.

Τού Καλυβίτου

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Μή παλαιούμενον σαυτώ, Ιωάννη αρεταίς πεποικιλμένον, εξυφαίνων χιτώνα, περιβολήν πενιχράν, εν είδει πτωχού σύ ενδέδυσαι, τοίς τών γεννητόρων, προσκαρτερών πυλώσιν.

Άμεμπτος άλλος ως, Ιώβ, πρό θυρών κακοπαθείς ως εν κοπρία, υποφέρων ονείδη τών οικετών σου Σοφέ, λιμώ τε καί δίψει πιεζόμενος, όθεν εκληρώσω, τήν άνω βασιλείαν.

Κατηκολούθησας σαφώς, ώπερ είληφας χερσίν Ευαγγελίω, καί επτώχευσας Μάκαρ, πενθών εν όλη ζωή, καί πράος γέγονας καί άκακος, καί τής βασιλείας, τής άνω κληρονόμος.

Άλλος εδείχθης Αβραάμ, τήν Τριάδα ξεναγών τή σή καλύβη, αναβάσεσι θείαις, καί λογισμοίς καθαροίς, καί άκρα πτωχεία Μακάριε, ταύτην θεραπεύσας, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ρείθρον αέναον ημίν, τοίς προστρέχουσιν εις σέ Αγνή πηγάζεις, ού τήν άφθονον, χάριν, απαρυόμενοι σού, υμνούμεν τόν Τόκον πανάχραντε, καί υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγαν εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Θηβαίου

Ωδή Θ'

«Τόν αόρατον μορφή, θεϊκή δεξαμένη, απειρόγαμε Παρθένε καί Μήτηρ, ύμνοις τόν τόκον σου μεγαλύνομεν».

Ως θησαυρόν σε νοητόν, κεκρυμμένον Όσιε, απεκάλυψεν ο Θεός Αντωνίω, ημίν δέ εις δόξαν καί αγαλλίασιν.

Εις τόν φόβον τού Θεού, σεαυτόν καθηλώσας Πάτερ Οσιε, τή τού θανάτου μελέτη, τόν βίον τελέσας ζωής ηξίωσαι.

Ως παρρησίαν πρός Θεόν, κεκτημένος πρέσβευε, υπέρ τών πίστει επί γής εκτελούντων, τήν μνήμην σου ταύτην, Παύλε μακάριε.

Θεοτοκίον

Η τόν συνάναρχον Πατρί, καί Αγίω Πνεύματι, συλλαβούσα Χριστόν, καί τεκούσα αφράστως, Παρθένε ικέτευε, τού σωθήναι ημάς.

Τού Καλυβίτου

Ανάρχου Γεννήτορος

Ισχύς μου καί ύμνησις, ο Κύριος εκραύγαζες, τόν προστάτην τού σκότους, εν τούτω τρέπομαι, τάς φαντασιώδεις απάτας, τάς παρ' αυτού, ουδόλως πτοούμαι, μόνον φανταζόμενος, κάλλος θείον καί απρόσιτον.

Ως γή πίων Όσιε, η σή καρδία δέδεκται, τόν ουράνιον σπόρον, νοός ταίς αύλαξι, καί εκατοστεύοντα στάχυν, καρποφορείς, εκτρέφοντα πάντων, πιστώς τών τιμώντων σε, τάς ψυχάς θεομακάριστε.

Συνών τώ Δεσπότη σου, καί ταίς εκείθεν Όσιε, φανοτάταις λαμπάσι καταυγαζόμενος, θείον φωτισμόν τοίς εν πίστει, τήν φωταυγή, τελούσί σου μνήμην, δοθήναι ικέτευε, Ιωάννη αξιάγαστε.

Ηγίασε Κύριος, εκ μήτρας σε Μακάριε, πρός αυτόν τε πορείας τάς σάς κατεύθυνεν, όθεν ηριθμήθης Οσίοις, τοίς ευσεβώς πεπολιτευμένοις, μεθ' ών τής Θεώσεως, απολαύεις Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον, η μήτρα σου γεγένηται, δι' ού φώς οι εν σκότει, είδον καθήμενοι, όθεν σε φωναίς ασιγήτοις, Μήτηρ Θεού, αεί ανυμνούμεν, καί πόθω γεραίρομεν,
τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα. Διό τήν

πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Θηβαίου
Γυναίκες ακουτίσθητε

Μεθέξεσι Θεούμενος, ταίς πρός τό θείον Όσιε, Θεός θετός χρηματίζεις, σύν Αντωνίω παμμάκαρ, μεθ' ού ημών μνημόνευε, τών εκτελούντων Άγιε, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, καί σέ τιμώνων εκ πόθου, Παύλε φωστήρ Μοναζόντων.

Τού Καλυβίτου ὁμοιον

Πτωχός ως άλλος ο Λάζαρος, προσεκαρτέρεις Όσιε, τών γεννητόρων πυλώσι, στενοχωρούμενος Πάτερ, μικρά καλύβη πάνσοφε, αλλ' ευρες νύν ευρύχωρον, τήν μετ' Αγγέλων σκήνωσιν, καί τών Αγίων απάντων, εν ουρανοίς Ιωάννη.

Ετερον τού αυτού ὁμοιον

Γονέων τήν προσπάθειαν, λιπών καί πλούτον ρέοντα, τόν σόν σταυρόν ή ρας Πάτερ, καί τώ Χριστώ Ιωάννη, προθύμως ηκολούθησας, ασκητικώς νεκρώσας δέ, τά πάθη πρός απάθειαν, ανέδραμες, καί πρεσβεύεις, υπέρ ημών θεοφόρε.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Βουλής μεγάλης Άγγελον, τόν τού πατρός γεγέννηκας, Χριστόν πανύμνητε Κόρη, τόν βασιλέα τής δόξης, ού τόν Σταυρόν οι Όσιοι καί ασκηταί αράμενοι, οπίσω τούτου έδραμον, μεθ' ών απαύστως δυσώπει, υπέρ ημών Θεοτόκε.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν Παύλε Πατήρ ημών, διά σού γάρ τήν τρίβον τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αγνή Παρθένε, τού Λόγου πύλη, τού Θεού ημών Μήτηρ, ικέτευε σωθήναι ημάς.

Η Σταυροθεοτοκίον
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων ζωήν, ή Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ υψούμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η προσκύνησις τής τιμίας Αλύσεως τού Αγίου καί Πανευφήμου Αποστόλου Πέτρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τήν απάτην εδέσμευσας, εν Κυρίω δεσμούμενος, καί ειρκτή Απόστολε συγκλειόμενος, διό σε πόθω γεραίρομεν, καί πίστει τήν Άλυσιν, ασπαζόμεθα τήν σήν, εξ αυτής δ' αρυόμενοι, ρώσιν σώματος, καί ψυχής σωτηρίαν κατά χρέος, ευφημούμέν σε θεόπτα, τών Ασωμάτων εφάμιλλε.

Διά σού γνώσιν δέχεται, αγνωσία κρατούμενα, τών Εθνών πολύσπορα γένη πρότερον, ών τήν εικόνα εδήλωσεν, εξ ύψους φερόμενον, σκεύος ένδοξε χωρούν, άπαν ζώον Απόστολε, όθεν πάσά σε, ηλικία δοξάζει προσκυνούσα, άς εφόρεσας Αλύσεις, υπέρ Χριστού προθυμότατα.

Ον ηρνήσω κρινόμενον, εγειρόμενον ύμνησας, εκ νεκρών Απόστολε καί εκήρυξας, εις τά τού κόσμου πληρώματα, Θεόν τε καί άνθρωπον, αγαθότητι πολλή, τοίς βροτοίς ομιλήσαντα, όθεν πόθω σε, μακαρίζομεν Πάτερ προσκυνούντες, άς εφόρεσας Αλύσεις, υπέρ Χριστού παναοίδιμε.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Βύζαντος

Σήμερον ημίν η κρηπίς τής Εκκλησίας, Πέτρος, η πέτρα τής πίστεως, προτίθεται τήν τιμίαν αυτού Άλυσιν, εις ψυχικήν ευεξίαν. Δεύτε πάντες ταύτην προσπτυσσόμενοι, εν ευφήμοις ωδαίς, αυτόν καταστέψωμεν. Χαίροις ο θερμός τής πίστεως πρόμαχος, ο θερμή τή διανοία τόν Χριστόν ομολογήσας, Υιόν Θεού εν παρρησία πολλή. Χαίροις τής οικουμένης τό αγαλλίαμα, καί τής ουρανών Βασιλείας κλειδούχε. Χάριν πορίζου τοίς πόθω σε τιμώσι, καί τήν σήν σεβάσμιον Άλυσιν, προσπτυσσομένοις εκ πόθου, ως παριστάμενος τώ θρόνω τού Παντάνακτος Θεού, πρεσβείαν ποιούμενος, υπέρ ημών τών επταικότων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε σύ εί η Άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, πρέσβευε Δέσποινα, μετά τού Αποστόλου, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικώς, ωδύρετο βοώσα. Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τους πόθω ανυμνούντάς σε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Άλυσιν τήν πάντιμον, εν ή παθών διαλέλυται, τά δεσμά, προσκυνήσωμεν, σεπτώς γάρ ηγίασται, δωρεαίς αρρήτοις, Πέτρου τού πανσόφου, καί παρ' αυτού ως αληθώς, εισδεδεγμένη χάριν αέναον, σειράς καί αύτη θλίψεων, καθώς αυτός παραπτώσεων, θεοσδότως συντέμνουσα, τών δεινών λύσιν δίδωσιν.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Λάμπει σου η Άλυσις, ώ Κορυφαίε αοίδιμε, ως σειρά επουράνιος, δι' ής αναγόμεθα από γής πρός ύψος, πυλών ουρανίων, καί ως κλειδούχω σοι σοφέ, καί υπερλάμπρω πιστώς πελάζομεν. Τάς κλείς τής βασιλείας ούν, εγχειρισθείς αξιάγαστε, συμπαθώς ημίν άνοιξον, τήν σωτήριον είσοδον.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Συμφωνον τόν αίνον σου, αγγελικαί τάξεις σήμερον, τοίς βροτοίς Πέτρε μέλπουσιν. Αγγέλου εισόδω γάρ, τήν πλευράν νυγείς σου, καί φρουράς προτρέχων, τήν εν Αλύσει συνοχήν, τοίς σέ δεσμούσι, δεσμόν απέλιπες, ημίν δέ ταύτην πάνσοφε, τήν χαρμονήν παρεχόμενος, τών πταισμάτων τά άλυτα, διαλύεις εγκλήματα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Πάλιν ημίν ο θερμός προστάτης, συναγείρεται πρός πνευματικήν πανδαισίαν, Πέτρος, η πέτρα τής Πίστεως, τήν τιμίαν αυτού Άλυσιν προτιθείς ημίν, καθάπερ οψώνιον πολυτελές, εις νοσημάτων ιατρείον, εις θλιβομένων παραμυθίαν, εις λιμένα χειμαζομένων. Δεύτε πάντες ταύτην περιπτυξώμεθα, καί τόν αυτόν δοξάσαντα δυσωπήσωμεν. Ταίς αυτού ικεσίαις Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Γνώμη ολισθήσας τε, καί δουλωθείς τή τού πλάνου, απάτη Θεόνυμφε, πρός τήν υπερθαύμαστον ευσπλαγχνίαν σου, καί θερμήν δέησιν, Παναγία Κόρη, καταφεύγω ο Πανάθλιος, δεσμού με λύτρωσαι, τών πειρατηρίων καί θλίψεων, καί σώσόν με Πανάμωμε, τών δαιμονικών επιθέσεων, ίνα σε δοξάζω, καί πόθω ανυμνώ καί προσκυνώ, καί μεγαλύνω σε Δέσποινα, τήν αειμακάριστον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ Κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον, ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τήν Ρώμην μή λιπών, πρός ημάς επεδήμησας, δι' ών εφόρεσας τιμίων Αλύσεων, τών Αποστόλων Πρωτόθρονε, άς εν πίστει προσκυνούντες

δεόμεθα, ταίς πρός Θεόν πρεσβείαις σου, δώρησαι ημίν τό μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανών τής Οκτωήχου εις καί τού Αποστόλου δύω. Ο παρών φέρει ακροστιχίδα, άνευ τών Θεοτοκίων.

Πέτρου τά δεσμά προσκυνούμεν εκ πόθου.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα».

Πέτρα στηριζόμενοι, ομολογίας ενθέου σου, Πρωτόθρονε καύχημα, τών Αποστόλων Χριστού, προσκυνούμέν σου, εν πίστει τάς Αλύσεις, εν αίς σου αι άχραντοι, χείρες εδέθησαν.

Έθετό σε Κύριος, τής εαυτού σωματώσεως, Απόστολε μάρτυρα, παναληθέστατον, διηγούμενον, αυτού τήν παρρησίαν, σταυρόν καί τόν θάνατον, καί τήν ανάστασιν.

Τρίτον αρνησάμενος, τοίς θεοκτόνοις τόν Κύριον, βροτόν ως ψιλότατον, ουδέν διήμαρτες, τής προτέρας σου, θεολογίας Πέτρε, εκήρυξας τούτον γάρ, Υιόν Θεού καί Θεόν.

Ρήξον τούς κλοιούς ημών, τής αμαρτίας Απόστολε, πιστώς προσκυνούντων σου, τήν θείαν Άλυσιν, καί τάς κλείς ημίν, τής άνω βασιλείας, σπλαγχνισθείς διάνοιξον, ως συμπαθέστατος.

Θεοτοκίον

Αγνείας τό πάναγνον, ο ρυπαρός τε καί άναγνος, εγώ ενδιαίτημα, μέλπειν ου σθένω σε, Απειρόγαμε, διό με τή χωνεία, τού Πνεύματος κάθαρον, ίνα δοξάσω σε.

Έτερος Κανών, Ήχος ο αυτός, ού η Ακροστιχίς.

Πέτρον γεραίρω τήν βάσιν τών δογμάτων. Ιωσήφ.

Ωδή α'

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί υγρόν βυθόν διελάσαντας, αναβάτας τριστάτας, δυσμενείς ορώντες εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Πανηγυρίζει χορεύουσα, πάσα η Χριστού, Εκκλησία εν πνεύματι, ευφημούσά σε πίστει, καί τήν σήν Απόστολε, πρωτόθρονε ασπαζομένη, Άλυσιν Τιμίαν εκ

πόθου, δέσμιος ήν εφόρεσας, δεσμών μάκαρ τόν τύραννον.

Εκ τού βυθού τής απάτης ζωγρών, Πέτρε τούς βροτούς, ως ιχθύας προσήγαγες, τώ σέ εκλεξαμένω, από αλιέων αληθώς, εις Κορυφαίον πάντων Μαθητών, διά τούτο Άλυσιν ήν εφόρεσας, ευλαβώς κατασπαζόμεθα.

Τώ θεμελίω τής πίστεως, πάντων τάς ψυχάς, τών πιστών ωκοδόμησας, καί τεμένη τής πλάνης, Πέτρε καταστρέψας, εδομήσω Εκκλησίας, σέ μεγαλοφώνως τιμώσας, μάκαρ καί τήν Άλυσιν, ήν περ πάνσοφε εφόρεσας.

Θεοτοκίον

Ρομφαίαι πάσαι δολίου εχθρού άχραντε Παρθένε, τελείως εξέλιπον, αφ ού λόγχη ετρώθη, ο τήν σήν γαστέρα, τήν αμόλυντον οικήσας Λόγος, ού γλυκυτάτω νύν τρώσαι έρωτι, τήν καρδίαν μου καθικετεύω σε.

Ωδή γ'

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ού γάρ έστιν άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Οίς σε Ηρώδης, ως κακούργον κλοιοίς κατεδίκασεν, εν αυτοίς σε νύν τιμά, η Εκκλησία πανεύφημε, Πέτρε τά παθήματα, σού προσκυνούσα πιστώς.

Υπέρ χρυσίον, καί πολύτιμον κόσμον κεκόσμηται, ταίς Αλύσεσι ταίς σαίς, η Εκκλησία Απόστολε, άς καί κατασπάζεται, σεμνυνομένη εν σοί.

Τετραδίοις, παραδούς ο Τετράρχης εν τέσσαρσι, καί Αλύσει περιθείς, εφρούρει Πέτρε τού κτείναί σε, εξ ών σε ερρύσατο, Χριστός Αγγέλου χειρί.

Από τού θείου, καί πανσέπτου χρωτός σου Απόστολε, μετασχόντα τά κλοιά, τά σοί προσψαύσαντα χάριτος, πάντας αγιάζουσι, τούς προσκυνούντας αυτά.

Θεοτοκίον

Ιδού κατάρας, τής αρχαίας ελύθη τό βρότειον, καί κατήργηται Σατάν, Αγνή τού πτώματος αίτιος, ημίν γάρ εγέννησας, τήν ευλογίαν αυτή.

Έτερος

Τόξον δυνατών ησθένησε

Όλος τώ φωτί, ενούμενος τώ καθαρωτάτω, αυτού ταίς θείαις μεθέξεσι, φώς ωράθης δεύτερον, Πέτρε καταυγάζον τάς ψυχάς ημών.

Νόμους τού Χριστού εκράτυνας, καί παρανομούντας, τήν ευνομίαν εδίδαξας, Αποστόλων ως Κορυφαίος, ως δογμάτων βάσις άσειστος.

Γλώσση ιερά εκήρυξας, Θεόν τόν παθόντα, καί Σταυρώ σαρκί ομιλήσαντα, διά τούτο Πέτρε τιμώμεν, τήν δεσμεύσασάν σε Άλυσιν.

Θεοτοκίον

Έστη μέχρι σού ο θάνατος, τής ακατασχέτου ορμής, σύ γάρ μόνη έτεκες, τήν πηγήν τής αθανασίας, Θεοτόκε Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Κάθισμα Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τριάδος γενόμενος, τής υπερθέου ναός, εν οίκω αγίω σου, τούς σέ τιμώντας πιστώς, αγίασον φώτισον, πλήρωσον τάς αιτήσεις, καί παράσχου τάς λύσεις, πάντων τών επιόντων, τού Βελίαρ σκανδάλων, Χριστόν εκδυσωπών εκτενώς, Πέτρε Απόστολε.

Δόξα...

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ως Κορυφαίον τών σοφών Αποστόλων, καί ως κλειδούχον ουρανών βασιλείας, ανευφημούμεν πίστει σε Απόστολε, καί κατασπαζόμεθα, καθαρά συνειδήσει, Πέτρε άς εφόρεσας, ως κακούργος Αλύσεις, τής κακουργίας λύων τού εχθρού, εξ ών ρυσθήναι ημάς καθικέτευε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ υπερτέρα, τού ουρανού τε καί τής γής πλατυτέρα, καί αοράτου κτίσεως καί τής ορατής, ώφθης υπερέχουσα, ασυγκρίτω συγκρίσει, όν ευρυχωρίαι γάρ, ουρανών ού χωρούσιν, εν σή γαστρί εχώρησας Αγνή, όν εκδυσώπει σωθήναι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι ποθεινότατε, Ιησού ανεβόα! πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; υμνώ σε Μακρόθυμε.

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δοξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Διαζώννυταί σου πίστει, νοητώς η βασίλειος, αλουργίς καί πόλις, Πέτρε τήν σειράν τήν υπέρτιμον, ήν αισθητώς προσκυνούσα κατασπάζεται, καί γεραίρει σου, καί τήν ισχύν καί τά θαύματα.

Εν φρουρά σε κλοιοφόρον, ο Ηρώδης απέθετο, τού αναγαγείν σε, δήμω θεοκτόνω Απόστολε, διασωθείς δέ θεόθεν καταλέλοιπας, εις προσκύνησιν, τά σά δεσμά τοίς οικέταις σου.

Στομωθείσα τή προσψαύσει, τού αχράντου σου σώματος, καί χαριτωθείσα, η περιτεθείσα σοι Άλυσις, αγιασμόν ημίν πάσι μεταδίδωσι, προσκυνούσιν

αυτήν, διά σέ Πέτρε πάνσεπτε.

Μετά δέους τε καί πόθου, προσελθόντες προσπέσωμεν, τοίς δεσμοίς τού Πέτρου, διά τών συμβόλων προσάγοντες τώ Άποστόλω τήν πίστιν βεβαιούμενοι, τήν προσκύνησιν, ως πρός αυτόν διαβαίνουσαν.

Θεοτοκίον

Θεοτόκον ως τεκούσαν, σέ Θεόν μετά σώματος, ανυμνολογούμεν, πάσαν αποτρέποντες αίρεσιν, εν εαυτώ γάρ ο Λόγος, εξ αιμάτων σου, σάρκα έμψυχον, ζωοπλαστήσας επέφανεν.

Έτερος

Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Ρητορεύων τού Δεσπότου τά μεγαλεία, τών απειθών Εβραίων, τάς καρδίας πρός πίστιν, επέστρεψας ένθεον, ως έδρα τής Πίστεως.

Αι πορείαί σου εγνώσθησαν εφ' υδάτων, υπερβολή φιλίας, τού πεζεύσαντος ταύτα, Πέτρε καί τάς τρίβους σοι, τάς θείας γνωρίσαντος.

Ιατρείον κεκτημένοι αρρωστημάτων, παντοδαπών τήν θείαν, Αλυσίν σου Παμμάκαρ, ταύτην ασπαζόμεθα, πιστώς σε γεραίροντες.

Ρώμην, σώματος τού θείου τή καταθέσει, καθαγιάζεις Πέτρε, καί τήν Νέαν φωτίζεις, πίστει τήν τιμίαν σου κατέχουσαν Άλυσιν.

Θεοτοκίον

Ως παλάτιον ευρύχωρον κατοικήσας, ο Βασιλεύς τών όλων, τήν αγίαν σου, μήτραν, ώφθης σωματούμενον, πανάμωμε Δέσποινα.

Ωδή ε'

«Νύν αναστήσομαι, προφητικώς έφη ο Θεός, νύν υψωθήσομαι, νύν δοξασθήσομαι, τόν πεσόντα προσλαβών, εκ τής Παρθένου καί πρός φώς, τό θαυμαστόν ανυψών, τής εμής θεότητος».

Άρον Απόστολε, τής αμαρτίας μου τά κλοιά, τά επικείμενά μοι επαυχένια, καί ωθούντα πρός φθοράν, ως εξουσίαν τού Σωτήρος ειληφώς, τού δεσμείν καί λύειν τά πταίσματα.

Παύσον Πανεύφημε, τήν επανάστασιν τών εθνών, λύσον τά σκάνδαλα τής Εκκλησίας δέ, τήν ομόνοιαν διδούς, ο υπέρ ταύτης εν Αλύσει δεσμευθείς, ήν πιστώς καί περιπτυσσόμεθα.

Ρύσαι Απόστολε, αιχμαλωσίας τής νοητής, τούς προσκυνούντάς σου πιστώς τήν Άλυσιν, καί διάσωσον ημάς πρός ουρανίους, άς πεπίστευσαι σκηνάς, ως Ποιμήν ημών καί Διδάσκαλος.

Ούς εδικαίωσε τή μεσιτεία σου τή φρικτή, Πέτρε Απόστολε, ο σός Διδάσκαλος, βασιλεύειν εφ' ημάς, ορθοδοξούντας διαφύλαττε τή σή, κραταιά δεξιά πανεύφη με.

Θεοτοκίον

Είδεν ο ήλιος, απαυγασμάτων τών εαυτού, σέ διαφέρουσαν πολλώ Πανύμνητε, εξ ής ώφθη ο Θεός εναθρωπήσας, τούς τιμώντάς σε πρός φώς, ανυψών τής αυτού θεότητος.

Έτερος

Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Τόν τού Πατρός συνάναρχον, εκήρυξας Υιόν, αποκαλύψει Πανεύφημε θεία, καί μακαρισμού κατηξιώθης, μακαρίου εκ στόματος.

Η νίκα φώς εώρακας, εκλάμψαν εν Θαβώρ, τάς τού ηλίου καλύπτον ακτίνας, φώς το εκ φωτός, ηυγάσθης Πέτρε, καί Χριστόν Θεόν έγνωκας.

Νεκρόν τριημερεύσαντα, εκήρυξας Χριστόν, δι' όν Αλύσεις εφόρεσας Πέτρε, άς περ προσκυνείν αξιωθέντες, ευσεβώς σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Βεβαρημένον Άχραντε, τώ φόρτω τών πολλών, αμαρτημάτων ελάφρυνόν με νύν, φέρειν τόν ζυγόν ενδυναμούσα, Χριστού τόν ελαφρότατον.

Ωδή ς'

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός εκ φθοράς ανήγαγες, τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Σήμερον ουράνιαι Δυνάμεις, καί Αποστόλων δήμοι, συνευφραίνονται τοίς επιγείοις, Πέτρε τών σών, παθημάτων βλέποντες, προσκυνούμενα τά σύμβολα.

Κροτούσιν Αγίων αι χορείαι, καί ολολύζει φάλαγξ, η δαιμόνιος δειματουμένη, Πέτρε τών σών παθημάτων βλέποντες, προσκυνούμενα τά σύμβολα.

Ύπνωσαν Αγγέλου παρουσία, οι στρατιώται Πέτρε, οι φρουρούντές σε, εκ τών χειρών δέ, άφνω τών σών, αι Αλύσεις έπεσον, άς αισίως ασπαζόμεθα.

Νεκράν Ταβιθάν εξαναστήσας, τούς δέ φρουρούς νεκρώσας, τών Αλύσεων εξετινάχθης, πάντα τά σά, υπέρ νούν Απόστολε, όθεν πίστει σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Ήλθον εις χειμώνα απωλείας, καί συνετάραξάν με, ποταμοί σφαλμάτων αμετρήτων, αλλ' επ' εμοί, σπλαγχνισθείσα Δέσποινα, πρός λιμένα θείον ίθυνον.

Έτερος

Εβόησε προτυπών

Αντίστροφον, παραδόξως υπέμεινας σταύρωσιν, ετοιμάσας, πρός ουράνιον τρίβον τούς πόδας σου, ήν ημάς βαδίζειν, Μαθητά τού Χριστού ενδυνάμωσον.

Συνώκησας, τή τών ζώντων ζωή καί δεσμούμενος, υπέρ ταύτης, τά δεσμά τού Βελίαρ συνέτριψας, τήν δεσμεύουσάν σε, διά τούτο σεβόμεθα Άλυσιν.

Ικέτευε, τόν Δεσπότην Παμμάκαρ τής κτίσεως, καταπέμψαι, ιλασμόν καί ειρήνην καί έλεον, τοίς δοξάζουσί σε, ως αυτού Μαθητήν γνησιώτατον.

Θεοτοκίον

Νεκρώσεως, δερματίνους χιτώνας ενδέδυται, ο Προπάτωρ, ο δέ Κτίστης αυτόν επενδυεται, εκ τών σών αιμάτων, σαρκωθείς υπέρ λόγον Πανάμωμε.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τήν εν πρεσβείαις

Τόν Κορυφαίον καί πρώτον τών Αποστόλων, τής αληθείας τόν ένθεον υποφήτην, Πέτρον τόν μέγιστον ευφημήσωμεν, καί τήν αυτού εν πίστει, ασπασώμεθα, Άλυσιν, πταισμάτων τήν λύσιν κομιζόμενοι

Ο Οίκος

Τόν ευκλεή καί μέγαν Κυρίου Μαθητήν, επαξίως ποία γλώσσα βροτών, εγκωμιάσαι δυνήσεται; όν γάρ ευλόγως ο Θεός Λόγος εμακάρισε, ποίος νούς επαινέσει; όμως, επεί όπερ τις κατά δύναμιν κέκτηται, οφείλει Χριστώ προσφέρειν, τούτο δή καί ποιήσαι πειράσομαι. Αλλ' ώ φιλέορτοι, ευσεβώς τόν Πρωτόθρονον άσμασι στέψωμεν, πταισμάτων τήν λύσιν κομιζόμενοι.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, η προσκύνησις τής τιμίας Αλύσεως τού Αγίου καί ενδόξου Αποστόλου Πέτρου.

Στίχοι

Σήν προσκυνούντα Πέτρε σειράν τιμίαν,
Σειράς μακράς λύσόν με τών εγκλημάτων.
Σειρήν προσκυνέω Πέτρου δεκάτη ενί έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τώς Αγίων μαρτύρων καί αυταδέλφων, Πευσίππου, Ελασίππου, καί Μεσίππου, καί Νεονίλλης τής μάμμης αυτών.

Στίχοι

Κάν ώσιν ιππείς, κλήσεων σημασία,
Πεζοί τρέχουσι τρίδυμοι τρείς πρός φλόγα.
Νεονίλλα γραύς, αλλά πύρ ανημμένον,
Ώς πέρ τις ακμάζουσα καρτερεί νέα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου μάρτυρος Δάνακτος.

Στίχοι

Αφηρέθης τό Δέλτα σύν κάρα Δάναξ.
Τμηθείς γάρ ώφθης ουρανοκράτωρ άναξ.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, Καί τους Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί».

Ο βασιλεύειν μέν δοκών, βεβασιλευμένος δέ μάλλον, υφ' ηδονής τό αρεστόν, Ιουδαίοις ποιών χειροπέδαις σε, σιδηραίς κατεδίκασεν, άς Απόστολε τιμώμεν σέ ανυμνούντες.

Υποχωρεί σοι Μαθητά, τού Χριστού η σύμπασα κτίσις, τά γάρ πελάγη πορευτά, τά κλοιά ως στυππεία, πυλώνες δέ, σιδηροί σοι ως άμφοδα, ελογίσθησαν δυνάμει τού Παρακλήτου.

Μάγους ψευδείς συναναιρών, νέκυας εγείρων χωλούς τε, καί παρειμένους υγιών, καί νοσούντας σκιά σου ιώμενος, κεκλεισμένων διήλθες πυλών, καί κλοιών προσκυνουμένων εξέδυς Πέτρε.

Εκ Παλαιστίνης ο Χριστού, ίππος καί Απόστολος Πέτρος, ως εκ βαλβίδος προελθών, καί τώ κόσμω κηρύξας εν Ρώμη μέν, τή προτέρα κατέπαυσε, τή δέ Νέα δούς τήν Άλυσιν προσκυνείσθαι.

Θεοτοκίον

Τής σής λοχείας τό καινόν, η Χαλδαϊκή φλόξ εδήλου, τούς Παίδας βλάπτουσα μηδέν, τοίς πολλοίς τοιγαρούν παραπτώμασι, φλογιζόμενον Δέσποινα, τής πρεσδείας σου τή δρόσω διάσωσόν με.

Έτερος

Αβραμιαίοι ποτέ

Τρίτον ηρνήσω Χριστόν, επερωτήσει όθεν, τριττή ιάταί σου τό έγκλημα, Πέτρε παναοίδιμε, καί στηριγμόν δεικνύει, πολλών σαλευομένων.

Ως δεσμευθείς τού Χριστού, τώ γλυκυτάτώ πόθω, δεσμοίς ποικίλοις προσωμίλησας, διό σου τήν Άλυσιν, λύουσαν πάθη Πέτρε, εν πίστει προσκυνούμεν.

Νύκτα βαθείαν δεινής, πολυθεϊας λύεις, τήν οικουμένην διερχόμενος, ως μέγιστος ήλιος, Πέτρε Χριστού αυτόπτα τών Αποστόλων κλέος.

Δόξα εγένου Χριστού, τούτον τοίς μέλεσί σου, δοξάσας Πέτρε παναοίδιμε, διό σε δοξάζομεν, καί τήν δεσμεύουσάν σε, Άλυσιν προσκυνούμεν.

Θεοτοκίον

Ο καταβάς επί τής γής, ως υετός Παρθένε, θεογνωσία πάσαν ήρδευσε, τήν γήν καί ανέδειξε, σέ τών Αγγέλων πάντων, Αγνή τιμιωτέραν.

Ωδή η'

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Νομοθέτα Ποιμήν καί Διδάσκαλε, τών θρεμμάτων Χριστού Πέτρε ένδοξε, τούς ευσεβώς υμνούντάς σε, καί πιστώς προσκυνούντάς σου τάς Αλύσεις, αμαρτίας δεσμών απολύτρωσαι.

Ενοχλήσεις Δαιμόνων απέλασον, αμαρτίας χειμώνα κατεύνασον, νόσους κινδυνους θλίψεις τε, καί βαρβάρων εφόδους, διώκων Πέτρε, από τών τάς Αλύσεις τιμώντων σου.

Κεχαρίτωται πάς προσαπτόμενος, τής τιμίας σειράς σου Απόστολε, αγιασμού πληρούμενος, καί χαρά αναμέλπει. Πάντα τά έργα ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον.

Πανδαισίας απάσης υπέρκειται, ηδονής τών σεπτών σου Αλύσεων, η ευλαβής προσκύνησις, σύ γαρ καί εστιάτωρ, τής ευφροσύνης, τής τοιαύτης ενθέου Απόστολε.

Θεοτοκίον

Εφερπύσας τρυφής εξορίζει με, δυσβουλίαις ο όφις ο δόλιος, βουλής δ' ο μέγας Άγγελος, βροτωθείς εκ σής μήτρας, τού Παραδείσου, οικητήρα καί πάλιν ειργάσατο.

Έτερος

Ειρμός ο αυτός

Γεωργών καρδιών Πέτρε λήϊα, ευφορώτατα ταύτα ετέλεσας, τώ Γεωργώ τής κτίσεως, τώ τάς κλείς σοι τας θείας παρεχομένω, τού δεσμείν τε καί λύειν εγκλήματα.

Μακαρίζομεν Πέτρε σε πάντοτε, καί τήν σήν ασπαζόμεθα Άλυσιν, ήν ως κακούργος έφερες, αναιρών τής κακίας τόν αρχηγέτην, καί δεσμών τοίς δεσμοίς σου Απόστολε.

Ακλονήτω σου πέτρα τής πίστεως, συντηρών Εκκλησίας τό πλήρωμα, τά διά μέσου σκάνδαλα αποδίωξον Πέτρε, καί ειρηναίαν, εξαιτού ταύτη μάκαρ

κατάστασιν.

Τά δεσμά καί τό πάθος τό άχραντον, τού δεσμεύσαντος άδην καί θάνατον, περιφανώς εκήρυξας, διά τούτο Παμμάκαρ τήν λύσιν σου, ασπαζόμενοι αγιαζόμεθα.

Τριαδικόν

Ως τά άνω βοήσωμεν τάγματα, τρισαγίοις φωναίς τόν παναίτιον, Πατέρα νύν δοξάζοντες, καί Υιόν καί τό Πνεύμα, μίαν ουσίαν, μίαν δύναμιν, μίαν ενέργειαν.

Θεοτοκίον

Νοητήν σε λυχνίαν προέγραψεν, ο Προφήτης τό θείον λαμπάδιον, Θεογεννήτορ φέρουσαν, τό φωτίσαν τούς πρώην, εσκοτισμένους, τών κακών ταίς πολλαίς αμαυρώσεσι.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν. Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Απας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αϋλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν Ιεράν πανήγυριν τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε αγνή αειπάρθενε».

Όλος γλυκασμός, υπάρχεις Απόστολε ανευφημούμενος, πάσης θυμηδίας τε, πεπληρωμέναι αι πανηγύρεις σου, διό καί νύν τούς δούλους σου, εύφρανον αγίασον, καί φαιδρώς εορτάσαι αξίωσον.

Θραύσον τήν ισχύν, τών εθνών Απόστολε, τών πολεμούντων ημάς, καί τώ Βασιλεί ημών, αμάχω σθένει σου καθυπόταξον, έν χειροπέδαις άρχοντας, αυτών τή πόλει σου, θριαμβεύων, ένθα σου η Άλυσις, τών αχράντων χειρών νύν τετίμηται.

Όντως αληθείς, οι λόγοι σου Δέσποτα, ούς απεφήνω ειπών, ο πιστεύων εις εμέ, καί μείζονά μου έργα εργάσεται, ιδού γάρ ο Απόστολος, καί ζών τά πάθη σκιά, εξιάτο, καί νύν τοίς κλοιοίς αυτού, τά ποικίλα εργάζεται θαύματα.

Τριαδικόν

Ύψιστε Πατήρ, Υιέ καί Παράκλητε, Τριάς ομότιμε, ταίς τού Κορυφαίου σου, τών Αποστόλων Πέτρου δεήσεσι, τώ Βασιλεί συμμάχησον, εν τοίς πολέμοις αεί, τή δέ Πόλει, άσειστον ακλόνητον, ειρηναίαν παράσχου κατάστασιν.

Θεοτοκίον

Άπαντες βροτοί, υμνείν απορούντές σου, τό ξένον λόχευμα, τόν τού καταπτάντος σοι, Αγγέλου λόγον χαίροντες άδομεν. Χαίροις βροτών η λύτρωσις, τών πενομένων τροφή, τών δαιμονων, χαίροις αμυντήριον, χαίροις σπίλων εμών καθαρτήριον.

Έτερος

Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη

Ιδείν ηξιώθης τά μακρόθεν, πιστώς ελπιζόμενά σοι Πέτρε, καί καμάτων τά γέρα εκ Θεού, τού φιλανθρώπου χαίρων κομίζη, ού τή σαρκί σου, πάθος θείον εξεικόνισας.

Ως θείος κλειδούχος βασιλείας, τάς ταύτης υπάνοιξον εισόδους, τοίς πιστώς σε Τιμώσιν επί γής, καί τήν σεπτήν σου ασπαζομένοις, Άλυσιν Πέτρε, ήν δεσμούμενος εφόρεσας.

Συνών τώ Υιώ εν θαβωρίω, φωνής Πατρικής αυτόν δηλούσης, ηξιώθης ακούσαι τού σεπτού, Πνεύματος Πέτρε, σού τήν καρδίαν, κεκαρμένην παραδόξως καταυγάσαντος.

Ημίν τοίς εκ πόθου σε τιμώσι, καί τήν Άλυσιν ασπαζομένοις, μεθ' ής Πέτρε εδέθης ιλασμόν, καί οφλημάτων αίτησαι λύσιν, καί βασιλείας, ουρανίου τήν απόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Φωτός οικητήριον εγένου, διό φωταγώγησόν με Κόρη, αμαυρούμενον πάσαις τού εχθρού, ταίς επηρείαις, όπως εν πίστει σε Παναγία, μεγαλύνω Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ο Τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Ου σάρξ καί αίμα Πέτρε σοι, αλλ' ο Πατήρ ενέπνευσε, θεολογήσαι τόν Χριστόν, Υιόν Θεού Πατρός ζώντος, διό σε καί μακάριον, αυτός προεμαρτύρατο, καί φερωνύμως κέκληκε, Πέτρον ως πέτραν αρραγή, καί βάσιν τής Εκκλησίας.

Θεοτοκίον όμοιον

Παρθένος παναμώμητος, σύ εγνώσθης καί Μήτηρ, ως Θεόν τε καί άνθρωπον, υπέρ φύσιν τεκούσα, καί σωτηρία γέγονεν, η κυοφορία σου, τοίς μελωδούσιν εκ πόθου, Δόξα πρέπει Τιμή τε, καί προσκύνησις Τριάδι, τή αστέκτω καί θεία.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχ. Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τούς πονους τού κηρύγματος, τιμώντές σου πανεύφημε, Κορυφαίε, καί τήν Άλυσιν πιστώς, προσκυνούντες υμνούμεν, Χριστόν τόν ζωοδότην, τόν

ευεργέτην τών ψυχών ημών. (Δίς)

Ως εκ τής αθεϊας βυθού, ανήγαγες πανεύφη με τώ αγκίστρω, τού κηρύγματος βροτούς, καί ημάς αθυμίας, ανάγαγε πρεσβείαις, Πέτρε ταίς σαίς, πόθω υμνούντάς σε.

Πρεσβείαις σου ως θείαις κλεισί, Πανεύφημε ευτρέπισον ουρανίους, τάς εισοδους καί ημίν, τάς πύλας διανοίξας, ως έχων παρρησίαν, τοίς Κορυφαίόν σε δοξάζουσι.

Δόξα... Ήχος δ'

Τώ τριττώ τής ερωτήσεως, τώ Πέτρε φιλείς με, τό τριττόν τής αρνήσεως, ο Χριστός διωρθώσατο, διό καί πρός τόν κρυφιογνώστην ο Σίμων, Κύριε πάντα γινώσκεις, τά πάντα επίστασαι, σύ οίδας ότι φιλώ σε. Όθεν πρός αυτόν ο Σωτήρ. Ποίμαινε τά πρόβατά μου, ποίμαινε τήν εκλογάδα μου, ποίμαινε τά αρνία μου, ά εν τώ ίδίω αίματι περιεποιησάμην εις σωτηρίαν. Αυτόν ικέτευε θεομακάριστε Απόστολε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως πρεσβείαν ακοίμητον, καί παράκλησιν έμμονον, κεκτημένη Πάναγνε πρός τόν Κύριον, τούς πειρασμούς κατακοίμησον, τά κύματα πράυνον, τής αθλίας μου ψυχής, καί εν θλίψει υπάρχουσαν, τήν καρδίαν μου, παρακάλεσον Κόρη δυσωπώ σε, καί χαρίτωσον τόν νούν μου, όπως αξίως δοξάζω σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεψεν, η Αμνάς η τέξασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο. Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Ει βούλει, ποίησον Δοξολογίαν μεγάλην, ειδέ μή,

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου

Αξίως είληφας εκ Θεού τά χαρίσματα, σοφέ Απόστολε, πέτρα τής πίστεως, ανθ' ών τό αίμά σου τώ Κτίστη, ως γλύκιον έδεσμα προσήγαγες πανεύφημε, καί κλειδούχος χάριτι τών ουρανίων πυλών, πάσιν αναδέδειξαι, τοίς πίστει ευφημούσί σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Έδωκας σημείωσιν

Ζόφος φοβερώτατος, ο τού θανάτου Θεόνυμφε, τήν ψυχήν κατατρύχει μου, τό δέ λογοθέσιον, εξιστάν καί τρέμειν, αεί τών δαιμόνων παρασκευάζει αγαθή, εξ ών με ρύσαι τή δυναστεία σου, Παρθένε απειρόγαμε, καί πρός λιμένα σωτήριον, καί πρός φώς τό ανέσπερον, τών Αγίων κατάταξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν

δόλιον, ωλόλυζε κράζουσα, πικρώς τώ εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντι, καί τό μακρόθυμον αυτού αποθαυμάζουσα κατεπλήττετο. Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης Φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά καί από τού Κανόνος τού Αποστόλου Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ήχος πλ. δ'
Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.
Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Ο Απόστολος
Πράξεων τών Αποστόλων τό Ανάγνωσμα
Κατ' εκείνον τόν καιρόν...
Ζήτει Σάββατον δ' τού Πάσχα

Ευαγγέλιον Εωθινόν ια'
Τώ καιρώ εκείνω, εφανέρωσεν εαυτόν ο Ιησούς τοίς μαθηταίς αυτού...

Κοινωνικόν
Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου καί Θεοφόρου Πατρός ημών Αντωνίου τού Μεγάλου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν
Ότε, εν τώ μνήματι σαυτόν, χαίρων περιέκλεισας Πάτερ, υπέρ αγάπης Χριστού, φέρων σταθερώτατα, τάς τών δαιμόνων ποινάς, προσευχή δέ καί χάριτι, απέδειξας τούτων, πάχνης αδρανέστερα, τά βουλευτήρια, τότε επεκρότησαν τάξεις, τών Αγγέλων κράζουσαι. Δόξα, τώ ενδυναμούντί σε Αντώνιε. (Δίς)

Άλλος, ανεδείχθης Ηλιού, έχων τούς κλεινούς φοιτητάς σου, ως Ελισαίον σοφέ, οίς περ καί τήν χάριν σου, διπλήν κατέλιπες, αρπαγείς ως εν άρματι, αιθέριος Πάτερ, όθεν ζών τώ πνεύματι, νύν συναγάλλη αυτοίς, πάντων μνημονεύων παμμάκαρ, τών επιτελουντων σου πόθω, τήν σεπτήν πανήγυριν Αντώνιε.

Ώσπερ, ο θεόπτης Μωϋσής, γνόφω νοητώ υπεισήλθες, θεωριών αληθώς, αύθις δέ κατώπτευσας, όν περ επόθεις τρανώς, δοξασθείς δέ τό πρόσωπον, τή αίγλη εκείνου, Πάτερ καθωδήγησαι, εις σωτηρίου μονάς, όθεν συνελθόντες θεόφρον, χαίροντες κραυγάζομεν. Δόξα, τώ σέ ενισχύσαντι Θεώ ημών.

Δόξα... Ήχος β'

Τόν επί γής Άγγελον, καί εν ουρανοίς άνθρωπον Θεού, τού κόσμου τήν ευκοσμίαν, τήν τρυφήν τών αγαθών καί τών αρετών, τών Ασκητών τό καύχημα, Αντώνιον τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ εν τώ οίκω τού Θεού, εξήνθησε δικαίως, καί ωσεί κέδρος εν ερήμω, επλήθυνε τά ποίμνια Χριστού, τών λογικών προβάτων, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αδιόδευτε πύλη, μυστικώς εσφραγισμένη, ευλογημένη Θεοτόκε, δέξαι τάς δεήσεις ημών, καί προσάγαγε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, ίνα σώση διά σού τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Ώφθης εκ μητρικών, σπαργάνων θεοφόρε, ηγιασμένον σκεύος, Αντώνιε καί οίκος, τού Παναγίου Πνεύματος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Δόλους τών πονηρών, δαιμόνων θριαμβεύσας, τή τού Σταυρού δυνάμει, ετράνωσας τήν δόξαν, Χριστού Πάτερ Αντώνιε.

Στίχ. Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Ήρθης ως Ηλιού, εν άρματι πυρίνω, καί συνεκράθης μάκαρ, αμέσως τή Τριάδι, Αντώνιε παγκόσμιε.

Δόξα... Καί νύν...

Θεοτοκίον όμοιον

Άνω σε οι χοροί, Θεοτόκε Παρθένε, υμνούσι σύν τοίς κάτω, δοξάζοντες απαύστως, τόν Τόκον σου τόν άχραντον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τόν ζηλωτήν Ηλίαν τοίς τρόποις μιμούμενος, τώ Βαπτιστή ευθείαις ταίς

τρίβοις επόμενος, Πάτερ Αντώνιε, τής ερήμου γέγονας οικιστής, καί τήν οικουμένην εστήριξας ευχαίς σου, διό πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' Στάσιν τού Μακάριος ανήρ, Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο φωτισθείς ταίς τού Πνεύματος ακτίσιν, ότε σε ο ένθεος έρως ανέφλεξε, καί τήν ψυχήν ανεπτέρωσεν, αυτό ποθήσαι, τό τής αγάπης όντως ακρότατον, τότε κατεφρόνησας, σαρκός καί αίματος, καί έξω κόσμου γεγένησαι, πολλή ασκήσει, καί ησυχία τούτω ενούμενος, όθεν επλήσθης, ως εζήτησας, τών εκείθεν καλών καί ανέλαμψας, ως Αστήρ καταυγάζων, τάς ψυχάς ημών Αντώνιε. (Δίς)

Ο τών δαιμόνων τά τόξα καί τά βέλη, συντρίψας τή χάριτι, τού θείου Πνεύματος, καί τήν κακίαν καί ένεδραν, αυτών τοίς πάσι, δηλοποιήσας θείοις διδάγμασι, ταίς θείαις λαμπρότησι καταστραπτόμενος, τών Μοναστών διαυγέστατος, φωστήρ εγένου, καί τής ερήμου πρώτος διάκοσμος, καί τών νοσούντων εμπειρότατος, καί σεπτός ιατρός καί αρχέτυπος, χαρακτήρ εναρέτου, αγωγής Πάτερ Αντώνιε. (Δίς)

Ο χαρισμάτων ενθέων πεπλησμένος, σέ ως ακηλίδωτον, έσοπτρον Πάτερ ευρών, Χριστός τών θείων εμφάσεων, λαμπράς οικείου, μαρμαρυγάς φωτός σοι εξήστραψεν, εντεύθεν ιάσεων, άφθονος ώφθης πηγή, διατροφή τε λιμώττουσι, καί τών διψώντων, δι' επομβρίας άρδων τήν έφεσιν, τάς ψυχικάς δέ διαθέσεις ορών, σού τώ λόγω σοφώς εβελτίους Θεώ, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο καθαρός τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν, Άγγελος επίγειος, βροτός ουράνιος, τής παρθενίας διδάσκαλος, τής εγκρατείας, ηκριβωμένη στάθμη Αντώνιε, συνών τώ Δεσπότη σου, καί τήν ασίγητον δοξολογίαν μακάριε, σύν τοίς Αγγέλοις, καί τοίς Οσίοις πάσι καί Μάρτυσι, τούτω προσάγων, τούς τελουντάς σου, τήν Ιεράν μνήμην πάντοτε, χαλεπών εκ κινδύνων, καί πταισμάτων ελευθέρωσον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Συκεώτου

Τό κατ' εικόνα τηρήσας αλώβητον, νούν ηγεμόνα κατά παθών ολεθρίων, ασκητικώς ενστησάμενος, εις τό καθ' ομοίωσιν ως δυνατόν ανελήλυθας, ανδρικώς γάρ τήν φύσιν εκβιασάμενος, έσπευσας τό χείρον, καθυποτάξαι τώ

κρείττονι, καί τήν σάρκα δουλώσαι τώ πνεύματι, όθεν μοναζόντων, ανεδείχθης ακρότης, πολιστής τής ερήμου, ευδρομούντων αλείπτης, κανών αρετής ακριβέστατος, καί νύν εν ουρανοίς, τών εσόπτρων λυθέντων Αντώνιε, καθαρώς εποπτεύεις τήν αγίαν Τριάδα, εντυγχανων αμέσως, υπέρ τών πίστει καί πόθω τιμώντων σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός, εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται. Ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ώς ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεποιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονας. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου, τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως, αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, καί ώς λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς. Καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γής, ενωτίσασθε, οι

κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις Εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον, ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, καί μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες, καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος β'
Τού Στουδίτου

Ασκητικόν γυμνάσιον, συγκροτήσας επί γής, Όσιε Αντώνιε, τάς τών παθών προσβολάς εν τή ροή τών δακρύων σου, πάσας απήμβλυνας, καί κλίμαξ θεία καί σεπτή, εις ουρανούς ανάγουσα, τοίς πάσιν εγνωρίσθη, ο θεόληπτος βίος σου, ευσεβείας γάρ καρπούς, εν αυτώ ενδειξάμενος, Ιατρεύεις δι' αυτών, τάς ασθενείας τών παθών, τών πιστώς εκβοώντων σοι. Χαίροις τής Εώας αστήρ χρυσαυγέστατε, καί τών Μοναζόντων λαμπαδούχε καί ποιμήν. Χαίροις αοίδιμε, τό τής ερήμου κάλλιστον θρέμμα, καί τής Εκκλησίας ακράδαντον έρεισμα. Χαίροις τών πλανωμένων, ο μέγας οδηγός. Χαίροις τό ημέτερον καύχημα, καί τής οικουμένης φαιδρόν αγαλλίαμα.

Ο αυτός

Τόν επί γής Άγγελον, καί εν ουρανοίς άνθρωπον Θεού, τού κόσμου τήν ευκοσμίαν, καί τήν τρυφήν τών αγαθών καί τών αρετών, τών Ασκητών τό καύχημα, Αντώνιον τιμήσωμεν, πεφυτευμένος γάρ εν τώ οίκω τού Θεού, εξήνθησε δικαίως, καί ωσεί κέδρος εν ερήμω, επλήθυνε τά ποίμνια Χριστού, τών λογικών προβάτων, εν οσιότητι καί δικαιοσύνη.

Ο αυτός

Όσιε Πάτερ, εκ βρέφους τήν αρετήν επιμελώς ασκήσας, όργανον γέγονας τού Αγίου Πνεύματος, καί παρ' αυτού λαβών, τών θαυμάτων τήν ενέργειαν, έπεισας τούς ανθρώπους, καταφρονείν τών ηδέων, νύν δέ τώ θείω φωτί, καθαρώτερον ελλαμπόμενος, φώτισον καί ημών τάς διανοίας, Πάτερ Αντώνιε.

Ήχος γ' Ανατολίου

Όσιε Αντώνιε, τής στερροτάτης ασκήσεως, τήν καυστικήν καί εύψυχον διατριβήν, ως εν αϋλοις αναπαυόμενος ετέλεσας, τοίς ερημοτέροις γάρ, σεαυτόν συνάψας πνευματικώς, τάς πυριφλέκτους φαρέτρας τών δαιμόνων κατεπάτησας, καί υπεράνω πάσης αρετής γεγονώς, συναυλίζη Αγγέλοις, εν τή Βασιλεία τών ουρανών. Διό πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς

ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, τής φωνής τού Ευαγγελίου τού Κυρίου ακούσας, τόν κόσμον κατέλιπες, τόν πλούτον καί τήν δόξαν, εις ουδέν λογισάμενος, όθεν πάσιν εβόας. Αγαπήσατε τόν Θεόν, καί ευρήσετε χάριν αιώνιον, μηδέν προτιμήσητε τής αγάπης αυτού, ίνα όταν έλθη εν τή δόξη αυτού, εύρητε ανάπαυσιν μετά πάντων τών Αγίων, ού ταίς ικεσίαις Χριστέ, φύλαξον, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'

Χαίροις ασκητικών

Χαίροις τών ασκητών αρχηγός, γεγενημένος καί αήττητος πρόμαχος, παθών γάρ εκτέμνων ρίζας, καί τών δαιμόνων ορμάς, υποστάς ανδρείως εθριάμβευσας, αυτών τήν ασθένειαν, καί ψυχόλεθρον πλάνησιν, τήν τού Σταυρού δέ, τού Σωτήρος ενέργειαν, καί ανίκητον, εφανέρωσας δύναμιν, ήν καί περιζωσάμενος, ενίκησας άπαντας, θείαν, διά τούς αθετούντας την σαρκός επιφάνειαν, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Στύλος φωτοειδής αρεταίς, εστηριγμένος, καί νεφέλη σκιάζουσα, εγένου τοίς εν ερήμω, πρός ουρανόν από γής, τόν Θεόν ορώντων προηγούμενος. Σταυρού βακτηρία, τήν τών παθών ρήξας θάλασσαν, τόν νοητόν δέ, Αμαλήκ τροπωσάμενος, ανεμπόδιστον, τήν ουράνιον άνοδον, εύρες θεομακάριστε, καί κλήρον ακήρατον, σύν Ασωμάτοις τώ θρόνω, περιχαρώς παριστάμενος, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μακάριος ανήρ, ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Χαίροις αγγελικαίς ομιλών, χοροστασίαις εν υψίστοις Αντώνιε, τόν βίον γάρ τούτων Πάτερ, επί τής γής αληθώς, αρετήν ασκήσας πεπολίτευσαι, φανείς καθαρώτατον, ακηλίδωτον έσοπτρον, ακτινοβόλους, αστραπάς εισδεχόμενον, τάς τού Πνεύματος, τού Αγίου πανόλβιε, όθεν καταυγαζόμενος, εώρας τά μέλλοντα, πάντα προλέγων εκ θείας, φωτοφανείας μυούμενος, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Συκεώτου

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν Αντώνιε, διά σού γάρ

τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν. Αγγέλων συνόμιλε, τού Παύλου συμμέτοχε τού Θηβαίου, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού Υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων. Νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Τόν ζηλωτήν Ηλίαν τοίς τρόποις μιμούμενος, τώ Βαπτιστή ευθείαις ταίς τρίβοις επόμενος, Πάτερ Αντώνιε, τής ερήμου γέγονας οικιστής, καί τήν οικουμένην εστήριξας ευχαίς σου, διό πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν ψυχήν σου δεσμεύσας πόθω Χριστού, τά γεώδη μμιισήσας πάντα σαφώς, ηυλίσθης Πάτερ Όσιε, εν ερήμοις καί όρεσι, τού γνωστικού γάρ ξύλου, γευσάμενος ένδοξε, ως εξ αδύτων μύστης, αγγελικώς διέλαμψας, όθεν καί τόν γνόφον, διαβάς τής σαρκός σου, τό σκότος εδίωξας, τών δαιμόνων μακάριε, Μοναζόντων ο πρόκριτος. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς έορτάζουσι πόθω, την Αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, αφράστως απεκύησας, τόν τά πάντα ποιήσαντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα κατέχοντα, καί έκ μαζών εθήλασας, τόν κόσμον εκτρέφοντα, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου. Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε παράσχου μοι, καί γάρ δύνασαι, όσα θέλεις Πανάχραντε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν Ασκητήν τού Κυρίου ύμνοις τιμήσωμεν, ως νεκρώσαντα πάσας τάς

προσβολάς τών παθών, δι' έγκρατείας καί στερράς υπομονής αληθώς, καί καταισχύναντα σφοδρώς, τόν αντίπαλον εχθρόν, καί πάσας τούτου επάρσεις, καί νύν πρεσβεύοντα τώ Κυρίω, ελεηθή ναι τάς ψυχάς ημών.

Δοξα, τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, ήν προεκήρυξαν πάντες οι δικαιότατοι, καί ο Προφήτης Δανιήλ, Όρος αλάξευτον, καί Δαυϊδ ο μελωδός, σύν Μωϋσεί καί τοίς λοιποίς, Βάτον καί Στάμνον καί Ράβδον, Νεφέλην Πύλην καί θρόνον, μέγα Όρος αναδειχθείσαν ημίν.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς θορύβους τού βίου καταλιπών, τόν σταυρόν σου επ' ώμων αναλαβών, όλον ανατέθεικας, σεαυτόν τώ Κυρίω σου, καί σαρκός έξω Πάτερ, καί κόσμου γενόμενος, τού Αγίου γέγονας, συνόμιλος Πνεύματος, όθεν καί πρός ζήλον, τούς λαούς διεγείρων, τάς πόλεις εκένωσας, τάς ερήμους επόλισας, θεοφόρε Αντώνιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Τώ φωτί λαμπομενος, τώ απροσίτω, ως αστήρ εξέλαμψας, εν ταίς ερήμοις, διδαχαίς, καταφωτίζων Αντώνιε, τούς αδιστάκτω ψυχή προσιόντας σοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Επελεύσει Πνεύματος, τού Παναγίου, τού Πατρός τόν σύνθρονον, καί ομοούσιον φωνή, Αγνή Αγγέλου συνέλαβες, Θεοκυήτορ, Αδάμ η ανάκλησις.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν κτίσιν πρός ζωογονίαν.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.
Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω περί πάντων, ών ανταπέδωκεν ημίν.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλ. Οσιακόν
Μετά τόν Ν'

Δόξα... Ταίς τού σού Οσίου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'
Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Κύριον, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Ο Κανών τής Θεοτόκου εις ς' καί τού Οσίου εις η', ού η Ακροστιχίς.

Αντώνιον τόν θείον ευφη μείν θέμις.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν. Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Αθανασίας καί ζωής λαβόμενος, τής αιωνίου σαφώς, καί τριλαμπούς αίγλης, Πάτερ εμφορούμενος, τώ φωτισμώ τής χάριτος, τήν ζοφώδη ψυχήν μου, καταυγασθήναι δυσώπησον, όπως επαξίως υμνήσω σε.

Νέος υπάρχων ηλικία σώματος, καινήν οδόν αρετής, αναλαβων ταύτην, ακινδύνως ώδευσας, νόμω καινώ πειθόμενος, τού Σωτήρος Τρισμάκαρ, καί ζωηφόροις προστάγμασι, τού Ευαγγελίου επόμενος.

Τή τρισηλίω λαμπηδόνι Πάνσοφε, καταλαμπόμενος, τό δυσμενές μάκαρ, τών δαιμόνων φρύαγμα, καί τών θηρών τά χάσματα, αικισμών τε τούς πόνους, αράχνης δίκην διέλυσας, θείω πυρακτούμενος έρωτι.
Θεοτοκίον
Ως Θεού Μήτηρ παρρησίαν έχουσα, πρός τόν τεχθέντα εκ σού, μονογενή Λόγον, τόν Πατρί συνάναρχον, καί συμφυή τώ Πνεύματι, δυσωπούσα μή παύση, Κινδύνων σώσαι Πανάμωμε, τούς σέ Θεοτόκον δοξάζοντας.
Καταβασία
Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Νενευρωμένω λογισμώ, καί σταθηρά διανοία, τών παθών καταμαράνας τήν φλόγα, απαθείας τήν φαιδράν, καταστολήν Αντώνιε, περιεβάλου Πάτερ, καί σωτηρίου ιμάτιον.

Ισχυροτάταις προσβολαίς, δαιμόνων θρασυνομένων, καί θηρίων τάς μορφάς μιμουμένων, κατεφρόνησας αυτών, τής ασθενούς δυνάμεως, τόν κραταιόν γάρ είχες, εν τοίς πολέμοις συλλήπτορα.

Ο θεοφόρος τάς αρχάς, τού σκότους καί εξουσίας, θριαμβεύσας εγκρατεία συντόνω, τροπαιούχος νικητής, Αντώνιος εγένετο, τών ασκητών η δόξα, καί μοναζόντων τό καύχημα.

Θεοτοκίον

Νενεκρωμένον μου τόν νούν, τή τής ζωής ενεργεία, τής εκ σού φανερωθείσης τώ κόσμω, εξανάστησον Αγνή, καί πρός ζωήν οδήγησον, η τού θανάτου πύλας, λύσασα μόνη τώ κόσμω σου.

Καταβασία

Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν Σταυρόντού Κυρίου άρας σοφέ, καί αυτώ μέχρι τέλους ακολουθών, τόν νούν ουχ υπέστρεψας, εντώ κόσμω θεόσοφε, αλλ' εγκρατείας πόνοις, τά πάθη ενέκρωσας, καί ναόν ητοίμασας, σαυτόν τώ Κυρίω σου, όθεν χαρισμάτων αμοιβήν εκομίσω, ιάσθαι νοσήματα, καί διώκειν τά πνεύματα, θεοφόρε Αντώνιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως πανάμωμος Νύμφη τού Ποιητού, ως απείρανδρος Μήτηρ τού Λυτρωτού, δοχείον ως υπάρχουσα, τού Παρακλήτου Πανύμνητε, ανομίας με όντα, αισχρόν καταγώγιον, καί δαιμόνων παίγνιον εν γνώσει γενόμενον, σπεύσον καί τής τούτων, κακουργίας με ρύσαι, λαμπρόν οικητήριον, δι' αρετής απαρτίσασα, Φωτοδόχε ακήρατε, δίωξον τό νέφος τών παθών, καί τής άνω μεθέξεως αξίωσον, καί φωτός ανεσπέρου πρεσβείαις σου.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Τών αρετών, κλίμακι θεία χρησάμενος, πρός τό ύψος, Πάτερ αναβέβηκας, καί τόν Θεόν είδες επ' αυτήν, επεστηριγμένον, καί δωρεάς διανέμοντα, χειρί πλουσιωτάτη, τοίς Πιστώς μελω δούσι. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Όλος Θεώ, καθιερώθης Αντώνιε, μόνος μόνω, πάνσοφε ενούμενος, δι' αρετής, καί καθομιλών, καί θεοφανείας, ως καθαρός αξιούμενος, τής γής καί τών γηϊνων, αποστάς γάρ αξίως, τήν ουράνιον εύρες απόλαυσιν.

Νούν καί ψυχήν, κεκαθαρμένος Αντώνιε, τήν απάτην, Πάτερ τήν ψυχόλεθρον, καί μηχανάς, δόλους τε πικρούς, καί τάς φαντασίας, τών δυσμενών εφανέρωσας, παθών γάρ εδιδάχθης, καί μαθών εκδιδάσκεις, Μοναζόντων τά πλήθη Πανόλβιε.

Θεοτοκίον

Θεόν εκ σού, τόν σαρκωθέντα δυσώπησον, τόν ατρέπτως, ο ήν διαμείναντα, καί φυσικώς, ίσον τώ Πατρί, καί σοί τή Τεκούση, γενόμενον ομοούσιον, συγχώρησιν πταισμάτων, καί ψυχών σωτηρίαν, τοίς υμνούσί σε πίστει δωρήσασθαι.

Καταβασία

Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών,τού αγιάσματός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως.

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ενοικούντά σοι έχων, τόν τά πάντα βλέποντα Θεόν μακάριον, εκδιδάσκοντά σε, καί φωτίζοντα καί συνετίζοντα, τών ψυχών Τρισμάκαρ, τών καθαρών καί μακαρίων, τάς ανόδους οράν κατηξίωσαι.

Ιαμάτων σοι χάριν, κατά νοσημάτων ποικίλων δεδώρηται, καί κατά πνευμάτων, ακαθάρτων Χριστός εξουσίαν Σοφέ, τήν γάρ φύσιν Πάτερ, νενικηκώς τών υπέρ φύσιν, χαρισμάτων μετέσχες τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Οι σέ τείχος πλουτούντες, καί τή προστασία σου περιφρουρούμενοι, δόξη, εγκαυχώμενοι τή σή θεία σέ μακαρίζομεν, σύ γάρ Παναγία, τήν τών ψυχών ημών πηγάζεις, ευφροσύνην τε καί αγαλλίασιν.

Καταβασία

Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης

δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα.

Ωδή ς'

«Άβυσσος αμαρτιών, καί πταισμάτων καταιγίς με ταράττει, καί πρός βυθόν βιαίως συνωθεί απογνώσεως, αλλ' αυτός τήν κραταιάν, χείρά μοι έκτεινον, ως τώ Πέτρω, καί εκ βυθού φθοράς ανάγαγε».

Νόμιμον αθλητικώς, πολιτείαν απαλών εξ ονύχων αναλαβών θεόφρον, μέχρι τέλους διέσωσας, καί ως θείος αριστεύς, στέφανον είληφας, τόν τής νίκης, παρά τού πάντων Βασιλεύοντος.

Έχοντες πρός τόν Θεόν, πρεσβευτήν σε δυνατώτατον Μάκαρ, καί κοινωνόν φροντίδων, καί προστάτην καί πρόμαχον, καί μεσίτην ευμενή, πάντων σωζόμεθα τών κινδύνων, καί πειρασμών καί περιστάσεων.

Θεοτοκίον

Ύψωσας παναληθώς, τήν πεσούσαν τών ανθρώπων ουσίαν, τόν εν μορφή τή θεία, καί Πατρός έν ισότητι, καθορώμενον Υιόν, τόν αναλλοίωτον Θεοτόκε, άνευ σποράς κυοφορήσασα.

Καταβασία

Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Τούς βιωτικούς θορύβους απωσάμενος, ησυχαστικώς τόν βίον εξετέλεσας, τόν Βαπτιστήν μιμούμενος, κατά πάντα τρόπον Οσιώτατε, σύν αυτώ ούν σε γεραίρομεν, Πατέρων Πάτερ Αντώνιε.

Ο Οίκος

Τής τού Χριστού φωνής επακούσας, επορεύθης Οπίσω τών αυτού εντολών, γυμνός τού βίου γενόμενος, καί απορρίψας φροντίδας πάσας τών χρημάτων, κτημάτων, καί οικετών σου, καί αδελφής τήν στοργήν, θεοφόρε Αντώνιε, καί μόνος εν τοίς ερήμοις, τώ Θεώ Ομιλών καθαρώτατα, γνώσεως χάριν είληφας, ήν μοι πέμψον υμνείν σε μέλλοντι, Πατέρων Πάτερ Αντώνιε.

Συναξάριον

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αντωνίου τού Μεγάλου.

Στίχοι

Έχει τι μείζον ουρανός καί τών Νόων,
Έξαρχον Αντώνιον Ασκητών έχων.
Εβδομάτη δεκάτη Αντώνιον ένθεν άειραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου καί θεοφόρου Πατρός ημών καί θαυματουργού Αντωνίου τού Νέου, τού εν τή Σκήτει τής Βερροίας

ασκήσαντος.

Στίχοι

Αντώνιον δέ τόν Νέον πού τακτέον,
Ει μή παρ' αυτώ τώ πάλαι Αντωνίω;

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αχιλλάς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Όπλοις Αχιλλεύς τάς κάτω πορθεί πόλεις,
Πόνοις Αχιλλάς τήν άνω πλουτεί πόλιν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι Παίδες, εν τή καμίνω αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Φιάλαι πεφύκασι, τών αρωμάτων αι σιαγόνες σου, αρετών ευωδίας, καί σωτηρίας αρωματίζουσαι, ως εκ λειμώνος, τοίς πόθω κραυγάζουσιν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Η χάρις τού Πνεύματος, τού Παναγίου σοί ενοικήσασα, τών πνευμάτων διώκτην, τής πονηρίας Πάτερ ειργάσατο, καί Μοναζόντων αλείπτην κραυγάζοντα. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί παναγίαν. ανευφημήσωμεν, δι' αυτής γάρ η χάρις, ημίν πηγάζει τών υπέρ νούν δωρεών, ως εκ χειμάρρου τής θείας χρηστότητος, ήν ευσεβεί λογισμώ, νύν μακαρίζομεν.

Καταβασία

Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εν προσευχαίς τό άγρυπνον, εν νηστείαις τό εύτονον, τό καρτερικόν, εν πειρασμοίς κτησάμενος, νοός καθαρότητι, επί γής ως Άγγελος, πεπολιτευμένος, τώ Θεώ ανεβόας. Οι Παίδες ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ικετηρίαις Όσιε, δεήσεσι χρώμενος, σύ διηνεκώς, πρός τόν Θεόν ανέδραμες,

πρός ύψος μετάρσιον, τούς τών δαιμόνων βρόχους φυγών, ελευθερωθείς δέ, τής αυτών τυραννίδος, θεόφρον dναμέλπεις, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νέος Μωσής γενόμενος, εν ερήμω τό τρόπαιον, κατά τών εχθρών καί πολεμίων έστησας, λαού προηγούμενος, τών Ασκητών συστήματος, τού εν ευφροσύνη, καί σεμνή πολιτεία, βοώντος. Τόν Δεσπότην, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεογεννήτορ Πάναγνε, τής ψυχής μου τά τραύματα, καί τής αμαρτίας, τάς ουλάς εξάλειψον, πηγαίς αποσμήχουσα, ταίς εκ πλευράς τού Τόκου σου, καί τοίς εξ αυτής, αποκαθαίρουσα ρείθροις, πρός σέ γάρ ανακράζω, καί πρός σέ καταφεύγω, καί σέ επικαλούμαι, τήν Κεχαριτωμένην.

Καταβασία

Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή Θ'

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός ώφθη τοίς ανθρώ, ποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Επέστη η φωσφόρος σου Εορτή παμμακάριστε Πάτερ Αντώνιε πλήρης χαράς, πλήρης ευφροσύνης πνευματικής, πλήρης Αγίου Πνεύματος, πλήρης ευωδίας καί φωτισμού, καί νύν σε κεκτημένοι, ασκήσεως κανόνα, καί νομοθέτην αγαλλόμεθα.

Μή παύση ικετεύων τόν Λυτρωτήν, πανσεβάσμιε Πάτερ δωρήσασθαι, τοίς ευλαβώς, μνήμην σου τελούσι τήν Ιεράν, τήν τών πταισμάτων άφεσιν, τήν τών χαρισμάτων διανομήν, τήν θείαν προστασίαν, ψυχών τήν σωτηρίαν, καί αιωνίαν απολύτρωσιν.

Ισάγγελος βιώσας επί τής γής, τήν ισάγγελον εύρες φαιδρότητα, τής γάρ αυτών, θεοειδεστάτης μαρμαρυγής, εν μετουσία γέγονας, οίς καί συναγάλλη διηνεκώς, ως ένθεος Προφήτης, ως Μάρτυς στεφηφόρος, ως Μοναζόντων ακροθίνιον.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες Παρθένε δίχα σποράς, τόν τά σύμπαντα δημιουργήσαντα, Λόγον Θεού, άνευ θελημάτων τών τής σαρκός, άνευ φθοράς δέ τέτοκας, άνευθεν ωδίνων τών μητρικών, διό σε Θεοτόκον, καί γλώσση καί καρδία, ομολογούντες μεγαλύνομεν.

Καταβασία

Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς

ελπίζοντας εις σέ.

Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Καινήν οδόν καί άτριπτον, ανθρώποις εκ νεότητος, αναλαβών θεοφόρε, ταύτην θερμώς έως τέλους, ανεπιστρόφως ώδευσας, νόμω καινώ πειθόμενος, Χριστού, καί πρώτος πέφηνας, καθηγητής τής ερήμου, καί Μοναζόντων ακρότης.

Έτερον Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Φωστήρ φωστήρων γέγονας, Μοναστών δέ αλείπτης, καί αρχηγός Αντώνιε, οικουμένης τό κλέος, διδάσκων οία γενναίος, στρατηγέτης άριστα, τάς τών δαιμόνων εφόδους, μή πτοείσθαι αρρωγόν, κεκτημένους τόν Χριστόν, τής πλάνης τόν καθαιρέτην.

Έτερον όμοιον

Εν σώματι διατελών, τών Αγγέλων τόν βίον, υπήλθες ώσπερ άσαρκος, καί τώ κόσμω εδείχθης, φωστήρ αειλαμπέστατος, καί τοίς πάσιν έδειξας, Αντώνιε θεοφόρε, Μοναζόντων τό κλέος, Ασκητών η καλλονή, καί τών Πατέρων η δόξα.

Θεοτοκίον

Ελπίς τού κόσμου αγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τήν σήν άμαχον Δέσποινα, προστασίαν αιτούμεν, οι θλίψεσι συσχεθέντες, καί κλυδωνιζόμενοι, τού βίου ταίς τρικυμίαις, στήσον αύρας τών παθών, καί λιμένα εις Θεού, εμβίβασον θελημάτων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Όσιε Πάτερ Αντώνιε, σύ τόν ζυγόν τού Χριστού, επί ώμων αράμενος, τώ Σταυρώ τήν έπαρσιν, τού Σατάν καταβέβληκας, καί τάς ερήμους, πόλεις ανέδειξας, διά τού τρόπου τής πολιτείας σου. Ώ παμμακάριστε, Ασκητών τό καύχημα, διό Χριστόν, απαυστως ικέτευε, ελεηθήναι ημάς.

Όσιε Πάτερ Αντώνιε, διά τήν όντως ζωήν, εν τώ μνήματι κέκλεισαι, μηδόλως πτοούμενος, προσβολάς τού αλάστορος, τάς μετά κτύπων καί κρότων Όσιε, ταίς δέ ευχαίς σου, ταύτας ηδάφισας. Ώ καρτερόψυχε, τής ερήμου πρώταρχε, διό καί νύν, πάντες σε γεραίρομεν, καί μακαρίζομεν.

Πίστει συνελθόντες πάντες σε, ως Ασκητήν τού Χριστού, σέ τιμώμεν Αντώνιε, γεγηθώς γάρ ώδευσας, εν ερήμοις σαφέστατα, καθηγητής τε ταύτης εγένου πιστός, όθεν σοι πάντες, ημείς κραυγάζομεν. Ώ παμμακάριστε, Μοναστών τό

καύχημα, τώ Λυτρωτή, απαύστως ικέτευε, εις τό σωθήναι ημάς.

Πάτερ Πατέρων Αντώνιε, τή ακορέστω στοργή, τού Χριστού καί τώ έρωτι, τήν ψυχήν κινούμενος, εν ερήμοις εζήτησας, αυτόν θορύβους, εκκλίνας άπαντας, καί μόνος τούτω, μόνω ωμίλησας, νοϊ ενούμενος, καί φωτός πληρούμενος, ώ καί ημών, τάς ψυχάς καταύγασον, τών ανυμνούντων σε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Ανατολίου

Ουρανοδρόμω επιβάς οχήματι θεσπέσιε, τών αρετών κατέλαβες, τήν ακρόπολιν δι' ασκήσεως, εκ τής ερήμου πολεύων, τής άνω Ιερουσαλήμ, τά υπερκόσμια, καί τών εκ πόνων αγώνων, αξίως τά γέρα κομισάμενος, ταίς ουρανίαις συναγάλλη, ταξιαρχίαις Παμμακάριστε, τών αιωνίων αγαθών κληρονόμος, καί τής Βασιλείας οικήτωρ γενόμενος. Αλλά πρέσβευε θεοφόρε Αντώνιε, τώ Σωτήρι τών όλων, ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Αρχή

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών, καί μεγάλων Αρχιεπισκόπων Αλεξανδρείας, Αθανασίου καί Κυρίλλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους στ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Αθανασίου.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Διωγμούς εκαρτέρησας, καί κινδύνους υπέμεινας, θεορρήμον Όσιε Αθανάσιε, έως τήν πλάνην εξώρισας, Αρείου τήν άθεον, καί τήν Ποίμνην τής αυτού, ασεβείας διέσωσας, ομοούσιον, τώ Πατρί δογματίζων τόν Υιόν τε, καί τό Πνεύμα ορθοδόξως, Ιερουργέ παμμακάριστε.

Αστραπαίς τού κηρύγματος, τούς εν σκότει εφώτισας, καί τήν πλάνην άπασαν απεδίωξας, προκινδυνεύων τής Πίστεως, στερρέ Αθανάσιε, ως ποιμήν

αληθινός, ως εδραίωμα άσειστον, παναοίδιμε, τής Χριστού Εκκλησίας, διά τούτο, συνελθόντες σε τιμώμεν, μελωδικώς αγαλλόμενοι.

Αρετήν πάσαν ήσκησας, επιμόνως θεόπνευστε, καί χρισθείς τώ Πνεύματι χρίσμα άγιον, Ιερουργός Ιερώτατος, σαφώς εχρημάτισας, καί Ποιμήν αληθινός, καί τής Πίστεως πρόμαχος, όθεν άπασα, Εκκλησία δοξάζει σου τήν μνήμην, Ιερώς επιτελούσα, καί τόν Σωτήρα δοξάζουσα.

Τού Αγίου Κυρίλλου όμοια

Τοίς πυρίνοις σου δόγμασι, τών αιρέσεων άπασα, φρυγανώδης φλέγεταιύλη Πάνσοφε, τών νοημάτων τοίς βάθεσι, βυθίζεται στράτευμα, απειθούντων δυσσεβών, τοίς δέ δόγμασι Κύριλλε, τής σοφίας σου, καλλωπίζεται Μάκαρ καθ' εκάστην, τών πιστών η Εκκλησία, μεγαλοφώνως τιμώσά σε.

Ευφραδία τών λόγων σου, Ιερώτατε Κύριλλε, Εκκλησία άπασα ωραϊζεται, καί ευσεβώς καλλωπίζεται, ωραίοις εν κάλλεσι, καί τιμά σου Ιερώς, τήν αγίαν καί εύσημον, μνήμην ένδοξε, Ορθοδόξων τό κλέος, τών Πατέρων, κορυφαίε τής Συνόδου, τής Παναγίας υπέρμαχε.

Τής Χριστού απεδίωξας, νοητούς λύκους Κύριλλε, Εκκλησίας σκίμπωνι τών δογμάτων σου, καί ταύτην κύκλω ετείχισας, λόγων οχυρώμασι, παραστήσας τώ Χριστώ, ασινή καί αλώβητον, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Κυρίλλου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως

Ιεραρχών τούς αρχηγούς, Πατριαρχών τούς ακραίμονας, καί παμφαείς φωστήρας τής οικουμένης, τών εννοιών τού Χριστού τούς εκφάντορας, συνελθόντες ώ φιλέορτοι, πνευματικοίς εγκωμίοις αινέσωμεν λέγοντες. Χαίροις σοφέ Αθανάσιε, επώνυμε τής αθανασίας, ο τόν ληρώδη Άρειον, καθάπερ λύκον εκσφενδονήσας τοίς ποίμνης τού Χριστού, τή ελαστική σφενδόνη τών θεοσόφων δογμάτων σου. Χαίροις αστήρ παμφαέστατε, υπέρμαχε τής Αειπαρθένου, ο στεντορείως αυτήν Θεοτόκον, εν μέσω τού εν Εφέσω Ιερού συλλόγου, ανακηρύξας λαμπρώς, καί τών Νεστορίου ληρημάτων καθαιρέτα, παμμακάριστε Κύριλλε. Χαίρετε θεολογίας πηγαί, θεοσοφίας ποταμοί αέναοι, καί βρύσεις θείας γνώσεως. Αλλ' ώ Πατέρες τρισόλβιοι, μή παύσησθε πρεσβεύοντες Χριστώ, υπέρ τών πίστει καί πόθω τελούντων υμών, τήν πανίερον καί θείαν πανήγυριν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον; ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, Σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ.1,8-11,15-17)

Είπε Μωσής πρός τούς υιούς Ισραήλ. Ίδετε παραδέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν ημών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς αυτήν, καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον πρός υμάς εν τώ καιρώ εκείνω λέγων. Ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ό Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμερον ως τά άστρα τού ούρ ανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων ημών προσθείη ύμιν, ως εστέ, χιλιοπλασίως καί ευλογήσαι ημάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' υμών, χιλιάρχους, καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς Κριταίς ημών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων. Διακούετε ανά μέσον τών αδελφών υμών, καί κρίνετε δικαίως ανά μέσον ανδρός, καί ανά μέσον τού αδελφού αυτού, καί ανά μέσον τού προσηλύτου αυτού. Ούκ επιγνώσεσθε πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγαν κρινείς, ού μή υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστιν.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-18, 20-21)

Είπε Μωσής πρός τούς υΙούς Ισραήλ. ιδού Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή, καί πάντα όσα εστίν εν αυτοίς. Πλήν τούς Πατέρας ημών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, καί εξελέξατο τό σπέρμα αυτών μετ' αυτούς, υμάς παρά πάντα τά έθνη, Κατά τήν ημέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμών, καί τόν τράχηλον υμών ού σκληρυνείτε έτι. ο γάρ Κύριος ο Θεός ημών, ούτος Θεός τών θεών, καί Κύριος τών κυρίων, ο Θεός ο μέγας καί ισχυρός καί φοβερός, όστις ου θαυμάζει πρόσωπον, ού δ' ού μή λάβη δώρον, ποιών κρίσιν προσηλύτω, καί ορφανώ, καί χήρα, καί αγαπά τόν προσήλυτον, δούναι αυτώ άρτον καί ιμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήση, καί αυτώ μόνω λατρεύσεις, καί πρός αυτόν κολληθήση, καί επί τώ ονόματι αυτού ομή. Αυτός καύχημά σου, καί αυτός Θεός σου όστις εποίησέ σοι τά μεγάλα καί ένδοξα ταύτα, ά είδον οι οφθαλμοί σου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1- 9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ού μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν Έθνη,

καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι πεποιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη, προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς Οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Γερασίμου Αλεξανδρείας

Η σοφία τού Θεού, τάς εν κόσμω θλίψεις, καί τά τών εχθρών παλαίσματα, ως χωνευτήριον τίμιον ητοιμάσατο, εν ώ τό καθαρώτατον χρυσίον, Αθανάσιον τόν πάνσοφον Ιεράρχην, τόν Αλεξανδρείας λαμπρότατον φωστήρα, αξιοπρεπώς εδοκίμασε, καί άξιον ευραμένη, ως δακτύλιον δεξιά τή αγία κατεσκεύασε. Διό καί τήν μακαρίαν αυτού ψυχήν, ως νύμφην ιδίαν ενυμφεύθη, ταύτη ευφραινομένη εις τούς αιώνας.

Ο αυτός

Η σοφία τού Θεού, τούς εαυτής θησαυρούς, εν τώ Κυρίλλω κατέκρυψε, διό μηκέτι γήν διορύξαντες, φθοράς θησαυρών φροντίσωμεν, καί τούτοις πλουτισθήναι σπεύσωμεν, πρόσκαιρον γάρ τήν απόλαυσιν έξομεν, τών δέ τής θεοσοφίας θησαυρών Κυρίλλου τού Τρισμάκαρος αιωνίως απολαύοντες, εν ταίς ψυχαίς ημών φυλάξωμεν.

Ο αυτός

Η σοφία τού Θεού, άνθρωπον εν αρχή έπλασεν, εκ ψυχής καί σώματος αυτόν συστησαμένη, εν ώ τά πάντα τεθαύμασται, αλλ' εν τή καινή αναπλάσει, άνθρωπον Θεώ ηρμόσατο, ού τήν άρρητον καί δυσερμήνευτον ένωσιν, περέδωκαν ημίν, οι Χριστού τού Θεού ημών Ιερώτατοι Διδάσκαλοι, τήν εν τώ Υιώ μίαν τού συνθέτου ομολογούντες υπόστασιν, καί δύο τάς θελήσεις, εν αυτή τή μιά υποστάσει. Ξένον άκουσμα! ξένον θέαμα! ξένον ψυχών αγαλλίαμα.

Ήχος γ' Γερμανού Πατριάρχου

Η μεγάλη τής Εκκλησίας σάλπιγξ, ο πολύαθλος Αθανάσιος, πρός ευωχίαν σήμερον συγκαλείται τήν Εκκλησίαν, Φαιδρώς πάντες πιστοί, πρός τήν πανήγυριν υπαντήσωμεν τού καλού Ποιμένος, ύμνοις γεραίροντες τούς ιερούς αυτού πόνους, όπως ταίς πρεσβείαις αυτού, λάβωμεν παρά Χριστού τού Θεού τό μέγα έλεος.

Ο αυτός τού αυτού

Τό μέγα κλέος τών Ιερέων, Αθανάσιον τόν αήττητον αριστέα, Ιεροπρεπώς ευφημήσωμεν, τάς φάλαγγας, τή δυνάμει τού Πνεύματος, τά τής Ορθοδοξίας τρόπαια, ανεστήσατο καθ' όλης τής οικουμένης, αριθμών ευσεβώς, τό τής Τριάδος μυστήριον, διά τήν τών προσώπων ιδιότητα, καί πάλιν συνάπτων ασυγχύτως εις εν, διά τήν τής ουσίας ταυτότητα, καί χερουβικώς θεολογών, πρεσβεύει υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Γερασίμου Αλεξανδρείας

Δεύτε συνευφρανθώμεν, πάντες οι γηγενείς, επί τή μνήμη τών σοφωτάτων Διδασκάλων ημών, Αθανασίου τε καί Κυρίλλου, ούτοι γάρ, ως αξιόθεοι

παλαισταί, καί πρόμαχοι τής αληθείας πιστότατοι, εχθροίς τοίς αοράτοις καί Ορατοίς, ευσεβοφρόνως αντέστησαν, διό εν ουρανοίς, στεφάνοις τής αθανασίας αυτού κατέστεψεν, ο τών απάντων Βασιλεύς, καί νύν μετ' Αγγέλων χορεύοντες, υμνούσιν ακαταπαύστως αυτόν, τρισαγίοις άσμασι, τόν εν Τριάδι ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετά τών Διδασκάλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ, α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις Ιεραρχών η Δυάς, τής Εκκλησίας τά μεγάλα προπύργια, οι στύλοι τής ευσεβείας, ο τών πιστών εδρασμός, τών αιρετιζόντων η κατάπτωσις, Χριστού οι ποιμάναντες, τόν λαόν θείοις δόγμασι, καί ταίς ποικίλαις, αρεταίς οι εκθρέψαντες, οι τής χάριτος, διαπρύσιοι κήρυκες, νόμους οι προεκθέμενοι, Χριστού τώ πληρώματι, οι οδηγοί πρός τά άνω, τού Παραδείσου αι είσοδοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν

Χαίροις Ιεραρχών η Δυάς, ουρανοβάμονες επίγειοι Άγγελοι, τού κόσμου η σωτηρία, η τών ανθρώπων χαρά, καί τής οικουμένης οι Διδάσκαλοι, τού Λόγου οι πρόμαχοι, ιατροί επιστήμονες, τών νοσημάτων, τής ψυχής καί τού σώματος, οι αείροοι, ποταμοί οι τού Πνεύματος, λόγοις οι καταρδεύσαντες, τής γής άπαν πρόσωπον, οι θεολόγοι, αι βάσεις, οι υψηγόροι οι ένθεοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείσθε τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται

Χαίροις η Ιερά Ξυνωρίς, τού επιγείου στερεώματος Ήλιος, ακτίνες καί δαδουχίαι, εκ Τρισηλίου αυγής, τών εσκοτισμένων η ανάβλεψις, τά άνθη τά ευοσμα, τού Παραδείσου τά κάλλιστα, όντως ο Μέγας, καί σοφός Αθανάσιος, θείος Κύριλλος, τά πυξία τού Πνεύματος, πλάκες αι θεοχάρακτοι, μαζοί οι εκβλύζοντες, τής σωτηρίας τό γάλα, τό τής σοφίας αγλάϊσμα, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ιεραρχών τούς ακραίμονας, καί παμφαείς φωστήρας τής οικουμένης, εν ύμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Αθανάσιον σύν τώ Κυρίλλω, καί Χριστώ εκβοήσωμεν χαρμονικώς, Εύσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τώ λαώ σου, ικεσίαις τών Διδασκάλων, άφεσιν αμαρτιών καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ανύμφευτε Παρθένε, η τόν Θεόν αφράστως συλλαβούσα σαρκί, Μήτηρ Θεού

τού υψίστου, σών οικετών παρακλήσεις, δέχου Πανάμωμε, η πάσι χορηγούσα, καθαρισμόν τών πταισμάτων. Νύν τάς ημών ικεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθήναι πάντας ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Έργοις λάμψαντες Ορθοδοξίας, πάσαν σβέσαντες κακοδοξίαν, νικηταί τροπαιοφόροι γεγόνατε, τή ευσεβεία τά πάντα πλουτίσαντες, τήν Εκκλησί, αν μεγάλως κοσμήσαντες, αξίως εύρατε Χριστόν τόν Θεόν ευχαίς υμών, δωρούμενον πάσι τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ τήν μεσιτεύσασαν τήν σωτηρίαν τού γένους ημών, ανυμνούμεν Θεοτόκε Παρθένε, εν τή σαρκί γάρ τή εκ σού προσληφθείση, ο Υιός σου καί Θεός ημών, τό διά Σταυρού καταδεξάμενος πάθος, ελυτρώσατο ημάς, εκ φθοράς ως φιλάνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Αγίου Αθανασίου

Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λογον

Τόν λειμώνα τών λόγων τών θεοπνεύστων Γραφών, τόν ημάς οδηγούντα πρός τήν ευσέβειαν, τόν τούς ποικίλους πειρασμούς υπομείναντα, Αθανάσιον πιστοί, ως διδαχθέντες υπ' αυτού, τιμήσωμεν κατά χρέος, πρεσβεύει γάρ τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίρε πύλη Κυρίου η αδιόδευτος, χαίρε τείχος καί σκέπη τών προστρεχόντων εις σέ, χαίρε αχείμαστε λιμήν, καί Απειρόγαμε, η τεκούσα εν σαρκί, τόν Ποιητήν σου καί Θεόν, πρεσβεύουσα μή ελλίπης, υπέρ τών ανυμνούντων, καί προσκυνούντων τόν Τόκον σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Αγίου Κυρίλλου

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Θείον έδρασμα τής Εκκλησίας, Πάτερ Κύριλλε, σύ ανεδείχθης, τήν δωδεκάδα εκθείς γάρ τών λόγων σου, τήν Νεστορίου κακόνοιαν ήλεγξας, καί Θεοτόκον κυρίως ετράνωσας. Ρητόρων έξαρχε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θρόνος πάγχρυσος τού Βασιλέως, καί Παράδεισος διηνθισμένος, ανεδείχθης Θεοτόκε πανάχραντε, τόν γάρ Θεόν εν γαστρί σου βαστάσασα, ευωδιάζεις ημάς θείαις χάρισιν, όθεν άπαντες, Θεού αληθώς Μητέρα σε, κηρύττομεν αεί καί μεγαλύνομεν.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα αμφοτέρων
Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τριάδος τής σεπτής, Αθανάσιον ύμνοις, καί Κύριλλον ομού επαινέσωμεν πάντες, τούς θείους θεράποντας, καί προμάχους τής πίστεως, τούς τοίς βάθεσι, τών ευσεβών νοημάτων, στρατόν έκφρονα, Αιρετικών απειθούντων, αξίως βυθίσαντας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μαρία τό σεπτόν, τού Δεσπότου δοχείον, ανάστησον ημάς, πεπτωκότας εις χάος, δεινής απογνώσεως, καί πταισμάτων καί θλίψεων, σύ γάρ πέφυκας, αμαρτωλών σωτηρία, καί βοήθεια, καί κραταιά προστασία, καί σώζεις τούς δούλους σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται δικαιοσύνην καί οι Όσιοί σου αγαλλιάσονται.
Στίχ. Τό Στόμα μου λαλήσει σοφίαν.

Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην
Είπεν ο Κύριος, ο μή εισερχόμενος...

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τών Διδασκάλων...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ιδιόμελον, Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη ή χάρις εν χείλεσιν υμών, Όσιοι Πατέρες, καί γεγόνατε Ποιμένες τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκοντες τά λογικά πρόβατα, πιστεύειν εις Τριάδα Ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Ο Κανών τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών εις ς' καί τών Αγίων εις η'.

Κανών τού Αγίου Αθανασίου, ού η Ακροστιχίς άνευ τών Θεοτοκίων.

Αθανάσιος εύχος ορθοδοξίας έφυ. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύτως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Αθανασίω προσκομίζων έπαινον, ως αρετήν ευφημών, πρός τόν Θεόν φέρω, μάλλον τό εγκώμιον, παρ' ού τοίς βροτοίς δέδοται, αξιέπαινον χρήμα, τής αρετής, ής περ γέγονεν, έμψυχος εικών καί εκσφράγισμα.

Θεοσοφίας χρηματίσας έμπλεως, καί υπέρ ήλιον, βίω απαστράπτων, καί πολιτευσάμενος, Όσιε υπερβέβηκας, εγκωμίων τούς νόμους, τούς παρ' ημών, αλλ' ανάσχοιο, Πάτερ παρ' αξίαν υμνουμενος.

Αξιοχρέως μέν ωδήν υφαίνομεν, σού μνήμη τή ευκλεεί, αλλά απορούντες πλείστον Αθανάσιε, τών κατ' αξίαν ύμνων σου, εξαιτούμεν συγγνώμην, ημίν δοθήναι καί άφθονον, χάριν διά σού τήν τού Πνεύματος.

Νεανικώς τών σαρκικών κατήργησας, παθών σκιρτήματα εν νεότητί σου, γηραλέον φρόνημα, καί ευσταθές κτησάμενος, Αθανάσιε Μάκαρ, τής γάρ σοφίας τώ έρωτι, πάσας τάς αισθήσεις ερρύθμισας.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σού λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα, Αγνή δέ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, την μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Κανων τού Αγίου Κυρίλλου, ού η ακροστιχίς άνευ τών Θεοτοκίων.

θεωριών Κύριλλος ενθέων λύρα.

Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας, Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Θεόθεν τήν φωτοδότιν Κύριλλε, χάριν δεξάμενος, καί τηλαυγής φωστήρ αναδειχθείς, λογικάς εναστράψας ημίν, μαρμαρυγάς τήν μνήμην σου, όπως αξίως ανυμνήσωμεν.

Επλήσθης τής δα δουχίας Κύριλλε, σοφέ τού Πνεύματος, τών εντολών ως φύλαξ τού Χριστού, καί παθών καθηράμενος, τής υπερθέου γέγονας, όντως Τριάδος ενδιαίτημα.

Ως ζήλου καί παρρησίας έμπλεως, Κύριλλε ένδοξε, τάς θεομάχους πάσας αψευδώς, γλωσσαλγίας διήλεγξας, τών δυσσεβών αιρέσεων, ορθοδοξίας προϊστάμενος.

Θεοτοκίον

Πατήσας τήν εντολήν τού Κτίσαντος, τρυφής εκβέβληται, δελεασθείς ο πρώτος εν βροτοίς, αλλά τούτον πεσόντα δεινώς, τόν Λυτρωτήν κυήσασα, ανεκαλέσω Μητροπάρθενε.

Καταβασία

Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Τού Αθανασίου

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, Άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Ανακαθάρας μολυσμού, παντός ψυχήν τε καί σώμα, Αθανάσιε, ναός ανεδείχθης αξιόθεος, διό τό τής Τριάδος πλήρωμα, επανεπαύσατό σοι, Ιερομύστα πανόβλιε.

Σού ως επόθει τήν ψυχήν, τού Παρακλήτου ή χάρις, εκ παθών κεκαθαρμένην ευρούσα, διαδήλους εν αυτή, τάς ενεργείας δείκνυσι, καί τηλαυγή φωστήρα, Πάτερ τώ κόσμω σε τίθησιν.

Ιεραρχίας μέν κανών, ως Ιεράρχης εδείχθης, πρακτικής υπογραμμός δέ ο βίος, ο δέ λόγος σου Σοφέ, τής θεωρίας τύπος τρανώς, θεολογία δέ σου, όντως η δίδαξις πέφηνε.

Θεοτοκίον

Τών Χερουβίμ καί Σεραφίμ, εδείχθης υψηλοτέρα, Θεοτόκε, σύ γάρ μόνη εδέξω τόν άχραντον Θεόν, εν σή γαστρί αμόλυντε, διό πιστοί σε πάντες, ύμνοις Αγνή μακαρίζομεν.

Τού Κυρίλλου

Ευφραίνεται επί σοί

Ρωννύμενος εν Χριστώ, τάς μηχανάς τού σκολιού δράκοντος, γνώμη στερρά Κύριλλε, ως ιστόν αράχνης διέλυσας.

Ιλύν παθών εκ ψυχής, εξετινάξω καθελων Κύριλλε, πάν λογισμών ύψωμα, κατά τού Χριστού επαιρ όμενον.

Ως εύστοχος αθλητής, Πάτερ εξέκλινας στερρώς άπασαν τήν τής σαρκός ευπάθειαν, ώς επιβλαβή καί επίβουλον.

Θεοτοκίον

Ο Άγγελος Γαβριήλ, τήν υπέρ λόγον σοι χαράν έφησε. Χαίρε Θεού σκήνωμα, ο κατασκηνώσαι ηύδόκησε.

Καταβασία

Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι.

Κοντάκιον τού Αγίου Αθανασίου

Ήχος β' Τοίς τών αιμάτων σου

Ορθοδοξίας φυτεύσας τά δόγματα, κακοδοξίας ακάνθας εξέτεμες, πληθύνας τόν σπόρον τής Πίστεως, τή επομβρία τού Πνεύματος Όσιε, διό σε υμνούμεν Αθανάσιε.

Είτα, Κάθισμα

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέλαμπροι, τής Εκκλησίας Χριστού, τόν κόσμον εφωτίσατε, ταίς διδαχαίς υμών, Πατέρες θεόσοφοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, πάντων τών κακοδόξων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών βλασφήμων συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, Μαρία Θεόνυμφε, καί απειρόγαμε, Πιστών η αντίληψις, ρύσαι παντός κινδύνου, καί παντοίας ανάγκης, Δέσποινα Θεοτόκε τούς εν πίστει καί πόθω, τή σκέπη σου προσφεύγοντας μόνη Θεόνυμφε.

Τού Αθανασίου

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Όλη εν σοί, πνεύσασα η ζωηφόρος πνοή, η εξ ύψους, πρίν επιφοιτήσασα, θεοπρεπώς, Πνεύματος Χριστού, εν τώ υπερώω, καί Μαθητάς εμφορήσασα, Απόστολον δεικνύει, τρισκαιδέκατον Πάτερ, τήν ορθόδοξον Πίστιν κηρυττοντα.

Σύ θεϊκώ, ζήλω σφοδρώς πυρπολούμενος, τή Συνόδω συναγωνιζόνος, καί πρό τού σέ, Πρόεδρον τελείν, εν τή Νικαέων, κυρύττεις τό Ομοούσιον, διό τής Εκκλησίας, ο Χριστός Ποιμενάρχην, καί Διδάσκαλον σέ προχειρίζεται.

Εγχειρισθείς, τής Εκκλησίας τούς οίακας, εκ προνοίας, θείας Αθανάσιε, αιρετικών τάς ψυχοβλαβείς, πάσας γλωσσαλγίας, οιά τις πέλυξ εξέτεμες, προρρίζους, ως ακάνθας, καί τόν σπόρον τού λόγου, επαρδεύων σοφώς εγεώργησας.

Υπό τής σής, γλώσσης πυρίνης εκκέκαυται, η Αρείου, έκφυλος διαίρεσις, σύγχυσίς τε Σαβελλιανή, τά εκ διαμέτρου, κακά καί πρός τήν ασέβειαν, ομότιμα καί πάσα, σύν αυτοίς βλασφημία, αιρετίζουσα ώ Αθανάσιε.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρός γάρ τόν Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον Αγνή σε γινώσκοντας.

Τού Κυρίλλου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Νενικηκότα τά πάθη τά ψυχοφθόρα, καί λογισμώ κρατήσαντα σαρκός θεοφόρε, Κύριλλε ιδών ο Χριστός, τής θείας σε Πρόεδρον, Πάτερ Εκκλησίας καθίστησι.

Κληρονομήσας ώς γόνος ηγαπημένος τήν πατρικήν τού Μάρκου, αρετήν καί τού θρόνου, γέγονας διάδοχος, τού θείου τοίς ίχνεσιν, Ευαγγελιστού παρεπόμενος.

Υπό Χριστού μέν ως πρόβατον εποιμάνθης, ως δέ ποιμήν εποίμανας, τό ποίμνιον Πάτερ, λόγοις ψυχοτρόφοις σου, ως πόαις καί άνθεσι, δαψιλώς εκτρέφων τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Νεμομένην τού θανάτου τήν τυραννίδα, Μήτηρ Θεού κατέπαυσας, Ζωήν τήν αγήρω, Πάναγνε κυήσασα, διό σοι κραυγάζομεν, Χαίρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Καταβασία

Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών,τού αγιάσματός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως.

Τού Αθανασίου

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίβλεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Χριστόν έχων λαλούντα, Πάτερ εν οργάνω ευήχω τή γλώττη σου, στηλιτεύεις Μάκαρ, τών ειδώλων εγγράφως τήν αίρεσιν, τούς πεπλανημένους, ποδηγετών καί επιστρέφων, πρός τόν όντως Θεόν Αθανάσιε.

Ολεθρίους αιρέσεις, Πάτερ εθριάμβευσας λόγοις καί γράμμασι, την ποικίλην πλάνην, εξορίζων σοφαίς αποδείξεσιν, εκ τής οικουμένης, διατρανών αναντιρρήτως, τήν Ορθόδοξον πίστιν μακάριε.

Σέ διδάσκαλον όντως, μέγαν Διδασκάλων σοφέ Αθανάσιε, ακομψεύτω φράσει, μετά τούς Αποστόλους ευμοίρησεν, Εκκλησία Πάτερ, η τού Χριστού διασαφούντα, τόν αμώμητον λόγον τής Πίστεως.

Θεοτοκίον

Μητρικήν παρρησίαν, τήν πρός τόν Υιόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενούς προνοίας, τής ημών μή παρίδης δεόμεθα, ότι σέ καί μόνην, Χριστιανοί πρός τόν Δεσπότην, ιλασμόν ευμενή προβαλλόμεθα.

Τού Κυρίλλου

Σύ Κύριέ μου φώς

Ρεύμα όντως σφοδρόν, πλημμυρούντος χειμάρρου ο σός, ώ Κύριλλε εκμιμείται λόγος, τών κακοδόξων, εκτρέπων μηχανήματα.

Ίσως τήν βδελυράν, τού Αρείου διαίρεσιν, ώ Κύριλλε μιαράν τε, Σαβελλίου εκ βάθρων, συναλοιφήν καθήρηΚας.

Λόγους πλουτοποιούς, ου χρυσόν καταλέλοιπας, ώ Κύριλλε θησαυρούς τε, ώσπερ λίθους τιμίους, τους σούς τή Εκκλησία Χριστού.

Θεοτοκίον

Όντως χαρακτήρ, τής αγίας μορφής σου Σεμνή, τούς δαίμονας φυγαδεύει, τούς πιστούς δ' αγιάζει, καί σώζει τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα.

Τού Αθανασίου

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Ο θνείου σπόρου σπορεύς, φανείς ο Απολλινάριος, βροτείου λόγου καί νού, Χριστού τό ανθρώπινον, στερρώς εξελήλεγκται, υπό σού Παμμάκαρ, ώσπερ άνους καί φρενόληπτος.

Ρευμάτων τών λογικών, χυθέντων διά χειλέων σου, εξ αενάου πηγής, τής χάριτος Όσιε, γλυκύτερα μέλιτος, ως εκ κρήνης ρείθρα, οι πιστοί απαρυόμεθα.

Θαυμάσειέ τις τοίς σοίς, εικότως Πάτερ συγγράμμασι, σοφώς εμφιλοχωρών, μελλούσας φυήσεσθαι, αιρέσεις Θεώμενος, προανατραπείσας, υπό σού προφητικώτατα.

Θεοτοκίον

Ρυσθείημεν τών δεινών, πταισμάτων ταίς ικεσίαις σου, Θεογεννήτορ αγνή, καί τύχοιμεν πάναγνε, τής θείας ελλάμψεως, τού εκ σού αφράστως, σαρκωθέντος Υιού τού Θεού.

Τού Κυρίλλου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Λαβίδι, Σεραφίμ τώ Προφήτη τόν άνθρακα, τή Εκκλησία Χριστού δέ, ταίς χερσί σου προσνέμεις ιερομύστα, τό εκ θείου, πυρός ηνθρακωμένον καθάρσιον.

Ομόρους, ως ο Σαμψών αλλοφυλους ουκ έθραυσας, τά δέ αλλόκοτα πάντα, τών ετεροδόξων διδάγματα, καί τό κράτος, τοίς ορθοδόξοις δέδωκας Κύριλλε.

Συνόδου, θεολέκτου σαφώς προηγούμενος, τό δυσμενές Νεστορίου, χριστομάχον θράσος Πάτερ καθείλες, ζήλου πνέων, υπέρ τής αληθούς Θεομήτορος.

Θεοτοκίον

Φωτίζεις, τώ τοκετώ σου πάντα τά πέρατα, Θεογεννήτορ Παρθένε, σύ γάρ μόνη ώφθης κεκαθαρμένη, απ' αιώνος, δικαιοσύνης Ήλιον έχουσα.

Καταβασία

Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου.

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ιεράρχαι μέγιστοι τής ευσεβείας, καί γενναίοι πρόμαχοι, τής Εκκλησίας τού Χριστού, πάντας φρουρείτε τούς μέλποντας. Σώσον Οικτίρμον, τούς πίστει τιμώντάς σε.

Ο Οίκος

Ακαταλήπτω σου χειρί, καί σθένει απορρήτω, τήν σήν νύν Εκκλησίαν ουρανώσας Οικτίρμον, έδειξας όντως φαεινούς τούς δύω φωστήρας, μεγίστους τε καί τερπνούς, τόν κόσμον καταυγάζοντας, σύν Αθανασίω τώ πανσόφω, Κύριλλον τόν θείον. Ταίς αυτών ούν ικεσίαις, εξάρας τήν νύκτα, εχθρών πάσαν αχλύν διάλυσον Σώτερ, καί φωτί τώ φρικτώ τών πιστών τά πλήθη καταύγασον, πρός τό κράζειν καί βοάν σοι. Σώσον Οικτίρμον, τούς

πίστει τιμώντάς σε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών εν αγίοις Πατέρων ημών Αθανασίου καί Κυρίλλου, Πατριαρχών Αλεξανδρείας.

Στίχοι

Αθανάσιον καί θανόντα ζήν λέγω.
Οι γάρ δίκαιοι ζώσι καί τεθνηκότες.
Φυγής Κυρίλλου σήμερον μνήμην άγει,
Αλλ' ου τελευτής τής αειμνήστου κτίσις.
Τάρχυσαν ογδοάτη δεκάτη νέκυν Αθανασίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδούλης.

Στίχοι

Τήν θεοδούλην εκ ξίφους τεθνηκέναι,
Δούλοι Θεών κρίνουσι τών ψευδωνύμων.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Ξένη πυρί τελειούται.

Στίχοι

Ο Χριστός ήλθεν πύρ βαλείν εις τήν γήν πάλαι,
Ξένη τρέφουσα καρτερεί τό πύρ ξένως.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αθανασίου

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ομότιμον σύνθρονον, Πατρί τόν Λόγον, μονογενή τε Υιόν, ορθοδόξως κηρύξας, αθανασίας Πάτερ επώνυμε, αύθις διδάσκεις, τό Πνεύμα Γεννήτορι, καί τώ Υιώ συμφυές καί Ομοούσιον.

Διδάσκαλον κήρυκα, ιεροφάντην τού τρισηλίου φωτός, διαγγέλλοντα πάσιν, ορθοδοξίαν μέχρι τερμάτων τής γής, ευσεβείας ορών ο γεννήτωρ σε, τούς πειρασμους κατά σού επανετείνετο.

Οι κίνδυνοι άπειροι, ούς έτλης Μάκαρ αγωνιζόμενος, υπέρ τής ευσεβείας, οι στέφανοι δέ ωσαύτως άπειροι, καί γάρ αδάμας υπήρχες τοίς παίουσι, πρός δέ σαυτόν, ως μαγνήτις είλκες άπαντας.

Ξενίζοντα δόγματα, αλλότριά τε τή Εκκλησία Χριστού, εξορίσας Τριάδα εθεολόγησας υποστάσεων, θεότητος δέ μονάδα, ή έψαλλες. Ευλογητός ο

Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Μαρίαν τήν άχραντον, καί παναγίαν ανευφημήσωμεν, διά ταύτης γάρ χάρις, ημίν πηγάζει τών υπέρ νούν δωρεών, ως εκ χειμάρρου τής θείας νύν χρηστότητος, ήν ευσεβεί λογισμώ, νύν μακαρίζομεν

Τού Κυρίλλου

Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι

Εν τώ Σιναίω, ακρωτηρίω πάλαι γνόφον εισδύς, Νόμον είλε μάκαρ Κύριλλε, ο Μωσής αναιρούντα τόν τού γράμματος, σύ δέ ανέπτυξας, τό κεκρυμμένον κάλλος τού Πνεύματος.

Νομοθεσίας, δι' αινιγμάτων ως νηπίοις τό πρίν, Πάτερ δεδομένης κάλυξι καλυπτά, ώσπερ ρόδα τά νοήματα, σύ απεκάλυψας, ερμηνεύσας τούς τύπους σαφέστατα.

Θεοκηρύκων, καί θεολήπτων τά δυσέφικτα, τεύχη Προφητών τή χάριτι εμπνευσθείς, τού εκείνους εμφορήσαντος, Πνεύματος Κύριλλε, ειλικρινώς ημίν διεσάφησας.

Εν ασυγχύτω, ενώσει θεία καί ατμήτω σαφώς, Πάτερ διαιρέσει τρείς μέν θεολογών, υποστάσεις έφης Κύριλλε, απαραλλάκτους δέ, έν ουσία μιά καί θεότητι.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ εν γυναιξί, πανάμωμε Δέσποινα.

Καταβασία

Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τού Αθανασίου

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ιεραρχών αγλάϊσμα, ευκλεές Αθανάσιε, στύλε τού φωτός, τής Εκκλησίας έρεισμα, Τριάδος υπέρμαχε, θεολογίας σάλπιγξ χρυσή, βίου τε μονήρους, ακριβής νομογράφε, ημίν συνεορτάζοις, Ιερείς καταρτίζων, λαούς πιστούς προσάγων, Χριστώ εις τους αιώνας.

Αθανασίας γέγονας, σύ τώ όντι φερώνυμος, τούς γάρ πρακτικούς, τώ λόγω υπερήλασας, δοκίμους εν λόγω δέ, δι' ακριβείας βίου νικών, τούς εν αμφοτέροις, υπερβέβηκας άκρους, διό ανυπερβλήτω, αρετή διαλάμψας, αθάνατον εκτήσω, τήν μνήμην εις αιώνας.

Σύ λαμπροτέραν έδειξας, Μυστιπόλε θεόληπτε, τήν ιεραρχίαν, τοίς γενναίοις άθλοις σου, τήν πλάνην εξώρισας, ταίς σαίς υπερορίαις πυκνώς, υπέρ τής Τριάδος, ήν κηρύττων εβόας, Πατέρα προσκυνείτε, Υιόν θεολογείτε, τό Πνεύμα ανυμνείτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Φωτός αδύτου γέγονας, ενδιαίτημα Πάναγνε. Φώς γάρ τοίς εν σκότει, καί σκιά γεγέννηκας, φωτίζον τά σύμπαντα, θεογνωσίας χάριτι, ώ ακαταπαύστως, οι πιστοί μελωδούμεν. Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Κυρίλλου

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Ως κύμα θαλάσσης αληθώς, εν σοί εξέβλυσεν, η τής σοφίας πηγή, καί γάρ αέναοι έρρευσαν, ποταμοί εκ τής κοιλίας σου, Πάτερ δογμάτων ευσεβών, καθως προέφη Χριστός, υπερβαίνει ψάμμον γάρ, τεύχη τά σά τά θεόλεκτα.

Νομεύς καί διδάσκαλος σοφός, τής Εκκλησίας δειχθείς, τάς δύω Κύριλλε, σαφώς ανέπτυξας Όσιε, Διαθήκας, ως γάρ άγκυραν, καί πατρικόν κλήρον τούς σούς, έχουσα λόγους βοά. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λόγου σαρκωθέντος δι' ημάς, τού παντεχνήμονος, σύ τήν απόρρητον, διδάσκεις ένωσιν Κύριλλε, αδιαίρετον ασύγχυτον, τάς εφ' εκάτερα ροπάς, ίσως εκκλίνας βοών. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μαρία Κυρίου τού παντός, κυριευθείσάν μου, τήν παναθλίαν ψυχήν, τοίς τής σαρκός δεινοίς πάθεσι, καί αισχίστοις πλημμελήμασι, σύ ελευθέρωσον τή σή, δυνάμει τή κραταιά, καί παράσχου, λύσιν πταισμάτων, καί δόξαν ακήρατον,

Καταβασία

Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αθανασίου

Ωδή θ'

«Εξέστη επί τούτου ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα

τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξέλαμψεν ο βίος ως αστραπήεξεχύθη δέ πάτερ ο φθόγγος σου, ώς περ βροντή, πάσιν, ούς ο ήλιος εφορά, εξ ουρανού γάρ έσχη κας, άνωθεν τήν έμπνευσιν αληθώς, διό ουκ έσβεσέ σου, ο πρόξενος τής λήθης, τήν μνήμην τάφος Αθανάσιε.

Φωτί τώ τρισηλίω καί τριφεγγεί, τηλαυγέστερον νύν ελλαμπόμενος, τοίς υμνηταίς, σού αντανακλάσεις αυγοειδείς, διαφανές ως έσοπτρον, άνωθεν εκπέμπεις ηλιακάς, καί σοί συστήσαις Μάκαρ, κάν μέγα καί εξόχως, υπέρ αξίαν τό αιτούμενον.

Υμνούντες δυσωπούμέν σε εκτενώς, Υπέρ τής Εκκλησίας ικέτευε, διά Σταυρού νίκας δωρηθήναι τώ βασιλεί, τή ορθοδόξω Πίστει τε, κράτος καθ' αιρέσεων δυσμενών ημίν δέ σωτηρίαν, ειρήνην τε τώ κόσμω, εν τή σή μνήμη Αθανάσιε.

Θεοτοκίον

Σωτήρα ως τεκούσα καί Λυτρωτήν, σωτηρίας με Κόρη αξίωσον, επιτυχείν, Πάναγνε πταισμάτων μου τάς σειράς, ταίς σαίς πρεσβείαις λύσασα, πάντα γάρ ως θέλεις νύν κατορθοίς, ως φέρουσα εν κόλποις, τόν πάντων Βασιλέα, τόν αγαθότητι ασύγκριτον.

Τού Κυρίλλου

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Υψωμα Χριστού κατεπαρθέν τής γνώσεως, καί τής τούτου Θεομήτορος, Κύριλλε άπαν κατά κράτος, καθείλες Νεστορίου τήν άθεον, υιών δυάδα ωσαύτως καί σύγχυσιν, τών Ακεφάλων τήν τών φύσεων.

Ρώσει τών φρενών καί φωτισμώ τής χάριτος, τήν Τριάδα ομοούσιον, τόν τε Υιόν σεσαρκωμένον, Θεόν θεολογήσας Μακάριε, οφθείς τε τής Θεοτόκου υπέρμαχος, εν τοίς υψίστοις νύν δεδόξασαι.

Άνωθεν ημάς σούς υμνητάς αοίδιμε, εποπτεύοις Πάτερ ίλεως, Άνακτι νίκας σταυροφόρω, βραβεύων καί υψών ταίς πρεσβείαις σου, τών Ορθοδόξων τό κέρας φαιδρύνων τε, τούς τήν σήν μνήμην μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον

Στειρεύουσαν θείων αρετών πανάχραντε, Θεοτόκε τήν καρδίαν μου, δείξον Παρθένε καρποφόρον, εκ στείρας η τεχθείσα βουλήματι, τού πάντα μεταποιούντος τώ πνευματι, ίνα υμνώ σε τήν Πανύμνητον.

Καταβασία

Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν.

Εξαποστειλάριον
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν
Τής υπερθέου πάνσοφοι, ανεδείχθητε μύσται, Τριάδος καί υπέρμαχοι, Αθανάσιε μάκαρ, καί Κύριλλε θεοφάντορ, Άρειον καθελόντες, καί σύν αυτώ Σαβέλλιον, καί Νεστόριον αύθις, τόν δυσσεβή, καί σύν τούτοις άπασαν άλλην πλάνην, τών δυσσεβών αιρέσεων, Ιεράρχαι Κυρίου.
Θεοτοκίον όμοιον
Όρος Θεού πανάγιον, καί λυχνίαν καί στάμνον, καί κιβωτόν καί τράπεζαν, ράβδον τε καί πυρειον, καί θείον θρόνον καί πύλην, καί ναόν καί παστάδα, υμνήσωμεν θεόφρονες, τήν αγνήν καί Παρθένον, εξ ής Θεός, σαρκωθείς ατρέπτως, καί υπέρ φύσιν, εθέωσε τό προσλημμα, απορρήτω ενώσει.

Εις τούς Αίνους ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων
Δεύτε φιλέορτοι πάντες πανηγυρίσωμεν, τήν μνήμην τών ενδόξων, Διδασκάλων τιμώντες, εν Πνεύματι γάρ θείω καθείλον οφρύν, ακαθέκτων αιρέσεων, καί θεοφθόγγοις διδάγμασι τήν Χριστού, Εκκλησίαν υπεστήριξαν.

Ορθοδοξίας ακτίσι περιλαμπόμενοι, οι νοητοί αστέρες, υπερηύγασαν λόγοις, ο μέν γάρ τήν Αρείου θεοστυγή, γλωσσαλγίαν εφίμωσεν, ο δέ Νεστόριον αύθις καί εμμανή, καταβέβληκε Σαβέλλιον.

Τήν Ιεράν Ξυνωρίδα τών Διδασκάλων ημών, τούς ζηλωτάς Κυρίου, ευφημήσωμεν ύμνοις, Κύριλλον τόν θείον, φλόγα πυρός, καί στερρόν Αθανάσιον, εν ουρανοίς γάρ συνόντες υπέρ ημών, τώ Θεώ αεί πρεσβεύουσι.

Ταίς ικεσίαις τών θείων Ιεραρχών σου Χριστέ, επίσκεψαι εξ ύψους, εκλογάδα σου ποίμνην, εν μέσω νεμομένην λύκων δεινών, ών τά θράση κατάβαλε, ού γάρ επαύσατο έτι καί νύν ιδού, τών αιρέσεων τά σκάνδαλα.
Δόξα... Ήχος πλ. α'
Δεύτε φιλεόρτων τό σύστημα, δεύτε τών Πιστών η ομήγυρις, δεύτε ορθοδόξων χορείαι, άσμασιν εγκωμίων στέψωμεν, τήν αεισέβαστον δυάδα τών Διδασκάλων ημών, ούτοι γάρ πάντα ζόφον κακίστης αιρέσεως, πάσαν απάτην τών δυσμενών, νεανικώς καθελόντες, τή αηττήτω τού Πνεύματος ισχύϊ, τόν κόσμον κατηύγασαν, θεογνωσίας ελλάμψεσι, καί νύν πρεσβεύουσιν υπέρ ημών, τών εν πίστει τελούντων τήν μνήμην αυτών.
Καί νύν... Θεοτοκίον
Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά καί εκ τών Κανόνων Ωδή γ' καί ς'.

Αρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μακαρίου τού Αιγυπτίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Τής μακαριότητος, τής υπέρ νούν ορεγόμενος, ελογίσω θεσπέσιε, τρυφήν τήν εγκράτειαν, τήν πτωχείαν πλούτον, τήν ακτημοσύνην, περιουσίαν αληθή, καί ευδοξίαν τήν μετριότητα, διό καί τής εφέσεως, τής κατά γνώμην επέτυχες, εν σκηναίς αυλιζόμενος, τών Αγίων Μακάριε.

Δρόμον τής ασκήσεως, απεριτρέπτως τετέλεκας, καί τήν πίστιν τετήρηκας, εντεύθεν καί στέφανον, εκομίσω Πάτερ, τής δικαιοσύνης, όν σοι ητοίμασε Χριστός, ο κατ' αξίαν νέμων τά έπαθλα, καί γέρα χαριζόμενος, καί τήν τών πόνων αντίδοσιν, ών καί νύν ημάς δρέψασθαι, θεοφόρε δυσώπησον.

Πάσαν ηδυπάθειαν, υποπιάζων τό σώμά σου, απηρνήσω θεόσοφε, πικραίνων τήν αίσθησιν, εγκρατείας πόνοις, καί σκληραγωγίαις, υπομονή τε πειρασμών, καί καρτερία τών περιστάσεων, ανθ' ών τήν ατελεύτητον, αντιλαμβάνεις απόλαυσιν, καί τρυφήν αδιάδοχον, καί χαράν ανεκλάλητον.

Δόξα... Ήχος πλ. α' Ανατολίου

Ευφραίνου Αίγυπτος, ανθήσασα τοιούτον πολιούχον, τόν εν μακαρίοις Μακάριον. Ούτος γάρ τή σοφία τού Αγίου Πνεύματος καταγλαϊσθείς, πάσαν άσκησιν, τή εναρέτω πολιτεία αυτού, υπερηκόντισεν. Αυτόν καί ημείς, μεσίτην προσάγοντες, αιτούμεν δυσωπείν τόν Χριστόν, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Κύριε, εί καί κριτηρίω παρέστης

Ίδε μου, τής συντετριμμένης καρδίας, τούς στεναγμούς Θεονύμφευτε, πρόσδεξαι Παρθένε Μαρία, καί μή απώση πανάμωμε, τάς τών χειρών μου Αγνή, επάρσεις ως φιλάγαθος, ίνα υμνώ καί μεγαλύνω, τήν μεγαλύνασαν τό γένος ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άρνα σε, ότε η αμνάς καί Παρθένος, πρός σφαγήν κατεπειγόμενον, έβλεψε, σύν δάκρυσι Λόγε, ηκολούθει καί εκραύγαζε. Πού σπεύδεις τέκνον εμόν, συνέλθω σοι γλυκύτατε, ου γάρ φέρω μή οράν σε, Ιησού μου πολυέλεε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών Δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας; Παρρησίαν έχων πρός Κύριον, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι Χαίρε λύχνε πάμφωτε, ηλιακών λαμπηδόνων, λαμπροτέρα Δέσποινα. Χαίρε λύσις άχραντε, τής αρχαίας αράς, η ελπίς Δέσποινα, τών απηλπισμένων, η ανάκλησις τού γένους ημών. Χαίρε παλάτιον, τού Παμβασιλέως λαμπρότατον, τό όρος τό πιότατον, εξ ού ο Λυτρωτής προσελήλυθε. Χαίρε Θεού Λόγου, λαμπάδιον τό θείον καί τερπνόν. Χαίρε λυχνία ολόφωτε. Χαίρε θρόνε πύρινε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ρομφαία ως έφησεν, ο Συμεών τήν καρδίαν, τήν σήν διελήλυθε, Παναγία Δέσποινα, ότε έβλεψας, τόν εκ σού λάμψαντα, απορρήτω λόγω, υπ' ανόμων ως κατάκριτον, Σταυρώ υψούμενον, όξος καί χολήν τε γευόμενον, πλευράν δέ ορυττόμενον, χείράς τε καί πόδας ηλούμενον, καί οδυρομένη, ωλόλυζες βοώσα μητρικώς. Τί τούτο τέκνον γλυκύτατον, τό καινόν μυστήριον.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τής ερήμου πολίτης καί εν σώματι Άγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών Μακάριε, νηστεία αγρυπνία προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσούντας, καί τάς ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σού πάσιν ιάματα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν. Οι δύο Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Τόν πανάριστον εν ασκηταίς Μακάριον κυδαίνω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Χοροί Ισραήλ, ανίκμοις ποσί, πόντον ερυθρόν, καί βυθόν διελάσαντες, αναβάτας τριστάτας, δυσ μενείς ορώντες, εν αυτώ υποβρυχίους, εν αγαλλιάσει έμελπον. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Τώ θείω φωτί λαμπόμενος, καί σύν τοίς Αγγέλοις, Πάτερ νύν συναυλιζόμενος, ταίς πρεσβείαις σου σώζε, τούς επιτελούντας τήν πανιερόν σου μνήμην, εν

αγαλλιάσει βοώντας. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Οδόν πρός ζωήν στελλόμενος, αμεταστρεπτί, ταύτην Παμμάκαρ διήνυσας, εκφυγων τούς θορύβους, καί τάς τών δαιμόνων ταραχάς διεσκέδασας, εν αγαλλιάσει κραυγάζων. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Νεκρώσας σαρκός τό φρόνημα, ταίς ασκητικαίς, σού παλαίστραις τώ θείω Πνεύματι, καί τή τούτου δυνάμει, εν κυβερνώμενος θεία αγαλλιάσει εβόας. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Πάντα τά τερπνά κατέλιπες, τήν διηνεκή, αγαπήσας Πάπερ τερπνότητα, εν τώ οίκω Κυρίου, ένθα ήχος τών ειλικρινώς εορταζόντων, καί αγαλλιάσει βοώντων. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Άχρονον υιόν ανάρχου Πατρός, σάρκα δι' ημάς, τούς ανθρώπους Αγνή γενόμενον, εν γαστρί συλλαβούσα, υπό χρόνον τούτον, τέτοκας ενερμηνεύτως, ώ καί γεγηθότες βοώμεν. Άσωμεν τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ωδή γ'

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Νόμω υποκύψας Πνεύματος, ού τή πανοπλία, περιφραξάμενος Όσιε, ου τώ νόμω τής αμαρτίας, τήν προαίρεσιν υπέκλινας.

Άνω πρός Θεόν τό φρόνημα, έχων θεοφόρε, τά επί γής καταλέλοιπας, διά πόνων τής εγκρατείας, ανενδότως κουφιζόμενος.

Ρήξας τά δεσμά τής φύσεως, τή υπερφυεί, καί καθαρά πολιτεία σου, θεοφόρε τών υπέρ, φύσιν, εκομίσω τήν ενέργειαν.

Ίνα τώ Θεώ Μακάριε, εν αταραξία, προσομιλήσης επ' έρημον, κατοικήσαι Πάτερ προείλω, τών θορύβων μακρυνόμενος.

Θεοτοκίον

Σώσαι βουληθείς τόν άνθρωπον, ο διαφερόντως, ως ευεργέτης φιλάνθρωπος, τήν σήν μήτραν απεριγράπτως, Θεομήτορ κατεσκήνωσεν.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ασκήσεως πυρί, ως χρυσός εν καμίνω, Σοφέ δοκιμασθείς, οβρυζότερος ώφθης, διό πρός ουράνια, μετηνέχθης βασίλεια, όθεν πίστει σε, ανευφημούντες βοώμεν. Χάριν έλεος, καί ιλασμόν τών πταισμάτων, ημίν

Πάτερ αίτησαι.

Δόξα... Καί νύν...Θεοτοκίον

Ο δήγησον ημάς, εν οδώ μετανοίας, εκκλίνοντας αεί, πρός κακών ανοδίας, καί τόν υπεράγαθον, παροργίζοντας Κύριον, απειρόγαμε, ευλογημένη Μαρία, καταφύγιον, απεγνωσμένων ανθρώπων, Θεού ενδιαίτημα.

Η Σταυροθεοτοκίον ὁμοιον

Η άσπιλος Αμνάς, τόν Αμνόν καί Ποιμένα, κρεμάμενον νεκρόν, επί ξύλου ορώσα, θρηνούσα εφθέγγετο, μητρικώς ολολύζουσα. Πώς ενέγκω σου, τήν υπέρ λόγον Υιέ μου, συγκατάβασιν, καί τά εκούσια πάθη; Θεέ υπεράγαθε.

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Τόν φθειρόμενον αυτίκα, παλαιότατον άνθρωπον, εξεδύσω Πάτερ, σύν τής αμαρτίας τοίς πάθεσι, δι' εγκρατείας ευτόνως ενεδύσω δέ, τόν καινούμενον, κατά Χριστόν πανσεβάσμιε.

Ολαμπρότατός σου βίος, ως κανών ακριβέστατος, διά πάσης Πάτερ, θείας αρετής αναδέδεικται, εν προσευχαίς καί νηστείαις, αγρυπνίαις τε, καί δεήσεσι, ταίς πρός Χριστόν τόν φιλάνθρωπον.

Νυσταγμόν τοίς σοίς βλεφάροις, θεοφόρε ουκ έδωκας, έως ότου Πάτερ, οίκον σεαυτόν απετέλεσας, τώ παντεπόπτη Δεσπότη ωραιότατον, πρός όν έκραζες, δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Εν νεότητι τό σώφρον, εν τώ γήρει τήν σύνεσιν, εν παντί δέ βίω, τό καρτερικόν καί μακρόθυμον, καί τήν πρός πάντας αγάπην επιδέδειξαι, τούς κραυγαζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντας Παναγία, τούς ανθρώπους εζώωσας, πεπτωκότας τούτους, πρός διαφθοράν εξανέστησας, τόν Ζωοδότην τεκούσα τόν λυτρούμενον, τούς κραυγάζοντας. Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Ωδή ε'

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών πταισμάτων, λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Αναπετάσας Όσιε, ψυχής τό νοερόν, καί τάς αισθήσεις σοφώς κυβερνήσας, γέγονας ναός ηγιασμένος, τώ Θεώ καί πανίερος.

Σκολιωτάτου δράκοντος, μαράνας μηχανάς, καί τάς εκείνου πικράς μεθοδείας, ήμβλυνας αεί τώ θείω Νόμω, τήν ψυχήν ρυθμιζόμενος.

Κατακοσμήσας Όσιε, ψυχής τό νοερόν, καί ηγεμόνα τόν νούν καταστήσας, έσχες τόν Χριστόν ηνιοχούντα, πρός πορείαν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Η Παρθένος έτεκε, τόν άχρονον Υιόν, νομοθετούντα τοίς πάσιν αγνείαν, καί τό καθαρόν τής ευσεβείας, τοίς εν γή καταγγέλλοντα.

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Τήν έρημον, κατοικήσαι προθύμως ηγάπησας, θεοφόρε, εν αυτή τόν Θεόν προσδεχόμενος, τόν ρυόμενόν σε, καί τηρούντα τά σά διαβήματα.

Ακλόνητος, εν ασκήσει θεόφρον διέμεινας, μέχρι τέλους, διασώζων τήν ταύτης ακρίβειαν, δι' ής τής αφράστου, ηξιώθης καί θείας ελλάμψεως

Ισάγγελον, επί γής πολιτείαν εβίωσας, ισαγγέλου, καί τιμής επαξίως τετύχηκας, μετά τών Αγγέλων, τώ τών πάντων Θεώ παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Συνέλαβες, εν γαστρί Θεομήτορ τόν άναρχον, Θεόν Λόγον, δι' ημάς τούς ανθρώπους γενόμενον, καθ' ημάς ατρέπτως, εν δυσί γνωριζόμενον φύσεσιν.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης, Ιωνάς εν τώ κήτει δεόμενος. Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών Δυνάμεων».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Εν τώ οίκω Κύριος, τής εγκρατείας, αληθώς σε έθετο, ως περ αστέρα απλανή, φωταγωγούντα τά πέρατα, Πάτερ Πατέρων, Μακάριε Όσιε.

Ο Οίκος

Τόν τού Κυρίου εραστήν, τών Μοναστών τό κλέος, θαυμάτων τόν ταμίαν, Μακάριον τόν μέγαν, ανευφημήσωμεν πιστώς, ούτος γάρ τώ φέγγει τών αγώνων αυτού, ως ήλιος εξέλαμψε, φωτίζων τούς εν σκότει υπάρχοντας παθών καί αμαρτίας, καί εκδιώκων τών δαιμόνων τήν ζοφεράν πλάνην ανενδότως. Διό καί ποταμούς πλουσίων θαυμάτων, ως εκ κρήνης λογικής εκβλύζων, πάντων τας ψυχάς ρωννύει τών εκβοώντων. Πατέρων Πάτερ, Μακάριε' Όσιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Όσίου Πατρός ημών Μακαρίου τού Αιγυπτίου καί αναχωρητού, καί τού Οσίου Μακαρίου τού Αλεξανδρέως.

Στίχοι

Θανούσα θείων η δυάς Μακαρίων,
Ζωής μετέσχε τής μακαριωτάτης.
Γήν μακάρων λάχον εννεακαιδεκάτη Μακάριοι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αγίας Μάρτυρος Ευφρασίας.

Στίχοι

Ψεύδει σοφώ φυγούσα σαρκός τήν ύβριν,
Αθλείς αληθώς εκ ξίφους Ευφρασία.

Τή αυτή ημέρα, η εις τόν Ναόν τών αγίων Αποστόλων Ανακομιδή τού Λειψάνου τού εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου τού θεολόγου.

Στίχοι

Έχει νεκρόν σόν η καλή μετοικία,
Καλώ γάρ, ως σύ, τούς Αποστόλους Πάτερ.

Τή αυτή ημέρα, τελείται η ανάμνησις τού εν Νικαία μεγίστου θαύματος, ότε ο Μέγας Βασίλειος διά προσευχής ανέωξε τάς πύλας τής Καθολικής Εκκλησίας καί παρέθετο αυτήν τοίς Ορθοδόξοις.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οδιασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερόμνητε Κύριε, ο Θεός, ο τών Πατέρων ευλογητός εί».

Μετά τής άνωθεν ροπής, καί τής τού Θεού βοηθείας, τούς δυσμενείς καταβαλών, νικηφόρος κραυγάζων γεγένησαι. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Ανακαθάρας τήν αχλύν, τήν εκ τών παθών γενομένην, τής απαθείας τώ φωτί, κατηυγάσθης κραυγάζων Μακάριε. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Καταφαιδρύνας τήν ψυχήν, ταίς τών αρετών ευπρεπείαις, ωραίος κάλλει τώ Θεώ, γεγονώς εμελώδεις γηθόμενος. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ανακαλούμενος ημάς, αιχμαλωτισθέντας Παρθένε, πρός ο περ ήμεν εν αρχαίς, εν γαστρί σου σκηνώσας σεσάρκωται, ο φιλάνθρωπος Κύριος, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογημένος.

Ωδή η'

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ρήματα ζωής τής αιωνίου, Παμμάκαρ εν τή καρδία σου δεξάμενος, σάρκα κατεμάρανας, κόσμω τεθανάτωσαι, καί ζωηφόρον νέκρωσιν, αμφιασάμενος, Τόν Κύριον υμνείτε Κραυγάζεις, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ίλεων γενέσθαι θεοφόρε, τόν μόνον αγαθοδότην καθικέτευε, τοίς τήν σήν πανίερον, μνήμην ροτάζουσιν, αμαρτημάτων άφεσιν, τούτοις αιτούμενος. Τόν Κύριον υμνείτε βοώσι, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νεύσει πρός Θεόν αδιαλείπτω, προσέχων καί τής εκείθεν επιλάμψεως, αίγλην εισδεχόμενος, φώς αντανακλώμενον, διαφανές ως έσοπτρον, πέμπεις τοίς ψάλλουσιν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Κλίμακα πρός ύψος τεταμένην, εφ' ής περ εστηριγμένος ώφθη Κύριος, Πάτερ αναβέβηκας, θείαις αναβάσεσιν, αεί προκόπτων Όσιε, έως κατέλαβες, Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υμνούμέν σε Κεχαριτωμένη, Θεόν γάρ ημίν σεσαρκωμένον τέτοκας, όθεν Θεοτόκον σε, πάντες ονομάζομεν, τήν θεοδόχον τράπεζαν, τήν καλλονήν Ιακώβ, Τόν Κύριον υμνείτε βοώντες, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν ψάλλειν εδίδαξε. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Δάκρυσι μέν, τοίς ασκητικοίς τήν άρουραν, τής καρδίας σου κατήρδευσας, χαίρων δέ πάτερ θεοφόρε, νύν εν αγαλλιάσει τά δράγματα, συλλέγεις τών αγώνων τά έπαθλα, όθεν σε πάντες μακαρίζομεν.

Άδυτον, ανέτειλέ σοι φώς, αϊδιος ευφροσύνη υπεδέξατο, ένθα χορεύων, σύν Αγγέλοις περί τόν Βασιλέα καί Κύριον, τών πίστει επιτελούντων τήν μνήμην σου, μέμνησο Πάτερ παμμακάριστε.

Νόμον Πάτερ, τόν αθλητικόν ηγώνισαι, προσηκόντως καί νενίκηκας, όθεν σε δόξης τώ στεφάνω, ο μόνος ευεργέτης τετίμηκε, καί θείας φωτοφανείας ηξίωσε, καί μακαρίων απολαύσεων.

Θεοτοκίον

Ως πάντων, κτισμάτων Ποιητήν γεννήσασα, Θεομήτορ υπερβέβηκας, πάσαν τήν κτίσιν θεία δόξη, καί τή αγιωσύνη καί χάριτι, καί πάσι τής αρετής

προτερήμασιν, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Αγγελικόν τόν βίον, ποθών εμάκρυνας σαυτόν, εν ταίς ερήμοις καί πάθη, καθυποτάξας τής σαρκός, ισάγγελος ανεδείχθης, Πατήρ ημών θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Τή κραταιά σου σκέπη, από εχθρών επιβουλής, ημάς Αγνή τούς σούς δούλους, φύλαττε πάντας αβλαβείς, σέ γάρ κεκτήμεθα μόνην, καταφυγήν εν ανάγκαις.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'

Έλαμψαν τά καλά έργα σου, ως ήλιος, επί τής γής καί εν ουρανώ, Χριστού θεράπων Μακάριε, ορθοδόξως γάρ εκήρυξας ημίν, τήν αληθή καί αμώμητον Πίστιν Χριστού, διό ικέτευε Όσιε Πάτερ, εν τή μνήμη σου θεοφόρε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ως πρεσβείαν ακοίμητον, καί παράκλησιν έμμονον, κεκτημένη Πάναγνε πρός τόν Κύριον, τούς Πειρασμούς καταπράϋνον, τά κύματα κοίμισον, τής αθλίας μου ψυχής, καί εν θλίψει υπάρχουσαν, τήν καρδίαν μου, παρακάλεσον Κόρη, δυσωπώ σε, καί χαρίτωσον τόν νούν μου, όπως αξίως δοξάζω σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αιμνόν καί Ποιμένα σε, επί ξύλου ως λεβλεψεν, Αμνάς η κυήσασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο. Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς ποδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευθυμίου τού Μεγάλου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων αψίδων, περιϊπτάμενος, δι' αρετής ενθέου, παμμακάριστε Πάτερ, υπέδυς εν τώ γνόφω, δι' ής αληθώς, ουκ εν αινίγμασιν Όσιε, αλλ' εν τή χάριτι ώφθης τή τού Θεού, τάς ελλάμψεις εισδεχόμενος. (Δίς)

Ταίς αρεταίς εκλαμπρύνας, ψυχήν καί έννοιαν, πρός ουρανόν μετήχθης, εις Χριστού βασιλείαν. Ευθύμιε τρισμάκαρ, προσφέρων αυτώ, τά τών πόνων σου δράγματα, εν ασκηταίς, σύ φωστήρ γάρ αναδειχθείς, τής αγήρω απολαύεις τρυφής.

Τό ομοούσιον όντως, Τριάς η άναρχος, Πνεύματος κατοικίαν, εν σοί αναθεμένη, λαμπρότατον φωστήρα, ανέδειξε σέ, θεοφόρε, Ευθύμιε, τών χαμαιζήλων γάρ πάντων υπεραρθείς, ουρανών οίκησιν εύρηκας.

Δόξα... Ήχος β'

Όσιε Πάτερ, εκ βρέφους τήν αρετήν επιμελώς ασκήσας, όργανον γέγονας τού αγίου Πνεύματος, καί παρ' αυτού λαβών τών θαυμάτων τήν ενέργειαν, έπεισας τούς ανθρώπους, καταφρονείν τών ηδέων, νύν δέ τώ θείω φωτί, καθαρώτερον ελλαμπόμενος, φώτισον καί ημών τάς διανοίας, Πάτερ Ευθύμιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σε μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοώντες. Χαίρε η πύλη η κεκλεισμένη, δι' ής ηνοίγη ανθρώποις, ο πάλαι Παράδεισος.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δόλους τών πονηρών, δαιμόνων θριαμβεύσας, τή τού Σταυρού δυνάμει, ετράνωσας τήν δόξαν, Χριστού Πάτερ Ευθύμιε.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Ήρθης ως Ηλιού, εν άρματι πυρίνω, καί συνεκράθης μάκαρ, αμέσως τή Τριάδι, Ευθύμιε παγκόσμιε.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Φέρων εν ταίς χερσί, σού Πάτερ τού Κυρίου, Σταυρόν τά τών δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Ευθύμιε ηφάνισας.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον ὁμοιον

Χαίρε η τήν χαράν, τού κόσμου δεξαμένη, Χριστόν τόν ζωοδότην, καί παύσαντα τήν λύπην, Παρθένε τής Προμήτορος.

Απολυτίκιον

Ήχος δ'

Ευφραίνου έρημος η ου τίκτουσα, ευθύμησον η ουκ ωδίνουσα, ότι επλήθυνέ

σοι τέκνα, ανήρ επιθυμιών τών τού Πνεύματος, ευσεβεία φυτεύσας, εγκρατεία εκθρέψας, εις αρετών τελειότητα. Ταίς αυτού ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, ειρήνευσον τήν ζωήν ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού Μακάριος ανήρ.

Εις δέ το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάτερ Ευθύμιε τόν σόν, τόκον προκατήγγειλε, σταλείς ουράνιος Άγγελος, ως τού βλαστήσαντος, εκ νηδύος στείρας, Ιωάννου, τοότου γάρ, εδείχθης ζηλωτής εκμαγείόν τε, ακτήμων άοικος, βαπτιστής καί ορεσίτρορος, υπερλάμψας, τοίς απείροις θαύμασι.

Πάτερ Ευθύμιε καρπός, έφυς μέν στειρώσεως, αλλ' ώφθης όντως πολύγονος, εκ γάρ τού σπέρματος, τού πνευματικού σου, Μοναστών πεπλήρωται, η έρημος η πρίν αδιόδευτος, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Ευθύμιε ο σός, βίος ανυπέρβλητος, η Πίστις όντως ορθόδοξος, καί γάρ εκ πράξεων, πρός υψηλοτάτην, θεωρίαν ήλασας, σοφίας ενδιαίτημα, εν δύω φύσεσιν, ένα σέβων τής Τριάδος Χριστόν, ώ πρεσβεύεις, υπέρ τών ψυχών ημων.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος δ'
Ο εξ υψίστου κληθείς

Ο εκ νηδύος μητρός ηγιασμένος, ότε τό παντέφορον όμμα τήν πρόθεσιν, καί τήν ροπήν πρός τά κρείττονα, επειγομένην, ανεπιστρόφως σού προεώρακε, τότε Παμμακάριστε, δώρον θεόσδοτον, τής ευθυμίας φερώνυμον, μεμηνυκός σε, τήν τών φυσάντων λύει κατήφειαν, όθεν εκ βρέφους προηγμένος, τώ ευεργέτη Θεώ ευηρέστησας, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ο χαρισμάτων ενθέων πεπλησμένος, σέ ως ακηλίδωτον, έσοπτρον Πάτερ ευρών, Χριστός τών θείων εμφάσεων, λαμπράς οικείου, μαρμαρυγάς φωτός σοι εξήστραψεν, εντεύθεν ιάσεων, άφθονος ώφθης πηγή, διατροφή τε λιμώττουσι, καί τών διψώντων, δι' επομβρίας άρδων τήν έφεσιν, τάς ψυχικάς δέ διαθέσεις ορών, σού τώ λόγω σοφώς εβελτίους Θεώ, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαιτάς ψυχάς ημών.

Ο θεωρία καί πράξει διαλάμψας, σού ο μέν ισάγγελος βίος κανών αρετής, καί χαρακτήρ ακριβέστατος, τών αιρουμένων, Θεώ λατρεύειν εν τελειότητι, ο σός δέ θεόσοφος λόγος Ευθύμιε, Τριάδα σέβειν εδίδαξε, Χριστόν δέ ένα, εν δύω φύσεσι γνωριζόμενον, καί τάς Συνόδους ισαρίθμους, τή τετρακτύϊ τών Ευαγγελίων Χριστού, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος γ'

Αφιερωθείς τώ Θεώ εκ κοιλίας μητρικής, ως άλλος Σαμουήλ, Πάτερ Ευθύμιε, φερωνύμως γέγονας, ευθυμία τών πιστών, Μοναζόντων βακτηρία, καί εδραίωμα, τού Αγίου Πνεύματος καθαρόν οικητήριον. Αίτησαι ημίν τοίς τιμώσί σε τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πώς μή θαυμάσωμεν, τόν θεανδρικόν σου τόκον Πανσεβάσμιε;πείραν γάρ ανδρός μή δεξαμένη Πανάμωμε, έτεκες απάτορα Υιόν εν σαρκί, τόν πρό αιώνων εκ Πατρός γεννηθέντα αμήτορα, μηδαμώς υπομείναντα τροπήν, ή φυρμόν, ή διαίρεσιν, αλλ' εκατέρας ουσίας τήν ιδιότητα, σώαν φυλάξαντα. Διό Μητροπάρθενε Δέσποινα, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς τών ορθοδόξως, Θεοτόκον ομολογούντων σε.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1-9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ου μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται. Ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ώς ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας, οι πεποιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 5, 15-23 & 6, 1-3)

Δίκαιοι εις τόν αιώνα ζώσι, καί εν Κυρίω ο μισθός αυτών, καί η φροντίς αυτών παρά Υψίστω. Διά τούτο λήψονται τό βασίλειον τής ευπρεπείας, καί τό διάδημα τού κάλλους εκ χειρός Κυρίου, ότι τή δεξιά αυτού σκεπάσει αυτούς, καί τώ βραχίονι υπερασπιεί αυτών. Λήψεται πανοπλίαν, τόν ζήλον αυτού, καί οπλοποιήσει τήν κτίσιν εις άμυναν εχθρών. Ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνην, καί περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ανυπόκριτον. Λήψεται ασπίδα ακαταμάχητον, οσιότητα, οξυνεί δέ απότομον οργήν εις ρομφαίαν, συνεκπολεμήσει αυτώ ο κόσμος επί τούς παράφρονας. Πορεύσονται εύστοχοι βολίδες αστραπών, καί ως από ευκύκλου τόξου, τών νεφών, επί σκοπόν αλούνται, καί εκ

πετροβόλου θυμού πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι. Αγανακτήσει κατ' αυτών ύδωρ θαλάσσης, ποταμοί δέ συγκλύσουσιν αποτόμως, αντιστήσεται αυτοίς πνεύμα δυνάμεως, καί ώς λαίλαψ εκλικμήσει αυτούς. Καί ερημώσει πάσαν τήν γήν ανομία, καί η κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστών. Ακούσατε ούν, Βασιλείς, καί σύνετε, μάθετε, δικασταί, περάτων γής, ενωτίσασθε, οι κρατούντες πλήθους, καί γεγαυρωμένοι επί όχλοις Εθνών. Ότι εδόθη παρά Κυρίου η κράτησις υμίν, καί η δυναστεία παρά Υψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον, ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος ηγαπήθη, καί μεταξύ αμαρτωλών μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες, καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά.

Ιδιόμελα Ήχος γ' Γερμανού

Ευθυμείτε έλεγε, τοίς γεννήτορσιν Άγγελος Κυρίου, ότι παιδίον εκ σπλάγχνων γεννήσεται ημίν, ευθυμίας φερώνυμον, ενεφύης δέ γαστρί, φέρων αυτοίς τό επάγγελμα, καί εκ σπαργάνων τή ευχή συνανεστράφης, Πάτερ Ευθύμιε.

Ο αυτός Τού Στουδίτου

Ώ χυρωμένος τόν νούν γνώσει θεία, Πάτερ Ευθύμιε, τά παρερχόμενα παρέδραμες, μηδέν θαυμάσας τών επιγείων, εν μέν θλίψεσι μεγαλόφρων φανείς καί γενναιότατος, εν δέ ασκήσει καί ευθυμία, ταπεινός καί μέτριος, καί τού παρόντος βίου τό άστατον πέλαγος, σοφώς διαπεράσας, εις εύδιον λιμένα κατήντησας, Χριστόν ικέτευε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος β' Τού αυτού

Τών εν τώ βίω πραγμάτων κατεφρόνησας, Πάτερ Ευθύμιε ότι τήν άνω πολιτείαν επεπόθησας, πλούτον εβδελύξω, ενδυσάμενος ταπείνωσιν, τρυφήν εμίσησας, καί επεσπάσω τήν εγκράτειαν, αδικίαν απεβάλου, καί εδίωξας δικαιοσύνην, διό Πάτερ Όσιε, μνημόνευε καί ημών, εν ταίς οσίαις ευχαίς σου πρός Κύριον.

Δόξα... Ήχος δ'

Έλαμψαν τά καλά έργα σου, ως ήλιος, επί τής γής καί εν ουρανώ, Χριστού θεράπον Ευθύμιε, ορθοδόξως γάρ εκήρυξας ημίν, τήν αληθή καί αμώμητον Πίστιν Χριστού, διό ικέτευε Όσιε Πάτερ, εν τή μνήμη σου θεοφόρε, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Νεύσον παρακλήσεσι, σών οικετών Πανάμωμε, παύουσα δεινών ημών

επαναστάσεις, πάσης θλίψεως ημάς απαλλάττουσα, σέ γάρ μόνην ασφαλή, καί βεβαίαν άγκυραν έχομεν, καί τήν σήν προστασίαν κεκτήμεθα, μή αισχυνθώμεν Δέσποινα, σέ προσκαλούμενοι, σπεύσον εις ικεσίαν, τών σοί πιστώς βοώντων, Χαίρε Δέσποινα, η πάντων βοήθεια, χαρά καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον Στιχ. Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ως ευθυμίας αρχή, τής Εκκλησίας γεγονώς Πάτερ Όσιε, τή σή γάρ γεννή σει πάσας, αιρετικών τάς ορμάς, εκ Θεού προνοίας απεκρούσατο, διό σε φερώνυμον, ονομάζει Ευθύμιον. Τών ουρανίων, Ουσιών δέ τά τάγματα, χαράς έπλησας, τή τού βίου λαμπρότητι, οίς καί συναυλιζόμενος, φωτός τε πληρούμενος, καί πανολβίου καί θείας, εναπολαύων ελλάμψεως, Χριστόν νύν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τών οσίων αυτού.

Ράβδω τή τού Σταυρού στηριχθείς, τής ανομίας τούς χειμάρρους εξήρανας, χειμάρρουν τρυφής δέ θείας, καί Παραδείσου πηγήν, νοερώς Παμμάκαρ ποτιζόμενος, πηγάς σωτηρίους, εν τή ερήμω ανέδειξας, επιρροαίς δέ, θείου Πνεύματος Όσιε, πιαινόμενος, ώσπερ φοίνιξ ανέδραμες, ύψος πρός επουράνιον, καί στύλος πυρίμορφος, ώφθης θεόφρον καί πλήρης, φωτοειδούς επιλάμψεως, Χριστού, όν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Μακάριος ανήρ ο φοβούμενος τόν Κύριον.

Όντως έως σκηνής θαυματής, έως τού οίκου τού Θεού Παμμακάριστε, διήλθες αγαλλιάσει, καί ευφροσύνη ψυχής, ένθα ήχος Πάτερ εορτάζοντος, τερπνής ακουσόμενος, καί γλυκείας υμνήσεως, καί τής αφράστου, θυμηδίας καί τέρψεως, γενησόμενος, εν μεθέξει Ευθύμιε, ής μόνης εφιέμενος, τήν σάρκα ενέκρωσας, ής καί επέτυχες θεία, δικαιοσύνη κοσμούμενος, Χριστόν ικετεύων, τόν παρέχοντα τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, ουκ έδωκας ύπνον σοίς οφθαλμοίς, ουδέ τοίς βλεφάροις σου νυσταγμόν, εως ού τήν ψυχήν καί τό σώμα, τών παθών ηλευθέρωσας, καί σεαυτόν ητοίμασας, τού Πνεύματος καταγώγιον, ελθών γάρ ο Χριστός σύν τώ Πατρί, μονήν παρά σοί εποιήσατο, καί τής ομοουσίου Τριάδος, θεράπων γενόμενος, μεγαλοκήρυξ Ευθύμιε, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καί δοξάζομέν σε, οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρητον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγήν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον
Ήχος δ'
Ευφραίνου έρημος η ου τίκτουσα, ευθύμησον η ουκ ωδίνουσα, ότι επλήθυνέ σοι τέκνα, ανήρ επιθυμιών τών τού Πνεύματος, ευσεβεία φυτεύσας, εγκρατεία εκθρέψας, εις αρετών τελειότητα. Ταίς αυτού ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, ειρήνευσον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον
Τώ φωτί λαμπόμενος τώ απροσίτω, ως αστήρ εξέλαμψας, εν ταίς ερήμοις, διδαχαίς, καταφωτίζων Ευθύμιε, τούς αδιστάκτω
ψυχή προσιόντας σοι.
Δόξα... Όμοιον
Εξ Αιγύπτου ήστραψας ως εωσφόρος, καί τόν κόσμον έλαμψας, ταίς φαειναίς σου αρεταίς, ηγλαϊσμένε Ευθύμιε, πάσιν εκλάμψας, τό φώς τής ασκήσεως.
Καί νύν... Θεοτοκίον
Εν τή σκέπη πάναγνε, τή ση Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ' ημών, μή διαλίπης πρεσβεύουσα, τώ Φιλανθρώπω, σωθήανι τούς δούλους σου.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον
Τάς φροντίδας τού βίου απαρνησάμενος, καί Αγγέλων τόν βίον αναλαβόμενος, εγκρατεία τήν ψυχήν κατελάμπρυνας, καί θαυμάτων εκ Θεού, χάριν εδέζω δαψιλώς, Ευθύμιε θεοφόρε, υπέρ ημών ικετεύων, τών ευσεβώς ευφημούντων σε.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον
Παναγία Παρθένε ημάς ελέησον, τούς προσφεύγοντας πίστει πρός σέ τήν εύσπλαγχνον, καί αιτουμένους τήν θερμήν σου νύν αντίληψιν, δύνασαι γάρ ως αληθώς, τούς πάντας σώζειν ως ούσα, Μήτηρ Θεού τού υψίστου, ταίς μητρικαίς σου πρεσβείαις, αεί χρωμένη θεοχαρίτωτε.

Μετά τόν Πολυέλεον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν πτωχείαν τήν όντως τού δι' η μάς, εκ Παρθένου τεχθέντος αναλαβών, ηγήσω τά πρόσκαιρα, ωσεί χόρτον Μακάριε, τού γνωστικού γάρ ξύλου γευσάμενος Όσιε, Μοναζόντων εδείχθης, Διδάσκαλος ένθεος, όθεν καί πρός ζήλον, Αγγελικής πολιτείας, διήγειρας άπαντας, καί πρός γνώσιν τής Πίστεως. Σημαιοφόρε Ευθύμιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτο

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν εν πίστει, τόν άχραντον Τόκον σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα...

Αγίω Πνεύματι, πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι, αναβλύζει τά τής χάριτος ρείθρα, αρδεύοντα, άπασαν τήν κτίσιν πρός ζωογονίαν.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τίμιος εναντίον Κυρίου ο θάνατος τού Οσίου αυτού.
Στίχ. Τί ανταποδώσωμεν τώ Κυρίω περί πάντων, ών ανταπέδωκεν ημίν.

Τό, πάσα πνοή. τό Ευαγγέλιον, ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού σού Οσίου
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου

Ιδιόμελον Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον

αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Ο Κανών τής Θεοτόκου εις ς' καί τού Οσίου οι δύω εις η'.

Ο πρώτος ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού. ού η ακροστιχίς μετά τών Ειρμών.

Όλβος πέφηνας γηγενών Ευθύμιε.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Ουκ έστι σοι όμοιος, δεδοξασμένε Κύριε, εν χειρί γάρ κραταιά, ελυτρώσω τόν λαόν, όν εκτήσω Φιλάνθρωπε».

Λύεις τήν κατήφειαν, τοίς παραδόξως φύσασιν, εκ Θεού επαγγελθείς, καί πρό τού τόκου σου δωρεά, ευθυμίας φερώνυμος.

Βοά χαριστήριον, η Εκκλησία Όσιε, δεξαμένη σε βλαστόν, εκ Θεού ειρηνικής, ευθυμίας προάγγελον.

Ο δεύτερος ποίημα Θεοφάνους. ού η ακροστιχίς.

Ταίς σαίς προσευχαίς Παμμάκαρ, φώς μοι νέμοις.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Ταίς προσευχαίς σου καί ταίς σαίς δεήσεσιν, εκδυσωπών τόν Θεόν, τό σκοτεινόν νέφος, τό τής αθυμίας μου, Παμμάκαρ διασκέδασον, ευθυμίας υπάρχων, καί θυμηδίας ανάπλεως, τώ Παμβασιλεί παριστάμενος.

Άλλος καθάπερ Σαμουήλ θεόσδοτος, καί πρό συλλήψεως, επαγγελθείς Πάτερ, πάσαις εναπέφηνας, ταίς Εκκλησίαις Όσιε, φερωνύμως τήν κλήσιν, κατάλληλον επαγομενος, τή τής ευθυμίας φαιδρότητι.

Ικετηρία καί δεήσει χρώμενοι, οι σοί γεννήτορες, πρός τόν Θεόν δώρον, θείόν σε κομίζονται, καί φωτοφόρον βλάστημα, τή γεννήσει μηνύον τής ευσεβείας τήν έλλαμψιν, καί τόν τής αιρέσεως έλεγχον.

Σύ εκ Παιδός καθιερώθης Όσιε, τώ δεδωκότι Θεώ, καί πρός αυτόν βλέπων, καί καθοδηγούμενος, ζωοποιοίς προστάγμασι, τοίς αυτού θεοφόρε, πρός ύψος ήρθης μετάρσιον, τό τών αρετών διά Πίστεως.

Θεοτοκίον

Σέ Θεομήτορ προστασίαν έχοντες, ου δειλιάσομεν, τό τών εχθρών στίφος, τό αντιμαχόμενον, τοίς ευσεβώς δοξάζουσι, τόν εκ σού γεννηθέντα, Θεόν τών όλων καί Κύριον, όν υπέρ ημών εκδυσώπησον.

Καταβασία

«Χέρσον αβυσσοτόκον, πέδον ήλιος, επεπόλευσε ποτέ, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

Ουκ εν σοφία καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω Σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Σέ η τεκούσα, τό τής Άννης ζηλώσασα Όσιον, ως τόν πάλαι Σαμουήλ, θυσίαν ζώσαν προσήγαγε, Θεώ τώ δοξάσαντι, καί πρό συλλήψεως.

Περιουσία τής πρό Θεόν αγάπης πυρούμενος, λογισμώ πανευσεβεί, παθών εκράτησας Όσιε, διό θεία χάρις σοι, επανεπαύσατο.

Έτερος

Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Από στειρώσεως τεχθείς, πνευματικής, γεωργός πολυγονώτατος ώφθης, τάς ακάνθας εκτεμών, τής ασεβείας, Όσιε, καί ευσεβείας σπόρον, ένθεον καταβαλόμενος.

Ιερουργός υπερφυών, καί μυστικών θεαμάτων, θεοφόρε γεγονώς, τούς απίστους, προσενήνοχας Χριστώ, θεοπρεπώς πιστεύοντας, ταίς διδαχαίς σου Πάτερ, διδασκομένους τά κρείττονα.

Σωφρονεστάτω λογισμώ, καί ευσεβεί κεχρημένος, τών ρευστών καί φθειρομένων αυτίκα, τήν αιώνιον ζωήν, καί τήν τρυφήν προέκρινας, δι' εγκρατείας άκρας, σάρκα νεκρώσας Ευθύμιε.

Πυρπολουμένη τή ψυχή, καί τετρωμένη τώ πόθω, τού Χριστού, τάς πυριφλέκτους ενέδρας, τών δαιμόνων εκφυγών, τή δροσοβόλω χάριτι, κατελαμπρύνθης Πάτερ, σημειοφόρος γενόμενος.

Θεοτοκίον

Ρήσεις τών θείων Προφητών, καί τάς αυτών προφητείας, επεσφράγισας τεκούσα τόν Λόγον, τόν λαλούντα δι' αυτών, καί τάς αυτών πληρώσαντα, θεηγορίας μόνη, ευλογημένη Πανύμνητε.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εγκρατείας ελαίω τήν τής ψυχής, εκπληρώσας λαμπάδα πνευματικώς, ποθών τήν αείφωτον, τού Νυμφίου σου έλευσιν, προσευχαίς αγρύπνοις, ετήρησας, Όσιε, καί νυμφώνι τούτου, ευφραίνει μακάφιε, όθεν επαξίως τήν τρυφήν εκομίσω, τήν όντως αείζωον, καί θαυμάτων ενέργειαν, θεοφόρε Ευθύμιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, τήν εν ζάλη τού βίου τών δυσχερών, νύν ως ακυβέρνητον ποντουμένην τώ κλύδωνι, αμαρτιών τε φόρτω, οφθείσαν υπέραντλον, καί εις πυθμένα Άδου ελθείν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, τή θερμή σου πρεσβεία, καί σώσον παρέχουσα, σόν λιμένα τόν εύδιον, ίνα πίστει κραυγάζω σοι. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Έκλινας Χριστέ τή καταβάσει σου, ουρανούς εν συνέσει, καί ώφθης σεσαρκωμένος επί γής. Διό πάντες βοώμεν. Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Φυλάξας τόν νούν αμετεώριστον, εκ σπαργάνων τόν βίον, ανάβασιν επεδείξω πρός Θεόν, ώ προβαίνων εκράθης, εκ δυνάμεως Πάτερ εις δύναμιν.

Ηράσθης Χριστού τής ταπεινώσεως, μετανάστης εντεύθεν, πρός άστυ τό θεοδόχον γεγονώς, συσταυρούσαι τή γνώμη, τώ Σταυρόν διά σέ υπομείναντι.

Νομίμως αθλήσαι προελόμενος, εξεδύσω τόν βίον, γυμνόν δέ τώ αντιπαλω προσπλακείς, τή Χριστού εκμιμήσει, εν ερήμω τό τρόπαιον έστησας.

Έτερος

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Όλον σαυτόν, Πάτερ Θεώ καθιέρωσας, αθανάτου, δόξης εφιέμενος, καί πρός αυτόν, έδραμες θερμώς, διά πολιτείας, αμέμπτου καί δι' ασκήσεως, καί βίου λαμπροτάτου, ανενδότως κραυγάζων. Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Σύ τήν πηγήν, Όσιε τής αγαθότητος, αγαπήσας, όλης εκ δυνάμεως, τοίς Ασκηταίς, γέγονας πηγή, θείων χαρισμάτων, διψώντας, τούτους ιώμενος, πηγάς γάρ ώσπερ πάλαι, Μωϋσής εν ερήμω, παραδόξως Παμμάκαρ ανέβλυσας.

Επιφανείς, εκ τών αδύτων τού Πνεύματος, τής παιδίσκης, γόνους

ηλευθέρωσας, υιούς Θεού αξιοπρεπώς, τούτους αναπλάσας, υιοθεσίας Βαπτίσματι, τού θείου γάρ Προδρόμου, μιμησάμενος βίον, Βαπτιστής ανεδείχθης Ευθύμιε.

Υπό Θεού, τοίς αγνοούσιν Ευθύμιε, επεγνώσθης, χάριτι λαμπόμενος, ου γάρ τήν σήν, έδει αρετήν, όντως εν ερήμω, λαθείν καί κατακαλύπτεσθαι, διό σε φωτοφόρον, ως φωστήρα τοίς πάσιν, ο Δεσπότης τών όλων ανέδειξε.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, χαίρε Παρθένε πανάχραντε, χαίρε Όρος, χάριτι κατάσκιον, χαίρε Σκηνή, χαίρε Κιβωτέ, χαίρε Λυχνία, τό Φώς τό θείον βαστάζουσα, χαράς γάρ ανεκφράστου, καί ψυχών ευφροσύνης, τοίς πιστεύουσι πρόξενος γέγονας.

Καταβασία

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών, τού αγιάσματός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ως βρέφος αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα, τής σής αινέσεως».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ασεβείς ουκ όψονται, τήν δόξαν σου Χριστέ, αλλ' ημείς σέ Μονογενές, Πατρικής απαύγασμα δόξης θεότητος, εκ νυκτός ορθρίζοντες, ανυμνούμέν σε φιλάνθρωπε».

Σεαυτόν υπέταξας, τώ νόμω τού Θεού, τό γάρ σώμά σου ως ψυχής θεοφόρε όργανον, εδουλαγώγησας, τής σαρκός τό φρόνημα, καθυποτάξας τώ πνεύματι.

Γεγηθώς διήνυσας, τήν τρίβον τής ζωής, καί Θεού φόβον συλλαβών, σωτηρίαν έτεκες τοίς πλανωμένοις, αναλάμψας ήλιος, τή ερήμω καλυπτόμενος.

Έτερος

Ίνα τί με απώσω

Ασκητών ευσεβείας, επί τήν ουράνιον τρίβον Ευθύμιε, προηγήσω Πάτερ, καί πρός κληροδοσίαν ανώλεθρον, εν υψίστοις άγων, στύλος πυρός τε καί νεφέλης, δεδειγμένος τή αίγλη τού Πνεύματος.

Ιατρόν ασθενούντων, άγαν συμπαθέστατον κόσμω δεδώρηται, ο Χριστός σε Πάτερ, καί πεινώντων τροφέα παράδοξον, παιδευτήν αφρόνων, σωφρονιστήν αγνωμονούντων, όρφανών καί πτωχών αντιλήπτορα.

Συμπαθής ελεήμων, γνώμην ταπεινόφρονα φέρων γεγένησαι, τών παθών εκτέμνων, τάς αιτίας ενθέοις διδάγμασι, καί σοφίζων Πάτερ, καί νουθετών τούς φοιτητάς σου, καί ψυχών θεραπεύων νοσήματα.

Πανταχού τάς ακτίνας, πέμπων τών θαυμάτων σου πάντας εφώτισας, καί

μαγνήτις ώσπερ, εφειλκύσω πρός τά σά παιδεύματα, διαπλάττων ήθη, καί τών ψυχών τάς διαθέσεις, εμβατεύων ψυχής καθαρότητι.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον, πάντες σε κηρύττομεν Θεοχαρίτωτε, οι τή σή γεννήσει, τής φθαρτής λυτρωθέντες γεννήσεως, καίπρος τήν αμείνω, πάλιν ζωήν ανακληθέντες, διά σπλάγχνα ελέους Θεού ημών.

Καταβασία

«Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός εκ βυθού ανάγαγε, τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Γόνους ώσπερ πάλαι τής παιδίσκης, τής παλιγγενεσίας, τώ λουτρώ καί νύν υιοθετήσας, ταίς σαίς λιταίς, θεοφόρε σύντριψον, τόν ζυγόν τόν τής δουλείας ημών.

Έθετο σοφόν σε οικονόμον, καί παιδευτήν αφρόνων, πονηρίας πνευμάτων διώκτην, η τού Θεού, θεοφόρε χάρις σοι, εναργώς εν σοί σκηνώσασα.

Έτερος

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Μεγίστην παρά Θεού τήν εξουσίαν δεξάμενος, τά πλήθη τών δυσμενών, δαιμόνων εδίωξας, τής τούτων στρεβλώσεως, ιώμενος πάντας, τούς εν πίστει σοι προστρέχοντας.

Μακάριος αληθώς, εγένου Πάτερ Ευθύμιε, πτωχείαν πλουτοποιόν, καί πένθος χαρμόσυνον, κτησάμενος Όσιε, δι' ών βασιλείαν, ουρανών εκληρονόμησας.

Απώσω τήν επί γής, τιμήν καί δόξαν ευμάραντον, αϊδιον δέ ζωήν, καί κλήρον ακήρατον, Παμμάκαρ απείληφας, σκηνάς ουρανίους, κατοικήσας ασφαλέστατα.

Θεοτοκίον

Κυρίαν σε τού παντός, καί Δέσποιναν ονομάζομεν, τόν όντως όντα Θεόν, αρρήτως γάρ τέτοκας, τόν πάντα ποιήσαντα, καί διακρατούντα, καί συνέχοντα Πανάμωμε.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ο λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ, σύ Θεός μου».

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς τής φύσεως

Εν τή σεπτή γεννήσει σου, χαράν η κτίσις εύρατο, καί εν τή θεία μνήμη σου Όσιε, τήν ευθυμίαν έλαβε τών πολλών σου θαυμάτων, εξ ών παράσχου πλουσίως ταίς ψυχαίς ημών, καί αποκάθαρον αμαρτημάτων κηλίδας, όπως ψάλλωμεν, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Εκ ραθύμου καρδίας τήν αίνεσιν, πώς προσοίσω ο άθλιος δέδοικα, καί υμνήσω τόν μέγαν Ευθύμιον, αλλά τούτων θαρρών ταίς δεήσεσιν, εν ευθυμία καί σπουδή πολλή, τή ωδή εγχειρήσω, καί πάσιν εξείπω αυτού τήν πολιτείαν, καί τήν γέννησιν, καί πώς οι τούτου γονείς έψαλλον τό, Αλληλούϊα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Όσίου Πατρός ημών Ευθυμίου τού Μεγάλου.

Στίχοι

Τί κοινόν Ευθύμιε σοί καί τώ βίω;
Πρός Αγγέλους άπαιρε τούς ξένους βίου
Λήξε βίου Ευθύμιος εικάδι ηϋγένειος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Βάσσου, Ευσεβίου, Ευτυχίου καί Βασιλίδου.

Στίχοι

Χείρας Βάσσου τέμνουσι χείρες δημίων,
Χείρες βέβηλοι, χείρας ηγιασμένας.
Τμηθείς πέλυξιν Ευσέβιος πάν μέλος,
Τήν Ορθόδοξον Πίστιν άτρωτος μένει.
Ευτύχιον διείλον εις μέρη τρία,
θείως Θεού Πρόσωπα τιμώντα τρία.
Απορραγήναι μή θέλων Βασιλίδης,
Μοίρας Αθλητών, ερράγη τήν γαστέρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ιννά, Πιννά, καί Ριμμά.

Στίχοι

Θάλψις δεχέσθω τούς Αθλητάς τού κρύους,
Ιννάν, Πιννάν, Ριμμάν τε τούς κρυσταλλίνους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού μακαρίου Πέτρου τού Τελώνου.

Στίχοι

Καλεί σε Πέτρε Χριστός εκ τελωνίου
Πρός αρετήν πρίν, νύν δέ πρός τρυφήν πόλου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι, πρόσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, εν

μέσω φλογός ανεβόων. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Ώφθης είσω τής νεφέλης, Πάτερ τώ υπερφυεί, πυρί καλυπτόμενος, ως θείος βοών μυστιπόλος. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Νέμει σοι τά υπέρ φύσιν, Πάτερ ο Δημιουργός, αφθόνως τής φύσεως, ψυχών διαθέσεις προφαίνων, τών μετασχόντων Όσιε, τής σαρκός τού Κυρίου σου.

Ένα καί μετά τήν θείαν, σάρκωσιν μονογενή, εν δύω ταίς φύσεσιν, Ευθύμιε σέβων εβόας. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Έτερος

Θεού συγκατάβασιν

Ασκήσεως στάδιον, αγιωσύνης Πάτερ γυμνάσιον, τόν σόν έδειξας βίον, δι' εγκρατείας άκρας ενούμενος, τοίς Ασωμάτοις κραυγάζων Ευθύμιε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ρομφαίαν σε δίστομον, ηκονημένην Χριστός ανέδειξε, τών εχθρών τάς καρδίας, καί τών δαιμόνων σφάττουσαν φάλαγγας, καί τών ψαλλόντων ψυχάς κατεθφραίνουσαν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Φωτός εμφορούμενος, τού Τρισηλίου Πάτερ φώς δεύτερον, τή μεθέξει τού πρώτου, μεμορφωμένος ώφθης Ευθύμιε, τάς λαμπηδόνας εκπέμπων τοίς ψάλλουσιν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ώς όρθρος ανέτειλας, δικαιοσύνης Ήλιον έχουσα, τόν εκ σκότους τόν κόσμον, τής αγνωσίας ανακαθαίροντα, θεογνωσίας ακτίσιν, ώ ψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

«Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω ακηράτω ενοικήσαντα Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευαγείς Παίδας εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας».

Θεώ σεαυτόν καθιερώσας, καί άψας τής συνειδήσεως τήν κάμινον, όλον σου Ευθύμιε, χαίρων ωλοκαύτωσας, ως ιερείον άμωμον, τόν βίον μέλπων Χριστώ. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Υιοθετηθείς χάριτι θεία, ως κλήρον τήν τών μελλόντων γνώσιν είληφας, φύσεως κρατήσας γάρ, φύσιν υπερβέβηκας, προγνωστικώς πρός έκβασιν, σπεύδων Ευθύμιε. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, βοών εις τούς αιώνας.

Έτερος

Επταπλασίως κάμινον

Συντονωτάτη χρώμενος, εγκρατεία Πανόβλιε, πρός υψηλοτάτην, πολιτείαν έφθασας, δοχείον γενόμενος, χωρητικόν τού Πνεύματος, τού ζωοποιού, καί τών εκείθεν πλουσίως, βρυόντων χαρισμάτων, μελωδών ανενδότως. Λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μεταναστεύων έφθασας, τής Σιών τήν ακρόπολιν, εις τάς αιωνίους, δέ μονάς κατήντησας, καί κλήρον ουράνιον, εκ τών οικείων πόνων ευρών, ταίς Αγγελικαίς, χοροστασίαις συμψάλλεις. Οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ολολαμπής ως ήλιος, τάς ερήμους εφώτισας, τούς σκοτεινομόρφους, απελάσας δαίμονας, καί στύλος ολόφωτος, ουρανομήκης γέγονας, θαυματοποιούς, μαρμαρυγάς αποστίλβων, απαύστως ανακράζων. Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ιερωτάταις πράξεσι, διά βίου κοσμούμενος, τήν αρχικωτάτην, αρετήν κατώρθωσας, δογμάτων ορθότητι, διαπρεπής γενόμενος, καί θεολογίας ακριβούς υποφήτης, βοών αδιαλείπτως, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νύμφη Θεού πανάμωμε, τούς πρός σέ καταφεύγοντας, τής αιχμαλωσίας, τών παθών εξάρπασον, καί τήν αυτοδέσποτον, ελευθερίαν Δέσποινα, ταίς των ορθοδόξων, Εκκλησίαις παράσχου, ταίς πίστει μελωδούσαις, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβεία, προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Μετά τόκον σε Αγνή, καί πρό τού τόκου, καί εν τόκω άχραντε, σέ πάσα η κτίσις καταγγέλλουσα, ως Θεοτόκον αληθή μεγαλύνομεν».

Ιαμάτων σε πηγήν, καί πρό θανάτου καί εν θήκαις Όσιε, κεκοιμημένον ευμοιρήσαντες, ως νικηφόρον αθλητήν μακαρίζομεν.

Επιγείω Βασιλεί, τόν εν υψίστοις αρωγόν απέργασαι, κατά Βαρβάρων, καί τή

ποίμνη σου, κατά ποικίλων πειρασμών Πάτερ Όσιε.

Έτερος

Εξέστη επί τούτω

Εγνώρισε Χριστός σοι τήν πρός αυτόν, πολυέραστον Πάτερ ανάλυσιν, ώσπερ Μωσεί, πάλαι τώ θεόπτη, ού μιμητής, δι' αρετής γενόμενος, ρήξας σύ τήν θάλασσαν τών παθών, διέβης ακωλύτως, πρός γήν επαγγελίας, τούς εναντίους τροπωσάμενος.

Μετέστης ως, Ηλίας ο ζηλωτής, αρετών εποχούμενος άρματι, πρός ουρανόν, όπου τό πολίτευμα εμφανώς, τό σόν εγράφη Όσιε, καί νύν τώ Δεσπότη παρεστηκώς, μνημόνευε τών πίστει, τήν μνήμην σου τελούντων, τήν φωτοφόρον καί πανίερον.

Ο βίος σου Παμμάκαρ Αγγελικός, η ζωή δέ θεόφρον υπέρλαμπρος, η δέ ψυχή, φωτοειδεστάτη θεοειδής, καί ευσεβής η πίστις σου, θείων γάρ δογμάτων υφηγητής, εγένου θεοφόρε, καί κήρυξ Ορθοδόξου, διδασκαλίας εχρημάτισας.

Ικέτην σε καί πρέσβυν πρός τόν Θεόν, πρεσβευόμενον Πάτερ συγχώρησιν, αμαρτιών, καί τών οφλημάτων καί τών χρεών, αποκοπάς αιτουμενον, θείους μιμησάμενον οικτιρμούς, προβάλλομαι προθύμως, ελπίδι τής πρεσβείας, τής σής θεόφρον στηριζόμενος.

Θεοτοκίον

Σωτήριος γενού μοι πύργος Αγνή, τών δαιμόνων απείργων τάς φάλαγγας, καί πειρασμών, όχλον καί κινδύνων αποσοβών καί τών παθών τήν έφοδον, πόρρω απελαύνων, καί καθαράν, διδούς ελευθερίαν, καί θείων χαρισμάτων, τήν αφθονίαν παρεχόμενος.

Καταβασία

«Εν νόμω σκιά καί γράμματι τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν, τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Εκ μήτρας καθηγίασε, Θεός σε Πάτερ Όσιε, Ιερεμίαν ως πάλαι, καί Σαμουήλ θεοφόρε, προφήτην θείον δείξας σε, τερατουργέ Ευθύμιε, τών Αγγέλων ομόσκηνε, μεθ' ών μνημόνευε πάντων, τών σέ πιστώς ανυμνούντων.

Έτερον ὁμοιον

Ως πάλαι τού βλαστήσαντος Προδρόμου θείος Άγγελος εκ στειρευούσης νηδύος, τόν σόν κατήγγειλε τόκον, διό καί τούτου γέγονας εκμαγείον Ευθύμιε, Βαπτιστής ορεσίτροφος, ακτήμων άοικος πάσι, χαρίσμασι διαλάμπων.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Εν δύω ταίς θελήσεσι, καί φύσεσι Πανάμωμε, μιά δέ τή υποστάσει, τίκτεις

Θεόν απορρήτως, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυρού θελήματι, καί ημίν χαρισάμενον, τόν τής θεότητος πλούτον, Θεοκυήτορ Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδοξου θαύματος

Όσιε Πάτερ Ευθύμιε, καταλιπών τά εν γή, τώ Χριστώ ηκολούθησας, μή προκρίνας ένδοξε, τά φθαρτά πρός τά μένοντα, καί εν ερήμω, ώσπερ εν πόλει οικών, τάς τών δαιμόνων, φάλαγγας ώλεσας. Ώ τίς ισχύσειεν, εωειπείν Αοίδιμε, τής σής ψυχής, όντως τήν θερμότητα, τήν πρός τόν Κύριον! (Δίς)

Όσιε Πάτερ Ευθύμιε, σύ ανεδείχθης κανών, Μοναζόντων καί καύχημα, ορθοδόξων ήδυσμα, καί λαμπρός οικουμένης φωστήρ, τού γάρ δολίου εχθρού ουκ έπτηξας, τάς εκφοβήσεις, εν τώ σπηλαίω οικών. Ώ τού χαρίσματος, τού εν σοί Μακάριε! δι' ού σαφώς, πάσαν κατεπάτησας, τήν τών δαιμόνων οφρύν.

Όσιε Πάτερ Ευθύμιε, σύ αληθώς πρός Θεόν, τήν ψυχήν ανεπτέρωσας, καί ασκήσει Άγιε, τάς αισθήσεις εκάθηρας, καί ταίς απαύστοις, ευχαίς πανόλβιε, τής αθανάτου ζωής ηξίωσαι. Ώ εγκαλλώπισμα, Ασκητών αοίδιμε, σέ ο Χριστός χαίρων υπεδέξατο, εις τάς αϋλους μονάς.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν Ευθύμιε, διά σού γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν πορεύεσθαι έγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων, μεθών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ήχος πλ. δ'

Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν

Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος Ωδή γ' καί ς'. Απόστολον, Ευαγγέλιον καί Κοινωνικόν, Ζήτει εις Οσίους.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού, καί τού Αγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ομολογητού.

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Τόν δι' οίκτον γενόμενον, ως ευδόκησεν άνθρωπον, εν δυσί θελήσεσιν ενεργείαις τε, κατανοούμενον Όσιε, εκήρυξας Μάξιμε, αποφράττων μιαρών, τά απύλωτα στόματα, μονοθέλητον, μονενέργητον τούτον δοξαζόντων, επηρεία διαβόλου, τού τήν κακίαν τεκτήναντος.

Ταίς νευραίς τών δογμάτων σου, Πύρρον Πάτερ απέπνιξας, ληρωδούντα Μάξιμε τόν κακόφρονα, καί διωγμούς εκαρτέρησας, καί θλίψεις αοίδιμε, μαστιζόμενος δεινώς, καί τήν γλώτταν τεμνόμενος, καί τήν πάντοτε, πρός Θεόν αιρομένην θείαν χείρα, δι' ής γράφων διετέλεις, τά υψηλότατα δόγματα.

Οξυγράφου ως κάλαμος, τεθηγμένη τώ Πνεύματι, η αγία γέγονε Πάτερ γλώσσά σου, καλλιγραφούσα εν χάριτι, πλαξί καρδιών ημών, τόμον θείων αρετών, καί δογμάτων ακρίβειαν, καί τήν σάρκωσιν, τού εν δύω ουσίαις τοίς ανθρώποις, καί μιά τή υποστάσει, εμφανισθήναι θελήσαντος.

Στιχηρά Προσόμοια τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! Περιστερά ομιλεί, Νεοφύτω τώ Μάρτυρι, ανθρωπίνω φθέγματι, εκ τών άνω φοιτήσασα, δι' ής αστράπτει, βίον ισάγγελον, υφ' ής νεάζων, αθλουργεί κράτιστα. Ώ θείων πράξεων, τού πεντάθλου Μάρτυρος! ού ταίς ευχαίς, σώσον τάς ψυχάς ημών, Χριστέ ως εύσπλαγχνος.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! από σπαργάνων αυτού, ο αρτίφρων Νεόφυτος, εκτελεί θαυμάσια, ενεργεία τού Πνεύματος, εκ πέτρας ύδωρ, ευχαίς αρύεται, νεκράν εγείρει, ής ώφθη γέννημα. Ώ θείων πράξεων, τού πεντάθλου Μάρτυρος! ού ταίς ευχαίς, σώσον τάς ψυχάς ημών, Χριστέ ως εύσπλαγχνος.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! υπέρ Χριστού εναθλών, ο γενναίος Νεόφυτος, τούς εχθρούς εξίστησιν, εξαισίοις εν θαύμασι, τό πύρ κοιμίζει, τούτω βαλλόμενος, αγρίους θήρας, πτήσσοντας δείκνυσιν. Ώ κράτος άμαχον, εν ώ τεθαυμάστωται, ο Αθλητής! αλλά ταίς ευχαίς αυτού, σώσον ημάς ο Θεός.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, δι' ών εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου. Τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας. Παρρησίαν έχων πρός Κύριον, ειρήνην αίτησαι ταίς

ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Όλην αποθέμενοι

Κητώας κοιλίας με, τής πονηράς αμαρτίας, εξάγαγε Δέσποινα, εν γαστρί χωρήσασα τόν Αχώρητον, χαλεπού κλύδωνος, πειρασμών λύτρωσαι, καταιγίδος παραπτώσεων, Κόρη εξάρπασον, τών ανομιών μου ξηραίνουσα, τό πέλαγος καί παύουσα, τής δαιμονικής παρατάξεως, τάς επαναστάσεις, τή θεία συμμαχία σου Αγνή, όπως απαύστως δοξάζω σε, τήν Αειμακάριστον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί Αγνή, καί Μήτηρ σου Ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ διετέτρωτο.

Αποστίχου, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν Μάξιμε, διά σού γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν πορεύεσθαι έγνωμεν. Μακάριος εί, τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων ομόσκηνε καί δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρός τού δράκοντος τού βροτοκτόνου, τού πολεμούντός με εν υποκρίσει, καταπιείν ολοτελώς, σύντριψον τάς μύλας τούτου δέομαι, καί τά μηχανήματα διάλυσον, όπως ρυσθείς τών τούτου ονύχων, μεγαλύνω τήν δυναστείαν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον ὁμοιον

Ηδάμαλις η άσπιλος, τόν μόσχον βλέπουσα επί τού ξύλου, προσαρτώμενον εθελουσίως, οδυρομένη γοερώς, Οίμοι! ανεβόα ποθεινότατον, τέκνον, τί σοι δήμος ανταπέδωκεν, αχάριστος Εβραίων, θέλων με ατεκνώσαι, εκ σού Παμφίλτατε.

Απολυτίκιον τού Οσίου

Ήχος πλ. δ'

Ορθοδοξίας οδηγέ, ευσεβείας Διδάσκαλε καί σεμνότητος, τής Εκκλησίας ο φωστήρ, τών Μοναζόντων θεόπνευστον εγκαλλώπισμα, Μάξιμε σοφέ, ταίς διδαχαίς σου πάντας εφώτισας, λύρα τού Πνεύματος. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος Απολυτίκιον

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις,

Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, κανών τής Οκτωήχου εις καί τών Αγίων δύω.

Ο Κανών τού Οσίου, ού η ακροστιχίς, άνευ τών Θεοτοκίων.

Ο Παμμέγιστος Μάξιμος δοξάζεται.

Ποίημα τού ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσωμεν τώ Κυρίω τώ βυθίσαντι πάσαν τήν δύναμιν, Φαραώ εν θαλάσση, επινίκιον ωδήν, ότι δεδόξασται».

Όλην μοι τήν θεόπνουν, εκ τής μελιρρύτου καί ηδείας σου, εναπόσταξον γλώττης θείε Μάξιμε, χάριν τού Πνεύματος.

Πύρ καιόμενον ώφθης, κατά τών αιρέσεων Μακάριε, ως καλάμην γάρ ταύτας, κατηνάλωσας ζήλω τού Πνεύματος.

Άλογον προετέθη, εκ δυσσεβεστάτης, Προαιρέσεως μονοθέλητον δόγμα, τοίς δέ λόγοις σου Πάτερ διήλεγκται.

Θεοτοκίον

Όλος επιθυμία, ο εκ τής γαστρός σου Θεονύμφευτε, ευδοκήσας τεχθήναι, γλυκασμός τέ εστι καί φώς άδυτον.

Κανών τού Μάρτυρος, ού η ακροστιχίς.

Χριστού φυτόν σε Μάρτυς ευφημώ νέον. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

«Υγράν διοδεύσας ωσεί ξηράν, καί τήν Αιγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης ανεβόα. Τώ Λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν».

Χριστού σε παμμάκαρ νέον φυτόν λειμώνι βλαστήσαν, τών Μαρτύρων καί ιερούς, καρπούς ευσεβείας εξανθήσαν, επεγνωκότες υμνούμεν Νεόφυτε.

Ρημάτων τών θείων εκπληρωτής, δεικνύμενος Μάκαρ, από βρέφους τήν αγαθήν μερίδα εμφρόνως εξελέξω, καί οδηγός πλανωμένων γεγένησαι.

Σταλάζων θεόφρον τόν γλυκασμόν, τής θεογνωσίας, εκ χειλέων τών Ιερών, ψυχάς φαρμαχθείσας τή κακία, τού αλλοτρίου σεπτώς Κατεγλύκανας.

Θεοτοκίον

Τεκούσα τόν φύσει Δημιουργόν, εθέωσας όλην, τήν ουσίαν τών γηγιενών, διό σε κυρίως Θεοτόκον, Ομολογούμεν Παρθένε Θεόνυμφε.

Τού Οσίου

Ωδή γ'

«Σύ εί τό Στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Μέγιστος ο Μάξιμος, τής ευσεβούς Χριστού Πίστεως, παναληθώς, κήρυξ τε καί μάρτυς, ανεδείχθη δι' αίματος.

Μάξιμε μακάριε, σύ δι' ασκήσεως γέγονας, θεοπρεπές, τής φιλοσοφίας, καί αγνόν ενδιαίτημα.

Έβλυσεν η γλώσσά σου, ποταμηδόν Χριστού δόγματα, πανευσεβή, Μάξιμε παμμάκαρ, τής σοφίας ο τρόφιμος.

Θεοτοκίον

Ίνα τρίβον Δέσποτα, πρός αγιότητα φέρουσσα, δείξης ημίν, μήτραν παναγίαν, παναγίως κατώκησας.

Τού Μάρτυρος

Ειρμός ο αυτός

Όλον ανακείμενον, τώ πανοικτίρμονι Λόγω σε, τό καθαρόν, Πνεύμα διετήρει, απαράτρωτον Ένδοξε.

Ύμνησαν τόν Κύριον, πλήθη λαών πιστών βλέψαντα, τήν διά σού, Μάρτυς τής τεκούσης, εκ νεκρών αναβίωσιν.

Φώς εναπαστράπτουσα, περιστερά φωνή ζώση σε, πρός τάς Οδούς, τάς σωτηριώδεις, προσκαλείται Νεόφυτε.

Θεοτοκίον

Ύμνον χαριστήριον, γένος βροτών αεί νέμει σοι, Μήτηρ Θεού, τήν αθανασίαν, διά σού κληρωσάμενον.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Ομολογητού
Ήχος πλ. α' Τόν συνάναρχον Λόγον

Διωγμούς υπομείνας υπέρ τής Πίστεως, απεδίωξας Πάτερ άπασαν αίρεσιν, εκτμηθείς δέ σύν χειρί τήν γλώτταν Μάξιμε, ομολογίας ευπρεπή, εκ τής χειρός τού Ποιητού, εδέξω στέφανον μάκαρ, όν νύν απαύστως δυσώπει, ελεηθήναι

τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... τού Μάρτυρος

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Νεοθαλές ώς περ φυτόν εκβλαστήσας, εν τώ λειμώνι τών Χριστού Αθλοφόρων, καρπούς ενθέου γνώσεως προσήγαγες Χριστώ, οίς περ διατρέφονται, οι πιστώς σε τιμώντες, ένδοξε Νεόφυτε. Αθλητά γενναιόφρον, Αλλά ταίς σαίς δεήσεσιν ημάς, πάντοτε σώζε, Θεώ παριστάμενος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά Θεόν επί τήν σήν Θεοτόκε, προσπεφευγως ο ταπεινός θείαν σκέπην, παρακαλώ δεόμενος, Ελέησον Αγνή, ότι υπερήράν μου, κεφαλήν αμαρτίαι, καί πτοούμαι Δέσποινα, τάς κολάσεις καί φρίττω, ικετηρίαν ποίησον σεμνή, πρός τόν Υιόν σου, εκ τούτων ρυσθήναί με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε, Ιησού αν, εβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ώς Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Τού Οσίου

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασα τό κράτος σου Κύριε».

Γηγενείς σε γεραίρουσι, καί τών ουρανίων τάξεις θαυμάζουσι, τη φιλία τής σοφίας γάρ, ανεδείχθης Πάτερ, ώς περ άσαρκος.

Ιταμός μέν ο τύραννος, αλλ' η καρτερ ία σου ακατάλυτος! όθεν σύ μέν μεμακάρισαι ο παμπόνηρος δέ εξωστράκισται.

Συναθλούσί σοι Μάξιμε, η τών μαθητών δυάς η πανόλβιος, σοί τών άθλων Κοινωνήσαντες, διό καί επάθλων ίσων έτυχον.

Τή ροή σου τού αίματος, καταρδευομένη η Εκκλησία Χριστού, εξανθεί πατροπαράδοτον, σού τού θείου σπόρου δόγμα Όσιε.

Θεοτοκίον

Λυτρωθέντες τώ τόκω σου, τού τής αμαρτίας χρέους Πανάμωμε, χαριστήριον εφύμνιον, αναπέμπομέν σοι θεονύμφευτε.

Τού Μάρτυρος

Ειρμός ο αυτός

Τό τού βίου σου άμεμπτον, καί τής διανοίας τό ακατάπληκτον, πλήθη πάμπολλα Θεώμενα, τώ Θεώ προσήλθον, Μάρτυς ένδοξε.

Όρος φθάσας κατώκησας, θείω οδηγούμενος μάκαρ Πνεύματι, υπ' Αγγέλου δέ τρεφόμενος, τών Αγγέλων ώφθης ισοστάσιος.

Νόμους θείους δεξάμενος, σύ τούς γεγραμμένους Αξιοθαύμαστε, τούτους σπεύσας εκπεπλήρωκας, υπελθων τούς πόνους τής αθλήσεως.

Συμπαθώς διεσκόρπισας, έδωκας τοίς πένησιν, ως προστέταξαι, αντικτώμενος Μακάριε, τά εις τούς αιώνας διαμένοντα.

Θεοτοκίον

Εκουσίως πτωχεύσαντα, πλούτω αγαθότητος τόν υπέρθεον, Θεοτόκε απεκύησας, τήν ημών πτωχείαν κατοικτείραντα.

Τού Οσίου

Ωδή ε'

«Ορθρίζοντες βοώμέν σοι Κύριε, Σώσον ημάς, σύ γάρ εί Θεός ημών, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν».

Ογνώσιν τών γηϊνων αθροίσας, καί ουρανίων, ενδίκως φιλόσοφος, Κατονομάζεται Μάξιμος.

Σοφίας τής αμείνω τώ έρωτι, τού Χριστού σου, μιμητής πανάριστος, ώφθης αοίδιμε Μάξιμε.

Μανία υπερόριος γέγονας, τού Τυράννου, εύρες δέ Μακάριε, τόν Ιησούν παραμύθιον.

Θεοτοκίον

Οι μή σέ Θεοτόκον γινώσκοντες, Θεομήτορ, φώς ου μή θεάσωνται, τό γεννηθέν εκ σού παναγνε.

Τού Μάρτυρος

Ίνα τί με απώσω

Μυστηρίων αρρήτων, έμπλεως γενόμενος αξιοθαύμαστε, πρός τούς προκειμένους, τής αθλήσεως χαίρων εχώρησας, ανδρικούς αγώνας, μή καταπτήξας τάς βασάνους, μηδέ θάνατον Μάρτυς Νεόφυτε.

Απορρήτω προνοία, τού τάς σάς ευθύνοντος πορείας Ένδοξε, επιστάντες θείοι, πρός τό στάδιον είλκόν σε Άγγελοι, από όρους άλλον, ώσπερ Μωσήν δεδοξασμένον, τώ προσώπω ταίς θείαις λαμπρότησι.

Ρήματα ζών εν καρδία, έχων παναοίδιμε Μάρτυς Νεόφυτε, θαρσαλέα γνώμη, τοίς διώκταις εβόας, Αυτόκλητος, τοίς εμέ ζητούσι, πάρειμι νύν τού διελέγξαι, τών υμών σεβασμάτων ασθένειαν.

Θεοτοκίον

Τό πρό τών αιώνων, Κόρη παναμώμητε, θείον μυστληριον, αποκεκρυμμένον, διά σού εγνωρίσθη τοίς πέρασιν, ο Υιός καί Λόγος, ο τού Θεού, σάρξ χρηματίσας, καί Θεώσας Παρθένε τόν άνθρωπον.

Τού Οσίου

Ωδή ς'

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Ανένδοτον προσφέροις τώ Θεώ, θεοφόρε δέησιν, ψυχής τε καί σώματος, τών παθών καί τής φθοράς με λυτρώσασθαι.

Ξηραίνεται αιρέσεων πηγή, βορβορώδης άπασα, αοίδιμε Μάξιμε, φραττομένη τή ισχύϊ τής γλώττης σου.

Ιλάσθητί μοι μόνε Αγαθέ, καί πηγήν τής χάριτος, Χριστέ τή καρδία μου, ταίς ευχαίς τού σού Οσίου ανάβλυσον.

Θεοτοκίον

Η μόνη διά λόγου εν γαστρί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος

Τήν δέησιν, εκχεώ

Υψούμενος, επί ξύλου Παμμάκαρ, τώ σιδή ρωτάς πλευράς κατεξάνθης, ανηλεώς, καί πλάνου ελέγχεις, τήν πωρωθείσαν καρδίαν εσπάραξας, προστάσσοντος θύειν θεοίς, καί Θεόν εξαρνείσθαι αθάνατον.

Στρεβλούμενος, καί πεδούμενος Μάρτυς, συνεπόδισας εις τέλος τήν πλάνην, καί τού εχθρού, τάς ατάκτους πορείας, απράκτους έδειξας σθένει τού Πνεύματος, καί έδραμες πρός ουρανόν, καί Χριστώ στεφηφόρος παρίστασαι.

Εθέλχθης, ταίς καλλοναίς τού Δεσπότου, καί αυτώ προσεκολλήθης κραυγάζων, Λόγε Θεού διά σέ τόν τυθέντα, εθελουσίως εγώ σφαγιάζομαι, μιμούμενος περιφανώς, τά σεπτά σου καί θεία παθήματα.

Θεοτοκίον

Υπέρλαμπρος, ανεδείχθης καθέδρα, Βασιλέως ουρανίου Παρθένε, εν ή σαρκί, ανεπαύσατο θέλων, καί τόν πολύν ημών κόπον αφείλετο, καί ϊδρυσε τώ Πατρικώ, ως ηυδόκησε θρόνω τόν άνθρωπον.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ώς, Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'
Τή υπερμάχω

Τόν τής Τριάδος εραστήν καί Μέγαν Μάξιμον, τόν εκδιδάξαντα τρανώς πίστιν την ένθεον, τού δοξάζειν τόν Χριστόν, φύσεσιν εν δύω, ενεργείαις τε διτταίς ώς καί θελήσεσιν, επαξίως οι πιστοί ανευφημήσωμεν, ανακράζοντες. Χαίρε κήρυξ τής Πίστεως.

Ο Οίκος

Ανοιξόν μου τά χείλη, ο Θεός ο Σωτήρ μου, καί δός μοι θείαν χάριν ελκύσαι, τού αξίως υμνήσαι Χριστέ, τόν κηρύξαντά σε εν δυσί φύσεσιν, εξόχως υπέρ άπαντας, πρός όν καί εκφωνώ τοιαύτα,

Χαίρε, φωστήρ καταυγάζων κόσμον, χαίρε, λιμήν τών εν ζάλη βίου.
Χαίρε, Μοναζόντων λαμπτήρ διαυγέστατος, χαίρε, τών Μαρτύρων τό κλέος καί στήριγμα.
Χαίρε, όντως εγκαλλώπισμα Εκκλησίας καί στολή, χαίρε, έρεισμα τής Πίστεως, καί ασάλευτος κρηπίς.
Χαίρε, ότι καθείλες τών αιρέσεων θράσος, χαίρε, ότι προθύμως πρός Χριστόν μέλη τέμνη.
Χαίρε, χαρά τών πίστει τιμώντων σε, χαίρε, χαράς πληρών τούς ποθούντάς σε.
Χαίρε, πολλούς τού Βελίαρ λυτρώσας, χαίρε, Πιστούς τώ Θεώ προσενέγκας.
Χαίρε, Κήρυξ τής Πίστεως.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μαξίμου τού Ομολογητού.

Στίχοι

Άχειρ, άγλωττος, χείρα καί γλώτταν φύεις
Καί χερσί Θεού, Μάξιμε, ψυχήν δίδως.
Εικάδι πρώτη πότμος Μαξίμου όσσ' εκάλυψεν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Νεοφύτου.

Στίχοι

Τόν Νεόφυτον εκριζοί γήθεν δόρυ,
Νέου φυτού κάλλιστον οιά περ θάλος.

Τή αυτή η μέρα, Μνή μη τού Οσίου Πατρός ημών Ζωσίμου, Επισκόπου Συρακούσης, Σικελών νήσου.

Στίχοι

Μετάστασιν Ζώσιμος εύρεν εκ βίου,
Ώ καί πρό ταύτης πάς μετάστασις βίος.

Τή αυτή ημέρα, άθλησις τών Αγίων Μαρτύρων Ευγενίου, Ουαλλεριανού, Κανδίδου, καί Ακύλα.

Στίχοι

Τόν Ευγένιον, καί συνάθλους τρείς άμα,
Δι' ευγένειαν ψυχικήν κτείνει ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, η Σύναξις τής Αγίας Ειρήνης, εν τή αγιωτάτη Εκκλησία τή ούση πρός θάλασσαν καί Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγνής.

Στίχοι

Υπέρ νέον σοι μόσχον, ως Δαυίδ λέγει
Ήρεσκεν Αγνή πυρπολουμένη, Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι τέσσαρες Μάρτυρες, οι εν Τύρω, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Στερρών αθλητών τεσσάρων φωνή μία.
Ημίν τό θνήσκειν εκ ξίφους ευθυμία.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Οσίου

Ωδή ζ'

«Οι εκ τής Ιουδαίας, καταντήσαντες Παίδες εν Βαβυλώνι ποτέ, τή πίστει τής Τριάδος, τήν φλόγα τής καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Μίαν φύσιν Τριάδος, μίαν θέλησιν έφης, μίαν ενέργειαν, Θεού δέ σαρκωθέντος, δύο φύσεις θελήσεις, ενεργείας, εκήρυξας, ο τών Πατέρων Θεός, βοών ευλογητός εί.

Ου θελήματα δύω, διαιρούμενα γνώμης εναντιότητι, ποιότητι δέ μάλλον, ανεκήρυξας Πάτερ, φυσική διαφέρόντα. Ο τών Πατέρων Θεός, βοών ευλογητός εί.

Στήλην ορθοδοξίας, τούς ενθέους σου λόγους, Πάτερ κατέχοντες, τόν ένα τής Τριάδος, εν δυσί ταίς ουσίαις, καί θελήσεσι σέβομεν. Ευλογητός εί Χριστέ, αυτώ αναβοώντες.

Δύο Πάτερ ειδότες, ενεργείας τού οίκτω, σεσαρκωμένου Θεού, διττάς αυτεξουσίους, θελήσεις διδαχθέντες, υπό σού αναμέλπομεν, Ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Τού Μάρτυρος

Παίδες Εβραίων

Φούρνον ζωόκαυστον ποιήσας, ο παράνομος εν τούτω κατακλείει, εν ημέραις τρισίν, εφλέχθης δέ ουδόλως, αναβοών Νεόφυτε. Ο Θεός ευλογητός εί.

Ήδετο ύμνος παραδόξως, ισταμένου σου φλογός εν μέσω μάκαρ η γάρ δρόσος Θεού, ανέψυχέ σε Μάρτυς, αναβοώντα, Κύριε, ο Θεός ευλογητός εί.

Μέγιστον θαύμα καταπλήττον, πάσαν έννοιαν εν σοί τό πεπραγμένον, τό γάρ πύρ ουδαμώς, συμφλέξαν σε θεόφρον, διεκχυθέν κατέκαυσε, τού πυρός τούς κληρονόμους.

Θεοτοκίον

Ώφθης Αγγέλων υπερτέρα, βουλής Άγγελον μεγάλης τετοκυία, Θεοτόκε αγνή, ώ πάντες μελωδούμεν. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Ωδή η'

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολώνσου, σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβόων. Ευλογείτε πάντα, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ολικώς ποθήσας, τόν υπερποθήσαντα γένος ανθρώπων, τόν σταυρόν σουήρας, καί σύν αυτώ Μακάριε συνεσταυρώθης, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ξενωθείς απάσης, ηδονής μακάριε θανατηφόρου, σεαυτόν ειργάσω, όλον ακηλίδωτον έσοπτρον θείον, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Απηνούς τυράννου, δυσσεβή ωμότητα ού κατεπλάγης, άλλ' ως πύργος έστης, ακλινής ακράδαντος ορθοδοξίας, Ευλογείτε κράζων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Ζωηφόρον αίγλην, εκ μιάς θεότητος Τρισυποστάτου, δεδεγμένος ώφθης, τοίς εν σκότει ήλιος πεπλανημένοις, Ευλογείτε μέλπων, τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ Παρθένε, τού παραπεσόντος μέν ώφθης θυγάτηρ, τού Θεού δέ μήτηρ, τού ανακαινίσαντός μου τήν ουσίαν, όν υμνούμεν πάντα τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούμεν, αυτόν εις τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Επταπλασίως καμινον

Νέω Παμμάκαρ σώματι, καί τελείω φρονήματι, τήν τού αρχεκάκου, πονηρίαν ώλεσας, φυτόν ωραιότατον, αναβλαστήσαν εν ταίς αυλαίς, τού εξ Ιεσσαί, αναβλαστήσαντος ρίζης, πρός όν βοάς απαύστως, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Εν τώ σταδίω θήρές σε, Αθλοφόρε ηδέσθησαν, ώσπερ Δανιήλ, τόν ιερόν τό πρότερον, Χριστού γάρ σε έγνωσαν, τών παθημάτων Μάρτυρα, όν ομολογών, τάς ανηκέστους βασάνους, υπέμεινας κραυγάζων, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο εγνωκώς σε πρότερον, εν τώ όρει Νεόφυτε, λέων παμμεγέθης, εν σταδίω όντι σοι, αχθείς επαφίεται, εις τήν τιμωρίαν Αθλητά, καί αναγνωρίσας, προσεκύνει σοι φόβω, αιδοί συγκεκραμένος, καί πη γάς κατανύξει, δακρύων ευαισθήτως, προχέων θεομάκαρ.

Θεοτοκίον

Νέον Παιδίον τέτοκας, τόν πρό πάσης τής κτίσεως, φύντα εκ Πατρός, ανερμηνεύτως Πάναγνε, αυτόν ούν ικέτευε, παλαιωθέντα πταίσμασι, νύν ανακαινίσαι, καί βοώντά με σώσαι. Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν, εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Οσίου

Ωδή θ'

«Τόν προδηλωθέντα εν όρει τώ Νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνωμεν».

Έτι σου ως Άβελ, τό αίμα καί εις αιώνας, τά θεόπνευστα δόγματα, φωνή διαπρυσίω, τή Χριστού Εκκλησία κηρύττει, Μάξιμε παμμάκαρ καί παμμέγιστε.

Τέτμηται η χείρ μέν, γράφει δέ θείω δακτύλω, ως καλάμω καί μέλανι, τή τετμημένη γλώττη, καί τώ σώ αίματι τώ τιμίω, Πίστιν εν καρδίαις τήν Ορθόδοξον.

Άδεται εν κόσμω, η ένθεος παρρησία, καί τό πύρ τό εγκάρδιον, τής ενθέου αγάπης, δι' ήν Όσιε τήν τού αίματος χύσιν, Μάξιμε υπέστης προθυμότατα.

Ίστασαι πρό θείου βήματος μετά Μαρτύρων, οίς τού ζήλου τής πίστεως, εκοινώνησας Πάτερ, καί ημάς οικειών τώ Δεσπότη, καί σού μιμητάς απεργαζόμενος.

Θεοτοκίον

Σύ εί Θεοτόκε, τά όπλα ημών καί τείχος, σύ εί η αντίληψις, τών εις σέ προστρεχόντων, σε καί νύν εις πρεσβείαν κινούμεν, ίνα λυτρωθώμεν τών εχθρών ημών.

Τού Μάρτυρος

Έφριξε πάσα ακοή

Ίστασο οιά περ αμνός, πρός σφαγήν εθελουσίως προκείμενος, τοίς αναιρούσί σε, πικροίς διώκταις μάρτυς Νεόφυτε, καί κεντηθείς σου τήν πλευράν λόγχη τό μακάριον, τέλος απήλειφας. Αθλοφόρε τού Χριστού γενναιότατε.

Ως θύμα ως περικαλές, ιερείον ως σεπτόν καλ λιέρημα, ώσπερ ανάθημα, ναού αγίου ως καθαρά προσφορά, ώσπερ στρουθίον εκλεκτόν, ως μόσχος πολύτιμος, ως, νέον μάκαρ φυτόν, Παραδείσου, τώ Θεώ προσενήνεξαι.

Σύμμορφος γέγονας παθών, τού παθόντος δι' ημάς αγαθότητι, καί τή ισότητι, τής λόγχης Μάρτυς όντως δεδόξασαι, καί νύν οικείς τούς ουρανούς, νίκης διαδήματι, καλλωπιζόμενος, καί χαράς αδιαδόχου πληρούμενος.

Η μνήμη η πλησιφαής, καί πανένδοξος τής σής εναθλήσεως, Μάρτυς ανέτειλεν, ηλίου πλέον περιαυγάζουσα, τάς διανοίας τών πιστών, εν ή δυσωπούμέν σε, σκότους παντοίων παθών, καί κινδύνων χαλεπών ημάς λύτρωσαι.

Θεοτοκίον

Φέρουσα οίά περ λαβίς, τόν ουράνιον Θεόνυμφε άνθρακα, τά φρυγανώδη μου, καρδίας πάθη καί νύν κατάφλεξον, καί τής γεέννης τού πυρός, λύτρωσαί με, δέομαι, ίνα δοξάζω σε, τήν ελπίδα τών πιστών Παναμώμητε.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν! όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Οσίου
Τοίς Μαθηταίς

Θεολογών εκήρυξας μίαν φύσιν Τριάδος, καί μίαν Πάτερ θέλησιν, καί ενέργειαν μίαν, Θεού δέ τού σαρκωθέντος, δύω φύσεις θελήσεις, καί ενεργείας Μάξιμε, πάνσοφε θεοφάντορ, ομολογών, θεομάχον αίρεσιν καταστρέφεις, υφ' ών τήν χείρα γλώσσάν τε, εκτμηθείς Μάρτυς ώφθης.

Τού Μάρτυρος, όμοιον

Επιφανείς Νεόφυτε, ήγειρας παραδόξως, νεκράν τήν σέ κυήσασαν, θαύμα μέγιστον δείξας, Χριστού θεράπων ως μέγας, ώ καί νύν στεφηφόρος, θεόφρον παριστάμενος, μή ελλίπης πρεσβεύων, υπέρ τών σέ ανυμνούντων, άγιε καί τελούντων, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, Αθλοφόρε καί Μάρτυς.

Θεοτοκίον όμοιον

Τό ξένον καί απόρρητον, τού αχράντου σου τόκου, θεοπρεπές μυστήριον, καταπλήττει Αγγέλους, καί τών βροτών τάς χορείας, Μητροπάρθενε Κόρη, καί γάρ Θεός εν μήτρα σου, σαρκωθείς ασυγχύτως, άνευ σποράς, ώφθης ο απρόσιτος προσιτός μοι, ενώσας με θεότητι, τή αυτού παραδόξως.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Φιλοσοφία κοσμήσας τόν βίον σου, θεοσοφία σαυτόν κατελάμπρυνας, όθεν εν αμφοτέροις ευδοκιμών, τή καλή ομολογία επεσφράγισας αμφότερα, τρισόβλιε Μάξιμε. Παρρησίαν ούν έχων πρός Χριστόν τόν Θεόν, εκτενώς ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σού εκπορεύεται, Αγνή Παρθένε Θεοτόκε, αλλ' αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρός τό συμφέρον τής αιτήσεως.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Η Πάναγνος ώς είδέ σε επί Σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου Τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Τιμοθέου, καί τού Αγίου Οσιομάρτυρος Αναστασίου τού Πέρσου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά προσόμοια τού Αποστόλου.

Ήχος α' Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ακτίσι τού Πνεύματος σαφώς, σύ καταλαμπόμενος, ιεροφάντα Τιμόθεε, αριδηλότατος, ώς φωστήρ εδείχθης διατρέχων άπασαν, τήν γήν καί καταυγάζων τή χάριτι, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Θεόφρον Τιμόθεε τρυφής, τόν χειμάρρουν έπιες, καί θεοφρόνως επότισας Θεού επίγνωσιν, τούς θερμώς ποθούντας, τόν Χριστόν μιμούμενος, ώ νύν χαρμονικώς προσεχώρησας, δόξαν θεώμενος, τής Τριάδος τήν υπέρφωτον, καί ειρήνην, τήν απειροδύναμον.

Θεόφρον Τιμόθεε πυκναίς, αρρωστίαις σώματος, καί ασθενείαις ρωννύμενος, τόν νούν μακάριε, τό τής πλάνης κράτος, ευχερώς διέλυσας, Χριστού τή δυναστεία φραξάμενος, καί διεκήρυξας, υψηγόρως τό θειότατον, τής ειρήνης, ημίν Ευαγγέλιον.

Στιχηρά τού Μάρτυρος, όμοια

Τού κόσμου τά πέρατα τά σά, νύν εξάδει θαύματα, θαυματουργέ Αναστάσιε, θαυματουργίαις γάρ, αμειβόμενός σε, ο Χριστός εκόσμησε, βασάνους δι' αυτόν υπομείναντα, καί μετά θάνατον, αθανάτου κατηξίωσεν, ευδοξίας καί μακαριότητος.

Μαρτύρων τό καύχημα λαμπρά, αναστήσας τρόπαια, κατά τής πλάνης ομώνυμον, παμμάκαρ εύκλειαν, τή σή κλήσει φέρεις, Πανταχού φερόμενος στερρός ως νικητής Αναστάσιε, καί νύν ανάστησον, εκ πτασμάτων καταπτώσεως, τούς εν πίστει τιμώντας τήν μνήμην σου.

Μάρτυς Αναστάσιε στερρά, αναστήσας τρόπαια, κατά τής πλάνης απείληφας, διπλούν τόν στέφανον, τής ασκήσεώς σου, καί στερράς αθλήσεως, καί τής μέχρι θανάτου ενστάσεως, καί τών θαυμάτων σοι, επαξίως τήν ενέργειαν, ο Δεσπότης Χριστός εδωρήσατο.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τώ Θεώ προωρασμένος, καί τώ σοφώ Παύλω μεμαθητευμένος, εμυήθης τά θεία, καλώς πολιτευσάμενος, καί τήν πίστιν μέχρις αίματος, ανενδοιάστως σαφώς ενστερνισάμενος, πιστός τά πρός τόν Θεόν Αρχιερεύς ανεδείχθης, Τιμόθεε Απόστολε, όθεν τούς ειδωλομανούντας ελέγξας, ροπάλοις καί λίθοις καταικιζόμενος, έτυχες τού μαρτυρίου τών στεφάνων. Διό Παμμάκαρ πρέσβευε, υπέρ ημών τών εν πίστει τελούντων, τήν πάνσεπτον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ώ τού παραδόξπυ θαύματος

Χαίρε Παρθένε Θεόνυμφε, χαίρε πιστών η ελπίς, χαίρε κόσμου καθάρσιον, χαίρε πάσης θλίψεως, η τούς δούλους σου σώζουσα, η τού θανάτου χαίρε κατάλυσις, ο ζωηφόρος χαίρε, Παράδεισος, χαίρε αντίληψις, τών προσκαλουμένων σε, χαίρε Θεού, θείον ενδιαίτημα, καί όρος άγιον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ω τού παραδόξου θαύματος! ώ μυστηρίου φρικτού! ώ φρικτής εγχειρήσεως! η Παρθένος, έλεγεν, εν Σταυρώ σε ως έβλεψεν, εν μέσω δύω ληστών κρεμάμενον, όν ανωδίνως, φρικτώς εκύησεν, έκλαιε κράζουσα, Οίμοι τέκνον φίλτατον! πώς σε δεινώς, δήμος ο αχάριστος, Σταυρώ προσήλωσεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Είτα λέγομεν Στιχηρόν Ήχος α'

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτού, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών εν τώ ηλίω έθετο τό σκήνωμα αυτού.

Τόν φωστήρα τόν πιστών καί Απόστολον, τόν εν Ευαγγελίω εμπρέψαντα Ταμόθεον, δεύτε λαοί υμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις ο τερπνός τής πίστεως ράδαμνος, τής τού θείου Παύλου υιοποιϊας Χαίροις ο σεπτός γνώμων τών αρετών, τό πολύσοφον στόμα τού Λόγου. Χαίροις τό τής πίστεως άγαλμα, καί τής Εκκλησίας τό στερέωμα.

Δόξα... Ήχος β'

Εμεγάλυνας Χριστέ, ως εν τή, Ιουδαία καί εν Βαβυλώνι, τού τιμίου Σταυρού τήν δύναμιν, έμαθον γάρ δι' αυτού, τήν ζωοποιόν τής Αναστάσεως Εορτήν, καί γέγονεν εν αυτοίς ο αιχμάλωτος, ελευθερωτής ειδωλομανίας, καί Μάρτυς απαράγραπτος τών θαυμάτων, ο νύν ευφημούμενος αθλητής, Αναστάσιος ο ένδοξος, σύν Αγγέλοις χορεύων, καί πρεσβεύων υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Μόνη, τόν αχώρητον Θεόν, αστενοχωρήτως εν μήτρα, εκυοφορησας, άνθρωπον γενόμενον δι' αγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διό δυσωπώ σε, τών στενοχωρούντων με, κακών απάλλαξον, όπως τήν στενήν ευθυπόρως, τρίβον διοδεύσας πρός πλάτος, φθάσω τής εκεί μακαριότητος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ύβρεις, υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υψωθέντα τόν τού παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, έστενες λέγουσα. Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις εν σαρκί ατιμίαν; Δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Απολυτίκιον τού Αποστολου

Ήχος δ'

Χρηστότητα εκδιδαχθείς, καί νήφων εν πάσιν, αγαθήν συνείδησιν ιεροπρεπώς ενδυσάμενος, ήντλησας εκ τού Σκεύους τής εκλογής τά απόρρητα, καί τήν πίστιν τηρήσας, τόν ίσον δρόμον τετέλεκας, Απόστολε Τιμόθεε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς Ψυχάς ημών.

Δόξα... τού Οσιομάρτυρος

Ήχος α'

Τών Μαρτύρων το κλέος, καί οσίων τό καύχημα, καί τόν θησαυρόν τής Περσίας, τόν σοφόν Αναστάσιον, τόν μέγαν αντιλήπτορα πιστών, τόν κήρυκα τής πίστεως ημών, ταίς αγγελικαίς υμνωδίαις, εύφη μούμέν σε λέγοντες. Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι δόξα τώ ενεργούντι διά σού πάσιν ιάματα.

Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, ο Κανών τής Οκτωήχου εις η' καί τών Αγίων εις ς', ού η ακροστιχίς άνευ τών Θεοτοκίων

Τιμόθεον τόν Απόστολον άσμασι τοίς δε γεραίρω. Θεοφάνους.

Κανών τού Αποστόλου

Ωδή α' Ήχος α'

«Σού η τροπαιούχος δεξιά, θεοπρεπώς εν ισχύϊ δεδόξασται, αύτη γάρ Αθάνατε, ως πανσθενής υπενανίους έθραυσε, τοίς Ισραηλίταις, οδόν βυθού καινουργήσασα».

Τάς επαναστάσεις τών παθών, καί τής αγνοίας τόν ζόφον πρεσβείαις σου, Μάκαρ διασκέδασον, φωτιστική τής απαθείας χάριτι, όπως θεοφάντορ, νύν επ' αξίως υμνήσω σε.

Ίδων ο προγνώστης καί Θεός, σής διανοίας τό κάλλος Τιμόθεε, θείοις Αποστόλοις σε, συλλειτουργείν κατηξίωσεν ένδοξε, ο σοφή προνοία τών καθ' ημάς προμηθούμενος.

Μίαν υπερούσιον αρχήν, προνοουμένην τών όλων γινώσκομεν. Έλλην γάρ απόστολος, τή τού Χριστού λελαμπρυσμένος χάριτι, σύν τώ θείω Παύλω, συναριθμείται Τιμόθεος.

Κανών τού Μάρτυρος

Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Όρθρω λαμπροτάτω σου Χριστέ, τής αναστάσεως περιλαμπόμενος, ταύτης ο επώνυμος, Ανατολής εξορμηθείς ως ήλιος, νύν τήν Εκκλησίαν, περιαυγάζει τοίς θαύμασι.

Θείας αγαπήσεως πλησθείς, καρτερικώς τάς βασάνους υπέμεινας, μάρτυς Αναστάσιε, καί τώ
Χριστώ ασκητικοίς ηγλαϊσμένος κάλλεσι, χαίρων προσηνέχθης, ευώδες θύμα πανάριστε.

Θεοτοκίον

Ίλεων γενέσθαι τοίς πιστοίς, καί ευμενή Θεομήτορ δυσώπησον, Λόγον όν εγέννησας, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, σέ γάρ προστασίαν, καί σωτηρίαν κεκτήμεθα.

Τού Αποστόλου

Ωδή γ'

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, άγιος ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος εν αγαθότητι».

Εχύθη παμμάκαρ δαψιλώς, η χάρις σού τοίς χείλεσι, καί ποταμούς δογμάτων ανέβλυσε, τήν Εκκλησίαν Χριστού αρδεύοντας, καί πολύχουν φέροντας, τόν

καρπόν Τιμόθεε, χριστοκήρυξ θεόφρον Απόστολε.

Οι πόδες οι σοί προφητικώς, Παμμάκαρ ωραιώθησαν, πάντα γάρ νούν σαφώς υπερέχουσαν, ευηγγελίσω ειρήνην πάνσοφε, τήν τόν πάλαι λύσασαν, τών ανθρώπων πόλεμον, τόν Σωτήρα τών όλων καί Κύριον.

Νεκρών σού τά μέλη τής σαρκός, τώ λόγω καθυπέταξας, τήν τών χειρόνων Μάκαρ Τιμόθεε, ηγεμονίαν διδούς τώ κρείτονι, καί παθών εκράτησας, καί ψυχήν εφαίδρυνας, ρυθμιζόμενος Παύλου διδάγμασι.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Τήν τρίβον οδεύσας τήν στενήν εν πρώτοις δι' ασκήσεως, πρός μαρτυρίου κλέος προέκυψας διά βασάνων τρυφήν ευράμενος, διά πόνων ένδοξε Μάρτυς Αναστάσιε, τήν ουράνιον τέρψιν δρεπόμενος.

Ο τόνος τής αθλήσεως τής σής, εις πάσαν εξελήλυθε, τήν οικουμένην Μάρτυς αήττητε, πρός αμαρτίαν γάρ μέχρις αίματος, αντικαθιστάμενος, νικηφόρος γέγονας, καί στεφάνω τής νίκης κεκόσμησαι.

Θεοτοκίον

Εκ σού ανεβλάστησεν ημίν, τό άνθος τό αμάραντον, ευωδιάζον πάσαν τήν ανθρωπότητα, τώ θείωμύρω τής αυτού φύσεως, ο Πατρί συνάναρχος, καί εκ σού γενόμενος, υπό χρόνον Παρθένε παναμωμε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος ειδώς τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο τής δόξης Κύριος, ο ανείκαστος έν αγαθότητι».

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Τοίς θείοις χαρίσμασιν αγλαϊζόμενος, εκόσμησας ένδοξε, τήν Εφεισίων λαμπράν, μητρόπολιν Απόστολε, κήρυξ γάρ ανεδείχθης, μετά Παύλου τού θείου, πάσι προκαταγγείλας, τόν σωτήριον λόγον, διό πανηγυρίζομεν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... τού Μάρτυρος

Εν δόξη τελειότητος, ώφθης υπέρτιμος, ως θείαις λαμπόμενος, φωταγωγίαις τόν νούν, καί γνούς τού Σταυρού τήν ισχύν, όσιος εν ασκήσει, καί εν αίματι Μάρτυς, γέγονας θεοφρόνως Αναστάσιε Μάρτυς, διό καί τών θαυμάτων εν σοί, βλύζει τήν χάριν Χριστος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν εν πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθενσε κατά χρέος μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Τού Αποστόλου

Ωδή δ'

«Όρος σε τή χάριτι τή θεία κατάσκιον, προβλεπτικοίς ο Αββακούμ, κατανοήσας οφθαλμοίς, έκ σού εξελεύσεσθαι, τού Ισραήλ προανεφώνει τόν Άγιον, εις σωτηρίαν ημών καί ανάπλασιν».

Νομίμως παμμάκαρ εναθλήσαι ελόμενος, δι' εγκρατείας παντελούς, τάς τρικυμίας τών παθών, τώ νώ καθυπέταξας, τών αρετών καταλαβών τήν ακρότητα, μεγαλοκήρυξ θεόφρον Τιμόθεε.

Αστράψας ως ήλιος ο Παύλος εξέπεμψεν, ώσπερ ακτίνα φαεινήν, τήν οικουμένην δαψιλεί, φωτί καταλάμπουσαν, πυρσοφανώς σε θεοφάντορ Τιμόθεε, πρός οδηγίαν ημών καί βεβαίωσιν.

Ποθήσας θερμώς τών εφετών τό ακρότατον, καί δι' αγάπης συγκραθείς, πόθω κατάλληλον ζωήν, μετήλθες θεόληπτε, διά παντός, σού κατοπτεύων τόν έρωτα, καί τής αυτού θεωρίας πιμπλάμενος.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ουδέν σε τής πρός Χριστόν αγάπης εχώρησεν, ου τών μελών η εκκοπή, ού τών βασάνων απειλή, ου ξίφος ού θάνατος, αλλ' ουδέ πύρ, ουδέ λιμός Αναστάσιε, τής ουρανίου χορείας ομόσκηνε.

Συντόνως επ' ώμων τόν σταυρόν σου αράμενος, κατηκολούθησας Χριστού, ταίς σωτηρίοις εωτολαίς, καί τούτου γενόμενος, εκμιμητής, μέχρι θανάτου Πανάριστε, νύν απολαύεις αυτού τής λαμπρότητος.

Θεοτοκίον

Χαράν σοι σαφώς ουρανόθεν αφικόμενος, ο Αρχιστράτηγος Αγνή, ευηγγελίσατο ειπών, Θεός εξελεύσεται, μετά σαρκός, εκ σού Παρθένε πανάχραντε, εις σωτηρίαν τών πόθω υμνούωτων σε.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς

οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε φιλάνθρωπε».

Τού πρώτου καί πάντων, αιτίου Φωτός, ταίς αϋλοις λαμπάσι πυρσούμενος, τόν κόσμον κατεφαίδρυνας, κηρύγματι σεπτώ, φωστήρ τής ευσεβείας, ζωής λόγον επέχων, προφανώς δεδειγμένος, ιερομύστα παμμακάριστε.

Ο Παύλου τού θείου, στερρός μαθητής, διδασκάλου τοίς ίχνεσιν έπεται τά τούτου σπείρων άπασι, διδάγματα πιστοίς, δι' ών τής ευσεβείας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε Φιλάνθρωπε.

Λαμπρότης ο Παύλος, δευτέρα φανείς, λειτουργούσα τή πρώτη λαμπρότητι, τή ταύτης επιγνώσει, κατεφώτισεν ημάς, τούτου συστρατιώτης, Τιμόθεος εδείχθη, τή αυτού παντευχία , νικητικώς περιφραξάμενος.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ο μέγα καυχώμενος, άμετρα πρίν, καί τήν γήν απειλών καταλήψεσθαι, καί μάτην φρυαττόμενος, τήν θάλασσαν σοφέ, εισάπαν εξαλείφειν ταίς σαίς ανδραγαθίαις, Αναστάσιε Μάρτυς, καταπατείται ο αντίθεος.

Νομίμως αθλήσας, μάρτυς Χριστού, καί νικήσας τών άθλων τά έπαθλα, θαυμάτων τήν ενέργειαν, κομίζεται σαφώς, νόσους γάρ θεραπεύει, καί δαίμονας ελαύνει, τού Χριστού τή δυνάμει, τερατουργών ο Αναστάσιος.

Θεοτοκίον

Κατάραν τής Εύας τής πάντων μητρός, τώ σώ τόκω Παρθένε κατήργησας, τώ κόσμω ευλογίαν, ανατείλασα Χριστόν, διό σε γεγηθότες, καί στόματι καί γλώττη, Θεοτόκον κυρίως, ομολογούωτες μακαρίζομεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντον».

Άρμα τού Θεού, εφάνης Τιμόθεε, βαστάζων αυτού τό θείον όνομα, κατ' ενώπιον, τών αθέων τυράννων θεόληπτε, μή πτοούμενος τήν τούτων αγριότητα, σύ γάρ τήν ακαταμάχητον, τού Σωτήρος ισχύν ενεδέδυσο.

Στέφος ευπρεπές, εδέξω Τιμόθεε, πανόλβιε θεόφρον απόστολε, καί διάδημα, Βασιλείας αξίως περίκεισαι, καί παρέστηκας τώ θρόνω τού Δεσπότου σου, Παύλω συναγαλλιώμενος, εν σκηναίς ουρανίαις μακάριε.

Μύρου νοητού, Τιμόθεε πάντιμε, σαρκί δι' ημάς τού κενωθέντος, Χριστού οσφραινόμενος, ευωδίας τής τούτου μετείληφας, καί μετέδωκας, τοίς πίστει σοι προστρέχουσι, μύστα τών αρρήτων Άγιε, τής αυτού νοητής διαδόσεως.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Αίγλη τού Σταυρού, σοφώς λαμπρυνόμενος, τής πλάνης τό ζοφώδες διέλυσας, καί νενίκηκας, συμπλακείς τώ τυράννω πανένδοξε, καί χαίρων εκομίσω σου τά τρόπαια σοφέ, Μάρτυς Χριστού Αναστάσιε, συγχορεύων Μαρτύρων στρατεύμασιν.

Θεοτοκίον

Άπας ο χορός, θεόθεν μιμούμενος, ο τών Προφητών σου προηγόρευσε, τό μυστήριον, τής αφράστου καί θείας συλλήψεως, τής εκ σού τού Θεού Λόγου Μητροπάρθενε, σύ γάρ τήν αληθεστάτην τε, καί αρχαίαν βουλήν εφανέρωσας.

Ο Ειρμός

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν κατέσχεν απήμαντσν».

Κοντάκιον Ήχος α'
Χορός αγγελικός

Τόν θείον Μαθητήν, καί συνέκδημον Παύλου, Τιμόθεον πιστοί, ανυμνήσωμεν πάντες, σύν τουτω γεραίροντες, τόν σοφόν Αναστάσιον, τόν εκλάμψαντα, εκ τής Περσίδος ως άστρον, καί ελαύνοντα, τά ψυχικά ημών πάθη, καί νόσους τού σώματος.

Ο Οίκος

Ως αλιεύς εμπειρότατος, τά τής χάριτος ήπλωσε δίκτυα Παύλος ο μέγας Απόστολος, καί τόν θεηγόρον, ώσπερ θήραμα άγιον, είλκυσε πρίν Τιμόθεον, καί σύν τούτω τά πέρατα περιερχόμενος, εκ τού φάρυγγος είλκυσε τού διαβόλου τούς δεξαμένους τής Πίστεως τόν λόγον, εν οίς ήν καί ο γενναίος Αναστάσιος, πιστεύσας γάρ, τών Περσών τήν πλάνην κατέλιπε πάσαν, καί τού Χριστού τό όνομα επ' ώμων εβάστασεν, όθεν χάριτι θεία απελαύνει τά ψυχικά ημών πάθη, καί νόσους τού σώματος.

Συναξάριον

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Τιμοθέου, μαθητού τού Αγίου Αποστόλου Παύλου.

Στίχοι

Έρωτι θείων Τιμόθεος στεμμάτων,
Τυφθείς βάκλοις, έβαψε γήν εξ αιμάτων.
Εικάδι δευτερίη πνεύμ' ήρθη Τιμοθέοιο.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου οσιομάρτυρος Αναστασίου τού Πέρσου.

Στίχοι

Αναστάσιος εν τραχήλω τόν βρόχον,
Ως λαμπρόν όρμον ωραϊζεται φέρων.
Εικάδι δευτερίη. Αναστάσιος βρόχον έτλη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Μανουήλ, Γεωργίου, Πέτρου, Λέοντος, Σιωνίου, Γαβριήλ, Ιωάννου, Λέοντος, Παρόδου καί τών λοιπών τριακοσίων εβδομήκοντα επτά.

Στίχοι

Ξίφος Μανουήλ είς μέρη τέμνει δύω,
Τιμώντ, ατμήτους ουσίας Χριστού δύω.
Γεώργιον καί Πέτρον, οίς κοινόν σέβας,
Τέμνουσι κοινή Δεσπότου κοινού χάριν.
Άρρητον είχε τήν προθυμίαν Λέων,
Ρήσσοντος αυτού τού ξίφους τήν γαστέρα.
Δέος, ξίφους ταθέντος εγγύς αυχένων,
Μακράν Γαβριήλ, καί μακράν Σιωνίου.
Όντως στρατηγοί μή πτοούμενοι ξίφος
Ιωάννης τε καί Λέων οι γεννάδαι.
Βληθείς Πάροδος χειροπληθών εκ λίθων,
Οδόν παρήλθεν ηδέως τήν τού βίου.
Τρείς πενταρίθμους εικάδας κτείναν ξίφος,
Συνήψεν αυτάς ενδεκαπλή επτάδι.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ζ'

«Σέ νοητήν, Θεοτόκε κάμινον, κατανοούμεν οι Πιστοί, ως γάρ Παίδας έσωσε τρείς ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, εν τή γαστρί σου ανέπλασεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος».

Συγχορευτής, ουρανίου τάξεως, σύ επαξίως γεγονώς, συνευφραίνη χαρμονικώς, αίγλης φωτοδότιδος Μάκαρ εμφορούμενος, ιερομύστα Τιμόθεε, τόν αινετόν καταγγέλλων, Θεόν καί υπερένδοξον.

Ιερουργών, Χριστού Ευαγγέλιον, εξ αρετών περιωπής, θεογράφους επιστολάς, Παύλος ο θειότατος χαίρων εξαπέστειλεν, ως μαθητή σοι Τιμόθεε, τόν αινετόν καταγγέλλων, Θεόν, καί υπερένδοξον.

Τό ασθενές τής σαρκός ερρώννυεν, η ευτονία τής ψυχής, ως ασώματος γάρ εν γή, σύ πολιτευσάμενος, Μάρτυς εχρη μάτισας, τήν κεφαλήν

συντριβόμενος, Ιερουργέ, Μυστηρίων Θεού θεομακάριστε.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ο Αθλητής, τούς Πιστούς προτρέπεται, σαφές υπόδειγμα δεικνύς, τήν ανδρείαν τήν εαυτού, θείον νύν μιμήσασθαι, πάθος τό εκούσιον, υπέρ ημών ο υπέμενεν, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Ισοσθενής, Τριάς πιστεύεται, τοίς ευσεβείας ερασταίς, οι γενναίοι γάρ Αθληταί, ταύτης υπερήθλησαν, αίματα εκχέοντες, μαρτυρικώς συμπλεκόμενοι, καί τάς ψυχάς προδιδόντες, σαφώς καί αναιρούμενοι.

Θεοτοκίον

Χαίρε σεμνή, τού Αδάμ τό κώδιον, εξ ού προήλθεν ο Ποιμήν, ενδυσάμενος αληθώς, ο υπερυψούμενος, όλον με τόν άνθρωπον, δι' ευσπλαγχνίαν ακατάληπτον, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Τού Αποστόλου

Ωδή η'

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Στάσεως Αγγελικής ηξιωμένος, ανεδείχθης Τιμόθεε μάκαρ, ουρανών τά Τάγματα, μυηθείς γάρ υπερφυώς, τήν λαμπρότητα τήν τούτων εμιμήσω σοφέ, μεθ' ών αναμέλπεις ευφραινόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν κυριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Δύναμιν ενδεδυμένος ουρανόθεν, ως Απόστολος ώφθης θεόφρον, τήν επιδημήσασαν, ξενοτρόπως τοίς Μαθηταίς, τοίς τού Λόγου αυτόπταις ώ Τιμόθεε, μεθ' ών αναμέλπεις αγαλλόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Έστης τής εφέσεως σαφώς παμμάκαρ, τό ακρότατον οίά περ φθάσας, τών καλών Τιμόθεε, θεοκήρυξ διά παντός ελλαμπόμενος φωτί τώ τής Τριάδος τρανώς, καί νύν αναμέλπεις ευφραινόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Γήθεν σύ πρός ουρανους στεφανηφόρος, Αναστάσιε Μάρτυς ανέπτης, τήν απάτην άπασαν, τών δαιμόνων διεκφυγών καί πατήσας τών ειδώλων τά σεβάσματα, διό καί κραυγάζεις νύν γηθόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν

Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Έβαψας μαρτυρικώς σου εξ αιμάτων, τήν σήν χλαίναν πονόβλιε Μάρτυς, τό Σταυρού δέ σύμβολον, σκήπτρον φέρων σύ τώ Χριστώ , βασιλεύεις εις αιώνας Αναστάσιε, καί νύν αναμέλπεις ευφραινόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο ταίς Αρχαγγελικαίς υμνολογίαις, δοξαζόμενος πλούσιος Λόγος, δι' ημάς επτώχευσε σέ Μητέρα τήν καλλονήν Ιακωβ ευλογημένην έκλεξάμενος, διό ανυμνούντές σε κραυγάζομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ού γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ως ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Αποστόλου

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Ρήσις τού Δαυϊδ πεπλήρωται, ως αστραπή τή οικουμένη γάρ έφανας, τώ κηρύγματι, περιαυγάζων τά πέρατα, παναοίδιμε μάκαρ Τιμόθεε, διό σε θεοφάντορ, ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Αίγλης αρχιφώτου Πάνσοφε, θεαρχικής καί τρισηλίου ελλάμψεως, εμπιπλώμενος, καί καθαρώς εμφορούμενος, τούς υμνούντάς σε μάκαρ περίσωζε, εκ ζόφου τών πταισμάτων, Ιερομύστα πανσεβάσμιε.

Ισόν σε Πατρί καί Πνεύματι, Μονογενές ορθά φρονούντες δοξάζομεν, τοίς διδάγμασι, τών Αποστόλων σου Δέσποτα, στηριζόμενοι Παύλου τού κήρυκος, τής σής οικονομίας, καί Τιμοθέου τού Θεόφρονος.

Τού Μάρτυρος

Ο αυτός

Ρείθροις σών αιμάτων Ένδοξε, τήν τών ειδώλων πλάνην πάσαν κατέσβεσας, τό δέ πλήρωμα, τής Εκκλησίας εφαίδρυνας, υπέρ ής ικετεύων πανάριστε, μή παύση τόν Δεσπότην, ίνα σε πάντες μακαρίζωμεν.

Ω τής υπέρ λόγον δόξης σου, καί τής αρρήτου θείας όντως ελλάμψεως! ής μετέσχηκας, ως νικητής Αναστάσιε, τώ Δεσπότη, Χριστώ παριστάμενος, όν

καί νύν εκδυσώπει, υπέρ ημών τών ανυμνούντων σε.

Θεοτοκίον

Ω τού φοβερού σου θαύματος! σύ γάρ Παρθένε Θεοτόκε, μυστήριον τό πρό γενεών, καί πρό αιώνων απόκρυφον, εν Θεώ τώ τά σύμπαντα κτίσαντι, τεκούσα Θεόν Λόγον, ανερμηνεύτως εφανέρωσας.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Δυάς φωτοειδέστατος, σήμερον απαστράπτουσα, φαιδρότερον τού ηλίου, πάσαν τήν κτίσιν φωτίζει, Τιμόθεος Απόστολος, τών Αποστόλων σύνθρονος, καί θείος Αναστάσιος, τών Μοναστών η τερπνότης, καί τών Μαρτύρων η δόξα.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Πανάμωμε Μητρόθεε, τό μέγα περιήχημα, τών Αποστόλων Μαρτύρων, καί Προφητών καί Οσίων, τόν σόν Υίόν καί Κύριον, ιλέωσαι τοίς δούλοις σου, ημίν Θεογεννήτρια, όταν καθίση τού κρίναι, τά κατ' αξίαν εκάστω.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Είτα λέγομεν Ήχος α'

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς Αγίοις αυτού, ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραταίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.

Τόν γενναίον Αθλητήν Αναστάσιον, τόν υπέρ τής ευσεβείας, καλώς αγωνισάμενον, δεύτε λαοί υμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις, ο στερρός τής Πίστεως πρόμαχος, κατά τούς Προφήτας καί Αποστόλους. Χαίροις, ο τόν Χριστόν έχων εν σεαυτώ , μιμησάμενος έργω τόν Παύλον. Χαίροις, ο τών καμνόντων αχείμαστος λιμήν. Χαίροις τό ημέτερον καύχημα, καί τής οικουμένης αγαλλίαμα.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, νικητής Μήδων καί Χαλδαίων γέγονας τών νοητών, πάσαν Βαβυλώνος πλάνην καθελών, τή δυνάμει τού Σταυρού, ου τώ λείω τών ηδονών εθέλχθης, ου τό πύρ τών Πειρασμών εδειλίασας, διό Χριστός ο Θεός ημών, βραβείοις σε νικητικοίς εστεφάνωσε, καί νύν σύν Αγγέλοις παριστάμενος, πρός Κύριον ικέτευε, αιτούμενος ειρήνην τώ κόσμω , καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χαίροις ασκητικών

Χαίροις περιστερά εκλεκτή, κεχρυσωμένη παρθενίας ταίς πτέρυξι, τρυγών τε ωραιοτάτη, καί χελιδών εκλεκτή, καί στρουθίον όλον καθαρώτατον, αμνάς η κυήσασα, τόν αμνόν τού Θεού ημών, δάμαλις θεία, τόν ζυγόν η βαστάσασα,

τού βαστάζοντος, τά ημών αμαρτήματα, άμπελος η κατάκαρπος, βλαστάνουσα βότρυας, τής ευσεβείας τόν οίνον, τού μαρτυρίου εκβλύζοντας. Αυτόν εκδυσώπει, τοίς ικέταις σου δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Στάσα επί Σταυρού Ιησού, η σέ τεκούσα θρήνω δούσα ωδύρετο, βοώσα. Ου φέρω τέκνον, προσηλωμένον οράν, επί ξύλου, όν περ απεκύησα, εγω γάρ διέφυγον, τάς ωδίνας ως άνανδρος, καί πώς αρτίως, τή οδύνη συνέχομαι, καί σπαράττομαι, τήν καρδίαν η άμεμπτος; άρτι γάρ εκπεπλήρωται, τό ρήμα ο είρηκεν, ο Συμεών, ως ρομφαία, ψυχήν εμήν διελεύσεται. Αλλ' ώ νύν Υιέ μου, εξανάστηθι καί σώσον, τούς ανυμνούντάς σε.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κλήμεντος Αγκύρας, καί τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθαγγέλου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Κλήμεντος

Ηχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Κλήμα, τής αμπέλου τής ζωής, ώφθης μυστική γεωργία, περισκαπτόμενον, πόνοις γάρ ασκήσεως, Πάτερ τεμνόμενος, τώ δέ ξίφει τρυγώμενος, τώ τού μαρτυρίου, οίνον κατανύξεως, ημίν εκέρασας, ού νύν εμφορούμενοι πάντες, πίστει τήν πανίερον μνήμην, τήν σήν εορτάζομεν Μακάριε.

Ότε, ιερούργεις τήν φρικτήν, καί τελειοτάτην θυσίαν, καί υπερκόσμιον, τότε προσενήνεξαι ιερουργούμενος, τό σόν αίμα δέ Πάνσοφε, προθύμω καρδία, αίματι προσέμιξας, τώ τού Δεσπότου σου, ώ σύ, ραντιζόμενος μάκαρ, όλος καθαρός ανεδείχθης, όλος ιερώτατος θεσπέσιε.

Θύων, τόν Αμνόν τόν τού Θεού, τόν τής αμαρτίας τόν κόσμον, αποκαθαίροντα, καί φθοράν καί θάνατον εξαφανίσαντα, ιερείον ως άμωμον, ετύθης θεόφρον, σύμφυτος γενόμενος τώ ομοιώματι, Μάκαρ ζωηφόρου θανάτου, νύν δέ τής αυτού βασιλείας, αξιομακάριστε τετύχηκας.

Στιχηρά Προσόμοια τού Αγίου Αγαθαγγέλου.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Αγαθαίς αγγελίαις σε, συνοδίτην καί σύναθλον, Κλήμης ο πανάριστος

κατεπλούτησε, μεθ' ού τούς δρόμους διήνυσας, τούς θείους, στρεβλούμενος, καί Παντοίοις αλγεινοίς, ομιλών Αγαθάγγελε, έως τέλειος, γεγονώς στεφανίτης, πρός τά άνω, μεταβέβηκας Αγγέλοις, συνεπαγάλλεσθαι πάντοτε.

Καί ξεσμοίς δαπανώμενος, καί πυρί λιπαινόμενος, καί λαμπάσι πάντοθεν φλογιζόμενος, επί κραβάτου απλούμενος, σοφέ Αγαθάγγελε, καί ως άρτος καθαρός, επ' ανθράκων οπτώμενος, προσενήνεξαι, ουρανίω Τραπέζη, ικετεύων, τούς εν πίστει σε τιμώντας, πάσης ρυσθήναι κολάσεως.

Ραβδισμούς εκαρτέρησας, καί εν ξύλω τεινόμενος, σπαραγμούς υπήνεγκας καρτερώτατα, καί επί τέλει τών άθλων σου, σοφέ Αγαθάγγελε, εκτμηθείς τήν κεφαλήν, ταίς ρανίσι τού αίματος, όλην ήρδευσας, τήν σεπτήν Εκκλησίαν ευφημούσαν, τάς λαμπράς σου αριστείας, κλέος Μαρτύρων πολύαθλε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τήν τών χρόνων τετραχώς περίοδον, θεόληπτε επταπλασίασας, τυπτόμενος, ξεόμενος, αμείβων πόλεις καί χώρας, σταυρούμενος υπέρ τού Χριστού, αλλ' ούτε πύρ, ούτε ξίφος, ούτε μάστιγες, τό τής ψυχής σου έλυσαν στερέμνιον, έθραυσας δέ δαιμόνων ισχύν, ιερομάρτυς Κλήμη, διό πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Εξάρπασόν με Δέσποινα, χειρός τού δράκοντος τού βροτοκτόνου, τού πολεμούντός με εν υποκρίσει, καταπιείν ολοτελώς, σύντριψον τάς μύλας τούτου δέομαι, καί τά μηχανήματα διάλυσον, όπως ρυσθείς τών τούτου ονύχων, μεγαλύνω τήν δυναστείαν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω Τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εν παραβάσεως καρπώ ύπνω ολεθρίω αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν, παράσχη, η Παρθένος, έλεγε θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Αποστίχου, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δοξα... Ήχος α'

Ανατολίου

Τόν θαυμαστόν εν ιερεύσι, Μάρτυρα Κλήμεντα, η εν μακρώ τώ χρόνω δοκιμή τών αικισμών, τής εις αεί τών αγαθών επιτυχείν, ηξίωσε τρυφής, καί πλουτεί τά θεία, ο πολλούς πρός αγώνας αλείψας, τώ καθ' αυτόν υποδείγματι, καί πείσας τήν σάρκα, ανωτέρω φρονείν τού θανάτου. Πρός όν οι πιστοί βοήσωμεν. Μεγαλομάρτυς αοίδιμε, ταίς πρός Χριστόν πρεσβείαις σου, τάς χρονίους ενστάσεις, λύσον τών παθών ημών, καί ρύσαι τών δεινών ταίς πρεσβείαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ράβδω τής σής προστασίας, Θεοκυήτορ Αγνή, τά θηριώδη πάθη, τής αθλίας

ψυχής μου, απέλασον εντεύθεν, ειρηνικώς, πρός ζωήν με ιθύνουσα, καί τή αγία με ποίμνη τών εκλεκτών, σού προβάτων συναρίθμησον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν τώ Σταυρώ παρεστώσα, τού σού Υιού καί Θεού, καί τήν μακροθυμίαν, τούτου αποσκοπούσα, έλεγες θρηνούσα, Μήτερ Αγνή, Οίμοι Τέκνον γλυκύτατον! τί ταύτα πάσχεις αδίκως Λόγε Θεού; ίνα σώσης τό ανθρώπινον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κλήμα οσιότητος, καί στέλεχος αθλήσεως, άνθος ιερώτατον, καί καρπός ως θεόσδοτος, τοίς πιστοίς πανίερε, ηδύτατος εβλάστησας, Αλλ' ως Μαρτύρων σύναθλος, καί ιεραρχών σύνθρονος, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανών τής Οκτωήχου εις, καί τών Αγίων δύω.

Κανών τού Αγίου Κλήμεντος, ού η Ακροστιχίς.

Μέλπω τό κλήμα τής νοητής αμπέλου.

Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμεμενον, Θεώ επινίκιον ωδήν, εβόα, άσωμεν».

Μετά τής άνω χορείας, ως Ιερεύς, καί ως Μάρτυς ένδοξος, τώ Χριστώ παρεστηκώς, εκτενώς ικέτευε τυχείν, τής ελλάμψεως τής σής, τούς ευφημούντάς σε.

Εκτεταμένους αγώνας επί τής γής, διανύσας Όσιε, βασιλείας ουρανών, ηξιώθης στέφανον λαβείν, καί αιώνιον ζωήν τήν ακατάλυτον.

Λελυτρωμένος τώ πάθει τού απαθούς, διά πάθους έσπευσας, πρός αυτόν αναδραμείν, μιμητής γενόμενος παθών, θεοφόρε τών αυτού Αγγέλων σύσκηνε.

Θεοτοκίον

Πεποικιλμένη τώ κάλλει τών αρετών, Θεομήτορ άχραντε, τόν Θεόν τόν αληθή, υπέρ νούν συνέλαβες ημίν, τήν πηγήν τών αγαθών αναπηγάσασα.

Κανών τού Αγίου Αγαθαγγέλου, ού ηακροστιχίς.

Τήν σήν ανυμνώ Παμμάκαρ χαίρων χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Ο πατάξας Αίγυπτον, καί Φαραώ τόν τύραννον, βυθίσας εν θαλάσση, λαόν διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκώς άδοντα, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Τόν κλεινόν εν Μάρτυσι, τών αθλητών τό καύχημα, τόν άγγελον τή κλήσει, ηεγενη μένον καί τή πράξει, χαρμονικώς σήμερον, τιμήσωμεν εν πίστει, καί μακαρίσωμεν.

Ηξιώθης, Ένδοξε, τής τών Μαρτύρων ευκλείας, αθλούντα θεωρή, σας μεγαλοφρόνως εν τή Ρώμη, τόν Ιερόν Κλήμεντα, μεθ' ού σε συνελθόντες, πίστει ηεραίρομεν.

Νεκρωθείς Μακάριε, παντί τώ κόσμω έδραμες, τήν νέκρωσιν κηρύττων, τού Ζοωδότου εν σταδίω, καί υποστάς βάσανα, ζωής αδιαδόχου, νύν κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Σαρκωθέντα Κύριον, δι' ευσπλαγχνίαν άφατον, εκύησας Παρθένε, όν Αγαθάγγελος ποθήσας, έξω σαρκός γέγονεν, αθλήσας παραδόξως, μεθ' ού υμνούμέν σε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών Πιστών σου αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Ωραίους ήνεγκας καρπούς, κλήμα τής ζωηφόρου, χρηματίσας αμπέλου, καί τούτους μαρτυρικαίς, κοσμήσας μαρμαρυγαίς, τώ Σωτήρι, πάντων καθιέρωσας.

Τού Παύλου ώφθης μιμητής, πάσαν τήν οικουμένην, διατρέχων Παμμάκαρ, βαπτίσματι θεουργώ, καί αίματος ραντισμώ, αγιάζων, τής ομολογίας σου.

Θεοτοκίον

Ουκ έστιν άμεμπτος ως σύ, πάναγνε Θεομήτορ, μόνη γάρ εξ αιώνος, τόν Θεόν τόν αληθή, καί πάντων Δημιουργόν, Θεόν Λόγον, Πάναγνε εκύησας.

Τού Μάρτυρος

Εστερεώθη η καρδία μου

Υμνολογώ σου τούς απείρους παμμάκαρ πόνους, τάς στρεβλώσεις καί τάς πολλάς αικίσεις, τήν ανδρείαν, τούς ξεσμούς, καί τόν θάνατον, δι' ών ηξιώθης, ζωής Αγαθάγγελε.

Μετά μυρίους αικισμούς σε καί αλγηδόνας, ραβδισμούς τε καί ξέσεις Αθλοφόρε, υποβρύχιος θαλάσση, δέδοσαι ένδοξε, εξ ής ο τών όλων, Δημιουργός σε ερρύσατο.

Νεανικώς τε καί ανδρείως γενναίε Μάρτυς, πυρακτώσεις υπήνεγκας τών ήλων, καιομένης τής σαρκός, καί άνωθεν δρόσον δεχομένης, υπομονής Αγαθάγγελε.

Θεοτοκίον

Ώπαραδόξου μυστηρίου! πώς η Παρθένος, πλατυτέρα τών ουρανών εδείχθη, εν νηδύϊ τόν απεριόριστον, αστενοχωρήτως χωρήσασα.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδία μου εν Κυρίω, υψώθη κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθην εν σωτηρίω σου».

Κάθισμα τού Κλήμεντος

Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τού μαρτυρίου αληθώς τή δρεπάνη, κατατεμνόμενος σοφέ Ιεράρχα, ως καρποφόρος άμπελος εξήνθησας, βότρυας περκάζοντας, καί σταλάζοντας γλεύκος, θείας επιγνώσεως, καί αθλήσεως Πάτερ, εξ ών μετέχων πάς τις ευσεβώς, καταγλυκαίνει ψυχής αισθητήρια.

Δόξα... τού Αγαθαγγέλου

Επεφάνης σήμερον

Αγαθόν σε Άγγελον γεγενημένον, θεοσδότοις λάμψεσιν, ανευφημούντες ευσεβώς, επιτελούμεν τήν μνήμην σου, κλέος Μαρτύρων, σοφέ Αγαθάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία άμαχε τών θλιβομένων, καί πρεσβεία έτοιμε, τών απορούντων εν δεινοίς, από κινδύνων με λύτρωσαι, μή με παρίδης, η πάντων αντίληψις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα αναρτηθέντα, τόν Υιόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρώα μητρικώς, σπαρασσομένη εκραύγαζες. Οίμοιι πώς έδυς, τό φώς μου τό άχρονον.

Τού Ιεραρχου

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Κυκλώσας άπασαν, τήν γήν εξέτεινας, τών αγώνων τό κλήμα αθλητικήν, στάζον αγαλλίασιν, καί ευωδίας γλυκασμόν, Αθλοφόρε παμμακάριστε.

Λειμώνα θέοντες, τής σής αθλήσεως, ιαμάτων τά άνθη μάκαρ τών σών, Ένδοξε δρεπόμεθα, καί ποικιλία θαυμάτων, τάς αισθήσεις κατευφραίνομεν.

Ημέρας γέγονας, υιός θαυμάσιε, καί φωτός ανεσπέρου διηνεκώς, περιαυγαζομενος, τώ Τρισηλίω φωτισμώ, καί τή αίγλη τού κηρύγματος.

Θεοτοκίον

Μαρία Πάναγνε, η καθαρώτατον, γενομένη χωρίον χωρητικόν, θείας ενοικήσεως, τόν ψυχικόν μου μολυσμόν, καί τόν ρύπον εξαφάνισον.

Τού Μάρτυρος

Εισακήκοα ο Θεός

Πολυώδυνα ενεγκών, βασάνων είδη γενναίε Μάρτυς, σύν τώ θείω χαίρων Κλήμεντι, ταίς ροαίς τού αίματος, πάσαν τήν γήν θεόφρον ηγίασας.

Ανηρτήθης ως ο Χριστός, επί τού ξύλου καί κατεξάνθης, τάς πλευράς σιδήρω ένδοξε, καταπλήξας άπαντας, υπομονή σοφέ Αγαθάγγελε.

Μεγαλύνοντες τόν Χριστόν, φρουράν κατώκουν οι Αθλοφόροι, ως φρουροί θείων προστάξεων, Κλήμης ο πανάριστος, καί Αγαθάγγελος ο αοίδιμος.

Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε αεί, Θεοκυήτορ ευλογημένη, δι' ής δόξης ηξιώθημεν, καί τόν πρίν Παράδεισον, όν απωλέσαμεν απελάβομεν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζοντων σοι ψυχάς, πόθω Καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν άντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Αικίσεις πάνσοφε καρτερών, τάς πολυχρονίους καί μακροτάτας, πολύαθλος πέφηνας, νύν δέ τής αφθάρτου μακαριότητος, τρυφήν κατεκληρώσω διαιωνίζουσαν.

Τήν πίστιν άγκυραν ασφαλή, ως καί τήν ελπίδα καί τήν αγάπην, θεμέλιον θέμενος, τή σεπτή Τριάδι σαυτόν ανέθηκας, ναόν ηγιασμένον Πάτερ πανόλβιε.

Η θεοκόσμητος ξυρωνίς, η διαφανής ηγωνισμένη, αθλήσεως στάδιον, επιλαβομένη τής αιωνίου ζωής, Αγγέλοις συγχορεύει καί συναγάλλεται.

Θεοτοκίον

Σώσαι βουλόμενος εκ φθοράς, τήν καταφθαρείσαν φύσιν, τών ανθρώπων ο Κτίστης καί Κύριος, μήτραν αγνισθείσαν Αγίω Πνεύματι, οικήσας απορρήτως ανεμορφώσατο.

Τού Μάρτυρος

Όρθρον φαεινόν ημίν

Άνθραξι πυρούμενοι, αγαπήσεως τού Παντουργού, εν ασβέστω πυρωθείση εβλήθητε, καλλίνικοι Μάρτυρες.

Κόσμος ωραιότατος, ανεδείχθητε τών Αθλητών, αφαιρούμενοι δοράν τήν τού σώματος, αήττητοι Μάρτυρες.

Απλωθείς εις κράβατον, καί οπτώμενος εν τή πυρά, Αγαθάγγελε Αγγέλους εξέπληξας, ορώντας τούς άθλους σου.

Θεοτοκίον

Ρυομένη φάνηθι, Απειρόγαμε πάντας ημάς, πειρασμών τε καί κινδύνων καί θλίψεων, τούς πόθω υμνούντάς σε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδνωι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Νομίμως αθλήσαντες, τούς στεφάνους εκ χειρός, ζωαρχικής εδέξασθε, χαρισμάτων ποικίλων διανομήν, καί χάριν ιάσεων, τών πιστών θεραπεύειν τά νοσήματα.

Ο βίος ο ένθεος, τών αγώνων η τριβή, τών αικισμών η ένστασις, ευπρεπείας στεφάνωμα μυστικόν, καί κάλλους διάδημα, καί στολή αφθαρσίας σοι γεγόνασιν.

Θεοτοκίον

Η Πάναγνος Δέσποινα, η τεκούσα τοίς βροτοίς, τόν κυβερνήτην Κύριον, τών παθών μου τόν άστατον καί δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καί γαλήνην παράσχου τή καρδία μου.

Τού Μάρτυρος

Εν πελάγει τού βίου

Χαριστήριον αίνον Θεώ προσήξας, θεόφρον Αθλητά, εν τή καμίνω εμβληθείς, ως πάλαι οι αιχμάλωτοι Παίδες, καί δρόσον δεχόμενος, Αγαθάγγελε ουρανόθεν.

Αγαθαίς αγγελίαις ταίς δι' Αγγέλων, νευρούμενος τόν νούν, τούς αικισμούς τε καί αλγηδόνας, ώσπερ πάσχοντος άλλου, ραδίως υπήνεγκας, Αγαθάγγελε γενναιόφρον.

Ιεράν ξυνωρίδα υμάς ο πλάνος, θεασάμενος σοφοί, δεσμοίς συνθλίβει, καί ποιναίς συγκόπτει, καί φρουραίς κατακλείει καί γέλωτα ώφλησε, τή ατρέπτω υμών ενστάσει.

Θεοτοκίον

Ραθυμίαν ύπνου θανατηφόρου, απάλλαξον Αγνή, καί πρός ενθέους,

γρηγορείν με ύμνους, καί καλάς εργασίας, ενίσχυσον Δέσποινα, ίνα πόθω υμνολογώ σε.

Ο Ειρμός

«Εν πελάγει τού βίου ταίς πράξεσί μου, κατήλθον εις βυθόν, αλλ' ως εκ κήτους. Ιωνάς ούτω βοώ σοι. Εκ βυθού τών κακών μου, ανάγαγε δέομαι, Υιέ τού Θεού καί Λόγε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τής αμπέλου γέγονας, τίμιον κλήμα, τού Χριστού πανεύφημε, Κλήμη πολύαθλος οφθείς, σύν τοίς συνάθλοις τε έκραζες, Χριστέ, Μαρτύρων φαιδρόν αγαλλίαμα.

Ο Οίκος

Υιός φωτός αναδειχθείς, Θεού συγκληρονόμος, ως Ηλιού ο θείος, τόν Αχαάβ ήλεγξεν, ούτω καί συ, Κλήμη σοφέ, Βασιλείς ανόμους, καί Τυράννους απηνείς, Ελλήνων τούς πρωτεύοντας, εν λόγω καί αληθεία ενίκησας, καί προσάγεις θύμα τώ Κυρίω νύν τά πλήθη τών εις Χριστόν πιστευσάντων. Διό κοινωνόν τής σής μαρτυρίας Αγαθάγγελον ευρών, πόλεις εναθλών συνώδευσας φαιδρώς κραυγάζων, Χριστέ, Μαρτύρων φαιδρόν αγαλλίαμα.

Συναξαριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κλήμεντος, Επισκόπου. Αγκύρας, καί τού Αγίου Μάρτυρος Αγαθαγγέλου.

Στίχοι

Αγαθαγγέλου καί Κλήμεντος αιμάτων,
Τό τού ξίφους δίψαιμον επλήσθη στόμα.
Εικάδι δ' ετμήθητε τρίτη, Αγαθάγγελε, Κλήμη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Ευσεβίου.

Στίχοι

Δεύρο πρός ημάς εις τά τερπνά τού πόλου,
Ευσεβίω λέγουσιν οι τερπνοί Νόες.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Μαϋσιμά τού Σύρου.

Στίχοι

Γλώσσαις λαλών πρίν Μαϋσιμάς τών Σύρων,
Γλώσσαις, λαλεί νύν, Αγγέλων πρός Αγγέλους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Σαλαμάνου τού ησυχαστού.

Στίχοι

Οίχη χαμερπούς καί χαμαιζήλου βίου,
Υψηλέ πράξει καί λόγω Σαλαμάνη.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύω Μάρτυρες οι εν τώ Παρίω λάκκω

εμβληθέντες τελειούνται.

Στίχοι

Ένδον βόθρου χωρούσι Μάρτυρες δύω,
Θείου πόθου βάλλοντος έξω τόν φόβον.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Οι Παίδες εν Βαβυλώνι, καμίνου φλόγα ουκ έπτηξαν, αλλ' εν μέσω φλογός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών».

Τή αίγλη τού Μαρτυρίου, τήν οικουμένην εφαίδρυνας, αναμέλπων Χριστώ διανοίας, καί ψυχής καθαρότητι. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Η τών σών κατορθωμάτων, ιερωτάτη πανήγυρις, ουρανίω φωτί λαμπομένη, καταυγάζει τούς κράζοντας. Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Σοφίας τής υπερσόφου, Παρθένε Μήτηρ γεγένησαι, τής τά πάντα σοφώς κυβερνώσης, φυσική αγαθότητι. Ευλογημένος Πάναγνε, ο καρπός τής κοιλίας σου.

Τού Μάρτυρος

Μή παραδώης ημάς

Ώσπερ οι δύο αεί φωστήρες, φαιδρώς τήν Εκκλησίαν, φωτίζουσι πλουσίως άθλων λαμπρότητι, σύν Αγαθαγγέλω ο μέγας Κλήμης σκοτασμόν λύοντες πονηρών απιστίας εχθρών, ούς ευφημήσωμεν μεγαλοφώνως.

Νεανικώς τούς ξεσμούς υπέστης, καί πάσας τρικυμίας, τών ανυποίστων πόνων σαρκός σου τραύμασιν, εχθρούς τραυματίζων τούς αοράτους, αθλητά ένδοξε, τών παθών τού Χριστού κοινωνέ, Αγγέλων σύσκηνε, Μαρτύρων κλέος.

Χαίρων υπέστης σοφέ, μολύβδου βαρείας πυρακτώσεις, κατά τής θείας κάρας επενεχθείσας σου, καί Καταφλεγούσας ταύτην διόλου, ώσπερ τις άσαρκος, Αγαθάγγελε στρατιώτα Χριστού, όθεν πίστει σε δοξολογούμεν.

Θεοτοκίον

Ανερμηνεύτου λόγω, μετέσχες Παρθένε μυστηρίου, Θεόν τόν εν πάσιν όντα αχώρητον, αστενοχωρήτως χωρείς καί τίκτεις, καί μαζοίς έθρεψας, βουληθέντα οικτειρήσαι ημάς, τούς Θεοτόκον σε ομολογούντας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

«Νόμων Πατρώων οι μακαριστοί, εν Βαβυλώνι Νέοι προκινδυνεύοντες, βασιλεύοντος κατέπτυσαν, προσταγής αλογίστου, καί συνημμένοι, ώ ουκ εχωνεύθησαν πυρί, τού κρατούντος επάξιον, ανέμελπον τόν ύμνον. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Αναφανέντες φαεινότατοι, επί τής γής φωστήρες κατελαμπρύνατε, τό στερέωμα Πανόβλιοι, τής σεπτής Εκκλησίας, εν ουρανοίς δέ, φέγγει τής αθλήσεως υμών, πρωτοτόκων πανήγυριν ευφραίνετε βοώντες. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μετ' ευφροσύνης τήν χαρμόσυνον, τών σών αγώνων μνήμην νύν εορτάζομεν, ώς γάρ άσαρκος υπέμεινας αικισμών Τρικυμίας, αλλ' αντί τούτων, διαιωνίζουσαν τρυφήν επαξίως απείληφας, αντίδοσιν πλουσίαν. Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Πεποικιλμένην καί υπέρλαμπρον, καταστολήν σύ δόξης αμφιασάμενος, αντί Πνεύματος Πανόβλιε, χαλεπής ακηδίας, αντί βασάνων, τήν Αγγελικήν διαγωγήν, αντηλλάξω λαβόμενος, ζωής τής αϊδίου. Τόν Κύριον υμνείτε κραυγάζων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Εξ αϊδίου τώ Γεννήτορι, ο συνυπάρχων Λόγος καί συννοούμενος, επί τέλει τών αιώνων δέ, σαρκωθείς εκ Παρθένου, τήν τών ανθρώπων, πάσαν εθεούργησε μορφήν, εαυτώ καθ' υπόστασιν, ασυγχύτως ενώσας. Τόν Κύριον υμνείτε βοώντων, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Μάρτυρος

Τά σύμπαντα Δέσποτα

Ρανίσιν αιμάτων σου, πύρ αποσβέσας αθεϊας, ήρδευσας Πανεύφημε, Χριστού τήν Εκκλησίαν, πίστει αναθάλλουσαν, καί ευφημούσαν αξίως, τούς μεγίστους σου πόνους, τά παλαίσματα, τάς λαμπράς αριστείας, απαύστως σοφέ Αγαθάγγελε.

Ίσους εκομίσαντο, τής νίκης τούς στεφάνους, Κλήμης ο πανάριστος, καί Αγαθάγγελος, όθεν, εν υψίστοις τώ πάντων βασιλεύοντι παρεστώντες, προστάται καί ρύσται ημών χρηματίζουσιν, ευλογούντες υμνούντες απαύστως τόν Κύριον.

Νέους εκμιμούμενος, τούς κατασβέσαντας τήν φλόγα, τό πύρ ώσπερ άσαρκος, υπήλθες αθλοφόρε, ζήλω πυρακτούμενος τής τού Κυρίου αγάπης, καί θερμώς ανεβόας Αγαθάγγελε. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ισχυράν παράκλησιν, καί ακαταίσχυντον ελπίδα, τείχος απροσμάχητον, καί θείαν προστασίαν, ο λαός σου έχει σε, ο σέ δοξάζων Παρθένε, καί σωζόμενος, κράζει εμμελέστατα. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Τά σύμπαντα Δέσποτα, τή σή σοφία συνεστήσω, γής δέ πάλιν ήδρασας, ως οίδας τόν πυθμένα, τή βάσει πηξάμενος επί υδάτων απείρων, διό πάντες βοώμεν αναμέλποντες. Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, απαύστως τόν Κύριον».

Τού Ιεράρχου

Ωδή θ'

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ου τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις Στρατιαίς, σέ μακαρίζομεν».

Λουτρώ τού φωτοειδούς βαπτίσματος, τελειωθείς, καί τής ιερωσύνης τώ χαρίσματι, καί Μαρτύρων αίματι λουσάμενος, όλος πεφωτισμένος, χαίρων ανέδραμες, πρός τάς ουρανίους στρατιάς θεομακάριστε.

Ο τών αγίων Μαρτύρων στέφανος, Λόγος Θεού στεφάνω τών χαρίτων εκόσμησε, σήν αγίαν κορυφήν θεσπέσιε, ο τής δικαιοσύνης, άδυτος Ήλιος, δι' όν τούς αγώνας τούς μακρούς, χαίρων υπέμεινας.

Θεοτοκίον

Υιός καί Λόγος Θεού ο άναρχος, σωματωθείς, υιός καί τής Παρθένου γεγένηται, ευδοκία τού Πατρός καί Πνεύματος, θείου τή συνεργεία, όθεν ανέπλασε, τήν καταφθαρείσάν μου μορφήν, ως παντοδύναμος.

Τού Μάρτυρος

Εποίησε κράτος

Ως ζεύγος ωραίον, Αγαθάγγελος ομού, ο ένδοξος καί Κλήμης ο γενναίος, φανέντες μαρτυρικαίς, ελαμπρύνθησαν στολαίς, καί νύν στεφανηφόροι τώ Θεώ, καί Βασιλεί τών όλων, ευκλεώς παρίστανται, σύν τοίς Ασωμάτοις.

Σαρκός ουκ εφείσω, ομιλούσης χαλεποίς, εν πλείοσι καιροίς κολαστηρίοις, εφέσει τών αγαθών, ών ητοίμασε Θεός, τοίς θείοις θεράπουσιν αυτού, μεθ' ών περιπολεύεις, Μάρτυς Αγαθάγγελε, χαίρων εις αιώνας.

Η γή εορτάζει, καί χορεύει ουρανός, αγάλλονται χοροί τών Ασωμάτων, καί καρδίαι τών πιστών, ευσεβώς δοξάζουσι, τήν μνήμην σου σήμερον σοφέ, εν ή τούς σέ τιμώντας, σώζε ταίς πρεσβείαις σου, πάσης επηρείας.

Θεοτοκίον

Φωτίζεις τόν κόσμον, ανατείλασα τό φώς Πανάμωμε, τό λάμψαν πρό αιώνων, εκ τού Πατρός υπέρ νούν, διά τούτό σοι βοώ. Τό σκότος απέλασον Αγνή, εκ τής εμής καρδίας, τών ατάκτων λογισμών, όπως ανυμνώ σε.

Ο Ειρμός

«Εποίησε κράτος, εν βραχίονι αυτού, καθείλε γάρ δυνάστας από θρόνων, καί ύψωσε ταπεινούς, ο Θεός τού Ισραήλ, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί Κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως Παύλος ο Απόστολος, τήν γήν κυκλώσας άπασαν, καί τών μακρών σου αγώνων, εκτείνας Κλήμη τό κλήμα, τή έλικι τής Πίστεως, ζωγρείς τόν Αγαθάγγελον, συγκοινωνόν σοι Μάρτυρα, τής αγαθής αγγελίας, επώνυμον αθλοφόρον.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ως ούσα καθαρώτατον, δοχείον Θεονύμφευτε, τής τών παθών με αχλύος, δείξον ελεύθερον Κόρη, βρυγμού οδοντων σκώληκος, καί τού πυρός εξάρπασον, τού αιωνίου Δέσποινα, όπως εν Πίστει υμνώ σε, ευλογημένη Μαρία.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ξένης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Μεταναστεύουσα πρώην, τή διαθέσει Σεμνή, καί βεβαιούσα έργω, τό κριθέν σοι εννοία, εξήλθες τής ματαίας τών ηδονών, μακαρία λειότητος, καί αρετών τή τραχεία ευθυδρομείς, αναβάσει ξενιτεύουσα.

Εν τώ λιμένι τού θείου, προσορμισθείσα ισθμού, διαπεράς κυμάτων, τών τού κόσμου τόν σάλον, ψυχής δέ σου τό πλοίον, όλον σεμνή, αδιάκλυστον φέρουσα, εξ ηδονών τάς πικρίας τών μυστικών, αγωγίμων μένεις έμπλεως.

Θεοπρεπεί τή μιμήσει, σύ ξενιτεύσασα, τού δι' ημάς εξ άνω, πρός ημάς κατελθόντος, υψώσαι τούς πεσόντας, μένεις σοφή, συγγενέσι μέν άγνωστος, αλλ' ευσεβέσι γνωστή, ως πρός τόν Θεόν, Ξένη Πάντοτε πρεσβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεδοξασμένη υπάρχεις, εν γενεαίς γενεών, Παρθενομήτορ Κόρη, Θεοτόκε Μαρία, τού κόσμου προστασία, τεκούσα σαρκί, τόν Υιόν τού ανάρχου Πατρός, καί συναϊδιον Πνευματι αληθώς, όν ικέτευε σωθήναι ημάς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Αναρτηθέντα ώς είδεν, επί Σταυρού τόν Υιόν, η άμωμος Παρθένος, θρηνωδούσα εβόα. Γλυκύτατόν μου τέκνον, τί τό καινόν, καί παράδοξον θέαμα; πώς ο κατέχων τά πάντα εν τή δρακί, επί ξύλου προσηλώθης σαρκί;

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ, καί πράττουσα εδίδασκες, υπεροράν μεν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Οσία Ξένη τό Πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι δύω Κανόνες τής Οκτωήχου καί τής Αγλίας είς.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον, άδοντες καί βοώντες. Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Ξένον όντα πάσης αρετής, καί μακρυνθέντα πράξεσιν, από Θεού ατόποις, οικείωσόν με τούτω, ευχαίς ευπροσδέκτοις σου, Ξένη σεμνή Οσία, σού τόν ξένον βίον ευφημούντα.

Πύρ σε αναφλέξαν νοητόν, ως ύλην ευκατάπρηστον, τήν κοσμικήν απάτην, καί σαρκικόν μνηστήρα, αρνήσασθαι έπεισε, γνώμη ανδρειοτάτη, καί Κυρίω αγνώς μνηστευθήναι.

Ξένην εννοήσασα ζωήν, εν ουρανοίς τήν μένουσαν, καί μή παρεχοκλήσιν ως τήν πράξιν, μένην, την ημείψω καί έδραμες, έλαφος ως διψώσα, αθανάτου κατ' ίχνος μνηστήρος.

Θεοτοκίον

Ύμνοις τήν πανάχραντον πιστοί, Μαρίαν ευφημήσωμεν, τήν Θεομήτορα, τήν κεχαριτωμένην, τήν σκέπην τήν ένθεον, τόν εύδιον λιμένα, τήν τών πάντων πιστών σωτηρίαν.

Ωδή γ'

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανούς, καί τήν γήν εδράσας επί υδάτων πολλών, στερέωσόν με πρός ύμνον, καί δοξολογίαν σου Κύριε».

Κατακρατήσας έρως ο θεϊκός, τής αγνής ψυχής σου, λήθην λαμβάνειν σε,

τών τής ασκήσεως πόνων έπεισε, Σεμνή καί τής φύσεως.

Τού αθανάτου μνηστήρος καλλοναίς, ηδομένη κάλλη σαρκός εμάρανας, καί ώφθης, ωραιοτάτη, θείον πρός νυμφώνα σκηνώσασα.

Κεχρυσωμένας πτέρυγας αρετών κτησαμένη ύψος πρός ουράνιον, επέτασας Μακαρία, ως περιστερά αδιάφθορος.

Θεοτοκίον

Η φωτεινή νεφέλη τού νοητού, καί φαιδρού Ηλίου τού ανατείλαντος, εκ τής γαστρός σου Παρθένε, φώτισον τάς ψυχάς τών υμνούντων σε.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανούς, καί τήν γήν εδράσας επί υδάτων πολλών, στερέωσόν με πρός ύμνον, καί δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τόν δι' οίκτον οφθέντα επί τής γής, αγαπήσασα Λόγον Θεού Πατρός, αυτώ ηκολούθησας, ως νυμίω Πανόλβιε, καί φθαρτόν νυμφίον, προθύμως κατέλιπες, καί ενεγκαμένην, καί πλούτον επίκηρον, όθεν επί ξένης, φερωνύμως βιούσα, τά πάθη ενέκρωσας, καί τών ζώντων απείληφας, κληρουχίαν θεόπνευστε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον, όμοιον

Πειρασμοίς πολυτρόποις περιπεσών, εξ εχθρών σσοράτων καί ορατών, τώ σάλω σθνέχομαι, τών αμέτρων πταισμάτων μου, καί ως θερμή αντιλήψει, καί σκέπη μου άχραντε, τώ λιμένι προστρέχω, τής σής αγαθότητος, όθεν Παναγία, τόν εκ σού σαρκωθέντα, ασπόρως ικέτευε, υπέρ πάντων τών δούλων σου, τών απαύστως υμνούντων σε, Θεοτόκε πανάχραντε, πρεσβεύουσα αυτώ εκτενώς, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς προσκυνούσιν αξίως, τόν Πανάγιον τόκον σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί Ποιμένα καί Λυτρωτήν, η Αμνάς θωρούσα, εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

«Εξ όρους κατασκίου, Λόγε ο Προφήτης, τής μόνης Θεοτόκου, μέλλοντος σαρκούσθαι, θεοπτικώς κατενόησε καί εν φόβω, εδοξολόγει σου τήν δύναμιν».

Προίκα τώ Χριστώ προσήξας τήν αγνείαν, νέκρωσιν μελών, καί πόνους

εγκρατείας, καί αντεδέξω ουράνιον βασιλείαν, καί αιωνίζουσαν απόλαυσιν.

Βρέχουσα στρωμνήν, τοίς δάκρυσιν Οσία, καί μετά σποδού, εσθίουσα τόν άρτον, τής παρακλήσεως έτυχες τής αγήρω, καί Παραδείσου απολαύσεως.

Τύπον σεαυτήν, καλών παρεχομένη, είλκυσας πολλάς, ψυχάς εις σωτηρίαν, απορραγείσας τού κόσμου τής προσπαθείας, Ξένη θεόφρον αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Χαίροις παρ' ημών, Αγία Θεοτόκε, χαίρε η χαράν, κυήσασα τώ κόσμω, χαίρε η μόνη αντίληψις τών ανθρώπων, ευλογημένη Θεοτόκε αγνή.

Ωδή ε'

«Τόν ζόφον τής ψυχής μου διασκέδασον, φωτοδότα Χριστέ ο Θεός, τό αρχέγονον σκότος διώξας τής αβύσσου, καί δώρησαί μοι τό φώς τών προσταγμάτων σου Λόγε, ίνα ορθρίζων δοξάζω σε».

Ως δάμαλις ποθούσα, τού ποιμένος τό θείον κάλλος εκραύγαζες. Πού νύν ποιμαίνεις Νυμφίε; πού κοιτάζη ειπέ μοι; επιποθώ σου ιδείν, τήν υπερβάλλουσαν θέαν, καί φλέγομαι πάντοθεν.

Εράσμιον τό κάλλος, τό εμόν βοά ο Νυμφίος, ζητούσα Σεμνή, ταίς αρεταίς λαμπρυνθείσα, εις ουρανούς με σκόπει, εκεί ποιμαίνω εγώ, καί τά εμά προσκαλούμαι, εκάστοτε θρέμματα.

Τρυγών ωραιοτάτη, χελιδών λαμπροτάτη, καί νοητή αηδών, τών ιξευτών διαδράσα, τών νοητών παγίδας, εδείχθης Ξένη σεμνή, καί εναπόθετον κάλλος, Χριστού αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Αμήτορα τών άνω, επ' εσχάτων τοίς κάτω τίκτεις απάτορα, ουσιωθέντα Παρθένε, τό η μέτερον όλον, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν, όν εκδυσώπει σωθήναι, φθοράς τούς υμνούντάς σε.

Ωδή ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομί μου, καί εκ βυθού τών Κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τήν ξένην σου βιοτήν, καί υπέρ άνθρωπον άσκησιν, δοξάζων ο διά σέ, ξενιτεύσας ένδοξε, σημείοις καί τέρασι, παραδόξοις, όντως σέ Οσία κατεκόσμησε.

Τόν ξενωθέντα μακράν, τών εντολών τού Θεού ημών, οικείωσόν με ταίς σαίς, Οσία δεήσεσι, καί ξένον με ποίησον, τής δεινής γεέννης, καί παθών συνεχόντων με.

Τώ κύκλω τών αρετών, καταστεφθείσα ανέδραμες, πρός όν επόθεις Χριστόν, κύκλου δι' αστέρων σε, υπέρ νούν μηνύοντος, τοίς εγγύς καί πόρρω, ξενοτρόπως Ξένη ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ο νώτοις χερουβικοίς απεριγράπτως καθήμενος, περιγραπτός εν τή σή, κοιλία ενωκησε, σαρκί ου θεότητι, καί εκ σού προήλθε, διασώζων τό ανθρώπινον.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τοίς τών αιμάτων σου

Τό σόν ξενότροπον Ξένη μνημόσυνον, επιτελούντες οι πόθω τιμώντές σε, υμνούμεν Χριστόν τόν εν άπασι, σοί παρέχοντα ισχύν τών ιάσεων, όν πάντοτε δυσώπει, υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Ίλεων Ξένη, τόν ξενοτρόπως εκ Παρθένου τεχθέντα, εκδυσώπει Χριστόν ημίν γενέσθαι Αοίδιμε, τοίς κατά χρέος σοι προσφοιτώσιν εκ ψυχής καί καρδίας καθαρωτάτης, καί ευσεβώς τήν σήν μνήμην υμνήσαι σπουδάζουσιν, ήν πάσαι τών ουρανών αι Δυνάμεις αξίως ετίμησαν, ώς φωτοφόρον καί άμωμον καί αγίαν πανήγυριν, Ένδοξε, πρεσβεύουσα απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Συναξάριον

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μητρός ημών Ξένης καί τών δύω αυτής θεραπαινίδων.

Στίχοι

Αποξενούται τούδε τού βίου Ξένη,
Ού ζώσα καί πρίν, ώς αληθώς ήν ξένη.
Θνήσκουσιν άμφω τής Ξένης αι δουλίδες,
Ου τών εκείνης αρετών ούσαι ξέναι.
Εικάδι ουρανού εις ξενίην Ξένη ήλθε Τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Παύλου Παυσιρίου καί Θεοδοτίωνος, τών αυταδέλφων.

Στίχοι

Παυσίριον καί Παύλον άμφω συγγόνους,
Ποτάμιος ρούς καί συνάθλους δεικνύει.
Ιδού τράχηλος ελθέτω δή τό ξίφος,
Θεόν ποθών έκραζε Θεοδοτίων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βαβύλα, τού εν Σικελία, καί Τιμοθέου καί Αγαπίου τών μαθητών αυτού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μακεδονίου.

Στίχοι

Μονών απείρων πατρικής σής οικίας,
Μακεδόνιος Χριστέ λαμβάνει μίαν.

Τή αυτή ημέρα, η ανακομιδή τών λειψάνων τού αγίου Οσιομάρτυρος Αναστασίου τού Πέρσου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ερμογένους καί Μηνά, καί τού Οσίου Πατρός ημών Φίλωνος, Επισκόπου γενομένου τού Καλπασίου, καί Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Φιλίππου Πρεσβυτέρου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Βαρσίμου, καί τών δύω αυτού αδελφών.

Στίχοι

Τούς τρείς Αδελφούς θείος είς συσχών πόθος,
Θείον ποθείν έπειθεν εκ ξίφους τέλος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ελλάδιος ο Κομενταρήσιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

Υπό ξίφος θείς Ελλάδιος αυχένα,
Ελληνικής έπαρσιν ήσχυνε πλάνης.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Ζωσιμάς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τίς τούς μακρούς σου Ζωσιμά φράσει πόνους;
Καί τίς θανόντος τών πόνων σου τά στέφη;

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου, Προδρόμου καί Βαπτιστού Ιωάννου, πλησίον τού τάφου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Ο τούς Παίδας δροσίσας εν καμίνω, καί παρθένον φυλάξας μετά τόκον, τήν σέ τεκούσαν, ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Τοίς σπαργάνοις η Ρώμη εκκαυχάται, η δέ Μύλασσα πλέον τοίς λειψάνοις, εξ ών πηγάζεις θαύματα, τοίς πιστοίς Θεονύμφευτε.

Ποταμός ανεδείχθης ιαμάτων, παθη μάτων θαλάσσας κατακλύζων, τών μελωδούντων άσμασι, τόν Θεόν τών Πατέρων ημών.

Κατεκοίμισας πάθη ψυχοφθόρα, εν πολλαίς αγρυπνίαις Μακαρία, καί τόν δικαίοις ύπνον ύπνωσας, υπέρ τού κόσμου πρεσβεύουσα.

Θεοτοκίον

Τόν εκ σού σαρκωθέντα υπέρ λόγον, δυσωπούσα μή παύση Θεοτόκε, εκ τών

παγίδων ρύσασθαι, τού εχθρού τάς ψυχάς ημών.

Ωδή η'

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Αρμοσθείσα γέγραπται, ενί ανδρί τώ Χριστώ, τώ ωραίω κάλλει πάσαν ιδέαν, αρετών ευσεβώς, ήσκησας Ένδοξε, καί πρός θάλαμον θείον, εισωκίσθης προίκα δεξαμένη, χάριν ιαμάτων, εις πάντας τούς αιώνας.

Η ψυχή μου οπίσω σου, προσεκολλήθη Χριστέ, ανεβόας πόθω, ως γή διψώσα, ισέ τό ύδωρ τό ζών, εκζητώ Κύριε, σοί τούς όμβρους προσφέρω τών δακρύων, σής αγάπης ρείθρα, πότισόν με Σώτερ, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωραιώθης ποθήσασα, τό όντως όν εφετόν, εδοξάσθης Κόρη δεδοξασμένω κολληθείσα Χριστώ, σύ χορόν άγιον, προσηγάγω Παρθένων, τώ Σωτήρι σέ μιμησαμένων, μεθ' ών εις τάς άνω, χορεύεις κατοικίας.

Θεοτοκίον

Μονήν σε εξελέξατο, καί καλλονήν Ιακώβ, τού Πατρός ο Λόγος, καί σού εν μέσω κατεσκήνωσε, καί ως ηυδόκησεν, υπέρ πάντας ωραίος, τούς ανθρώπους Πάναγνε προήλθε, τήν αμαυρωβείσαν, ημών καθάραι φύσιν.

Ο Ειρμός

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ, καί Κτίστη εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρας σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυίδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Δι' ασθενείας Ένδοξε, τόν ανίσχυρον εχθρόν, ετροπώσω ξένην μετελθούσα ζωήν, καί πάθη σαρκός θανατώσασα, καί νύν ουρανούς περιπολείς, ένθα τό σόν υπήρχεν, αληθώς πολίτευμα, ως Αγνή Παρθένος.

Ευλογητός Κύριος, ο λιμένα γαληνόν, ιαμάτων δείξας τήν σεπτήν σου σορόν, τοίς αεί κινδυνεύουσι πελάγει, καί ζάλη τών παθών, Μοναζουσών τό κλέος, καί Παρθένων καύχημα, θεοφόρε Ξένη.

Τών εφετών τό ακρότατον, καθαρώτερον οράς, θεουμένη λάμψεσι ταίς θείαις Αγνή. Οράς δέ ά βλέπουσιν Άγγελοι, χορεύεις σύν πάσιν εκλεκτοίς αμαρτημάτων λύσιν, αιτουμένη πάντοτε, τοίς σέ ευφημούσιν.

Ως παρθενίας τέμενος, ως αγνήν περιστεράν, ως τρυγόνα άμωμον, ως

νύμφην Χριστού, ωραίαν καλήν σε καί άμεμπτον, ως άγαλμα θείων αρετών, ώς κήπον κεκλεισμένον, οι πιστοί γεραίρομεν, θεοφόρε Ξένη.

Θεοτοκίον

Ρήμασι σοίς επόμενοι, γενεαί τών γενεών, Μαρία σε μακαρίζομεν αεί, Θεόν γάρ τόν όντως μακάριον, εκύησας άχραντε Αγνή, τόν πάντας μακαρίους, τούς αυτώ δουλεύοντας αψευδώς ποιούντα.

Ο Ειρμός

«Ευλογητός Κύριος, ο Θεός τού Ισραήλ, ο εγείρας κέρας σωτηρίας ημίν, εν οίκω Δαυίδ τού παιδός αυτού, εν οίς επεσκέψατο ημάς, Ανατολή εξ ύψους, καί κατεύθυνεν ημάς, εις οδόν ειρήνης».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ξενίαν τήν ουράνιον, ποθούσα Ξένη πάνσεμνε, ξένην σαυτήν θεοφόρε, πατρίδος πλούτου καί γένους, φιλευσεβώς πεποίηκας, τόν σταυρόν σου δέ άρασα, Χριστώ προθύμως έδραμες, τώ ξενοτρόπως ελθόντι, σώσαι βροτούς εκ Παρθένου.

Θεοτοκίον, όμοιον

Ωράθης υπερέχουσα, τών Ποιημάτων Δέσποινα, σαρκί τεκούσα Παρθένε, Θεόν τών όλων καί Κτίστην, ού τώ Σταυρώ ρωννύμεναι, γυναίκες αι θεόφρονες, νεανικώς ηρίστευσαν, μεθ' ών σε πάντες υμνούμεν, ευλογημένη Μαρία.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, τού Θεολόγου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Θεολόγω σου στόματι, Θεολόγε Γρηγόριε, Θεολόγω γλώττη τε εφανέρωσας, τόν εν Τριάδι υμνούμενον, Θεόν ομοούσιον, τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Πνεύμα τό Άγιον, καί εξήρανας, τήν μωρίαν τών Ελλήνων καί τό ψεύδος, τήν αλήθειαν κηρύττων, τοίς θεοφθόγγοις σου ρήμασι.

Καί τό ειδός σου τίμιον, η μορφή τε αιδέσιμος, Ιερέ Γρηγόριε, διά τούτό σε,

χαρμονικοίς μελωδήμασι, τιμώμεν καί λέγομεν. Χαίροις άστρον νοητόν, καταυγάζον τά πέρατα, τή λαμπρότητι, τών σοφών σου ρημάτων, χαίροις σάλπιγξ, η κηρύττουσα τώ κόσμω, τού Ιησού τά εντάλματα.

Τό πολύφωνον όργανον, τήν κιθάραν τήν έμμουσον, λιγυράν κινύραν τε τήν ηδύπνοον, Ιεραρχών τόν υπέρτατον, τόν μέγαν Διδάσκαλον, Εκκλησίας τού Χριστού, επαινέσωμεν μέλποντες. Χαίροις χάριτος, τής ενθέου τό βάθος, χαίροις ύψος, ουρανίων νοημάτων, Πατήρ Πατέρων Γρηγόριε.

Τή σφενδόνη τών λόγων σου τών ενθέων θεόπνευστε, κραταιώς πανένδοξε εσφενδόνησας, καθάπερ λύκον τόν Άρειον, καί πόρρω εδίωξας, εκ τής ποίμνης τού Χριστού, ο Ποιμήν ο πανάριστος, τά σά πρόβατα, περιθάλπων τή χλόη τής Τριάδος, διά τούτό σε τιμώμεν Ποιμήν Ποιμένων Γρηγόριε.

Ποίοις λόγοις Ισάγγελε, εγκωμίων σε στέψωμεν, τόν εν γή βιώσαντα, υπέρ άνθρωπον, τού Θεού Λόγου τόν κήρυκα, τόν φίλον τόν γνήσιον, τής Παρθένου καί Αγνής, Αποστόλων τόν σύνθρονον, τών Μαρτύρων τε, καλλονήν καί Οσίων, θείον λάτριν τής ανάρχου θεαρχίας, Αρχιερεύ αγιώτατε;

Εις τά άνω βασίλεια, ανελθών ώς επόθησας, αμοιβάς τών πόνων σου νύν απέλαβες, παρά Χριστού τού Παντάνακτος, παμμάκαρ Γρηγόριε, ού ενώπιον εστώς, ημών Πάτερ μνημόνευε, τών τελούντων σου, τήν υπέρλαμπρον, μνήμην, όπως τούτων, καί ημείς αξιωθώμεν, οι τόν Χριστόν Θεόν σέβοντες.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιεραρχών τόν αρχηγόν, Πατριαρχών τό γέρας, τόν μύστην τών δογμάτων, καί εννοιών Χριστού, νούν τόν ακρότατον, συνελθόντες ώ θεόφρονες, πνευματικοίς εγκωμίοις, αινέσωμεν λέγοντες. Χαίροις θεολογίας πηγή, σοφίας ποταμέ, καί βρύσις θείας γνώσεως, Χαίροις αστήρ φαεινότατε, ότι τόν κόσμον άπαντα, καταυγάζεις σοίς δόγμασι, Χαίροις τής ευσεβείας, υπέρμαχος ο μέγας, καί τής ασεβείας, διώκτης ο γενναίος. Αλλ' ώ πάνσοφε Θεολόγε Γρηγόριε, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών πίστει καί πόθω τελούντων αεί, τήν θεάρεστον καί σεβάσμιον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δεύτε οι ερασταί, σοφίας τής ενθέου, τόν θείον Θεολόγον, υμνήσωμεν βοώντες. Χαίροις σοφέ Γρηγοριε.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν

Στόμα τό ιερόν, τήν θεολόγον γλώσσαν, τόν νούν τόν θείον πάντες, τού σοφού Γρηγορίου, αινέσωμεν θεόφρονες.

Στίχος. Ακούσατε ταύτα, πάντα τά Έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες τήν οικουμένη.

Τράπεζαν μυστικήν, ηυτρέπισε τοίς πάσι, τών θείων αυτού λόγων, Γρηγόριος ο μέγας, δεύτε πιστοί τρυφήσωμεν.

Δόξα...

Τριάδα τήν σεπτήν, Πατέρα Λόγον Πνεύμα, ο θείος Θεολόγος, εδίδαξε πιστεύειν, ένα Θεόν αχώριστον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μητέρα σε Θεού, Θεόν δέ τόν Υιόν σου, ο μέγας Θεολόγος, εδίδαξε Πστεύειν, Μαρία Μητροπάρθενε.

Νύν απολύεις. τό Τρισάγιον. τό, Παναγία Τριάς τό, Πάτερ ημών.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Ο ποιμενικός αυλός τής θεολογίας σου, τάς τών ρητόρων ενίκησε σάλπιγγας, ως γάρ τά βάθη τού Πνεύματος εκζητήσαντι, καί τά κάλλη τού φθέγματος προσετέθη σοι. Αλλά πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ.

Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Πάτερ Γρηγόριε τά σά, χείλη ουχ ο πρόξενος, τής λήθης τάφος εκάλυψε, θεολογίας γάρ, ανεδείχθης στόμα, ιεόσεβείας δόγματα, καί νύν τή οικουμένη φθεγγόμενος, διό ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Γρηγόριε σοφώς, τής σαρκός εξέκλινας, τό δυσμενές καί επίβουλον, ουρανοδρόμω τε, επιβάς τεθρίππω, αρετών οχήματι, ανέπτης πρός τό κάλλος τό άρρητον, ού εμφορούμενος, νύν βραβεύεις ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Γρηγόριε Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, πιστός μεσίτης τή χάριτι, καί νύν ευϊλατον, ευπαρρησιάστοις, προσευχαίς τιθείς ημίν, Χριστόν μή διαλίπης πρός Κύριον, πρεσβεύων Όσιε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια
Ήχος β'
Ποίοις ευφημιών

Δεύτε, εν ιεροίς μέλεσιν, ευφημήσωμεν τόν θεηγόρον, τό γρήγορον όμμα τής χάριτος, καί πάνσοφον στόμα τού Πνεύματος, τόν λαμπρόν φωστήρα οικουμένης, τό μέγα τής Εκκλησίας περιήχημα, τό κλέος ορθοδοξίας τό πανθαύμαστον, θεολογίας τήν βρύσιν, τών θείων δογμάτων, τόν αέναον ποταμόν, τήν πηγήν τήν βρύουσαν, αμβροσίας θεία νάματα.

Πόθω, πνευματικώ σήμερον, ανυμνήσωμεν τόν Ιεράρχην, τόν τών Αποστόλων ομότροπον, καί τής ευσεβείας υπέρμαχον, τής θεηγορίας τήν πλημμύραν, τό ρεύμα τής διδασκαλίας τό ηδύτατον, τών λόγων τών υψηγόρων τήν ασφάλειαν, τά ουρανόβροντα χείλη, τήν πυρίπνουν γλώσσαν, τής σοφίας τόν θησαυρόν, τού Λόγου τόν κήρυκα, τών Πιστών τό εγκαλλώπισμα.

Ύμνοις χρεωστικοίς άπαντες, επαινέσωμεν τόν θεολόγον, τού Χριστού τής ποίμνης τόν φύλακα, αγρευτήν τών λύκων δέ πάνσοφον, ζιζανίων νόθων ελατήρα, σπορέα ορθών δογμάτων τόν πανθαύμαστον, διώκτην αιρετιζόντων ισχυρότατον, τόν επαυξήσαντα όντως, εγρηγόρσει θεία, τού Χριστού τά τάλαντα ώς εικός, καί κόσμον φωτίσαντα, διδαχών θείαις λαμπρότησι.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Η γρήγορος γλώσσά σου πρός διδασκαλίαν, εν τοίς ωσί τών καρδιών ενηχούσα, τάς τών ραθύμων ψυχάς διανίστησι, καί θεοφθόγγοις ρήμασι, κλίμαξ ευρίσκεται τούς εκ γής πρός ουρανόν αναφέρουσα. Διό Γρηγόριε Θεολόγε, μή παύση πρεσβεύων Χριστώ τώ Θεώ, εκ κινδύνων σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο Βασιλεύς τών ουρανών, διά φιλανθρωπίαν, επί τής γής ώφθη καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, εκ Παρθένου γάρ αγνής, σάρκα προσλαβόμενος, καί εκ ταύτης προελθών, μετά τής προσλήψεως, είς εστιν Υιός, διπλούς τήν φύσιν, αλλ' ού τήν υπόστασιν. Διό τέλειον αυτόν Θεόν, καί τέλειον άνθρωπον, αληθώς κηρύττοντες, ομολογούμεν Χριστόν τόν Θεόν ημών όν ικέτευε Μήτηρ ανύμφευτε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 6-7 & 3, 13-16 & 8,...)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός ός είδε φρόνησιν. Κρείσσον

γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, πάν δέ τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστιν. Εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατέ μου, ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ. Καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς οδούς φυλάξει. Αι γάρ έξοδοί μου, έξοδοι ζωής, καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Διό τούτο παρακαλώ υμάς, καί προϊεμαι εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων. Ότι έγω η σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καί γνώσιν καί έννοιαν, εγώ επεκαλεσάμην. Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή φρόνησις, εμή δέ ισχύς. Εγώ τούς εμέ φιλούντας αγαπώ, οι δέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν άκακοι πανουργίαν, οι δέ απαίδευτοι ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά. Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδή. Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες. Πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών, πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος, εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται. Γήρας γάρ τίμιον ού τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού, βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Εκλογή)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας, στόμα σοφών μελετά σοφίαν. Δικαιοσύνη δέ ρύεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν, καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διά Παντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδία αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό τού γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν, ο ορθρίσας πρός αυτήν, ου κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμην τού κάλλους αυτής, καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεότητός μου, καί εζήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ, ότι ο πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν, μύστις γάρ εστι τής τού Θεού επιστήμης, καί

αιρέτις τών έργων αυτού. Οι πόνοι αυτής εισιν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Ει δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται στροφάς λόγων, καί λύσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων. Καί πάσι σύμβουλός εστιν αγαθή, ότι αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια έν κοινωνία λόγων αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδίας. Θεέ πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν Κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ότι εγώ δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου, καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί, καί οδηγήση με εν γνώσει, καί φυλάξη με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί, καί επισφαλείς αι επίνοιαι αυτών.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά, ιδιομελα.

Ήχος α' Ανατολίου

Ενθέοις πράξεσι, τό σώμα σύν τή ψυχή, νομίμως προκαθηράμενος, τώ τής θεολογίας όρει προσέβης, τά θεία μυσταγωγούμενος, Θεοφάντορ Γρηγόριε, καί τόν άδυτον υπελθών γνόφον, τήν θεοτύπωτον εδέξω νομοθεσίαν, ομοούσιον, εγγεγραμμένην Τριάδα, ήν προσκυνούντες διά σού, ανυμνούντες λέγομεν, Η εν Τριάδι γιινωσκομένη Μονάς ελέησον ημάς.

Ο αυτός

Λόγω Θεού ανοίξας τό στόμα σου, τό τής σοφίας είλκυσας Πνεύμα, καί πλήρης χάριτος γενόμενος, τά θεία εβρόντησας δόγματα, τρισμάκαρ Γρηγόριε, καί ταίς Αγγελικαίς συμμυηθείς δυνάμεσι, τό τρισσόν εκήρυξας φάος καί αμέριστον, διό ταίς σαίς ελλαμφθέντες θεηγορίαις, Τριάδα προσκυνούμεν, εν μιά θεότητι γνωριζομένην, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Τή πυρίνη γλώσση σου θεορρήμον Γρηγόριε, τάς θεομάχους ενέπρησας, τών αιρετιζόντων γλωσσαλγίας, θείον ως αληθώς ανεδείχθης στόμα, εν Πνεύματι λαλήσαν, τά μεγαλεία τού Θεού, καί γράμμασι διατυπώσαν, τήν τής κρυφιομύστου Τριάδος, ομοδύναμον ουσίαν, καί τό τρισήλιον φώς, κατέλαμψας τόν Περίγειον κόσμον, καί πρεσβεύεις απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος α'

Ενθέοις πράξεσι, τό σώμα σύν τή ψυχή, νομίμως προκαθηράμενος, τώ τής θεολογίας όρει προσέβης, τά θεία μυσταγωγούμενος, Θεοφάντορ Γρηγόριε, καί τόν άδυτον υπελθών γνόφον, τήν θεοτύπωτον εδέξω νομοθεσίαν, ομοούσιον, εγγεγραμμένην Τριάδα, ήν προσκυνούντες διά σού, ανυμνούντες λέγομεν, Η εν Τριάδι γιινωσκομένη Μονάς ελέησον ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία Παρθένε.

Εις τόν Στίχον, Στιχ. Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών αληθώς

Χαίροις θεολογίας πηγή, καί θεωρίας υψηλής ενδιαίτημα, τόν άνω βυθόν γάρ Πάτερ, μετ' ευσεβούς λογισμού, ερευνήσας πάσι διετράνωσας, τρισίν εν Ηλίοις, μίαν φωτός είναι σύγκρασιν, ενιζομένην, τώ ταυτώ τής θεότητος, τρισσουμένην δέ, ταίς σεπταίς υποστάσεσι, βίου μέν καθαρότητι, λαμπρότητι λόγων δέ, σέβειν διδάσκων Τριάδα, τήν παναγίαν θεόπνευστε, παρ' ής εκπεμφθήναι ταίς ψυχαίς ημών δυσώπει, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Τό στόμα μου λαλήσει σοφίαν καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν

Αίγλη θεολογίας τής σής, τήν τών αιρέσεων σκοτόμαιναν έλυσας, πηγήν γάρ απαυγασμάτων, θεοσεβεί λογισμώ, Θεολόγε φθάσας καί θεόφρονι, αυγαίς ταίς εκείθεν, εκδιδομέναις ωμίλησας, διαφανές γάρ, τόν σόν νούν ώσπερ έσοπτρον, εργασάμενος, τό τρισσόν τής θεότητος, Πάτερ φώς καί αμέριστον, εδέξω λαμπρότατα, καί τήν ακτίνα πλουσίως, τήν ενιαίαν εχώρησας, ήν νύν εκδυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καί η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν.

Χαίροις ο ποταμός τού Θεού, ο αεί πλήρης τών υδάτων τής χάριτος, ο πάσαν ευφραίνων πόλιν, τού Βασιλέως Χριστού, τοίς ενθέοις λόγοις καί διδάγμασι, τρυφής ο χειμάρρους, τό ανεξάντλητον πέλαγος, ο τών δογμάτων, ακριβής φύλαξ έννομος, ο θερμότατος, τής Τριάδος υπέρμαχος, όργανον τό τού Πνεύματος, ο νούς ο εγρήγορος, εύηχος γλώσσα τό βάθος, τό τών Γραφών ερμηνεύουσα, Χριστόν νύν δυσώπει, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τάς καρδίας τών πιστών, γεηπονών τή γλώσση σου Γρηγόριε, ευσεβείας εν αυταίς, αειθαλείς εβλάστησας καρπούς τώ Θεώ, τάς ακανθώδεις αιρέσεις πρόρριζον εκτεμών, καί κοσμών τούς λογισμούς καθαρότητι. Διό δεχόμενος ημών τά εγκώμια, η θεία λύρα, ο γρήγορος οφθαλμός, τών ποιμένων ο Ποιμήν, ο τών λύκων αγρευτής, πρέσβευε εκτενώς, Θεολόγε τώ Λόγω, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τί υμάς καλέσωμεν

Πάντων η αντίληψις Δέσποινα, κλονουμένω μοι Παρθένε, εκ τού σκότους τών δεινών, ταίς τού βίου τρικυμίαις, ποντουμένω τε αεί, ρανίδα, τού ελέους σου κατάπεμψον, καί χείρα, βοηθείας σου παράσχου μοι, καί τής μερίδος

αξίωσον, τών εκλεκτών, καί δικαίων με, ως άβυσσον, τετοκυία τού ελέους Αγνή.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Ο ποιμενικός αυλός τής θεολογίας σου, τάς τών ρητόρων ενίκησε σάλπιγγας, ως γάρ τά βάθη τού Πνεύματος εκζητήσαντι, καί τά κάλλη τού φθέγματος προσετέθη σοι. Αλλά πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, Πάτερ Γρηγόριε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Θείας Πίστεως

Θείαν έλλαμψιν κεκληρωμένος, βίον άϋλον εξησκημένος, ομωνύμω ιερατεία διέπρεψας, υπερφυώς γάρ τρανώσας τά δόγματα, ορθοδοξία τήν πίστιν εστήριξας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Μητέρα Παρθένον σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Γρηγορήσας τώ λόγω τής αληθείας Χριστού, τής Τριάδος τό κράτος εθεολόγησας, τήν Αρείου δυσσεβή καί παράνομον, κακοδοξίαν καθελών, ως ευσεβείας αριστεύς, καί πρόμαχος Ιεράρχα, εφώτισας τούς εν σκότει, τής αγνωσίας καθεύδοντας.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τής ψυχής μου τά πάθη τά πολυώδυνα, καί σαρκός μου τάς νόσους εν τάχει ίασαι, τάς τού νοός μου εκτροπάς, στήσον Πανάμωμε, καί εν γαλήνη λογισμών, ευχάς προσφέρειν καθαράς, τώ Βασιλεί τών απάντων, αξίωσον Θεοτόκε, καί εξαιτείσθαι πταισμάτων άφεσιν.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λογον

Στηλιτεύων τήν πλάνην τών δυσσεβών, τάς Γραφάς διανοίγων θεοπρεπώς, εξέπεμψας δογματα, υπέρ μέλι ηδύνοντα, τών πιστών τάς καρδίας, σαφώς αξιάγαστε, τή Τριάδι λατρεύειν, εν Μονάδι θεότητος, όθεν τού Σωτήρος, τήν μορφήν εν εικόνι προέστησας ασπάζεσθαι, σχετικώς τό ανθρώπινον. Θεολόγε Γρηγοριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Δεύτε πάντα τά Έθνη θεοπρεπώς, τήν Μητέρα τού πάντων Δημιουργού, υμνήσωμεν λέγοντες. Χαίρε θρόνε πυρίμορφε, τού τών όλων δεσπόζοντος, Ιησού τού Παντάνακτος, χαίρε μόνη Κυρία, τού κόαμου πανάχραντε, χαίρε τό δοχείον, τής αγίας Τριάδος, Πατρός Υιού τε καί Πνεύματος, τό λαμπρόν καί ακήπατον, Μαριάμ Αειπάρθενε, Θεότοκε πανύμνητε, χαίρε πάνσεμνε Νύμφη ηλιοστόλιστε, χαίρε πάντων χαρά τών υμνούντων σε.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τό ατόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχος. Ακούσατε ταύτα, πάντα τά Έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες τήν οικουμένη.

Ευαγγέλιον, ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Ιεράρχου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα τό ιδιόμελον
Ήχος πλ. β'

Όσιε τρισμάκαρ, αγιώτατε Πάτερ, ο Ποιμήν ο καλός, καί τού Αρχιποίμενος

Χριστού Μαθητής, ο τιθείς τήν ψυχήν υπέρ τών προβάτων, αυτός καί νύν Πανεύφημε, Θεολόγε Γρηγόριε, αίτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Ο Κανών τής Θεοτόκου καί τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Τόν θεορήμονα Γρηγόριον τόν αοίδιμον άδω.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος α'

«Χριστός γεννάται, δοξάσατε, Χριστός εξ ουρανών, απαντήσατε, Χριστός επί γής, υψώθητε, Άσατε τώ Κυρίω πάσα η γή, καί εν ευφροσύνη, ανυμνήσατε λαοί, ότι δεδόξασται».

Τόν θεολόγον τόν δευτερον, τόν στύλον τού φωτός τόν ουράνιον, σοφίας Θεού τήν σάλπιγγα, δεύτε τών τούτου λόγων οι ερασταί, πόθω συνελθόντες, ευφημήσωμεν αυτόν ώς θεοκήρυκα.

Ο Λόγος Πάτερ ο άναρχος, ο πάντων ως Θεός προμηθούμενος, προνοητική δυνάμει σε, μάκαρ τή Εκκλησία, οία Μητρί, λόγω καί σοφία, χαριτώσας σου τόν νούν, δώρον χαρίζεται.

Νούν ηγεμόνα ποιούμενος, παθών τών τής σαρκός κετεκράτησας, καί χωρητικός γενόμενος, θείων απαυγασμάτων, ένα Θεόν, έν τρισί προσώποις, κατεφώτισας ημάς, σέβειν Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Θεού Σοφία πανάμωμε, τόν οίκον εαυτής ωκοδόμησεν, εν τή σή γαστρί σκηνώσασα, τή κεχαριτωμένη, καί υπέρ νούν, τούτω ενωθείσα, καθ' υπόστασιν Αγνή, ώφθη ώς άνθρωπος.

Έτερος Κανών, ποιηθείς παρά τού Αγίου Κοσμά.

Ωδή α' Ήχος ο αυτός

Ο Ειρμός

«Επαινον ο θεόπτης, Μωϋσής τού Ισραήλ προανακρούεται, άρχει Μαριάμ δέ σοφών γυναικών. Ωδήν επινίκιον, τώ λυτρωτήθεώ πάντες άσωμεν».

Ρύσιον αρχεγόνου, ημετέρων τε παθών αίμα θεόρρυτον, ίστασο προσπένδων, καί νύν τών Πιστών, Γρηγόριε πάνσοφε, Θεόν διδούς ημίν ευδιάλλακτον.

Πλάκας θεοχαράκτους, υπό γνόφον Μωϋσής είλεν εισδύνας ποτέ, σύ δέ ταίς φρεσίν ενστησάμενος, θεοδόχον τράπεζαν, ολοσχερώς Θεού αντεβόλησας.

Θεοτοκίον

Θέλων δι ευσπλαγχνίαν, εκ θανάτου καί φθοράς, ανακαλέσασθαι, φύσιν τών βροτών ο Υπέρθεος, Παρθένε πανάμωμε, τήν καθαράν νηδύν σου Κατώκησεν.

Καταβασία

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ωδή γ'

«Τώ πρό τών αιώνων, εκ Πατρός γεννηθέντι αρρεύστως Υιώ, καί επ' εσχάτων εκ Παρθένου, σαρκωθέντι ασπόρως, Χριστώ τώ Θεώ βοήσωμεν, Ο ανυψώσας τό κέρας ημών, Άγιος εί Κύριε».

Έχων τής σοφίας, τήν πηγήν αενάως βλυστάνουσαν, τών θεοσόφων διδαγμάτων, τήν Χριστού Εκκλησίαν, Παμμάκαρ επλήρωσας, τώ επί πάντων βοώσαν Θεώ, Άγιος εί Κύριε.

Ο τής ευσεβείας, μεγαλόφωνος κήρυξ καί εύσημος, θεολογίας θεολόγος, θησαυρόν θεωρίας, αφθόνως προβάλλεται, καί διανέμει πλουσίως ημίν, πλούτον αναφαίρετον.

Ρήτωρ ο πυρίπνους, η θεόφθογγος λύρα τής χάριτος, τή θεολόγω επιπνοία, καί φθογγή θεοπνεύστω, ηχήσας λαμπρότατα, τρισυποστάτου ουσίας ημίν, μέλος εμελώδησεν.

Θεοτοκίον

Η Θεογεννήτωρ, η Βασίλισσα πάσης τής κτίσεως, τόν Βασιλέα τών απάντων, δυσωπούσα μή παύση, Χριστόν, όν ημίν εγέννησας, εις σωτηρίαν τών επί γής, σώσαι τούς υμνούντάς σε.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό συλλήψεως αγνόν Σαμουήλ, αδιστάκτως τώ Θεώ καθυποσχομένη, ιερομήτωρ Άννα νύν γηθομένη, άδει σύν ημίν. Εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Ο δι' ολισθήσεως προδήλου γαστρός, τή Τεκούση προφανείς Όσιε Πάτερ, επωνυμίαν φέρων, τήν επαξίαν όρχαμε σοφών, ενδιαθέτως, Χαίροις Πάτερ σοι κραυγάζομεν.

Ο πρό τού ελέσθαι πονηρά συζυγή, καί συνέριθον λαβών φάσμασι θείοις, θεοειδή αγνείαν, καί σωφροσύνην πρόμαχε πιστών, αγαλλιώντες, χαίροις Πάτερ σοι κραυγάζομεν.

Θεοτοκίον

Εύας τής προμήτορος ανώρθωσας, τό ολίσθημα τό πρίν υποδεξαμένη, τόν

τούς κατερραγμένους επανορθούντα, Λόγον τού Πατρός, τή αηττήτω, δυναστεία Μητροπάρθενε.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εξανοίξας τό στόμα λόγω Θεού, εξηρεύξω σοφίαν Κήρυξ φωτός, καί φρόνημα ένθεον, τή οικουμένη κατέσπειρας, τών Πατέρων όντως, κυρώσας τά δόγματα, κατά Παύλον ώφθης, τής Πίστεως πρόμαχος, όθεν καί Αγγέλων, συμπολίτης υπάρχεις, καί τούτων συνόμιλος, ανεδείχθης μακάριε, Θεολόγε Γρηγόριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Όταν έλθη τού κρίναι πάσαν τήν γήν, ο τών όλων Δεσπότης καί Ποιητής, προβάτοις με σύνταξον δεξιοίς τόν κατάκριτον, καί εξωτέρου σκότους, καί πάσης κολάσεως, τόν σόν αχρείον δούλον, εξάρπασον Άχραντε, ίνα ευχαρίστως, μεγαλύνω τόν πλούτον, τής σής αγαθότητος, Θεοτόκε πανύμνητε, καί βοώ σοι γηθόμενος. Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Ωδή δ'

«Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί άνθος εξ αυτής Χριστέ, εκ τής Παρθένου ανεβλάστησας, εξ όρους ο αινετός, κατασκίου δασέος, ήλθες σαρκωθείς εξ απειράνδρου, ο άυλος καί Θεός, Δόξα τή δυνάμει σου, Κύριε».

Μύστης τής Τριάδος γεγονώς, τή ταύτης κατελάμπρυνας, τήν οικουμένην επιγνώσει σοφέ, δογμάτων μαρμαρυγάς, εξαστράπτων Όσιε, τής σής ακριβούς διδασκαλίας, ήν μελετώντες αεί, πάντες ευσεβώς ανυμνούμέν σε.

Όρθρος ευσεβείας φαεινός, ακτίνα τήν τρισήλιον, εισδεδεγμένος εξανέτειλας, καί νύκτα τήν ζοφεράν, δυσσεβών αιρέσεων, αίγλη τών σοφών σου διδαγμάτων, εδίωξας καί ψυχάς, Πάτερ τών πιστών κατεφαίδρυνας.

Νούν τόν υπερούσιον πηγήν, τού Λόγου καί τού Πνεύματος, εξ αϊδίου θεολόγω βροντή, Παμμάκαρ θεολογών, ευσεβώς εδίδαξας, τούτο παρ' αυτής μεμυημένος, τής όντως θεαρχικής, καί τής αρχιφώτου θεότητος.

Ανήλθες εις όρος αρετών, τών κάτω μεθιστάμενος, καί νεκρών έργων αφιστάμενος, καί πλάκας χειρί Θεού, γεγραμμένας δόγματα, τής σής ακραιφνούς θεολογίας, εδέξω μυσταγωγέ, τών υπερκοσμίων Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γνώμη πρίν πεσόντα τόν Αδάμ, ανέστησας Πανάμωμε, τήν ενυπόστατον τεκούσα ζωήν, εκ μήτρας παρθενικής, αγνισθείσης Πνεύματι, καί πρός απαθή

καί θειοτέραν ακήρατόν τε φυγήν, τούτον επανήγαγες Δέσποινα.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Σύν τώ θαυμασίω στάς, Αββακούμ, επί τής θείας φυλακής σου Γρηγόριε, καί τόν επ ώμων Χερουβίμ κατανοήσας, τής παγκοσμίου γέγονας μυητής σωτηρίας, αεί κραυγάζων, Κύριε, δόξα τή δυνάμει σου».

Τάς πλησιφαείς καί πέλας Θεού ταξιαρχίας εκμιμούμενος Πάνσοφε, τά υπέρ ταύτας ταίς φρεσί περιπολεύων, πρός τόν βυθόν κατείληφας, τήν υπέρτατον στάσιν, εντεύθεν πλούτον φέρων, ανθρώποις αναφαίρετον.

Ο τόν ου ληπτόν εισδύνας γνόφον, καί ως εκ πέτρας επαθρήσας Οπίσθια, συγκεκραμένην υλική άϋλον φύσιν, καί ασυγχύτου μίξεως, χρηματίσας σημάντωρ, Χριστού θεράπον, τούτον τοίς δούλοις φέροις ίλεων.

Θεοτοκίον

Όρος ανεδείχθης σύ νοητόν, όθεν ετμήθη απορρήτως ο έντιμος Λίθος, λεπτύνων ζοφεράς πλάνης εικόνα, καί φωτισμώ τής χάριτος, καταυγάζων τούς πίστει, αναβοώντας, Κύριε, δόξα τή δυνάμει σου.

Καταβασία

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών,τού αγιάσματός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Ωδή ε'

«Θεός ών ειρήνης, Πατήρ οικτιρμών, τής μεγάλης Βουλής σου τόν Άγγελον, ειρήνην παρεχόμενον, απέστειλας ημίν, όθεν θεογνωσίας, πρός φώς οδηγηθέντες, εκ νυκτός ορθρίζοντες, δοξολογούμέν σε, Φιλάνθρωπε».

Ρημάτων ο φθόγγος, ο θείος τών σών, καί δογμάπων, η χάρις η ένθεος, ως τάχος αστραπής, πάσαν επέδραμε τήν γήν, Τριάδα εν Μονάδι, Μονάδα εν Τριάδι, προσκυνείν Θεολόγε, θεολογών καί εκδιδάσκων ημάς.

Η ράσθης τής όντως, σοφίας Θεού, καί τών λόγων τό κάλλος ηγάπησας, καί πάντων προτετίμηκας, τερπνών τών επί γής, διό σε τώ στεφάνω, Παμμάκαρ τών χαρίτων, ευπρεπώς εκόσμησε, καί θεολόγον απειργάσατο.

Γνωστώς σύ τόν Όντα, ως πάλαι Μωσής, Καθοράν θεορρήμον επόθησας, καί τούτου τά οπίσθια, τή πέτρα σκεπασθείς, ιδείν κατηξιώθης, καί πέλαγος τής θείας, εμυήθης ουσίας, ακαταλήπτως φανερούμενον.

Θεοτοκίον

Ο πάλαι τήν Εύαν, μητέρα τήν σήν, διαπλάσας εκ σού σεισωμάτωται, εκείνης τό κατάκριμα, καί την Παρακοήν, προδήλως θεραπεύων, καί λύων ως οικτίρμον, καί Δεσπότης τών όλων, Θεογεννήτορ Μητροπάρθενε.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Ανθρακα πυρός τών Ησαϊου, Σεραφίμ θίγει χειλέων ποτέ, τή λαβίδι αφελόμενον καί περιθέν, ο δέ, καθηράμενος, Δικαιοσύνην μάθετε, πάσαν εκήρυττε».

Ολωτώ πυρί τής θεοπτίας, Παμμακάριστε Γρηγόριε, προσερπύσας καθαρότητι νού καί ψυχής, απλήστως αυτοχερσί, τό τριλαμπές εξήντλησας φώς ισσθέατον.

Ταίς μαρμαρυγαίς περιπαρείς, τού Τρισηλίου αμαρύγματος, εκ τής αίγλης πυρωθείς δέ, καί θείαις βολαίς τόν νούν ελλαμπόμενος, αντανακλώσας ακτίνας, πάσιν εξέλαμψας.

Θεοτοκίον

Φώς τό εκ φωτός τόν τού Πατρός, μονογενή Λόγον τόν άναρχον, δεξαμένη Μητροπάρθενε, πύλη φωτός, σαφώς εχρημάτισας, δικαιοσύνης Ήλιον, πάσιν αστράψασα.

Καταβασία

«Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα».

Ωδή ς'

«Σπλάγχνων Ιωνάν, έμβρυον απήμεσεν, ενάλιος θήρ, οίον εδέξατο, τή Παρθένω δέ, ενοικήσας ο Λόγος καί σάρκα λαβών, διελήλυθε φυλάξας αδιάφθορον, ής γάρ, ουχ υπέστη ρεύσεως, τήν τεκούσαν, κατέσχεν απήμαντον».

Ρείθροις τών σοφών, δογμάτων σου Πάνσοφε, Αρείου τόν νούν τόν θολερώτατον κατεξήρανας, εν γαλήνη φυλάττων τήν ποίμνην σου, απερίκλυστον, καθάπερ λογικήν κιβωτόν, ήπερ ευσεβείας σπέρματα, εναπέθου τό κάλλος τών λόγων σου.

Ίνα τής σεπτής, Τριάδος τήν έλλαμψιν, πλουτήσης τόν νούν, Πάτερ εστίλβωσας ακηλίδωτον, ως καινόν καί νεόσμηκτον έσοπτρον, δι' ασκήσεως αρίστης εργασάμενος, ένθεν καί θεοειδέστατος, ανεδείχθης ταίς θείαις εμφάσεσιν.

Όλος συγκραθείς, τή αίγλη τού Πνεύματος, εγένου φωστήρ, Πάτερ ολόφωτος, τή λαμπρότητι, τών σών λόγων φωτίζων τά πέρατα, καί τή τής θεολογίας καθαρότητι, τέρπων τήν τερπνήν ομήγυριν, τών πιστών Θεολόγε Γρηγόριε.

Νέος Σαμουήλ, θεόσδοτος πέφηνας, δοθείς τώ Θεώ καί πρό συλλήψεως,

Παμμακάριστε, σωφροσύνη αγνεία κοσμούμενος, καί τή τής ιερωσύνης παναγία στολή, Πάτερ, καθωραϊζόμενος, μεσιτεύων τώ Πλάστη καί πλάσματι.

Θεοτοκίον

Τόμος καθαρός τόν Λόγον δεχόμενος, γραφόμενον νύν, τόν απερίγραπτον, τή θεότητι, εγνωρίσθης Προφήταις καί πρότερον, Μητροπάρθενε Μαρία Θεονύμφευτε, σύ γάρ, τόν απεριόριστον, εν γαστρί σου αφράστως εχώρησας.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Ο διαπόντιον, υπομείνας συμφοράν, φυγή κλύδωνος, κλήρου φορά, καί λαγόσι συσχεθείς, αλίου θηρός, ου διεφθάρη, αλλ' εβόα Ιωνάς, Πρός σέ η ζωή μου αναβήτω Χριστέ».

Ο υποβρύχιος, ταίς φρεσίν ου γεγονώς, κευθμώνας, θείου ερευνήσας βυθού, εκ δέ τούτων, μαργαρίτην αρυσάμενος, σύ τώ Δεσπότη, καί σιγήν ώς περ λόγον, Γρηγόριε τέθεικας πανάριστε.

Ο δι' εντεύξεως, καθαράς αγριουμένην κατευνάσας, άλα καί τών ξένων αποπτύσας λόγων άλμην, σύ τώ Δεσπότη ως ουράνιος σταγών, λαόν πιστόν ήρμοσας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Απερινόητον, ανθρωπίνοις λογισμοίς, τό μυστήριον Μήτηρ Θεού, τής αρρήτου καί φρικτής λοχείας τής σής, σύ γάρ Παρθένε τόν τών όλων Ποιητήν, τεκούσα Παρθένος διετέλεσας.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου».

Κοντάκιον Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Θεολόγω γλώττη σου, τάς συμπλοκάς τών ρητόρων, διαλύσας ένδοξε, ορθοδοξίας χιτώνα, άνωθεν εξυφανθέντα τήν Εκκλησίαν, εστόλισας, όν καί φορούσα, ισύν ημίν κράζει, τοίς σοίς τέκνοις. Χαίροις Πάτερ, θεολογίας ο νούς ο ακρότατος.

Ο Οίκος

Εκ τής θεολογικής, καί υψηλής σοφίας σου έμπλησόν μου τόν νούν, τόν πτωχόν καί ταλαίπωρον, όπως ανυμνήσω τόν βίον σου Πάτερ, ου γάρ ισχύσω λόγον προσάξαι σοι, ειμή σύ παράσχης μοι λόγον καί γνώσιν, ισχύν καί σύνεσιν, όπως εκ τών σών τά σά προσφέρω σοι, καί εκ τού πλούτου τών αρετών σου, εκείθεν έχω αφορμάς, καί στεφανώσω τήν σεπτήν καί αγίαν κορυφήν σου, σύν τοίς πιστοίς ανακράζων. Χαίροις Πάτερ, θεολογιας ο νούς ο ακρότατος.

Συναξάριον

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού εν αγίοις Πατρός ημών Γρηγορίου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Θεολόγου.

Στίχοι

Θεού γινώσκειν ορθοδόξως ουσίαν,
Χριστιανοίς λεγάτον εκ Γρηγορίου.
Εικάδι Γρηγόριος θεορήμων εκθανεπέμπτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ηιμών Πουπλίου.

Στίχοι

Ζωήν ένυλον Πούπλιος καπαστρέφει
Καί τήν άϋλον καί νοητήν λαμβάνει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Μάρη.

Στίχοι

Πάσης αποστάς αγάπης κόσμου Μάρης
Ει θείον ύψος ήκε θείας αγάπης.

Τή αυτή ημέρα η αγία Μεδούλη, σύν τή συνοδία αυτής, πυρί τελειούται.

Στίχοι

Σεπτή Μεδούλη, τού Θεού Λόγου δούλη,
Δούλοις Θεού σύναθλος εις πύρ ωράθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Δημητρίου τού σκευοφύλακος.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Απολλώς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Χριστόν βιώσας μέχρι καί τέλους βίον,
Θραύει πονηρού πάν Απολλώς τό θράσος.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθήσαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός, εστώτες έψαλλον, Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Όλος επιθυμία γλυκασμός τε, προφανώς ο λόγος σου, όλος Γρηγόριε μεστός, ευφροσύνης καί φαιδρότητος, θυμηδίας εμπιπλών, τούς πίστει ψάλλοντας, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Νοϊ πεφωτισμένω τήν πηγήν, τών φωτισμάτων έφθασας, καί ταίς εκείθεν αστραπαίς, Πυρπολούμενος κατέφλεξας, Ευνομίου γλωσσαλγίας τή Τριάδι βοών, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Ανοίξας καταρράκτας τής αβύσσου, τών σοφών δογμάτων σου, αναστομώσας τε πηγάς τής σοφίας σου, κατέκλυσας τούς τής πλάνης αρχηγούς, καταστραπτόμενος τώ ενιαίω φωτί καί τρισηλίω.

Θεοτοκίον

Όμβρος ώς επί πόκον Καταβάς, εν σή γαστρί σεσάρκωται, ο τής ειρήνης ποταμός, η πηγή τής αγαθότητος, ο σταγόνας υετού εξαριθμούμενος, ο τών Πατέρων Θεός Ευλογημένος.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Υπήλθον ως νυμφώνα, τής καμίνου τήν φλόγα τήν άστεκτον, οι δι' ευσέβειαν ποτέ, Παίδες Άγιοι δειχθέντες σαφώς, καί συμφώνως ανυμνούντες, ύμνον έμελπον. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Αδίκων Ηγεμόνων, πρό βημάτων εστηκως Γρηγόριε, τούς αιρετίζοντας πυρός, χαλεπώτερον φυσώντας φορά, ευσεβεία κατεπίμπρας τή Τριάδι βοών. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Τριάδος επιπνοία, τήν δογμάτων ευσεβών Γρηγόριε, ανεπιθόλωτον πηγήν, εκ χειλέων αναβλύσας τή γή, ανθοφόρον τήν τραχείαν άρδων έδειξας. Ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Νεκρούται ο Προπάτωρ, ως ακαίρως τού φυτού γευσάμενος, σύ δέ τήν άληκτον ζωήν, ώ Παρθένε εκβλαστήσασα, τόν Παράδεισον οικείν τούτον ανέστησας, Θεογεννήτορ Αγνή ευλογημένη.

Καταβασία

«Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Ωδή η'

«Θαύματος υπερφυούς η δροσοβόλος, εξεικόνισε κάμινος τύπον, ου γάρ ούς εδέξατο φλέγει Νέους, ώς ουδέ πύρ τής θεότητος, Παρθένου ήν υπέδυ νηδύν, διό ανυμνούντες αναμέλψωμεν, Ευλογείτω η Κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας».

Ίσον τώ Πατρί τόν Λόγον καί τό Πνεύμα, αγαθότητι καί βασιλεία, ευσεβώς εδίδαξας, ουσιώδη καί φυσικήν, τήν ταυτότητα γινώσκων καί τήν ένωσιν, διό ανεβόας αγαλλόμενος, Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Δόξης τής αγγελικής κατηξιώθης, ως γάρ Άγγελος έλαμψας κόσμω, τή Τριάδι Πάνσοφε, καθαγνίσας επιμελώς, τήν ψυχήν τε καί τό σώμα καί διάνοιαν, ή

νύν αναμέλπεις ευφραινόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Ίλεων ταίς προσευχαίς σου τόν Δεσπότην, εργασάμενος αίτησαι Πάτερ, τών πταισμάτων άφεσιν, τοίς εν πίστει τήν ιεράν, καί πανέορτόν σου μνήμην εορτάζουσιν, εν ή γεγηθότες αναμέλπομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Μύστης τής τρισυποστάτου Μοναρχίας, καί θεότητος τής εν Τριάδι, αρετών ασκήσεσι, χρηματίσας Τριαδικός, Θεολόγος ανεδείχθης Παμμακάριστε, καί νύν αναμέλπεις αγαλλόμενος. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ο ταίς αρχαγγελικαίς υμνολογίαις, δοξαζόμενος πλούσιος Λόγος, δι' η, μάς επτώχευσε, σέ Μητέρα τήν καλλονήν, Ιακώβ, ευλογημένην εκλεξάμενος, διό ανυμνούντες αναμέλπομεν. Ευλογείτω η κτίσις πάσα τόν Κύριον, καί υπερυψούτω, εις πάντας τούς αιώνας.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Οι μή τή τροφή χρανθέντες Παίδες, βασιλικής τραπέζης, εις πύρ χαίροντες έβησαν ποτέ, καί εν φλογί δροσίζομενοι, προθύμως έψαλλον. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τής Βαβυλωνίας Πάτερ φλογός, υπεραρθείς καί μάλλον, αυτή τή ευσεβεία, πυρσωθείς Τριαδικός, μυστιπόλος εκφανθείς, καί κήρυξ βοάς. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τής πειραστικής ποικίλως Πάτερ, καί σιδηράς καμίνου, τό πύρ κατασβεννύων ευμαρώς, τών πειρασμων υπεκδύς, πρός ουρανόν ανέπτης βοών. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Η χρυσοφαής λυχνία τήν σήν, συμβολικώς εδήλου, θείαν γέννησιν, Άχραντε σεμνή, σύ γάρ τό Φώς τό απρόσιτον, τώ κόσμω έλαμψας, ώ βοώμεν. Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Νέμει σοι ζωήν ακήρατον, ή αρχική Τριάς, ήν εθεολόγησας, δεξαμένη σου, τά δι' αυτήν αγωνίσματα, καί τά δόγματα, καί τά παλαίσματα, ή νύν Πάτερ παρέστης, υπέρ τού κόσμου πρέσβυς άριστος.

Αίγλη τριφεγγούς λαμπρότητος, τής εκ μιάς προερχομένης θεότητος, ελλαμπόμενος, ιερομύστα Γρηγόριε, τούς υμνούντάς σε πίστει περίσωζε, καί τή τών σών δογμάτων, θεολογία φωταγώγησον.

Δρόμον τόν καλόν τετέλεκας, τής αρχικής Τριάδος υπεραγωνισάμενος, καί θεώσεως, ως θεολόγος τετύχηκας, καί τού θείου σου πόθου πληρώσεως, μετείληφας αξίως, Εκκλησιών η σεμνοπρέπεια.

Θεοτοκίον

Ω τού φοβερού σου θαύματος! σύ γάρ Παρθένε Θεοτόκε μυστήριον, τό πρό γενεών, καί πρό αιώνων απόκ ρυφον, εν Θεώ τώ τά σύμπαντα κτίσαντι, τεκούσα Θεόν Λόγον, ανερμηνεύτως εφανέρωσας.

Έτερος Κανών

Ο Ειρμός

«Ο τόν άνω βυθόν τής θείας ακαταληψίας, ευσεβώς ανανηξάμενος, καί τόν νούν ώς εκ πέτρας απεριλήπτου, τής θεαρχικής απαιωρήσας Τριάδος, παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν».

Ο τό ευτελές ένδυμα, τού νομικού περιρρήξας γράμματος, καί τό έν αυτώ θείον κάλλος, καί μυστικόν τών θείων τού Πνεύματος, ημίν αναπτύξας Γραφών, παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν.

Ο ταίς άνω χορείαις, συναρίθμιος υπάρχων, Όσιε Πάτερ (καί γάρ σύν αυταίς, εις αιώνα συναγελάζη), υπέρ τής σής Ποίμνης, τάς εντεύξεις ποιού πρός Θεόν. Παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν.

Ο τά θεία μαθών, εκ θείας καί υπέρ νούν επιπνοίας, Όσιε Πάτερ, καί πρός τήν αυτών, μυστικώς αποτελεσθείς αδίδακτον ένωσιν, ασχέτω σου έρωτι, παμμακάριστε Πάτερ, σέ μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Σύ χωρίον Αγνή, τής θείας απεριληψίας, υπέρ φύσιν εχρημάτισας, ως Θεώ τήν σάρκα δανεισαμένη, τώ σού τήν παρθενικήν, μή διαρρήξαντι μήτραν, εν τώ τίκτειν ασπόρως, σέ μεγαλύνομεν.

Καταβασία

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Μονάδα τρισυπόστατον, καί Τριάδα τελείαν, εν μιά τή θεότητι, πάνσοφε Θεολόγε, εδίδαξας προσκυνείσθαι, φώς είπων τόν Πατέρα, καί τόν Υιόν φώς αύθις τε, φώς τό Άγιον Πνεύμα, αλλά έν φώς, αμερές ασύγχυτον, είς Θεός γάρ, τρανών τό ομοούσιον, ώ Γρηγόριε μάκαρ.

Έτερον όμοιον

Υψηγορία χρώμενος, σών δογμάτων πανσόφως, τρανώς εθεολόγησας, τό απόρρητον βάθος, τών τού Χριστού μυστηρίων, άθλους τε τών Αγίων, καί βίους ερρητόρευσας, ώ Γρηγόριε μάκαρ, καί νύν Θεός, εν μεθέξει πέλων τή πρός τό θείον, σώζεις κάμέ καί δέχοιο, σαίς σκηναίς Θεολόγε.

Θεοτοκίον όμοιον

Μετά τής Θεομήτορος, καί Παρθένου Μαρίας, καί Βασιλείου πάνσοφε, παρεστως τού Μεγάλου, τή απροσίτω Τριάδι, τήν ειρήνην τώ κόσμω, τώ Βασιλεί τά τρόπαια, καί ημίν σωτηρίαν, πρέσβευε, νύν τοίς ανευφημούσί σε Θεολόγε, Αρχιερεύ Γρηγόριε, Ρήτορ τής Εκκλησίας.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Διατεμών τόν τού γράμματος σύ γνόφον, εισέδυς τώ πνεύματι πρός φώς υπέρτερον, καί τήν εκείθεν δεξάμενος, φωτοχυσίαν, θεολογίας πάντας επλούτισας, Γρηγόριε πάνσοφε, τής Εκκλησίας φωστήρ, ταίς αστραπαίς δέ τών λόγων σου, σκοτώδη νέφη, τά τών αιρέσεων απεμείωσας, όθεν αυλίζη ένθα ήχος, εορταζόντων Αγγέλοις συνόμιλος, ικετεύων απαύστως τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο Θεολόγος ο δεύτερος καί μύστης, τής θείας ελλάμψεως, ο τής Τριάδος φαιδρός, υπογραφεύς ο τήν άρρητον, καί θείαν φύσιν, υπερφυώς διδάσκων Γρηγόριε, καί νύν τηλαυγέστερον, επαπολαύων Θεού, τών σέ τιμώντων μνημόνευε, καί υπερμάχει, τής Εκκλησίας, ήν συνεκρότησας, σού γάρ ο φθόγγος επί πάντα, τής οικουμένης διήλθε τά πέρατα, εκδιδάσκων δοξάζειν, τήν Τριάδα ομοούσιον.

Γεωπονήσας τή γλώσση Θεηγόρε, καρδίας ταίς αύλαξι σπόρον τόν ένθεον, θεολογίας επλούτισας, τής ανωτάτω, τής Εκκλησίας άπαν τό πλήρωμα, εντεύθεν ζιζάνια πυρί τού Πνεύματος, τά τών αιρέσεων έφλεξας, φιλοσοφίας, τής θεϊκής τρεφόμενος έρωτι, Πάτερ Πατέρων, καί Ποιμήν Ποιμένων καί δόξα Πιστών, Ιερέων φωστήρ, οικουμένης τό κλέος, παμμακάριστε Γρηγόριε.

Τώ τής σοφίας κρατήρι προσπελάσας, τό τίμιον στόμα σου, Πάτερ Γρηγόριε, θεολογίας εξήντλησας, τό θείον νάμα, καί τοίς πιστοίς αφθόνως μετέδωκας, αιρέσεων έφραξας, ρούν τόν ψυχόλεθρον, τόν βλασφημίας ανάμεστον, ως κυβερνήτην, εύρε καί γάρ σε Πνεύμα τό Άγιον, αποσοβούντα καί ελαύνοντα, ως ανέμων πνοάς, δυσσεβών τάς ορμάς, εν Μονάδι ουσίας, τήν Τριάδα

καταγγέλλοντα.

Δόξα... Ήχος α' Ανατολίου

Τήν λύραν τού Πνεύματος, τό τών αιρέσεων θέριστρον, καί ορθοδόξων ήδυσμα, τόν δεύτερον Επιστήθιον, τόν τού Λόγου αυτόπτην, τοίς δόγμασι γενόμενον, τόν σοφόν Αρχιποίμενα, τής Εκκλησίας τά θρέμματα, θολογικοίς ύμνοις Προσείπωμεν. Σύ εί ο Ποιμήν ο καλός, ο δούς σεαυτόν Γρηγόριε, ως ο Διδάσκαλος Χριστός, υπέρ ημών, καί σύν Παύλω χορεύεις, καί πρεσβεύεις υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμόν μή παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων Ωδή γ' καί ς'.

Απόστολον καί Ευαγγέλιον Ζήτει εις τό Μηνολόγιον αυτών.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήιμη τού Οσίου Πατρός ημών Ξενοφώντος καί τής συνοδίας αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Λάμπων, αξιώμασι ψυχής, ελεημοσύνη καί πίστει σαυτόν ελάμπρυνας, χαίρων γάρ εσκόρπισας, τόν πλούτον πένησιν, εις αιώνας δέ μένει σου, η δικαιοσύνη, φώς σοι ανατέλλουσα Πάτερ ανέσπερον, ένθα, τούς οσίους σου Παίδας, όψει καί τήν τούτους τεκούσαν, Πόλιν τήν ουράνιον οικήσαντας.

Δόξαν, παριδόντες τήν φθαρτήν, δόξης τής αφθάρτου καί θείας κατηξιώθητε, πάσαν γάρ πατήσαντες, βίου τερπνότητα, τόν τώ όντι τερπνότατον, Χριστόν θεοφόροι, άγαν εποθήσατε, τόν υμάς σώσαντα, κόσμου τρικυμίας καί ζάλης, καί τώ γαληνώ καί φωσφόρω, βίω καθορμίσαντα Πανόλβιοι.

Πάθη, θανατώσαντες σαρκός, τούς τής απαθείας χιτώνας περιεβάλεσθε, βίου καθαρότητι, τούτους υφάναντες, πολιτείαν δ' ισάγγελον, εν σώματι όντες, έτι

καρτερόφρονες επιδεικνύμενοι, δόξης ηξιώθητε πάντες, τής Αγγελικής εν υψίστοις, θείας απολαύοντες λαμπρότητος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Μόνη, τόν αχώρητον Θεόν, αστενοχωρήτως εν μήτρα εκυοφόρησας, άνθρωπον γενόμενον, δι' αγαθότητα, Παναγία Θεόνυμφε, διό δυσωπώ σε, τών στενοχωρούντων με παθών απάλλαξον, όπως, τήν στενήν καί ευθείαν, τρίβον διοδεύσας προφθάσω, τήν επί ζωήν Παρθένε φέρουσαν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα εκυοφόρησας, ξύλω ως εώρακας τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες. Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσαν τών παθών Ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σού τήν ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ο Θεός τών Πατέρων ημών ο ποιών αεί μεθ' ημών κατά τήν σήν επιείκειαν, μή αποστήσης τό έλεος σου αφ' ημών, αλλά ταίς αυτών ικεσίας, εν ειρήνη κυβέρνησον τήν ζωήν ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τών Αγίων, ού η ακροστιχίς.

Ξενοφώντα μέλπω, σύμβιόν τε καί τέκνα. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Ξύλου ζωής, καί Παραδείσου τής όντως τρυφής, πανοικεσία Πάνσοφοι, νύν απολαύοντες, τούς υμάς ευφημούντας, πρεσβεύσατε σωθήναι, πρός τόν Φιλάνθρωπον.

Εν τή οδώ τών εντολών σου βαδίζων θερμώς, ο σός ικέτης Δέσποτα, μονάς κατέλαβε, καταλλήλους τώ πόθω, ζωής τής αιωνίου επιλαβόμενος.

Νέαν σκηνήν, Αβραμιαίαν σύ έδειξας, τήν σήν οικίαν άπασι, διό θεσπέσιε, Αβραάμ εν τοίς κόλποις, αξίως καί δικαίως επαναπέπαυσαι.

Θεοτοκίον

Όλος εν σοί, κατασκηνώσας Πανάμωμε, όλον εμέ τόν άνθρωπον, ανεμορφώσατο, εκ Πατρός εκλάμψας, πρό πάντων τών αιώνων, Λόγος ο άναρχος.

Ωδή γ'

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ εχθρούς

μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Φανοτάταις αξίαις τετιμημένος, φωτοφόρω διέπρεψας πολιτεία, τήν πράξιν γάρ επίβασιν θεωρίας, βοών ανέδειξας. Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε.

Ως πάντων οικονόμος προβεβλημένος, τήν πάντων επιμέλειαν ανεδείξω, τοίς χρήζουσι τόν πλούτόν σου διανέμων, υποδεχόμενος, φιλοφρονούμενος, Μοναζόντων τάγματα, Πάτερ Όσιε.

Νομίμοις εκτρεφόμενος τού Δεσπότου, εν νόμω καί παιδεία καί νουθεσία, Κυρίου εξεπαίδευσας σού τούς παίδας, κράζων θεσπέσιε, Σύ εί Θεός ημών, καί ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην παρθενεύουσαν μετά τόκον, Μαρίαν τών Αγίων αγιωτέραν, τήν όντως απειρόγαμον Θεοτόκον, δεύτε υμνήσωμεν πιστοί, κραυγάζοντες. Χαίρε Μήτηρ άχραντε, χαίρε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Εν πέτρα με τής πίστεως στερεώσας, επλάτυνας τό στόμα μου επ εχθρούς μου, ευφράνθη γάρ τό πνεύμά μου εν τώ ψάλλειν. Ουκ έστιν άγιος, ως ο Θεός ημών, καί ουκ έστι δίκαιος, πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Εντολαίς τού Δεσπότου επαγρυπνών, εφ' ομοίοις τε τρόποις παίδας τούς σούς, ρυθμίζων Μακάριε, Ξενοφών καί τήν σύζυγον, σύν αυτοίς τά άνω, κληρούσαι βασίλεια, πειρασμών παντοίων, λιπων τό κλυδώνιον, όθεν ευφημούμεν, ευσεβώς υμάς πάντας, καί πόθω γεραίρομεν καί πιστώς ανακράζομεν, θεοφόροι πανόλβιοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, πάσαι μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον Τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν Αμνόν καί ποιμένα καί Λυτρωτήν, η, Αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ ωλόλυζε δακρυουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις διά σπλάγχνα ελέους. Μακρόθυμε Κύριε, τού

ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, σπλαγχνίσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσί σου πίστει, τά θεία παθήματα.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Ανασωθέντες κλύδωνος, βιωτικού, λιμένι ευσεβείας, ωρμίσθητε Παίδες μακαριώτατοι.

Μεμυημένοι γνώσιν, τών θείων, καί τήν τών ανθρωπίνων, τώ Θεώ λατρεύειν προτετιμήκατε.

Εκ τής αβύσσου Όσιοι, τής κοσμικής, ρυσθέντες πανενδόξως, αγαθών αβύσσω προσελη λύθατε.

Θεοτοκίον

Λελυτρωμένοι αίματι, τώ εκ πλευράς, χυθέντι, τού Υιού σου, Θεομήτορ πάντες σέ μακαρίζομεν.

Ωδή ε'

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ου γινώσκομεν».

Πρός τήν ανώλεθρον, κατεπειγόμενος ζωήν, έσπευσας, καταλαβείν τήν ηγιασμένην, Αρκάδιε πόλιν, καί τάφω τής όντως ζωής προσεπέλασας.

Ως ευπρεπής αληθώς, η γενομένη περί σέ πρόνοια, καί θαυμαστή καί δεδοξασμένη, κυβέρνησις θεία, τού πάντων Δεσπότου, παμμάκαρ Αρκάδιε.

Σού προμηθούμενος, ο εν αγκάλαις Συμεών πρότερον, ανακλιθείς, τού θείου Πρεσβύτου, πρεσβύτη σε θείω, Αρκάδιε φέρων, Χριστός καθωδήγησεν.

Θεοτοκίον

Υιόν τόν άναρχον, καί συναϊδιον Πατρί τέτοκας, υπερφυώς εκ σού σαρκωθέντα, πανάμωμε Κόρη, διό Θεοτόκον, Αγνή σε κηρύττομεν.

Ωδή ς'

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Μακαρίας ζωής εφιέμενος, τώ τών Μοναζόντων προστρέχεις συστήματι, τήν ζωτικήν επίπνοιαν, συνεργόν Ιωάννη ποιούμενος.

Βροτοκτόνου κακίας νεκρότητα, καί θανατηφόρον ιόν απωσάμενος, τώ

ζωηφορω μνήματι, τού Χριστού Ιωάννη προσέδραμες.

Ιωάννου τόν βίον εζήλωσας, καί γάρ ώς εκείνος τήν έρημον ώκησας, καί καθαρώς εβίωσας, Ιωάννη Χριστώ καθαιρόμενος.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας μονώτατος, άλλον ουρανόν έμψυχον επειργάσατο, σέ Θεομήτορ άχραντε, καί εκ σού τοίς εν σκότει ανέτειλεν.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Τήν τού βίου θάλασσαν διεκφυγόντες, Ξενοφών ο δίκαιος, σύν τή συζύγω τή σεπτή, εν ουρανοίς συνευφραίνονται, μετά τών τέκνων, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Ο Οίκος

Ξένην οδόν θεοπρεπώς, Ξενοφών διοδεύσας, μετά καί τής συζύγου ελάθετε τήν φύσιν, ώσπερ ασώματοι σαφώς εν τή γή οφθέντες, διό καί πύλαι ημίν ουράνιαι ηνοίγησαν, καί μετά τών Αγγέλων χορεύετε, ως τού αμπελώνος γεγονότες τού Κυρίου εργάται, μετά καί τών τέκνων. Αινείτε ούν Χριστόν, δωρήσασθαι αίγλην φωτισμού ταίς ζοφεραίς ημών καρδίαις, μνήμην υμών τελούντων τήν φωτοφόρον, τόν στεφοδότην Χριστόν μεγαλύνοντες.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ξενοφώντος καί τής συμβίου αυτού Μαρίας καί τών τέκνων αυτού Αρκαδίου καί Ιωάννου.

Στίχοι

Καί γήν λιπόντας, τούς περί Ξενοφώντα,
Αβρά ξενίζω τού λόγου πανδαισία.
Παισίν άμ' ηδ' αλόχω Ξενοφώντα θάνεν εικάδι έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού μεγάλου σεισμού.

Τή αυτή ημέρα, Μνήιμη τού Οσίου Πατρός ημών Συμεών, τού επιλεγομένου Παλαιού.

Στίχοι

Τόν χούν παλαιέ Συμεών απεξύσω,
Εχθρού παλαιού λεπτύνας εις χούν κάραν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ανανίου πρεσβυτέρου καί Πέτρου δεσμοφύλακος καί τών σύν αυτοίς επτά στρατιωτών.

Στίχοι

Πέτρος σύν επτά τήν θάλασσαν εισέδυ,
Οίς Ανανίας ηδέως συνεισέδυ.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Αμωνάς εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ζωής Αμωνάς νήμα πληρώσας άπαν,
Ζωήν εφεύρεν, ούποτε πληρουμένην.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Γαβριήλ εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Σύν τώ Γαβριήλ τώ Νόων πρωτοστάτη,
Καί Γαβριήλ ίστησι Χριστός τόν νέον.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι δύω Μάρτυρες, οι εν Φρυγία, τυπτόμενοι τελειούνται.

Στίχοι

Βάκλοις αθληταί τραυματισθέντες δύω,
Στεφθέντες εύρον τήν συνούλωσιν τάχει.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Αντίθεον πρόσταγμα παρανομούντος, τυράννου μετάρσιον, τήν φλόγα ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ων ευλογημένος καί υπερένδοξος».

Νοός καθαρότητι ο θεοφόρος, υμών τήν συνέλευσιν, καθορών προεμήνυσε, Θεός γάρ δίκαιος, τής ευσεβείας υμάς, θείως αμειβόμενος εις έν, ως ελεήμων επισυνήγαγε.

Τόν ζήλον θεώμενος τής ευσεβείας, τήν πίστιν δεχόμενος, τόν πόθον προσιέμενος, υμών ο φιλάνθρωπος, πάντας συνήθροισε, μίαν εις εστίασιν υμάς, ο ευεργέτης καί υπερένδοξος.

Θεοτοκίον

Ελπίς ακαταίσχυντε, ελπίς βεβαία, καί τείχος ακράδαντον, καί σκέπη καί βοήθεια, γενού μοι Πανάμωμε, τώ πεποιθότι εις σέ, σοί γάρ ανατίθημι Αγνή, πάσαν ελπίδα τής σωτηρίας μου.

Ωδή η'

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστους δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Κάμινον σφοδρώ πυρί τήν καιομένην, τής απ' αλλήλων διαστάσεως, στερρώς υπεμείνατε, τά γάρ σπλάγχνα σπαραττόμενοι, καί τάς ψυχάς πυρούμενοι, κέντρω τής συμφυΐας, άθλους Μαρτύρων ηνύσατε.

Άνωθεν υμάς, νεφέλη δροσοβόλος φιλανθρωπίας επεσκίασε, Σιών εν τοίς όρεσιν, ένθα δρόσος η τού Πνεύματος, τούς Μαθητάς επύρσευσε, κράζοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Ίλεων ημίν, καί ευμενή γενέσθαι, τόν Ευεργέτην ικετεύσατε Πατέρες πανόλβιοι, τοίς ημών νύν μακαρίζουσι, τό ιερόν μνημόσυνον, φυτών ηνωμένων καί συνημμένων τή χάριτι.

Θεοτοκίον

Τόν μονογενή, Υιόν Θεόν καί Λόγον, τόν πρό αιώνων εξ ανάρχου Πατρός, αρρήτως εκλάμψαντα, τόν τής κτίσεως πρωτότοκον, γεγενημένον τέτοκας, όθεν σε Θεομήτορ, πάντα τά Έθνη δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι τας ενεργείας διεμέριζε, τώ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστους δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Επ' ώμων αράμενοι, τόν τού Χριστού Σταυρόν αληθώς, διηνύσατε τρίβον τήν τής ασκήσεως, πάσαν αρετήν εκτελούντες, έως αυτήν, τήν όντως αγήρω, ζωήν κατειλήφατε, πανοικία στεφανούμενοι.

Κατακυριεύσαντες, τού τής σαρκός φρονήματος, τόν τού Πνεύματος πλούτον εθησαυρίσατε, χάριν ιαμάτων, λαβόντες εκ τής Πηγής, τής τών χαρισμάτων, ή νύν προσχωρήσαντες, αιωνίως αναπαύεσθε.

Νικήσαντες Όσιοι, τάς μηχανάς τού δράκοντος, επί τέλει τών άθλων ανηγορεύθητε, τής δικαιοσύνης στεφάνους, παρά Χριστού, λαβόντες αξίως, όν νύν δυσωπήσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Αμήτορα πρότερον, κατά τήν πρώτην γέννησιν, δι' ημάς σαρκωθέντα, Τίκτεις απάτορα, δύω γνωριζόμενον φύσεις, τήν θεϊκήν, καί τήν Ανθρωπίνην, καί ταύτας πιστούμενον, ενεργείαις Θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου, ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Εσκόρπισας τόν πλούτον, τοίς πένησι θεαρέστως, καί παροικών ωκειώθης, ώ Ξενοφών τώ Κυρίω όν δυσώπει παμμάκαρ, παθών ημάς εξελέσθαι.

Θεοτοκίον

Τάς στρατιάς τών Αγγέλων, καί τών αγίων τους χορούς, υπερανέστηκεν όντως, τά μεγαλείά σου Αγνή, διό Χριστόν εκδυσώπει, υπέρ λαού επταικότος.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η ανακομιδή τού Λειψάνου τού έν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου τού Χρυσοστόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμμόν Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τήν χρυσήλατον σάλπιγγα, τό θεόπνευστον όργανον, τών δογμάτων πέλαγος ανεξάντλητον, τής Εκκλησίας τό στήριγμα, τόν νούν τόν ουράνιον, τής σοφίας τόν βυθόν, τόν κρατήρα τόν πάγχρυσον, τόν προχέοντα, ποταμούς διδαγμάτων μελιρρύτων, καί αρδεύοντα τήν κτίσιν, μελωδικώς εύφη μήσωμεν.

Τόν αστέρα τόν άδυτον, τόν ακτίσι φωτίζοντα, διδαγμάτων άπασαν τήν υφήλιον, τής μετανοίας τόν κήρυκα, τόν σπόγγον τόν πάγχρυσον τόν υγρότητα δεινής, απογνώσεως αίροντα, καί δροσίζοντα, εκτακείσας καρδίας άμαρτίαις, Ιωάννην επαξίως, τόν Χρυσολόγον τιμήσωμεν.

Ο επίγειος Άγγελος, καί ουράνιος άνθρωπος, χελιδων η εύλαλος καί πολύφωνος, τών αρετών τό θησαύρισμα, η πέτρα η άρρηκτος τών πιστών υπογραμμός, τών Μαρτύρων εφάμιλλος, ισοστάσιος, τών αγίων Αγγέλων Αποστόλων, ο Ομότροπος εν ύμνοις, μεγαλυνέσθω Χρυσόστομος.

Έτερα Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος ο αυτός
Ο εξ υψίστου κληθείς

Ιερωτάτην στησώμεθα χορείαν, στέφος γάρ χρυσόμορφον, τής Εκκλησίας Χριστού, βασιλική δόξη σήμερον, από Κομάνων, πρός πόλιν ήκει τήν Βασιλεύουσαν, λάμπει στίλβον άνωθεν, τή επανόδω αυτού, πρός βασιλείαν τήν άϋλον, πιστούς εισάγει, καί τώ τών όλων προσοικειοί Βασιλεί, διό βοώμεν, Χρυσεπώνυμε, Πάτερ θείε Χρυσόστομε πάγχρυσε, καθικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Ως ουρανός φαεινός τής Εκκλησίας, δύσιν ώ Χρυσόστομε τήν υπερόριον, καθυποστάς απηνέστατα, επανατέλλεις, σήμερον χαίρων τή κτίσει άδυτος, θάλπεις εγκοσμούμενος, θαυμάτων άστροις σοφέ, φέρεις Χριστόν υπερλάμποντα, ηλίου δίκην, σού δαδουχούντα νύν τήν επάνοδον, διό βοώμεν. Φωταυγέστατε, φωτολόγε Χρυσόστομε πάνσοφε, καθικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Νύν ουρανός τοίς Αγγέλοις συγχορεύει, κτίσει συνευφραίνονται, βροτών συστήματα, ο γάρ εν γή ουρανόφρονας, δεικνύς τούς πάντας, κλίμακιθεία, σεπτών ρημάτων αυτού, ούτος τήν επάνοδον, τών θεοδρόμων βαθμών, ως, Ιακώβ νέος δείκνυσιν, Αγγέλων θείων, αγαλλομένων τή μεταθέσει αότού, διό βοώμεν, Παμμακάριστε, τών αϋλων Αγγέλων συνόμιλε, Χρυσολόγε δυσώπει, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος δ' Κοσμά

Ουκ έδει σε Χρυσόστομε, τήν Βαοιλίδα κοταλείψαντα, παροικείν εν Κομάνοις, όθεν θεόθεν ηγμένη, η Ανακτορική πανδαισία, πάλιν σε επανήγαγεν εν τοίς βασιλείοις, ευφράνθη δέ η Εκκλησία ιδούσά σε, ανθομολογουμένη καί λέγουσα. Μεγαλύνει η δόξα μου τόν Κύριον, αποδόντα μοι τόν νυμφαγωγόν, καί τό στήριγμα τής πίστεως, τήν υπόληψιν τών αξιωμάτων μου, καί ανάπαυσιν τών εμών κροτάφων, τό ύψος τής ταπεινοφροσύνης, καί βάθος τής ελεημοσύνης, καί πλούτον τής εμής πτωχείας, καί μήκος τής μετανοίας. Διό αιτούμέν σε Όσιε Πάτερ, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών, τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον, ο αυτός

Ο διά σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαυϊδ, μελωδικώς περί σού προανεφώνη σε, τώ μεγαλείά σοι ποιήσαντι. Παρέστη η Βασίλισσα εκ δεξιών σου, σέ γάρ Μητέρα πρόξενον ζωής ανέδειξεν, ο απάτωρ εκ σού ενανθρωπήσαι ευδοκήσας Θεός, ίνα τήν εαυτού αναπλάση εικόνα, φθαρείσαν τοίς πάθεσι, καί τό πλανηθέν ορειάλωτον ευρών πρόβατον, τοίς ώμοις αναλαβών, τώ Πατρί προσαγάγη, καί τώ ιδίω θελήματι, ταίς ουρανίαις συνάψει Δυνάμεσι, καί σώση Θεοτόκε τόν κόσμον, Χριστός ο έχων τό μέγα, καί πλούσιον έλεος.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 6-7 & 3, 13-16 & 8,...)

Μνήμη δικαίου μετ' εγκωμίων, καί ευλογία Κυρίου επί κεφαλήν αυτού. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν καί θνητός ός είδε φρόνησιν. Κρείττον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών (ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς εγγίζουσιν αυτήν), πάν δέ τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστιν. Εκ γάρ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Τοιγαρούν ακούσατέ μου ώ τέκνα, σεμνά γάρ ερώ, καί μακάριος άνθρωπος, ός τάς εμάς οδούς φυλάξει. Αι γάρ έξοδοί μου, έξοδοι ζωής, καί ετοιμάζεται θέλησις παρά Κυρίου. Διά τούτο παρακαλώ υμάς, καί προϊεμαι

εμήν φωνήν υιοίς ανθρώπων. Ότι εγω η σογία κατεσκεύασα βουλήν καί γνώσιν καί έννοιαν, εγώ επεκαλεσάμην. Εμή βουλή καί ασφάλεια, εμή γρόνησις, εμή δέ ισχύς. Εγώ τούς εμέ γιλούντας αγαπώ, οιδέ εμέ ζητούντες ευρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν, άκακοι, πανουργίαν, οιδέ απαίδευτοι, ένθεσθε καρδίαν. Εισακούσατέ μου καί πάλιν, σεμνά γάρ ερώ, καί ανοίγω από χειλέων ορθά. Ότι αλήθειαν μελετήσει ο λάρυγξ μου, εβδελυγμένα δέ εναντίον εμού χείλη ψευδή. Μετά δικαιοσύνης πάντα τά ρήματα τού στόματός μου, ουδέν εν αυτοίς σκολιόν, ουδέ στραγγαλιώδες. Πάντα ευθέα εστί τοίς νοούσι, καί ορθά τοίς ευρίσκουσι γνώσιν. Διδάσκω γάρ υμίν αληθή, ίνα γένηται εν Κυρίω η ελπίς υμών, καί πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Εκλογή)

Εγκωμιαζομένου Δικαίου, ευφρανθήσονται λαοί, αθανασία γάρ εστιν η μνήμη αυτού, ότι καί παρά Θεώ γινώσκεται καί παρά ανθρώποις, καί αρεστή Κυρίω η ψυχή αυτού. Επιθυμήσατε τοιγαγαρούν, ώ άνδρες, σοφίαν καί ποθήσατε καί παιδευθήσεσθε. Αρχή γάρ αυτής αγάπη καί τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ίνα εις τόν αιώνα βασιλεύσητε. Απαγγελώ υμίν, καί ού κρύψω αφ' υμών μυστήρια Θεού. Ότι αυτός, καί τής σοφίας οδηγός εστι, καί τών σοφών διορθωτής. Καί εν τή χειρί αυτού πάσα φρόνησις καί εργασιών επιστήμη. Η πάντων τεχνίτις εδίδαξέ με σοφία, έστι γάρ εν αυτή πνεύμα νοερόν, άγιον, απαύγασμα φωτός αϊδίου, καί εικών τής αγαθότητος τού Θεού. Αύτη φίλους Θεού καί προφήτας κατασκευάζει. Ευπρεπεστέρα δέ εστιν ηλίου, καί υπέρ πάσαν αστέρων θέσιν, φωτί συγκρινομένη, ευρίσκεται προτιμοτέρα. Αύτη τούς θεραπεύσαντας αυτήν εκ πόνων ερρύσατο, καί ωδήγησεν εν τρίβοις ευθείαις. Έδωκεν αυτοίς γνώσιν αγίαν, καί διεφύλαξεν αυτούς από ενεδρευόντων, καί αγώνα ισχυρόν εβράβευσεν αυτοίς, ίνα γνώσι πάντες, ότι δυνατωτέρα παντός εστιν η ευσέβεια. Καί ου μή Κατισχύση ποτέ κακία σοφίας, ουδ' ου μή παρελεύσεται πονηρούς ελέγχουσα η δίκη. Είπον γάρ εν εαυτοίς, λογισάμενοι ουκ ορθώς. Καταδυναστεύσωμεν τόν δίκαιον, μή φεισώμεθα τής οσιότητος αυτού, μηδέ εντραπώμεν πολιάς πρεσβευτού πολυχρονίους. Έστω δέ ημών ισχύς νόμος. Καί ενεδρεύσωμεν τόν δίκαιον, ότι δύσχρηστος ημίν εστι, καί εναντιούται τοίς έργοις ημών, καί έπιφημίζει ημίν αμαρτήματα παιδείας ημών. Επαγγέλλεται γνώσιν έχειν Θεού, καί παίδα Κυρίου εαυτόν ονομάζει. Εγένετο ημίν εις έλεγχον εννοιών ημών. Βαρύς εστιν ημίν καί βλεπόμενος, ότι ανόμοιος τοίς άλλοις ο βίος αυτού, καί εξηλλαγμέναι αί τρίβοι αυτού. Εις κίβδηλον ελογίσθημεν αυτώ, καί απέχεται τών οδών ημών, ως από ακαθαρσιών, καί μακαρίζει έσχατα δικαίων, ίδωμεν ούν, ει οι λόγοι αύτού αληθείς, καί πειράσωμεν τά εν εκβάσει αυτού. Ύβρει καί βασάνω ετάσωμεν αυτόν, ίνα γνώμεν τήν επιείκειαν αυτού, καί δοκιμάσωμεν τήν ανεξικακίαν αυτού, θανάτω ασχήμονι καταδικάσωμεν αυτόν, έσται γάρ αυτού επισκοπή εκ λόγων αυτού. Ταύτα ελογίσαντο, καί επλανήθησαν, απετύφλωσε γάρ αυτούς η κακία αυτών. Καί ουκ έγνωσαν μυστήρια Θεού, ουδέ έκριναν ότι σύ Θεός, μόνος, ο ζωής έχων καί θανάτου τήν εξουσίαν, καί σώζων εν καιρώ θλίψεως, καί ρυόμενος παντός κακού, ο οικτίρμων καί ελεήμων, καί διδούς τοίς οσίοις σου χάριν, καί τώ σώ βραχίονι τοίς υπερηφάνοις αντιτασσόμενος.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Εκλογή)

Στόμα δικαίου αποστάζει σοφίαν, χείλη δέ ανδρών επίστανται χάριτας, στόμα σοφών μελετά σοφίαν, δικαιοσύνη δέ ρύσεται αυτούς εκ θανάτου. Τελευτήσαντος ανδρός δικαίου, ουκ όλλυται ελπίς, υιός γάρ δίκαιος γεννάται εις ζωήν, καί εν αγαθοίς αυτού καρπόν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φώς δικαίοις διά παντός, καί παρά Κυρίου ευρήσουσι χάριν καί δόξαν. Γλώσσα σοφών καλά επίσταται, καί εν καρδία αυτών αναπαύσεται σοφία. Αγαπά Κύριος οσίας καρδίας, δεκτοί δέ αυτώ πάντες άμωμοι εν οδώ. Σοφία Κυρίου φωτιεί πρόσωπον συνετού, φθάνει γάρ τούς επιθυμούντας αυτήν, πρό τού γνωσθήναι, καί ευχερώς θεωρείται υπό τών αγαπώντων αυτήν, ο ορθρίσας πρός αυτήν, ού κοπιάσει, καί ο αγρυπνήσας δι' αυτήν, ταχέως αμέριμνος έσται. Ότι τούς αξίους αυτής αυτή περιέρχεται ζητούσα, καί εν ταίς τρίβοις φαντάζεται αυτοίς ευμενώς. Σοφίας ου κατισχύσει ποτέ κακία. Διά ταύτα καί εραστής εγενόμηντού κάλλους αυτής, καί εφίλησα ταύτην, καί εξεζήτησα εκ νεότητός μου, καί εζήτησα νύμφην αγαγέσθαι εμαυτώ. Ότι ο πάντων Δεσπότης ηγάπησεν αυτήν, μύστις γάρ εστι τής τού Θεού επιστήμης, καί αιρέτις τών έργων αυτού. Οι πόνοι αυτής εισιν αρεταί, σωφροσύνην δέ καί φρόνησιν αύτη διδάσκει, δικαιοσύνην καί ανδρείαν, ών χρησιμώτερον ουδέν εστιν εν βίω ανθρώποις. Εί δέ καί πολυπειρίαν ποθεί τις, οίδε τά αρχαία, καί τά μέλλοντα εικάζειν, επίσταται οτροφάς λόγων, καί λυσεις αινιγμάτων, σημεία καί τέρατα προγινώσκει, καί εκβάσεις καιρών καί χρόνων, καί πάσι σύμβουλός εστιν αγαθή, καί αθανασία εστίν εν αυτή, καί εύκλεια εν κοινωνία λόγων αυτής. Διά τούτο ενέτυχον τώ Κυρίω, καί εδεήθην αυτού, καί είπον εξ όλης μου τής καρδίας. Θεέ πατέρων, καί Κύριε τού ελέους, ο ποιήσας τά πάντα εν λόγω σου, καί τή σοφία σου κατασκευάσας τόν άνθρωπον, ίνα δεσπόζη τών υπό σού γενομένων κτισμάτων, καί διέπη τόν κόσμον εν οσιότητι καί δικαιοσύνη, δός μοι τήν τών σών θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καί μή με αποδοκιμάσης εκ παίδων σου, ότι εγώ δούλος σός, καί υιός τής παιδίσκης σου. Εξαπόστειλον αυτήν εξ αγίου κατοικητηρίου σου, καί από θρόνου δόξης σου, ίνα συμπαρούσά μοι διδάξη με, τί ευάρεστόν εστι παρά σοί, καί οδηγήση με εν γνώσει, καί φυλάξη με εν τή δόξη αυτής. Λογισμοί γάρ θνητών πάντες δειλοί, καί επισφαλείς αιεπίνοιαι αυτών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Χαίρει η Εκκλησία Χριστού, επί λυχνίας Ιεράς κατοπτεύουσα, τόν λύχνον τόν φωτοφόρον, όν καθελόντες εχθροί, τής σιγής μοδίω συγκατέκρυψαν. Τιμά επί όρους σε, τών αρετών Πάτερ Όσιε, πυρσόν ως θείον, οικουμένης τά πέρατα, υπέρ ήλιον, απαστράπτοντα θαύμασι. Σήμερον η αδέκαστος, Θεού κρίσις δείκνυσι, δικαιοσύνην εξ ύψους, ως μεσημβρίαν υπέρφωτον, τήν σήν καί παρέχει, τοίς εν κόσμω τήν ειρήνην, καί μέγα έλεος.

Στίχ. Τό ατόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Βρύει ως μυροθήκη τερπνή, τά τών θαυμάτων θεία ρείθρα Χρυσόστομε, η λάρναξ η σή εν κόσμω, καί ιαμάτων ροαίς, τάς ψυχάς μυρίζει τών τιμώντων σε, Χριστού τών χαρίτων γάρ, τοίς αϋλοις αρώμασι, καταπλουτήσας, ευωδίαν δεδώρησαι, τήν αείζωον, τοίς εν πίστει προστρέχουσιν, όθεν καταπολαύοντες, χαρίτων σών Πάνσοφε, καί τών αχράντων καί θείων, κατατρυφώντες λειψάνων σου, πιστώς εξαιτούμεν, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου μελετήσει σοφίαν, καί η γλώσσα αυτού λαλήσει κρίσιν.

Κόσμου ο σιτομέτρης πιστοί, ο εν τρυφή τή ουρανία τού Πνεύματος, καρδίας εκτρέφων πάντων, ουκ εξ Αιγύπτου χωρεί, Ιωσήφ δέ νέος προδεικνύμενος, σεπτοίς εν λειψάνοις, από Κομάνων μετάγεται, δεινών τήν ζάλην, καί τό πέλαγος σήμερον, τό τών θλίψεων, διατέμνων εντεύξεσι. Τούτον ούν μακαρίσωμεν, καί πίστει βοήσωμεν. Πάρεσο Μάκαρ εν μέσω, τών εκτελούντων τήν μνήμην σου, αυτοίς σωτηρίαν, παρεχόμενος πλουσίως, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε τρισμάκαρ, Αγιώτατε Πάτερ, ο Ποιμήν ο καλός, καί τού Αρχιποίμενος Χριστού Μαθητής, ο τιθείς τήν ψυχήν υπέρ τών προβάτων, αυτός καί νύν πανεύφημε, Ιωάννη Χρυσόστομε, αίτησαι πρεσβείαις σου, δωρηθήναι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετά τού Ιεράρχου, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Η τού στόματός σου καθάπερ πυρσός εκλάμψασα χάρις, τήν οικουμένην εφώτισεν, αφιλαργυρίας τώ κόσμω θησαυρούς εναπέθετο, τό ύψος ημίν τής ταπεινοφροσύνης υπέδειξεν. Αλλά σοίς λόγοις παιδεύων, Πάτερ, Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε τώ Λόγω Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Δογμάτων αστραπαίς, ώσπερ ήλιος μέγας, εφώτισας τήν γήν, καί αγνοίας τό σκότος, μακράν απεδίωξας, Ιωάννη Χρυσόστομε, όθεν δέομαι, τού αιωνίου με σκότους, ελευθέρωσον, καί φωτισμού σωτηρίας, ευχαίς σου αξίωσον.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ασπόρως τόν Χριστόν, απεκύησας μόνη, τό θαύμα υπέρ νούν, πώς Παρθένος καί Μήτηρ, διό Θεοτόκον σε, προσκυνούντες δοξάζομεν, σύ γάρ έτεκες, τόν Βασιλέα τής δόξης, όν δυσώπησον, τού ειρηνεύσαι τόν κόσμον, καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Ως χρυσαυγές τε καί τερπνόν θεορρήμον, όργανον θείον κελαδούν Εκκλησία, υπό Χριστού Χρυσόστομε δεδώρησαι, χελιδών η εύλαλος, χρυσαυγίζουσα Μάκαρ, νούς ο χρυσοστόλιστος, λύρα τής μετανοίας, τούς σέ τιμώντας ρύσαι πειρασμών, σαίς ικεσίαις Ποιμήν αξιάγαστε.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μετά Θεόν επί τήν σήν Θεοτόκε, προσπεφευγώς ο ταπεινός σκέπην θείαν, παρακαλώ δεόμενος. Ελέησον Αγνή, ότι υπερήράν μου, κεφαλήν άμαρτίαι, καί πτοούμαι Δέσποινα, τάς κολάσεις καί φρίττω, ικετηρίαν ποίησον σεμνή, πρός τόν Υιόν σου, εκ τούτων ρυσθήναί με.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Θεία ψήφω τής Χριστού, ποίμνης αξίως γεγονώς, Αξιάγαστε ποιμήν, οίά περ λύκους εξ αυτής, εν τή σφενδόνη τών λόγων σου απεδίωξας, ελέγχων αφειδώς, παρανομούντας σοφέ, υφ' ών καί έλαθείς, φθόνω Χρυσόστομε, μακράν οδόν διήνυσας στερρόφρον, υπέρ αυτής εν ή τέθνηκας, αλλ' επανήλθες πρός Βασιλίδα, νέμων θεία χαρίσματα.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ο Μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς ιερεύσιν εκραύγαζε. Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου. Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τό ατόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.
Στίχος. Ακούσατε ταύτα, πάντα τά Έθνη, ενωτίσασθε πάντες οι κατοικούντες τήν οικουμένη.

Τό, πάσα πνοή. Ευαγγέλιον. Ο Ν'

Δόξα... Ήχος β'

Σήμερον σκιρτώσιν εν Πνεύματι, Αρχιερέων δήμοι, σύν ημίν τελούντές σου τήν μνήμην Ιεράρχα, Χρυσόστομε Όσιε, φωστήρ τής Εκκλησίας.

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα Στίχος, Ελέησόν με ο Θεός...

Καί ψάλλομεν τό Ιδιόμελον

Ήχος πλ. β'

Σάλπιγξ χρυσόφωνος ανεδείχθης, χρυσορρήμον Χρυσόστομε, χρυσουργών τάς καρδίας τών πιστών, τοίς χρυσεπόνοις σου διδάγμασι, προφητικώς γάρ εξήλθεν ο φθόγγος τών δογμάτων σου, Όσιε Πάτερ, καί κόσμου παντός τά πέρατα εφώτισεν.

Οι Κανονες, τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών εις ς' καί τού Αγίου οι δύω εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου, ού η ακροστιχίς.

Χαίροις χαράς σκήνωμα, τής λύπης λύσις. Ωδή Ιωάννου.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Αρματηλάτην Φαραω εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Χαίρε κατάρας παλαιάς η λύτρωσις, καί ευλογίας πηγή, χαίρε ζωής Μήτηρ,

Άδου η καθαίρεσις, θανάτου η αναίρεσις, χαίρε λύσις τής λύπης, χαράς χωρίον ευρύχωρον, χαίρε Θεοτόκε πανύμνητε.

Άρμα τού Λόγου λογικόν καί έμψυχον, χαίρε πανάμωμε, Δαυϊτικόν χαίρε, άρμα πολυώνυμον, άρ' μα μυριοπλάσιον, χαίρε η ασυγκρίτως, τών Χερουβίμ υπερέχουσα, καί τών Σεραφίμ υπερφέρουσα.

Ιερωτέρα νοερών Δυνάμεων, χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε κτιστής πάσης, ανωτέρα φύσεως, χαίρε Θεού παλάτιον, χαίρε πύρινε θρόνε, χαίρε λυχνία πολύφωτε, χαίρε μυριώνυμε Δέσποινα.

Ράβδος εκ ρίζης Ιεσσαί βλαστήσασα, χαίρε αμόλυντε, χαίρε βλαστώ ράβδου, τής Ααρωνίτιδος, διαγραφείσα πρότερον, μυστικώς καί βαθέως, ως γάρ εκείνη τά κάρυα, ούτω τόν Χριστόν σύ εξήνθησας.

Κανών τού Αγίου

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Άσμα αναπέμψωμεν λαοί, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών, τώ απαλλάξαντι τόν Ισραήλ εκ δουλείας, ωδήν επινίκιον άδοντες καί βοώντες. Άσωμέν σοι τώ μόνω Δεσπότη».

Πλούτον εναπέθου σή ψυχή, τόν θησαυρόν τού Πνεύματος, Πάτερ Χρυσόστομε, εξ ού τήν Εκκλησίαν πλουτίζεις τοίς λόγοις σου, ήτις σου επαξίως, εορτάζει επάνοδον θείαν.

Λόγοις κατεποίκιλας χρυσοίς, τήν ιεράν Χρυσόστομε, τής Εκκλησίας στολήν, ήν πρώην εξ αιμάτων, Χριστός προεξύφανεν, όθεν σου επαξίως, εορτάζει επάνοδον θείαν.

Πέτρα ανεδείχθης ακλινής, καί στύλος καί εδραίωμα, τής Εκκλησίας Χριστού, τού ακρογωνιαίου, εν ώ ωκοδόμησας, λόγους θεοσεβείας, ώσπερ λίθους σοφέ Ιεράρχα.

Θεοτοκίον

Μόνη απειρόγαμε σεμνή, Μαρία αειπάρθενε, Θεοτόκε Κυρία, αγνή εκλελεγμένη, εξαίρετε Δέσποινα, πάντων τών ποιημάτων, σέ ελπίδα κεκτήμεθα πάντες.

Έτερος Κανών τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Τώ χρυσογλώττω, τρίτον εξάδω μέλος. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος γ'

«Οτά ύδατα πάλαι, νεύματι θείω εις μίαν συναγωγήν συναθροί σας, καί τεμων θάλασσαν, Ισραηλίτη λαώ, ούτος ο Θεός ημών, δεδοξασμένος υπάρχει, αυτώ μόνω άσωμεν, ότι δεδόξασται».

Τό θεόφθογγον στόμα, τό χρυσόφωνον, η τών λόγων λαμπρότης, τόν εμόν λάμπρυνον, ταίς ικεσίαις σου νούν, όπως ανυμνήσω σου, τής επανόδου τήν μνήμην, Ιωάννη χάριτος, θείας φερώνυμε.

Ως αστήρ εωσφόρος, ως φαεσίμβροτος ήλιος, ως φωστήρ ευσεβείας, υπό γήν Όσιε, δύνας δεσμοίς φυσικοίς, αύθις εξανέτειλας, ημίν τοίς τέκνοις σου πέμπων, τών θαυμάτων άφθονα τά σελαγήματα.

Χρυσορρήμονι γλώττη, τών διδαγμάτων ενέπλησας, τήν υφήλιον πάσαν, καί χρυσοίς μέλεσι, τών ιαμάτων αυγάς, πάσιν εναπήστραψας, τών παθημάτων τό σκότος, αφανίζων Όσιε, τή επανόδω σου.

Θεοτοκίον

Ρητορεύων τά θεία, μοναδικόν τήν υπόστασιν, υφηγήσω τόν Λόγον, κάν διπλούς πέφηνεν, εκ τής Αγνής προελθών, σάρκα προσλαβόμενος, ήν ευλογούμεν απαύστως, καί πιστώς δοξάζομεν θείε Χρυσόστομε.

Καταβασία

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών Πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Ισχυρότατον όπλον, χαίρε πιστών Δέσποινα, χαίρε κραταιά προστασία, χαίρε αντίληψις, χαίρε βοήθεια, αμαρτωλών, χαίρε τείχος τών προσκαλουμένων σε, χαίρε τού κόσμου χαρά.

Σωτηρίας ανθρώπων, χαίρε στερρόν έρεισμα, χαίρε τού Αδάμ καί τής Εύας η επανάκλησις, δι' ής απέλαβον, τήν παλαιάν ευκληρίαν, χαίρε η ανοίξασα, πάλιν Παράδεισον.

Χαίρε άφλεκτε βάτε, χαίρε φωτός όχημα, χαίρε τού Ηλίου νεφέλη, χαίρε περίδοξε, καί περιλάλητε, τού Βασιλέως καθέδρα, χαίρε πόλις έμψυχε, Χριστού τού ζωντος Θεού.

Απειρόγαμε Μήτερ, χαίρε αγνή Δέσποινα, χαίρε η ανήροτος χώρα καί αγεώργητος, η γεωργήσασα, τόν Γεωργόν τών απάντων, χαίρε γή, αλήθειαν

η ανατείλασα.

Τού Αγίου

Ουκ έστιν άγιος

Χρυσέοις διδάγμασι, κατεχρύσωσας σοφέ, τής Εκκλησίας τόν στέφανον, καί ταύτης εποίκιλας, τήν ευπρέπειαν Πάτερ, τώ κάλλει τών λόγων σου, διό σε κατ' αξίαν τιμά.

Μυρίζουσιν Όσιε, ώς περ κρίνα τού αγρού, οι ατμοί τών καμάτων σου, δι' ών ευηρέστησας, τώ Θεώ Ιεράρχα, κινδύνοις καί θλίψεσι, καί γή προσομιλήσας μακρά.

Ως άνθη μυρίζουσιν, οι τών λόγων σου καρποί, νοητώς αποστάζοντες, τόν θείον Χρυσόστομε, γλυκασμόν τής σοφίας, καί νύν ευωδιάζοντες, ημάς ταίς πρακτικαίς αρεταίς.

Θεοτοκίον

Αμέριστος έμεινας, εί καί σάρκα δι' εμέ, εκ Παρθένου εφόρεσας, διό καί εν δύω σε, προσκυνώ ταίς ουσίαις, καί δύω θελήσεσι, καί δύω ενεργείαις Χριστέ.

Έτερος τού Αγίου

Ο εκ μή όντων τα πάντα

Υπερορίας υπέκρυψέ σε μυχοίς, τόν λύχνον τόν πάμφωτον, Βασιλίς η τυφλώττουσα, Χριστός δ' υψηλότερον, εν τή λυχνία, καί πάλιν επανάγει.

Σταλάζων ρείθρα θαυμάτων καί ποταμους, προχέων ιάσεων, επανήλθες Χρυσόστομε, τοίς πιστώς τιμώσί σου, τής επανόδου τήν μνήμην Ιωάννη.

Ο χρυσορρόας Νείλος ο πλημμυρών, εν λόγοις εν θαύμασιν, επανήκε, συνδράμωμεν, πιστώς απαντλήσωμεν, αφθόνως πάντες εν πάσι κορεσθώμεν.

Θεοτοκίον

Γεώδης φύσις ού σθένει σε ανυμνείν, ήν Άγγελοι μέλπουσιν, ως Θεόν σωματώσασαν, πλήν πιστώς οι δούλοί σου, αποτολμώμεν υμνείν σε καί δοξάζειν.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τήν σοφίαν εξ ύψους καταμαθών, καί τήν χάριν τών λόγων παρά Θεού, τοίς πάσιν εξέλαμψας, ως χρυσός εν καμίνω, καί τήν Αγίαν Τριάδα, Μονάδα

εκήρυξας, τήν φιλάργυρον πλάνην, τοξεύσας τοίς λόγοις σου, όθεν καί πρός ζήλον, βασιλίδα ελέγξας, αδίκως τής ποίμνης σου, απελάθης Μακάριε, Ιωάννη Χρυσόστομε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τής Τριάδος τόν ίνα υπερφυώς, συλλαβούσα Παρθένε καί θαυμαστώς, τούτον απεκύησας, υπέρ λόγον καί έννοιαν, καί κοινωνόν τής θείας, κατέστησας φύσεως, τήν τών ααθρώπων φύσιν, τήν πάλαι εξόριστον, όθεν συνελθόντες, οι τώ τόκω σου πάντες, σωθέντες, Πανάμωμε, τοίς σοίς λόγοις επόμενοι, χρεωστικώς σε μακαρίζομεν, αιτούμενοι Χριστόν τόν Θεόν, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς σέ δοξάζουσι πίστει, ως Μητέρα αυτού.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Σύ μου ισχύς, Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Ανατολή, τού Πατρικού απαυγάσματος, καί Ηλίου, τού εξανατείλαντος, πρό Εωσφόρου εκ τού Πατρός, χαίρε Θεοτόκε, νεφέλη κούφη καί έμψυχε, Παρθένε χαίρε Μήτηρ, χαίρε ευλογημένη, χαίρε δεδοξασμένη Πανάμωμε.

Σύ τό χρυσούν, θυμιατήριον Δέσποινα, τού αστέκτου, καί αϋλου άνθρακος, εν ώ εκαύθη διαρραγέν, τής αδαμιαίας, παρακοής τό χειρόγραφον, διό σοι χαίρε κράζω, δι' ής πάσιν εδόθη, η χαρά καί τρυφή καί απόλαυσις.

Σύ τών βροτών, δόξα καί κλέος καί καύχημα, καί Αγγέλων, στέφος καί διάδημα, διό η γή, καί ο ουρανός, μίαν Εκκλησίαν, στησάμενοι παναρμονιον, τό, Χαίρέ σοι βοώμεν, χαίρε Δέσποινα κόσμου, χαίρε πάντων ανθρώπων βοήθεια.

Κλίνη σεπτή, ήν Σολομών προδιέγραψε, κυκλουμένην, δυνατοίς εξήκοντα, χαίρε Παρθένε η κεχρυσωμένη, τού νοητού αγιάσματος, λαβίς η θεία χαίρε, χαίρε βάτε πυρφόρε, χαίρε πύλη καί κλίμαξ καί γέφυρα.

Τού Αγίου

Εξ όρους κατασκίου

Νέος Αβραάμ, εδείχθης Ιεράρχα, άλλον Ισαάκ, τόν βίον θυσιάσας, καί μυστικήν ολοκάρπωσιν ανενέγκας, εν τώ πυρί τής συνειδήσεως.

Σύ τόν Ιακώβ, ζηλώσας θεοφόρε, κλίμαξ πρακτικής, εδείχθης πολιτείας, τάς αναβάσεις τών θείων σου νοημάτων, εν τή καρδία σου τιθέμενος.

Ράβδω μυστική, τή γλώττη διασχίσας, όλην τής Γραφής, τήν άβυσσον Τρισμάκαρ, ως Μωϋσής διεβίβασας τούς ανθρώπους, πρός τήν επίγνωσιν τής πίστεως.

Θεοτοκίον

Χαίρε θησαυρέ, τής πάντων σωτηρίας, χαίρε νοερά, πηγή τών ιαμάτων, χαίρε τό άγιον όρος, ό ο Προφήτης, Θεογεννήτορ προεώρακεν.

Έτερος τού Αγίου

Εθου πρός ημάς

Λόγων ερασταί, τόν τών λόγων μέγαν Κοσμήτορα, λόγοις ιεροίς χαρμονικώς, επανιόντα δεύτε τιμήσωμεν, λόγους ματαιόφρονας, σοφία λόγων λήρους απελέγξαντα.

Ώλβισας ημάς, διδαγμάτων πλούτω Χρυσόστομε, χείρα δ' αναστέλλεις εμβριθώς, πλεονεξίας πλούτω τήν βρίθουσαν, ελέγχων τρανότατα, καί κατά νόμον, πλούτω θείας χάριτος.

Τόξον δυνατών, ιταμότης τύραννος τέθλασται, σύ δ' εν ασθενεία τής σαρκός, αγγελικώς βιούς υπερίσχυσας, ικέτας Χρυσόστομε, τούς πρίν διώκτας, έχων ιερώτατε.

Θεοτοκίον

Τάξεις νοεραί, υμνωδίαις Κόρη σέ μέλπουσιν, όν γάρ ουκ ισχύουσιν οράν, εκ τής αγνής νηδύος σου τέτοκας, σάρκα προσλαβόμενον, αναλλοιώτως, πάναγνε Θεόνυμφε.

Καταβασία

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών,τού αγιάσματός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς το άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Νοεράν σατραπείαν, καί τυραννικήν εναέριον φάλαγγα, παρελθείν αλύπως, εν καιρώ τής εξόδου μου πάρεχε, ίνα σοι τό, Χαίρε, χαρμονικώς, Δέσποινα κράζω. Χαίρε πάντων ελπίς ακαταίσχυντε.

Ως χαράν συλλαβούσα, χαίρε υπεράμωμε, χαίρε υπέραγνε, χαίρε τής Αγνείας, πορφυρόχρουν άνθος ηδύπνοον, χαίρε παρθενίας, κακκοβαφές ερυθρόν ρόδον, καί Θεού τό ευώδες οσφράδιον.

Μυστική μυροθήκη, χαίρε τό ηδύπνοον μύρον η βρύουσα, χαίρε θεία κρήνη, η τό ύδωρ τό ζών αναβλύζουσα, χαίρε η τόν βότρυν, τόν τής ζωής καρποφορούσα, αγεώργητος άμπελος Δέσποινα.

Αδιόδευτε πύλη, χαίρε ήν διώδευσε Χριστός ο Κύριος. Παραδείσου πύλας, η ανοίξασα χαίρε τώ τόκω σου, χαίρε δι' ής χαίρει, ο ουρανός καί γή χορεύει, καί τά άνω τοίς κάτω συνάπτονται.

Τού Αγίου

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Τήν Ιεράν στολήν σου, κατακοσμήσας τοίς άθλοις τών πόνων σου, έδειξας λαμπροτέραν, τήν Ιεραρχίαν Χρυσόστομε.

Αθλητικόν αγώνα, ιερομύστα γενναίως διήνυσας, πόλεσιν αοικήτοις, καί υπερορίαις στελλόμενος.

Τή αστραπή τών λόγων, τήν υπερκόσμιον γνώσιν εβρόντησας, Μύστα τών απορρήτων, υετούς δογμάτων ομβρήσας ημίν.

Θεοτοκίον

Άνευ φθοράς τεκούσα, Θεογεννήτορ τόν άσπορον τόκον σου, μόνη ώφθης Παρθένος, βρέφος υπομάζιον φέρουσα.

Έτερος τού Αγίου

Πρός σέ ορθρίζω

Ως έαρ ώφθης, ευωδιάζον μυστικώς, χαρίτων άνθεσι τών πιστών τά πλήθη, λύων κακών τόν χειμώνα Πάτερ, εν τή επανελεύσει σου.

Τό θείον ρείθρον, τών χαρισμάτων η πηγή, επανελήλυθεν, οιδιψώντες δεύτε ύδωρ ζωής, απαντλείτε πίστει, ενθέως ευφραινόμενοι.

Ρυέν εκρύβης, οίμοι! τό κάλλος τό εμόν, αλλ' επανήλθές μοι ποθητός εν χρόνω, η τού Χριστού Εκκλησία Πάτερ, βοά σοι επανήκοντι.

Θεοτοκίον

Ιλέωσαί μοι, τόν προελθόντα εκ τής σής, γαστρός Πανάμωμε, σαρκοφόρον Λόγον, όν εν ναώ Συμεών βαστάζων, ως Κτίστην εμεγάλυνεν.

Καταβασία

«Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν, εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς. Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Η έμψυχος χαίρε Δέσποινα κόχλος, η κογχύλη, σών αχράντων αιμάτων πορφυραυγή, ερυθράν αλουργίδα, τώ τού παντός Βασιλεί, πορφυρώσασα, τήν γύμνωσιν την τού Αδάμ, η σκεπάσασα χαίρε Πανύμνητε.

Στηρίζει μέν, τάς καρδίας ανθρώπων, φυσικώς ο αισθητός άρτος Κόρη. Χριστιανών, τάς ψυχάς δέ κρατύνει, τό σόν αδόμενον άγιον όνομα, εντεύθεν καί χαρμονικώς, πάσα γλώσσα τό χαίρε κραυγάζει σοι.

Λυχνία, η χρυσαυγίζουσα χαίρε, κιβωτός η θεοχώρητος, χαίρε σκηνή, χαίρε άγιον όρος, χαίρε τού ζώντος Θεού πόλις έμψυχε, παλάτιον χαίρε Χριστού, χαίρε τέμενος θείον πολύφωτον.

Υπέραγνε, υπεράμωμε χαίρε, τό τής φύσεως εξαίρετον άνθος, χαίρε Κοινή, τών ανθρώπων τού γένους, φιλοτιμία καί χάρις θεόσδοτος, τήν άτιμον φύσιν τών βροτών, η τιμήσασα χαίρε τώ τόκω σου.

Τού Αγίου

Ως τόν Προφήτην ερρύσω

Ώσπερ χρυσόν εκ μετάλλων, εκ τού βάθους σοφέ τής καρδίας σου, τά πάγχρυσα δόγματα ημίν εθησαύρισας, καί τά σά λόγια πλούτον κατέλιπες.

Τήν παναγίαν σου μνήμην, ο λαός εορτάζων Χρυσόστομε, δοξάζει τόν Κύριον, τόν σέ εκλεξάμενον, καί καλέσαντα, εις τάς αιωνίους σκηνάς.

Ει καί νεκρός εί εν τάφω, αλλά ζώνεντώ κόσμω Χρυσόστομε, κηρύττεις μετάνοιαν, καί γράφεις συγχώρησιν, εγγυώμενος, τοίς μετανοούσι θερμώς.

Θεοτοκίον

Τόν εν χερσί τής Παρθένου, καί εν κόλποις Πατρός καθεζόμενον, τόν σάρκα φορέσαντα, καί μείναντα άτρεπτον, προσκυνήσωμεν, ως Θεόν καί κυριον.

Έτερος τού Αγίου

Άβυσσος εσχάτη

Τέμνει σε τής Εκκλησίας Χριστού η έκφρων βασίλισσα, αποτόμως ελέγχουσα, αλλ' αυτίκα τέμνεται, σύ δέ ελέγχεις αθάνατα, τήν εξαίσιον προτομήν εργασάμενος.

Όργανον εδείχθης τού παντουργού, Χρυσόστομε Πνεύματος, υπηχούν εμμελέστατα, κωφεύει δ' η τύραννος, ως ασπίς πρός επάσματα, καί οικτρότατον, ανταλλάττεται θάνατον.

Νέκρωσιν κάν τέθνηκε μή παθείν, σαφώς ανεδίδαξε, Βασιλείς ο Χρυσόστομος, αυτών γάρ προστάγμασιν, απειθήσας τό πρότερον, ταίς δεήσεσιν, επανήκε τό δεύτερον.

Θεοτοκίον

Ένα σε τόν εκ Παρθένου νοών, κάν σάρκα προσείληφας, καί διπλούς εχρημάτισας, μακράν απερράπισε, καί τομήν καί τήν σύγχυσιν, ο Χρυσόστομος, Ιωάννης Θεάνθρωπε.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου».

Κοντάκιον

Ήχος α' Χορός Αγγελικός

Εφράνθη μυστικώς, η σεπτή Εκκλησία, τή ανακομιδή, τού σεπτού σου λειψάνου, καί τούτο κατακρύψασα, ως χρυσίον πολύτιμον, τοίς υμνούσί σε, αδιαλείπτως παρέχει, ταίς πρεσβείαις σου, τών ιαμάτων τήν χάριν, Ιωάννη Χρυσόστομε.

Ο Οίκος

Η λαμπάς, η τών έργων μου στυγνή πέφυκεν, Ιωάννη Χρυσόστομε, καί δειλιώ πρός υπάντησιν τού ίερού σου σκήνους, αλλ' αυτός με οδήγησον, καί τάς τρίβους μου εύθυνον, μετανοίας παρέχων μοι καιρόν πανάγιε, ως αυτής κήρυξ ένθεος, καί τών παθών μου τών πολυτρόπων κατεύνασον ζάλην, καί παγίδων τού Βελίαρ αφαρπάσας με, εις τέλος σώσόν με, όπως υμνώ σου αξίως τήν θείαν επάνοδον, ως πρίν καί τήν κοίμησιν τολμήσας εδόξασα, Ιωάννη Χρυσοστομε.

Συναξάριον

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Η Ανακομιδή τού Λειψάνου τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου, Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Χρυσοστόμου.

Στίχοι

Νεκρός καθίζη, ώ Ιωάννη, θρόνω,
Αλλ' εν Θεώ ζών, πάσιν Ειρήνη, λέγεις.
Άπνουν εβδομάτη κόμισαν δέμας εικάδι χρυσούν.

Τή αυτή ημέρα, Η Αγία Μαρκιανή Βασίλισσα, η εν τοίς Αγίοις Αποστόλοις, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Τήν Βασίλισσαν Μαρκιανήν εκ βίου,
Χριστός Βασιλεύς εξάγει Βασιλέων.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Κλαυδίνος εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ψυχής ίδων σής κάλλος εξηρημένον,
Ο ψυχεραστής λαμβάνει σε Κλαυδίνε.

Τή αυτή ημέρα, ο Όσιος Πέτρος ο Αιγύπτιος εις βαθύ γήρας ελθών, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

Ως ώριμός τις σίτος εκ γήρως Πέτρε,
Οίνον ταμείω συγκομίζει τώ τάφω.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οιπαίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Η μόνη απείρανδρος, η μόνη άφθορος, χαίρε Δέσποινα, η Παρθένος καί Μήτηρ, η παιδοτόκος καί απειρόγαμος, τό ξένον χαίρε καί φρικτόν μυστήριον, χαίρε Αγγέλων τρυφή, χαίρε ανθρώπων χαρά.

Σιων πόλις έμψυχε, τού Βασιλέως τών Βασιλέων Χριστού, περί ής ελαλήθη, δεδοξασμένα χαίρε Θεόνυμφε, χαίρε η κλίμαξ, δι' ής μεταβαίνομεν, πρός ουρανόν από γής, καί εκ φθοράς εις ζωήν.

Λειμών θεοφύτευτος, ευώδης κήπος θεοβλαστούργητος, ανεδείχθης Παρθένε, αθανασίας άνθος ανθήσασα, διό συμφώνως τό χαίρέ σοι κράζομεν. Χαίρε χαράς χορηγέ, χαίρε πηγή γλυκασμού.

Υπέρτιμε Δέσποινα, εξ ατιμίας παθών με λύτρωσαι, ίνα σοι χαρμοσύνως, τό χαίρε κράζω, χαίρε αγνείας πηγή, χαίρε ταμείον πάσης καθαρότητος, χαίρε δοχείον Θεού, χαίρε χωρίον Χριστού.

Τού Αγίου

Ο τούς Παίδας δροσίσας-

Ακριβής επεγνώσθης θεηγόρος, καί κοινός αντιλήπτωρ τών εν τώ κόσμω, ημαρτη κότων, Όσιε, παρεγγυών τήν μετάνοιαν.

Ως χρυσός εν καμίνω τών κινδύνων, πυρωθείς Ιεράρχα ουκ εχωνεύθης, ού κατεφλέχθης, δοκιμασθείς γάρ έδειξας, υπεροβρύζους τούς πόνους σου.

Ουκ ενάρκησας νας, ουκ ησχύνθης ου προέκρινας, αδικίαν δικαιοσύνης Όσιε, καί μαρτυρεί ο τής χήρας αγρός.

Θεοτοκίον

Χαίρε κούφη νεφέλη, χαίρε πύλη, δι' ής μόνος διήλθεν, ο Θεός ημών Θεοτόκε, αφθόρω τόκω άσπορος, εκ σού Υιός γεννηθείς ου τραπείς.

Έτερος τού Αγίου

Ως πάλαι τούς ευσεβείς

Ξενούν τήν χήραν Σοφέ, ασύγγνωστον φάσκοντα, τών εξ αυτής ξένον σε ποιεί, εκ τής βασιλίδος η πάντολμος γυνή, ξένη θείας χάριτος, ξενώσει χρηματίσασα, τών σοφών διδαγμάτων σου.

Αλλ' επανήλθες ηδύς, ως ήλιος νέφεσιν, αποκρυβείς μέγιστε φωστήρ, καταφωσφορών φωταυγία μυστική, τών χρυσών δογμάτων σου, τούς φωτισθέντας άπαντας, Ιωάννη Χρυσόστομε.

Διαίρω σοι τάς εμάς, παλάμας Χρυσόστομε, περιβολαίς ένδον σε λαβείν, τόν νυμφαγωγόν, επανήκοντα λαμπρώς, φίλτρον ως χρόνιον, η Εκκλησία κράζει σοι, εορτάζουσα σήμερον.

Θεοτοκίον

Ως μυστική τις λαβίς, τόν άνθρακα φέρουσα, τόν νοητόν έρχη πρός, ναον, όν Συμεών λαμπρυνθήσεται χερσί, Πάναγνε δεξάμενος, καί τά τού πάθους σύμβολα, προφητεύσει σαφέστατα.

Καταβασία

«Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τής Θεοτοκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευλογείτε παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε, τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα Πανάγιον, εις τούς αιώνας».

Ιεσσαί εκ ρίζης, χαίρε ράβδος βλαστήσασα, χαίρε αποτίστως ανθηφορούσα, άνθος τόν Χριστόν ωραίον, χαίρε πίον όρος, χαίρε κατάσκιον, χαίρε Θεού όρος, εν ώ κατοικείν ο Λόγος, πάντων ηυδόκησε πρό τών αιώνων.

Σιδηρά σου ράβδω, κραταιάς αντιλήψεως, ως υλακτούντας κυνας, ως ωρυομένους θήρας, τά περικυκλούντα τήν ταπεινήν μου ψυχήν, αποσόβει πάθει, δεινώς με πολιορκούντα, ίνα τό χαίρέ σοι Παρθένε κράζω.

Ωραιώθης όλη, τόν ωραίον εν κάλλεσιν, υπέρ υιούς ανθρώπων, Χριστόν τεκούσα, η εν γυναιξίν ωραία, διό σοιτό χαίρε κράζομεν χαίροντες, χαίρε Θεοτόκε, Αγνη κεχαριτωμένη, χαίρε τής κτίσεως ενδοξοτέρα.

Δανιήλ ό είδεν, όρος πρίν αλατόμημον, Θεογεννήτορ χαίρε, εξ ού ετμήθη, ακρογωνιαίος λίθος. Χαίρε θεοδόχε, ανθρακοφόρε λαβίς, χαίρε τών αϋλων, Αγγέλων αγιωτέρα, χαίρε τής κτίσεως τιμιωτέρα.

Τού Αγίου

Οι θεορρήμονες Παίδες

Η θεορρήμων σου γλώσσα εν τώ κόσμω, ώσπερ χρυσήλατος σάλπιγξ, εξ ουρανού απηχήσασα, Ιεράρχα Κυρίου, την πλάνην απήλασε.

Ιερουργέ τών αρρήτων μυστηρίων, μυστιπόλε τών άνω, καί τής Τριάδος υπέρμαχε, ικετεύων, μή παύση, σωθήναι τήν ποίμνην σου.

Ως τή Τριάδι λατρεύων Ιεράρχα, καί χορώ τών Αγγέλων, συναυλιζόμενος Όσιε, ικετευων μή παύση, σωθήναι τούς δούλους σου.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς εν γαστρί σου συλλαβούσα, τόν αγεώργητον βότρυν, Παρθενομήτορ εβλάστησας, επαξίως ούν πάντες, τό χαίρέ σοι κράζομεν.

Έτερος τού Αγίου

Αστέκτω πυρί

Μαστοίς εόσεβ, είας σε Πάτερ Όσιε, τήν θρέψασαν εκτρέφεις Εκκλησίαν, απονέμων επταπλασίω, άρτω θείας χάριτος, ταύτη θρέπτρα, γλεύκος προχέων, ώς πόμα δέ, τό τών ιαμάτων, παμμάκαρ Χρυσόστομε.

Εις πάσαν τήν γήν επεξήλθε, Πάτερ σου ο φθόγγος τών δογμάτων, αλλ' η έκφρων βασιλίς σε περιορίζειν, τοπικώς υπείληφεν, αλλ' εψεύσθη, σύ γάρ ως γίγας υψίδρομος, τό πάν περιλάμπεις, τών λόγων ταίς ακτίσι.

Λαμπρύνθητι σήμερον σύλλογος, Πιστών μετ' ευφροσύνης υπαντώντες, τώ προκρίτω τών διδασκάλων, ήκει γάρ εφέστηκε διανέμων, πάσι τήν χάριν τήν άφθονον, ής εμφορηθώμεν, γηθόμενοι πλουσίως,

Θεοτοκίον

Όρώ σε Μητρός εν αγκάλαις, οιδά σε δ' απρόσιτον θεότητος τή φύσει, πώς ούν Λόγε χερσί κατέχη, ός χειρί τήν σύμπασαν έχεις κτίσιν, έφη Συμεών Θεάνθρωπε, τήν απόρρητόν σου, δοξάζων δυναστείαν.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν! όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Ιδού σε πάσαι γενεαί, μακαρίζουσι, τήν αειμακάριστον, ως προεφήτευσας, Θεογεννήτορ εκ θείου Πνεύματος, καί ως τεκούση τήν χαράν, τό χαίρε βοώσί σοι. Χαίρε ζωής θησαυρέ, χαίρε κρήνη, ψυχικόν μέλι βρύουσα.

Ώρθωσας Δέσποινα Αγνή, τού προπάτορος Αδάμ τό ολίσθημα, καί τής προμήτορος, Εύας τήν λύπην εις χαράν έτρεψας, ως ούν αιτία τής χαράς, τό χαίρε βοώμέν σοι. Χαίρε χαρά τών Πιστών. Χαίρε τών Χριστιανών αγαλλίαμα.

Άξιον χαίρέ σοι βοάν, εν σοί γάρ ουσιωδώς η αϊδιος, χαρά εσκήνωσε, Παρθένε Κόρη Θεογεννήτρια. Χαίρε Παράδεισε τρυφής, χαίρε η χρυσόρρειθρος, αθανασίας πηγή, χαίρε νέκταρ αληθές η προχέουσα.

Νύσσει μου βέλει γλυκερώ, τήν καρδίαν ο σός πόθος Πανύμνητε, καί εκβιάζει με, Χαίρέ σοι κράζειν διά παντός καί βοάν. Χαίρε γαλήνιε λιμήν, χαίρε η ποντίσασα, τόν νοητόν Φαραώ, γλυκυτάτη ευδιάβατος θάλασσα.

Τού Αγίου

Τόν προδηλωθέντα

Άλλος χρυσορρόας, εφάνης πάγχρυσε Πάτερ, τό χρυσούν γάρ στόμα, καί η γλυκείά σου γλώσσα, πλημμυρούσι τώ τών δογμάτων πελάγει, καί ψυχάς αυχμώσας καταρδεύουσι.

Θάλασσαν υπάρχουσαν, αδιάβατον Πάτερ την Γραφήν βατήν, καί πλευστήν απειργάσω τώ κόσμω, τώ ιστίω αναπετάσας τού λόγου, καί πρός γνώσιν άκλυστον ελάσας τόν νούν.

Σύ τής ακενώτου πηγής, αντλήσας τά ρείθρα, ποταμούς δογμάτων, τή Εκκλησία προχέεις, εξ ών άπαντες οι διψώντες αντλούμεν, νάματα χρυσόρρειθρα Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Βάτον καιομένην πυρί, καί μή φλεγομένην, προσεώρα πάλαι, Μωσής Θεομήτορ Παρθένε, τήν θεόδεκτον προτυπών σου γαστέρα, υποδεξαμένην τό ακήρατον πύρ.

Έτερος τού Αγίου

Καινόν τό θαύμα

Στρατός Αγγέλων, δήμος Προφητών, Αποστόλων τε καί τών Μαρτύρων θείος χορός, ημίν συναγάλλονται φαιδρώς κοινωνούντες, τής Εορτής Παμμάκαρ, καί τόν ύμνον τών σών, οικείαν ηγούμενοι τήν χάριν, πάντων γάρ έσχες, εν σοί τόν βίον αποματτόμενος.

Ιδού τού κόσμου έλαμψε τό φώς, ο πανύψηλος εναπέφηνε θείος πυρσός, τό γλυκύρρουν πέλαγος, τών θείων χαρίτων, εμφορηθώμεν δεύτε τού φωτός αδελφοί, θαλφθώμεν, αρδεύσωμεν καρδίας, άσμασι πάντες, τόν Χρυσορρήμονα μεγαλύνοντες.

Ως οβολούς σοι δύω τήν ωδήν, απόρου μου καί δειλαίας Παμμάκαρ ψυχής, αγαθών παντοίων μέν, οικτρώς χηρευούσης, πόθου δέ θείου πλούτω προσαγαγούσης αυτήν, χρηστότητος μίμημα τής θείας, δέχοιο χάριν, αντιβραβεύων μοι πλουσιόδωρον.

Θεοτοκίον

Βαδίζων τρέμω, έφη Συμεών, τόν σαλεύοντα τή προσβλέψει δέ πάσαν τήν γήν, κατέχων ρωννύομαι, σόν τόκον Παρθένε, τής τρομεράς σαρκός δ' απολυόμενος, χρησμών μοι τών θείων αποβάντων, χαίρων κομίζω καί τοίς εν άδη, λύτρον τά ευαγγέλια.

Καταβασία

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγάλλου πολις πόλεων, πασών η Βασιλεύουσα, ως τού καλού σου Ποιμένος, τού Ποιμενάρχου τό σκήνος, απολαβούσα σήμερον, τού σέ καί κόσμον άπαντα, ρυθμίζοντος καί σώζοντος, μελισταγούς Χρυσοστόμου, καί επικρότει τοίς ύμνοις.

Θεοτοκίον, όμοιον

Φρικτή η προστασία σου, Μαρία Θεοκόσμητε, καί φοβερά σου η δόξα, πάση τή γή Θεοτόκε, εις σέ γάρ νύν καυχώμεθα, σέ καί μεσίτην έχοντες, πρός τόν Υιόν καί Κτίστην σου, τή ακοιμήτω πρεσβεία, τή σή σωθείημεν πάντες.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ' Έδωκας σημείωσιν

Χρυσού τηλαυγέστερον, τά Ιερά σου διδάγματα, προχεόμενα πάνσοφε, πλουτίζει Χρυσόστομε, πενομένας φρένας, καί αποδιώκει, τών παθημάτων τήν αχλύν, φιλαργυρίας πικρόν χειμώνά τε, διό σε μακαρίζομεν, χρεωστικώς καί τήν κόνιν σου, τών λειψάνων σεβόμεθα, ως πηγήν αγιάσματος.

Αδίκως τής ποίμνης σου, απελαθείς Πάτερ Όσιε, προσωμίλησας θλίψεσι,

πικραίς εξορίαις τε, εν αίς ηξιώθης, μακαρίου τέλους, οία γενναίος αθλητής, καταπαλαίσας τόν πολυμήχανον, διό τή επανόδω σου, η Εκκλησία αγάλλεται, ήν χρυσώ κατεκόσμησας, τών πανσόφων δογμάτων σου.

Ο στύλος ο πύρινος, ο ποταμός ο τοίς νάμασι, τών δογμάτων κατάρρυτος, ο νούς ο ουράνιος, τής θεολογίας, τό πάγχρυσον στόμα, αμαρτωλών εγγυητής, τής μετανοίας κήρυξ ο ένθεος, φωστήρ ο διαυγέστατος, ο επουράνιος άνθρωπος, ο μακάριος σήμερον, ανυμνείσθω Χρυσόστομος.

Κόσμον ώς βασίλειον, η Βασιλίς τό σόν λείψανον, δεξαμένη Χρυσόστομε, εν τούτω σεμνύνεται, καί εγκαυχωμένη, επί τοίς σοίς λόγοις τήν οικουμένην συγκαλεί, εις ευφροσύνην καί θείαν μέθεξιν, αφθόνων τών χαρίτων σου, μεγαλοφώνως κραυγάζουσα, Ιησού υπεράγαθε, σύ εί δόξα τών δούλων σου.

Δόξα... Ήχος δ' Γερμανού

Πάτερ Χρυσόστομε, ως ποταμός θεόβρυτος, εκ τής Εδέμ μυστικώς εξερχόμενος, εις αρχάς τέσσαρας διαδραμών, σοίς λόγοις τής γής τά πέρατα, πάντα πιστόν κατήρδευσας, τή παγχρύσω διδασκαλία σου, διό τήν επάνοδον, σού τών θείων λειψάνων, ημίν σαφώς πολιτογραφήσας, πρεσβεύεις σωθήναι, τάς ψυχάς Ιωάννη, τών ανυμνούντων σε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκ παντοίων κινδύνων τούς δούλους σου φύλαττε, ευλογημένη Θεοτόκε, ίνα σε δοξάζωμεν, τήν ελπίδα τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά εκ τών Κανόνων τού Αγίου Ωδή γ' καί ς'.

Απόστολος.

Αδελφοί, τοιούτος ημίν έπρεπεν Αρχιερεύς...

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην.

Είπεν ο Κύριος, Εγώ ειμι η θύρα...

Κοινωνικόν.

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος, Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Εφραίμ τού Σύρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχ. ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων
Τού Παραδείσου τά κάλλη κατοπτρισάμενος, καί δαψιλώς τρυφήσας, ακηράτους λειμώνας, εξήνθησας τώ κόσμω, γνώσιν Θεού, ής μετέχοντες Όσιε, πνευματική διαθέσει τή τών ψυχών, αναθάλλομεν εν πνεύματι.

Τήν τού Κριτού παρουσίαν Ιστορησάμενος, τοίς τών δακρύων ρείθροις, τών ψυχών τάς λαμπάδας, ανάπτειν εκδιδάσκεις, πάσι βοών, τού Νυμφίου τήν έλευσιν, Περιβαλώμεθα πάντες στολήν λαμπράν, υπαντήσαι τώ Νυμφίω Χριστώ.

Τή εγκρατεία τό σώμα περιφραξάμενος, τάς τών παθών κινήσεις, απενέκρωσας Πάτερ, ευχαίς καί αγρυπνίαις, όθεν έν σοί, η τού Πνεύματος δύναμις, επισκιάσασα έδειξε νοητόν, σέ φωστήρα καί παγκόσμιον.
Δόξα... Ήχος πλ. β'
Εμφρόνως τών οχληρών τού βίου επαναστάς, Εφραίμ αοίδιμε, φιλησυχία την έρημον κατέλαβες, καί δι' αυτής πρός Θεόν πρακτικώς αναγόμενος, τώ κόσμω έλαμψας φωστήρ, καί ρήματα ζωής τοίς ανθρώποις επήγασας, διό μή παύση εν ταίς ευχαίς σου στηρίζων ημάς, εκ βλάβης τού αλλοτρίου, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών, Όσιε Πάτερ.
Καί νύν... Θεοτοκίον
Θεόν εκ σού σαρκωθέντα έγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.
Η Σταυροθεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης Χριστέ
Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα. Τί τό ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος ζωής χορηγέ;

Αποστίχου, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ' Ανατολίου
Προφητικώς καταβρέχων τήν στρωμνήν τοίς δάκρυσι, καί μελέτην βίου ποιούμενος τήν μετάνοιαν, τής κρίσεως τόν φόβον έργοις ημίν, καί διά λόγων υπέδειξας. Διό τήν σήν τιμώμεν άπαντες, συνελθόντες Παμμάκαρμνήμην, παραδόξων πραγμάτων αυτουργέ, Εφραίμ αοίδιμε, καί νύν δυσωπούμέν σε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ τών ψυχών ημών.
Καί νύν... Θεοτοκίον
Ως γενναίον εν Μάρτυσι
Κατακρίσεως ρύσαί με, Παναγία Θεόνυμφε, καί δεινών πταισμάτων, τήν ταπεινήν μου ψυχήν, καί τού θανάτου απάλλαξον, ευχαίς σου καί δώρησαι, δικαιώσεως τυχείν, εν ημέρα ετάσεως, ής επέτυχον, τών Αγίων οι δήμοι μετανοία, καθαρθέντα με πρό τέλους, καί τών δακρύων ταίς χύσεσιν.
Η Σταυροθεοτοκίον
Τόν Αμνόν καί ποιμένα σε, επί ξύλου ώς έβλεψεν, η Αμνάς η τέξασα, επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο. Υιέ ποθεινότατε, πώς εν, ξύλω τού

Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων, καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη, λάμπων τοίς θαύμασιν, Εφραίμ Πατήρ ημών Όσιε. Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου εις ς', ού η ακροστιχίς.

Εφραίμ γεραίρω τόν νοητόν Ευφράτην. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Ως εν ηπείρω πεζεύσας ο Ισραήλ, εν αβύσσω ίχνεσι, τόν διώκτην Φαραώ, καθορών ποντούμενον Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόα άσωμεν».

Ευφραντική επομβρία σών προσευχών, τήν ψυχήν μου άρδευσον ξηρανθείσαν τώ αυχμώ, τών παθών, καί λόγων μοι τήν σήν, ευφημούντι εορτήν, Παμμάκαρ έμπνευσον.

Φώς νοητόν απαστράψας φωτιστικός, ανεδείχθης ήλιος, φεγγοβόλοις αρεταίς, καί δογμάτων κάλλεσιν Εφραίμ, καταυγάζων τών Πιστών, άπαν τό πλήρωμα.

Ρείθροις δακρύων τήν φλόγα τήν τών παθών, κατασβέσας γέγονας, σκεύος τίμιον Εφραίμ, τού Αγίου Πνεύματος πηγάς, αναβλυζων διδαχών, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Αδιαφθόρως τόν Λόγον εν σή γαστρί, δεξαμένη τέτοκας, τόν λυτρούμενον φθοράς, τούς αυτόν λατρεύοντας αεί, Μητροπάρθενε σεμνή, πυλη τής όντως ζωής.

Ωδή γ'

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Ιλύος πάσης εμπαθούς, σεαυτόν εκκαθάρας, ανεδείχθης δοχείον αρετών ως αληθώς, καί σκεύος χωρητικόν, χαρισμάτων, τού Αγίου Πνεύματος.

Μηδόλως ύπνον οφθαλμοίς, δεδωκώς οίκος ώφθης, τής Αγίας Τριάδος, καί σοφίας θησαυρός, τόν κόσμον καταπλουτών, χρυσαυγέσι, δόγμασι Μακάριε.

Γνωρίζει άλλον σε Χριστού, η σεπτή Εκκλησία, χρυσορρόαν Ευφράτην, πελαγίζοντα σοφών, δογμάτων επιροαίς, καί τήν κτίσιν, πάσαν καταρδεύοντα.

Θεοτοκίον

Εν δύω φύσεσιν ο είς, τής Αγίας Τριάδος, εξ αγνών σου αιμάτων, σαρκωθείς θεοπρεπώς, προήλθε τούς εξ Αδάμ, διασώζων, Πάναγνε χρηστότητι.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ό Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής ομολογίας σου».

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Τόν θησαυρόν τής σοφίας τών μυστηρίων Χριστού, τόν κρατήρα τόν θείον τής κατανύξεως, ανυμνήσωμεν πιστοί, εν τή μνήμη αυτού, φερωνύμως γάρ αεί, τάς καρδίας τών πιστών, ευφραίνει έπεσι θείοις, Εφραίμ, ως πράκτωρ καί μυστής, τών τού Κυρίου αποκαλύψεων.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Η θερμή προστασία καί απροσμάχητος, η ελπίς η βεβαία καί ακαταίσχυντος, τείχος καί σκέπη καί λιμήν τών προστρεχόντων σοι, αειπάρθενε Αγνή, τόν Υιόν σου καί Θεόν, ικέτευε σύν Αγγέλοις, ειρήνην δούναι τώ κόσμω, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ Σταυρώ τού Υιού σου θεοχαρίτωτε, τών ειδώλων η πλάνη πάσα κατήργηται, καί τών δαιμόνων η ισχύς καταπεπάτηται, διά τούτο οι πιστοί, κατά χρέος σε αεί, υμνούμεν καί ευλογούμεν, καί Θεοτόκον κυρίως, ομολογούντες σέ μεγαλυνομεν.

Ωδή δ'

«Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, η σεπτή Εκκλησία θεοπρεπώς, μέλπει ανακράζουσα, εκ διανοίας καθαράς, εν Κυρίω εορτάζουσα».

Ρημάτων δύναμις, τών σών διέδραμεν, επί πάντα τόν κόσμον υψοποιώ, φέγγει ταπεινώσεως, τήν αβλεψίαν τών ψυχών, εκδιώκουσα Μακάριε.

Αμέμπτως ήνυσας, τόν βίον δάκρυσι, σεαυτόν αποπλύνας, καί τού Κριτού, πάσι τήν επέλευσιν, καθιστορών λόγοις σοφοίς, θεοφάντορ αξιάγαστε.

Ιδών σου Κύριος, τής ταπεινώσεως, τό περίδοξον ύψος υψοποιόν, λόγον σοι χαρίζεται, δι ού αιρέσεων δεινά, τεταπείνωται υψώματα.

Ρωσθείς τή χάριτι, τού Παντοκράτορος, πρός αρχάς παρετάξω δαιμονικάς, Πάτερ καί νενίκηκας, υπέρ ημών εκδυσωπών, τών θερμώς ανευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Ως θείον τέμενος, ώς όρος άγιον, ως πηγήν αφθαρσίας, ως εκλεκτήν, μόνην

χρηματίσασαν, τώ πλαστουργώ ημών Θεώ, τήν Παρθένον μακαρίσωμεν.

Ωδή ε'

«Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ, τάς τών ορθριζόντων σοι ψυχάς, πόθω καταύγασον δέομαι, σέ ειδέναι Λόγε Θεού, τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου τών πταισμάτων ανακαλούμενον».

Ταίς τών δακρύων επιρροαίς, τό τών ηδονών ολοσχερώς, Πάτερ εξήρανας πέλαγος, καί τή αναβλύσει τών διδαγμάτων σου, αιρέσεων χειμάρρους Μάκαρ κατέκλυσας.

Ο νούς σου νεύσει τή πρός Θεόν, Πάτερ λαμπρυνόμενος Εφραίμ, θεοειδής όλος γέγονεν, έσοπτρον καθάπερ τού θείου Πνεύματος, αϋλους τάς εμφάσεις υποδεχόμενος.

Ναός εγένου χωρητικός, Πάτερ τής Τριάδος αληθώς, πεποικιλμένος τή χάριτι, καί τή διαυγία τών καθαρών αρετών, καί τή τών διδαγμάτων ακεραιότητι.

Θεοτοκίον

Νεκρόν με έδειξεν εν Εδέμ, γεύσις η τού ξυλου πονηρά, επιβουλή τή τού όφεως, σύ δέ ζωοδότην Χριστόν κυήσασα, εζώωσάς με μόνη θεοχαρίτωτε.

Ωδή ς'

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Ου ψάμμον θεμέλιον, αλλά πίστιν αρραγή, ο θεοφόρος θέμενος, ταίς τού εχθρού παντοίαις επιβουλαίς, ακλόνητος έμεινεν, αηττήτω δυνάμει κυβερνώμενος.

Η γλώσσά σου κάλαμος, οξυγράφου αληθώς, ως γραμματέως γέγονεν, υφηγουμένη γνώσιν πανευσεβή, πλαξίν εγχαράττουσα, καρδιών Πάτερ νόμον τόν τού Πνεύματος.

Τό σόν οι εκπλέοντες, τών δογμάτων γαληνόν, Εφραίμ θεόφρον πέλαγος, τρικυμιών λυτρούνται ψυχοβλαβών, καί ζάλης αιρέσεων, ανανεύοντες πίστει διασώζονται.

Θεοτοκίον

Ο πάσης επέκεινα, νοουμένης ως Θεός, καί ορωμένης κτίσεως, σωματωθείς προήλθεν εκ σής γαστρός, τηρήσας σε άφθορον, ώσπερ ής πρό τού τόκου σου Θεονύμφευτε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι, τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι. Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος β'
Τά άνω ζητών

Τήν ώραν αεί, προβλέπων τής ετάσεως, εθρήνεις πικρώς, Εφραίμ ως φιλήσυχος, πρακτικός δέ γέγονας, εν τοίς έργοις διδάσκαλος Όσιε. Όθεν Πάτερ παγκόσμιε, ραθύμους εγείρεις πρός μετανοιαν.

Ο Οίκος

Ιχνηλατείν βουλόμενος, Πάτερ, τού Προδρόμου ταίς τρίβοις, εκ τού κόσμου μόνος αυτός απάρας, εις έρημον κατώκησας. Βλέπων σε ούν ούτω βιούντα ο εχθρός τόν δίκαιον, γύναιον πάνυ αναιδές κατά σού διεγείρει, οιόμενος διά τού αρχαίου όπλου τήν σήν ανδρείαν καταβαλείν, καί τήν αγνείαν μολύνειν σου, ίνα μή εν τοίς λόγοις καί έργοις σου ραθύμους εγείρης πρός μετάνοιαν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Εφραίμ τού Σύρου.

Στίχοι

Ήκουσε γλώτταν ψαλμικώς, ήν ουκ έγνω,
Εφραίμ, άνω καλούσαν, ο γλώσσαν Σύρος.
Εικάδι ογδοάτη Νόες Εφραίμ θυμόν απηύρον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Παλλαδίου.

Στίχοι

Κρείττων υπάρξας σαρκικών σκιρτημάτων,
Σκιρτά παρ αυτώ Παλλάδιος τώ πόλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιακώβου τού Ασκητού.

Στίχοι

Απήλθε σαρκός, ώσπερ έκ τίνος πάγης,
Ο σαρκός, Ιάκωβος ουχ αλούς πάγαις.

Τή αυτή ημέρα, αι άγιαι δύο Μάρτυρες, μήτηρ καί θυγάτηρ, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

Τή παιδί συγκλίνασα μήτηρ τήν κάραν,
Ξίφει συνεξέπνευσε τώ θυγατρίω.

Τή αυτή ημέρα, η αγία Χάρις τούς πόδας εκκοπείσα τελειούται.

Στίχοι

Πόδας Χάρις τμηθείσα, πρός Θεόν τρέχει.
Τούς ψυχικούς γάρ ου συνετμήθη πόδας.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον ειργάσατο, Άγγελος τοίς Οσίοις Παισί, τούς Χαλδαίους δέ κα ταφλέγον πρόσταγμα Θεού, τόν τύραννον έπεισε βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Νομοθέτης Μοναζόντων ακριβέστατος, ώφθης σεβασμιώτατε, υπαλείπτης τε, πρός εχθρών παντοίων συμπλοκάς, διό σου τιμώμεν τό σεπτόν, καί ιερόν επί τής γής Πάτερ μνημόσυνον.

Εναρμόνιον τού Πνεύματος αοίδιμε, όργανον εχρημάτισας, υπηχούμενος, ταίς αυτού εκάστοτε πνοαίς, καί μέλος σωτήριον ημίν, τής μετανοίας μελωδούν, τοίς ανυμνούσί σε.

Θεοτοκίον

Υπέρ λόγον σου η σύλληψις Θεόνυμφε, Θεόν γάρ Λόγον τέτοκας, τόν ρυσάμενον, αλογίας πάντας τούς βροτούς, καί λόγον παρέχοντα βοάν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας».

Φωτοφόρος ως άλλος εδείχθης ήλιος, διδαγμάτων ακτίνας πέμπων τοίς πέρασι, σκότος αφεγγές, εκμειώσας Μακάριε, πάσης αμαρτίας, φωτί τής μετανοίας.

Ρείθροις θείων δογμάτων περικυκλούμενος, ποταμός ως εξ άλλης Εδέμ πεπόρευσαι, πρόσωπον τής γής, καταρδεύων θεσπέσιε, καί τής ασεβείας, ζιζάνια συμπνίγων.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον ομολογούντές σε, τού Αγγέλου τό Χαίρε πίστει βοώμέν σοι, μόνη τήν χαράν, επί τής γής εκύησας, Κεχαριτωμένη, αεί ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Εκ φλογός τοίς Οσίοις δρόσον επήγασας, καί Δικαίου θυσίαν ύδατι έφλεξας, άπαντα γάρ δράς Χριστέ, μόνω τώ βούλεσθαι. Σέ υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας»

Ωδή θ'

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Τρωθείς αγάπη τού Παντοκράτορος, όλον σαυτού τόν βίον, θρηνωδών διετέλεσας, εκβοών μετ' εκπλήξεως Όσιε, Άνες τά κύματά σου, Σώτερ τής χάριτος, ταύτην μοι πλουσίως συντηρών, εν τή μελλούση ζωή.

Ηδύς ο λόγος σου κατανύξεως, παρεκτικός καί πλήρης φωτισμού τοίς προστρέχουσι, θεοφόρε Εφραίμ αξιάγαστε, άμεμπτος δέ ο βίος, πάσαις κοσμούμενος, ταίς θεοφεγγέσιν αρεταίς, καί λαμπρυνόμενος.

Ναός τού Πνεύματος εχρημάτισας, καί ποταμός ναμάτων ζωη ρύτων πληρούμενος, Εκκλησίας θεμέλιος άσειστος, έρεισμα μοναζόντων, ρείθρον αέναον, θείας κατανύξεως, Εφραίμ αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Νοείν ού δύναται νούς ανθρώπινος, τό υπέρ νούν τού τόκου σου Παρθένε μυστήριον, ο Θεός γάρ σκηνώσας εν μέσω σου, κλείθρα τής παρθενίας, ου παρεσάλευσε, μόνος ως επίσταται αυτός, ο ακατάληπτος.

Ο Ειρμός

«Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον, όν ού τολμά Αγγέλων ατενίσαι τά τάγματα, διά σού δέ Πάναγνε, ωράθη βροτοίς, Λόγος σεσαρκωμένος, όν μεγαλύνοντες, σύν ταίς ουρανίαις στρατιαίς σέ μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ως ποταμός υπάρχεις, ρείθρα χρυσόρρυτα βρύων, καί τούς λαούς διεγείρων, τής μετανοίας πρός τρίβον, Χριστόν ικέτευε Πάτερ, Εφραίμ σωθήναι τόν κόσμον.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ελπίς τών απηλπισμένων, καταφυγή Χριστιανών, πανύμνητε Θεοτόκε, τών θλιβομένων η χαρά, εκ πάσης θλίψεως ρύσαι, τούς αναξίους σου δούλους.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β' Κυπριανού

Ώσπερ φοίνιξ δαυϊτικώς εξανθήσας Όσιε Πάτερ, τάς γλώσσας τών βλασφήμων εξέκοψας, εν τή μαχαίρα τών λόγων σου Εφραίμ, τάς αβύσσους τών παθών εξήρανας δι' εγκρατείας, όργανον ανεδείχθης τού Αγίου Πνεύματος, τού Σταυρού τό όπλον αναλαβών, Χριστόν απαύστως δυσώπει υπέρ ημών, τών επιτελούντων τήν πανέορτον μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Πάντων, θλιβομένων η χαρά, καί αδικουμένων προστάτις, καί πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, χειμαζομένων λιμήν, ασθενούντων επίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καί αντίληψις, καί βακτηρία τυφλών, Μήτηρ τού Θεού τού υψίστου, σύ υπάρχεις. Άχραντε σπεύσον, δυσωπούμεν ρύσασθαι τούς δούλους σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ύβρεις, υπομείναντα πολλάς, καί επί Σταυρού υψωθέντα, τόν τού παντός Ποιητήν, βλέψασα Πανάχραντε, έστενες λέγουσα. Υπερύμνητε Κύριε, Υιέ καί Θεέ μου, πώς τιμήσαι θέλων σου, τό πλάσμα Δέσποτα, φέρεις εν σαρκί ατιμίαν, δόξα τή πολλή ευσπλαγχνία, καί συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Ανακομιδή τών Λειψάνων τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ιγνατίου τού Θεοφόρου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Θεολόγων ακρότητος, χρηματίσας διάδοχος, τοίς εκείνων ίχνεσιν ηκολούθησας, Ανατολής εξορμώμενος, καί Δύσει φαινόμενος, καί φωτίζων αστραπαίς, τού ενθέου κηρύγματος, ένθα Πάνσοφε, εκ τού κόσμου μέν έδυς, εις Θεόν δέ, εξανέτειλας τώ φέγγει, κατεστεμμένος τής χάριτος.

Ιερώς απεδόθη σου, τή σή πόλει τά λείψανα, Θεοφόρε πάνσοφε δι' αθλήσεως, αγιασθέντα λαμπρότερον, καί χάριτι στίλβοντα, τήν επάνοδον ημίν, πανηγύρεως πρόξενον, απειργάσατο, ευφροσύνης πληρούντα θεοπνεύστου, θυμηδίας εμπιπλώντα, τούς ευσεβώς σε γεραίροντας.

Αναλάμψας ως ήλιος, ταίς ακτίσι τού Πνεύματος, τά τού κόσμου πέρατα κατεφαίδρυνας, ταίς λαμπηδόσι τών άθλων σου, θερμώς προϊστάμενος καί συγγράφων αληθώς, ευσεβείας διδάγματα όθεν γέγονας, καί τροφή τώ Δεσπότη τώ τά πάντα, διατρέφοντι Παμμάκαρ, αδιαλείπτω χρηστότητι.

Εξ Εώας μέν πρότερον, Εωσφόρος Ιγνάτιε, εν Δυσμαίς διηύγασας φαεινότατος, νύν δέ τών θείων λειψάνων σου, έν τή επανόδω φαιδράς, τάς ακτίνας επί γής, αφ' εσπέρας εφήπλωσας, διό πρέσβευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Θεοφόρε Ιγνάτιε, τόν σόν έρωτα Χριστόν ενστερνισάμενος, μισθόν εκομίσω, τής ιερουργίας τού Ευαγγελίου τού Χριστού, τό τελειωθήναι δι' αίματος, διό σίτος γενόμενος τού αθανάτου Γεωργού, δι' οδόντων θηρίων ηλέσθης, καί άρτος ήδύς αυτώ ανεδείχθης, πρεσβεύων υπέρ ημών, Αθλητά μακάριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Σώσόν με πάναγνε Δέσποινα, η τόν Σωτήρα Χριστόν, απορρήτως κυήσασα, σέ γάρ μόνην κέκτημαι, προστασίαν καί άρρηκτον, τείχος καί σκέπην, καί αγαλλίαμα, καί τής ψυχής μου, θείαν παράκλησιν, σύ ούν με λύτρωσαι,

ακοιμήτου σκώληκος, καί τού πυρός, τού διαιωνίζοντος, Μήτερ Χριστού τού Θεού.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ό τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν κτίσιν ξύλω ανήρτησαι; καί θανατούσαι, ο πάσι νέμων ζωήν, η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ υψούμενον, τόν εξ αυτής, ασπόρως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Ω τής στερράς καί αδαμαντίνου σου ψυχής, αξιομακάριστε Ιγνάτιε! σύ γάρ πρός τόν όντως σόν εραστήν, ανένδοτον έχων τήν έφεσιν έλεγες. Ουκ έστιν εν εμοί, πύρ φιλόϋλον, ύδωρ δέ μάλλον ζών, καί λαλούν εν εμοί, ένδοθέν μοι λέγον. Δεύρο πρός τόν Πατέρα. Όθεν θείω Πνεύματι πυρπολούμενος, θήρας ηρέθισας, κόσμου σε θάττον χωρίσαι, καί πρός τόν ποθούμενον παραπέμψαι Χριστόν. Αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Αμαρτωλών τάς δεήσεις προσδεχομένη, καί θλιβομένων στεναγμούς μή παρορώσα, πρέσβευε τώ εξ Αγνών λαγόνων σου, σωθήναι ημάς, Παναγία Παρθένε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τών ουρανίων ταγμάτων

Εν τώ Σταυρώ παρεστώσα τού σού Υιού καί Θεού, καί τήν μακροθυμίαν, τούτου αποσκοπούσα, έλεγες θρηνούσα, Μήτερ Αγνή. Οίμοι τέκνον γλυκύτατον! τί ταύτα πάσχεις αδίκως Λόγε Θεού; ίνα σώσης τό ανθρώπινον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θρόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Ιγνάτιε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου εις ς', ού η ακροστιχίς.

Ιγνάτιον τόν Εώον εν άσμασιν αστέρα μέλπω. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Ιθύνας πρός αρετήν τόν βίον μου, φωτί καταύγασον, τής ενοικούσης χάριτος εν σοί, Θεοφόρε Ιγνάτιε, καί τών παθών τήν σύγχυσιν, ταίς σαίς πρεσβείαις διασκέδασον.

Γή ώσπερ γονιμωτάτη πέφηνας, εκατοστεύοντα, καρποφορών τόν σπόρον τώ Χριστώ, Θεοφόρε Ιγνάτιε, τώ τάς ψυχάς αρδεύοντι, τή έπομβρία τή τού Πνεύματος.

Νοήσας προγνωστική δυνάμει σου, τό ευγενές τής ψυχής, ο τού παντός Δεσπότης καί Θεός, Θεοφόρε Ιγνάτιε, μαρμαρυγαίς τού Πνεύματος, θεοφεγγέσι κατελάμπρυνεν.

Ακτίσι τού νοητού λαμπόμενος, Ηλίου πάνσοφε, Ανατολής εξώρμησας λαμπρώς, αισθητός ώσπερ ήλιος, τό ζοφερόν τής Δύσεως, περιαυγάζων τώ κηρύγματι.

Θεοτοκίον

Τριάδος τής υπερθέου Πάναγνε, τόν ένα τέτοκας, εκ σού σαρκί φανέντα καθ' ημάς, ευδοκία Γεννήτορος, καί συνεργεία Πνεύματος, τού παναγίου Θεονύμφευτε.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζούσα Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Ιάτρευσόν μου τόν νούν, κεκακωμένον τοίς δεινοίς πάθεσι, τοίς τής σαρκός Ιγνάτιε, Μάρτυς τού Χριστού παναοίδιμε.

Ομόφρονά σε Χριστός, τών Αποστόλων εδ ειδώς τέθεικε, θείω φωτί λάμποντα, εν ταίς Εκκλησίαις διδάσκαλον.

Νεκρούμενον διά σέ, τόν Ζωοδότην καθορών έδραμες, τόν δι' αυτόν θάνατον, πόθω υποστήναι Ιγνάτιε.

Τόν Λόγον τόν τού Πατρός, προκαθαρθείσα ώ Σεμνή Πνεύματι, τής λογικής φύσεως, επ' ευεργεσία γεγέννηκας.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζούσα Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Θείω Πνεύματι πεφωτισμένος, θράσος τύραννον εν παρρησία, ποιμαντική μεγαλοφρόνως κατήσχυνας, καί εκπεράσας τής πλάνης τό πέλαγος, πρός τόν λιμένα τόν θείον κατήντησας, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θείας φύσεως ουκ εχωρίσθη, σάρξ γενόμενος εν τή γαστρί σου, αλλά Θεός ενανθρωπήσας μεμένηκεν, ο μετά τόκον Παρθένον Μητέρα σε, ως πρό τού τόκου φυλάξας πανάμωμον, μόνος Κύριος. Αυτόν εκτενώς ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος Αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν. Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον!

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ο Θεοφόρος καλούμενος φερωνύμως, τόν γάρ Χριστόν ενδέδυται διά πολιτείας, πάντας επαλείφει λαμπρώς, Μαρτύρων στερρότητα, πόθω τών στεφάνων εισδέξασθαι.

Νενευρωμένος Ιγνάτιε τή δυνάμει, τού εν Σταυρώ παγέντος υπέρ σού Θεοφόρε, θήρας καθηρέθισας, τού κόσμου χωρίσαι σε, πρός τόν σόν ποθούμενον έρωτα.

Ερασθείς τής ωραιότητος τού Δεσπότου, καί πρός αυτόν τήν έφεσιν ανένδοτον έχων, τούτου τά παθήματα, προθύμως εζήλωσας, μάρτυς Θεοφόρε Ιγνάτιε.

Ωραϊσμένος πορφύρα τών σών αιμάτων, Αρχιερεύς, καί χρίσματι τής ιερωσύνης, Μάρτυς διαλάμπων Χριστώ, κραυγάζεις γηθόμενος. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ο εκ μή όντων τά πάντα θεία δυνάμει, δημιουργών γεγέννηται εκ σού Θεομήτορ, κόσμον καταλάμπων φαιδρώς, ακτίσι θεότητος, καί θεογνωσίας λαμπρότησι.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Νύν πρόσωπον Χριστού, καθορών σύ πρός πρόσωπον, Ιγνάτιε τών εσόπτρων, αληθεία λυθέντων, ηνώθης σου τώ έρωτι.

Είλκυσας φωτισμόν, εκ πηγής φωτοδότιδος Ιγνάτιε, ταίς αχράντοις, σέ Χριστός γάρ παλάμαις, κρατήσας καθηγίασε.

Νούν Πνεύματι Θεού, κεκτημένος λαμπόμενον, Ιγνάτιε θεογράφους, επιστέλλεις ως πλάκας, τούς νόμους τούς τής χάριτος.

Θεοτοκίον

Ανωθέν σοι φωνήν, χαρμοσύνως εβόησεν, ο Άγγελος Θεοτόκε, τού Δεσπότου αφράστως, μηνύων σοι τήν σύλληψιν.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Σοφίας, ελληνικής διέλυσας δόγματα, τήν ενυπόστατον έχων, τού Θεού σοφίαν ιερομύστα, καί μετ, ήχου, τό τής πλάνης μνημόσυνον ώλεσας.

Μή παύση, υπέρ τών εκτελούντων τήν μνήμην σου, καθικετεύων Παμμάκαρ, πειρασμών ρυσθήναι χαλεπωτάτων, καί κινδύνων, Ιερεύς δεδειγμένος ευπρόσδεκτος.

Ανδρεία, καί φρονήσει διέπρεψας Όσιε, δικαιοσύνης τε κάλλει, Θεοφόρε Μάρτυς καί σωφροσύνης, καί τώ κύκλω τών αρετών, εφάνης κοσμούμενος.

Θεοτοκίον

Σε μόνην, τών ακανθών εν μέσω ευράμενος, ως καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο Νυμφίος, εκ τής γαστρός σου Λόγος προέρχεται.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Εξ Εώας σήμερον εξανατείλας, καί τήν κτίσιν άπασαν, καταλαμπρύνας διδαχαίς, τώ Μαρτυρίω κεκόσμηται, ο Θεοφόρος καί θείος Ιγνάτιος.

Ο Οίκος

Ιερεμίαν ο Θεός εκ μήτρας αγιάσας, καί πρό τού γεννηθήναι γινώσκων ως προγνώστης, δοχείον έσεσθαι αυτόν Πνεύματος Αγίου, εμπιπλά τούτον ευθύς, εκ νεαράς βιώσεως, καί Προφήτην τούτον, καί κήρυκα πάσιν αποστέλλει, προαγγέλλειν τήν αγίαν επί τής γής αυτού παρουσίαν. Τεχθείς ούν ο αυτός Θεός εκ Παρθένου, πρός τό κήρυγμα ελθών, εύρεν εκ βρέφους, άξιον αυτού τής χάριτος υποφήτην, τόν Θεοφόρον καί θείον Ιγνάτιον.

Συναξάριον

Τή Κθ' τού αυτού μηνός, Η Ανακομιδή τών Λειψάνων τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ιγνατίου τού Θεοφόρου.

Στίχοι

Χάρις λέουσιν Ιγνάτιε παμβόροις,
Σού σώματος λιπούσι καί πιστοίς μέρος.

Τή ενάτη επάνοδος Ιγνατίω εικάδι τύχθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων επτά Μαρτύρων, τών εν Σαμοσάτοις τελειωθέντων, Φιλοθέου, Υπερεχίου, Αβίββου Ιουλιανού, Ρωμανού, Ιακώβου καί Παρηγορίου.

Στίχοι

Υπέρ προσηλωθέντος εν Σταυρώ Λόγου,
Επτά προσηλώθησαν Αθλητών κάραι.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Σιλουανού Επισκόπου, Λουκά Διακόνου, καί Μωκίου Αναγνώστου.

Στίχοι

Σιλουανός Λουκάς τε σύν Μωκίω,
Ήμβλυναν ορμάς καί λεόντων αγρίων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Σαρβήλου καί Βεβαίας τής αδελφής αυτού, τών έν Εδέσση παθόντων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βαρσιμαίου, Επισκόπου Εδέσσης.

Στίχοι

Δούς τήν βαρείαν σάρκα γή Βαρσιμαίος,
Σύνεστι βαστάσασιν ημέρας βάρος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Αφραάτου.

Στίχοι

Ο σάρκα καί ζών νεκρός ών Αφραάτης,
Αιωνίως ζή, καί νεκρός φανείς άπνους.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ιερωσύνης, ηγλαϊσμένος μύρω Όσιε θείω, καί Μαρτύρων αίματι κοσμηθείς, αμφοτέρωθεν διέπρεψας, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Νομοθεσία, καταφαιδρύνας κόσμον άπαντα, άρτω ουρανίω έθρεψας τούς πιστούς, τώ Δεσπότη σου κραυγάζοντας. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ακτινοβόλοις, αυγαίς Παμμάκαρ φωτιζόμενος, αίγλης αρχιφώτου χύσει τε

λαμπρυνθείς, τήν ουράνιον απείληφας, χαίρων απόλαυσιν, Θεοφόρε Μαρτύρων τό καύχημα.

Σίτος υπάρχων, Θεού ως έφης Παναοίδιμε, μύλαις κατηλέσθης Μάρτυς ταίς τών θηρών, καί τώ τρέφοντι τά σύμπαντα, θεία χρηστότητι, καθαρώτατος άρτος γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξίν υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Εστώς επί βήματος σοφέ, Τριάδα άκτιστον, εθεολόγησας, νού καθαρότητι Άγιε, διανοίας τε λαμπρότητι, μή πτοηθείς τυραννικών θρόνων ωμότητα, αλλ' εβόας. Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ρυθμίσας εμφρόνως σου τόν νούν, τοίς θείοις δόγμασι, μάκαρ Ιγνάτιε, τόν δεισιδαίμονα τύραννον, τής απάτης προϊστάμενον, τοίς σοφίας οχετοίς, άρδην κατέκλυσας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα κραυγάζων τόν Κύριον.

Απείρω λαμπόμενος φωτί, τώ τής θεότητος Μάρτυς αήττητε, τής αθεότητος άστατον, εξηφάνισας σκοτόμαιναν, επιστολάς φωτοειδείς, πέμπων τοίς μέλπουσιν. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μανίαν καί χάσματα θηρών, ουκ εδειλίασας, θείε Ιγνάτιε, η τού Υψίστου γάρ δύναμις, εκ Παρθένου ανατείλασα, τήν πανοπλίαν τού Σταυρού σέ περιέβαλεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα βοώντα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Έρως ο θειότατος Μάκαρ, κατακρατήσας τής ψυχής σου, κόσμου τάς υλώδεις φροντίδας, πυρί αϋλω πάσας κατέφλεξε, καί ορεκτών ακρότητι, στεφανηφόρον σε κατέστησε.

Λιμένι λαμπρώς καθωρμίσθης, γαληνοτάτω Θεοφόρε, ζάλην τών κυμάτων εκφυγών, ορμάς αγρίων καί λογικών θηρίων, καί νύν τρυφάς λαβόμενος, τής αιωνίου απολαύσεως.

Ποικίλω κοσμούμενος στέφει, ιερομύστα διαπρέπεις, τής ιερωσύνης γάρ εν σοί, εις εν συνήλθε καί μαρτυρίου κλέος, καί δι' αμφοίν ώς μέτοχος, τού σού Δεσπότου συνδεδόξασαι.

Ως ιεροφάντωρ υπάρχων, τή παρρησία κεχρημένος, πρός τόν σόν Δεσπότην καί Θεόν, τούς εκτελούντας πίστει τήν μνήμην σου, εκ πειρασμών Ιγνάτιε, νύν λυτρωθήναι καθικέτευε.

Θεοτοκίον

Ως τών ουρανών πλατυτέρα, καί Χερουβίμ αγιωτέρα, πάσης τε τής κτίσεως αγνή, τιμιωτέρα Θεόν εκύησας, εν ταίς αγκάλαις φέρουσα, τόν Πατρικοίς κόλποις καθήμενον.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλαριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τούς πόθω εορτάζοντας, τήν σήν φαιδράν επάνοδον, Ιγνάτιε Θεοφόρε, Ιερομάρτυς παμμάκαρ λύτρωσαι πάσης θλίψεως, καί βλάβης τού αλάστορος, διδούς πταισμάτων άφεσιν, ως ειληφώς εξουσίαν, παρά Χριστού τού Σωτήρος.

Θεοτοκίον, όμοιον

Εν δύο ταίς θελήσεσι, καί φύσεσι Πανάμωμε, μιά δέ τή υποστάσει, τίκτεις Θεόν απορρήτως, τόν δι' ημάς πτωχεύσαντα, μέχρι Σταυρού θελήματι, καί ημίν χαρισάμενον, τόν τής θεότητος πλούτον, Θεοκυήτορ Παρθένε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος α'

Στήλη έμψυχος, καί έμπνους εικών η ετήσιός σου επέστη Εορτή, Θεοφόρε Ιγνάτιε, τάς μυσταγωγίας σου καί τάς αριστείας σου κηρύττουσα, τήν υπέρ τής πίστεως μέχρις αίματος αντικατάστασιν, τήν μακαρίαν εκείνην καί αοίδιμον φωνήν, τήν, Ότι σίτός ειμι Θεού, λέγουσαν, καί δι' οδόντων θηρίων αλήθομαι. Διό μιμητής τού πάθους τού Χριστού σου γεγονώς, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Νοσούσαν Πανύμνητε δεινώς, Τήν ψυχήν μου πάθεσιν, πονηροτάτοις θεράπευσον, η τόν ακέστορα, καί Σωτήρα πάντων, τόν Χριστόν κυήσασα, τόν πάσαν μαλακίαν ιώμενον, τόν τραυματίσαντα, διαβόλου τήν κακόνοιαν, καί

θανάτου υμάς απαλλάξαντα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σφαγήν σου τήν άδικον Χριστέ, η Παρθένος βλέπουσα, οδυρομένη εβόα σοι, Τέκνον γλυκύτατον, πώς αδίκως θνήσκεις; πώς τώ ξύλω κρέμασαι, ο πάσαν γήν κρεμάσας τοίς ύδασι; Μή λίπης μόνην με, Ευεργέτα πολυέλεε, τήν μητέρα, καί δούλην σου δέομαι.

Η λοιπή ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυ Ιπολύτου, Πάπα Ρώμης.

Η Ακολουθία τούτου ψάλλεται εν τοίς Αποδείπνοις. Εις δέ τόν Εσπερινόν καί τόν Όρθρον ψάλλομεν τήν Ακολουθίαν τών Αγίων τριών Ιεραρχών, Βασιλείου τού Μεγάλου, Γρηγορίου τού Θεολόγου καί Ιωάννου τού Χρυσοστόμου. Εις τό Απόδειπνον η Ακολουθία τού Αγίου Ιπολύτου.

Ο Κανών, Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Άρματα Φαραώ, καί τήν δύναμιν αυτού, έρριψεν εις θάλασσαν, ο κραταιός εν πολέμοις, άσωμεν αυτώ άσμα καινόν, ότι ενδόξως δεδόξασται».

Δεύτε μαρτυρικαίς, ευφημήσωμεν ωδαίς, τόν ιερομάρτυρα, θεοφεγγεί καθορώντες, χάριτι φαιδρώς εκλάμποντα, Χριστόν δοξάζοντες πάντοτε.

Σύ Ποίμνην λογικήν, πρός Χριστού εγχειρισθείς, τούτον εκμιμούμενος, προκινδυνεύων αρίστως Πάτερ, τήν ψυχήν προτέθεικας, καί διπλώ στεφάνω κεκόσμησαι.

Τώ ιερατικώ, εκ προστάγματος Θεού, τής αγαλλιάσεως, προκεχρισμένος ελαίω, τώ μαρτυρικώ Ιππόλυτε, επεσφραγίσθης δι' αίματος.

Θεοτοκίον

Άφλεκτον Μωϋσής, εν τώ όρει Σινά, βάτον εθεάσατο, σέ ζωγραφούσαν Παρθένε, αίγλη μή φλεχθείσαν θείου πυρός, καί γάρ Θεόν εκύησας.

Ωδή γ'

«Τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Άρνας λογικούς εποίμανας, καί ώσπερ αρνίον, τών σών προβάτων προτέθυσαι, τόν απάντων Αρχιποίμενα, καί Θεού αμνόν μιμούμενος.

Γάλα λογικόν Ιππόλυτε, τούς ποιμαινομένους, θεοπνεύστως επότισας, τό

Χριστού δέ τής μαρτυρίας, χαίρων πέπωκας ποτήριον.

Στίφους αθλητών ηγούμενος υπέρ ευσεβείας, υπέδυς τό μαρτύριον, ένα δοξάζων Θεόν Πατέρα, σύν τώ καί θείω Πνεύματι.

Θεοτοκίον

Χαίροις Μήτηρ απειρόγαμε, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί σου χωρήσασα, καί τεκούσα σεσαρκωμένον, ως Θεόν ομού καί άνθρωπον.

Κάθισμα Ήχος α'

Φωστήρ αειλαμπής, ανεδείχθης τώ κόσμω, φωτίζων αστραπαίς, τών ενθέων σου λόγων, ημών τήν διάνοιαν, Ιεράρχα Ιππόλυτε. Όθεν άπαντες, τήν ιεράν σου καί θείαν, μνήμην σήμερον, χαρμονικώς εκτελούμεν, καί πίστει γεραίρομεν.

Ωδή δ'

«Τής σής επί γής παρουσίας Χριστέ ο Θεός, προμηνύων ο προφήτης τήν έλευσιν, μετά χαράς εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Τών αρετών σου ως πολύπλοκος η θεία σειρά, ως Ποιμήν γάρ καί Μάρτυς Ιππόλυτε, παρά Θεού τετίμησαι, σφόδρα εν αυτώ ευφραινόμενος.

Τήν προσφοράν τού Άβελ υπερβέβηκας, λογικούς γάρ προσενήνοχας άρνας Θεώ, καί τού οικείου αίματος, χαίρων τώ Δεσπότη απέσπεισας.

Αιρετιζόντων τήν παλίμφημον κακόνοιαν, διά τού Πνεύματος τρεψάμενος Μακάριε, Ιερομάρτυς άριστος, πόθω τού Δεσπότου γεγένησαι.

Θεοτοκίον

Ως είδον οι Άγγελοι Παρθένε Αγνή, εκ τής γαστρός σου προελθόντα τόν Υιόν τού Θεού, εν ευφροσύνη έλεγον. Δόξα τή κυήσει σου Δέσποινα.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σύ Μάρτυς αληθώς, ιερεύσι γεγένησαι, καί Μάρτυσιν ιεράρχης, καί διτταίς απαστράπτεις, ταίς χάρισιν Ιππόλυτε.

Λίθοι μέν διαυγείς, εν χρυσώ διαπρέπουσιν Ιππόλυτε, τώ δέ φέγγει, τής σής ιεραρχίας, η αίγλη τής αθλήσεως.

Μύθους ελληνικούς, ευσεβώς σύ διήλεγξας, ώ άριστε τών Μαρτύρων, καί παράνομον πλάνην, Εβραίων θεία χάριτι.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ε'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Τέθυκας, τώ Σωτήρι θυσίαν αινέσεως, εν Εκκλησία Οσίων, ως Θεού μεσίτης τε καί ανθρώπων, καί προθύμως, τήν ψυχήν σου προσήξας δι' αίματος.

Είληφας, χαρισμάτων πληθύν διά Πνεύματος Ιερομάρτυς θεόθεν, εν ανοίξει θείων χειλέων σου, καί προσάγεις, ευχαρίστως σαυτόν θανατούμενος.

Ως θείον, τών αθλητών σου Χριστέ τό σύστημα, τών εν ελπίδι κειμένων, ως παρόντων ήδη κατατρυφώντων, καί ηδίω, τής ζωής ηγουμένων τόν θάνατον.

Θεοτοκίον

Ω θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Ωδή ζ'

«Ο διασώσας εν πυρί, τούς Αβραμιαίους σου Παίδας, καί τούς Χαλδαίους ανελών, οίς αδίκως δικαίους ενήδρευσαν, υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί»

Μαρτυρικαίς μαρμαρυγαίς, ιερατικαίς τε φωτίζεις Ιερομάρτυς πεφηνώς, τούς βοώντας Χριστώ εν τή μνήμη σου. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Τόν προγνωσθέντα τηλαυγώς, άθλον ιερώτατον Πάτερ, τού μαρτυρίου καθορών, εφεστώτά σοι χαίρων εκραύγαζες. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Ο τάς αικίας ενεγκών, υπό τής εμπύρου αγάπης, τού μαρτυρίου καρτερώς, παρρησία εβόα Ιππόλυτος. Υπερύμνητε Κύριε, ο Θεός ο τών Πατέρων, ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν αλοχεύτως εν γαστρί, καί υπερφυώς δεξαμένην, τόν αναλλοίωτον Θεόν, ευσπλαγχνία βροτοίς ενδημήσαντα, υπερύμνητον Δέσποιναν, επαξίως ευφημούμεν ως Θεοτόκον.

Ωδή η'

«Τόν εν μορφή Αγγέλου οραθέντα, εν καμίνω πυρός τοίς υμνολόγοις, Χριστόν τόν Θεόν υμνείτε Παίδες, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ως λιπαρά καί πίων η θυσία! ο καλός γάρ Ποιμήν, προβάτου δίκην προσάγεται, Χριστώ κραυγάζων. Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις

πάντας τούς αιώνας.

Μαρτυρικώ στεφάνω εξαστράπτων, τή Εκκλησία σου Χριστέ, ο Ιεράρχης ανέτειλεν, Υμνείτε παίδες, γεγηθώς ανακράζων, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τή τού απειλουμένου αποφάσει, ο τού Χριστού αθλητής, θανάτου χαίρων Ιππόλυτος, εβόα. Παίδες, τόν Χριστόν ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν απορρήτως καί ασπορως συλλαβούσαν, καί τεκούσαν τήν χαράν, τή οικουμένη Χριστόν τον Θεόν, υμνείτε παίδες, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος, ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Ως πανευκλεής ιερομάρτυς, διττώ κατελάμπρυνας τώ φέγγει, τήν Χριστού Εκκλησίαν, καί ευφραίνεις τάς καρδίας τών σέ υμνούντων, όθεν σε πάντες, επαξίως μακαρίζομεν.

Πηγήν αναβλύσας διδαγμάτων, Παμμάκαρ Χριστού τή Εκκλησία, μαρτυρικών εξ αιμάτων, τούς κρουνούς ποταμηδόν τώ Θεώ προσφέρεις, όθεν σε πάντες, επαξίως μακαρίζομεν.

Εδίδαξας ένα θεηγόρε, Θεόν προσκυνείσθαι εν Τριάδι, Δημιουργόν απάντων, ορατών τε ποιημάτων καί αοράτων, μαρτυρικώ τε, εκοσμήθης διαδήματι.

Θεοτοκίον

Αστράπτων σοι Άγγελος επέστη, καί μαργαρυγαίς τής παρθενίας, σφοδρώς σου αντηστράφθη, εαυτού ως τής οικείας επιλελήσθαι δόξης, τό Χαίρε, διό φόβω σοι εφθέγξατο.

Στιχηρά Προσόμοια

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ιερωσύνης τήν χάριν, Πάτερ δεξάμενος, θείαις διδασκαλίαις, κατεφώτισας πάντας Ιππόλυτε θεόφρον, καί ιεραίς, συγγραφαίς διεσάφησας, τών Προφητών θείους λόγους τρανών ημίν, τά εκείσε εμφερόμενα.

Ο μολογίας ενθέου, στέφει κοσμούμενος, καί τών αιμάτων λύθρω, τήν τής Ιερωσύνης, στολήν καταποικίλας, όλως λαμπρός, καί ωραίος παρέστηκας, τώ Βασιλεί

καί Δεσπότη καί ποιητή, παμμακάριστε Ιππόλυτε.

Δόξα...

Ως παρρησίαν Παμμάκαρ, πρός τόν Σωτήρα Χριστόν, νύν κεκτημένος πάντας, διάσωζε κινδύνων, τούς πίστει, σε τιμώντας, καί πειρασμών, καί δεινών περιστάσεων, καί εκ παθών καί πταισμάτων καί αναγκών, ευπροσδέκτοις ικεσίαις σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ραβδώ τής σής προστασίας, Θεοκυήτορ Αγνή, τά θηριώδη πάθη, τής αθλίας ψυχής μου, απέλασον εντεύθεν, ειρηνικώς, πρός ζωήν με ιθύνουσα, καί τή αγία σε Ποίμνη τών εκλεκτών, σού προβάτων συναρίθμησον.

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών καί Οικουμενικών Διδασκάλων Βασιλείου τού Μεγάλου, Γρηγορίου τού Θεολόγου καί Ιωάννου τού Χρυσοστόμου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν τώ ύψει Βασίλειε, τής Χριστού αγαπήσεως, αναβάς κατώπτευσας τά απόρρητα, αυτού καί θεία μυστήρια, άπερ ανεκάλυψας, καί ετράνωσας λαοίς, ευσεβείας ως κήρυξ σοφός, διό πρέσβευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς πιστώς εφεπομένους, τοίς σοίς διδάγμασιν Όσιε.

Τούς συνδέσμους διέλυσας, τών αιρέσεων Όσιε, τή σοφία λόγων καί τών δογμάτων σου, καί εις Ομόνοιαν ήθροισας, ορθοδόξου Πίστεως, τούς ευγνώμονας Χριστόν, ευφημούντας Γρηγόριε, όν ικέτευε, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς πιστώς προσδεχομένους, τά σά θεόφθογγα δόγματα.

Αρραγή σε θεμέλιον, ο Χριστός υπεστήριξε, τή αυτού Εκκλησία Πάτερ Όσιε, τηρούντα ταύτην ασάλευτον, καί ακαταμάχητον, τών εχθρών ταίς προσβολαίς, θεορρήμον Χρυσόστομε, καί πρεσβεύοντα, εκ παθών ψυχοφθόρων λυτρωθήναι, τούς διψώντας τών σών λόγων, καί νοημάτων τό πέλαγος.

Τής Τριάδος εκλόγια, ακηράτου λειμώνός τε, άνθη τά μυρίπνοα καί τερπνότατα, τού νοητού, ως υπάρχοντας, ακτίνας Ηλίου τε, καί φωτίσαντας τήν γήν, ταίς αυτών θείαις λάμψεσιν, ευφημήσωμεν, Ιωάννην τόν μέγαν σύν τώ θείω, Θεολόγω Γρηγορίω, καί τόν υψίνουν Βασίλειον.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άνθρωποι τού Θεού, καί πιστοί ικέται, λειτουργοί Κυρίου, άνδρες επιθυμιών, σκεύη εκλογής, στύλοι καί στηρίγματα τής Εκκλησίας, βασιλείας κληρονόμοι, μή παρασιωπάτε, τού βοάν υπέρ ημών πρός Κύριον.

Καί νύν... Θεοτοκίον Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Η χάρις υπερίσχυσεν, η πίστις επεκράτησεν, επληρώθη, πάντα γνώσεως Θεού, διά τών Αποστόλων, διά τών Διδασκάλων, καί σωτηρίαν επλουτήσαμεν.

Στίχ. Καυχήσονται Όσιοι εν δόξη, καί αγαλλιάσονται επί τών κοιτών αυτών.

Ουράνια μυστήρια, ανθρώπινα μαθήματα, χαρισμάτων συνδρομή παντοδαπών, μετά κατορθωμάτων, νικώντων πάντα λόγον, τούς τρείς Αγίους εθαυμάστωσεν.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται, δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Βασίλειος ο ένθεος νούς, Γρηγόριος η θεία φωνή, Ιωάννης ο παγκόσμιος λαμπτήρ, οι τρείς τής ανωτάτω, θεράποντες Τριάδος, καί λειτουργοί συνδοξαζέσθωσαν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εύ δούλοι αγαθοί καί πιστοί, εύ εργάται τού αμπελώνος Χριστού, οι καί τό βάρος τής ημέρας βαστάσαντες, καί τό δεδομένον τάλαντον αυξήσαντες, καί τοίς μεθ' υμάς ελθούσι μή φθονήσαντες, διό ήνοικται πύλη βασιλείας υμίν. Εισελθόντες ούν εις τήν χαράν τού ποιήσαντος, πρεσβεύσατε υπέρ ημών, Άγιοι Διδάσκαλοι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ουδείς προστρέχων επί σοί, κατησχυμμένος από σού εκπορεύεται, αγνή Παρθένε Θεοτόκε, άλλ, αιτείται τήν χάριν, καί λαμβάνει τό δώρημα, πρός τό συμφέρον τής αιτήσεως.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Ως τών Αποστόλων ομότροποι, καί τής οικουμένης Διδάσκαλοι, τώ Δεσπότη τών όλων πρεσβεύσατε, ειρήνην τή οικουμένη δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχών τό μέγα έλεος.

Καί Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, ψάλλομεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τά τής χάριτος όργανα, τάς κιθάρας τού Πνεύματος, τάς ευσήμους σάλπιγγας τού κηρύγματος, τάς φοβερόν καί εξάκουστον, εξ ύψους ηχούσας βροντάς, καί τήν δόξαν τού Θεού, γνωριζούσας τοίς πέρασι, τούς τρείς Κήρυκας, τής μεγάλης Τριάδος, Ιωάννην καί Βασίλειον αξίως, σύν Γρηγορίω τιμήσωμεν. (Δίς)

Τής Τριάδος οι πρόμαχοι, ευσεβείας οι πρόβολοι, οι μετά τούς δώδεκα τρείς Απόστολοι, οι εξ Εδέμ αναβλύζοντες, τό ζών ύδωρ ποταμοί, καί τό πρόσωπον τής γής, ζωηρύτως ποτίζοντες, θείοις ρεύμασι, τά μεγάλα στοιχεία, τά τήν πίστιν, ώσπερ κτίσιν συνιστώντα, αξιοχρέως τιμάσθωσαν. (Δίς)

Ουκ εισί λαλιαί φησιν, ουδέ λόγοι λεγόμενοι, ών ουχί ακούονται αι ψωναί αυτών, εις πάσαν γήν γάρ καί θάλασσαν, ο φθόγγος εξέδραμε, τών ενθέων καί σοφών, Διδασκάλων τής κτίσεως, όθεν άριστα, τοίς αυτών θείοις νόμοις συγκροτείται, καί συνέχεται πρός μίαν, ορθοδοξίαν τά πέρατα.

Τά τού Πνεύματος όργανα, αληθείας τάς σάλπιγγας, τούς τού Λόγου Ρήτορας ευφημήσωμεν, φωναίς ασμάτων τοίς δόγμασιν, αυτών οι επόμενοι, ικετεύοντες αυτούς, παρρησίαν ως έχοντας, πρός τόν Κύριον, τού αιτήσαι ειρήνην σταθηράν μέν, εις αεί τή οικουμένη, ημίν δέ πάσι συγχώρησιν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τάς μυστικάς σήμερον τού Πνεύματος σάλπιγγας, τούς θεοφόρους Πατέρας ανευφημήσωμεν, τούς μελωδήσαντας έν μέσω τής Εκκλησίας, μέλος εναρμόνιον θεολογίας, Τριάδα μίαν απαράλλακτον, ουσίαν τε καί θεότητα, τούς καθαιρέτας Αρείου, καί Ορθοδόξων προμάχους, τούς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίω, ελεηθήναι τάς Ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς μή μακαρίσει σε Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ήμάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ.1, 8-11, 15-17)

Είπε Μωσής πρός τούς υιούς Ισραήλ. Ίδετε παραδέδωκα ενώπιον υμών τήν γήν, εισελθόντες κληρονομήσατε τήν γήν, ήν ώμοσε Κύριος τοίς πατράσιν ημών, τώ Αβραάμ καί τώ Ισαάκ καί τώ Ιακώβ, δούναι αυτοίς αυτήν, καί τώ σπέρματι αυτών μετ' αυτούς. Καί είπον πρός υμάς εν τώ καιρώ εκείνω λέγων. Ου δυνήσομαι μόνος φέρειν υμάς. Κύριος ό Θεός ημών επλήθυνεν υμάς, καί ιδού εστε σήμερον ως τά άστρα τού ούρ ανού τώ πλήθει. Κύριος ο Θεός τών Πατέρων ημών προσθείη ύμιν, ως εστέ, χιλιοπλασίως καί ευλογήσαι ημάς, καθότι ελάλησεν υμίν. Καί έλαβον εξ υμών άνδρας σοφούς, καί επιστήμονας, καί συνετούς, καί κατέστησα αυτούς ηγείσθαι εφ' υμών, χιλιάρχους, καί εκατοντάρχους, καί πεντηκοντάρχους, καί δεκάρχους, καί γραμματοεισαγωγείς τοίς Κριταίς ημών. Καί ενετειλάμην τοίς κριταίς υμών εν τώ καιρώ εκείνω, λέγων. Διακούετε ανά μέσον τών αδελφών υμών, καί κρίνετε δικαίως ανά μέσον ανδρός, καί ανά μέσον τού αδελφού αυτού, καί ανά μέσον τού προσηλύτου αυτού. Ούκ επιγνώσεσθε πρόσωπον εν κρίσει, κατά τόν μικρόν καί κατά τόν μέγαν κρινείς, ού μή υποστείλη πρόσωπον ανθρώπου, ότι η κρίσις τού Θεού εστιν.

Δευτερονομίου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 14-18, 20-21)

Είπε Μωσής πρός τούς υΙούς Ισραήλ. ιδού Κυρίου τού Θεού σου ο ουρανός, καί ο ουρανός τού ουρανού, η γή, καί πάντα όσα εστίν εν αυτοίς. Πλήν τούς Πατέρας ημών προείλετο Κύριος αγαπάν αυτούς, καί εξελέξατο τό σπέρμα αυτών μετ' αυτούς, υμάς παρά πάντα τά έθνη, Κατά τήν ημέραν ταύτην. Καί περιτεμείσθε τήν σκληροκαρδίαν υμών, καί τόν τράχηλον υμών ού σκληρυνείτε έτι. ο γάρ Κύριος ο Θεός ημών, ούτος Θεός τών θεών, καί Κύριος τών κυρίων, ο Θεός ο μέγας καί ισχυρός καί φοβερός, όστις ου θαυμάζει πρόσωπον, ού δ' ού μή λάβη δώρον, ποιών κρίσιν προσηλύτω, καί ορφανώ, καί χήρα, καί αγαπά τόν προσήλυτον, δούναι αυτώ άρτον καί ιμάτιον. Κύριον τόν Θεόν σου φοβηθήση, καί αυτώ μόνω λατρεύσεις, καί πρός αυτόν κολληθήση, καί επί τώ ονόματι αυτού ομή. Αυτός καύχημά σου, καί αυτός Θεός σου όστις εποίησέ σοι τά μεγάλα καί ένδοξα ταύτα, ά είδον οι οφθαλμοί σου.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 1- 9)

Δικαίων ψυχαί εν χειρί Θεού, καί ού μή άψηται αυτών βάσανος. Έδοξαν εν οφθαλμοίς αφρόνων τεθνάναι, καί ελογίσθη κάκωσις η έξοδος αυτών, καί η αφ' ημών πορεία σύντριμμα, οι δέ εισιν εν ειρήνη. Καί γάρ εν όψει ανθρώπων εάν κολασθώσιν, η ελπίς αυτών αθανασίας πλήρης. Καί ολίγα παιδευθέντες, μεγάλα ευεργετηθήσονται, ότι ο Θεός επείρασεν αυτούς, καί εύρεν αυτούς αξίους εαυτού. Ως χρυσόν εν χωνευτηρίω εδοκίμασεν αυτούς, καί ως ολοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αυτούς. Καί εν καιρώ επισκοπής αυτών αναλάμψουσι, καί ως σπινθήρες εν καλάμη διαδραμούνται. Κρινούσιν Έθνη, καί κρατήσουσι λαών, καί βασιλεύσει αυτών Κύριος εις τούς αιώνας. Οι

πεποιθότες επ' αυτώ, συνήσουσιν αλήθειαν, καί οι πιστοί εν αγάπη, προσμενούσιν αυτώ, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς Οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα Νείλου τού Ξανθοπούλου.

Ήχος β'

Δεύτε τής ουρανίου Τριάδος οι λατρευταί, τήν επίγειον τριάδα, τών θείων Ιεραρχών ευφημήσωμεν, τόν Γρηγόριον, τής θεολογίας τόν επώνυμον, τόν Βασίλειον, τής βασιλείας τον φερώνυμον, καί Ιωάννην, τόν όντως χαριτώνυμον, τούς σοφίας βυθούς, τού Πνεύματος τά ρείθρα τά ωκεάνεια, τάς πηγάς τάς αεί βλυζούσας, τό ύδωρ τό ζών τό αλλόμενον, τούς διαυγείς μαργαρίτας, τούς επιγείους φωστήρας, τής Εκκλησίας τούς οίακας, τά αγλαόκαρπα δένδρα, τούς οικονόμους τής χάριτος, Χριστού μου τό στόμα, καί τής Τριάδος τούς υπερμάχους, τούς εξ αυτής αμέσως ελλαμπομένους, καί Πρεσβεύοντας απαύστως, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Τούς αναφθέντας άνθρακας, εκ τού αστέκτου πυρός, οι δι' αυτών φωτισθέντες, πιστώς ανευφημήσωμεν. Ούτοι γάρ τή πρός αυτό ενώσει εκπυρωθέντες, φωστήρες τού κόσμου εγένοντο, ζωτική τοίς πτωχοίς χρηματίζοντες δύναμις, Πατέρα καί Υιόν, καί Πνεύμα Άγιον, ευσεβώς ανακηρύττοντες, οίς καί ημείς προσείπωμεν. Χαίροις τριάδος, Τριάς η θεόσοφος.

Ήχος πλ. β'

Τού Δαυϊδ τήν σφενδόνην τήν τρίπλοκον, τού Σολομώντος σπαρτίον τό κόκκινον, τό τού Λόγου φραγγέλιον τρίπλοκον, τούς σοφούς Ιεράρχας, Βασίλειον τόν μέγαν, Γρηγόριον τόν θείον καί Ιωάννην τόν Χρυσόστομον, πιστώς ανευφημήσωμεν, τόν νοητόν γάρ Γολιάθ, τώ ακρογωνιαίω λίθω καταβαλόντες, τήν Πίστιν πρός ομόνοιαν ήγαγον, τώ ερυθραίω τού Χριστού περιτειχίσαντες αίματι, καί τούς θεοκαπήλους αιρεσιάρχας, τών περιβόλων τής θείας τού Χριστού Ποίμνης, μακράν απελάσαντες διά τών λόγων, καί έτι τήν πίστιν στηρίζουσι, καί πρεσβεύουσι Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ήχος πλ. δ'

Επεφάνη η χάρις τού Θεού πάσιν ανθρώποις, παιδεύουσα ημάς διά τών Διδασκάλων, τά ήθη κοσμηθέντας, τούς τρόπους βελτιωθέντας, θεογνωσίας αίγλη, τόν νούν περιλαμφθήναι, διό κράξωμεν. Τριάς αγία, Κυρία τού παντός, ταίς τών τριών σου Ποιμένων προσευχαίς, τό σόν ποίμνιον τούτο, εν ειρήνη συντήρησον, ασφαλώς καί αλύπως, καί σώσον ως φιλάνθρωπος.

Ήχος πλ. β'

Τριάς Αγία καί προσκυνητή, δόξα τή σοφή προνοία σου, ότι τρισσούς μεγάλους φωστήρας, τοίς ανθρώποις εξ ανθρώπων εχαρίσω, τώ φωτί λαμπαδουχούντας, τής σής επιγνώσεως, καί τή αίγλη φρυκτωρούντας, τών σωτηρίων σου καί σεπτών θελημάτων, δι' ών η οικουμένη, φώς γνώσεως πλουτούσα, τήν σήν δόξαν αυγάζεται, καί πρός τήν βασιλείαν σου τήν μακαρίαν σπεύδει, τούτων ημάς ταίς θείαις υπακούειν πείθουσα διδασκαλίαις,

καί αυτή τών ευχών τών υπέρ ημών επάκουσον, ως Θεός πανοικτίρμων, καί τάς ψυχάς ημών σώσον φιλάνθρωπε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Τούς Ιεράρχας τού Χριστού, καί τών Πατέρων κλέος, τής Πίστεως τούς πύργους, καί τών Πιστών Διδασκάλους καί φύλακας, συνελθόντες ώ φιλέορτοι, ασματικοίς εγκωμίοις, υμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τής Εκκλησίας φωστήρ, Βασίλειε σοφέ, καί στύλε απερίτρεπτε. Χαίροις, ο νούς ο ουράνιος, Αρχιερεύ μέγιστε, Θεολόγε Γρηγόριε. Χαίροις, ώ Χρυσολόγε πάγχρυσε Ιωάννη, ο τής μετανοίας διαπρύσιος κήρυξ. Αλλ' ώ Πατέρες τρισόλβιοι, μή παυσησθε αεί πρεσβεύειν Χριστώ, υπέρ τών πίστει καί πόθω τελούντων υμών, τήν πανίερον, καί θείαν πανήγυριν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο αυτός

Τήν τών παρθένων καλλονήν, καί χαρμονήν τών Νόων, τήν μόνην Θεοτόκον, καί τών Πιστών αρραγές περιτείχισμα, συνελθόντες ώ φιλέορτοι, ασματικοίς εγκωμίοις, υμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις, Παρθενομήτορ Αγνή, Λυχνία χρυσαυγής, καί πύλη επουράνιε. Χαίροις σκηνή αγιάσματος, η τόν Θεόν χωρήσασα εν μήτρα σου Πανάχραντε. Χαίροις τών ουρανίων Ταγμάτων υπερτέρα, απάντων ασυγκρίτως. Διό Μητράναδρε Δέσποινα, μή λίπης φρουρούσα τούς δούλους σου, τούς ανυμνούντάς σε πίστει καί πόθω αεί, καί τόν τόκον σου προσκυνούντας τόν άσπορον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Νείλου τού Ξανθοπούλου

Ήχος πλ. α' Χαίροις ασκητικών

Χαίροις Ιεραρχών η Τριάς, τής Εκκλησίας τά μεγάλα προπύργια, οι στύλοι τής ευσεβείας, ο τών πιστών εδρασμός, τών αιρετιζόντων η κατάπτωσις, Χριστού οι ποιμάναντες, τόν λαόν θείοις δόγμασι, καί ταίς ποικίλαις, αρεταίς οι εκθρέψαντες, οι τής χάριτος, διαπρύσιοι κήρυκες, νόμους οι προεκθέμενοι, Χριστού τώ πληρώματι, οι οδηγοί πρός τά άνω, τού Παραδείσου αι είσοδοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείτε, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Καυχήσονται Όσιοι εν δόξη, καί αγαλλιάσονται επί τών κοιτών αυτών.

Χαίροις Ιεραρχών η Τριάς, ουρανοβάμονες επίγειοι Άγγελοι, τού κόσμου η σωτηρία, η τών ανθρώπων χαρά, καί τής οικουμένης οι διδάσκαλοι, τού Λόγου οι πρόμαχοι, ιατροί επιστήμονες, τών νοσημάτων, τής ψυχής καί τού σώματος, οι αείροοι, ποταμοί οι τού Πνεύματος, λόγοις οι καταρδεύσαντες, τής γής άπαν πρόσωπον, οι Θεολόγοι, αι Βάσεις, οι χρυσολόγοι οι ένθεοι, Χριστόν καταπέμψαι, ταίς ψυχαίς ημών αιτείτε, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται, δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Χαίροις Ιεραρχών η Τριάς, τού επιγείου στερεώματος Ήλιος, ακτίνες καί δα δουχίαι, εκ τρισηλίου αυγής, τών εσκοτισμένων η ανάβλεψις τά άνθη τά εύοσμα, Παραδείσου τά κάλλιστα, ο Θεολόγος ο σοφός τε Βασίλειος, ο Χρυσόστομος, τά πυξία τού Πνεύματος. Πλάκες αι θεοχάρακτοι, μαζοί οι εκβλύζοντες, τής σωτηρίας τό γάλα, τό τής σοφίας αγλάϊσμα, Χριστόν δυσωπείτε, ταίς ψυχαίς ημών δοθήναι, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, χορεύσωμεν εόρτια, καί σκιρτήσωμεν αγαλλόμενοι, εν τή πανδήμω πανηγύρει τών Διδασκάλων ημών, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τούς Ιεράρχας κροτείτωσαν εν ύμνοις, ως δογμάτων βλύσαντας, ποταμούς υπερμεγέθεις, τρείς καλλιρρόους αειζώους τού Πνεύματος, ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τούς τής σεπτής Τριάδος, τρισσούς Ιερομύστας, συνελθόντες ευφημήσωμεν, οι φιλόσοφοι τούς σοφούς, οι Ιερείς τούς ποιμένας, οι αμαρτωλοί τούς προστάτας, οι πένητες τούς πλουτιστάς, οι εν θλίψεσι τούς παραμυθούντας, τούς συνοδίτας οι οδοιπόροι, οι εν θαλάσση τούς κυβερνήτας, οι πάντες τούς πανταχού θερμώς προφθάνοντας, θείους Αρχιεράρχας, εγκωμιάζοντες ούτως είπωμεν, Πανάγιοι Διδάσκαλοι, σπεύσατε εξελείν τούς πιστούς, εκ τών τού βίου σκανδάλων, καί ρύσαι κολάσεων, τών αιωνίων ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον
Γερμανού Πατριάρχου

Σαλπίσωμεν εν σάλπιγγι ασμάτων, προκύψασα γάρ άνωθεν, η παντάνασσα Μητροπάρθενος, ταίς ευλογίαις καταστέφει τούς ευφημούντας αυτήν, Βασιλείς καί Άρχοντες συντρεχέτωσαν, καί τήν Βασιλίδα κροτείτωσαν εν ύμνοις, Βασιλέα τέξασαν, τούς θανάτω κρατουμένους πρίν, απολύσαι φιλανθρώπως ευδοκήσαντα, Ποιμένες καί Διδάσκαλοι, τήν τού καλού Ποιμένος υπέραγνον Μητέρα, συνελθόντες ευφημήσωμεν, τήν λυχνίαν τήν χρυσαυγή, τήν φωτοφόρον νεφέλην, τήν τών Χερουβίμ υπερτέραν, τήν έμψυχόν τε κιβωτόν, τόν πυρίμορφον τού Δεσπότου θρόνον, τήν μανναδόχον χρυσέαν στάμνον, τήν ζωηφόρον τού Λόγου πλάκα, απάντων Χριστιανών τό καταφύγιον, άσμασι θεηγόροις, εγκωμιάζοντες, ούτως είπωμεν. Παλάτιον τού Λόγου, αξίωσον τούς ταπεινούς ημάς, τής ουρανών βασιλείας, ουδέν γάρ αδύνατον τή μεσιτεία σου.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Τούς τρείς μεγίστους φωστήρας τής Τρισηλίου θεότητος, τούς τήν οικουμένην ακτίσι δογμάτων θείων πυρσεύσαντας, τούς μελιρρύτους ποταμούς τής σοφίας, τούς τήν κτίσιν πάσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας, Βασίλειον τόν μέγαν, καί τόν Θεολόγον Γρηγόριον, σύν τώ κλεινώ Ιωάννη, τώ τήν γλώτταν χρυσορρήμονι, πάντες οι τών λόγων αυτών ερασταί, συνελθόντες ύμνοις τιμήσωμεν, αυτοί γάρ τή Τριάδι, υπέρ υμών αεί πρεσβεύουσιν.

Έτερον Ήχος δ'

Ως τών Αποστόλων ομότροποι, καί τής οικουμένης Διδάσκαλοι, τώ Δεσπότη

τών όλων πρεσβεύσατε, ειρήνην τή οικουμένη δωρήσασθαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Φωστήρες υπέρλαμπροι, τής Εκκλησίας Χριστού, τόν κόσμον εφωτίσατε, ταίς διδαχαίς υμών, Πατέρες θεόσοφοι, τήξαντες τάς αιρέσεις, πάντων τών κακοδόξων, σβέσαντες τάς φλογώδεις, τών βλασφήμων συγχύσεις, διό ως Ιεράρχαι Χριστού, πρεσβεύσατε σωθήναι ημάς.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανύμνητε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, Μαρία Θεόνυμφε, καί απειρόγαμε, Πιστών η αντίληψις, ρύσαι παντός κινδύνου, καί παντοίας ανάγκης, Δέσποινα Θεοτόκε, τούς εν πίστει καί πόθω, τή σκέπη σου προσφεύγοντας, μόνη Θεόνυμφε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εν λειμώνι τών Γραφών, καθάπερ μέλισσαι Σοφοί, προσιπτάμενοι υμείς, περιεδρέψασθε καλώς, καί τών ανθέων τά άριστα καί τό μέλι, πάσι τοίς πιστοίς τών διδαγμάτων υμών, προτίθεσθε ομού, εις πανδαισίαν αυτών, καί διά τούτο άπας γλυκαινόμενος, μετ' ευφροσύνης κραυγάζει. Πάρεστε πάλιν, καί μετά πότμον, τοίς υμάς ευφημούσι Μακάριοι.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τρικυμίας τών παθών, ο ασυνείδητος εγώ, χειμαζόμενος Αγνή, επικαλούμαί σε θερμώς. Μή με παρίδης τόν δείλαιον απολέσθαι, άβυσσον ελέους η τέξασα, πλήν σου γάρ άλλην ελπίδα ού κέκτημαι. Μή ούν εχθροίς επίχαρμα καί γέλως, ο πεποιθώς σοι οφθήσομαι, καί γάρ ισχύεις, όσα καί βούλει, ως Μήτηρ ούσα τού πάντων Θεού.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Οι σοφοί Διδάσκαλοι, τής οικουμένης, οι Θεόν δοξάσαντες, έργοις καί λόγοις επί τής γής, μεγαλυνέσθωσαν σήμερον, ώς σωτηρίας ημίν όντες πρόξενοι.

Δόξα... όμοιον

Εορτάζει σήμερον η Εκκλησία, τήν σεπτήν πανήγυριν, τών Διδασκάλων τών τριών, καί γάρ αυτοί εστερέωσαν, τήν Εκκλησίαν αυτών θείοις δόγμασιν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Προστασία άμαχε, τών θλιβομένων, καί θερμή αντίληψις, τών πεποιθότων επί σέ, εκ τών κινδύνων με λύτρωσαι, σύ γάρ υπάρχεις, η πάντων βοήθεια.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.

Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Οι Ιερείς σου Κύριε ενδύσονται, δικαιοσύνην καί οι όσιοί σου αγαλλιάσονται.

Στίχ. Τό ατόμα μου λαλήσει σοφίαν, καί η μελέτη τής καρδίας μου σύνεσιν.

Τό, Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τών Διδασκάλων...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Είτα Στίχος, Ελέησόν με ο Θεός...

Καί τό Στιχηρόν Ιδιόμελον

Ήχος πλ. β'

Εξεχύθη η χάρις εν χείλεσιν υμών, Όσιοι Πατέρες, καί γεγόνατε Ποιμένες τής τού Χριστού Εκκλησίας, διδάσκοντες τά λογικά πρόβατα, Πιστεύειν εις Τριάδα ομοούσιον, εν μιά θεότητι.

Οι Κανόνες, ο τής Θεοτόκου μετά τών Ειρμών εις ς' καί οι τών Αγίων εις η'.

Κανών τής Θεοτόκου, Ποίημα Ιωάννου Ευχαϊτων, ού η ακροστιχίς, άνευ τύν Ειρμών.

Τούς προστρέχοντας εις σέ σώζε, Παρθένε.

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Τόν ευσεβώς, σέ Θεοτόκον κυρίως αγνήν, ομολογούντα Άχραντε, ψυχής καί σώματος, χαλεπών εκ κινδύνων, καί νόσων καί πταισμάτων, σύ με διάσωσον.

Όλην εν σοί, τών χαρισμάτων τήν άβυσσον, αποκειμένην έγνωμεν, διό προσφεύγοντες, Θεοτόκε προθύμως, τή σκέπη σου τή θεία, διασωζόμεθα.

Υπέρ ημών, τών σέ υμνούντων δυσώπησον, τόν σαρκωθέντα Πάναγνε, εκ τών αχράντων σου, καί τιμίων αιμάτων, ρυσθήναι εκ πταισμάτων, καί νοσημάτων πικρών.

Σέ οι πιστοί, καύχημα πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί στήριγμα, καί αγαλλίαμα, καί ψυχών σωτηρίαν, ελπίδα τε καί τείχος, θεοχαρίτωτε.

Κανών τών Αγίων. Ποίημα τού αυτού Ιωάννου ού η ακροστιχίς.

Τρισήλιον Φώς τρείς ανήψεν ηλίους.

Ωδή α'
Ήχος καί Ειρμός ο αυτός

Τίς αμοιβή; τίς ανταπόδοσις πρέπουσα, τοίς ημετέροις άνθρωποι, προσενεχθήσεται, παρ' ημών ευεργέταις; δι' ών πρός τό εύ είναι, χειραγωγούμεθα.

Ρητορικαί, γλώσσαι καί τέχναι καί μέθοδοι, καί πάσα λόγων δύναμις, νύν εις υπόθεσιν, συγκινείσθωσαν μίαν, καί τούς τετιμηκότας, αντιτιμάτωσαν.

Ίδιον μέν, ουδέν ηνέσχοντο κτήσασθαι, εν γή οι Ουρανόφρονες, φύλακες δ' ώφθησαν, τού κοινού καί προστάται, κοινών ούν καί τών ύμνων, καταξιούσθωσαν.

Θεοτοκίον

Σέ τήν κοινήν, φιλοτιμίαν Πανάμωμε, τής ημετέρας φύσεως, πάντες δοξάζομεν, χείλος έν γεγονότες, καί μίαν συμφωνίαν, αποτελέσαντες.

Έτερος Κανών τών Αγίων

Ποίημα τού αυτού

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος,

σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Ουκ ανθρωπίνης τό παρόν εγχείρημα, σπουδής κατόρθωμα, αλλ' η τού σού θρόνου, πάρεδρος Φιλάνθρωπε, σοφία συνεργείτω μοι, λόγου χάριν διδούσα, δι' ής δοξάσαι δυνήσομαι, ούς αυτή καλώς προεδόξασεν.

Ώσπερ κρατήρ υπερερρύη Δέσποτα, η αγαθότης σου, καί ο πολύς πλούτος, τής φιλανθρωπίας σου, υπερχυθείς διώδευσεν, ως καί άλλους Αγγέλους, μετά σαρκός υποστήσασθαι, τούς νύν προκειμένους είς έπαινον.

Εξ ουρανού τοίς Ουρανίοις έπρεπε, καί τά εγκώμια. Αγγελικός ύμνος, τοίς θείοις αρμόδιος, θεοί γάρ κατά μέθεξιν, οιτόν φύσει καί μόνον, αληθινόν Θεόν έχοντες, ζώντα εν αυτοίς καί φθεγγόμενον.

Μνήμην Δικαίων ο θεόφρων σύλλογος, μετ' εγκωμίων τελεί, οίς η Θεού Μήτηρ, ως αυτών κεφάλαιον, εικότως συνδοξάζεται, τελευταίαν καί πρώτην, καί μέσην τάξιν επέχουσα, καί τής ευφημίας μετέχουσα.

Καταβασία

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος, επεπόλευσέ ποτε, ωσεί τείχος γάρ επάγη, εκατέρωθεν ύδωρ, λαώ πεζοποντοπορούντι, καί θεαρέστως μέλποντι. Άσωμεν τώ Κυρίω, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Πρεσβείαις σου Αγνή Θεόν όν έτεκες, παράσχου ευϊλατον σοίς ικέταις, τοίς προστρέχουσι τή σκέπη σου, καί πιστώς προσκυνούσί σου τήν κύησιν.

Ρημάτων τής εμής ψυχής επάκουσον, Παρθένε, δεινώς εκταραττομένης, ήν ειρήνευσον Πανύμνητε, αεί ταύτην κινδύνων διασώζουσα.

Όλην μου τήν ζωήν διακυβέρνησον, Παρθένε ελπίς μου καί προστασία, πειρασμών καί περιστάσεων, λυτρουμένη δεινών με αειπάρθενε.

Σοφίαν τού Θεού τήν ενυπόστατον, αγκάλαις ως φέρουσα Θεοτόκε, εξ αγνοίας καί πλανήσεως, λυτρωθήναι τούς υμνούντάς σε ικέτευε.

Τών Αγίων

Εν πέτρα με τής πίστεως

Η σάλπιγξ η μεγάλη τής Εκκλησίας, ο λύχνος ο φωτίζων τήν οικουμένην, ο

κήρυξ ο τώ φθόγγω περιλαμβάνων, πάντα τά πέρατα, ο μεγαλώνυμος, συγκροτεί τήν σύναξιν ταύτην Βασίλειος.

Λαμπρός από τού βίου καί τών πραγμάτων, λαμπρός από τού λόγου καί τών δογμάτων, εν πάσιν υπερλάμπων πάντας ως άλλοις, αστέρας ήλιος, ο πολυϋμνητος, Θεολόγος σήμερον μακαρίζεται.

Ιδού τό φώς τού κόσμου, τώ κόσμω φαίνει, ιδού τής γής τό άλας, τήν γήν ηδύνει. Ιδού τό ζωής ξύλον αθανασίας, καρπούς προβάλλεται, ο χρυσούς Άγιος, οι θανείν μή θέλοντες, δεύτε τρυφήσατε.

Θεοτοκίον

Ο πάντα εκ μή όντων όντα ποιήσας, καί φύσιν δούς εκάστω τών γενομένων, αυτός καί τάς δοθείσας φύσεις αμείβειν, οίδεν ως βούλεται, όθεν ακούεται, καί Παρθένος τίκτουσα, τίς ου θαυμάσεται;

Έτερος τών Αγίων

Ο στερεώσας

Οι τών ηθών διορθωταί, καί τών ψυχών οικονόμοι, οι σωτήρες οι κοινοί τών απάντων, οι καί πράξεων ημίν, καί λόγων τύπους δείξαντες, οι παιδευταί τού βίου, λαμπροί λαμπρώς ευφημείσθωσαν.

Πνεύμα ενέπλησε Θεού, Βασίλειον επιστήμης, τών πυρίνων δέ γλωσσών έσχε μίαν, ο Γρηγόριος καί πύρ, υψηγορίας έπνευσε, τό τού Χριστού δέ στόμα, εν Ιωάννη ελάλησε.

Τού νύν αιώνος τήν σαφώς, καταργουμένην σοφίαν, η μωρία τού κηρύγματος έχει, υποκύπτουσαν, αυτή καί δουλικώς λατρεύουσαν, κήρυκας γάρ η χάρις, σοφούς προβάλλεται ρήτορας.

Θεοτοκίον

Ο εν τή μήτρα τής αγνής, κατασκηνώσας Παρθένου, τάς ψυχάς τών θεοφόρων Αγίων, οικητήρια ποιεί, καί τοίς εκείνων στόμασι, τά κατά τήν Μητέρα, διερμηνεύει μυστήρια.

Καταβασία

«Τό στερέωμα, τών επί σοί πεποιθότων, στερέωσον Κύριε τήν Εκκλησίαν, ήν εκτήσω, τώ τιμίω σου αίματι».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τούς μεγάλους φωστήρας τούς φεραυγείς, Εκκλησίας τούς πύργους τούς αρραγείς, συμφώνως αινέσωμεν, οι τών καλών απολαύοντες, καί τών λόγων τούτων, Ομού καί τής χάριτος, τόν σοφόν Χρυσορρήμονα, καί τόν μέγαν Βασίλειον, σύν τώ Γρηγορίω, τώ λαμπρώ Θεολόγω, πρός ούς καί βοήσωμεν, έκ καρδίας κραυγάζοντες, Ιεράρχαι τρισμέγιστοι, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν Αγίαν

μνήμην υμών.

Δόξα... όμοιον

Τήν σοφίαν λαβόντες παρά Θεού, ως, Απόστολοι άλλοι τρείς τού Χριστού, τώ λόγω τής γνώσεως, συνιστάτε τά δόγματα, ά τό πρίν εν λόγοις, απλοίς κατεβάλλοντο, Αλιείς, εν γνώσει, δυνάμει τού Πνεύματος, έδει γάρ καί ούτω, τό απλούν ημών σέβας, την σύστασιν κτήσασθαι, δι' υμών Πανσεβάσμιοι, όθεν πάντες βοώμεν υμίν. Πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν ψυχήν μου Παρθένε τήν ταπεινήν, τήν εν ζάλη τού βίου τών πειρασμών, νύν ως ακυβέρνητον, ποντουμένην τώ κλύδωνι, αμαρτιών τε φόρτω, οφθείσαν υπέραντλον, καί εις πυθμένα άδου, ελθείν κινδυνεύουσαν, φθάσον Θεοτόκε, πρεσβειών σου ελέει, γαλήνην παρέχουσα, καί κινδύνων εξαίρουσα, σύ λιμήν γάρ αχείμαστος, πρεσβεύουσα τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα, ο ανάξιος δούλός σου.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Τών τραυμάτων μου Δέσποινα, τών τής ψυχής, σαρκός τε νοσημάτων, η Θεόν τεκούσα, λύσιν παράσχου μοι.

Ριπιζόμενον πάθεσι, καί λογισμοίς, καί βίου τρικυμίαις, ελπίδι Παρθένε, καί πίστει βεβαίωσον.

Εκ περιστάσεως ρύσαί με, Μήτερ Θεού, καί ζάλης καί κινδύνων, ταίς σαίς ικεσίαις, μόνη πανύμνητε.

Χειμαζόμενον κλύδωνι, βιωτικών, εξάρπασον Παρθένε, πρός τόν σόν λιμένα, καθοδηγούσά με.

Τών Αγίων

Ελήλυθας εκ Παρθένου

Νοήμονες, εκ τής κάτω σοφίας γενόμενοι, κυβέρνησιν Ένδοξοι, παρά τής θείας εκτήσασθε, όθεν ως θεράπαιναν, ταύτην εκείνη πανσόφως υπετάξατε.

Φιλόσοφοι, τούς σοφούς ει φιλείτε, σοφίσθητε, καί λέγειν διδάχθητε, πάντες οι λόγους θαυμάζοντες, πράξεως ακρίβειαν, καί θεωρίας εντεύθεν εξασκούμενοι.

Θεοτοκίον

Ως όψιμος, υετός επ' εσχάτων ο πρώϊμος, υδάτων αιώνων τε, Δημιουργός εις

τήν μήτραν σου, έσταξε Πανάμωμε, κατά καιρόν αναψύχων τούς εκλείποντας.

Έτερος τών Αγίων

Σύ μου ισχύς Κύριε

Στύλος πυρός, λαού πιστού προηγούμενος, καί φλογίζων, τούς εχθρούς τής Πίστεως, τάς δέ φυλάς, σώζων ασφαλώς, τάς εφεπομένας, ο Μέγας ώφθης Βασίλειος, θαρσείτω καί νικάτω, η Χριστού Εκκλησία, τηλικούτον πλουτήσασα πρόμαχον.

Γλώσσης τρυφή, καί ακοής πάσης ήδυσμα, ό σός λόγος, πέφυκε Γρηγόριε, μάννα ζωής, δρόσος γλυκασμού, μέλι τό εκ πέτρας, Αγγέλων άρτος ουράνιος, απλήστως εμφορείσθαι, τής ηδύτητος πείθων, καί πληρών ηδονής τούς μετέχοντας.

Ο ποταμός, τών χαρισμάτων τού Πνεύματος, επληρώθη, μέχρι καί προχύσεως, καί τό καλόν, πρόσωπον τής γής, ως τρυφής χειμάρρους, από χρυσού άρδει στόματος, ευφραίνων καί πιαίνων, τού Χριστού πάσαν πόλιν τοίς τών θείων κυμάτων ορμή μασι.

Θεοτοκίον

Φύσιν απλήν, ανασχομένην συνθέσεως, καί φανείσαν, κρείττονα συγχύσεως, επί τού σού, Δέσποινα Υιού, οι τρείς θεοφόροι, δογματισταί ωμολόγησαν, εκ δύο θελημάτων, καί διπλής ενεργείας, τόν διπλούν κατά φύσιν γνωρίσαντες.

Καταβασία

«Εκάλυψεν ουρανούς, η αρετή σου Χριστέ, τής κιβωτού γάρ προελθών,τού αγιάσματός σου, τής αφθόρου Μητρός, εν τώ ναώ τής δόξης σου, ώφθης ώς βρέφος, αγκαλοφορούμενος, καί επληρώθη τά πάντα τής σής αι νέσεως».

Τής Θεοτόκου

Ωδη ε' Ο Ειρμός

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί, τών σών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον, Θεόν ού γινώσκομεν».

Όπλον αήττητον, κατά ποικίλων πειρασμών έχοντες, τών δυσμενών, πάσης επηρείας, λυτρούμεθα αεί, οι σέ Θεοτόκον, Αγνή επιστάμενοι.

Νόμου τό πλήρωμα, η ανωτέρα Χερουβίμ τέτοκας, τόν τού Θεού, εκ σού σαρκωθέντα, Υιόν μονογενή, όν υπέρ τών δούλων, τών σών εξιλέωσαι.

Τόν τού παντός Ποιητήν, εν ταίς αγκάλαις σου Αγνή φέρουσα, τούτον ημίν, ταίς σαίς ικεσίαις, εύϊλατον δίδου, τοίς νύν εκ καρδίας, πρός σέ καταφεύγουσιν.

Από στενώσεως, τής κατωδύνου μου ψυχής δέησιν, τών οικτιρμών μόνη τή τεκούση, τόν αίτιον Λόγον, προσφέρω ο τάλας, οικτείρασα σώσόν με.

Τών Αγίων

Ο φωτισμός

Σύ τήν πηγήν, τών σαυτού χαρισμάτων, εκπιείν όλην, Φιλάνθρωπε δέδωκας τοίς Αγίοις, ελαττωθείσαν, ουδαμώς τή κενώσει, τόν δέ κόσμον πάντα μεθύσασαν, τοίς εκ τής κοιλίας, αυτών θείοις ρεύμασι.

Τί μοι χρυσός, τί μοι πλούτος καί δόξα καί δυναστεία; καπνοί διαρρέοντες εις αέρα, πάντα οιχέσθω, αύρα πάντα φερέτω, εμοί πλούτος είς πολυέραστος, η τών Διδασκάλων, τριάς ρητορεύουσα.

Ρεί ποταμός, αμβροσίαν καί νέκταρ, ρεί τοίς πεινώσιν, αθάνατος βρώσις, καί τοίς διψώσιν, άφθαρτος πόσις, ύδωρ ζών εις αιώνας, καί συνέχον ζώντας τούς πίνοντας, πάντες πλημμυρούσης, ζωής εμφορήθητε.

Θεοτοκίον

Έσχεν ισχύν, καθ' ημών η κακία, αλλ' ουκ εις τέλος, ησθένησε γάρ μετά τήν Παρθένον, τόν εν ισχύϊ Δυνατόν τετοκυίαν, υπελθόντα σαρκός ασθένειαν, καί τόν δυνατόν εν κακία νεκρώσαντα.

Έτερος τών Αγίων

Ίνα τί με απώσω

Τούς τών θείων πραγμάτων, καί τών ανθρωπίνων σοφούς επιστήμονας, τάς τών όντων φύσεις, φιλαλήθως ημίν σαφηνίσαντας, καί τόν τούτων Κτίστην, πάσι γνωρίσαντας ως θέμις, ευχαρίστοις φωναίς αμειψώμεθα.

Τό πικραίνον καί στύφον, τών πρός σωτηρίαν φαρμάκων εγλύκαναν, ταίς σοφαίς τών λόγων, επωδαίς τε καί τέχναις καί χάρισι, τών ψυχών οι θείοι θεραπευταί, θέλγεσθε πάντες, ευσεβείς καί τερπόμενοι σώζεσθε.

Σιωπά λόγος άπας, τών θεοκηρύκων λαλούντων τά ένθεα, καί κρατεί τής πάλαι, Διαθήκης η νέα προβάλλουσα, τά σεπτά πυξία, τών εν αυτή νομοθετούντων, οίς ρυθμίζεται, πάς Πιστών σύλλογος.

Θεοτοκίον

Τήν αθάνατον φύσιν, η θνητή παρέδραμεν εις αγιότητα, καί Παρθένος Κόρη, τούς ασάρκους Αγγέλους παρήλασεν, ως Θεόν τεκούσα, τόν Βασιλέα τών Αγγέλων, ώ προσβλέπειν εκείνοις αδύνατον.

Καταβασία

«Ως είδεν Ησαίας συμβολικώς, εν θρόνω επηρμένω Θεόν, υπ' Αγγέλων δόξης δορυφορούμενον, ώ τάλας! εβόα, εγώ, πρό γάρ είδον σωματούμενον Θεόν, φωτός ανεσπέρου, καί ειρήνης δεσπόζοντα».

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον. Εκ φθοράς, ο Θεός με ανάγαγε».

Σωτηρίας λιμένα γινώσκων σε, πλέων πολυφρόντιδος βίου τό πέλαγος, επικαλούμαι Δέσποινα, κυβερνήτιν ψυχής μου γενέσθαι σε.

Ενεδύθην στολήν κακουχούμενος, Μήτερ αειπάρθενε, τής αφροσύνης μου, αλλ' η Θεόν κυήσασα, τής χαράς τόν χιτώνα αντίδος μοι.

Ιεράς πολιτείας εκπέπτωκα, ρα θυμών ο δείλαιος, αλλ' επανάγαγε, ευλογημένη Πάναγνε, προσταγαίς τού Υιού σου ρυθμίζουσα.

Συμπαθείας με θείας αξίωσον, η τόν συμπαθέστατον Λόγον κυήσασα, τόν τώ ιδίω αίματι, εκ φθοράς τούς ανθρώπους ρυσάμενον.

Τών Αγίων

Άβυσσος αμαρτημάτων

Ίδια εν τή Τριάδι, τριττά συνθεολογείτε, τήν αγεννησίαν τού Πατρός, τού Λόγου τήν γέννησιν, καί Πνεύματος, τήν εκπόρευσιν μόνου.

Σήμερον τώ οίκωτούτω, περιφανής σωτηρία, δύο γάρ καί τρείς συνηγμένους, Χριστός εις τό όνομα, αυτού τιμών, μέσος πάρεστι τούτων.

Άπειρον τής γής τό βάθος, πρός τό ουράνιον ύψος, αλλ' από τής γής τούς Αγίους, εξήρεν επέκεινα τών ουρανών, ο ουράνιος έρως.

Θεοτοκίον

Νέαν σε πηγήν Παρθένε, καί αφορμήν μυστηρίων, έχοντες οι τρείς θεηγόροι, καιναίς υποθέσεσι καινοπρεπή, προσαρμόζουσι φράσιν.

Έτερος τών Αγίων

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Τριάδα Μοναδικήν, θεολογείν εδιδάχθημεν, Μονάδα Τριαδικήν, υμνείν παρελάβομεν, προσκυνείν εμάθομεν, παρά τών Πατέρων, μίαν Φύσιν τρισυπόστατον.

Ο Λόγος ήν εν αρχή, πρός τόν Πατέρα συνάναρχος, τώ Λόγω Πνεύμα συνήν, αλλ' εκ τού Γεννήτορος, απλή Ομοούσιος, συμφυής θεότης, ως οι θείοι φασί Κήρυκες.

Συνάπτω καί διαιρώ, τά συναπτώς διαιρούμενα, έν αμερές εννοώ, καί τρία

φαντάζομαι. Διδασκάλους δέχομαι, τρείς θεοφορήτους, ούτω πείθοντας πιστεύειν με.

Θεοτοκίον

Αμήτωρ πρό τής σαρκός, απάτωρ μετά τήν σάρκωσιν, Υιός Πατρός καί Μητρός, ό ταύτα καλούμενος, υπέρ νούν αμφότερα, τώ Θεώ γάρ πρέπει, τών θαυμάτων τά παράδοξα.

Καταβασία

«Εβόησέ σοι, ιδών ο Πρέσβυς, τοίς οφθαλμοίς τό σωτήριον, ό λαοίς επέστη. Εκ Θεού Χριστέ σύ Θεός μου».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τούς ασφαλείς

Τούς Ιερούς καί θεοφθόγγους Κήρυκας, τήν κορυφήν τών Διδασκάλων Κύριε, προσελάβου εις απόλαυσιν τών αγαθών σου καί ανάπαυσιν, τούς πόνους γάρ εκείνων καί τόν κάματον, εδέξω υπέρ πάσαν ολοκάρπωσιν, ο μόνος δοξάζων τούς Αγίους σου.

Ο Οίκος

Τίς ικανός τά χείλη διάραι, καί κινήσαι τήν γλώσσαν πρός τούς πνέοντας πύρ, δυνάμει Λόγου καί Πνεύματος; όμως τοσούτον ειπείν θαρρήσω, ότι πάσαν παρήλθον τήν ανθρωπίνην φύσιν οι τρείς, τοίς πολλοίς καί μεγάλοις χαρίσμασι, καί εν πράξει καί θεωρία, τούς κατ' άμφω λαμπρούς υπεράραντες, διό μεγίστων δωρεών τούτους ηξίωσας, ως πιστούς σου θεράποντας, ο μόνος δοξάζωντούς Αγίους σου.

Συναξάριον

Τή Λ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών καί Οικουμενικών Διδασκάλων, Βασιλείου τού Μεγάλου, Γρηγορίου τού Θεολόγου καί Ιωάννου τού Χρυσοστόμου.

Στίχοι

Ομού δίκαιον τρείς σέβειν Εωσφόρους,
Φώς τρισσολαμπές πηγάσαντες εν βίω.
Κοινόν τόν ύμνον προσφέρειν πάντας θέμις,
Τοις εκχέασι πάσι κοινήν τήν χάριν.
Έαρ χελιδών ού καθίστησι μία.
Αι τρείς αηδόνες δέ τών ψυχών έαρ.
Τήν μέν νοητήν η Τριάς λάμπει κτίσιν,
Τριάς γε μήν αύτη δέ τήν ορωμένην.
Απώλεσαν μέν οι πάλαι Θεού σέβας,
Εξ Ηλίου τε καί Σελήνης αφρόνως.
Κάλ λος γάρ αυτών θαυμάσαντες καί τάχος,
Ώσπερ θεοίς προσήγον ουκ ορθώς σέβας.
Εκ τών τριών τούτων δέ φωστήρων πάλιν,
Ημείς ανηνέχθημεν εις Θεού σέβας,
Κάλλει βίου γάρ, τή τε πειθοί τών λόγων,
Πείθουσι πάντας τόν μόνον Κτίστην σέβειν.

Κτίσιν συνιστά τήν δε τήν ορωμένην,
Τό Πύρ, Αήρ, Ύδωρ τε, καί Γής η φύσις.
Οι δ' αύ συνιστώντές Τε κόσμον τόν μέγαν,
Τήν πρός Θεόν τε Πίστιν, ως άλλην κτίσιν
Στοιχειακής φέρουσι Τριάδος τύπον.
Μέλει γάρ αυτοίς ουδενός τών γηϊνων,
Καί γήϊνον νούν έσχον ουδέν εν λόγοις.
Ο Γρηγόριος γάρ πύρ πνέει νούς τόν λόγον,
Πρός ύψος αύ πείθοντα πάντα εκτρέχειν.
Τοίς λιποθυμήσασι δ' εκ παθών πάλιν,
Αναπνοή τις οι Βασιλείου λόγοι.
Μιμούμενος δέ τήν ροήν τών υδάτων,
Ο καρδίαν τε καί στόμα χρυσούς μόνος,
Τούς εκτακέντας εκ παθών αναψύχει.
Ούτω πρός ύψος τήν βροτών πάσαν φύσιν,
Εκ τής χθονός φέρουσι τοίς τούτων λόγοις.
Λάμψεν ενί τριακοστή χρυσοτρισήλιος αίγλη.

Τών τριών τούτων πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός ημών καί πάντων τών αγίων, τάς τών αιρέσεων επαναστάσεις κατάβαλε καί ημάς εν ομονοία καί ειρηνική καταστάσει διαφύλαξον καί τής ουρανίου σου βασιλείας αξίωσον. Ότι ευλογητός εί εις τούς αιώνας τών αιώνων. Αμήν.

Τή αυτή ημέρα, Άθλησις τού Ιερομάρτυρος Ιπολύτου Πάπα Ρώμης καί τών σύν αυτώ Κενσουρίνου, Σαβαϊνου, Χρυσής καί τών λοιπών.

Στίχοι

Τόλμη θάλασσαν Ιππόλυτος εισδύνει,
Οία κροαίνων ίππος εν λείω πέδω.
Τείνων τράχηλον τώ ξίφει Κενσουρίνος,
Ην οία ξυρώ τοίς συνάθλοις ακόνη.
Σπλάγχνα φλέγουσι Σαβαϊνου λαμπάσι,
Τά παμπόνηρα τέκνα τής ασπλαγχνίας.
Χρυσή βυθώ βληθείσα, παστώ τού πόλου,
Νύμφη πρόσεισι προσφάτως λελουμένη.
Ιππόλυτον πόντου τριακοστή έκτανε ρεύμα.

Τή αυτή η μέρα, Άθλησις τού Αγίου Μάρτυρος Θεοφίλου τού Νέου.

Στίχοι

Ο Θεόφιλος τήν φίλην τμάται κάραν,
θεούς φιλήσαι μή θελήσας βαρβάρων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Εικόνος χρυσής, εν πεδίω Δειρά λατρευομένης, οι τρείς σου Παίδες κατεφρόνησαν, αθεωτάτου προστάγματος, μέσον δέ πυρός εμβληθέντες, δροσιζόμενοι έψαλλον. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σταυρώ προσπαγείς, ο εκ σού σωματωθείς Θεογεννήτρια, Αδάμ διέρρηξε τό χειρόγραφον, όν νύν δυσώπει Πανάμωμε, άπαντας κινδύνων ρυσθήναι, τούς εν πίστει κράζοντας. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ελπίς αγαθή, προσδοκία τε Πιστών υπάρχεις Δέσποινα, καί νύν δεόμεθα δωρήσασθαι, σής συμπαθείας τό πέλαγος, πάσι τοίς εις σέ πεποιθόσι, καί τώ Υιώ σου κραυγάζουσιν. Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Σκοτία δεινή, τή τού βίου συσχεθείς τόν συλλυπούμενον, καί συναλγούντα ού κατέλαβον, τή σή Παρθένε λαμπρότητι, λύσον τήν αχλύν τών πταισμάτων, καί καταύγασον ψάλλοντα. Ευλογητός εί ο Θεός, ό τών Πατέρων ημών.

Ωραίαν στολήν, σωτηρίων εντολών διά Βαπτίσματος, αμφιασάμενος απημαύρωσα, δι' αμελείας ο δείλαιος, νύν δέ σοι προστρέχω Παρθένε, τόν χιτώνα αιτούμενος, τής σωφροσύνης διά σού, πάλιν ενδύσασθαι.

Ζωής εκπεσών, ακηράτου μέν τό πρίν ο Αδάμ σέσωσται, διά τού Τόκου σου νύν δέ Πάναγνε, τόν αρρωστία κρατούμενον σώσον, επιρρώσασα Κόρη, καί αξίωσον ψάλλειν σοι. Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τών Αγίων

Αντίθεον πρόσταγμα

Ηττάται Μακάριοι καί δραπετεύει, η πρίν ανυπόστατος, θρασύτης τών αιρέσεων, κηρός δέ τηκόμενος, από προσώπου πυρός, νόθον άπαν δόγμα τοίς υμών, πυρπνόοις φθόγγοις, προσβάλλον δείκνυται.

Ψευδείς μέν εξέκλιναν Ελλήνων ύθλους, πειθώ δέ τήν τύραννον, ανθρώποις μόνην είλοντο, υφ' ής τήν αλήθειαν, οι τρείς τονώσαντες, ούτως άπαν σύστημα Πιστών, χειρούνται λόγοις καί καταπείθουσι.

Θεοτοκίον

Εν σοί πάσα πρόρρησις επανεπαύθη, καί πέρας εδέξατο, ξενίζουσα τούς λέγοντας, εκ σού δέ λαμπροτέρα καί τών προρρήσεων, θαύματα πηγάζουσιν, Αγνή, σοφούς δηλούντα τούς ερμηνεύοντας.

Έτερος τών Αγίων

Θεού συγκατάβασιν

Σιγώσαι καί κράζουσαι, ορώμεναί τε καί ακουόμεναι, αρετής καί σοφίας, οι θεηγόροι στήλαι γεγόνασιν, έργω καί λόγω, βοάν προτρεπόμενοι. Ευλογητός

ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεού φωνάς άνωθεν, επιβροντώσας ημίν εξαίσιον, αστραπών τε βολίδας, τούς υμών φθόγγους Σοφοί δεχόμενοι, συμμελωδούμεν υμίν, καί συμψάλλομεν. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ριφήσονται χάλαζαι, εκ πετροβόλων γλωσσών συντρίβουσαι, τά σαθρά τών δογμάτων, εί τις εις μέσον παρρησιάσηται, τών κενολόγων, ορθά μή φθεγγόμενος. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Παρθένον οικήσας σε, καί μετά τόκον Παρθένον έλιπεν, ο αμείβων στοιχεία, Θεοκυήτορ Μαρία πανάχραντε, πρός όν βοώμεν, σύν σοί Παναμώμητε. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

«Σέ τόν εν πυρί δροσίσαντα, Παίδας θεολογήσαντας, καί Παρθένω, ακηράτω, ενοικήσαντα, Θεόν Λόγον υμνούμεν, ευσεβώς μελωδούντες. Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Εξασθενεί μου νύν ο νούς, εις τά βάθη εμπεσών τής ατιμίας, ως εντεύθεν ποικίλοις περιπαρήναι κακοίς, αλλά σύ με Παρθένε θεράπευσον, τώ τής απαθείας φωτί περιβαλούσα.

Πύργον ισχύος ασφαλή, καί κρηπίδα καί φρουράν καί προστασίαν, κεκτημένοι σε πίστει, διασωζόμεθα νύν υμνούντες τόν Τόκον σου Πάναγνε, καί υπερυψούντες εις πάντας τούς αιώνας.

Αθανασίας διαυγή, επιστάμεθα πηγήν σε Θεοτόκε, ως τεκούσαν τόν Λόγον, τού αθανάτου Πατρός, τόν πάντας θανάτου λυτρούμενον, τούς υπερυψούντας αυτόν εις τούς αιώνας.

Ρείθρον ιάσεων ημίν, αενάως τοίς πιστοίς Αγνή πηγάζεις, ού τήν άφθονον χάριν, απαρυόμενοι νύν, υμνούμεν τόν Τόκον σου Άχραντε, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Τών Αγίων

Ινδάλματος χρυσού

Νοούμεν ευσεβώς, καί δοξάζομεν ομότιμον μίαν φύσιν, απειροδύναμον

Μονάδα τε καί Τριάδα, τήν πάντα ταύτα, λόγοις κυβερνώσαν κρείττοσιν, ούτω γα ρ δοξάζειν, οι τρείς θεοφόροι παρεγγυώσιν, οίς συμπροσκυνούμεν, αυτήν εις τούς αιώνας.

Ηνώθησαν οι τρείς, θεοκήρυκες ενώσαντες τήν Τριάδα, καί τό αμέριστον πάσι τετηρηκότες τή θεία φύσει, μίαν παρ' αυτής αντέλαβον, αμέριστον δόξαν, εις έπαινον ένα συγκαλουμένην, τούς υπερυψούντας, αυτήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Λαβών τό καθ' ημάς, αντιδούς τε τό οικείον ο Ευεργέτης, έδρασε μόνον, ουκ έπαθε δέ Παρθένε, θεοποιεί γάρ, αλλ' ουκ εις φθοράν μεθίσταται, μάλλον δέ καί πάσχων, εκών διά πάθους τά πάθη λύει, ώς οι τρείς Πατέρες, ημάς μυσταγούσιν.

Έτερος τών Αγίων

Επταπλασίως κάμινον

Ούς ο Θεός συνήνωσεν εις ομότιμον ένωσιν, εγκωμιαστής, μή χωριζέτω άνθρωπος, αλλ' ίσους ηγούμενος, εν τοίς αυτοίς χαρίσμασιν, ίσων καί τών ύμνων, μελωδών αξιούτω, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Οι δυνατοί καί άμαχοι, τής θεότητος σύμμαχοι, καί τής αληθείας, αψευδείς συνήγοροι, τά βάθη τού Πνεύματος, καλώς ανερευνήσαντες τάς θεοπρεπείς, περί Θεού υπολήψεις, εκείθεν συνιστώσι, καί διδάσκουσι ψάλλειν. Λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Εξ ουρανού μέν μέγιστοι, δύω λύχνοι φωτίζουσιν, εκ διαδοχής, αλλήλων τήν υφήλιον, εκ γής δέ φανότερον, τήν σύμπασαν αυγάζουσι, τρείς κατά ταυτό, υπερμεγέθεις φωστήρες, συλλάμποντες αλλήλοις, καί συμψάλλοντες άμα. Λαοί υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών η σάρκωσις, καί τά πάθη τά τίμια, δι' ημάς Θεός, μετά νεκρών εγένετο, θανάτου μέν άγευστος, οία παθών ελεύθερος, τή δέ πρός τήν σάρκα, τήν θνητήν κοινωνία, λεγόμενος καί πάθους, μετασχείν καί θανάτου, αυτόν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Καταβασία

«Αστέκτω πυρί ενωθέντες, οι θεοσεβείας προεστώτες Νεανίαι, τή φλογί δέ μή λωβηθέντες, θείον ύμνον έμελπον. Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία, ήκοντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ Αγίας Παρθένου, αφράστως

σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν ύμνοις μεγαλύνομεν».

Θεομακάριστε Κόρη, τήν ελπίδα μου πάσαν προθύμως ανατίθημι εν σοί, σώσόν με Μήτηρ τής όντως ζωής, καί τρυφής αενάου, πλησθήναι καθικέτευε Αγνή, τόν εν πίστει καί πόθω, σέ ύμνοις μεγαλύνοντα.

Επιφανείσα Παρθένε, τής ψυχής μου τόν ζόφον, φωτός σου ταίς αϋλοις αστραπαίς, αύγασον πύλη τού θείου φωτός, καί πυρός αιωνίου, ρυσθήναι καταξίωσον Αγνή, τόν εν πίστει καί πόθω, σέ ύμνοις μεγαλύνοντα.

Νενοσηκότας ορώσα, καί ψυχήν καί τό σώμα, καί βεβλημένους πάθεσι δεινοίς, τή ευσπλαγχνία σου Δέσποινα, θεραπεύσασα λύσον τών νύν παρενοχλούντων λυπηρών, ίνα πάντες σέ ύμνοις, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Εν τή γαστρί σου σκηνώσας, εκ γαστρός πρό αιώνων, πατήρ όνπερ εγέννησεν Υιόν, τέλειος γέγονεν άνθρωπος, καί πηγήν χαρισμάτων, σέ Θεομήτορ έδειξεν ημίν, τοίς πιστώς προσκυνούσι τήν άφραστόν σου γέννησιν.

Τών Αγίων

Ανάρχου Γεννήτορος

Μεγάλυνον ψυχή μου, τούς εν Ιεράρχαις, Φωστήρας τρείς μεγάλους.

Ιδού τό υμέτερον, γεώργιον καί ποίμνιον, υπέρ ού τούς μεγίστους πόνους υπέστητε, εις έν συνελθόντες ομού τε, τούς τρείς υμάς συμπαραλαβόντες, κοινήν έχει αίνεσιν, τήν υμών ηδίστην ένωσιν.

Μεγάλυνον ψυχή μου τούς τρισσολαμπτήρας, Χριστού τής Εκκλησίας.

Ου δίστομον μάχαιραν, η χάρις αλλά τρίστομον, κατά τών πολεμίων αυτής προβάλλεται, έν ουρανοχάλκευτον ξίφος, τρισίν ακμαίς κατεστομωμένον, αεί προμαχόμενον, τριλαμπούς μιάς θεότητος.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τούς κεκοσμηκότας, Χριστού τήν Εκκλησίαν.

Υμών τό πολίτευμα, εν ουρανοίς ήν Ένδοξοι, καί τήν σάρκα φορούντων, έτι τήν άσπιλον, ούς ειλικρινώς νύν οικούντες, τούς επί γής ημάς στεφομένους, τά άνω πρεσβεύετε, καί φρονείν καί πραγματεύεσθαι.

Θεοτοκίον

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, καί ενδοξοτέραν τών άνω στρατευμάτων.

Στενεί με τό πλάτος σου, τών μεγαλείων Δέσποινα, καταπνίγον τόν λόγον υπό πυκνότητος, καί μοι παραδόξως συμβαίνει, τό απορείν εκ τής ευπορίας,

διό τόν τοσούτόν σε, μεγαλύναντα δοξάζομεν.

Έτερος τών Αγίων

Εξέστη επί τούτω

Μεγάλυνον ψυχή μου, τους τής Παναγίας, Τριάδος τρείς Ποιμένας.

Επήρθη τής Τριάδος η αρετή, καί τά πάντα τής δόξης επλήρωσεν, άλλην ημίν, αίγλην αναλάμψασα τριλαμπή, ως εαυτής απαύγασμα, τούς επουρανίους μυσταγωγούς, δι' ών επί τήν θείαν, εκείνης θεωρίαν, οι ευσεβούντες οδηγούμεθα.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τούς εκ Τρισηλίου, Φωστήρας τρείς μεγάλους.

Ουκ έστι δευτερείον εν τοίς τρισί, τά πρεσβεία γάρ έκαστος φέρεται, πρώτος δοκών, καί τούς ομοτίμους υπερνικών, εξοικειούται μάλλον δέ, τήν αλλήλων νίκην περιχαρώς, ου χώρα γάρ ενταύθα, τώ φθόνω παρρησίας, λυμαινομένω τήν ομόνοιαν.

Δόξα...

Μεγάλυνον ψυχή μου, τής τρισυποστάτου, καί αδιαιρέτου θεότητος τό κράτος.

Πατέρας η ευσέβεια τούς αυτής, πρωτοτόκους υιούς αναδείξασα, τέκνα γεννά, γνήσια καί άμωμα δι' αυτών, τελειούμενα Πνεύματι, τώ ζωήν λαλήσαντι εν αυτοίς, καί σώζειν εξαιτείται, εις τέλος τήν ειρήνην, ήν απ' αυτών εκληρονόμησε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μεγάλυνον ψυχή μου, τήν τιμιωτέραν, τών άνω στρατευμάτων.

Υιόν Θεού τού ζώντος η τών σοφών, Διδασκάλων ακρότης εκήρυξε, τόν σόν Υιόν, εξ αποκαλύψεως Πατρικής, ουκ εκ σαρκός καί αίματος, τούτο μυηθείσα Μήτερ Θεού, διό σε καί Παρθένον, διδάξασα Μητέρα, καί Θεοτόκον εμεγάλυνε.

Καταβασία

Θεοτόκε η ελπίς, πάντων τών Χριστιανών, σκέπε φρούρει φύλαττε, τούς ελπίζοντας εις σέ.

«Εν νόμω, σκιά καί γράμματι, τύπον κατίδωμεν οι πιστοί, πάν άρσεν τό τήν μήτραν διανοίγον, άγιον Θεώ, διό πρωτότοκον Λόγον, Πατρός ανάρχου Υιόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, απειράνδρω, μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τά τού φωτός δοχεία, τάς φεγγοβόλους αστραπάς, Βασίλειον νύν τόν Μέγαν, Γρηγόριον Θεολόγον, Χρυσόστομον Ιωάννην, ανευφημήσωμεν πάντες.

Έτερον, όμοιον

Η ενιαία θεότης, Πατήρ Υιός καί τό Πνεύμα, ταίς Βασιλείου πρεσβείαις, Γρηγορίου καί Ιωάννου, καί τής αγνής Θεοτόκου, μή χωρισθείην σής δόξης.

Θεοτοκίον, όμοιον

Χρυσοπλοκώτατε πύργε, καί δωδεκάτειχε πόλις, ηλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τού Βασιλέως, ακατανόητον θαύμα, πώς γαλουχείς τόν Δεσπότην;

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Ποίοις ευφημιών στέμμασι

Ποίοις ευφημιών στέμμασι, στεφανώσωμεν τούς Διδασκάλους; τους διηρημένους τοίς σώμασι, καί συνημμένους τώ Πνεύματι, τούς τών θεοφόρων Πρωτοστάτας, Τριάδος, τούς ισαρίθμους καί θεράποντας, φωστήρας, τής οικουμένης διαλάμποντας, τής Εκκλησίας τούς στύλους, ούς στεφάνοις δόξης, ως νικήσαντας στεφανοί, Χριστός ο Θεός ημών, ο έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις υμνωδιών κάλλεσιν, αναδήσωμεν τούς θεοφόρους; τούς ουρανομύστας καί κήρυκας, τής ορθοδοξίας υπάρχοντας, τούς ακραιφνεστάτους θεολόγους, τόν μέγαν ιεροφάντορα Βασίλειον, τόν θείον, καί θεορρήμονα Γρηγόριον, καί Ιωάννην τόν πάνυ, τόν χρυσούν τήν γλώτταν, ούς εδόξασεν η Τριάς, αξίως ο Κύριος, ό έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις εγκωμιών ρήμασιν, επαινέσωμεν τούς Ιεράρχας; τούς ισαποστόλους εν χάριτι, καί ομοτίμους χαρίσμασι, τούς τής ασεβείας καταλύτας, σωτήρας, καί οδηγούς λόγω καί πράγματι. Ποιμένας, χριστομιμήτους διά πίστεως, τούς επιγείους Αγγέλους βροτούς ουρανίους, ούς ετίμησεν ο Χριστός, τής δόξης ο Κύριος, ο έχων τό μέγα έλεος.

Ποίοις ευφημιών στέμμασι, καταστέψωμεν τόν Χρυσολόγον, άμα Βασιλείω Γρηγόριον; τά σεπτά δοχεία τού Πνεύματος, τούς στερρούς τής πίστεως προμάχους, τούς στύλους τής Εκκλησίας, Πιστών στήριγμα, απάντων, αμαρτανόντων παραμύθιον, πηγάς βλυζούσας τό νάμα, εξ ού αρυόμενοι, ηδυνόμεθα ταίς ψυχαίς, αιτούντες συγχώρησιν, σφαλμάτων καί μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος ο αυτός

Πρός τό, Σήμερον ο Χριστός

Σήμερον αι ψυχαί, τών γηγενών υψούνται εκ γηϊνων. Σήμερον ουράνιοι γίνονται, τών Αγίων εν τή μνήμη, αι γάρ πύλαι τών ουρανών επαίρονται, καί ημίν τά τού Δεοπότου γνωρίζονται. Οι λόγοι τούς λόγους κηρύττουσι, καί αι γλώσσαι τά θαύματα μέλπουσιν, ημείς δέ, πρός τόν Σωτήρα βοώμεν. Δόξα σοι Χριστώ τώ Θεώ, τοίς γάρ Πιστοίς ειρήνη, διά τούτων εγεγόνει.

Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον

Σήμερον ο Χριστός, εν τώ Ναώ προσφέρεται ως βρέφος. Σήμερον υπό Νόμον γίνεται, ο Μωσεί διδούς τόν Νόμον, τών Αγγέλων αι στρατιαί τεθάμβηνται, εν αγκάλαις γηραιαίς κατεχόμενον, τόν συνέχοντα πάντα

θεώμεναι. Συμεών ευλαβείας πλησθείς καί χαράς εβόα. Νύν απολύεις με Σώτερ, εκ τής επικήρου ζωής πρός τήν αγήρω λήξιν, είδον γάρ σε καί ευφράνθην.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Δίδοται καί άγιον έλαιον τοίς Αδελφοίς.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων τών Αγίων, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.
Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Ο Απόστολος πρός Εβραίους

Αδελφοί, πείθεσθε τοίς ηγουμένοις υμών...

Ζήτει Δεκεμβρίω ς'.

Αλληλούϊα.

Στίχ. Εξομολογήσονται οι ουρανοί τά θαύματά σου Κύριε, καί τήν αλήθειάν σου εν εκκλησία αγίων.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος τοίς εαυτού μαθηταίς. Υμείς εστε τό φώς τού κόσμου...

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος, Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΛΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων καί Θαυματουργών Αναργύρων Κύρου καί Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Αθληταί γενναιότατοι, ιατροί θεοπρόβλητοι, Κύρε Ιωάννη τε μεγαλώνυμοι, ως τών τυράννων ωλέσατε, τό θράσος τό άθεον, τού νοός μου εκτροπάς, τυραννούσας με θραύσατε, καί ιάσασθε, τής ψυχής μου τά πάθη, καί

μελλούσης, εκλυτρώσασθέ με δίκης, τόν Λυτρωτήν ικετεύοντες.

Τού συνέχοντος κλύδωνος, καί τής ζάλης τών θλίψεων, τής επερχομένης μοι καί τού σώματος, τών οδυνών με λυτρώσασθε, κουφίζοντες Άγιοι, πάντα πόνον τής ψυχής, ορατώς αοράτως τε, προσγινόμενον, όπως πίστει καί πόθω μακαρίζω, τήν υμών σεπτήν δυάδα, υπέρ Τριάδος αθλήσασαν.

Ως ναοί χρηματίσαντες, τού Θεού ωραιότατοι, Κύρε Ιωάννη τε τόν ναόν υμών, πηγήν ιάσεων δείκνυσθε, εν ώ με προστρέχοντα, αρρωστήματος παντός, απαλλάξατε Άγιοι, ειρηνεύοντες, τήν αθλίαν ψυχήν μου επηρείαις, τού εχθρού ταραττομένην, καί τή κακία δουλεύουσαν.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Δυάς μαρτύρων σήμερον ανέτειλεν ημίν, τάς ψυχικάς αλγηδόνας ημών θεραπεύουσα, Κύρος καί Ιωάννης οι θαυματουργοί, ό μέν γάρ ισάγγελον ασπασάμενος άμιλλαν, τώ μονήρει βίω, μέχρι τέλους ενδιαπρέψας, αίματι τού Μαρτυρίου οικειούται τώ Χριστώ, ο δέ, στρατιωτικοίς ενδιαπρέψας καταλόγοις, ταίς ουρανίαις στρατολογίαις συγκαταριθμείται. Διό ιάσεις νέμουσι τοίς εν πίστει τελούσι τήν μνήμην αυτών, πρεσβεύοντες υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Εγώ ειμι Πανάμωμε, δένδρον τό άκαρπον τού θείου λόγου, καρπόν σωτήριον μηδόλως φέρον, καί δειλιώ τήν εκκοπήν, μήπως εις τό πύρ βληθώ τό άσβεστον, όθεν δυσωπώ σε. Τούτου ρύσαί με, δείξασα καρποφόρον, Άχραντε, τώ Υιώ σου τή μεσιτεία σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εν παραβάσεως καρπώ, ύπνω ολεθρίω αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν παράσχης, η Παρθένος έλεγε θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος β' Ανατολίου

Δεύτε τών Πιστών ο σύλλογος σήμερον, ύμνοις στέψωμεν, Κύρον σύν τώ Ιωάννη, τούς αροτήρας τής χάριτος, καί δοτήρας τών αιτούντων αφθονωτάτους, ποικιλοτρόπως γάρ πάσιν, ανεδείχθησαν ιατροί παμφαείς, όθεν καί πρεσβεύουσιν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε

Σκέπη, καί αντίληψις ημών, τών Χριστιανών σύ υπάρχεις, καί προσφυγή κραταιά, Μήτηρ τού Θεού ημών, αλλά καί νύν ώς αεί, τή αγρύπνω δεήσει σου, μή παύση πρεσβεύειν, σώζεσθαι τούς δούλους σου εκ περιστάσεως, πάσης, σέ γάρ έχομεν σκέπην, θείαν μετά τόν Θεόν πάντες, οι Χριστιανοί καί καταφύγιον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν, τόν παμπέπειρον Αγνή, όν αγεωργήτως εν μήτρα εκυοφόρησας, ξύλω ώς εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες. Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σού τήν ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Απολυτίκιον
Ήχος πλ. δ'

Τά θαύματα τών Αγίων σου Μαρτύρων, τείχος ακαταμάχητον ημίν δωρησάμενος, Χριστέ ο Θεός, ταίς αυτών ικεσίαις, βουλάς Εθνών διασκέδασον, τής Βασιλείας τά σκήπτρα κραταίωσον, ως μόνος αγαθός καί φιλάνθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την συνήθη Στιχολογίαν, ο Κανών τής Οκτωήχου καί τών Αγίων εις ς'.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Θαλάσσης τό ερυθραίον πέλαγος, αβρόχοις ίχνεσιν, ο παλαιός πεζεύσας Ισραήλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσί, τού Αμαλήκ τήν δύναμιν, εν τή ερήμω ετροπώσατο».

Τό κύρος κατά τής πλάνης εϊληφας, Κύρε μακάριε συναθλητήν τών πόνων εσχηκώς, Ιωάννην τόν ένδοξον, διό τρυφής τής κρείττονος, εν ουρανοίς συναπολαύετε.

Στρατείαν πνευματικήν ζωσάμενος, Κύρε πανέντιμε, τήν επί γής στρατείαν τε λιπών, Ιωάννη πανεύφημε, κατά Δαιμόνων ήρασθε, παοά Χριστού τά νικητήρια.

Τής θέκλης τήν αρετήν ζηλώσασαι, γυναίκες ένθεοι, παρθενικήν ισάγγελον στολήν, ευσεβώς ημφιάσαντο, μαρτυρικώ δέ έρωτι, πρός τούς αγώνας απεδύσαντο.

Θεοτοκίον

Εκ σού κεχαριτωμένη Πάναγνε, ημίν ανέτειλε, δικαιοσύνης Ήλιος Χριστός, καί φωτί κατελάμπρυνε, τούς καθημένους πρότερον, εν τοίς τού σκότους οχυρώμασιν.

Ωδή γ'

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Σαρκίω τώ ασθενεί, δυναμουμένω τοίς Χριστού πάθεσιν, οι ευκλεείς Μάρτυρες, τόν ανθρωποκτόνον κατέβαλον.

Τών πόνων σωματικώς, τής ακηράτου δέ τρυφής πνεύματι, οι τού Χριστού Μάρτυρες, αντιλαβανόμενοι έχαιρον.

Ερρώσθη τό ασθενές, τής γυναικείας τώ Σταυρώ φύσεως, τόν δυσμενή δράκοντα, όθεν ανδρικώς ετ ροπώσαντο.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος; Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα. Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθιαμα Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τάς χαμαιζήλους ηδονάς συμπατούντες, πρός μαρτυρίου Αθληταί θείον ύψος, περιφανώς επήρθητε εν χάριτι, κύρε Ιωάννη τε, οικουμένης φωστήρες, όθεν ικετεύομεν, σκοτασμού αμαρτίας, καί νοσημάτων ρύσασθαι ημάς, τόν επί πάντων Θεόν ικετεύοντες

Θεοτοκίον

Μετά Θεόν επί τήν σήν Θεοτόκε, προσπεφευγώς ο ταπεινός σκέπην θείαν, παρακαλώ δεόμενος. Ελέησον Αγνή, ότι υπερήράν μου, κεφαλήν αμαρτίαι, καί πτοούμαι Δέσποινα, τάς κολάσεις καί φρίττω, ικετηρίαν ποίησον σεμνή, πρός τόν Υιόν σου, εκ τούτων ρυσθήναί με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν εξ ανάρχου τού Πατρός γεννηθέντα, η επ' εσχάτων σε σαρκί τετοκυία, επί Σταυρού κρεμάμενον ορώσά σε Χριστέ, Οίμοι! ποθεινότατε Ιησού ανεβόα, πώς ο δοξαζόμενος, ως Θεός υπ' Αγγέλων, υπό ανόμων νύν βροτών Υιέ, θέλων σταυρούσαι; Υμνώ σε Μακρόθυμε.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Η ανέσπερος τής χάριτος φωταυγία, τού δυσμενούς κατέλυσε, φιλέσπερον πλάνην, ταύτης πολεμήτορας, φωστήρας εκλάμποντας, Κύρον Ιωάννην τε δείξασα.

Κατεθέλχησαν τώ έρωτι τής Τριάδος, καί υπ' αυτής οι Μάρτυρες σφοδρώς ερρωσθέντες, Κύρος Ιωάννης τε, ενώσει τή κρείττονι, όργανα Θεού ανεδείχθησαν.

Ως σεπτόν υμών τό τέμενος θεραπείον, τών πονηρών πνευμάτων απελαύνει τήν λώβην, πάσί τε τοίς κάμνουσιν, αήττητοι Μάρτυρες, χάριν αλεξίκακον δίδωσιν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας, τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Σέ Σώτερ η δυάς τών Μαρτύρων επόθησε, σύ Άγιε εν Αγίοις, Κύρω καί Ιωάννη, αξίως αναπέπαυσαι.

Σόν έργον Αγαθέ, τού εχθρού η καθαίρεσις, σύ Μάρτυρας ευσεβείας, τώ Σταυρώ απειργάσω, καί δόξη εστεφάνωσας.

Σέ μόνον αγαπάν, απτοήτω φρονήματι, αλείψαντες τάς Παρθένους, Ιωάννης καί Κύρος, ανδρείας απειργάσαντο.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς'

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, έκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Θύεσθαι, υπέρ Χριστού οι Μάρτυρες είλοντο, ήπερ αλάστορι θύειν, πονηρόν τε τύραννον ανθαιρείσθαι, τού δι οίκτον, υπέρ ημών τυθέντος ως πρόβατον.

Ήλγησαν, οι αφειδώς τούς Μάρτυρας ξέοντες, τοίς ξεομένοις δέ βέλη, αί πληγαί νηπίων απετελούντο, παραδόξως, ενευρούντο τώ θείω γάρ Πνεύματι.

Κύριον, καί Βασιλέα πάσης τής κτίσεως, σέ ωμολόγησε πίστει, δυάς η ομόφρων καί ευαθλήτως τοίς ανόμοις, αντικατέστη μέχρι καί αίματος.

Θανάτω, τήν αθανασίαν εύκλειαν ήραντο, Αθανασία η Μάρτυς, σύν τή Ευδοξία καί Θεοδότη, καί τή θεία, Θεοκτίστη τοίς ταύτης βλαστήμασι.

Θεοτοκίον

Κατάρας, τής προμήτορος Εύας τώ τόκω σου, ελευθερούμεθα, σύ γάρ, τόν Χριστόν τεκούσα Παρθενομήτορ, αντί ταύτης, τήν ευλογίαν πάσιν επήγασας.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, έκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Εκ τής θείας χάριτος, τήν δωρεάν τών θαυμά των, ειληφότες Άγιοι, θαυματουργείτε απαύστως, άπαντα ημών τά πάθη, τή χειρουργία, τέμνοντες τή αοράτω, Κύρε θεόφρον, σύν τώ θείω Ιωάννη, υμείς γάρ θείοι ιατροί υπάρχετε.

Ο Οίκος

Εαυτούς τώ Θεώ αναθέμενοι Άγιοι, πάσαν πείραν δεινών δι' αυτόν υπεμείνατε, θανόντες προθύμως Μάρτυρες γενναίοι, καί μετά τέλος, πάσι πηγάζετε τά θεία χαρίσματα, τοίς εν ποικίλαις νόσοις υπάρχουσι, καί υπό πολλών εταζομένοις κακών, ών είς καί πρώτος ειμί εγώ ο τάλας, τό σώμα γάρ καί τήν ψυχήν υπό τραυμάτων χαλεπών οδυνώμαι, καί πίστει υμίν βοώ, ιάσασθέ με, υμείς γάρ θείοι ιατροί υπάρχετε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τη ΛΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων καί Θαυματουργών Αναργύρων Κύρου καί Ιωάννου, καί τής Αγίας Μάρτυρος Αθανασίας καί τών τριών αυτής θυγατέρων καί παρθένων, Θεοδότης, Θεοκτίστης καί Ευδοξίας.

Στίχοι

Κύρω συναθλών Ιωάννης πρός ξίφος,
Συνθαυματουργεί καί μετά ξίφος Κύρω.
Μήτηρ αρίστη, καί τριάς θυγατέρων,
Πόθω Πατρός θνήσκουσι τού πάντων ξίφει.
Κύρον Ιωάννην τε τάμον πρώτη τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ουϊκτωρίνου, Ουϊκτωρος, Νικηφόρου, Κλαυδίου, Διοδώρου, Σαραπίνου καί Παπία τών εν Κορίνθω.

Στίχοι

Όλμω μέλη τρείς συντριβέντες γεννάδαι,
Ώφθησαν οι τρείς σώματος Χριστού μέλη.
Καλήν απαρχήν Κλαύδιος τώ Κυρίω,
Εκ σώματος δίδωσι χείρας καί πόδας.
Εν τή καμίνω καί τό τού πόνου στέφος.
Είσελθε Διόδωρε Μάρτυς, καί στέφου.
Ει τού ξίφους στέρξω σε τώ φόβω βίε,
Καί πώς Θεός στέρξει μιε τόν Σαραπίνον.
Λούσαι θαλάσσης πικρά λουτρά Παπία,
Καί τού γλυκασμού τής άνω τρυφής τύχης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Τρυφαίνης.

Στίχοι

Ταύρος Τρύφαινα σού τρυφά τό σαρκίον,
Καί πρός τρυφάς πέμπει σε τάς ακηράτους.

Ταίς αυτών Αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική, πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ταλαντεύσαντες ως εν ροπή ζυγού τό φρόνημα, βάρει τής αχράντου δόξης οι Αθληταί, ανυψούμενοι εκραύγαζον. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Ουκ αγνοούντες, τού αντιπάλου τά νοήματα, πάσαν αικισμών ιδέαν καί θωπειών, αποπτύσαντες οι Μάρτυρες. Ευλογημένος εί, ανεβόων τής δόξης ο Κύριος.

Τή καρτερία, τών αλγηδόνων στεφανούμενοι, Κύρος, Ιωάννης όντως οι λατρευταί, τής Τριάδος ανεκραύγαζον. Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ, εν γυναιξίν υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Πρός άρνησιν μέν οι ασεβείς, τού φύσει όντος Θεού, εξεκαλούντο δεινώς, αλλ' οι αήττητοι Μάρτυρες, διά κτίσεως υπέφαινον, τόν τού παντός Δημιουργόν όντα κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λυσσώντες τή πλάνη εμφανώς, οι τά επίγεια, φρονούντες Τύραννοι, τούς τό πολίτευμα έχοντας, εν υψίστοις ακατάλυτον, διά θανάτου πρός ζωήν ώθουν κραυγάζοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Λείψανα Μαρτύρων αστραπάς, θαυμάτων έφαναν, τή οικουμένη Χριστέ, τού κακοδαίμονος φάσματος, τήν απάτην θριαμβεύοντα, τοίς δέ βοώσιν ευπρεπώς, ιάσεις νέμοντα. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Αμήτωρ ο Λόγος εκ Πατρός, υπάρχων πρότερον, απάτωρ γέγονεν, εκ σού τό δεύτερον Πάναγνε, σαρκωθείς ο πρίν ασώματος, δι' ευσπλαγχνίαν βουληθείς, σώσαι τούς ψάλλοντας. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστaί, Παίδες κραυγάζοντες. Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Υπήκοος μέχρι θανάτου, η ξυνωρίς τών αηττήτων, ώφθη Ιωάννου καί Κύρου, τοίς τού Δεσπότου θείοις προστάγμασι, διό χερσί τού Κτίσαντος, τάς εαυτών ψυχάς παρέθεντο.

Φωστήρες εκλάμπουσι δύω, τάς τών θαυμάτων λαμπηδόνας, κρήνης εκ μιάς φωτοφόρου, τοίς άσθενούσιν απαρυόμενοι, τής ακηράτου χάριτος, ούς επαξίως μεγαλύνομεν.

Τριαδικόν

Μονάδα μέν θείας ουσίας, αλλ' υποστάσεων Τριάδα, η τών αηττήτων Μαρτύρων, δυάς ανδρείως εθεολόγησε, τόν σαρκωθέντα Λόγον δέ ένα Χριστόν έν δύω φύσεσι.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν κόσμον μετά δόξης, λύσον τήν αχλύν τών παθών μου, ταίς ικεσίαις τής κυησάσης σε, καί τών σεπτών Μαρτύρων σου, ως αγαθός καί πολυέλεος.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Τών Αναργύρων έξαρχοι, καί αστέρες οι θείοι, τής οικουμένης ώφθητε, Μάρτυρες θεοφόροι, ως πρόμαχοι αληθείας εκ Θεού γάρ λαβόντες, τό συμπαθές πανεύφημοι, μυστικώς χειρουργείτε, πάθη ψυχών, καί σωμάτων, όθεν τήν φωτοφόρον, μνήμην ημών γεραίρομεν, Κύρε καί Ιωάννη.

Έτερον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Θαυματουργοί φωστήρες, Κύρε σύν τώ Ιωάννη, τάς ψυχικάς ημών νόσους, καί τών σωμάτων ιάσθε, παρά Κυρίου λαβόντες, τήν χάριν τών ιαμάτων.

Θεοτοκίον, όμοιον

Σέ προστασίαν πάντες, έχομεν οι αμαρτωλοί, πανύμνητε Θεοτόκε, σύ ευδιάλλακτον ημίν, απέργασαι τόν Υιόν σου, Θεοχαρίτωτε Κόρη.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τήν δυάδα τιμήσωμεν, τών Μαρτύρων εν άσμασι, τής Τριάδος έχουσαν τήν λαμπρότητα, τούς θεμελίους τής Πίστεως, τά άνθη τά πνέοντα, τήν οσμήν τήν

αληθή, τής Θεού επιγνώσεως, Κύρον άπαντες, καί σύν τούτω τόν μέγαν Ιωάννην, ως πρεσβεύοντας απαύστως, υπέρ ημών τόν Φιλάνθρωπον. (Δίς)

Ιατροί ανεδείχθητε, ασθενούντων Μακάριοι, καί φωστήρες άδυτοι διά Πίστεως, ομολογίας συνήγοροι, Μαρτύρων συμμέτοχοι, τούς στεφάνους αληθώς, τούς τής νίκης δεξάμενοι, Κύρε ένδοξε, καί σοφέ Ιωάννη ασι γήτως, δυσωπείτε τόν Σωτήρα, υπέρ ημών Παμμακάριστοι.

Συγχορεύουσι σήμερον, αι Χριστού καλλιπάρθενοι, τοίς δυσί θεόφροσι θείοις Μάρτυσι, καί τής αυτών ως μετέχουσαι, δόξης καί λαμ πρότητος, τόν κρατύναντα αυτάς, σύν αυτοίς μεγαλύνουσι, καί πρεσβεύουσιν, εκ φθοράς καί κινδύνων λυτρωθήναι, τούς εν πίστει εκτελούντας, τήν αεισέβαστον μνήμην αυτών.

Δόξα... Ήχος δ'

Αξιεπαίνοις άσμασι, πιστοί μεγαλύνωμεν, Κύρον καί Ιωάννην, τούς εν πνεύματι ομαίμονας, καί κατά σάρκα αδελφόφρονας, σύν αυτοίς καί τήν γενναίαν Αθανασίαν εγκωμιάζοντες, καί τά βλαστήματα αυτής, Θεοδότην Ευδοξίαν καί Θεοκτίστην, τάς αθληφόρους καί καλλιπαρθένους, αιτούντας Χριστόν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ουκ αποκρύπτω ο τάλας τά δεινά μου, ότι πάντα κέκτημαι, άπερ μισεί ο Θεός, σαρκα μολύνας καί πνεύμά μου, καί νούν εννοίαις, τοίς αθεμίτοις έργοις καί λόγοις αισχροίς, γλώσση κατακρίνων τε τούς αμαρτάνοντας, αυτός τά χείρω εργάζομαι, Θεογεννήτορ, τούτων μοι δίδου πάντων διόρθωσιν, ίνα εκνήψας τής κακίστης μου, συνηθείας προσπέσω καί κλαύσωμαι, ά δεινά ειργασάμην, τής ζωής μου τό υπόλοιπον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Μή εποδύρου μου Μήτερ καθορώσα, εν ξύλω κρεμάμενον, τόν σον Υιόν καί Θεόν, τόν εφ' υδάτων κρεμάσαντα, τήν γήν ασχέτως, καί πάσαν κτίσιν δημιουργήσαντα, καί γάρ αναστήσομαι, καί δοξασθήσομαι, καί τά τού, Άδου βασίλεια, συντρίψω σθένει, καί αφανίσω τούτου τήν δύναμιν, καί τούς δεσμίους εκλυτρώσομαι, τής αυτού κακουργίας, ως εύσπλαγχνος, καί Πατρί τώ ιδίω, προσαγάγω ως φιλάνθρωπος.

Η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.